

မင်္ဂလာဘုံကျော်
ညောင်ကန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော

ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ပဉ္စမတွဲ

ဝင်ချိုထွန်းစာပေ
အမှတ် ၈၆၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မင်္ဂလာဘုံကျော်

ညောင်တန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော
ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ် လှော်စာ

(ပဉ္စမတွဲ၊ ဇာတ်ပေါင်း---၁၇)

ဝင်းချိုထွန်းစာပေ
အမှတ်၊ ၈၆၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

သာကီဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ ဓာန်တံရွန်ကို နိမ်ချိုးခြင်းအကျိုးငှါ အမျိုးမျိုးသော
တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူစဉ်

နိဒါန်း

ကိုယ်တိုင်လည်းသိ၊ သိထိုက်သူကိုလည်းသိစေ

မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် သင်္ချေလေးရပ် တစ်သိန်းကပ် ကာလပတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အတွက် အင်္ဂါခြေလက် အသက်ကိုပါစွန့်လျက် ပါရမီတော် များကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သဖြင့် လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူလေသည်။

ပထမစွမ်းအား

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိထိုက်၊ သိသင့်သော တရားမှန်သမျှကို အကြွင်းအကျန်မရှိစေဘဲ မိမိအလိုလို ကိုယ်တော်တိုင်သိမြင်တော်မူပြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့အကြွင်းအကျန်မရှိ ကုန်စင် အောင်သိတော်မူခြင်းသည်လည်း “သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် “ပထမ-စွမ်းအား” ဖြစ်သည်။

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ပထမစွမ်းအားဖြင့် သိပြီးဖြစ်သော တရားများ တွင် ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာဆိုင်သောတရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့်သာဆိုင်သော တရား၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သာ ဆိုင်သောတရား၊ အနာဂါမ်-သကဒါဂါမ်-သောတာပန် တို့နှင့်သာ အသီးသီးဆိုင်သော တရားတို့ဟူ၍ အကန့်အသပ် အပိုင်းအခြားရှိ၏။

ထိုသို့ အကန့်အသပ်၊ အပိုင်းအခြားရှိသော တရားများစွာတို့မှ ထိုက်သင့်ရာရာ တရားတော်တို့ကို ထိုက်သင့်ရာရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပိုင်းခြား၍ သိစေ၊ ရစေတော် မူလေသည်။ ထိုသို့သိစေ၊ ရစေတော်မူသောကြောင့်လည်း ထိုထိုသိပြီး၊ ရပြီးသူတို့ သည် နိဗ္ဗူသောင်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တက်လှမ်း အေးငြိမ်း၍ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

ဒုတိယစွမ်းအား

ထိုသို့ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြရခြင်းသည်၊ ထိုထိုသိထိုက်သူတို့အား “သိသောတရား၊ များအပြား ဌာ၊ ဟောထားစဖွယ်၊ နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညု တဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ “ဒုတိယ- စွမ်းအား” ဖြင့် ဟောနည်းဟောပုံ နည်းစုံ ဟောကြားတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်းကျယ် စုံလင်သောနည်းတို့ဖြင့် ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုံးမရာတွင်လည်း မဗ္ဗပဋိဂ္ဂါဟက-တရားတော်ကို ခံယူသူတို့တွင် တရားရမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကျွတ်ထိုက်သူ

(ခ) ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုနိဒါန်း

တို့တွင် မည်၏သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွင် မည့်သည်ဣန္ဒြေနှင့် စရိုက်လွန်ကဲသည် အစရှိ သည်ဖြင့် သေချာစွာသိသဖြင့် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုထိုဣန္ဒြေ၊ စရိုက်တို့နှင့် လိုက် လျောညီထွေရှိစေရန် ရွေးချယ် ညွှန်ကြား ဟောတော်မူသောအားဖြင့် မဂ်လမ်း၊ ဖိုလ်လမ်းသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပြီး သံသရာဝဋ်ဇာတ်တွင် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာတို့၏ စိုးမိုးချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သည့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင် ခံစားနိုင်သော သစ္စာအသိ၊ မဂ္ဂင်ကျင့်စဉ်တို့ဖြင့် ရရှိခံစားကြရပေသည်။

တတိယစွမ်းအား ထိုသို့ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ-တို့၏ စိုးအုပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတည်ထောင် ခံစားနိုင် ခြင်းမှာ “ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ဣန္ဒြေစရိုက်၊ သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက် ချွတ် စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ “တတိယ-စွမ်းအား”ဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကျွတ်ထိုက်- မကျွတ်ထိုက်သော ဣန္ဒြေ၊ စရိုက်တို့သိပြီး သိတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်လျောညီထွေ ဟောကြားတော်မူလေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များကို ဟောကြားပုံ

ဧကနိပါတ်မှ အသိတိနိပါတ်အထိ ဇာတ်တော်များနှင့် မဟာနိပါတ် ဇာတ်တော်များတွင် ဘုရားရှင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသောအကြောင်းအားလျော်စွာ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းတို့တွင် တစ်ထပ်တည်းတူညီသော ဖြစ်ရပ်တို့ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပြန်ပြောင်းကြည့်ရှု၍ စံပြုဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ နှိုးနှယ်ဆက်စပ် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပုံကို စုံလင် ပြည့်ဝအောင် ဟောကြားသဖြင့် အေးငြိမ်းမှုကို ခံစားကြရပေသည်။

အကြောင်းရင်းခံ (ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့) ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် တိုက်ရိုက်အကျိုး မများစေသော်လည်း အခြားသော တရားနာပရိသတ်တို့မှာ အကျိုးခံစားကြရပေ သည်။ ထိုသို့ အကျိုးခံစားစေနိုင်အောင်လည်း ထိုထိုပရိသတ်၏ စရိုက်နှင့် ထိုက်တန်သောဖြစ်ရပ်ကို ရွေးထုတ်စီစဉ် တန်ဆာဆင်၍ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များသည် “ဥပမာယ မိဓေကဓမ္မ အတ္ထံ ဇာနန္တိ ပဏ္ဍိတာ” ဟူသော စကားအရ ဥပမာဖြင့်ဖော်ပြလျှင် သိလွယ်မြင်လွယ်ကြသဖြင့် ဥပမာနှင့်တူသော တိုက်ရိုက်ဖြစ်ရပ်တို့ဖြင့် ကျွတ်ထိုက်-တရားသိထိုက်သော သတ္တဝါ တို့အား တရားသံဝေဂဖြစ်စေရန် တရားသိစေရန် အလွယ်ကူဆုံးသော ဟောပြော နည်းဖြင့် ဟောထားသော ဇာတ်တော်များဖြစ်၏။

ယင်းဇာတ်တော် များသည် မူရင်းအရေအတွက်အားဖြင့် ၅၄၇-ဇာတ်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်ဝေါ်လွယ်စေရန်အတွက် (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဟု ခေါ်တွင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ (ပုဂံဝန်ထောက်မင်းပြုစုသော ဇာတ်စာရင်းတွင်ကား- ၁။ ဝေလာမဇာတ်၊ ၂။ မဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်၊ ၃။ သုမေပဏ္ဍိတဇာတ်-ဟူသော ဇာတ် ၃-ဇာတ်တို့ကို ပကိဏ္ဍကနိပါတ်၏ အဆုံး၌ ထည့်သွင်းရေတွက်ကာ (ပကိဏ္ဍက-၁၆ ဖြစ်၍) ဇာတ်ပေါင်း (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဖြစ်လေသည်။)

ဇာတ်အဋ္ဌကထာဆရာ လင်္ကာဒီပမည်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း (ယခုအခေါ်-သီရိလင်္ကာ)၌ မဟာနာမ-မင်းအုပ်စိုးစဉ် သာသနာသက္ကရာဇ် ၉၃၀-ခုနှစ်ကျော်လောက်တွင် အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဃောသမထေရ်သည် ပိဋကတော်များ၏ အဖွင့်အဋ္ဌကထာကျမ်းများ ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အဋ္ဌကထာကျမ်းများကို ပြုစုရေးသားရာ၌ ခုန့်ကနိကာယ်တွင် ပါဝင်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အကျဉ်းဂါထာများဖြင့် ဟောထားအပ်သည့် ဇာတကပါဠိတို့ကို အကျယ်ဖွင့်ဆို၍ “ဇာတကဋ္ဌကထာ”ကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော် (၁၁၁၅ - ၁၁၈၃) အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ ရေးသားခဲ့သော ဇာတကဋ္ဌထာများသည် ပါဠိဘာသာဖြင့် ရေးသားဖွင့်ဆိုထားသော ကျမ်းစာများဖြစ်၍ ပါဠိဘာသာကို မကျွမ်းကျင်သော လူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဖတ်ရှုလေ့လာဖို့ ခက်ခဲလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်အကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် ပါဠိဘာသာ မကျွမ်းကျင်သူများအတွက် အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာများကို အပြည့်အစုံ ဝိရိယကြီးစွာ မြန်မာစကားပြေ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ပေသည်။ ယင်းညောင်ကန်ဆရာတော်သည် အလုံမြို့၊ ညောင်ကန်ကျေးရွာ၌ ၁၁၁၅-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ အသက် ၁၅-နှစ်တွင် သာမဏေပြုကြောင်းနှင့် ၁၁၈၃-ခုနှစ်၊ သက်တော်-၆၈၊ သိက္ခာတော် ၄၈-ဝါ အရတွင် ပျံလွန်တော်မူကြောင်း မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့ရှိရလေသည်။

ဋီကာ, နိဿယ, ဂဏ္ဍိနှင့် မြန်မာပြန် အဋ္ဌကထာမြန်မာပြန်များ မပေါ်မီ ဇာတ်ဋီကာနှစ်ကျမ်း, ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကျမ်း, ဇာတ်ဂဏ္ဍိကျမ်း, ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယကျမ်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေသည်။ ဋီကာကျမ်းများမှာ သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) အနုရာဓမြို့၏ အနောက်ဗဒရတိတ္ထကျောင်းနေ အရှင်ဓမ္မပါလ မထေရ်ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာနှင့် ပဉ္စမသင်္ဂါရနာတင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး(မင်းတုန်း) လက်ထက် မောင်းထောင်ကြီး

(ဃ)

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုနိဒါန်း

ရွာဇာတ်၊ ဒုတိယမောင်းထောင်ဆရာတော် ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာဟူ၍ ဋီကာ နှစ်ကျမ်း ရှိခဲ့လေသည်။ စကားပြေမြန်မာပြန်များမှာ ပိကတ်တော်သမိုင်းအရ- တပယင်းမြို့စီရင်စုမှန်တိုင်းပင်ဆရာတော် ရေးသားသော စကားပြေနှင့် မင်္ဂလာဘုံ ကျော် စံကျောင်းတော်နေ ဒုတိယညောင်ကန်ဆရာတော် ရေးသားသော (ယခုဖတ်ရှု ရမည့်) စကားပြေဟူ၍ နှစ်ကျမ်းမျှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာစကားပြေမပြန်ခင် ကမ္ဘာတွင်နဲ့.

ဤဇာတ်တော်များမှာ မြန်မာဘာသာဖြင့် မပြန်ဆိုမီ ရှေးယခင်ကပင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်းကို အရိပ်အမြွက် သိရှိရပေသည်။ ၎င်းမှာ သက္ကဋစာပေတွင်

ထင်ရှားသော ပဉ္စတန္တရကျမ်းတစ်စောင်ရှိလေရာ ယင်းကျမ်းတွင် ပါရှိသော မူလ အခြေခံများကို ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဇာတ်တော်များနှင့် တူညီစွာ တွေ့ရှိရကြောင်း သက္ကဋကျမ်းကျင်သူတို့၏ အဆိုအရ သိရှိရပေသည်။ ထိုပဉ္စတန္တရ ကျမ်းမှာ ဘာသာအမျိုးမျိုးပြန်ဆိုထားသည့် ကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် သို့ ပျံ့နှံ့နေသောကြောင့် ဇာတ်တော်များသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်း ထောက်ရှုသိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြန့်ချိထုတ်ဝေ

ကမ္ဘာသို့ သွယ်ဝိုက်ပျံ့နှံ့နေသော ဇာတ်တော်များကို မြန်မာပြည်သူတို့ အလွယ်တကူ ကြည့်ရှုမှတ်သားနိုင်

ရန် ပါဠိတော်ဂါထာများကို အနက်ပြန်ဆို နိဿယရေးပြီး အဋ္ဌကထာ ပါဠိဘာ သာများကို မြန်မာစကားပြေ ရေးသားပြန်ဆိုထားသော “ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုများ” အပြည့်အစုံ(ပထမ တွဲမှ ပဉ္စမတွဲအထိ) ငါးတွဲလုံး ကို “ခင်ချိုထွန်းစာပေ၊ အမှတ် ၈၆/၃၇-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့” မှ တန်ဖိုးအရင်းအနှီး များစွာဖြင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ၍ စာချစ်သူ ဓမ္မသုတေသီများအတွက် မေတ္တာ စေတနာ ရှေ့ထား၍ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိလိုက်ပေသတည်း။

ပါဠိဆရာကြီးဦးစိုးမြင့်

(သာသနဓဇသိရိပဝရဓမ္မာစရိယ)

၁၃၃၆-ခု၊ ၁၉၉၅-ခု

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

(စတ္တာလီသနိပါတ်)

၁။ တေသကုဏဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	မြတ်စွာဘုရား ကောသလမင်းကြီးအား ဆုံးမဟောကြားခြင်း	၂
အတိတ်ဝတ္ထု	=	ခင်ပုပ်, ဆက်ရက်, ကျေးသားတို့ပြောသော မင်းကျင့်တရား	၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း ဇမ္ဗူကကျေးသားသုခမိန်	၂၈

၂။ သရဘင်္ဂဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	သိကြားမင်း၏ဝေယန္တန်နန်းပြာသာဒ်ကို ခြေဖြင့်ညှပ်၍ တုန်လှုပ်စေနိုင်သော်လည်း ဝိပါကကံကြောင့် ခိုးသားသတ် ခံရသော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်	၂၉
အတိတ်ဝတ္ထု	=	ဇောတိပါလ၏ လေးအတတ်မျိုးစုံနှင့် သရဘင်္ဂရသေ့နှင့် သိကြားမင်း အမေးအဖြေ	၃၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂရသေ့	၇၅

၃။ အလမ္ဗုသာဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်း (ဣန္ဒြိယဇာတ်တွင် ဖော်ပြပြီး)	၇၇
အတိတ်ဝတ္ထု	=	ဣသိသိင်္ဂရသေ့၏သီလကို အလမ္ဗုသာနတ်သမီးဖျက်ဆီး	၇၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း ဣသိသိင်္ဂရသေ့၏ဖခင်ရသေ့ကြီး	၉၈

၄။ သင်္ခါလဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	ဘုရားရှင်ထံ၌ ဥပုသ်စောင့်သုံးကြခြင်း	၉၈
အတိတ်ဝတ္ထု	=	သင်္ခါလနဂါးမင်းဥပုသ်စောင့်ပုံနှင့် ဒါနဝတ္ထု ၁၀-ပါးဟောပုံ	၉၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း သင်္ခါလနဂါးမင်း	၁၃၀

၅။ စူဠသုတသောမဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	မြတ်စွာဘုရား၏ နိက္ခမပါရမီ(မဟာနာရဒကဿပဇာတ်နှင့်တူ)	၁၃၁
အတိတ်ဝတ္ထု	=	ဆံတစ်ပင်ဖြူသည်ကိုမြင်၍ ခမည်းတော်မယ်တော်စသည်တို့ ငိုကြွေးစဉ် ရဟန်းပြုသောမင်း	၁၃၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း	၁၆၁

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

(ပဏ္ဍာသနိပါတ်)

၁။ နိလိနိကာဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်းတစ်ပါး	၁၆၃
အတိတ်ဝတ္ထု	=	မိန်းမကိုမမြင်ဖူးသောဣသိသိင်္ဂီရသေ့အား မင်းသမီးဖျက်ဆီးပုံ	၁၆၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း ဖခင်ရသေ့ကြီး	၁၉၂

၂။ ဥမ္မာဒန္တိဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကိုပြ၍ အချင်းချင်းဆုံးမခြင်းကို မနာယူသောရဟန်း	၁၉၂
အတိတ်ဝတ္ထု	=	ဥမ္မာဒန္တိအလှကြောင့် သိဝိမင်း ယောင်ရမ်းမြည်တမ်းရ (ရှူးသကဲ့သို့ဖြစ်)	၁၉၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း သိဝိမင်း	၂၃၃

၃။ မဟာဗောဓိပရိဗ္ဗာဏဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	သူ့တစ်ပါးတို့ အယူဝါဒကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးနိုင်သော ဘုရားရှင်၏ပညာပါရမီ	၂၃၄
အတိတ်ဝတ္ထု	=	မိစ္ဆာဝါဒ(အယူ)၅-မျိုးကို ဖျက်ချိုး၍ မိမိအယူ၌ တည်စေသော ပုရဗိုဇ်	၂၃၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း မဟာဗောဓိပုရဗိုဇ်	၂၇၁

(သဒ္ဓိနိပါတ်)

၁။ သောဏကဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	မြတ်စွာဘုရား၏ နေက္ခမ္မပါရမီကို ချီးမွမ်းကြခြင်း	၂၇၃
အတိတ်ဝတ္ထု	=	အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ကောင်းကင်ခရီးကြွသည်ကို မြင်၍ တောထွက်သောမင်း	၂၇၄
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း အရိန္ဒမမင်း	၃၀၄

၂။ သံကိစ္စဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	အဖကိုသတ်သော အဇာတသတ် ဘုရားဟူသော သပ္ပုရိသူပနိဿယကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိပ်လန့်ခြင်းမှ သက်သာရာရ၍ မင်းချမ်းသာကို ခံစားနိုင်ခြင်း	၃၀၅
-----------------	---	---	-----

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

အတိတ်ဝတ္ထု	=	ငရဲကြီးရှစ်ထပ်နှင့်၊ အဖသတ်သူ၊ အမိသတ်သူ၊ ကိုယ်ဝန်ဖျက်သူ၊ လင်ငယ်မယားငယ်နေသူ၊ တံငါမုဆိုး၊ လားစားသူ၊ မုဆိုးတို့၏လားရာငရဲများနှင့် သူကောင်းတို့ စံစားရာ နတ်ပြည်ချမ်းသာကို ရသေ့ဟောခြင်း	၃၀၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း သံကိစ္စရသေ့	၃၂၇

(သတ္တတိနိပါတ်)

၁။ ကုသဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	လူထွက်လိုသောရဟန်းအား နိမိတ်ငါးပါး၊ စုတေ(သေ) ခါနီးသောနတ်တို့အထင်သော နိမိတ်ငါးပါးနှင့် သာသနာမှ လူထွက်လိုသော ရဟန်းအကြောင်း	၃၂၉
အတိတ်ဝတ္ထု	=	လူအဖြစ်ဖြင့် နတ်ပြည်၌ ခုနစ်ရက်နေဖူးသော မိဖုရား၊ သိကြားပေးသောသား ကုသမင်းသား ပဘာဝတီကိုရပုံနှင့် ၎င်းတို့၏ ဆုတောင်းနှင့်အဖြစ်စုံ	၃၃၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း ကုသမင်း	၃၉၇

၂။ သောဏနန္ဒဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်း	၃၉၈
အတိတ်ဝတ္ထု	=	အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးသော ရသေ့ညီနောင်တို့ လုပ်ကျွေးပုံ	၃၉၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း သောဏပညာရှိရသေ့	၄၄၁

(အသီတိနိပါတ်)

၁။ စူဠဟံသဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	=	ဘုရားရှင်အား သေကြောင်းကြံသောဒေဝဒတ် လေးသမားကိုခိုင်း၊ ကျောက်တုံးနှင့်လှိမ့်၊ နာဠာဂီရိဆင်နှင့်တိုက်ရာ နာဠာဂီရိဆင်ကို ဘုရားရှင်ဆုံးမတော်မူခြင်းအကြောင်း	၄၄၃
အတိတ်ဝတ္ထု	=	အရှင်သခင်ဟင်္သာမင်းအား အသတ်ပေး၍ ကယ်ယူသော ဟင်္သာစစ်သူကြီး သုမုခတို့အကြောင်း	၄၄၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	=	ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌဟင်္သာမင်း	၄၈၆

မာတိကာ

(၉)

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

၂။ မတာဟံသဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= (စုဠဟံသဇာတ် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့်တူ၏။)	၄၈၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= ခေမာမိဖုရားကြီးအိပ်မက် သံယမမင်းအား ချင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောသဖြင့် ရွှေဟင်္သာမင်းကိုဖမ်းစေရာ မိ၍ သုမုခဟင်္သာစစ်သူကြီးကြောင့် ဘေးကင်းခြင်း	၄၈၇
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း တေရဋ္ဌဟင်္သာမင်း	၅၄၁

၃။ သုဇာဘောဇနဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= မိမိအားရသောလာဘ်ကို အလှူခံတို့အား ပေးလှူသဖြင့် အလှူဒါနကို အလိုရှိသော ရဟန်းတော်တစ်ပါး	၅၄၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသောသူကြွယ်၏ ငါးဆက်မြောက်သား မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးအား သိကြားနှင့်နတ်များဆုံးမ၍ အလှူဒါနပြုစေသဖြင့် နတ်ပြည်သို့ရောက်ခြင်း	၅၄၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သိကြားနတ်မင်း	၆၀၀

၄။ မဟာကုဏ္ဍာလဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= ဆွေတော်မျိုးတော်တို့မှ ရဟန်းပြုသစ်စ ရဟန်းငါးရာတို့ မပျော်မွေ့ခြင်းကို ပျောက်စေရန် ကုဏ္ဍာလရေအိုင်အနီးသို့ ကြွဆောင်ဟောကြားတော်မူခြင်း	၆၀၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= ကုဏ္ဍာလရေအိုင်မှ ငှက်စသည်တို့၏ ရှေးဖြစ်အဟောင်း ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်။	၆၀၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ထိုရဟန်း ၅၀၀-တို့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး၍ မဟာသမယနှင့် သမ္မာပရိဇ္ဇာဇနိယစသော သုတ်များကို ဟောတော်မူသည်။	၆၈၈

၅။ မဟာသုတသောမဇာတ်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု	= အင်္ဂုလိမာလအား ဘုရားရှင်ဆုံးမတော်မူခြင်းနှင့်စပ်၍ ရဟန်းများပြောကြားခြင်း	၆၉၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= လူသားစား ပေါရိသာဒမင်းနှင့် အဆွေတော်ဟောင်း မဟာသုတသောမ မင်းတို့အကြောင်း	၆၉၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမမင်း ပဉ္စမတွဲ၊ မာတိကာပြီး	၇၉၅

ဗုဒ္ဓ ဇောနိ ဗုဒ္ဓ

ငါးရာငါးဆယ်ဇောနိဝတ္ထု

စတ္တာလီသနိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-တေသကုဏဇာတ်

မင်းကျင့်တရား၊ ဟောမြက်ကြား၊ ဆုံးပါးငှက်သူတော်။

ဟောတော်မူရာဌာန နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ‘ဝေဿန္တရံ တံ ပုစ္ဆံမိ’ အစရှိ သော ဂါထာတစ်ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတေသကုဏဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကောသလမင်းကြီး အား ဆုံးမတော် မူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူ၏။

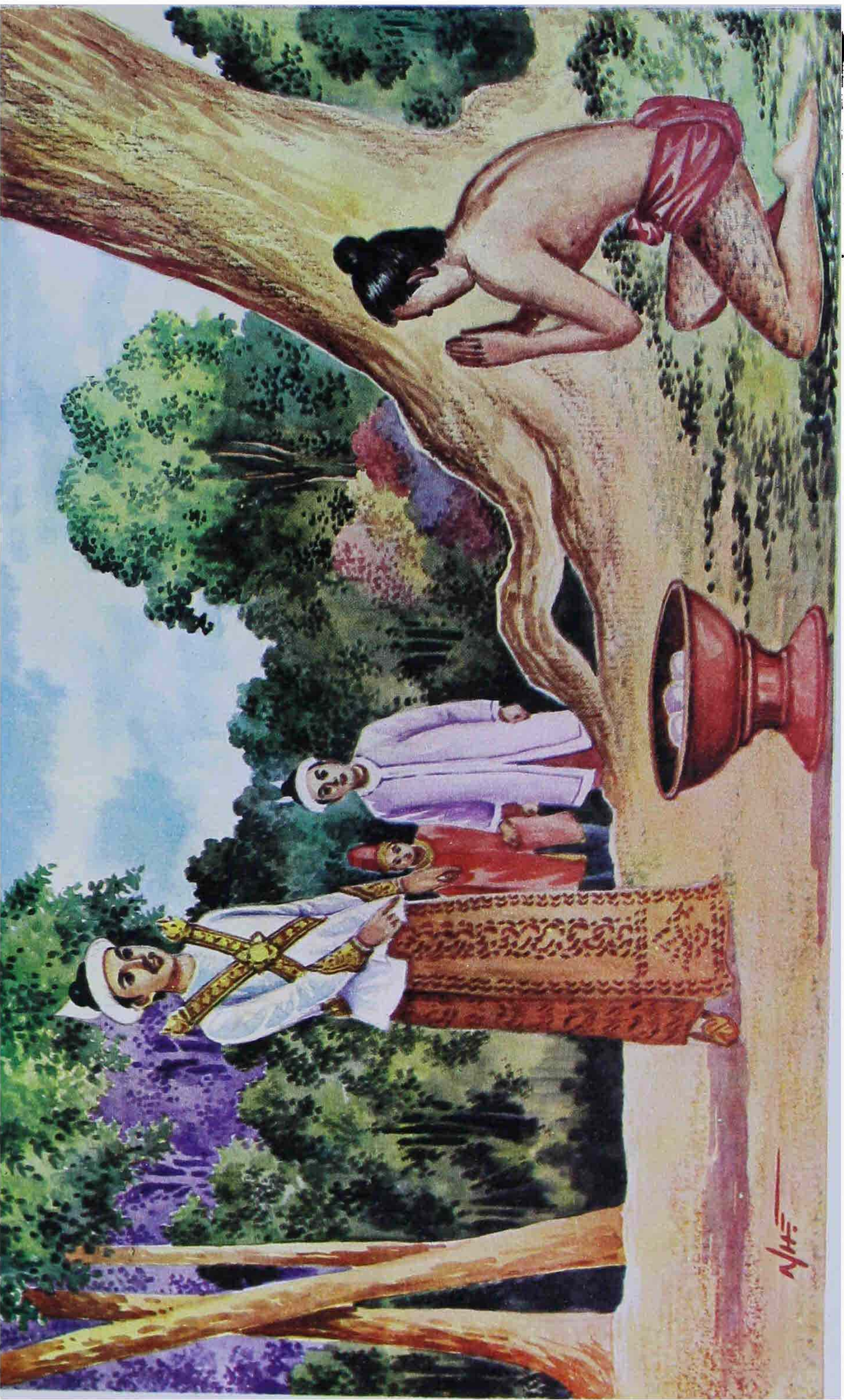
FI(၅၅၀-ပဥမ)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုစကားသည် မှန်၏။ တရားနာ အံ့သောငှာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့လာသော ထိုကောသလမင်းကို သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ခေါ်တော်မူ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...မည်သည်ကား တရားနှင့်အညီ မင်းပြုရာ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ အကြင်အခါ၌ မင်း တို့သည် တရားမစောင့်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသို့ မင်းတရားမစောင့်သော အခါ မင်း၏ သားတော်၊ သမီးတော်တို့သည်လည်း တရားမစောင့်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့ အစရှိသော စတုက္ကနိပါတ်၌လာသော နည်းဖြင့်လျှင် ဆုံးမတော်မူ၍ လေးပါးသော အဂတိတို့ဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက် ခြင်း၌ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မရောက်ခြင်း၌ အကျိုးလိုလည်းကောင်း ဟောတော်မူ၍ ကာမဂုဏ်တို့သည် အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏” ။ ဤသို့ အစ ရှိသောနည်းဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကို ချဲ့တော်မူ၍ “မြတ်သောမင်း ကြီး...အကြင်ကြောင့် ဤသတ္တဝါတို့အား သေမင်းနှင့် အချိန်းအချက်သည် မရှိ၊ လက်ဆောင် တံစိုးယူခြင်းလည်း မရှိ၊ စစ်ထိုးခြင်းသည်လည်း မရှိ၊ သေမင်းကို အောင်သည်လည်း မရှိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် သေမင်းနိုင်ငံသို့ သွားရကုန်သည်ချည်းတည်း။ ထို့ကြောင့် ဘဝတစ်ပါး သို့ ပြောင်းသွားရကုန်သော ထိုသတ္တဝါတို့အား မိမိသည် ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံကိုထား၍ တစ်ပါးသော တည်ရာမည်သည် မရှိ၊ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် တစ်ခဏသာလျှင် ထင်ခြင်းရှိသော ဘဝတစ်ပါးသို့ ဆောင်ယူ၍ မသွားနိုင်ချေရကား စင်စစ် စွန့်ပစ်အပ် သော ဥစ္စာစည်းစိမ် အခြွေအရံ ပရိသတ် မှူးမတ် ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို အမှီ ပြု၍ မေ့လျော့ခြင်းကို ပြုခြင်းငှာမသင့်၊ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍ တရား သဖြင့် မင်းပြုခြင်းငှာ သင့်၏” ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ရှေးမင်းတို့သည် ဘုရားပင့်တော်မမူပဲလျက်လဲ ပညာရှိတို့ အဆုံးအမ၌တည်၍ တရားသဖြင့် မင်းပြုခြင်းကြောင့် နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထို ကောသလမင်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော် မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု မြတ်သောမင်းကြီး လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် သားသမီး မရှိသည့်ဖြစ် ၍ ဆုတောင်းသော်လည်း သားသမီးကိုမရ။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တစ်နေ့ သ၌ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားပြီးလျှင် နေအဖို့

(၅၅၀-မ၊ တေသကုဏဇာတ်)

ပုံ-၁၁။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် မုဆိုးတို့အားခေါ်၍ “ဤငှက်ဥတို့ကား အဘယ်ငှက်ဥတို့နည်း” ဟု မေးနေပုံ။

ပတ်လုံး ဥယျာဉ်တော်၌ ကစားတော်မူ၍ မင်္ဂလာ အင်ကြင်းပင်အနီး၌ နေရာတော် ခင်းစေ၍ ထိုနေရာအထက်၌ စက်တော်ခေါ်၏။

ငှက်သိုက်ကို တွေ့မြီ

အတန်ငယ် စက်တော်ခေါ်၍ နီးတော်မူလျှင် အင်ကြင်းပင်ကို ကြည့်လတ်သော် ထိုအင်ကြင်းပင်အထက်၌ ငှက်သိုက်ကိုမြင်၏။ မြင်တော် မူသည်နှင့် တကွသာလျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းခစား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို 'ခေါ်တော် မူ၍ အင်ကြင်းပင်ထက်သို့တက်၍ ထိုငှက်သိုက်၌ တစ်စုံတစ်ခုရှိသည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ မရှိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သိချေလော့ ဟု ဆို၏။ ထို မင်းခစား ယောက်ျားသည် "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီ" ဟု ဆို၍ တက်လေလျှင် ထိုငှက်သိုက်၌ ဥသုံးလုံးတို့ကိုမြင်၍ ဗြဟ္မဒတ် မင်းအား တင်လျှောက်၏။ မင်းသည် "ထိုသို့တပြီးကား တိုငှက်ဥတို့၏ အပေါ်၌ နှာခေါင်းလေကို မလွတ်လိင့်" ဟု ဆို၍၊ "ပန်းပုံတောင်း၌ ဝါဂွမ်းစုကိုခင်း၍ ထို ဝါဂွမ်းစု၌သာလျှင် သုံးလုံးကုန်သော ငှက်ဥတို့ကို ထား၍ ဖြည်းညင်းသာယာစွာ ဆင်းခဲ့လော့" ဟုဆို၍ ဆင်းစေပြီးလျှင် ပန်းပုံတောင်းတို့ကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍၊ "အို...အမတ်များတို့ ဤငှက်ဥတို့ ကား အဘယ်ငှက်ဥတို့နည်း" ဟု မှူးမတ်တို့ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်း မေးတော်မူ သည်ရှိသော်၊ "အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်တို့သည် မသိပါကုန်၊ မုဆိုးတို့ သည် သိပါကုန်လတ္တံ့" ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။

ငှက်ဥထိန်းကြောင်း မှူးမတ်ပေါင်း

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မုဆိုးတို့ကို ခေါ်တော်မူစေ၍ မေးတော်မူ၏။ မုဆိုးတို့သည် "မြတ်သောမင်းကြီး... ထို သုံးလုံးကုန်သော ငှက်ဥတို့တွင် တစ်လုံးကား ခင်ပုပ်ဥ၊ တစ်လုံးကား ဆက်ရှက်ဥ၊ တစ်လုံးကား ကျေးဥ" ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။ "အမောင်တို့ တစ်ခုတည်းသော အသိုက်၌ ငှက်မ သုံးကောင်တို့၏ အဥတို့သည် ဖြစ်ကုန်မည်လော" ဟု မေးတော် မူသည်ရှိသော် "အရှင်မင်းကြီး...ဖြစ်ပါကုန်၏၊ ဘေးရန်မရှိသော် ကောင်း စွာထားအပ်ကုန်သော အဥတို့သည် မပျက်စီးကုန်" ဟု တင်လျှောက်ကြကုန် လျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် နှုပ်သက်ဖော်မူ၍ ငှက်ဥတို့သည် ငါ့သားတော် တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့" ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထို ဥ သုံးလုံးတို့ကို အမတ်

သုံးယောက်တို့အား အပ်နှင်း၍ “ဤ ငှက်ဥတို့သည် ငါ၏ သားတော်တို့
သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ သင်တို့သည် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်၍ ဥခွံမှ
ပေါက်သောကာလ၌ ငါ့အား တင်လျှောက်ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၏။
ထိုအမတ်တို့သည် ငှက်ဥတို့ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

အမည်သညာ ဝေဿန္တရာ

ထိုသုံးလုံးသော ငှက်ဥတို့တွင် ခင်ပုပ်ဥသည် ရှေးဦးစွာပေါက်၏။
ထို ဥတော်ထိန်းအမတ်သည် မုဆိုးတစ်ယောက်ကို ခေါ်စေ၍ “သင်သည်
အမ၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ အဖို့၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သိအောင်
ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ထို မုဆိုးသည် စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ “အဖို့” ဟူ၍ ဆိုလတ်
သော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသို့ကပ်၍ “အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီး၏ သား
တော်သည် ဖွားတော်မူပြီ” ဟု တင်လျှောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် နှစ်
သက်တော်မူ၍ ထိုအမတ်အား များစွာသော ဥစ္စာတို့ပေးတော်မူ၍ “ငါ၏
သားငယ်ကို ကောင်းစွာ မွေးမြူလေလော့၊ ထိုသားငယ်အား ဝေဿန္တရာ
ဟူသော အမည်ကိုလည်း မှည့်လေလော့” ဟုဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအမတ်
သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။

အမည်တွင်မည် ကုဏ္ဍလိနီ

ထို့နောက်မှ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လွန်သဖြင့် ဆက်ရက်ဥသည် ပေါက်
ပြန်၏။ ထိုဆက်ရက် ဥတော်ထိန်း အမတ်သည်လည်း ထို ပေါက်သစ်စ
သော ဆက်ရက်ငယ်ကို မုဆိုးကို စုံစမ်းစေ၍ “အမ” တည်းဟု ကြား၍
ဗြဟ္မဒတ်မင်းအထံသို့သွား၍ “အရှင်မင်းကြီး၏ သမီးတော်သည် ဖွားတော်
မူပြီ” ဟု တင်လျှောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ထို
အမတ်အားလည်း များစွာသော ဥစ္စာကိုပေး၍ “ငါ၏ သမီးတော်ကို
ကောင်းစွာ မွေးမြူလေလော့၊ ထိုသမီးတော်အား ကုဏ္ဍလိနီ ဟူသော
အမည်ကိုလည်း မှည့်လေလော့” ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအမတ်သည်
လည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။

ဇမ္ဗူက

တဖန် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လွန်သဖြင့် ကျေးဥသည် ပေါက်၏။ ထို
ကျေးဥတော်ထိန်း အမတ်သည်လည်း ထိုပေါက်သစ်စသော ကျေးငယ်ကို

မုဆိုးကို စုံစမ်းစေ၍ “အဖို့” ဟူ၍ ဆိုလတီသော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအထံသို့ သွား၍ “အရှင်မင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီး၏ သားတော်သည် ဖွားတော်မူပြီ” ဟု တင်လျှောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် နှစ်သက်တော်မူ၍ ထိုအမတ်အား များစွာသော ဥစ္စာကိုပေး၍ “ငါ၏ သားတော်ကို ကောင်းစွာလုပ်ကျွေးလော့၊ ထို သားတော်အား များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မင်္ဂလာပွဲခံ၍ ဇမ္ဗုက ဟူသော အမည်ကို မှည့်လေလော့” ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထိုအမတ်သည်လည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။

ဝေဿန္တရာ ယနာမြေခြင်း

ထိုငှတ်သုံးခုတို့သည်လည်း အမတ်သုံးယောက်တို့၏ အိမ်တို့၌ မင်းသားတို့၏ အစောင့်အရှောက်ဖြင့်သာလျှင် ကြီးကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း “ငါ၏သားတော်၊ ငါ၏သမီးတော်” ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် အချင်းချင်း ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ အဘယ်သို့ ပြက်ရယ်ပြုကုန်သနည်းဟူမူကား “အချင်းတို့...ငါတို့ အရှင်မင်းကြီး၏ အမူအရာတော်ကို သင်တို့သည် ကြည့်ကြကုန်လော့၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကိုလျက်လည်း ငါ၏သားတော်၊ ငါ၏သမီးတော်ဟု ခေါ်တော်မူလျက် သွားတော်မူတိ၏တကား” ဟု ပြက်ရယ် ပြုကြကုန်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြံ၏။ “ဤအမတ်တို့သည် ငါ့သားတော် သမီးတော်တို့၏ ပညာနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကို မသိကြလေကုန်၊ ထိုအမတ်တို့အား သိသာထင်ရှားအောင် ငါ့ပြုအံ့” ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ကြံပြီးမှ အမတ်တစ်ယောက်ကို ဝေဿန္တရာ၏ အထံသို့ စေလိုက်၏။ အသို့စေလိုက်သနည်း ဟူမူကား “အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာ...အရှင်သားတော်တို့၏ ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည် ပြဿနာကို မေးလို၏။ အဘယ်အခါ၌ လာလတ်၍ မေးစိမ့်သောငှာ အလိုရှိသနည်းဟု မေးချေလော့” ဟု စေတော်မူလိုက်၏။ အမတ်သည် သွား၍ ဝေဿန္တရာကို ရှိခိုးလျက် ထိုစေတော်မူလိုက်သော အခြင်းအရာကို ကြား၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ဝေဿန္တရာသည် မိမိအထိန်းတော် အမတ်ကို ခေါ်စေ၍ “အချင်းအထိန်းတော်...ငါ ကြားရသည်ကား ငါ၏ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည် ငါ့အား ပြဿနာကို မေးတော်မူလို၏။ ဤ ငါတို့အိမ်သို့ ကြွတော်မူလာသောအခါ ထိုခမည်းတော်မင်းမြတ်အား ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုခြင်းငှာ

သင့်၏။ ဘယ်အခါ၌ ကြွတော်မူလာစေရမည်နည်း” ဟု မေး၏။ အထိန်း
 တော် အမတ်သည် “အရှင်သား...ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌
 ကြွလာတော်မူပါစေလော့” ဟု ပြန်လျှောက်၏။ ထိုအထိန်းတော်အမတ်
 ပြန်လျှောက်သော စကားကိုကြား၍ ဝေဿန္တရာသည် “ငါ၏ခမည်းတော်
 မင်းမြတ်သည် ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကြွတော် မူလာစေ
 လော့” ဟု ဆို၍ လှုတ်လိုက်၏။

ထိုအမတ်သည် လာလတ်၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား တင်လျှောက်၏။
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဗာရာဏသီမြို့တော်အလုံး
 ဝယ် စည်လည်စေ၍ သားတော် ဝေဿန္တရာ၏ နေရာသို့ ကြွတော်မူ၏။
 သားတော် ဝေဿန္တရာသည် ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား များစွာ
 သော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစေ၏။ အယုတ်သဖြင့် ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်
 တော်မျိုး အမှုထမ်းတို့အား သော်လည်း ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစေ၏။
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဝေဿန္တရာ အမည်ရှိသော ခင်ပုပ်ငှက်၏ နေအိမ်၌
 စားတော်ခေါ်၍ များစွာသောစည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် မိမိ
 နေရာ နန်းတော်သို့လာလတ်၍ ညီလာခံရာ မင်းရင်ပြင်၌ ကြီးစွာသော
 မဏ္ဍပ်ကိုဆောက်၍ ဗာရာဏသီမြို့အလုံး၌ စည်လည်စေ၍ တန်ဆာ ဆင်
 အပ်ပြီးသော မဏ္ဍပ်အလယ်၌ လူများအပေါင်းကို ခြံရံလျက် နေတော်
 မူ၍ “ဝေဿန္တရာကို ဆောင်ခဲ့လော့” ဟု အမတ်ထံသို့ ဖေတော် မူလိုက်
 ၏။ အထိန်းတော်အမတ်သည် ဝေဿန္တရာကို ရွှေအင်းပျဉ်၌ နေစေ၍
 ဆောင်ယူခဲ့၏။ ဝေဿန္တရာ အမည်ရှိသော ခင်ပုပ်ငှက်သည် ခမည်းတော်
 ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ရင်ခွင်တော်၌နေ၍ ခမည်းတော်မင်းမြတ်နှင့်တကွ ကစား
 ၍၊ သွား၍ ရွှေအင်းပျဉ်၌သာလျှင် နေ၏။ ထိုသို့ နေသောအခါ သား
 တော် ဝေဿန္တရာကို ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် လူများအလယ်၌
 မင်းကျင့်တရားကို မေးတော်မူလိုခဲ့ကား....

၁။ ဝေဿန္တရံ တံ ပုစ္ဆာမိ၊ သက္ကဏ ဘဒ္ဒ မတ္တု တေ။
 ရဇ္ဇိံ ကာရေတုကာမေန၊ ကိံ သု ကိစ္စံ ကတံ ဝရံ—
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ သက္ကဏ၊ ဝေဿန္တရာမည်ရ သားငှက်လှ။ တေ၊ သင် ချစ်
 သားအား။ ဘဒ္ဒ၊ ကောင်းမြတ်လှစွာ မင်္ဂလာသည်။ အတ္တု၊ ဖြစ်စေ

သတည်း။ ဝေဿန္တရံ၊ ဆန်းကြယ်ပြောက်ကျားသော အတောင်တို့ဖြင့်
ဖုံးလွှမ်းအပ်သောကြောင့် ဝေဿန္တရာ အမည်ရှိသော။ တံ၊ သင်ချစ်သား
ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါအံ့။ ရဇ္ဇံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ ကာရေတုကာမေန၊ ပြု
လိုသောသူသည်။ ကိံသု ကိစ္စံ၊ အဘယ်အမှုကို။ ကတံ၊ ပြုရခြင်းသည်။
ဝရံ၊ မြတ်သနည်း။ တာတ၊ ချစ်သား ဝေဿန္တရာ။ တံ၊ သင်ချစ်သား
သည်။ ကထေဟိ၊ ဖြေပါလော့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဝေဿန္တရာသည် ပြဿနာကို မဖြေသေးပဲ
ရှေးဦးစွာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို မေ့လျော့ခြင်းဖြင့် အပြစ်တင်လိုရကား....

၂။ စိရသံ ဝတ မေ တာဘော၊ ကံသော ဗာရာဏသိဂ္ဂဟော။
ပမတ္တော အပ္ပမတ္တံ မံ၊ ပိတာ ပုတ္တံ အစောဒယိ—

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂။ ဗာရာဏသိဂ္ဂဟော၊ ဗာရာဏသီပြည်သား လူအများကို လေး
ပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုဖြင့် ချီးမြှင့်တော်မူတတ်သော။ ကံသော၊ ကံသ
အမည်ရှိသော။ တာဘော၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်။ ဝတ၊ စင်စစ်။
မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ ဝသန္တော၊ နေတော်မူပါလျက်။
စိရသံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ ပမတ္တော၊ မေ့တော်မူလျက်။ အပ္ပမတ္တံ၊ မမေ့
မလျော့သော။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ဖြစ်သော။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပိတာ၊
မွေးမြူပေသော ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်။ အဇ္ဇ၊ ယခုမှ။ အစောဒယိ၊
မေးတော်မူ၏။

ဤသို့ ထိုဝေဿန္တရာသည် ဤဂါထာဖြင့် အပြစ်တင်၍ “မြတ်သော
မင်းကြီး....မင်းမည်သည်ကား သုံးပါးကုန်သောတရားတို့၌ တည်၍ တရား
သဖြင့် မင်းပြုရ၏” ဟု ဆို၍ မင်းကျင့်တရားကို ဟောလိုရကား....

- ၃။ ပဌမေနေဝ ဝိတထံ၊ ကောခံ ဟာသံ နိဝါရယေ။
တတော ကိစ္စာနိ ကာရေယျ၊ တံ ဝတံ အာဟု ခတ္တိယ။
- ၄။ ယံ တံ တာတ တပေါ ကမ္မံ၊ ပုဗ္ဗေ ကတမသံသယံ။
ရတ္တော ဒုဋ္ဌော စ ကယိရာ နုတံ ကယိရာ တတော ပုန။
- ၅။ ခတ္တိယဿ ပမတ္တဿ၊ ရဋ္ဌသ္မိံ ရဋ္ဌဝဗုန။
သဗ္ဗေ ဘောဂါ ဝိနယန္တိ၊ ရညော တံ ဝုစ္စတေ အသံ။

- ၆။ သိရီ တာတ အလက္ခိ စ၊ ပုစ္ဆိတာ တေဒဗြဝံ။
ဥဋ္ဌာနဝိရိယေ ပေါသေ၊ ရမာဟံ အနုဿယကေ။
- ၇။ ဥဿယကေ ဒုဟဒယေ၊ ပုရိသေ ကမ္မဒုဿကေ။
ကာဠကဏ္ဍိ မဟာရာဇ၊ ရမတိ စက္ကဘဉ္ဇနိ။
- ၈။ သော တံ သဗ္ဗေ သုဟဒဟော၊ သဗ္ဗေသံ ရက္ခိတော ဘဝ။
အလက္ခိ နုဒ မဟာရာဇ၊ လက္ချ ဘဝ နိဝေသနံ။
- ၉။ သလက္ခိ ဓိတိသမ္ပန္နော၊ ပုရိသော ဟိ မဟဂ္ဂတော။
အမိတ္တာနံ ကာသိပတိ၊ မူလံ အဂ္ဂဉ္စ ဆိန္ဒတိ။
- ၁၀။ သဒက္ကာပိ ဟိ ဘူတပတိ၊ ဥဋ္ဌာနေ နပုမဇ္ဇတိ။
သကလျာဏေ ဓိတိံ ကတွာ၊ ဥဋ္ဌာနေ ကုရုတေ မနော။
- ၁၁။ ဂန္ဓဗ္ဗာ ပိတရော ဒေဝါ၊ သာဇီဝါ ဟောန္တိ တာဒိနော။
ဥဋ္ဌာဟဒတာ အပုမဇ္ဇတော၊ အနုတိဋ္ဌန္တိ ဒေဝတာ။
- ၁၂။ သော အပုမတ္တော အက္ကုဒ္ဓေါ၊ တာတ ကိစ္စာနိ ကာရယ။
ဝါယမဿု စ ကိစ္စေသု၊ နာလသော ပိန္ဒဘေ သုခံ။
အလံ မိတ္တေ သုခါပေတံ၊ အမိတ္တာနံ ဒုခါယ စ—
ဟူသော တစ်ဆယ့်တစ်ဂါထာကို ဆို၏။

၃။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ် ဗြဟ္မဒတ်။ ရာဇာ နာမ၊ မင်းမည်သည်ကား။ ပဌမေနော၊ ရှေးဦးမဆွကသာလျှင်။ ဝိတထံ၊ မဇ္ဈိန် စကား မုသားဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း။ ကောဓံ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဟာသံ၊ ပေါ်လွင် ရှင်မြူးခြင်းကို လည်းကောင်း။ နိပါရယေ၊ ကြည်ရှောင်ရာ၏။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ကိစ္စာနိ၊ တိုင်း နိုင်ငံသူ ရှင်လူတို့၏ စီရင်ဖွယ် ကိစ္စတို့ကို။ ကာရေယျ၊ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာ၏။ ခတ္တိယ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ ယံ ဝစနံ၊ အကြင် မုသာဝါဒ အမျက် ဒေါသ ပေါ်လွင်ရှင်မြူးခြင်းတို့ကို ကြည်ရှောင်၍ တိုင်းရေး ပြည်ရေးတို့ကို စီရင်ရာ၏ဟူသော စကားကို။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုအပ်ပြီ။ တံ၊ ထို အကျွန်ုပ်ဆိုအပ်ပြီးသော ကျင့်ဝတ်တရားကို။ ဝတံ၊ မင်းကျင့် တရားဟူ၍။ ပေါရာဏပဏ္ဍိတာ၊ ရှေးပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုတော်မူ ကုန်ပြီ။

၄။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တံ၊ ခမည်းတော်ဘုရား မင်း တရားသည်။ ရတ္တော၊ တပ်စွန်းတော်မူသည်ဖြစ်၍။ ဒုဋ္ဌော၊ မျက်တော်မူ

သည်ဖြစ်၍။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင် အမှုကို။ ကယိရာ၊ ပြုတော်မူရာ၏။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင် အမှုကို။ တံ၊ ခမည်းတော် ဘုရား မင်းတရားသည်။ ပစ္စွာ၊ နောက်ပြီးတစ်ဖန်။ အသံသယံ၊ မချွတ်။ တပေါ၊ စိုးရိမ်တော်မူရာ၏။ တံ ကမ္မံ၊ ထို နောက်ပြီးတစ်ဖန် ပူပန်စေ တတ်သောအမှုကို။ တတော၊ ထို ရှေး၌ပြုပြီးသည်မှ။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ န ကယိရာ၊ ပြုတော်မူလင့်။

၅။ ရဋ္ဌဝဇ္ဇန၊ နိုင်ငံတော်သား လူအများကို ပွားစေဘတ်သော မင်းမြတ်ဖခင် ဘဝရှင်။ ပမတ္တဿ၊ မေ့လျော့သော။ ခတ္တိယဿ၊ ပြည့်ရှင် မင်း၏။ ရဋ္ဌသ္မိံ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည်။ ဝိနဿန္တိ၊ ပျက်စီးကုန်၏။ တံ ဘောဂဝိနာသံ၊ ထို တိုင်းနိုင်ငံ၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာပျက်စီးခြင်းကို။ ရညော၊ ပြည့်ရှင်မင်း၏။ အသံ၊ ဆင်းရဲဟူ၍။ ပေါရာဏပဏ္ဍိတာ၊ ရှေးပညာရှိတို့သည်။ ဝုစ္စတေ-ဝုစ္စန္တိ၊ ဆို့တော်မူကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ ဖခင်မင်းမြတ် လောကနတ် သည်။ မာ ပမဇ္ဇ၊ မေ့လျော့တော်မမူလင့်။

၆။ တာတ၊ ရေမြေပိုင်သ လောကသေဌ်နင်း ခမည်းမင်း။ သိရိ စ၊ သိရိနတ်သမီး လည်းကောင်း။ အလက္ခိ စ၊ အလက္ခိနတ်သမီး လည်း ကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပုစ္ဆိတာ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ သုစိပရိဝါရရှင်သူဌေး သည် မေးအပ်သော။ တော ဒေဝဓိတာ၊ ထိုနတ်သမီးတို့သည်။ တေံ ဝစနံ၊ ထို စကားကို။ အဗြဝံ၊ ဆိုကြကုန်ပြီ။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တာသု၊ ထို နှစ်ယောက်ကုန်သော် နတ်သမီးတို့တွင်။ သိရိ၊ သိရိနတ်သမီး သည်။ ဘော မဟာသေဌိ၊ အို-သုစိပရိဝါရရှင် သူဌေးကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥဋ္ဌာနေ၊ ထကြွခြင်းရှိသော။ ဝိရိယေ၊ လုံ့လရှိသော။ အနုဿု- ယကေ၊ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို မငြူစုတတ်သော။ ပေါသေ၊ ယောက်ျား ၌။ ရမာ၊ မွေ့လျော်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ အာဟ၊ ဆိုဖူး၏။

၇။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ အလက္ခိ ပန၊ အလက္ခိ နတ်သမီးသည်ကား။ ဘော မဟာသေဌိ၊ အို-သုစိပရိဝါရ ရှင်သူဌေးကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥဿုယကေ၊ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ငြူစုတတ်သော။ F2(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ဒုဟဒယေ၊ မကောင်းသော စိတ်ရှိသော။ ကမ္မဒုဿကေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးတတ်သော။ ပုရိသေ၊ ယောက်ျား၌။ ရမာ၊ မွေ့လျော်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟ၊ ဆိုဖူး၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော ခမည်းတော်မင်းကြီး။ ဝေ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်။ စက္ကဘဇ္ဇနီ၊ ကုသိုလ်စက်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော။ ကာဠကဏ္ဍိ၊ အလင်္ကျီ နတ်သမီးသည်။ ဥဿယကေ၊ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ငြူစုတတ်သော။ ဒုဟဒယေ၊ မကောင်းသောစိတ်ရှိသော။ ကမ္မ ဒုဿကေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးတတ်သော။ ပုရိသေ၊ ယောက်ျားယုတ်၌။ ရမတိ၊ မွေ့လျော်ချေ၏။

၈။ မဟာရာဇ၊ ကာသိတိုင်းရှင် ဖခင်မင်းမြတ် လောကနတ်။ သော ကံ၊ ထို ရေမြေစိုးရ လောကသေဌ်နင်း တရားမင်းသည်။ သဗ္ဗေသဗ္ဗသ္မိံ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူ ရှင်လူအလုံး၌။ သုဟဒယော၊ ကောင်းမြတ်သော ရွှေလုံးတော်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော တိုင်းပြည်သူတို့အား။ ရက္ခိတေ၊ စောင့်ရှောက် မှ စတော်မူသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူလော့။ အလင်္ကျီ၊ အလင်္ကျီ နတ်သမီးကို။ နုဒ၊ နှင်ထုတ်တော်မူလော့။ လက္ခဿ၊ သိရိနတ်သမီး၏။ နိဝေသနံ၊ တည်ရာသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူလော့။

၉။ ကာသိပတိ၊ ကာသိတိုင်းရှင် ဖခင်မင်းမြတ်။ လက္ခိ ဓိတိ သမ္ပန္နော ပညာလုံ့ လနှင့်ပြည့်စုံသော။ မဟဂ္ဂတော၊ မြတ်သောဆန္ဒရှိသော။ သ-သော ပုရိသေ၊ ထို ယောက်ျားသည်။ အမိတ္တာနံ၊ ရန်သူတို့၏။ မူလဂ္ဂံ၊ အရင်းကိုလည်းကောင်း။ အဂ္ဂဉ္စ၊ အဖျားကို လည်းကောင်း။ ဆိန္ဒတိ၊ ဖြတ်ရာ၏။

၁၀။ ဘူတပတိ၊ ကာသိတိုင်းသား လူများသခင် ဖနတ်ရှင်။ တံ၊ ဖခင်မင်းမြတ် လောကနတ်သည်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝါယမယုလုံ့ လပြုတော်မူလော့။ ဓိတိသမ္ပန္နော၊ လုံ့လနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည်။ အမိတ္တာနံ၊ ရန်သူတို့၏။ မူလဂ္ဂံ၊ အမြစ်အညွန့်ကို။ ဆိန္ဒတိ၊ ဖြတ်ရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံ၊ သင်သားတော် ဝေဿန္တရာသည်။ ဩဝါဒေသိ၊ ဆုံးမတော်မူ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ အမိတ္တာနံ၊ ရန်သူတို့၏။ မူလဂ္ဂေဒကော၊ အမြစ်အညွန့်ကို ဖြတ်တတ်သော။ ရာဇာ၊ ရေမြေစိုးရဘဝသေဌ်နင်း

အရှင်မင်းသည်။ အမှီနုနု၊ ဖြစ်သည်မဟုတ်တုံလော။ တဝ၊ သားတော်
 အမောင် ဝေဿန္တရာ ငှက်လိမ္မာ၏။ သြဝါဒ ဝစနံ၊ ဆုံးမတော်မူသော
 စကားသည်။ ကထံ ယုဇ္ဇတိ၊ အသို့သင့်ပါမည်နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 ဝဒေယျစေ၊ ဆိုတော်မူငြားအံ့။ ယံ သြဝါဒဝစနံ၊ အကြင် ဆုံးမသော
 စကားကို။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုအပ်၏။ တံ သြဝါဒ ဝစနံ၊ ထို
 ဆုံးမသောစကားသည်။ ဟိ-ယုတ္တံ၊ သင့်၏။ သက္ကောပိ၊ သိကြားမင်းစင်
 လျက်လည်း။ ဥဋ္ဌာနေ၊ လုံ့လ ဝီရိယ၌။ နပွဲမဇ္ဇတိ၊ မမေ့မလျော့ချေ။
 သော သက္ကော၊ ထိုသိကြားမင်းသည်။ ကလျာဏေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
 သာလျှင်။ ဓိတိံ ကတော၊ လုံ့လဝါယမပြု၍။ ဥဋ္ဌာနေ၊ အားထုတ်ခြင်း၌။
 မနော၊ စိတ်ကို။ ကုရုတေ၊ ပြုပါသေး၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ယုတ္တံ
 သင့်၏။

၁၁။ ဂန္ဓဗ္ဗာ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ ပိတဏှော၊
 ဗြဟ္မာတို့သည် လည်းကောင်း။ ဒေဝါ၊ ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်
 နတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ တာဒိနော၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။
 ဥဋ္ဌာဟတော၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ လုံ့လပြုထသော။ အပ္ပမဇ္ဇတော၊
 ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့သောသူနှင့်။ သာဇီဝါ၊ တူသော အသက်
 မွေးခြင်း ရှိကုန်သည်။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ယောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
 တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဒေဝတာ၊ ဗြဟ္မာတို့သည်။ တာဒိနော၊ ထိုသို့
 သဘောရှိသောသူအား။ အနုတိဋ္ဌန္တိ၊ စောင့်ရှောက်ကုန်၏။

၁၂။ တာတ၊ ဖခင်မင်းမြတ် ပြည်ကြီးနတ်။ သောတံ၊ ထို ဖခင်
 မင်းမြတ် လောကနတ်သည်။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့။ အက္ကုဒ္ဓေါ၊
 အမျက်ထွက်တော်မူပဲ။ ကိစ္စာနိ၊ တိုင်းရေး ပြည်ရေးတို့ကို။ ကာရယ၊
 ကိုယ်တော်တိုင် စီရင်ခန့်ထားတော်မူလော့။ ဝါယမဿ၊ လုံ့လပြုတော်မူ
 လော့။ သကိစ္စေသု၊ မိမိအမှု တို့၌။ အလသော၊ ပျင်းရိသောသူသည်။
 သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ န ဝိဒ္ဓတေ၊ မရနိုင်ရာချေ။

၁၃။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ် ဗြဟ္မဒတ်။ တတ္ထေဝ၊ ဖခင်
 မင်းမြတ်၏ “ကိံ သု ကိစ္စံ ကတံ ဝရံ” ဟူသော ပြဿနာ၌သာလျှင်။ ဝုတ္တော၊
 အကျွန်ုပ် ဖြေဆိုအပ်ကုန်သော။ ဧတေ၊ ထို “ပဌမေနေဝ ဝိတထံ” အစ

ရှိသည်တို့သည် ဝတ္ထုပဒါ၊ မင်းကျင့်တရားအစုတို့တည်း။ ဧတ္ထ၊ ဤ မင်းကျင့်
 တရား အစု၌။ တံ၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်။ ဝတ္ထုဿ၊ ကျင့်တော်မူ
 လော့။ သောဝ၊ ဤသည်သာလျှင်။ အနုသာသနီ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်
 အား အကျွန်ုပ်သည် ပေးအပ်သော အဆုံးအမတည်း။ ဝေဝတ္ထုမာနော၊
 ဤသို့ အကျွန်ုပ် ဆုံးမတိုင်း ကျင့်သောမင်းသည်။ မိတ္ထေ၊ ချစ်ခင်လေးမြတ်
 ကုန်သော မိဖုရား၊ သားတော်၊ သမီးတော် အစရှိကုန်သော သူတို့ကို။
 သုခါပေတံ စ၊ ချမ်းသာစေတော်မူခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ အမိတ္တာနံ၊
 ရန်သူတို့ကို။ ဒုက္ခာယစ၊ ဆင်းရဲစိမ့်သောငှာ လည်းကောင်း။ အလံ၊ စွမ်းနိုင်
 ပါ၏။

ဝေဿန္တရာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခန့်ပြီ

ဤသို့လျှင် ဝေဿန္တရာ အမည်ရှိသော ခင်ပုပ်ငှက်သည် တစ်ဂါထာ
 ဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို မေ့လျော့ခြင်း၌ အပြစ်တင်ပြီး၍ တစ်ဆယ့် တစ်ဂါ
 ထာတို့ဖြင့် မင်းကျင့်တရားကို ဟောသည်ရှိသော် “ဘုရားကဲ့သို့ တင့်တယ်
 ခြင်းဖြင့် ပြဿနာကို ဖြေဆို၏” ဟု လူများသည် အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲ
 သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ များစွာကုန်သော သာဓုခေါ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ရသည်ဖြစ်၍ မှူးတော်
 မတ်တော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “အမတ်တို့ ဤသို့ မင်းကျင့်တရားကို ဟော
 ပေသော ငါ၏ သားတော် ဖြစ်သော ဝေဿန္တရာသည် အဘယ်သူသည်
 ပြုအပ်သောကိစ္စကို ပြုသင့်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး....
 သားတော် ဝေဿန္တရာအား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ပြုအပ်သော ကိစ္စကို
 ပြုသင့်ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် “ထိုသို့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
 အရာနှင့် သင့်မူကား ထို ငါ့သားတော် ဝေဿန္တရာအား စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
 အရာကို ငါ ပေးတော်မူ၏” ဟု ဝေဿန္တရာကို အရာအထူး၌ ထားတော်
 မူ၏။ ထို ဝေဿန္တရာသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအရာကို ရသောအခါမှစ၍
 စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအရာ၌ တည်လျက် ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အမှုကြီး
 ငယ်ကို စီရင်၏။

ဝေဿန္တရာငှက်သည် ဖြေဆိုအပ်သော ပြဿနာသည် ပြီး၏။

ကုဏ္ဍလိနီ တရားဟောခြင်း

တစ်ဖန် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တစ်ရက် နှစ်ရက် လွန်သဖြင့် ရှေးနည်း ဖြင့်သာလျှင် ကုဏ္ဍလိနီ၏ အထံသို့ တမန်စေ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ ထို ကုဏ္ဍလိနီ၏ နေရာ အိမ်သို့သွား၍ တစ်ဖန် ပြန်လည်ခဲ့ပြီးလျှင် ထို ရှေးမဏ္ဍပ်အလည်၌လျှင် နေ၍ ကုဏ္ဍလိနီကို ဆောင်ခဲ့စေပြီးလျှင် ရွှေအင်း ပျဉ်၌ နေသော ကုဏ္ဍလိနီကို မင်းကျင့်တရားကို မေးလိုရကား-

၁၄။ သက္ခီသိ တံ ကုဏ္ဍလိနီ၊ မညသိ ခတ္တပန္နုနီ။
ရဇ္ဇံ ကာရေတုကာမေန၊ ကိံ သုကိစ္စံ ကတံ ဝရံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄။ ခတ္တပန္နုနီ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ နှမ ဖြစ်သော။ ကုဏ္ဍလိနီ၊ နားနှစ်ဖက်တို့၌ ထိန်လက်ရောင်မောင်း နားတောင်းသဏ္ဍာန် အလှုံစွေးစွေး နှစ်ခုသော အရေးကြောင့် မည်ပေးသည့် ရှင်မ ကုဏ္ဍလိနီ။ တံ၊ သင်ရှင်မ သည်။ သက္ခီသိ၊ ဖြေစွမ်းနိုင်ပါမည်လော။ မညသိ၊ ငါ မေးတော်မူသော ပြဿနာ၏ အနက်ကို သိပါလတ္တံ့ လော၊ သက္ကောန္တိ၊ ဖြေစွမ်းနိုင်ပါမူကား။ တံ၊ ရှင်မကို။ ပုစ္ဆိဿာမိ၊ ငါ မေးတော်မူအံ့။ ရဇ္ဇံ၊ မင်း အ ဖြစ် ကို။ ကာရေတုကာမေန၊ ပြုလိုသောသူသည်။ ကိံ သုကိစ္စံ၊ အဘယ် အကျင့်ကို။ ကတံ၊ ကျင့်ခြင်းသည်။ ဝရံ၊ မြတ်သနည်း။

ထို ကုဏ္ဍလိနီသည် ဤ “သက္ခီသိ တံ” အစရှိသော တစ်ဂါထာဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းကျင့်တရားကို မေးသည်ရှိသော် “ခမည်းတော် မင်းမြတ်....သင် ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည် မိန်းမငယ် မည် သည် ကား အဘယ်မှာ ဖြေဆိုနိုင်အံ့နည်းဟု စုံစမ်းတော်မူယောင် တကား၊ ဖခင် မင်းမြတ်အား အလုံးစုံသော မင်းကျင့်တရားကို နှစ်ခုသော အကြောင်း တို့၌သာလျှင် ထည့်သွင်း၍ ဟောပါအံ့” ဟု ဆို၍ ဟောလိုရကား-

၁၅။ ဒွေဝ တာတ ဝဒကာနီ၊ ယတ္ထ သဗ္ဗံ ပတိဋ္ဌိတံ။
အလဒ္ဓဿ စ ယော လာဘော၊ လဒ္ဓဿ စာနုရက္ခဏာ။
၁၆။ အမစ္စေ တာတ ဇာနံဟိ၊ မီရေ အတ္တဿ ကောဝိဒေ။
အနက္ခာ ကိတဝေ တာတ၊ အသောဏ္ဍေ အဝိနာသကေ။

- ၁၇။ ယော စ တံ တာတ ရက္ခေယျ၊ ဓနံ ယဉ္ဇေဝ တေ သိယာ။
သုတောဝ ရထံ သံဂဏှော၊ သော တေ ကိစ္စာနိ ကာရယေ။
- ၁၈။ သုသံဂဟိတန္တဇနော၊ သယံ ဝိတ္တံ အဝေက္ခိယ။
နိဓိဉ္စ ဣဏဒါနဉ္စ၊ န ကရေ ပရပတ္တိယာ။
- ၁၉။ သယံ အာယံ ဝယံ ဇညာ၊ သယံဇညာ ကတာကတံ။
နိဂ္ဂဏှော နိဂ္ဂဟာရဟံ၊ ပဂ္ဂဏှော ပဂ္ဂဟာရဟံ။
- ၂၀။ သယံ ဇာနပဒံ အတ္ထံ၊ အနုသာသ ရထေသဘ။
မာ တေ အဓမ္မိကာ ယုတ္တာ၊ ဓနံ ရဋ္ဌဉ္စ နာသယံ။
- ၂၁။ မာ စ ဝေဂေန ကိစ္စာနိ၊ ကရောသိ ကာရယေ သိဝါ။
ဝေဂသာ ဟိ ကတံ ကမ္မံ၊ မန္ဓော ပစ္ဆာနုတပ္ပတိ။
- ၂၂။ မာ တေ အဓိသရေ မုဉ္ဇေ၊ သုဗာဠမဓိကောပိတံ။
ကောဓသာ ဟိ ဗဟူ ဖိတာ၊ ကုလာ အကုလတံ ဂတာ။
- ၂၃။ မာ တာတ ဣဿရောမ္ပိတိ၊ အနုတ္တာယ ပတာရယံ။
ဣတ္ထိနံ ပုရိသာနဉ္စ၊ မာ တေ အာသိ ဒုခုဒြယော။
- ၂၄။ အပေတလောမဟံသဿ၊ ရညော ကာမာနု သာရိနော။
သဗ္ဗေ ဘောဂါ ဝိနဿန္တိ၊ ရညော တံ ဝုစ္စတေ အသံ။
- ၂၅။ တတ္ထေပ တေ ဝတ္တပဒါ၊ သောဝ အနုသာသနီ။
ဒက္ခဿု ဒါနိ ပုညကရော၊ အသောဏှော အဝိနာကကော။
သီလဝါဿု မဟာရာဇ၊ ဒုဿိလော ဝိနိပါတိကော—

ဟူသော ဤတစ်ဆယ့်တစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ် ဗြဟ္မဒတ်။ အလဒ္ဓဿ၊ မရ
သေးသော စည်းစိမ်ကို။ ယော လာဘော စ၊ အကြင်ရအောင် ပြုခြင်း
သည် လည်းကောင်း။ လဒ္ဓဿ၊ ရပြီးသောစည်းစိမ်ကို။ ယာအနုရက္ခဏာ
စ၊ အကြင် စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဒ
ကာနိ၊ မင်းတို့ကျင့်ရာသော အကြောင်းတို့သည်။ ဒွေဝ၊ နှစ်ပါးတို့သည်
သာတည်း။ ယတ္ထ၊ အကြင်နှစ်ပါးသော အကြောင်း၌။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံ
သော အကျိုးသည်။ ပတိဋ္ဌိတံ၊ တည်၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ပါးသော
အကြောင်း၌။ တံ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်။ ပတိဋ္ဌာဟိ၊ တည်တော်
မူလော့။

၁၆။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ် ဗြဟ္မဒတ်။ ဝိရေ၊ တည်
 ကြည်ကုန်သော။ အတ္တဿ၊ ဘဏ္ဍာစိုး အစရှိသော သူတို့သည် ပြုအပ်
 သော အမှုအရေး၌။ ကောဝိဒေ၊ လိမ္မာကုန်သော။ အမစ္စေ၊ အမတ်
 တို့ကို။ ဇာနာဟိ၊ စုံစမ်းတော်မူလော့။ တာဘ၊ ခမည်းတော်ဘုရား မင်း
 တရား။ အနက္ခာ ကိတဝေ၊ ကြွလောင်းအန်ခတ် လှည့်ပတ် စဉ်းလဲခြင်း
 ကင်းကုန်သော။ အသောဇ္ဈေ၊ မုန့်သူရာ နံ့သာပန်းတို့ကို စားသောက်
 လိမ်းကျံ ဆင်ပန်ကြူးခြင်း ကင်းကုန်သော။ အဝိနာသကေ၊ မင်း၏ဥစ္စာ
 ဘဏ္ဍာတော်တို့ကို မဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော။ အမစ္စေ၊ အမတ်တို့ကို။
 ဇာနာဟိ၊ စုံစမ်းတော်မူလော့။

၁၇။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ သူတော၊ ရထားထိန်း
 သည်။ ရထံ၊ မိမိနှင့်သောရထားကို။ သံဂဏေ၊ ဣဝ၊ မညီမညွတ်သော
 ခရီးသို့ မရောက်စေရ မ-စ စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့။ တေ၊ သင် ခမည်းတော်
 မင်းမြတ်၏။ သရေ၊ ရွှေနန်းတော်၌။ ယဉ္ဇေဝ ခနံ၊ အကြင် ဘဏ္ဍာ
 တော်သည်လျှင်။ သိယာ၊ ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏။ တံ ခနံ၊ ထို ဘဏ္ဍာတော်
 ကို။ ယော စ အမစ္စေ၊ အကြင် အမတ်သည်လျှင်။ ရက္ခေယျ၊ စောင့်
 ရှောက်ရာ၏။ သော အမစ္စေ၊ ထိုအမတ်သည်။ တေ၊ သင် ခမည်းတော်
 မင်းမြတ်၏။ အမစ္စေ နာမ၊ ဘဏ္ဍာစိုးစသောအရာနှင့် သင့်လျော်သော
 အမတ်မည်၏။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော သူကို။ သံဂဟေတွာ၊
 ချီးမြှောက်တော်မူ၍။ ကိစ္စာနံ၊ ဘဏ္ဍာစိုးသော အရာတို့ကို။ ကာရယေ၊
 ခန့်ထားတော်မူလော့။

၁၈။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ် လောကနတ်။ သုသံဂဟိ
 တန္တဇနော၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အထံတော်၌ မြဲစွဲစေပါးသောသူကို ပေး
 ကမ်းခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် ကောင်းစွာ ချီးမြှင့်တော်မူ၍။ သယံ၊ ကိုယ်
 တော်တိုင်။ ဝိတ္တံ၊ ဥစ္စာကို။ အဝေက္ခိယ၊ ရှုတော်မူ၍။ နိဓိဉ္ဇေ၊ ဥစ္စာမြုပ်
 ထားတော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဣဏဒါနဉ္ဇေ၊ ကြွေးမြီ ချပေးတော်
 မူခြင်းကို လည်းကောင်း။ အတ္တပစ္စက္ခမေဝ၊ ကိုယ်တော် မျက်မြင်
 သာလျှင်။ ကရေယျာသိ၊ ပြုတော်မူလော့။ ပရပတ္တိယာ၊ ဥ.ကိုယ့်ကြည်
 သဖြင့်။ န ကရေ-မာ ကရိ၊ ပြုတော်မမူလင့်။

၁၉။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ အာယံ၊ ဆက်သ ဝင်
 ရောက်လာသော အခွန်အတုတ်ကို လည်းကောင်း။ ဝယံ၊ ပေးရသမျှ
 သော မျိုးရိက္ခာကို လည်းကောင်း။ သယံဇာညာ၊ ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်
 မူရာ၏။ ကတာကတံ၊ ကျေးဇူးပြုဖူး မပြုဖူးသော သူကိုလည်း။ သယံ
 ဇာညာ၊ ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူရာ၏။ နိဂ္ဂဟာရဟံ၊ နှိပ်ကွပ်ထိုက်သော
 သူကို။ နိဂ္ဂဏှော၊ နှိပ်ကွပ်ရာ၏။ ပဂ္ဂဟာရဟံ၊ ချီးမြှောက်ထိုက်သောသူကို။
 ပဂ္ဂဏှော၊ ချီးမြှောက်ရာ၏။

၂၀။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်
 မူသော ခမည်းတော်ဘုရား မင်းတရား။ ဇနပဒံ-ဇနပဒဝါသီနံ၊ ဇနပုဒ်
 သူတို့၏။ အတ္ထံ၊ စီရင်ဖွယ်အရေးကို။ သယံ၊ ကိုယ်တော်တိုင်။ အနုသာသ၊
 စီရင်တော်မူလော့။ အဓမ္မိကာ၊ မာရားသောအမှု၌ ယှဉ်တတ်ကုန်သော။
 အာယုတ္တာ၊ တရားသူကြီးတို့သည်။ တေ၊ သင်ဖခင်မင်းမြတ်၏။ ဓနုဉ္စ၊
 ဥစ္စာကို လည်းကောင်း။ ရဋ္ဌဉ္စ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူတို့ လည်းကောင်း။ မာ
 နာသယံ၊ မဖျက်ဆီးစေကုန်လင့်။

၂၁။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ မန္ဒော၊ မလိမ္မာသော သူ
 သည်။ ဝေဂသာ၊ မဆင်မခြင် အဆောတလျင်။ ကတံ၊ ပြုမိသော။
 ကမ္မံ၊ အမှုကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ပစ္ဆာနုပုတိ၊ နောက်ကာလ၌ ပူပန်ဆင်းရဲ
 ရ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တံ၊ သင်
 ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည်။ ဝေဂေန၊ မဆင်မခြင် အဆောတလျင်။
 ကိစ္စာနိ၊ အမှုတို့ကို။ မာကရေသိ၊ ပြုတော်မမူလင့်။ သိဝါ၊ ဆင်ဆင်
 ခြင်ခြင် ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း။ ကာရယေ၊ ပြုတော်မူလော့။

၂၂။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ ကောဓသာ၊ အမျက်ထွက်
 ခြင်းကြောင့်။ ဖိတာ-ဖိတာနိ၊ ပွင့်လင်းစွာ ကုန်သော ဗဟု-ဗဟုနိ၊ များ
 စွာကုန်သော။ ကုလာ-ကုလာနိ၊ မင်းမျိုးတို့သည်။ အကုလတံ၊ ကြီးစွာ
 သော ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ ဂတာ-ဂတာနိ၊
 ရောက်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဓိသရေ၊ ကောင်းမှုကိုလွန်၍
 ဖြစ်သော သူတစ်ပါးတို့၏ မကောင်းမှု၌။ တေ၊ သင် ခမည်းတော်မင်း

မြတ်၏။ ဟဒယံ၊ စိတ်တော်သည်။ သုဗာဠိ၊ အလွန်ပြင်းစွာ။ အဓိကော-
ပိတံ၊ အမျက်ကို ဖြစ်စေ၍။ မာ မုဉ္ဇ၊ လွှတ်တော် မမှုလင့်။

၂၃။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တံ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်
သည်။ ဣဿရောမှိတံ၊ ငါ အစိုးရသော မင်းမြတ်တကား ဟူ၍။ မဟာ
ဇနကာယံ၊ တိုင်းနိုင်ငံသား လူအပေါင်းကို။ အနတ္တာယ၊ အကျိုးမရှိ
သော အကျင့်ကို ကျင့်စိမ့်သောငှာ။ မာပတာရယံ၊ ပြုတော်မမှုလင့်။
တေ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏။ ဝိဇိတေ၊ နိုင်ငံတော်၌။ ဣတ္ထိနုဉ္ဇ၊ မိန်းမတို့
အား လည်းကောင်း။ ပုရိသာနုဉ္ဇ၊ ယောက်ျားတို့အား လည်းကောင်း။
ဒုခုဒြယော၊ ဆင်းရဲခြင်း၏အဖြစ်သည်။ မာအာသိ၊ မဖြစ်စေလင့်။

၂၄။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ အပေတ လောမဟံသဿ၊
သံသရာ၊ ပစ္စုပ္ပန် နှစ်တန်သောဘေးမှ ကြောက်ခြင်း ကင်းထူသော။
ကာမာနုသာရိနော၊ မိမိအလိုသို့သာ လိုက်လေ့ရှိသော။ ရညော၊ မင်း၏။
သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည်။ ဝိနုဿန္တိ၊
ပျက်စီးကုန်၏။ တံ ဘောဂဗျသနံ၊ ထို စည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်းကို။
ရညော၊ မင်း၏။ အသံ၊ ဆင်းရဲဟူ၍။ ဝုစ္စတေ၊ ဆိုအပ်၏။

၂၅။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တတ္ထေဝ၊ ခမည်းတော်
မင်းမြတ်၏ “ကိံ သု ကိစ္စံ ကတံ ဝရံ” ဟူသော ပြဿနာ၌သာလျှင်။
ဝုတ္တာ၊ အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုအပ်ကုန်သော။ ဧတေ၊ ထို“ဒေဝ တာတ
ပဒကာနိ” အစရှိသည်တို့သည်။ ဝတ္တပဒါ၊ မင်းကျင့်တရားအစုတို့တည်း။
ဧတ္ထ၊ ဤ မင်းကျင့်တရားအစု၌။ တံ၊ ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ ပတ္တဿု၊
ကျင့်တော်မူလော့။ သောဝ၊ ဤ စကားသည်သာလျှင်။ အနုသာသနီ၊
ခမည်းတော်မင်းမြတ်အား အကျွန်ုပ်သည် ပေးအပ်သောအဆုံးအမတည်း။
တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တံ၊ ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ ဣမံ အနုသာသနံ၊
ဤ အဆုံးအမကို။ သုတံ၊ နာတော်မူ၍။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဒက္ခော၊
မပျင်းမရိသည်။ ပုညကရော၊ ကောင်းမှုကို ပြုတတ်သည်။ အသောဇ္ဇော၊
သုရာသောက်ကြူးခြင်း အစရှိသည်မှ ကင်းသည်။ အဝိနာသကော၊ ပစ္စုပ္ပန်
သံသရာ အကျိုးစီးပွားကို မဖျက်ဆီးတတ်သည်။ အဿု၊ ဖြစ်တော်မူ
လော့။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ သင် မင်းကြီးသည်။

သီလဝါ၊ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အယု၊ ဖြစ်တော်မူလော့။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဒုဿီလော၊ သီလမရှိသော သူသည်။ ဝိနိပါတိကော၊ ငရဲသို့ ကျသည်မည်၏။

ကုဏ္ဍလိနီအား ဘဏ္ဍာစိုးခန့်ပြီ

ဤသို့ ကုဏ္ဍလိနီ မည်သော ဆက်ရက်မသည်လည်း တစ်ဆယ့်တစ် ဂါထာတို့ဖြင့် မင်းကျင့်တရားကို ဟော၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အလွန် နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်၍ မှူးတော် မတ်တော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ မေးတော်မူ၏။ “အို...အမတ်တို့၊ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ပြီးသော နည်း ဖြင့် မင်းကျင့်တရားကို ဟောပေသော ငါ့ သမီးတော် ကုဏ္ဍလိနီသည် အဘယ်သူသည် ပြုအပ်သောကိစ္စကို ပြုသင့်သနည်း” ဟု မေးထော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး....ဘဏ္ဍာစိုးသည် ပြုအပ်သောကိစ္စကို ပြုသင့်၏” ဟု တင် လျှောက်ကုန်လတ်သော် “ထိုသို့တပြီးကား ထိုငါ့သမီးတော် ကုဏ္ဍလိနီအား ဘဏ္ဍာစိုးအရာကို ငါပေးတော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မအား ဘဏ္ဍာစိုးအရာ၌ ထားတော်မူ၏။ ထို ကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မသည် ထိုအခါမှစ၍ ဘဏ္ဍာစိုးအရာ၌တည်လျက် ခမည်းတော် အမှုကို စီရင်၏။

ကုဏ္ဍလိနီမည်သော ဆက်ရက်မသည် ဖြေဆိုအပ်သော ပြဿနာသည် ပြီး၏။

ဇမ္ဗူက တရားဟောခြင်း

တစ်ဖန် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် လွန်သဖြင့် ရှေးနည်း ဖြင့်သာလျှင် သပြေသီး အဆင်းနှင့် တူသော နှုတ်သီး ရှိသည်၏ အဖြစ် ကြောင့် ဇမ္ဗူက အမည်ရသော ကျေးသား သုခမိန် အထံသို့ တမန်စေ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ ဇမ္ဗူက ကျေးသား သုခမိန် နေရာအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် စည်းစိမ်ကို ခံစား၍ တစ်ဖန် ပြန်လည်ခဲ့သဖြင့် ထို ရှေးနည်း အတူသာလျှင် မဏ္ဍပ်အလယ်၌ နေ၏။ ငှက်တော်ထိန်း အမတ်သည် ဇမ္ဗူက ပညာရှိကို ရွှေနေရာ၌ နေစေ၍ ရွှေနေရာကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်ဆောင်လျက် လာလတ်၏။ ဇမ္ဗူက သုခမိန်သည် ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း ရင်ခွင်၌ ငန၍ ကစားပြီးလျှင် သွား၍ ရွှေနေရာ၌သာလျှင် နေ၏။ ထိုသို့ နေသော

အခါ ဇမ္ဗူက သုခမိန်ကို ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပြဿနာ မေးလို ရကား—

၂၆။ အပုစ္ဆိမ္မ ကောသိယ ဂေါတ္တံ၊ ကုဏ္ဍလိနိံ တထေဝ စ။
တံ ဒါနိံ ဝဒေဟိ ဇမ္ဗူက၊ ဗလနံ ဗလမုတ္တမံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆။ တာတ ဇမ္ဗူက၊ အမောင် ဇမ္ဗူက။ ကောသိယ ဂေါတ္တံ၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော မောင်အစ်ကို ဝေဿန္တရာကို လည်းကောင်း။ ကုဏ္ဍလိနိံ စ၊ ကုဏ္ဍလိနိံ အမည်ရှိသော မောင်နှမ ဆက်ရက်မကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ရာဇ ဓမ္မံ၊ မင်းကျင့်တရားကို။ အပုစ္ဆိမ္မ၊ မေးလေပြီ။ ဇမ္ဗူက၊ ဖခင်သားလှ ဇမ္ဗူက။ တထေဝ၊ ထို အတူလျှင်။ တံ၊ သင်ချစ်သားကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးဦးအံ့။ ဒါနိံ၊ ယခု။ တံ၊ သင် ချစ်သားသည်။ ဗလနံ၊ အားတို့တွင်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ဗလဉ္စ၊ အားကို လည်းကောင်း။ ရာဇဓမ္မဉ္စ၊ မင်းကျင့်တရားကို လည်းကောင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝဒေဟိ၊ ဖြေဆိုလော့။

ဤဂါထာဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဘုရားလောင်း ဇမ္ဗူက ကျေးသားကို ပြဿနာ မေးသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းမှ တစ်ပါးကုန်သော ဝေဿန္တရာ၊ ကုဏ္ဍလိနိတို့အား မေးအပ်သော နည်းဖြင့် မမေးမူ၍လျှင် အထူးပြု၍ မေး၏။ ထိုသို့ မေးသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ဇမ္ဗူကပညာရှိသည် “မြတ်သောမင်းကြီး....ထိုသို့ တပြီးကား ချအပ်သော နားရှိသည် ဖြစ်၍ နာတော်မူလော့၊ ခမည်းတော် မင်းကြီးအား မေးတော်မူသမျှကို ဖြေဆိုပါအံ့” ဟု ဆို၍ ဖြန့်၍ ခံအပ်သော လက်ဝါးပြင်၌ ဥစ္စာ ထောင်ထုပ်ကို တင်ထားဘိသကဲ့သို့ တရားဟောလိုရကား—

- ၂၇။ ဗလံ ပဉ္စဝိခံ လောကေ၊ ပုရိသသ္မိံ မဟဂ္ဂတေ။
တတ္ထ ဗာဟုဗလံ နာမ၊ စရိမံ ဝုစ္စတေ ဗလံ။
- ၂၈။ ဘောဂဗလဉ္စ ဒိဃာဝု၊ ဒုတိယံ ဝုစ္စတေ ဗလံ။
အမစ္စဗလဉ္စ ဒိဃာဝု၊ တတိယံ ဝုစ္စတေ ဗလံ။
- ၂၉။ အဘိဇ္ဇေ ဗလဉ္စေ၊ တံ စတုတ္ထံ အသံသယံ။
ယာနိ စေတာနိ သဗ္ဗာနိ၊ အဓိဂဏှာတိ ပဏ္ဍိတော။

- ၃၀။ တံ ဗာလာနံ ဗလံ သေဠံ၊ အဂ္ဂံ ပညာဗလံ ဗလံ။
ပညာ ဗလေ နုပတ္ထဒွေ၊ အတ္ထံ ဝိန္ဒတိ ပဏ္ဍိတော။
- ၃၁။ အပိ စေ လဘတံ မန္တော၊ ဖိတံ ဓရဏံ မုတ္တမံ။
အကာမဿ ပသယံဝါ၊ အညော တံ ပဋ္ဌပဇ္ဇတိ။
- ၃၂။ အဘိဇာတောပိ စေ ဟောတိ၊ ရဇံ လဒ္ဓါန ခတ္တိယော။
ဒုပ္ပညော ဟိ ကာသိပတိ၊ သဗ္ဗေနပိ န ဇီဝတိ။
- ၃၃။ ပညာဝ သုတံ ဝိန္ဒိစ္ဆိနိ၊ ကိတ္တိ သိသောကဝဇ္ဇနိ။
ပညာသဟိတော နရော ဣဓ၊ အပိ ဒုက္ခေ သုခါနိ ဝိန္ဒတိ။
- ၃၄။ ပညဉ္စ ခေါ အသုဿသံ၊ န ကောဝိ အဓိဂစ္ဆတိ။
ဗဟုဿုတံ အနာဂမ္မ၊ မေဠံ အဝိနိဗ္ဗုဇံ။
- ၃၅။ ယော စ ဓမ္မဝိဘင်္ဂည၊ ကာလုဠာယိ အတန္ဒိတော။
အနုဠာဟတိ ကာလေန၊ ကမ္မဗလံ တသိဇ္ဈတိ။
- ၃၆။ အနာယတန သီလဿ၊ အနာယတန သေဝိနော။
န နိဗ္ဗိန္ဒိယ ကာရိဿ၊ သမ္မဒတ္ထော ဝိပစ္စတိ။
- ၃၇။ အဇ္ဈတ္တဉ္စ ပယုဿတ္တ၊ တထာယတန သေဝိနော။
အနိဗ္ဗိန္ဒိယ ကာရိဿ၊ သမ္မဒတ္ထော ဝိပစ္စတိ။
- ၃၈။ ယောဂပ္ပယောဂ သင်္ခါတံ၊ သမ္ဘတဿာ၊ နုရက္ခဏံ။
တာနိ တံ တာတ သောဿ၊ မာ အကမ္မာယ ရန္တယိ။
အကမ္မုနာ ဟိ ဒုမ္မေဓော၊ နဠာဂါရံဝ သီဒတိ -
ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ လောကေ၊ သတ္တ
လောက၌။ မဟဂ္ဂတေ၊ မြတ်သောဆန္ဒရှိသော။ ပုရိသသ္မိံ၊ ယောက်ျား၌။
ဗလံ၊ အားသည်။ ကာယ ဘောဂ အမစ္စ ဇာတိ ပညာဗလ ဝသေန၊
ကိုယ်အား၊ စည်းစိမ်အား၊ အမတ်အား၊ အမျိုးအား၊ ပညာအားတို့၏
အစွမ်းအားဖြင့်။ ပဉ္စဝိခံ၊ ငါးပါးအားပြုရှိ၏။ တတ္ထ၊ ထို ငါးပါးသော
အားတို့တွင်။ ဗာဟုဗလံ၊ ကြီးလင့်ကစား ကိုယ်ခွန်အားကို။ စရိမံ၊
ယုတ်သော။ ဗလံနာမ၊ အားမည်၏ဟူ၍။ ဝုစ္စတေ၊ ဆိုအပ်၏။

၂၈။ ဒီဃာဝု၊ မင်းမြတ် ဒီဃာဝု။ ဘောဂဗလဉ္စ၊ စည်းစိမ်အား
ကိုလည်း။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော။ ဗလံ၊ ကိုယ်အားထက် မြတ်၍

အမတ်အား၊ ~~သညာ~~အောက် ယုတ်သောအားဟူ၍။ ဝုစ္စတေ၊ ဆိုအပ်၏။
ဒီဃာဝု၊ မင်းမြတ် ဒီဃာဝု။ အမစ္စဗလဉ္စ၊ အမတ်အားကိုလည်း။ တတိယံ၊
သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော။ ဗလံ၊ ကိုယ်အား၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အားတို့ထက်
မြတ်၍ အမျိုးအား စသည်တို့အောက် ယုတ်သောအားဟူ၍။ ဝုစ္စတေ၊
ဆိုအပ်၏။

၂၉။ အဘိဇစ္စဗလံ၊ သုံးပါးသော အမျိုးတို့ထက် လွန်မြတ်သော
မင်းမျိုးအားဟု ဆိုအပ်သော။ တံ ဗလဉ္စ၊ ထို အားသည်လည်း။ စတုတ္ထံ၊
လေးခုမြောက်ဖြစ်သော။ ဗလံ၊ ကိုယ်အား၊ စည်းစိမ်အား၊ အမတ်အား၊
တို့ထက် မြတ်သော ပညာအားအောက် ယုတ်သောအားဟူ၍။ ဝုစ္စတေ၊
ဆိုအပ်၏။ သဗ္ဗာနံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ယာနံ စေတာနံ၊ အကြင် လေးပါး
ကုန်သော အားတို့ကို။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာအားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် သည်။
အသံသယံ၊ မချွတ်မယွင်း။ အဓိဂဏှာတိ၊ လွမ်းမိုးနိုင်လေ၏။

၃၀။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ ဗလာနံ၊ ထို လေးပါးကုန်သော
အားတို့ထက်။ ပညာဗလံ၊ ပညာအားကို။ သေဠံဗလံ၊ အားမြတ်ဟူ၍။
အဂ္ဂဗလံ၊ အထွတ်အဖျားဖြစ်သော အားဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ကသ္မာ၊
အဘယ့်ကြောင့်။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်သနည်း။ ပညာဗလေန၊ ပညာအား
သည်။ ဥပတ္တဒ္ဓေါ-ဥပတ္တဒ္ဓတ္တာ၊ ထောက်ပံ့အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။
ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အတ္ထံ၊ စီးပွားချမ်းသာခြင်းသို့။
ဝိန္ဒတိ၊ ရောက်လေ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ပညာဗလံ၊ ပညာအားကို။
သေဠံဗလံ၊ မြတ်သောအားဟူ၍။ အဂ္ဂံဗလံ၊ အထွတ်အဖျား ဖြစ်သောအား
ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

၃၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ မန္ဒာ၊ ပညာနည်းသော
သူသည်။ ဖိတံ၊ ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံထသော။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။
ဓရဏိံ၊ မြေအပြင်ကို။ အပိ စေ လဘတိ၊ ရလင့်ကစား။ တဿ၊ ထိုပညာမရှိ
သောသူအား။ အကာမဿ၊ အလိုမရှိဘဲလျက်။ ပသယံဝါ၊ အနိုင်အထက်
လုယက်ခြင်းကိုလည်း။ ကတာ၊ ပြု၍။ အညော၊ ပညာရှိ တစ်ဦးသည်။
တံ ဓရဏိံ၊ ထို မြေအပြင်ကို။ ပဋိပဇ္ဇတိ၊ စီရင် စိုးအုပ်တတ်၏။

၃၂။ ကာသိပတိ၊ ကာသိတိုင်းရှင် ဖခင်မင်းမြတ် ဗြဟ္မဒတ်။
 အဘိဇာတော၊ အမျိုး သုံးပါးတို့ထက် လွန်မြတ်သော။ ခတ္တိယောပိ၊
 မင်းသားသည်မူလည်း။ ဟောတိ စေ၊ ဖြစ်လင့်ကစား။ ရဇံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။
 လဒ္ဒါန၊ ရ၍။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာနည်းချေက။ သဗ္ဗေနပိ၊ အလုံးစုံသော
 မင်းအဖြစ်ဖြင့်လည်း။ န ဇီဝတိ ဟိ-န ဇီဝတိ ဝေ၊ အသက်မမွေးနိုင်ချေ
 သလျှင်ကတည်း။

၃၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပညာ၊ ပညာသည်သာ
 လျှင်။ သုတံ၊ အကြားအမြင် အသင်အတတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်၏ အဖြစ်ကို။
 ဝိနိစ္ဆိနိ၊ ပြုတတ်၏။ ပညာ၊ ပညာသည်။ ကိတ္တိ သိ လောက ဝ ခု နိ၊
 အကျော်အစော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရကို ပွားများ စေ တတ် ၏။ ဣဓ
 လောကေ၊ ဤသတ္တလောက၌။ ပညာသဟိတော၊ ပညာရှိသော။ နရော၊
 လူသည်။ အပိ၊ စင်စစ်။ သုခါနိ၊ ချမ်းသာခြင်းတို့ကို။ ဝိန္ဒတိ၊ ရရာ၏။

၃၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ဓမ္မဋ္ဌံ၊ သဘော
 အကြောင်း၌ တည်သော။ ဗဟုဿုတံ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိသော
 ပုဂ္ဂိုလ်အထံသို့။ အနာဂမ္မ၊ မဆည်းကပ်မူ၍။ အသုဿုသံ-အသုဿု-
 သန္တော၊ နည်းနာနာကို မနာမခံရသော။ အဝိနိဗ္ဗုဇံ-အဝိနိဗ္ဗုဇန္တော၊
 အကျိုးရှိသည်-မရှိသည်၊ အကြောင်းဟုတ်သည်-မဟုတ်သည်ကို မဆင်
 ခြင်ငသာ။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်။ ပညဉ္စ၊ ပညာကို
 လည်း။ န အဓိဂစ္ဆတိခေါ၊ မရချေသလျှင်ကတည်း။

၃၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ဓမ္မဝိဘင်္ဂည၊ ကုသိုလ်
 ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးကို ခွဲခြမ်းဝေဖန်ခြင်း၌ လိမ္မာ ထ သော။
 ကာလုဋ္ဌာယိ၊ အခါ၌ လုံ့လပြုလေ့ရှိထသော။ အတန္ဒိတော၊ ပျင်းရိခြင်း
 ကင်းထသော။ ယော စ ပဏ္ဍိတော၊ အကြင် ပညာရှိသည်လည်း။
 ကာလေန၊ လုံ့လပြုသင့်သော ကာလ၌။ အနုဋ္ဌဟတိ၊ လုံ့လပြု၏။
 တဿ ပဏ္ဍိတဿ၊ ထို ပညာရှိအား။ ဖလံ၊ ကံ၏ အကျိုးသည်။
 သမိဇ္ဈတိ၊ ပြည့်စုံ၏။

၃၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အနာယတန သီလဿ၊ သီလမရှိသောသူတို့၏ အမှုကို ပြုလေ့ရှိထသော။ အနာယတန သေဝိနော၊ သီလမရှိသောသူကို မှီဝဲဆည်းကပ်တတ်ထသော။ နိဗ္ဗိန္ဒိယ ကာရိဿ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုသောကာလ၌ တဆန့်ကျင်ကျင် မရွှင်ငြီးငွေ့၍ ပြုလေ့ရှိသောသူအား။ သမ္မဒတ္ထော၊ လူ့ပြည် နတ်ရပ်၌ ဖြစ်သော မြတ်သောအကျိုးသည်။ န ဝိပစ္စတိ၊ မပြည့်စုံနိုင်ချေ။

၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဇ္ဈတ္တဉ္စ၊ မိမိသန္တာန်၌ လည်း။ ပယုတ္တဿ၊ အနိစ္စ အစရှိသော ဘာဝနာတို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကုသိုလ်တရားကို အားထုတ်တတ်သော။ တထာ ယတန သေဝိနော၊ ထိုသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲ ဆည်းကပ်လေ့ရှိထသော။ အနိဗ္ဗိန္ဒိယ ကာရိဿ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုသောကာလ၌ တဆန့်ကျင်ကျင် မရွှင်ငြီးငွေ့ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍ ပြုလေ့ရှိသော ပညာရှိအား။ သမ္မဒတ္ထော၊ လူ့ပြည်နတ်ရပ်၌ ကောင်း မြတ်သော အကျိုးသည်။ ဝိပစ္စတိ၊ ပြည့်စုံ၏။

၃၈။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ သမ္ဘတဿ၊ အပုံအစု ပြုအပ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို။ အနုရက္ခဏံ၊ အစဉ် စောင့်ရှောက်ခြင်း။ ယောဂပ္ပယောဂ သင်္ခါတံ၊ ယှဉ်သင့်သည်၌ ယှဉ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ပညာ။ တာနိ၊ ထို နှစ်ပါးကုန်သော အကြောင်းတို့ကိုလည်း။ တံ၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်။ သေဝဿ၊ မှီဝဲတော်မူလော့။ ဒုမ္မေဓော၊ ပညာမရှိသောသူသည်။ အကမ္မုနာ၊ မသင့်မလျော်သော အကြောင်းဖြင့်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ နာသေတွာ၊ ပျက်စီးစေ၍။ နဠာဂါရံ၊ ကျူအိမ်ဆွေး သည်။ သီဒတိ ဣဝ၊ ပျက်စီးသကဲ့သို့။ ဟိ ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ သီဒတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်။ အကမ္မာယ၊ မသင့်မလျော်သော အကြောင်းဖြင့်။ မာ အာရန္တယိ၊ ဥစ္စာကို ကုန်ခန်းစိမ့်သောငှာ လုံ့လပြုတော်မမူလင့်။

ဇမ္ဗုက၏ အဆုံးအမ

ဤသို့လျှင် ဘုရားအလောင်း ဇမ္ဗုကမည်သော ကျေးသားသည် ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အကြောင်းဖြင့် ငါးပါးကုန်သော အားတို့ကို

ဟော၍ ပညာအားကို ချီးမြှောက်တော်မူသဖြင့် လပြည့်ဝန်းကို ဆောင်
ယူဘိသကဲ့သို့ ဟောတော်မူပြီး၍ ယခုအခါ မင်းအား အဆုံးအမ ပေးပြန်
လိုရကား—

- ၃၉။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ မာတာပိတုသု ခတ္တိယ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၀။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ ပုတ္တ ဒါရေသု ခတ္တိယ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၁။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ မိတ္တာ မစ္စေသု ခတ္တိယ။
ဣဒ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၂။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ ဝါဟနေသု ဗလေသု စ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၃။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ ဂါမေသု နိဂမေသု စ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၄။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ ရဋ္ဌေ ဇနပဒေသု စ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၅။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ သမဏေ ဗြာဟ္မဏေသု စ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၆။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇာ၊ မိဂပက္ခိသု ခတ္တိယ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၇။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ မေဓော စိဏ္ဍော သုခါဝဟော။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုာန၊ ရာဇာ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ။
- ၄၈။ ဓမ္မံ စရ မဟာရာဇ၊ သဏ္ဍန္ဒာဒေဝါ သဗြဟ္မကာ။
သုစိဏ္ဍေန ဒိဝံ ပတ္တာ၊ မာ ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါ—

ဟူသော ဤဆယ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မာတာပိတုသု၊ မယ်တော်
ခမည်းတော်တို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ခတ္တိယ၊
မင်းမြတ်။ ဣဓလောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတုာန၊
ကျင့်သောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်
သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

၄၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပုတ္တဒါရေသု၊ သားတော် သမီးတော်၊ မိဖုရားတော်၊ မောင်းမ မိဿံတို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ခတ္တိယ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ ဣဓ လောကေ၊ ဤ လောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက် တော်မူရလတ္တံ့။ ။

၄၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မိတ္တာပစ္စေသု၊ ချစ်သော အဆွေခင်ပွန်း မျူးမတ် မယ်တော်တို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော် မူလော့။ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရား ကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်း မြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။ ။

၄၂။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝါဟနေသု စ၊ ဆင်၊ မြင်းစသော ယာဉ်တို့၌လည်းကောင်း။ ဗလေသုစ၊ ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့၌ လည်းကောင်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက် တော်မူရလတ္တံ့။ ။

၄၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဂါမေသု စ၊ ရွာတို့၌ လည်းကောင်း။ နိဂမေသု စ၊ နိဂုံးတို့၌လည်းကောင်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်သောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။ ။

၄၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ရဋ္ဌေသု စ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူ တို့၌လည်းကောင်း။ ဇနပဒေသု စ၊ ဇနပုဒ်သူတို့၌လည်းကောင်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်း မြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။ ။

၄၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သမဏ ဗြာဟ္မဏေသု၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

၄၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မိဂပက္ခိသု၊ သားငှက်တို့၌။ ဓမ္မံ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန။ ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

၄၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာခြင်းသို့။ အာဝဟတိ၊ ရောက်စေတတ်၏။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူသောကြောင့်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ ရောက်တော်မူရလတ္တံ့။

၄၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ သဗြဟ္မကာ၊ ဗြဟ္မာနှင့် တကွကုန်သော။ ဣန္ဒြာဒေဝါ၊ သိကြား၊ ကာမာ ဝစရ နတ်တို့သည်။ သုစိဏ္ဏေန၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော သုစရိန်ကြောင့်။ ဒိဝံ၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ကြကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ရာဇာ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ တံ ရာဇာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ ဓမ္မံ တရားကို။ ပါမဒေါ၊ အသက်ကို စွန့်ပစ်ရသော်လည်း မေ့တော်မမူလင့်။

ဤသို့လျှင် မင်းတို့ကျင့်အပ်သော တရားကိုပြသော ဆယ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူပြီး၍ အလွန်လည်း ဆုံးမပြန်လိုရကား....

၄၉။ တတ္ထေဝ တေ ဝတ္တပဒါ၊ သောဝ အနုသာသနီ။ သပ္ပညသေဝီ ကလျာဏီ၊ ဘမတ္တံ သာမံ တံဝိဒ္ဓဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၄၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တတ္ထေဝ၊ ထိုဖခင်မင်းမြတ်သည် မေးအပ်သော “အပုစ္ဆိမ္မ ကောသိယဂေါတ္တံ” အစရှိစသော ပုစ္ဆာတော်၌သာလျှင်။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝုတ္တာ၊ ဖြေဆိုအပ်ကုန်သော။ ဧတေ၊ ထို“ဗလံပဉ္စဝိဓံ” အစရှိသောစကားတို့သည်။ ဝတ္ထပဒါ၊ မင်းကျင့်တရားအစကို ပြသောစကားတို့တည်း။ ဧတ္ထ၊ ဤ မင်းကျင့်တရားအစ၌။ တံ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်သည်။ ဝတ္ထဿ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ သောဝ၊ ဤသည်လျှင်။ အနုသာသနီ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်အား အကျွန်ုပ်ပေးအပ်သော အဆုံးအမပေတည်း။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သမတ္တံ၊ အပြည့်အစုံဖြစ်သော။ တံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ပေးအပ်သော အဆုံးအမကို။ သာမံ၊ ကိုယ်တော်တိုင်။ ဝိဒ္ဓ၊ သိတော်မူ၍။ သပ္ပညသေဝီ၊ ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲဆည်းကပ်တော်မူ၍။ ကလျာဏီ၊ ကောင်းမြတ်သော ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည် ဖြစ်၍။ ယထာနုသိဋ္ဌံ၊ အကျွန်ုပ်ဆုံးမတိုင်း။ ပဋိပဇ္ဇာ၊ ကျင့်တော်မူလော့။

ဇမ္ဗုကကို သေနာပတိခန့်ပြီ

ဤသို့လျှင် ဘုရားအလောင်း ဇမ္ဗုကကျေးသားသည် ကောင်းကင်ပြင်၌စီးသောမြစ်ကို အောက်သို့ စီးစေတိသကဲ့သို့ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်စံပယ်တော်မူခြင်း တရားဟောတော်မူ၏။ လူများသည် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၏။ ကောင်းချီးအထောင် ပေးခြင်းတို့ကို ပေး၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အလွန် နှစ်သက်တော်မူသည်ဖြစ်၍ မှူးတော်မတ်တော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ မေး၏။ “အမတ်တို့...အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ခဲ့ကုန်ပြီးသောနည်းဖြင့် တရားဟောပေသော သပြေသီးနှင့် တူသော နှုတ်သီးရှိသော ငါ့သားတော်ဇမ္ဗုကသုခမိန်သည် အဘယ်သူသည် ပြုအပ်သော ကိစ္စကိုပြုအပ်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး...စစ်သူကြီးသည် ပြုအပ်သောအရာကို ပြုအပ်၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် “ထိုသို့ တပြီးကားငါ့သားတော် ဇမ္ဗုကအား စစ်သူကြီးအရာကို ငါပေးတော်မူ၏” ဟု ဆို၍ဇမ္ဗုကကို အရာအထူး၌ ထားတော်မူ၏။

ငှက်သုံးပါးတို့အား များသောပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်၏။
 ငှက်ပညာရှိသုံးပါးတို့သည်လည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမကုန်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဘုရားလောင်း ဇမ္ဗူကကျေးသား အဆုံးအမ၌ တည်၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်သို့ လား၏။ မျှားတော်မတ်တော်တို့သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီးလျှင် ငှက်ပညာရှိသုံးပါးတို့အား အကြောင်းကိုကြား၍ “အရှင် ဇမ္ဗူကအမည်တော်ရှိသော ငှက်မင်း... အရှင်တို့အား ရှေ့နန်းသိမ်း၍ ရွှေထီးဆောင်းအပ်သည်ကို လူများသည် ပြုပြီ” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ငါ့အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ သင်တို့သည် မမေ့မသော့ဖြစ်ကုန်၍ မင်းပြုကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ လူများကို သီလတို့၌ တည်စေပြီးလျှင် “ဤသို့ အဆုံးအဖြတ်ကို ဖြစ်ရစ်စေကုန်လော့” ဟု ဆို၍ အဆုံးအဖြတ်တရားကို ရှေ့ပြား၌ရေးစေ၍ တောသို့ဝင်လေ၏။ ထိုဇမ္ဗူက သုခမိန်၏ အဆုံးအမသည် အနှစ်လေးသောင်းတို့ပတ်လုံး တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ပ သေ န ဒိ ကော သ လ မင်း ကြီး အား ဆုံးမတော်မူသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဤ တေသကုဏဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို ဟောတော်မူ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး... ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်း ဖြစ်ဖူးပြီး၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ ကုဏ္ဍလိနီ အမည်ရှိသော ဆက်ရက်မ ဖြစ်ဖူးပြီး၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ဝေဿန္တရာအမည်ရှိသော ခင်ပုပ်ငှက်ဖြစ်ဖူးပြီး၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ဇမ္ဗူကအမည်ရှိသော ကျေးသားသုခမိန် ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ရှေးဦးစွာ တေသကုဏဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-သရဘင်္ဂဇာတ်

ပညာသည်သာ၊ အရာရာ၊ လိုရာအောင်ကြောင်းမှတ်။

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “အလင်္ကာတာ ကုဏ္ဍလိနော

သုဝတ္ထာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သရဘင်္ဂဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုစကားသည် မှန်၏။ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မိမိ၏ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုအံ့သော အဖြစ်ကို လျှောက်ကြား၍ နာလကရွာသို့သွား၍ ဖွားရာတိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏။ ထို အရှင် သာရိပုတြာ မထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသောအဖြစ်ကို ကြားတော်မူ၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူ၏။

အရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံပုံ

ထိုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ဣသိဂိလိတောင်၏ နံပါး၌ ညိုသောအဆင်းရှိသော ကျောက်ဖျာအပြင်ဝယ် နေတော်မူ၏။ ထို မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်ကား အထွတ်သို့ရောက်သော အာနုဘော်ရှိသော တန်ခိုးတော်အစွမ်းဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဥဿဒဇရဲ အစရှိသည်သို့ ကြွသွားတော်မူခြင်းကို လည်းကောင်း ကြွသွားတော်မူ၏။ နတ်ပြည်၌ ဘုရားသဗ္ဗညု တပည့်ဖြစ်ကုန်သော သူတို့၏ များစွာသောစည်းစိမ်ချမ်းသာကို မြင်၍ ဥဿဒဇရဲ အစရှိသည်တို့၌လည်း တိတ္ထိတို့၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော သူတို့၏ များစွာ ဆင်းရဲခြင်းကိုမြင်၍ လူ့ပြည်သို့ လာလတ်ပြီးလျှင် “ဤအမည်ရှိသော ဒါယကာ ယောက်ျားသည် လည်းကောင်း၊ ဤအမည်ရှိသော ဒါယိကာမမိန်းမသည် လည်းကောင်း ဤအမည်ရှိသော နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ခံရ၊ စံရကုန်၏။ တိတ္ထိတို့၏ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော သူတို့တွင် ဤအမည်ရှိသောသူသည် လည်းကောင်း၊ ဤအမည်ရှိသော သူသည်လည်းကောင်း၊ ငရဲ အစရှိသည်တို့တွင် ဤအမည်ရှိသော ‘အပါယ်ဘုံ၌ ဖြစ်၏’ ဟု လူတို့အား ဟောကြားတော်မူ၏။ လူတို့သည် သာသနာတော်၌ အလွန်ကြည်ညိုကုန်၏။ တိတ္ထိတို့ကို စွန့်ပစ်ကုန်၏။ ဘုရားတပည့်သားတို့အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်၏။ တိတ္ထိတို့အား လာဘ် ပူဇော်သက္ကာရသည် ဆုတ်

ယုတ်၏။ ထိုတိတ္ထိတို့သည် “အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ဤမောဂ္ဂလာန်မထေရ် အသက်ရှင်ချေသော် ငါတို့၏ ဒါယကာတို့သည် ပျက်စီးချေကုန်၏။ လာဘ် ပူဇော်အက္ကာရသည်လည်း ဆုတ်ယုတ်ချေ၏။ ထိုမောဂ္ဂလာန်ကို သတ်ကြကုန်အံ့” ဟု ကြံကြကုန်၍ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်အား သတ်စိမ့်သောငှာ သမဏဂုတ္တိက အမည်ရှိသော ခိုးသူအား တံစိုးတစ်ထောင် ပေးကြကုန်၏။

ထို သမဏဂုတ္တိက အမည်ရှိသော ခိုးသူသည် “အရှင် မောဂ္ဂလာန် မထေရ်ကို သတ်အံ့” ဟု များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ညှိသောအဆင်း ရှိသော ကျောက်တောင်သို့ သွားလေ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ် သည် ထို သမဏဂုတ္တိက အမည်ရှိသော ခိုးသူ လာလတ်သည်ကို မြင်တော် မူလျှင် တန်ခိုးဖြင့်ပျံ၍ ကြွတော်မူလေ၏။ သမဏဂုတ္တိက ခိုးသူသည် ထိုနေ့၌ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်ကို မမြင်သောကြောင့် ပြန်ခဲ့၍ နက်ဖြန်နေ့၌လည်းကောင်း၊ သန်ဘက်နေ့၌လည်းကောင်း ဤသို့ ခြောက် ရက်တို့ ပတ်လုံးလျှင် လာ၏။ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည်လည်း ထိုရှေးအတူသာလျှင် တန်ခိုးဖြင့် ဖဲတော်မူ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ကား အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်အား ရှေး၌ပြုတော်မူခဲ့ဖူးသော အပရာပရိယဝေဒနိယကံသည် အခွင့်ရ၏။

ဝိပါက်ကံကြမ္မာ

ထို အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ရှေးဘဝ၌ မယား စကားကိုယူ၍ အမိအဖတို့ကို သေစေလိုသည်ဖြစ်၍ လှည်းဖြင့် ဘောသို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် ခိုးသူတို့ ထ,လေဟန်ပြု၍ အမိ အဖတို့ကို ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်၏။ ထို မိဘတို့သည် မျက်စိအားနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရူပါရုံကို မြင်ခြင်း ကင်းကုန်ရကား ထို ရိုက်ပုတ်သောသူကား “ငါတို့ သားတည်း” ဟု မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ရိုက်ပုတ်သောသူကား “ခိုးသူ ပင်တည်း” ဟု အမှတ်ရှိ၍ “ချစ်သား....ဤမည်သော ခိုးသူတို့သည် ငါတို့ကို ရိုက်ပုတ်ကုန်၏။ သားမောင်....မင်းသည် ပြေးပါလော့” ဟု ဆို၍ ထိုရိုက်ပုတ်သော သားအကျိုးငှာသာလျှင် ငိုကြွေး မြည်တမ်းကြကုန်၏။ ထိုလုလင်သည် ဤသို့ကြံ၏။ “ဤသူအိုတို့သည် ငါသည် ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက် သော်လည်း ငါ၏ အကျိုးငှာသာလျှင် မြည်တမ်းကြကုန်၏။ ငါသည်

မလျှောက်ပတ်သော အမှုအရာကို ပြုမိ၏” ဟု ကြံ၏။ ထိုအခါ မိအို၊ ဖအို တို့ကို သက်သာရာရစေ၍ ခိုးသူတို့ ပြေးလေဟန် ပြုပြီးလျှင် လက်၊ ခြေ တို့ကို ဆုပ်နယ်၍ “အို....မိခင် ဖခင်တို့....မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ ခိုးသူတို့ သည် ပြေးလေကုန်ပြီ” ဟု ဆို၍ တစ်ဖန် မိမိအိမ်သို့လျှင် ဆောင်ယူ လေ၏။

ခိုးသူတို့နှိပ်စက်ပုံ

ထို မကောင်းမှုကံသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အခွင့် မရလေသောကြောင့် ပြာဖုံးအုပ်သောမီးကျိုးစုကဲ့သို့တည်၍ ဤ အဆုံးစွန် ဖြစ်သောကိုယ်သို့ ပြေးလာ၍ ဖမ်းယူလေ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဥပမာမည်သည်ကား—ခွေးမုဆိုးသည် သားကိုမြင်၍ ခွေးကို လွှတ်အပ် သည်ရှိသော် သားသို့ အစဉ်လိုက်၍ အကြင်အရပ်၌ ရောက်၏။ ထိုအရပ်၌ လျှင် ဖမ်းယူသကဲ့သို့ ထိုအတူ ကံသည် အကြင်အရပ်၌ အခွင့်ကိုရ၏။ ထိုအရပ်၌လျှင် ဖမ်းယူလေ၏။ ထိုကံမှ လွတ်သောသူ မည်သည် မရှိ။ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် မိမိသည် ပြုအပ်သော မကောင်းမှု သည် ငင်သောအဖြစ်ကိုသိ၍ ဖဲတော်မမူလေ။ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ထိုမကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံအံ့သောငှာ မစွမ်းနိုင်လေ။ ထို အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏ နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းကို ဆုံးမခြင်း၊ ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်ကို တုန်လှုပ် စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော တန်ခိုးတော်သည် မိဘတို့ကို ရိုက်နှက်ဖူးသော အကုသိုလ်ကံ၏ အစွမ်းကြောင့် အားနည်းသည်၏အဖြစ် သို့ ရောက်လေ၏။ သမဏဂုတိက ခိုးသူသည် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် ကိုဖမ်း၍ မထေရ်၏ အရိုးတို့ကို ဆန်ကျိုးဆန်ကဲ့ ပဒာဏမျှ ရှိသည်တို့ကို ပြုလျက် ရိုက်နှက်၍ မှန်မှန်ညက်ညက်ကျေစေ၍ ကောက်ရိုးအင်းပျဉ် အခြင်းအရာ မည်သည်ကိုပြု၍ “ယခုသေလေပြီ” ဟူသော အမှတ်ဖြင့် တစ်ခု သော ချုံအပြင်၌ ပစ်ထားခဲ့၍ အခြံအရံနှင့်တကွ ဖဲလေ၏။

တန်ခိုးပြတော်မူခြင်း

အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် သတိရ၍ “မြတ်စွာဘုရား ကိုဖူးမြင်လျက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့” ဟု ကြံ၍ ဈာန်တည်းဟူသောကြိုးဖြင့် ကိုယ်တော်ကို ရစ်စည်းပြီးလျှင် ခိုင်ခံ့သည်ကိုပြု၍ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်

လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာ
ဘုရားအား ရှိခိုးလျက် “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်
သည် အာယုသင်္ခါရကို လွတ်အပ်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပါတော့
အံ့” ဟု လျှောက်၏။

“ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်....ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့အံ့လော” ဟု မိန့်တော်
မူသည်ရှိသော် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော့အံ့သည် မှန်ကြောင်းကို လျှောက်ထား
၍ “အဘယ်အရပ်သို့သွား၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလတ္တံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ
လျှင် “ဣသိဂိလိတောင်၏ နံပါးဖြစ်သော ညိုသော ကျောက်ဖျာအပြင်
ဝယ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပါအံ့” ဟု လျှောက်၍ “ချစ်သား မောဂ္ဂလာန်၊ ထိုသို့
တပြီးကား ငါ့အား တရားဟော၍ သွားပါလော့၊ သင်သို့သော သာဝက
ကို ယခုအခါမှ နောက်၌ မြင်ရခြင်းသည်မရှိပြီ” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထို
အရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း “အရှင်ဘုရား....မိန့်တော်မူတိုင်းပြုပါအံ့” ဟု ဆို၍
မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ အရှင်သာရိပုတ္တရာ
မထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော နေ့၌ကဲ့သို့ အထူးထူး အပြားပြားသော
အခြင်းအရာရှိသော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကိုပြု၍ တရားဟော၍ မြတ်စွာ
ဘုရားကို ရှိခိုး၍ ဣသိဂိလိတောင်၏ နံပါးဖြစ်သော ညိုသောအဆင်းရှိ
သော ကျောက်ဖျာအပြင်ဝယ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။

သာဓုကီဠနပွဲသဘင်

ထို ခဏသာလျှင် ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်တို့သည် “ငါတို့
ဆရာ မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသတိ” ဟု
တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကုန်၏။ ဖြစ်ကုန်ပြီးလျှင် နံ့သာ
ပန်း အခိုးအထုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော ထင်းတို့ကို လည်း
ကောင်း ယူ၍လာကြကုန်၏။ ထို့အတူ လူတို့သည်လည်းကောင်း လာလတ်
ကြကုန်၏။ ကိုးဆယ် ကိုးတောင်မြင့်သော စန္ဒကူး ထင်းပုံတော်သည်
ဖြစ်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏
အနီး၌ ရပ်တော်မူ၍ အလောင်းတော်ကို စန္ဒကူးထင်းပုံ၌ ချခြင်းကို ပြုစေ
တော်မူ၏။ သင်္ချိုင်းတော် ထက်ဝန်းကျင်မှ တစ်ယူဇနာအတိုင်း အရှည်ရှိ

သော အရပ်တို့၌ ပန်းမိုးရွာ၏။ နတ်တို့၏အကြား၌ လူတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူတို့၏အကြား၌ နတ်တို့သည် လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။ အစဉ်အားဖြင့် နတ်တို့၏အကြား၌ ဘီလူးတို့သည် တည်ကုန်၏။ ဘီလူးတို့၏အကြား၌ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့သည် တည်ကုန်၏။ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့၏ အကြား၌ နဂါးတို့သည် တည်ကုန်၏။ နဂါးတို့၏အကြား၌ ဂဠုန်တို့သည် တည်ကုန်၏။ ဂဠုန်တို့၏အကြား၌ ကိန္နရာတို့သည် တည်ကုန်၏။ ထီးတို့၏အကြား၌ ရွှေစာမရီသားမြီးယပ်တို့သည် တည်ကုန်၏။ ထို ထီးရွှေစာမရီသားမြီးယပ်တို့၏အကြား၌ တံခွန်တို့သည် တည်ကုန်၏။ ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ကောင်းစွာ ကစားခြင်းကို ကစားကုန်၏။

စေတီတည်ထားပြီ

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ ဓာတ်တော်ကို ယူစေတော်မူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုခ်ဦး၌ စေတီတည်စေတော်မူ၏။

ထိုအခါ တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့... အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို မရ၊ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည်ကား မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရ၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်ကြ သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်ကြ၏” ဟု နားတော်လျှောက်ကုန်လတ်သော် “ရဟန်းတို့... မောဂ္ဂလာန်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ့ဘုရားအထံတော်၌ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ရဖူးသည်သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းသည် ပုရောဟိတ် F5(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ပုဏ္ဏား၏ ပုဏ္ဏားမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူ၍ ဆယ်လလွန်သဖြင့် မိုးသောက်ထ
ကာလ၌ အမိ ပုဏ္ဏားမသည် ဖွား၏။ ထိုခဏ၌ တစ်ဆယ်နှစ်ယူဇနာရှိသော
ဗာရာဏသီမြို့ အလုံးဝယ် ခပ်သိမ်းကုန်သော လက်နက်တို့သည်
ထွန်းတောက်ပကုန်၏။

ပုရောဟိတ်သည် သားဖွားစဉ်ခဏ၌ပင် အပသို့ထွက်၍ ကောင်းကင်
သို့ ကြည့်လတ်သော် နက္ခတ်တာရာယှဉ်ခြင်းကို မြင်၍ “ဤသတို့သားသည်
ဤနက္ခတ်ဖြင့် ဖွားမြင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌
လေးသမား တကာတို့ထက်မြတ်သော လေးသမားဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိ၍
စောစောကလျှင် နန်းတော်တို့သွား၍ ဗြဟ္မာဒတ်မင်းကို ချမ်းသာစွာ
စက်တော်ခေါ်ရသော အဖြစ်ကို မေးလျှောက်၍ “ဆရာ...ယနေ့ ငါ့အား
အဘယ်မှာ ချမ်းမြေ့သာယာစွာ ရှိပါအံ့နည်း၊ အလုံးစုံသော နန်းတော်၌
အလုံးစုံသော လက်နက်တို့သည် တောက်ပကုန်၏” ဟု ဆိုလတ်သော်
“အရှင်မင်းကြီး...စိုးရိမ်တော်မမူလင့်၊ အရှင်မင်းကြီးတို့ နန်းတော်၌သာ
လျှင် လက်နက်တို့သည် တောက်ပကုန်သည် မဟုတ်သေး၊ အလုံးစုံသော
မြို့၌လည်း လက်နက်တို့သည် တောက်ပကုန်သည် သာလျှင်တည်း၊ အရှင်
မင်းကြီး...ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့အိမ်၌ သူငယ်ဖွားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
လက်နက်တို့ ထွန်းတောက်ပခြင်းသည် ဖြစ်ကုန်၏” ဟု တင်လျှောက်၏။

“ဆရာ...ဤသို့ဖွားမြင်သော သတို့သားအားကား အဘယ်သို့သော
အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...ဤသို့
ဖွားသောသားသည် နည်းသော အာနုဘော်ရှိသောသူသည် မဖြစ်လတ္တံ့၊
စင်စစ်သော်ကား ထိုသတို့သားသည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ လေး
သမားတကာတို့ထက် မြတ်သောလေးသမား ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်
သည်ရှိသော် “ဆရာ...ကောင်းပြီ၊ ထိုသို့တပြီးကား ထိုသူငယ်ကို လုပ်ကျွေး
၍ အရှယ်ရောက်သောကာလ၌ ငါတို့အား ပြလှည့်လော့” ဟု ဆို၍ နို့ဖိုး
အသပြာတစ်ထောင် ပေးတော်မူလိုက်၏။

ပုရောဟိတ်သည် ထိုနို့ဖိုး အသပြာတစ်ထောင်ကိုယူ၍ အိမ်သို့
သွားပြီးလျှင် ပုဏ္ဏားမအားပေး၍ သားအား အမည်မှည့်သောနေ့၌ ဖွား
သောခဏ၌ လက်နက်တို့ တောက်ပသည့်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုသတို့သားအား
“ဇောတိပါလ” ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၏။

ဇောတိပါလ လေးတတ်ပညာ သင်ကြားရှာ

ထို ဇောတိပါလ လုလင်သည်ကား များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ကြီး၏။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော ကာလ၌ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ ထိုအခါ ဇောတိပါလ လုလင်၏ ခမည်းတော် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် အရှယ်ရောက်သောကိုယ်နှင့် ပြည့်စုံသော သားကိုမြင်၍ “အမောင်...တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ အရပ်မျက်နှာသူတို့၏ အကြီးဖြစ် သော ဆရာအထံ၌ လေးအတတ်ကို သင်ချေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုဇောတိ ပါလလုလင်သည် “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏ ဆရာစား ဥစ္စာတစ်ထောင်ကို ယူ၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ တစ်ထောင်သော အသပြာကိုပေး၍ အတတ်ကိုသင်လျှင် ခုနစ်ရက်ဖြင့်သာ အပြီးသို့ရောက်၏။

ထိုတခါဇောတိပါလ လုလင်အား ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ မိမိဥစ္စာဖြစ်သော သန်လျက်ရတနာကို လည်း ကောင်း၊ စပ်၍လုပ်အပ်သော ဆိတ်ချိုလေးကို လည်းကောင်း၊ အစပ်နှင့် ယှဉ်သော တောင့်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ချပ်တန်ဆာကိုလည်းကောင်း၊ သင်တိုင်းကို လည်းကောင်း၊ သင်းကျပ်ကိုလည်းကောင်းပေး၍ “အမောင် ဇောတိပါလ....ငါသည် အိုင်းပြီ၊ ယခုအခါ သင်သည် ဤတပည့်လုလင် ငယ်တို့ကို သင်စေလော့” ဟုဆို၍ ငါးရာကုန်သော တပည့်လုလင်ငယ်တို့ကို လည်း ထို ဇောတိပါလ လုလင်အား သာလျှင် အပ်နှင်း၏။

တစ်နေ့ တစ်ထောင်ရ ဇောတိပါလ

ဘုရားလောင်းသည် အတတ်သင်ပြီးလျှင် ဆရာကိုရှိခိုး၍ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့သာလျှင် ပြန်လည်ခဲ့၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ တည်၏။ ထိုအခါ ရှိခိုး၍တည်သော ဇောတိပါလ လုလင်ကို ခမည်းတော် ပုရောဟိတ် သည် “ချစ်သား...သင်ချစ်သားသည် အတတ်သင်ခဲ့ပြီလော” ဟု မေး၏။ “ဖခင်...သင်အပ်ပြီ” ဟု ဆို၏။ ထို ပုရောဟိတ်သည် သားတော် ဇောတိ ပါလ လုလင်စကားကို ကြားရလျှင် နန်းတော်သို့ သွား၍ “အရှင်မင်း ကြီး...အကျွန်ုပ်သားသည် အတတ်သင်၍ လာလတ်ပြီ၊ အသို့ ပြုစေရမည် နည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ “ဆရာ...ငါတို့ကို ခစားစေလော့” ဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်မင်းကြီး ထို ဇောတိပါလ လုလင်အား “ရိက္ခာကို

သိတော်မူလော့” ဟု တင်လျှောက်၏။ “ထို ဇောတိပါလ လုလင်သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ရစေ” ဟု မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် ထို ပုရောဟိတ်သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ အိမ်သို့ သွားပြီး လျှင် သားတော် ဇောတိပါလ လုလင်ကို ခေါ်စေ၍ “ချစ်သား...အရှင် မင်းကြီးကို ခစားလော့” ဟု ဆို၏။ ထို ဇောတိပါလ လုလင်သည် ထိုအခါ မှစ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ရ၍ မင်းကိုခစား၏။

ဇောတိပါလ လေးအတတ်ပြ

မင်း၏ ခြေရင်း၌ အမြဲခစားကုန်သော သူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ “ငါတို့သည်...ဇောတိပါလ လုလင်သည် ပြုအပ်သော အမှုကို မမြင်ရ ကုန်၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ယူ၍ ငါတို့သည် ထို ဇောတိပါလ လုလင်၏ အတတ်ကို မြင်လိုကုန်၏” ဟု ဆို၍ ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထို မင်းခစား ယောက်ျားတို့၏ စကားကို ကြား၍ ပုရောဟိတ်အား ပြောဆိုတော်မူ၏။ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် “အရှင် မင်းကြီး...ကောင်းပြီ” ဟု တင်လျှောက်၍ သားတော်အားကြား၏။ ထို ဇောတိပါလ လုလင်သည် “ဖခင်...ကောင်းပြီ၊ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ ပြအံ့၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို မိမိ တိုင်းနိုင်ငံတော် အတွင်း၌ ရှိသော လေးသမားတို့ကို စည်းဝေးစေလော့” ဟု ဆို၏။ ပုရောဟိတ်သည် သွား၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ထိုအကြောင်းကို တင်လျှောက်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဗာရာဏသီမြို့တော်၌ စည်လည်စေ၍ လေးသမား တို့ကို စည်းဝေးစေ၏။ ခြောက်သောင်းကုန်သော လေးသမားတို့သည် စည်းဝေးကြကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထို ခြောက်သောင်းကုန်သော လေးသမားတို့ စည်းဝေးသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ မြို့၌နေကုန်သောသူတို့သည် “ဇောတိပါလ လုလင်၏ အတတ်ကို ကြည့်ကြကုန်” ဟု စည်လည်စေပြီး လျှင် မင်းရှင်ပြင်ကို ပြုပြင်စေ၍ လူများအပေါင်း ခြံရံလျက် မြတ်သော ပလ္လင်၌ နေ၍ လေးသမားတို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် “ဇောတိပါလ လုလင်သည် လာစေ” ဟု စေတော်မူ၏။ ထို ဇောတိပါလ လုလင်သည် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာသည် ပေးအပ်သော ဆိတ်ချိုလေ၊ တောင်၊ ချပ်တန်ဆာ၊ သင်တိုင်း၊ သင်းကျပ်၊ အစရှိသည်တို့ကို ပုဆိုးကြား၌ ထား၍ သန်လျက်ကို ယူခဲ့စေ၍ ပြကတေ အားဖြင့်သာလျှင် မင်း၏ အထံသို့ သွား၍ လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ တည်၏။

ရဲရင့်စွာသာ ထွက်ပေါ်လာ

ခြောက်သောင်းကုန်သော လေးသမားတို့သည် “ဇောတိပါလ လုလင်သည် လေးအတတ်ကိုပြခြင်းငှာ လာ၏။ လေးကို မယူဘဲ လာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငါတို့ လက်မှ လေးကို ယူလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထို ဇောတိပါလအား မပေးကြကုန်လင့်” ဟု ကတိကဝတ် ပြုကြကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဇောတိပါလ လုလင်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “အတတ်ကို ပြလော့” ဟု ဆို၏။ ထို ဇောတိပါလ လုလင်သည် တင်းထိမ် ကာရံစေ ပြီးလျှင် တင်းထိမ်တွင်း၌နေလျက် ပုဆိုးတို့ကို ပယ်၍ ချပ်သင်တိုင်းကို ဝတ်၍ သင်းကျပ်ကို ဦးခေါင်း၌ စွပ်လျက် ဆိတ်ချိုလေး၌ သန္တာ အဆင်းနှင့် တူသော လေးညှို့ကို တင်လျက် တောင့်ကို လွယ်၍ သန်လျက်ကို လက်ဝဲဘက်က စွဲကိုင်၍ ဝရဇိန်အဖျား စဉ်းသွားတပ်သော မြားကို လက်သည်းခွံ အပြင်ဖြင့် ပွတ်၍ တင်းထိမ်ကို ဖွင့်လျက် မြေကိုခွဲ၍ ထွက်လတ်သော တန်ဆာဆင်အပ်သော ၊ နဂါးလုလင်ကဲ့သို့ ထွက်သွား၍ မင်းအား အရိုအသေပြုသော အမှုအရာကိုပြ၍ တည်၏။

ထို ဇောတိပါလ လုလင်ကို မြင်၍ လူအပေါင်းသည် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကုန်၏။ ပဲ တင်ထပ်စေကုန်၏။ အံ့ချီးကုန်၏။

ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် “အမောင် ဇောတိပါလ...အတတ်ကို ပြလော့” ဟု ဆို၏။

ဇောတိပါလ၏ တစ်ခန်းဖြင့် အကာအကွယ်ပြု

“အရှင်မင်းကြီး...ခြောက်သောင်းကုန်သော အရှင်မင်းကြီးတို့၏ လေးသမားတော်တို့တွင် အ က္ခ ဏ ဝေ ဓိ, ဝါလဝေဓိ, သရဝေဓိ, သဒ္ဒဝေဓိ-ဖြစ်ကုန်သော လေးသမားတော် လေးယောက်တို့ကို ခေါ်စေတော်မူလော့” ဟု နားတော် လျှောက်လတ်သော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ခေါ်စေတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏ ညီလာခံရာ အပြင်၌ လေးထောင့်ရှိသော အပိုင်းအခြား၏ အတွင်း၌ မဏ္ဍပ်ကိုပြု၏။ လေးထောင့်တို့၌ လေး သ မား တော် လေးယောက်တို့ကို ထား၍ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော လေးသမားတော်အား သုံးသောင်း သုံးသောင်း ကုန်သော မြားတို့ကို ပေးစေ၍ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော လေးသမား အထံ၌ မြားပေးသော ယောက်ျား တစ်ယောက် တစ်ယောက်စီကို

ထား၍ မိမိသည် ဝရဇိန်အဖျား စဉ်းသွားတပ်သော မြားကို ကိုင်၍ မဏ္ဍပ် အလယ်၌ တည်လျက် “မြတ်သောမင်းကြီး...ဤ လေးသမားတော် လေးယောက်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက်ခြင်းသာလျှင် မြားတို့ကိုလွှတ်၍ အကျွန်ုပ်ကို ပစ်စေလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ထို လေးသမားတော် လေးယောက်တို့သည် ပစ်အပ်ကုန်သော မြားတို့ကို မြားတစ်စင်းတည်းဖြင့် တားပါအံ့” ဟု တင်လျှောက်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “ဤသို့ ဆိုတိုင်းပြုကြကုန်လော့” ဟု မိမိ လေးသမားကျော် သူရဲတို့ကို စေတော်မူ၏။ လေးသမားတို့သည် “မြတ်သော မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်တို့သည် အက္ခဏဝေမိ၊ ဝါလဝေမိ၊ သဒ္ဒဝေမိ လေးသမားများ ဖြစ်ကုန်၏။ ဇောတိပါလသည် ပျိုနုသော သူငယ်ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် မပစ်ကုန်အံ့” ဟု တင်လျှောက်ကုန်သည် ရှိသော် ဘုရားလောင်း ဇောတိပါလ လုလင်သည် “သင်တို့သည် အကယ်၍ စွမ်းနိုင်ကုန်အံ့၊ ငါ့ကို ပစ်ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ထို လေးသမားတော် လေးယောက်တို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ တစ်ပြိုင်နက်ခြင်းသာလျှင် မြားတို့ကို ပစ်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းတော်သည် ထိုမြားတို့ကို ဝရဇိန်အဖျား စဉ်းသွားတပ်သော မြားတစ်စင်းဖြင့်သာလျှင် ကွယ်ကာ၍ ကျလို့ရာမှာ ကျစေ၏။ စင်စစ်သော်ကား ဗောဓိအိမ်ကို ပွတ်တိုင်ဖြင့် ခြံရံဘိသကဲ့သို့ မြားသွားတစ်ခုဖြင့် မြားသွားတစ်ခုကို၊ မြားမြီးတစ်ခုဖြင့် မြားမြီးတစ်ခုကို၊ မြားရိုးတစ်စင်းဖြင့် မြားရိုးတစ်စင်းကို၊ မြားလွှတ်တစ်ခုဖြင့် မြားလွှတ်တစ်ခုကို မလွန်စေမူ၍ ပစ်သဖြင့် မြားတိုက်ကိုပြု၏။ လေးသမားတော်တို့၏ မြားတို့သည် ကုန်ကုန်၏။ ထိုဇောတိပါလ လုလင်သည် ထိုလေးသမားတို့၏ မြားကုန်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ မြားတိုက်ကို မပျက်စီးစေဘဲလျက် ခုန်တက်လျက်ထွက်သွား၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏အထံ၌ တည်၏။ လူအများတို့သည် ပဲ တင်ထပ်စေကုန်လျက် လက်ပမ်းပေါက် ခတ်ကုန်လျက် အံ့ချီးကုန်လျက် လက်ခုပ်တီးကုန်လျက် တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြုကုန်လျက် ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို ပစ်ကြကုန်၏။ ဤသို့ စုပေါင်းအပ်သော ဥစ္စာသည် တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အရေအတွက်ရှိ၏။

ထိုအခါ ဇောတိပါလလုလင်ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “အမောင် ဇောတိပါလ...ဤအတတ်သည် အဘယ်အတတ် မည်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...မြားကို ကွယ်ကာ ဆီးတားသော အတတ်

(၅၅၀-မ၊ သရဘင်္ဂဇာတ်)

ပုံ-၂။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ဧတိပါလလှလင် လေးအတတ်ကို ပြနေပုံ။

မည်၏” ဟု တင်လျှောက်၏။ “ဤကဲ့သို့ တတ်သောသူသည် ရှိသေး၏ လော” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်မင်းကြီး....အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ် ကျန်း၌ အကျွန်ုပ်ကိုထား၍ ဤသို့တတ်သော တစ်ပါးသောသူသည် မရှိ ပါ” ဟု တင်လျှောက်၏။

မြားစက်ဝန်းပစ် မြားအတတ်

အမောင် ဇောတိပါလ....ထိုမှ တစ်ပါးသောအတတ်ကိုလည်း ပြဦး လော့” ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းကြီး....ထို လေးယောက် သော လေးသမားတို့ကို လေးထောင့်တို့၌ထား၍ လေးယောက်ကုန်သော လေးသမားတော်တို့သည်လည်း အကျွန်ုပ်ကို ပစ်အံ့သောငှာ ရှေးဦးစွာ မစွမ်းနိုင်ကြလေကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည်တမူကား လေးထောင့်တို့၌ တည် ကုန်သော လေးယောက်ကုန်သော လေးသမားတော်တို့ကို တစ်စင်းတည်း သော မြားဖြင့်သာလျှင် ပစ်ပါအံ့” ဟု တင်လျှောက်သည်ရှိသော် လေး သမားတော် လေးယောက်တို့သည် တည်အံ့သောငှာ မဝံ့ကုန်။ ဘုရား အလောင်းသည် လေးထောင့်တို့၌ ငှက်ပျောလေးပင်တို့ကို ထားစေ၍ ဝရဇိန်အဖျား စဉ်းသွားတပ်သော မြား၌နီသော အဆင်းရှိသော ပိုးချည် ကိုဖဲ့၍ ငှက်ပျော်တစ်ပင်ကို ရွယ်၍ပစ်၏။ ဝရဇိန်အဖျား စဉ်းသွားတပ် သောမြားသည် ထိုငှက်ပျောပင်ကို ထွင်းဖောက်၍ ထို့နောင်မှ နှစ်ခု မြောက်သော ငှက်ပျောပင်ကို ထို့နောက်မှ သုံးခုမြောက်သော ငှက် ပျောပင်ကို ထို့နောက်မှ လေးခုမြောက်သော ငှက်ပျောပင်ကို ထွင်း ဖောက်၍ ထို့နောင်မှ ရှေးဦးစွာ ပစ်အပ်သော ငှက်ပျောပင်ပေါက်သို့ သာလျှင် ဝင်၍ တစ်ဖန် ဘုရားအလောင်း လက်၌သာလျှင် တည်လာ၏။ ငှက်ပျောပင်တို့သည် နီးစွာသောချည်ဖြင့် ရံကုန်လျက် တည်ကုန်၏။ လူ အပေါင်းသည် များစွာသော ပဲ တင်သံတို့ကိုဖြစ်စေ၏။

လေးအတတ်မျိုးစုံ ရှုမကုန်

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “အမောင်ဇောတိပါလ....ဤအတတ်သည်ကား အဘယ်အတတ် မည်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး.... စက်ဝန်းပစ် အတတ်မည်၏” ဟု တင်လျှောက်၏။ “အမောင် ဇောတိပါလ....တစ်ပါးသော လေးအတတ်ကိုလည်း ပြပါဦးလော့” ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းသည် မြား

ကို နှယ်သဏ္ဍာန်ထင်အောင် ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကို လည်းကောင်း၊
 မြားကို ကြိုးသဏ္ဍာန်ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကို လည်းကောင်း၊
 မြားကိုမြားချင်း ထွင်းအောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည် ကိုလည်းကောင်း၊
 မြားကို ပြာသာဒ်သဏ္ဍာန် ထင်အောင် ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကို
 လည်းကောင်း၊ မြားကို မဏ္ဍပ်သဏ္ဍာန် ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်
 မည်သည်ကို လည်းကောင်း၊ မြားကို စောင်းဘန်းသဏ္ဍာန် ထင်အောင်
 ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကို လည်းကောင်း၊ မြားကို တံတိုင်းသဏ္ဍာန်
 ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကို လည်းကောင်း၊ မြားကို ရေကန်
 သဏ္ဍာန် ထင်အောင်ပစ်သော အတတ်မည်သည်ကို လည်းကောင်း ပြု၏။
 မြားကြာပွင့်မည်သည်ကို ပွင့်စေ၏။ မြားမိုးရွာခြင်းကိုလည်း ရွာစေ၏။
 ဤသို့ တစ်ပါးကုန်သော လေးသမားတို့နှင့် မဆက်ဆံကုန်သော ဤ
 တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော လေးအတတ်တို့ကို ပြုပြီး၍ တစ်ဖန် တစ်ပါး
 ကုန်သော လေးသမားတို့နှင့် မဆက်ဆံသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော
 ခုနစ်ပါးကုန်သော ကြီးစွာကုန်သော ပစ်ဖွယ်အပေါင်းတို့ကို ပစ်၍
 ကွဲစေ၏။ အထူ လက်ရှစ်သစ်ရှိသော ရေသဖန်းပျဉ်ကို ပစ်၏။ အထူ
 လက်လေးသစ်ရှိသော ပိတောက်ပျဉ်ကို ပစ်၏။ အထူ လက်နှစ်သစ်ရှိသော
 ကြေးနီပြားကို ပစ်၏။ အထူ လက်တစ်သစ်ရှိသော သံပြားကို ပစ်၏။
 တစ်စပ်တည်းသော ပျဉ်ချပ်ရေ တစ်ရာကို ပစ်၏။ ကောက်ရိုးလှည်း၊
 သဲလှည်း၊ ပျဉ်လှည်းတို့၏ ရှေ့အဖို့၌ မြားကိုပစ်၍ နောက်အဖို့ဖြင့်
 မြားကို ထွက်စေ၏။ နောက်အဖို့ဖြင့် မြားကိုပစ်၍ ရှေးအဖို့၌ မြားကို
 ထွက်စေ၏။ ရေ၌ပစ်သောအခါလေး ဥသဘတိုင်တိုင်၊ ကြည်း၌ ပစ်သော
 အခါ ရှစ် ဥသဘတိုင်တိုင် မြားတို့ကို စေလွှတ်၏။ သားမြီးအဖျား၌
 ဆွဲအပ်သော ခရမ်းသီးအမှတ်ဖြင့် တဥသဘ အတိုင်းအရှည် ရှိသော
 အရပ်၌ သားမြီးဖျားကို ပစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြားတို့ကို ပစ်၍
 ကောင်းကင်၌ မြားပြာသာဒ် စသည်တို့ကိုပြု၍ တစ်ဖန် တစ်ခုသော
 မြားဖြင့် ထိုမြားတို့ကို ကျစေလျက် ဖျက်ဆီးအပ်သည်တို့ကို ပြု၏။
 ထို့ကြောင့် “သရဘင်္ဂ” ဟူ၍ အမည်ကို သိကြကုန်၏။

ဇောတိပါလလုလင် တောသို့ဝင်

ထိုဇောတိပါလ လုလင်၏ ဤမျှလောက်သော လေးအတတ်ကို ပြစဉ်
 ပင်လျှင် နေသည်ဝင်၏။ ထိုအခါ ဇောတိပါလ လုလင်အား ဗြဟ္မဒတ်

မင်းကြီးသည် စစ်သူကြီး အရာကို အပ်နှင်းလိုသောကြောင့် “အမောင်
 ဇောတိပါလ...ယနေ့ အခါမဟုတ်သေး၊ နက်ဖြန် စစ်သူကြီး အရာဖြစ်
 သော အချိုး အမြောက်ကို ရယူလတ္တံ့၊ ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပြုပြင်လျက်
 ရေချိုးခဲ့၍ လာလော့” ဟု ဆို၍ ထိုနေ့၌ ရိက္ခာစားနပ်အလို့ငှာ တစ်သိန်း
 သော ဥစ္စာကို ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားအလောင်းသည် “ဤ ဥစ္စာဖြင့် ငါ
 အား အလိုမရှိ” ဟု နှလုံးသွင်း၍ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကုဋေ အရေအတွက်
 ရှိသော ဥစ္စာကို ဥစ္စာရှင်တို့အားသာလျှင် ပေး၍ များစွာသော အခြံအရံ
 ဖြင့် ရေချိုးအံ့သောငှာ မြစ်သို့သွားလေ၍ ဆံ မုတ် ဆိတ် ကို ပြုပြင်
 စေပြီးလျှင် ရေချိုး၍ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်
 နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာမရှိသော အသရေဖြင့် မိမိအိမ်သို့ဝင်၍ အထူးထူး
 သော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို စားပြီးလျှင် အသရေ
 ရှိသော အိမ်ရာသို့တက်၍ လျောင်းလျက် ညဉ့်နှစ်ယံတို့ပတ်လုံး အိပ်၍
 မိုးသောက်ယံ၌ နိုးလျှင် ထလတ်၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေသဖြင့် အိပ်ရာ
 အပြင်၌ထိုင်လျက် မိမိအတတ်၏ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံးကို ကြည့်လတ်
 သော် “ငါ့အတတ်၏ အစ၌သာလျှင် သူတစ်ပါးကို သတ်ရခြင်းသည်
 ထင်၏၊ အလယ်၌ ကိလေသာ၏ အာရုံဖြစ်သော ဝတ္ထုတို့ကို သုံးဆောင်
 ရခြင်းသည် ထင်၏၊ အဆုံး၌ အပါယ်ပဋိသန္ဓေကို ပေး၏၊ အဆင့်ဆင့်
 ပါဏာတိပါတကို ပြုခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကိလေသာ၏ အာရုံ
 ဖြစ်သော ဝတ္ထုတို့ကို သုံးဆောင်ခံစားခြင်းတို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌
 အလွန်မေ့လျော့ခြင်းသည် လည်းကောင်း ငရဲ၌ ပဋိသန္ဓေကို ပေးတတ်၏၊
 မြဟူဒတ်မင်းသည် ငါ့အား မြတ်သောစစ်သူကြီးအရာကို ပေးအပ်ပြီ၊
 ငါ့အား များစွာသော စည်းစိမ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ မယားတို့သည်လည်း
 ကောင်း၊ သားသမီးတို့သည် လည်းကောင်း များကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊
 စင်စစ်သော်ကား ပြန်ပြောခြင်းသို့ရောက်သော ကိလေသာ၏ အာရုံကို
 စွန့်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်၏၊ ယခုသာလျှင် အိမ်မှထွက်၍ တစ်ယောက်အထီး
 တည်းသာလျှင် တောသို့ဝင်၍ ရသေ့၊ ရဟန်း ပြုခြင်းငှာ ငါ့အား သင့်
 ၏” ဟု မြတ်သောအိပ်ရာမှ ထ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သူကိုမျှ မသိစေမူ၍
 ပြာသာဒ်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ မြတ်သောတံခါးဖြင့် ထွက်၍ တစ်ယောက်
 အထီးတည်းသာလျှင် တောသို့ဝင်၍ ဂေါဓာဝရီ မြစ်နား၌ သုံးယူဇနာ
 ရှိသော သီးတောကို ရည်၍ သွားလေ၏။

ရသေ့ဘဝ ဇောတိပါလ

ထိုဇောတိပါလလုလင် တောထွက်သောအဖြစ်ကို သိ၍ သိကြားမင်းသည် ဝိသုက္ကုန်နတ်သားကို ခေါ်၍ “အမောင် ဝိသုက္ကုန်နတ်သား...ဇောတိပါလ လုလင်သည် တောထွက်၏။ များစွာသော ရသေ့ရဟန်းတို့၏ အစည်းအဝေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝေါဓာဝရီ မြစ်နားဝယ် သီးတော၌ ကျောင်းဖန်ဆင်း၍ ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကို စီရင်ချေလော့” ဟု ဆို၍ ထို ဝိသုက္ကုန်နတ်သားသည် သိကြားမင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။ ဘုရားအလောင်းသည် ထိုအရပ်သို့ရောက်၍ တစ်ဖာါးလှမ်းလောက်ရုံသော ခရီးကိုမြင်လျှင် “ရသေ့ရဟန်းတို့၏ နေရာအရပ်သည် ဖြစ်ရာ၏” ဟု ထိုလမ်းခရီးဖြင့် ထိုကျောင်းသို့သွား၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မမြင်လျှင် သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကိုမြင်လျှင် “သိကြားမင်းသည် ငါတောထွက်သောအဖြစ်ကို သိယောင်တကား” ဟု ကြံ၍ လူဝတ်ပုဆိုးတို့ကိုပယ်ပြီးလျှင် နီသော လျှော်တေသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ သစ်နက်ရေကို ပခုံးတစ်ဖက်၌ တင်သည်ကိုပြု၍ ဆံကျစ်ပန်းကိုဖဲ့၍ ပရိက္ခရာဖြင့်ပြည့်သော ထမ်းပိုးကိုလည်း ပခုံး၌ထမ်း၍ သူအိုတို့၏ စွဲကိုင်ရာဖြစ်သော တောင်ဌေးကိုစွဲကိုင်လျက် သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းမှထွက်၍ စကြံထက်သို့ တက်ပြီးလျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ထိုမုဏ္ဍိမှ စကြံသွား၍ ရဟန်း၏ အသရေဖြင့် တောကို တင့်တယ်စေလျက် ကသိုဏ်းပရိကံကိုပြု၍ ရသေ့ရဟန်း ပြုသောဒနမှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရှစ်ပါးသောသမာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသော အဘိညာဏ်တို့ကို လည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍ ဆွမ်းခံဝတ်ဖြင့် တောသစ်မြစ်တောသစ်သီး တည်းဟူသော အာဟာရရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်အထီးတည်းသာလျှင် နေ၏။

လူအများ ရဟန်းပြုကြ

ထိုဇောတိပါလလုလင်၏ မိခင်ဖခင် ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်သော အဆွေခင်ပွန်း အဆွေအမျိုးအပါးတို့သည်လည်း ထိုဇောတိပါလလုလင်ကို မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပိုမိုကြွေးကုန်လျက် သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောမုဆိုးသည် ဘောသို့ဝင်၍ သီးတောကျောင်း၌နေသော ဘုရားအလောင်း ဇောတိပါလကိုမြင်လျှင် သိသဖြင့် သွား၍ ထို ဘုရားအလောင်း ဇောတိပါလနှင့်တကွ ပျူငှာသောလောက

ဝတ်ကိုပြုပြီးလျှင် မြို့သို့သွား၍ ထို ဇောတိပါလလုလင်၏ မိဘတို့အား
 ကြား၏။ ထို မိဘတို့သည်လည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်
 ကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ‘လာလှည့်ကုန်၊ ထို ဇောတိပါလလုလင်ကို
 ဖူးမြင်ကြကုန်အံ့’ ဟု ဆို၍ ထို ဇောတိပါလလုလင်၏ မိဘတို့ကိုခေါ်၍
 များစွာသောလူအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မုဆိုးသည် ညွှန်အပ်သောလမ်း
 ခရီးဖြင့် ဂေါဓာဝရီမြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြစ်နားသို့
 သွား၍ ကောင်းကင်၌နေလျက် တရားဟော၍ ထို အလုံးစုံသောသူတို့ကို
 ကျောင်းသို့ဝင်စေ၏။ ထိုကျောင်း၌လည်း ထိုသူတို့အား ကောင်းကင်၌နေ
 လျက်သာလျှင် ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုပြု၍ တရားဟောတော်မူ၏။ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းကိုအစပြု၍ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ထိုဘုရားအလောင်း ဇောတိ
 ပါလ ရှင်ရသေ့ ထံ၌သာလျှင် ရသေ့ ရဟန်း ပြုကြကုန်၏။ ဘုရား
 အလောင်းသည် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ထို ဂေါဓာဝရီမြစ်နား
 သီးတောကျောင်း၌သာလျှင် နေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း ဇောတိ
 ပါလရှင်ရသေ့ ၏ ထို ဂေါဓာဝရီမြစ်နား သီးတောကျောင်း၌ နေသော
 အဖြစ်သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ ထင်ရှား၏။ တစ်ပါးတည်းဖြစ်
 ကုန်သော မင်းတို့သည် တိုင်းနိုင်ငံသူတို့နှင့်တကွ လာလတ်ကုန်၍ ထို
 ဘုရားအလောင်း ဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့ အထံ၌ ရဟန်းပြုကုန်၏။ ရသေ့
 တို့၏ အစည်းအဝေးသည် များ၏ အစဉ်သဖြင့် အသိန်းမကကုန်သော
 ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို ပရိသတ်တို့တွင် အကြင်သူသည် ကာမ
 ဝိတက်ကို လည်းကောင်း၊ ဗျာပါဒဝိတက်ကို လည်းကောင်း၊ ဝိဟိံသာ
 ဝိတက်ကို လည်းကောင်း ကြံ၏။ ဘုရားအလောင်းသည် သွား၍ ထိုသူ၏
 ရှေ့မှ ကောင်းကင်၌နေလျက် တရားဟော၏။ ကသိုဏ်းပရိကံကို ကြား၏။

တပည့်ရသေ့ ကျော် ခုနစ်ဖော်

ထို ဘုရားလောင်း ဇောတိပါလရှင်ရသေ့ ၏ အဆုံးအမ၌တည်၍
 သမာပတ်ရှစ်ပါးတို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဈာန်၏ အပြီးသို့ရောက်ကုန်သော—

- ၁။ သာလိဿရရသေ့ ။
- ၂။ မေဏ္ဍိဿရရသေ့ ။
- ၃။ ပဗ္ဗတရသေ့ ။
- ၄။ ကာဠဒေဝိလရသေ့ ။

၅။ ကံသဝတ္ထရသေ။

၆။ အနုသိဿရသေ။

၇။ နာရဒရသေ။

ဤ ခုနစ်ပါးကုန်သော တပည့်ကြီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

နောက်အဖို့၌ သီးတောကျောင်းသည် ပြည့်၏။ ရသေ့အပေါင်းအား နေရာအရပ်သည် မလောက်။ ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းသည် သာလိဿရ ရသေ့ ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ငါ့ရှင် သာလိဿရ...ဤကျောင်းသည် ရသေ့အပေါင်းမနေလောက်၊ သင်သည် ဤ ရသေ့အပေါင်းကို ယူ၍ မဇ္ဈကမင်း၏နိုင်ငံ၌ လမ္ဗုစုလ္လက နိဂုံးကိုမှီ၍ နေချေလော့” ဟု ဆို၏။ ထို သာလိဿရ ရသေ့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ထို ဆရာဇောတိပါလ ရှင်ရသေ့၏စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် အထောင်မကသော ရသေ့အပေါင်းကိုယူ၍ ကို လမ္ဗုစုလ္လကနိဂုံးသို့ သွား၍နေ၏။ လူတို့သည် လာတတ်ကုန်၍ ရဟန်းပြုကြကုန်သည်ရှိသော် တစ်ဖန် ကျောင်းသည် ပြည့်ပြန်၏။

ဘုရားအလောင်းသည် မေဏ္ဍိဿရ ရသေ့ကိုခေါ်၍ “ငါ့ရှင် မေဏ္ဍိဿရ သင်သည် ဤ ရသေ့အပေါင်းကိုယူ၍ သုရဋ္ဌဇနပုဒ်၏ သီမန္တရစ်၌ သာတောဒက မည်သောမြစ်သည် ရှိ၏၊ ထို သာတောဒကမြစ် ကမ်းနား၌ နေချေလော့” ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။

တစ်ဖန် သီးတောကျောင်းသည် ပြည့်ပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် သုံးကြိမ်မြောက်၌ ပဗ္ဗတ ရသေ့ကိုခေါ်၍ “ငါ့ရှင် ပဗ္ဗတ...သင်သည် တောအုပ်၌ အဉ္စနမည်သောတောင်သည် ရှိ၏၊ ထို အဉ္စနတောင်ကို အမှီပြု၍ နေချေလော့” ဟု ဆို၍ စေလိုက်၏။

လေးကြိမ်မြောက် ကာဠဒေဝိလ ရသေ့ကိုခေါ်၍ “ငါ့ရှင် ကာဠဒေဝိလ...သင်သည် ဒက္ခိဏာပထဝယ် အဝန္တီတိုင်း၌ ဗနသေလမည် သောတောင်သည် ရှိ၏၊ ထို ဗနသေလတောင်ကို အမှီပြု၍ နေချေလော့” ဟု ဆို၍ စေလိုက်၏။

တစ်ဖန် သီးတောကျောင်းသည် ပြည့်ပြန်၏။ ငါးဌာနတို့၌ အထောင်မကသော ရသေ့တို့၏ အပေါင်းသည် ဖြစ်၏။ ကံသဝတ္ထရသေ့သည်ကား ဘုရားအလောင်းကို ပန်ကြား၍ ဒဏ္ဍကိမင်း၏နိုင်ငံ ကုမ္ဘဝတီမြို့၌ စစ်သူကြီးကိုအမှီပြု၍ ဥယျာဉ်၌နေ၏။

နာရဒရသေ့သည် မဇ္ဈိမဒေသဝယ် အဉ္စနဂီရိမှသည်သော တောင်
ကွန်ရက် အကြား၌နေ၏။

အနုသိဿ ရသေ့သည်ကား ဘုရားလောင်းအထံ၌သာလျှင် နေ၏။

ရသေ့ရှင်အား ဒဏ္ဍကီမင်း ပြစ်မှားခြင်း

ထိုအခါ ဒဏ္ဍကီမင်းသည် တစ်ယောက်သော ရပြီးသော ပူဇော်
သက္ကာရရှိသော ပြည့်တန်ဆာမကို အရာမှချ၏။ ထို ပြည့်တန်ဆာမသည်
မိမိသဘောအားဖြင့် သွားသည်ရှိသော် ဥယျာဉ်သို့ရောက်၍ ကိသဝဏ္ဍ
ရှင်ရသေ့ ကိုမြင်လျှင် “ဤသူသည် သူယုတ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤသူယုတ်၏ကိုယ်၌
အညစ်အကြေးကို သွန်းလောင်းပြီးလျှင် ရေချိုး၍ သွားအံ့” ဟု တံပူကိ
စား၍ အလုံးစုံတို့၏ ရှေးဦးစွာ ထို ကိသဝဏ္ဍ ရှင်ရသေ့၏ကိုယ်ပေါ်၌
ခွဲခန်းကိုဟတ်လျက် ကိသဝဏ္ဍရှင်ရသေ့၏ ဆံကျစ်ကြား၌ထွေး၍ တံပူ
ဖတ်ကိုလည်း ထိုရသေ့၏ ဦးခေါင်း၌သာလျှင် တင်ထားပြီးလျှင် မိမိသည်
ဦးခေါင်းလျှော်၍ သွား၏။ ဒဏ္ဍကီမင်းသည်လည်း ထို ပြည့်တန်ဆာမကို
အောက်မေ့၍ တစ်ဖန် ပကတိသောအရာ၌ ထားခြင်းကို ပြု၏။ ထို ပြည့်
တန်ဆာမသည် အလွန် မိုက်မဲတွေ့ဝေသည်ဖြစ်၍ “သူယုတ်၏ကိုယ်၌ အညစ်
အကြေးကို သွန်းလောင်းခဲ့သောကြောင့် ငါသည် စည်းစိမ်ကို ရပြန်ပေ
၏” ဟု အမှတ်ပြု၏။ ထို့နောင်မှ မကြာမြင့်မီလျှင် ဒဏ္ဍကီမင်းသည် ပုရော
ဟိတ်ကို အရာမှချ၏။ ထို ပုရောဟိတ်သည် ထို ပြည့်တန်ဆာမအထံသို့သွား
၍ “သင်သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် တစ်ဖန်အရာကို ရပြန်သနည်း”
ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်အား ပြည့်တန်ဆာမသည် “ဆရာ....
အကျွန်ုပ်သည် မင်း၏ဥယျာဉ်တော်ဝယ် သူယုတ်၏ကိုယ်၌ အညစ်အကြေး
ကို သွန်းလောင်းသောကြောင့် ရပြန်ပေ၏” ဟု ပြောဆို၏။ ပုရောဟိတ်
သည် သွား၍ ထိုပြည့်တန်ဆာမ ပြောဆိုတိုင်းသာလျှင် ကိသဝဏ္ဍရှင်ရသေ့
၏ကိုယ်၌ အညစ်အကြေးကို သွန်းလောင်း၏။ ထို ပုရောဟိတ်ကိုလည်း
ဒဏ္ဍကီမင်းသည် တစ်ဖန် ပုရောဟိတ်အရာ၌ ထားပြန်၏။ ထိုအခါ
ဒဏ္ဍကီမင်းအား နောင်အဖို့၌ ပစ္စန္ဒရစ်သည် ပုန်ကန်၏။ ထို ဒဏ္ဍကီမင်း
သည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ခြံရံလျက် စစ်ထိုးအံ့သောငှာ ထွက်၏။

ထိုအခါ အလွန်မိုက်သော ပုရောဟိတ်သည် ထို ဒဏ္ဍကီမင်းကို
“မြတ်သောမင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အောင်ခြင်းကို အလိုရှိတော်
မူကုန်သလော၊ ရှုံးခြင်းကို အလိုရှိတော်မူကုန်သလော” ဟု မေး၍

“အောင်ခြင်းကို အလိုရှိကုန်၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “ထိုသို့အောင်ခြင်းကို အလိုရှိတော်မူအံ့၊ ဥယျာဉ်တော်၌ သူယုတ်၏ကိုယ်၌ အညစ်အကြေးကို သွန်းလောင်း၍ ချီသွားတော်မူလော့” ဟု တင်လျှောက်၏။ ထို ဒဏ္ဍကိမ်းသည် ပုရောဟိတ်၏စကားကို ယူပြီးလျှင် “အကြင်သူလည်း ငါနှင့်တကွ ချီသွားကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် ဥယျာဉ်တော်၌ သူယုတ်တို့ကိုယ်၌ အညစ်အကြေးကို သွန်းလောင်းကြကုန်” ဟု ဆို၍ ဥယျာဉ်တော်သို့ဝင်ပြီးလျှင် တံပူစား၍ အလုံးစုံသောသူတို့၏ ရှေးဦးစွာ မင်းသည် ကိုယ်တိုင်သာ လျှင် ထို ကိသဝတ္ထရှင်ရသေ့ ၏ ဆံကျစ်ကြား၌ တံတွေးကိုလည်းကောင်း၊ တံပူကို လည်းကောင်း စွန့်ပစ်၍ ဦးခေါင်းလျှော်၏ ဗိုလ်၊ အပေါင်းသည်လည်း ထို ကိသဝတ္ထရှင်ရသေ့ အား ထိုမင်းပြုတိုင်းပြု၏။ ထိုမင်းသည် သွားသည်ရှိသော် စစ်သူကြီးသည် လာလတ်၍ “ဆရာ...ကိသဝတ္ထရှင်ရသေ့ ကိုမြင်၍ တံပူဖတ်တို့ကို ပယ်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာရေချိုးစေ၍ အရှင်ဘုရား မင်းအား အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု မေးလျှောက်လျှင် “ဒါယကာ... ငါ့အား နှလုံးဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းသည်မရှိ၊ နတ်တို့သည်ကား အမျက်ထွက်ကုန်၏၊ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အလုံးစုံသောတိုင်းပြည်သည် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ သင်သည် သားမယားကိုယူ၍ လျှင်စွာပြေး၍ တစ်ပါးသောတိုင်းပြည်သို့ သွားလေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို စစ်သူကြီးသည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးသွား၍ မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ ဒဏ္ဍကိမ်းသည် ထို စစ်သူကြီးစကားကို ကြား၍လည်း မနာယူ။ ထို စစ်သူကြီးသည် ပြန်လည်၍ မိမိအိမ်သို့သွားပြီးလျှင် သားမယားကိုယူ၍ တစ်ပါးသောတိုင်းပြည်သို့ ပြေးသွားလေ၏။

သရဘင်္ဂ ဆရာသည်လည်း ထိုအကြောင်းကို သိလျှင် ရသေ့ပျိုနှစ်ပါးတို့ကို စေ၍ “ကိသဝတ္ထ ရှင်ရသေ့ကို ညောင်စောင်း ထမ်းစင်ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ဆောင်ယူချေလော့” ဟု စေလိုက်၏။

ကုမ္ဘဝတီနိုင်ငံ ပျက်စီးပြန်

ဒဏ္ဍကိမ်းသည် စစ်ထိုးသဖြင့် ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းယူ၍ မြို့သို့သာလျှင် ပြန်ခဲ့၏။ ထို ဒဏ္ဍကိမ်း လာရောက်သည်ရှိသော် နတ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ မိုးကို ရွာစေကုန်၏။ မိုးရေ အလျဉ်ဖြင့် အလုံးစုံသော အပုပ် အစပ် တို့သည် မျော ကုန် သည် ရှိ သော် သဲ ဖြူ မိုး ကို ရွာစေကုန်၏။ သဲဖြူအပေါ်၌ နတ်ပန်းမိုးသည် ရွာ၏။ နတ်ပန်း

အပေင်္ဂါ၌ ပဲမိုးသည် ရွာ၏။ ပဲအပေင်္ဂါ၌ အသပြာမိုးသည် ရွာ၏။ အသပြာ
 အပေင်္ဂါ၌ နတ်ဝတ်တန်ဆာ မိုးသည် ရွာ၏။ လူတို့သည် ဝမ်းမြောက်
 ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သုံးဆောင်ပြီးသော ရှေ့၊ မသုံးဆောင်သေး
 သော ရှေ့ဖြင့် ပြီးကုန်သော တန်ဆာတို့ကို ယူအံ့သောငှာ အားထုတ်ကုန်၏။
 ထိုအခါ ထိုသူတို့၏ ကိုယ်၌ ပြောင်ပြောင်တောက်သော အထူးထူး အပြား
 ပြား ရှိသော လက်နက်မိုးသည် ရွာ၏။ လူတို့သည် အပိုင်းပိုင်း ပြတ်
 ကုန်၏။ ထိုသို့ ပြတ်သောအခါ ထိုသူတို့၏ အပေင်္ဂါ၌ ကြီးကုန်သော
 အလွန်ကြီးကုန်သော မီးကျီးတို့သည် ကျကုန်၏။ ထို မီးကျီးတို့၏ အပေင်္ဂါ၌
 ကြီးစွာကုန်သော ပြောင်ပြောင် တောက်သော တောင်ထူ၌တို့သည်
 ကျကုန်၏။ ထို တောင်ထူ၌တို့၏ အပေင်္ဂါ၌ အတောင်ခြောက်ဆယ် မြင့်
 သော အရပ်ကို ပြည့်စေလျက် သိမ်မွေ့စွာသော သဲမိုး ရွာ၏။ ဤသို့လျှင်
 ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော အရပ်သည် ပျက်စီး၏။ ဤသို့ ထိုတိုင်း
 ပျက်စီးသော အဖြစ်သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ထင်ရှား၏။

မင်းကြီး ၃-ပါး ရသေ့ကျောင်းသွား

ထိုအခါ ထိုတိုင်း၏ အခြားမဲ့ဖြစ်သော တိုင်း၌ တိုင်းနေသူတို့၏
 အရှင်ဖြစ်ကုန်သော ကာလိဂ်မင်း၊ အဋ္ဌကမင်း၊ ဘိမ္ဗရထမင်း ဤ မင်းသုံး
 ပါးတို့သည် ကြံကြကုန်၏။ အဘယ်သို့ ကြံသနည်း ဟူမူကား “ရှေး၌
 ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ကလာဗု အမည်ရှိသော ကာသိမင်းသည် ခန္တီဝါဒီ
 ရှင်ရသေ့ကို ပြစ်မှား၍ နှစ်ဖြာကဲ့သော မြေထဲသို့ ကျောင်လေ၏။ ဤသို့
 သော စကားကို ကြားရဖူး၏။ ထို့အတူ နာဠိကေရမင်းသည် ရှင်ရသေ့
 တို့ကို ခွေးတို့ကို ကိုက်စေ၍ နှစ်ဖြာကဲ့သော မြေထဲသို့ ကျောင်လေ၏။
 သဟဿဗာဟု အဇ္ဈနမင်းသည်လည်း အင်္ဂီရသ ရသေ့ကို ပြစ်မှား၍
 နှစ်ဖြာကဲ့သော မြေထဲသို့ ကျောင်လေ၏။ ယခုအခါ၌လည်း ဒဏ္ဍကီမင်း
 သည် ကိသဝစ္ဆ ရှင်ရသေ့ကို ပြစ်မှား၍ တိုင်းပြည်နှင့်တကွ ပျက်စီးခြင်းသို့
 ရောက်၏။ ဤသို့ စကားကို ကြားရ၏။ ဤ မင်းလေးပါးတို့၏ ဖြစ်ရာ
 အရပ်ကိုကား ငါတို့သည် မသိကုန်၊ ထို မင်းလေးယောက်တို့၏ ဖြစ်ရာ
 အရပ်ကို ငါတို့ ဆရာ သရဘင်္ဂ ရှင်ရသေ့ကို ထား၍ တစ်ပါးသော ဖြေဆို
 ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည် မရှိ၊ ထို သရဘင်္ဂ ဆရာသို့ ကပ်၍
 ဤပြဿနာကို မေးကုန်အံ့” ဟု ကြံကြကုန်၏။ ကြံကုန်ပြီး၍ ထိုမင်း
 သုံးပါးတို့သည်လည်း များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ပြဿနာ မေးအံ့

သောငှာ ထွက်ကြကုန်၏။ ထို မင်းသုံးပါးတို့သည်ကား “ဤ အမည်ရှိ သော မင်းသည်လည်း ထွက်၏ဟု မသိကြကုန်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းသာ သွား၏” ဟု အောက်မေ့ကြကုန်၏။ ထိုမင်း သုံးပါးတို့သည် ဂေါဇာဝရီ မြစ်၏ အနီး၌ ပေါင်းဆုံမိကြကုန်၏။ ထိုမင်း သုံးပါးတို့သည် ရထားမှ ဆင်းသက်ကုန်၍ သုံးပါးသော မင်းတို့သည်လည်း တစ်ခုတည်းသော ရထားကိုသာလျှင် စီးကုန်၍ ဂေါဇာဝရီ မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်ကြလေ ကုန်၏။

ရသေ့ထံမှောက် သိကြားရောက်

ထိုအခါ သိကြား နတ်မင်းသည် ပဏ္ဍိတမ္ဗလာ ကျောက်နေရာ၌ နေလျက် ခုနစ်ပါးသော ပြဿနာတို့ကို ကြံ၍ “ဤပြဿနာတို့ကို သရဘင်္ဂ ဆရာကို ထား၍ တစ်ပါးသော နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ဖြေဆိုအံ့ သောငှာ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် မရှိ၊ ထို သရဘင်္ဂ ဆရာအား ဤ ပြဿနာတို့ကို ငါ မေးအံ့၊ ဤ လူမင်း သုံးပါးတို့သည်လည်း သရဘင်္ဂ ဆရာကို ပြဿနာမေးအံ့သောငှာ ဂေါဇာဝရီ မြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုမင်း သုံးပါးတို့၏ ပြဿနာကိုလည်း ငါသည်သာလျှင် မေးအံ့” ဟု နတ်ပြည်နှစ်ထပ်ရှိ နတ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်၏။

ကိသဝတ္ထ ရသေ့ရှင် ပျံလွန်လျှင်

ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ကိသဝတ္ထ ရှင်ရသေ့သည် သေလွန်၏။ ထို ကိသဝတ္ထ ရှင်ရသေ့၏ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုအံ့သောငှာ ငါးဌာန တို့၌ အထောင်မကကုန်သော ရသေ့တို့သည် ထိုအရပ်သို့သာလျှင် လာ လတ်ကုန်၍ ငါးဌာနတို့၌ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်စေ၍ အထောင်မကကုန်သော ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ကိသဝတ္ထ ရှင်ရသေ့၏ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း အကျိုးငှာ စန္ဒကူး ထင်းပုံကိုပြု၍ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ကုန်၏။ သင်္ဂြိုင်း ထက်ဝန်းကျင်မှ ယူဇနာခွဲမျှသော အရပ်၌ နတ်ပန်းမိုးသည် ရွာ၏။ ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂ ရသေ့သည် ထို ကိသဝတ္ထ ရှင် ရသေ့ ၏ အလောင်းချခြင်းကို ပြုစေပြီးလျှင် ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍ ထို ရသေ့ အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် နေ၏။ ထိုမင်း သုံးပါးတို့ သည်လည်း ဂေါဇာဝရီ မြစ်နားသို့ ရောက်သောအခါ၌ များစွာသော စစ်သည် ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်း စသော ယာဉ်၊ တီးမှုတ်မျိုးတို့၏ အသံတို့သည်လည်း

ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအသံကိုကြားလျှင် အနုသိဿ မည်သော တပည့် ရသေ့ကို ခေါ်၍ “အမောင် အနုသိဿ...သွား၍ ရှေးဦးစွာ သိအောင်ပြုလော့၊ ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်း” ဟု ဆို၏။

သိလိုအရေး အနုသိဿ ရသေ့မေး

ထို အနုသိဿ ရသေ့သည် သောက်ရေအိုးကို ယူ၍ ထိုအရပ်သို့ သွားသဖြင့် ထိုမင်း သုံးပါးတို့ကို မြင်၍ မေးလိုရကား—

၅၀။ အလင်္ကာတာ ကုဏ္ဍလိနော သုဝတ္ထာ၊
ပေဠုရိယမုတ္တာထရုခဂ္ဂဗန္ဓာ။
ရထေသဘာ တိဋ္ဌထ ကေ နု တုမေ၊
ကထံဝေါဇာနန္တိမနုဿလောကေ—

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀။ ရထေသဘာ၊ ရထားစီးအပေါင်းတို့ထက် မြတ်ကုန်သော ဒါယကာတို့။ အလင်္ကာတာ၊ တန်ဆာလည်းဆင် ဝတ်ကုန်ထသော။ ကုဏ္ဍလိနော၊ ပတ္တမြားနားတောင်းလည်း ဝတ်ကုန်ထသော။ သုဝတ္ထာ၊ ကောင်းသောအဝတ်လည်း ဝတ်ကုန်ထသော။ ပေဠုရိယမုတ္တာ ထရုခဂ္ဂဗန္ဓာ၊ ကျောက်မျက်ရွဲ ပတ္တမြား ပုလဲတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော အရိုးရှိကုန်သော သန်လျက် ရတနာတို့ကို လွယ်ကုန်ထသော။ တုမေ၊ သင် ဒါယကာတို့သည်။ ကေသိ ရထေ၊ တစ်ခုတည်းသော ရထား၌။ တိဋ္ဌထ၊ စီးကြကုန်၏။ ကေနု၊ အဘယ်သူတို့ မည်ကုန်သနည်း။ ကထံ၊ အသို့။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ ဇာနန္တိ၊ သိကြကုန်သနည်း။

ရသေ့အရှင် ဖူးတွေ့ချင်

ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည် အနုသိဿ ရှင်ရသေ့၏ စကားကို ကြားကြကုန်၍ ရထားမှ ဆင်းသက်ကုန်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တည်ကုန်၏။ ထိုမင်းသုံးပါးတို့တွင် အဋ္ဌကမင်းသည် ထိုအနုသိဿ ရှင်ရသေ့နှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား—

F7(၅၅၀-၅၅၅)

၅၁။ အဟ မဋ္ဌကော ဘိမရထော ပနာယံ၊
ကာလိဂ်ရာဇာ ပန ဥဂ္ဂတာယံ။
သုသညတာနံ ဣသိနံ ဒဿနာယ၊ ဣဓာဂတာ
ပုစ္ဆိတာယေမှပဉ္စေ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဋ္ဌကော၊
အဋ္ဌကမင်းတည်း။ အယံပန၊ ဤမင်းသည်ကား။ ဘိမရထော၊ ဘိမ္မရထ
မင်းတည်း။ ဥဂ္ဂတော၊ နေလက်သို့ ကျော်စောထင်ရှားသော။ အယံပန၊
ဤမင်းသည်ကား။ ကာလိဂ်ရာဇာ၊ ကာလိဂ်မင်းပေတည်း။ သုသညတာနံ၊
ကာယဒွါရ အစရှိသည်တို့ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ကုန်သော။ ဣသိနံ၊
အရှင် ရသေ့တို့ကို။ ဒဿနာယ၊ ဖူးမြင်ခြင်းငှာ။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။
အာဂတာ၊ လာကြကုန်၏။ သရဘဂ်သတ္ထာရံ၊ သရဘဂ် ဆရာကို။ ပဉ္စေ၊
ပြဿနာတို့ကို။ ပုစ္ဆိတာယ။ မေးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍။ မေ၊ လာကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုမင်းသုံးပါးတို့ကို အနုသိဿ ရှင်ရသေ့သည် “မင်းမြတ်
တို့...ကောင်းပြီ၊ သင်မင်းမြတ်တို့သည် လာသင့်သောအရပ်သို့သာလျှင် လာ
ကြကုန်၏၊ သင်မင်းမြတ်တို့ကို ငါ တိုက်တွန်း၏၊ ရေချိုးတော်မူကုန်၍ အပင်
အပန်း ဖြေကုန်ပြီးလျှင် ကျောင်းဟောင်းသို့ဝင်ကုန်၍ ရသေ့အပေါင်းကို
ရှိခိုးကုန်လျက် သရဘဂ်ဆရာကို ပြဿနာ မေးကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍
ထိုမင်းတို့နှင့်တကွ ပျူငှာသော လောကဝတ်ကို ပြုပြီးလျှင်....

မည်သူမည်ဝါမသဲမကွဲ သင် ဘယ်သူလဲ

သောက်ရေအိုးကိုထမ်း၍ ရေပေါက်တို့ကိုသုတ်လျက် ကောင်းကင်ကို
ကြည့်သည်ရှိသော် နတ်အပေါင်းခြံရံလျက် ဧရာဝတီဆင်မြတ်၏ ကျောက်
ကုန်းထက်၌ စီးလျက် နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်လာသော သိကြားနတ်မင်းကို
မြင်၍ ထိုအနုသိဿ ရှင်ရသေ့သည် ထို သိကြားနတ်မင်းနှင့်တကွ စကား
ပြောလိုရကား—

၅၂။ ဝေဟာယသံ တိဋ္ဌတိ အန္တလိဝက္ခ၊
ပထဒ္ဓုနော ပန္နရသေဝစန္ဒော။
ပုစ္ဆာမိတ် ယက္ခ မဟာနုဘာဝ၊
ကထံ တံဇာနန္တိ မနုဿလောကေ—

ဟူသော သုံးခုမြောက် ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂။ မဟာနုဘာဝ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော။ ယက္ခ၊
 နတ်မင်း။ တံ၊ ရှင်နတ်မင်းသည်။ ပန္နရသေ၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်တို့၏ ပြည့်
 ကြောင်း ဖြစ်သောနေ့၌။ ပထဒ္ဒါနော၊ ကောင်းကင်လယ်၌ တည်သော။
 စန္ဒာဏ္ဍဝ၊ လက်သို့၊ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဝေဟာယသံ၊ တည်ရာမရှိသော။
 အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်၏။ တံ၊ ရှင်နတ်မင်းကို။
 ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါ၏။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ တံ၊ ရှင်နတ်မင်းကို။ မနုဿ
 လောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ ဇာနန္တိ၊ သိကြကုန်သနည်း။

နတ်တို့သေဌ်နှင့် သိကြားမင်း

ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုအနုသိဿ ရသေ့
 အား မိမိအမည်ကို ပြောဆိုသဖြင့် လာသောအကြောင်းကို ကြားလိုရ
 ကား—

၅၃။ ယမာဟု ဒေဝေသု သုဇမ္ပတီတိ၊
 မဃဝါတိ တံ အာဟု မနုဿလောကေ။
 သဒေဝရာဇာ ဣဒမဇ္ဇ ပတ္တော၊
 သုသညတာနံ ဣသိနံ ဒဿနာယ—
 ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ယံ ဒေဝရာဇာနံ၊ အကြင် သိကြား
 မင်းကို။ ဒေဝေသု၊ နတ်ပြည်တို့၌။ သုဇမ္ပတီတိ၊ သူ့ဇာ၏လင်ဟူ၍၊
 အာဟု၊ ဆိုကြကုန်၏။ တံ ဒေဝရာဇာနံ၊ ထို သိကြားနတ်မင်းကို။ မနုဿ
 လောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ မဃဝါတိ၊ မဃဝဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကြကုန်၏။
 ဒေဝရာဇာ၊ နတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော။ သော အဟံ၊ ထို အကျွန်ုပ်သည်။
 သုသညတာနံ၊ ကာယ ဒွါရ အစရှိသည်တို့ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်
 ကုန်သော။ ဣသိနံ၊ ရသေ့ အပေါင်းတို့အား။ ဒဿနာယ၊ ဖူးမြင်အံ့
 သောဌာ။ ဣဒံ ဌာနံ၊ ဤအရပ်သို့။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ပတ္တော၊ ရောက်
 လာ၏။

သရဘင်္ဂ ရသေ့ကြီးထံ လမ်းညွှန်ပြန်

ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်းကို အနုသိဿရသေ့သည် “သိကြား
 မင်း....ကောင်းပြီ၊ သင် သိကြားနတ်မင်းတို့သည် နောက်မှ လာကြကုန်

လော့” ဟု ဆိုပြီးလျှင် သောက်ရေအိုးကို ယူလျက် ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍
 သောက်ရေအိုးကို သိမ့်ပြီးလျှင် လူမင်းသုံးပါးတို့၏ လည်းကောင်း၊
 သိကြားနတ်မင်း၏ လည်းကောင်း ပြဿနာကို မေးအံ့သောငှာ လာ
 သည်၏အဖြစ်ကို ဘုရားလောင်း ဆရာ သရဘင်္ဂရသေ့အား ကြား
 လျှောက်၏။ ဘုရားအလောင်း သရဘင်္ဂရသေ့သည် ရသေ့အပေါင်း
 ခြံရံလျက် မြတ်သော ကျယ်သော တစ်ခုသော အထွတ်ရှိသော မဏ္ဍပ်၌
 နေ၏။ မင်းသုံးပါးတို့သည် လာလတ်ကုန်ပြီးလျှင် ရသေ့အပေါင်းကို
 ရှိခိုးကုန်၍ လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေကြကုန်၏။

သိကြားမင်းက ရှိခိုးရ

သိကြားမင်းသည်လည်း သက်လတ်၍ ရသေ့အပေါင်းသို့ ကပ်ပြီး
 လျှင် လက်အုပ်ချီ၍ ရပ်ပြီးလျက် ရသေ့အပေါင်းကို ရှိခိုး၍ ရသေ့
 အပေါင်းတို့အား ချီးမွမ်းလိုရကား....

၅၄။ ဒုရေ သုတာ နော ဣသယော သမာဂတာ၊
 မဟိဒ္ဓိကာ ဣဒ္ဓိဂုဏူပပန္နာ။

ဝန္ဒာမိတေ အယိရေ ပသန္နစိတ္တော၊
 ယေ ဇီဝလောကေတ္ထမနုဿသေဋ္ဌာ—

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၄။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရားတို့။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ် စည်း
 ဝေး ကုန်ထသော။ မဟိဒ္ဓိကာ၊ ကြီးသော တန်ခိုးရှိကုန်ထသော။ ဣဒ္ဓိ
 ဂုဏူပပန္နာ၊ ငါးပါးသော တန်ခိုးကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံကုန်ထသော။
 ဣသယော၊ အရှင်ရသေ့ကောင်းတို့ကို။ ဒုရေ၊ ဝေးသော နတ်ပြည်၌။
 ဌိတေဟိ ဝေ၊ တည်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ နော အမှေဟိ၊
 အကျွန်ုပ်တို့သည်။ သုတာ၊ ကြားအပ်ကုန်၏။ ယေ အယိရေ၊ အကြင်
 အရှင်ကောင်းတို့သည်။ ဇီဝလောကေ၊ လူ့ပြည်၌။ မနုဿသေဋ္ဌာ၊ လူ
 တို့၌မြတ်ကုန်သည်။ အတ္ထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေ အယိရေ၊ ထိုအရှင်ကောင်း
 တို့ကို။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
 သည်။ ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

လေကြေအရပ် မနေအပ်

ဤသို့ ရသေ့ အပေါင်းကို ချီးမွမ်း၍ သိကြားမင်းသည် နေရာ၏ အပြစ်ခြောက်ပါးတို့ကို ကြည့်သည်ဖြစ်၍ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌နေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကို ရသေ့တို့၏ လေကြေ၌ နေသည် ကိုမြင်၍ အနုသိဿ ရသေ့သည် သိကြားမင်းကို မြစ်လိုရကား....

၅၅။ ဂန္ဓော ဣသိနံ စိရဒိက္ခိတာနံ၊
ကာယာ စုတော ဝစ္ဆတိ မာလုတေန။
ဣတောပဋိက္ကမ္မ သဟဿနေတ္တ၊
ဂန္ဓော ဣသိနံ အသုစိ ဒေဝရာဇ—
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅။ သဟဿနေတ္တ၊ မျက်စိတစ်ထောင် အမြင်ဆောင်သော သိကြားနတ်မင်း။ စိရဒိက္ခိတာနံ၊ ရဟန်းပြု၍ ကြာမြင့် ကုန်ပြီးသော။ ဣသိနံ၊ ရသေ့တို့၏။ ဂန္ဓော၊ အနံ့သည်။ ကာယာ၊ ကိုယ်မှ၊ မာလုတေန၊ လေကြောင့်။ စုတော၊ ရွှေ့သည်ဖြစ်၍။ ဝစ္ဆတိ၊ လွင့်၏။ ဣတော၊ ဤလေကြေအရပ်မှ၊ ပဋိက္ကမ္မ၊ ဖဲလော့၊ ဒေဝရာဇ၊ သိကြားနတ်မင်း။ ဣသိနံ၊ ရသေ့တို့၏။ ဂန္ဓော၊ အနံ့သည်။ အသုစိ၊ မစင်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဖွယ် ရှိ၏။

သီလရှိသူအနံ့ သင်းတပျံ့ပျံ့

ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုလေကြေအရပ်မှ မဖဲလိုသော အကြောင်းကို အနုသိဿရသေ့အား ကြားလျှောက်ရလိုကား....

၅၆။ ဂန္ဓော ဣသိနံ စိရဒိက္ခိတာနံ၊
ကာယာစုတော့ ဝစ္ဆတု မာလုတေန။
ဝိစိတ္တပုပ္ဖံ သုရဘိ ဝမာလံ၊ ဂန္ဓဉ္စ တေ ပါဋိကင်္ခါမ ဘန္ဓေ။
န ဟေတ္ထ ဒေဝါ ပဋိက္ကုလသညိခနာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၆။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရားတို့။ စိရဒိက္ခိတာနံ၊ ရဟန်းပြု၍ ကြာ
 မြင့်ကုန်ပြီးသော။ ဣသိနံ၊ အရှင်ကောင်းရသေ့တို့၏။ ဂန္ဓော၊ အနံ့
 သည်။ ကာယာ၊ ကိုယ်တော်မှ။ မာလုဒတန၊ လေကြောင့်။ စုတော၊
 ရွှေသည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆတု၊ လွင့်လာပါစေ။ ဧတံ ဂန္ဓံ၊ ထို အရှင်ကောင်း
 ရသေ့တို့၏ အနံ့တော်ကို။ ဝိစိတ္တပုပ္ဖံ၊ ဆန်းကြယ်စွာ သီကုံးအပ်သော
 အပွင့်ရှိသော။ သုရဘိံ မာလံ ဣဝ၊ ကြိုင်ကြိုင်မွှေးသော ပန်းဆိုင်ကို
 ကဲ့သို့။ ပါဠိကင်္ခါမ၊ အလိုရှိပါကုန်၏။ ဟိ သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤ
 သီလရှိသော သူတို့၏အနံ့ ဌ။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ ပဋိက္ကုလသည်နော၊
 စက်ဆုပ် ရှိရှာဖွယ်ဟု အမှတ်ရှိကုန်သည်။။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။

သိလိုရေးကြောင်း မေးခွင့်တောင်း

ဤသို့သောစကားကို ဆိုပြီး၍ “အရှင်အနုသိဿ...အကျွန်ုပ်သည်
 ကြီးစွာသောအားထုတ်ခြင်းဖြင့် ပြဿနာမေးအံ့သောငှာ လာ၏။ အကျွန်ုပ်
 အား အခွင့်ပြုတော်မူလော့”ဟု ဆို၏။ အနုသိဿ ရသေ့သည် သိကြား
 မင်းစကားကို ကြားလျှင် နေရာမှထ၍ ရသေ့အပေါင်းတို့ကို အခွင့်ပြု
 စေလိုရကား—

၅၇။ ပုရိန္ဒဒေဝါ ဘူတပုတိ ယသဿိ၊
 ဒေဝါနမိန္ဒော သက္ကော မဃဝါသုဇမ္ပတိ။
 သဒေဝရာဇာ အသုရာဂဏံ ပမဒ္ဒနော၊
 သြကာသ မာကင်္ခတိ ပဉ္စ ပုစ္ဆိတုံ။

၅၈။ ကောနေဝိဒေမသံ ဣဓ ပဏ္ဍိတာနံ၊ ပဉ္စေ ပုဋ္ဌော နိပုဏေ
 ဗျာကရိဿတိ။
 တိဏ္ဍဉ္စ ရညံ မနုဇာဓိပါနံ၊ ဒေဝါနမိန္ဒဿ စ ဝါသဝဿ—
 ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏အပေါင်းကို ဆို၏။

၅၉။ ဘောန္တော၊ အရှင်ကောင်းတို့။ ပုရိန္ဒဒေဝါ၊ အလူလက်ဦး
 ပေးဖူးသော။ ဘူတပုတိ၊ သတ္တဝါတို့၏ အကြီးဖြစ်သော။ ယသဿိ၊ များ
 သော အခြံအရံရှိသော။ ဒေဝါနံ၊ နတ်တို့ကို။ ဣဒန္တာ၊ အစိုးရသော။
 မဃဝါ၊ မဃအနွယ်ဖြစ်သော။ သုဇမ္ပတိ၊ သုဇာ၏ လင်ဖြစ်သော။

အသုရာဂဏံ၊ အသုရာအပေါင်းကို။ ပမဒ္ဒနော၊ နှိမ်နင်းနိုင်သော။
သက္ကော ဒေဝရာဇာ၊ သိကြားမင်းသည်။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆိတံ၊ မေး
အံ့သောငှာ။ ဩကာသံ၊ အခွင့်ကို။ အာကခံတံ၊ အလိမ္မိ၏။

၅၈။ မနုဇာဓိပါနံ၊ လူတို့၏ အကြီး ဖြစ်ကုန်သော။ တိဏ္ဏံ၊ သုံး
ပါးကုန်သော။ ရညဉ္စ၊ မင်းတို့၏လည်းကောင်း။ ဒေါန မိန္ဒယ၊ နတ်
တို့ကို အစိုးရသော။ ဝါသဝဿ စ၊ သိကြားမင်း၏ လည်းကောင်း။
နိပုဏေ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့ကုန်သော။ ပဉ္စေ၊ ပြဿနာတို့ကို။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။
တေသံ ပဏ္ဍိတာနံ၊ ထိုပညာရှိ ရသေ့တို့တွင်။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော။
ကောနေဝ ကောနုဝေ၊ အဘယ်ရသေ့သည်လျှင်။ ဗျာကရိဿတံ၊ ဖြေနိုင်
ပါလတ္တံ့နည်း။

သိကြားမေးက မည်သူဖြေပ

ထိုစကားကိုကြား၍ ရသေ့အပေါင်းတို့သည် “ငါတို့နှင့်တူသော
အရှင်အနုသိဿ...သင်သည် မြေ၌ရပ်လျက် မြေကိုမမြင်သကဲ့သို့ ဆိုဘိ၏။
သရဘင်္ဂ ဆရာကိုထား၍ ထိုမင်းလေးပါးတို့၏ ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ
စွမ်းနိုင်သော တစ်ပါးသော အဘယ်မည်သော သူသည် ရှိအံ့နည်း” ဟု
ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို အနုသိဿရသေ့အား ကြားလိုရကား—

၅၉။ အယံဣသိသရဘင်္ဂါ တပဿီ၊
ယတော ဇာတောဝိရတော မေထုနသ္မာ။
အာစေရ ပုတ္တော သုဝိနိတရူပေါ၊
သော နေသံ ပဉ္စာနိ ဝိယာကရိဿတံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၉။ ဘဒ္ဒ အနုသိဿ၊ အရှင်အနုသိဿ။ သရဘင်္ဂါ၊ ကောင်း
ကင်း၌ပြုအပ်သော မြားပြာသာဒ် အစရှိသည်တို့ကို တစ်စင်းတည်းသော
မြားဖြင့်ကျစေ၍ ဖျက်ဆီးတတ်ထသော။ တပဿီ၊ ခြိုးခြံသောအကျင့်ရှိ
ထသော။ ယဘော၊ အကြင်အခါမှ။ ဇာတော၊ ဖွား၏။ တတော၊ ထို
အခါမှ။ ပဉ္စာယ၊ စ၍။ မေထုနသ္မာ၊ မေထုန်အကျင့်မှ။ ဝိရတော၊ ကြဉ်
ထသော။ အာစေရ ပုတ္တော၊ ဆရာပုရောဟိတ်၏ သားဖြစ်သော။

သုဝိနိတရူပေါ၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်သော သဘောရှိထသော။ အယံ-
ဣသိ၊ ဤရသေ့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုရသေ့သည်။ နေသံ၊ ထို
မင်းလေးပါးတို့၏။ ပညာနိ၊ ပြဿနာတို့ကို။ ဝိယာ ကရိယတိ၊ ဖြေ
လတ္တံ့။

သရဘင်္ဂ ဖြေမည်ပ

ဤသို့သောစကားကို ဆိုပြီးလျှင် ရသေ့အပေါင်းသည် အနုသိဿ
ရသေ့ကို ဆို၏။ “ငါတို့နှင့်တူသော အနုသိဿ ရှင်ရသေ့....ရှင်ရသေ့
သည်သာလျှင် သရဘင်္ဂဆရာ ရှိခိုး၍ ရသေ့အပေါင်း၏ စကားဖြင့်
သိကြားမင်းသည် မေးအပ်သောပြဿနာ ဖြေစိမ့်သောငှာ အခွင့်ပြုပါစေ
လော့” ဟု ဆို၏။ ထို အနုသိဿ ရသေ့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံပြီး
လျှင် သရဘင်္ဂ ဆရာကိုရှိခိုး၍ အခွင့်ပြုစေလိုရကား—

၆၀။ ကောဏ္ဍည ပညာနိ ဝိယာကရေဟိ၊
ယာစန္ဒိ တံ ဣသယော သာဓုရူပါ။
ကောဏ္ဍည ဧသော မနုဇေသု ဓမ္မော၊
ယံ ဝုဒ္ဓမာဂစ္ဆတိ သေ ဘာရော—
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၀။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။
သာဓုရူပါ၊ ကောင်းသော သဘော ရှိကုန်သော။ ဣသယော၊ ရသေ့
ဣသည်။ တံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ ယာစန္ဒိ၊ တောင်းပန်ကုန်၏။ ပညာနိ၊
ပြဿနာတို့ကို။ ဝိယာကရေဟိ၊ ဖြေ တော်မူ လော့။ ကောဏ္ဍည၊
ကောဏ္ဍည အနွယ် ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ ယံ ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။
ဝုဒ္ဓံ၊ ပညာဖြင့် ကြီးသောသူသို့။ သေ ဧသော ဘာရော၊ ဤပြဿနာကို
ဖြေခြင်းတည်းဟူသော ဝန်သည်။ အာဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။ ဧသော၊
ဤသို့ ပြဿနာဖြေခြင်းတည်းဟူသော ဝန်၏ ရောက်ခြင်းသည်။ မနုဇေသု၊
လူတို့၌။ ဓမ္မော၊ သဘောတည်း။

မေးခွင့်ပြုပြီ မေးနိုင်ပြီ

ထိုနောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် အခွင့်ပြုလိုရကား—

၆၁။ ကတာဝ ကာသာ ပုစ္ဆန္တု ဘောန္တော၊
 ယံကိဉ္စိ ပဉ္စ မနုသာဘိပတ္တိတံ။
 အဟဉ္စိ တံ တံ ဝေါ ဝိယာကရိယံ၊
 ဥတှာ သယံ လောကမိမံ ပရဉ္စ—
 ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၁။ အနုသိဿ၊ ငါရှင် အနုသိဿ။ ဟိ—ယသ္မာ၊ အကြင်
 ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣမံလောကံ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ခေခါကာကို လည်း
 ကောင်း။ ပရဉ္စ၊ တမလွန်လောကကို လည်းကောင်း။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်
 ဥတှာ၊ သိ၍။ တံ တံ၊ ထို ထို သို့သော ပြဿနာကို။ ဝေါ၊ သင်တို့
 အား။ ဝိယာ ကရိယံ၊ ဖြေအံ့။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ကတာဝကာသာ၊
 ပြုအပ်ပြီးသော အခွင့်ရှိကုန်သော။ ဘောန္တော၊ သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကြ
 ကုန်သော အရှင်တို့သည်။ မနုသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဘိပတ္တိတံ၊ ကြံအပ်
 သော။ ယံ ကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆန္တု၊ မေးစေကုန်။

မာသ သိကြား မေးခွန်းများ

ဤဂါထာဖြင့် ထို သရဘင်္ဂ ဆရာသည် အခွင့်ပြုပြီးသည် ရှိသော်
 သိကြား နတ်မင်းသည် မိမိ စီရင်အပ်သော ပြဿနာတို့ကို မေးလျှောက်၏။
 ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၆၂။ အထော စ မဃဝါ သက္ကော၊ အတ္ထဒဿိ ပုရိန္ဒဒေါ။
 အပုစ္ဆိ ပဌမံ ပဉ္စ၊ ယဉ္ဇာသိ အဘိပတ္တိတံ။
 ၆၃။ ကိံသု ဝဓိတှာနု ကဒါစိ သောစတိ၊
 ကိဿပဟာနံ ဣသယော ဝဏ္ဏယန္တိ။
 ကဿိဓ ဝုတ္တံ ဖရသံ ခမေထ၊
 အက္ခာဟိ မေ ကောဏ္ဍည တေမတ္ထံ—
 ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထော၊ ထို ခွင့်ပြုပြီးသော
 နောင်မှ။ မဃဝါ၊ မဃအနွယ်ဖြစ်သော။ အတ္ထဒဿိ၊ အကျိုးတို့ကို
 F8(၅၅၀-ပဥမ)

မြင်လေ့ရှိသော။ ပုရိန္ဒဒေါ၊ အလှူလက်ဦး ပေးခဲ့ဖူးသော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်။ ယံ ပဉ္စ၊ အကြင် ပြဿနာကို။ အဘိပတ္တိတံ၊ ကြံအပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တံ ပဉ္စ၊ ထို ပြဿနာကို။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ အပုစ္ဆိ၊ မေးလျှောက်၏။

၆၃။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ် ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့ ။ ကိံသု၊ အဘယ်တရားကို။ ဝဓိတွာ၊ ပယ်၍။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ခါ။ န သောစတိ၊ မစိုးရိမ်ရသနည်း။ ကိဿ၊ အဘယ်တရားကို။ ပဟာနံ၊ ပယ်ခြင်းကို။ ဣသယော၊ အရှင် ရသေ့ကောင်းတို့သည်။ ဝဏ္ဏယန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်သနည်း။ ဣဓ လောကေ၊ ဤ လောက၌။ ကဿ၊ အဘယ် သူ၏။ ဝုတ္တံ၊ သော။ ဖရသံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို။ ခမေထ၊ သည်းခံရာသနည်း။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ် ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့ ။ တေမတ္ထံ၊ ထို မေးအပ်သော အနက်ကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အက္ခာဟံ၊ ဖြေတော်မူလော့။

ရသေ့ပညာကျော် အဖြေတော်
ထို့နောင်မှ သရဘင်္ဂ ဆရာသည် ဖြေလိုရကား—

၆၄။ ကောဓံ ဝဓိတွာန ကဒါစိ သောစတိ၊
မက္ခပ္ပဟာနံ ဣသယော ဝဏ္ဏယန္တိ။
သဗ္ဗေသံ ဝုတ္တံ ဖရသံ ခမေထ၊
တေ ခန္တိံ ဥတ္တမ မာဟု သန္တော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၄။ ဒေဝါနမိန္ဒ၊ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း။ ကောဓံ၊ အမျက်ကို။ ဝဓိတွာ၊ ပယ်၍။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ခါ။ န သောစတိ၊ မစိုးရိမ်ရ။ မက္ခပ္ပဟာနံ၊ ကျေးဇူးချေခြင်းတည်း ဟူသော အကုသိုလ်ကို ပယ်ခြင်းကို။ ဣသယော၊ ရသေ့တို့သည်။ ဝဏ္ဏယန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။ သဗ္ဗေသံ၊ အယုတ်အလတ် အမြတ် ဖြစ်ကုန်သော ခပ်သိမ်း ကုန်သော သူတို့၏။ ဖရသံ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုအပ်သော စကားကို။ ခမေထ၊ သည်းခံရာ၏။ တေ ခန္တိံ၊ ထို အယုတ်၊ အလတ်၊

အမြတ် ဖြစ်ကုန်သော သူတို့၏ ကြမ်းကြုတ်စွာ ဆိုအပ်သော စကားကို သည်းခံခြင်းကို။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော သည်းခံခြင်း ဟူ၍။ သန္တော၊ ရှေး သူတော်ကောင်း ဖြစ်ကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဆို့တော်မူ၏။

ထို သရဘင်္ဂ ဆရာ ဖြေဆိုသော စကားကို ကြား၍ သိကြား နတ်မင်းသည် တစ်ဖန် မေးပြန်လိုရကား—

၆၅။ သက္ကာ ဥဘိန္ဒူ ဝစနံ တိတိက္ခိတုံ၊
သဒိသဿ ဝါ သေဠတရဿ ဝါပိ။
ကထံနူ ဟိနဿ ဝစော ခမေထ၊
အက္ခာဟိ မေ ကောဏ္ဍည တေမတ္ထံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ် ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့ ။ သဒိသဿ ဝါ၊ ကိုယ်နှင့်တူသော သူ၏ လည်းကောင်း။ သေဠတရဿ ဝါပိ၊ ကိုယ်ထက် မြတ်သောသူ၏ လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘိန္ဒူ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ တိတိက္ခိတုံ၊ သည်းခံခြင်းငှာ။ - သက္ကာ၊ တတ်နိုင်၏။ ဟိနဿ၊ ယုတ်ဒသာသူ၏။ ဝစော၊ စကားကို။ ကထံနူ-ကေန - ကာရဏေန၊ *အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ခမေထ၊ သည်းခံနိုင်ရာသနည်း။ တေမတ္ထံ၊ ထို မေးအပ်သော အနက်ကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အက္ခာဟိ၊ ဖြေတော်မူလော့။

ထို သိကြားမင်း၏ အမေးကို ဖြေဆိုလိုသော သရဘင်္ဂ ဆရာသည်—

၆၆။ ဘယာဟိ သေဠဿ ဝစော ခမေထ၊
သာရမ္ဘဟေတု ပန သာဒိသဿ။
ယောစိဓ ဟိနဿ ဝစော ခမေထ၊
တေ ခန္တိံ ဥတ္တမ မာဟု သန္တော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ ဒေဝါနမိန္ဒု၊ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြား။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ သေဠဿ၊ ကိုယ်ထက်မြတ်သော သူ၏။ ဝစော၊ စကားကို။

ဘယာဟိ၊ ကြောက်ခြင်းကြောင့်လျှင်။ ခမေထ၊ သည်းခံ ရာ ၏။
 သာဒိသဿ၊ ကိုယ်နှင့်တူသော သူ၏။ ဝစော၊ စကားကို။ သာရမ္မဟေတု၊
 ချုပ်ချယ်ခြင်း၌ အပြစ်ကို မြင်ခြင်းကြောင့်။ ခမေထ၊ သည်းခံလေရာ၏။
 ဟိနဿ၊ ယုတ်သော သူ၏။ ဝစော၊ စကားကို။ ယော ကောစိ၊ အမှတ်
 မရှိသော သူသည်။ ခမေထ၊ သည်းခံရာ၏။ တေ ခန္တိံ၊ ထိုသို့ ယုတ်မာ
 သော သူ၏ စကားကို သည်းခံခြင်းကို။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော သည်းခံခြင်း
 မည်၏ ဟူ၍။ သန္တော၊ ရှေးပညာရှိ ဖြစ်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့
 သည်။ အာဟု၊ ဆိုတော်မူကုန်၏။

ဤသို့ ဖြေဆိုသည်ရှိသော် သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို
 မေးလျှောက်ပြန်၏။ “အရှင်ဘုရားတို့...ရှေးဦးစွာ အရှင်ဘုရားတို့သည်
 ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏ ကြမ်းကြုတ်စွာ ဆိုသော စကားကို သည်းခံရာ၏၊
 ထိုသို့ သည်းခံခြင်းကို မြတ်သော သည်းခံခြင်း ဟူ၍ သူတော်ကောင်း
 ဖြစ်ကုန်သော ရှေးပညာရှိတို့သည် ဆိုတော်မူကုန်၏” ဟု ဆိုပြီး၍ ယခု
 အခါ “ယုတ်သော သူ၏ စကားကို အမှတ်မရှိသော သူသည် သည်းခံရာ၏၊
 ထိုသို့ သည်းခံခြင်းကို မြတ်သော သည်းခံခြင်း ဟူ၍ ဆိုတော်မူပြန်၏” ဟု
 ဆိုကုန်၏။ “အရှင်ဘုရားတို့၏ ရှေးစကားနှင့် နောက်စကားသည်
 မညီပါ” ဟု လျှောက်၏။ ထိုသို့ မေးလျှောက်သောအခါ သိကြားမင်းကို
 ဘုရားအလောင်းသည် “သိကြားမင်း...ဤ နောက်စကားကို ငါသည်
 ဤသူသည် ယုတ်၏” ဟု သိ၍ ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို သည်းခံသော
 သူ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဆိုအပ်၏။ အကျင့်ကြောင့်ကား အဆင်းကို မြင်ကာ
 မျှဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အမြတ် အစရှိသော အဖြစ်ကို သိအံ့သောငှာ မတတ်
 ကောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရှေးစကားကို ဆိုအပ်၏” ဟု ဆို၍ သတ္တဝါတို့၏
 ပေါင်းဖော်ရခြင်းကိုထား၍ အဆင်းကို မြင်ကာမျှဖြင့် အမြတ် အစရှိသော
 အဖြစ်၏ သိနိုင်ခဲ့သည်၏ အဖြစ်ကို ထင်ရှားပြလိုရကား—

၆၇။ ကထံ ဝိဇညာ စတုပထရူပံ၊
 သေဋ္ဌံ သရိက္ခံ အထဝါပိ ဟိနံ။
 ဝိရူပ ရူပေန စရန္တိ သန္တော၊
 တဿှာ ဟိ သဗ္ဗေသံ ဝိစော ခမေထ—
 ဟူသော ဤဂါထာ ဆို၏။

၆၇။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ စတုပထရူပံ၊ လေးပါးသော
 ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သဘော ရှိသော။ သေဋ္ဌံဝါ၊
 ကိုယ်ထက်မြတ်သော သူကို လည်းကောင်း။ သရိက္ခံ ဝါ၊ ကိုယ်နှင့် တူသော
 သူကို လည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမှ တစ်ပါး။ ဟိနံ ဝါပိ၊ ကိုယ့်အောက်
 ယုတ်သော သူကို လည်းကောင်း။ ကထံ ဝိဇညာ၊ အဘယ်သို့ သိနိုင်ရာအံ့
 နည်း။ ဝိရူပ ရူပေန၊ ယုတ်မာသော သူတို့၏ အသွင်ဖြင့်။ သန္တော၊
 သူတော်ကောင်းတို့သည်။ စရန္တိ၊ သွားတတ်ကုန်၏။ တသ္မာ ဟိ၊ ထို့ကြောင့်
 သာလျှင်။ သဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့၏။ ဝစော စကားကို။
 ခမေထ၊ သည်းခံရာ၏။

သည်းခံကုန်ငြား အကျိုးတရား

ထိုသို့ ဖြေဆိုသော ဘုရားအလောင်း၏ စကားကို ကြား၍ သိကြား
 မင်းသည် ယုံမှားကင်းသည်ဖြစ်၍ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့ကို ထို
 သည်းခံခြင်းအကျိုးကို ဟောတော်မူပါလော့” ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုအခါ
 သိကြားမင်းအား ဘုရားလောင်းသည် သည်းခံခြင်း၏ အကျိုးကို ဟောလို
 ရကား -

၆၈။ န ဟေတမတ္ထံ မဟတီပိ သေနာ၊
 သရာဇိကာ ယုဇ္ဈမာနာ လဘေထ။
 ယံ ခန္တိမာ သပ္ပုရိသော လဘေထ။
 ခန္တိဗလဿပသမန္တိ ဝေရာ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၈။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ခန္တိဗလဿ-ခန္တိဗလေန၊ သည်းခံခြင်း
 အာနုဘော်ကြောင့်။ ဝေရာ၊ ရန်တို့သည်။ ဥပသမန္တိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။ ယံ၊
 အကြင် ရန်ငြိမ်းခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးကို။ ခန္တိမာ၊ သည်းခံခြင်းရှိ
 သော။ သပ္ပုရိသော၊ သူတော်ကောင်း သည်သာလျှင်။ လဘေထ-
 လဘေယျ၊ ရရာ၏။ ဧတံအတ္ထံ၊ ထိုရန်ငြိမ်းခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးကို။
 သရာဇိကာ၊ မင်းနှင့်တကွကုန်သော။ ယုဇ္ဈမာနာ၊ စစ်ထိုးကုန်သော၊
 မဟတီ၊ များစွာကုန်သော။ သေနာပိ၊ စစ်သည်တို့သည်လည်း။ န လဘေထ-
 န လဘန္တိ၊ မရကုန်။

ရသေ့ညှဉ်းဆဲ ပါယ်ငရဲ

ဤဂါထာဖြင့် ဘုရားအလောင်းသည် သည်းခံခြင်း ကျေးဇူးကို ဟောသည်ရှိသော် ထိုလူမင်းသုံးပါးတို့သည် ကြံကြကုန်၏။ “သိကြားမင်း သည် မိမိပြဿနာကိုသာလျှင် မေး၏။ ငါတို့ မေးခွင့်ကို မပေးလတ္တံ့” ဟု ကြံကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုလူမင်းသုံးပါးတို့၏ အလိုကိုသိ၍ သိကြားမင်း သည် မိမိစီရင်အပ်သော လေးပါးကုန်သော ပြဿနာတို့ကိုထား၍လျှင် လူမင်းသုံးပါးတို့ လိုအပ်သောပြဿနာကို မေးလိုရကား—

၆၉။ သုဘာသိတံ တေ အနုမောဒိယာန၊
အညံ တံပုစ္ဆာမိ တဒိဃံ ဗြူဟိ။
ယထာ သဟံ ဒဏ္ဍကီ နာဠိကေရော၊
အထဇ္ဇုနော ကလာဗု စာပိ ရာဇာ။
တေသံ ဂတိံ ဗြူဟိ သုပါပကမ္မိနံ၊
ကတ္ထုပပန္နာ ဣသိနံ ဝိဟေဌကာ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၉။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။
တေ-တဝ၊ အရှင်ဘုရား၏။ သု ဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုအပ်သော
စကားတော်ကို။ အနုမောဒိယာန၊ ဝမ်းခမြောက်ပြီး၍။ အညံ၊ တစ်ပါး
သော ပြဿနာကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ပုစ္ဆာမိ၊
မေးပါအံ့။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ဣသံ၊ တိုက်တွန်းပါ၏။ ဗြူဟိ၊ ဖြေ
ဆိုတော် မူပါလော့။ ဒဏ္ဍကီ၊ ဒဏ္ဍကီမင်း လည်းကောင်း။ နာဠိကေရော၊
နဠိကေရမင်းလည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အဇ္ဇုနော၊ အဇ္ဇုနေ
မင်း လည်းကောင်း။ ကလာဗုရာဇာ စ၊ ကလာဗုမင်း လည်းကောင်း။
ဣတိ၊ ဤသို့။ ယထာ-ယေ စတ္တာရာ ရာဇာ၊ အကြင် မင်းလေးပါးတို့သည်
အဟံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သုပါပကမ္မိနံ၊ အလွန်ကြီးမားသော မကောင်းမှုရှိကုန်
သော။ တေသံ စတုန္ဒံ ရာဇာနံ၊ ထိုမင်းလေးပါးတို့၏။ ဂတိံ၊ လားရာကို။
ဗြူဟိ၊ ဖြေတော်မူလော့။ ဣသိနံ၊ ရသေ့တို့ကို။ ဝိဟေဌကာ၊ နှိပ်စက်
ညှဉ်းဆဲ တတ်ကုန်သော မင်းလေးပါးတို့သည်။ ကတ္ထု၊ အဘယ်အရပ်၌။
ပပန္နာ၊ ဖြစ်ကုန်သနည်း။

ထိုအခါ သိကြားမင်းအား ဖြေဆိုတော်မူလိုသော ဘုရားအလောင်း
သည်—

၇၀။ ကိသံ ဟိ ဝစ္ဆံ အဝကိရိယ ဒဏ္ဍကီ၊
ဥစ္ဆန္တိ မူလောသ-ဇနော သရဋ္ဌော။
ကုက္ကုဋ္ဌနာမေ နိရယမိ ပစ္စတိ၊
တဿ ဖုလိင်္ဂါနိ ပတန္တိ ကာယေ။

၇၁။ ယော သညတေ ပဗ္ဗဇိတေ အဟေဋ္ဌယိ၊
ဓမ္မံ ဘဏန္တေ သမဏေ အဒ္ဓသကေ။
တံ နာဋ္ဌိကေရံ သုနခါ ပရတ္ထ၊
သင်္ဂမ္မခါဒန္တိ ဝိဖန္ဒ မာနံ။

၇၂။ အထဇ္ဈနော နိရယေ သတ္တိသုလေ၊
အဝံသိရော ပတိတော ဥဒ္ဓံပါဒေါ။
အင်္ဂီရသံ ဂေါတမံ ဟေဋ္ဌယိတွာ၊
ခန္တိတပဿိစိရဗြဟ္မစာရိံ။

၇၃။ ယော ခဏ္ဍသော ပဗ္ဗဇိတံ အဆေဒယိ၊
ခန္တိံ ဝဒန္တိ သမဏံ အဒ္ဓသကံ။
ကလာဗု ဝိစိဉ္စပပဇ္ဇ ပစ္စတိ၊
မဟာပတာပံ ကဋျကံ ဘယာနကံ။

၇၄။ တောနိ သုတွာ နိရယာ ပဏ္ဍိတော၊
အညာနိ ပါပိဋ္ဌတရာနိ စေတ္ထ။
ဓမ္မံ စရေ သမဏဗြာဟ္မဏေသု၊
ဧဝံ ကရော သဂ္ဂ မုပေတိ ဌာနံ—

ဟူသော ဤငါးထာတို့ကို ဆို၏။

၇၀။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ဒဏ္ဍကီ၊ ဒဏ္ဍကီမင်းသည်။ ကိသံ၊
ကြုံလိုသော ကိုယ်ရှိသော၊ ဝစ္ဆံ၊ ဝစ္ဆရင်ရသေ့ကို။ အဝကိရိယ၊ တံတွေး၊

တံပူဖတ်တို့ဖြင့် သွန်းလောင်း၍။ သ-ဇနော၊ အခြံအရံနှင့်တကွ။ သ ရဋ္ဌော၊
တိုင်းနှင့်တကွ။ ဥစ္စိန္တမူလော၊ ပြတ်သော အမြစ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကုက္ကုဋ္ဌ
နာမေ နိရယမ္ပိ၊ ပြာပူရှိသောကြောင့် ကုက္ကုဋ္ဌ အမည်ရှိသော ငရဲ၌။
ပစ္စတိ၊ ခံရ၏။ တဿ၊ ထိုဒဏ္ဍကိမင်း၏။ ကာယေ၊ ကိုယ်ပေါ်၌။ ဖုလိဂ်၊ နိ၊
မီးပေါက် မီးဖွားတို့သည်။ ပတန္တိ၊ ကျကုန်၏။

၇၁။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ယောနာဠိကေရော၊ အကြင်
နာဠိကေရမင်းသည်။ သညတေ၊ ကာယဒွါရ အစရှိသည်ကို ကောင်းစွာ
စောင့်ရှောက်တတ်ကုန်သော။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးကို။
ဘဏန္တေ၊ ဟောတတ်ကုန်သော။ သမဏေ၊ ကိလေသာတို့ကို ငြိမ်းစေတတ်
ကုန်သော။ အဒူသကေ၊ အပြစ်မရှိကုန်သော။ ပဗ္ဗဇိလေ၊ ရဟန်းတို့ကို။
အဟေဋ္ဌယိ၊ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲ၏။ တံ နာဠိကေရံ၊ ထိုနာဠိကေရမင်းကို။
ပရတ္ထ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ သုနခါ၊ ငရဲခွေးတို့သည်။ သင်္ဂမ္ပ၊ အညီအညွတ်
လာလတ်၍။ ဝိဖန္ဒာနံ၊ လွန်လျက်တုန်ယင်စဉ်။ ခါဒန္တိ၊ ခဲကုန်၏။

၇၂။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ အထ၊ ထိုမှ တစ်ပါး၊ အဇ္ဈနော၊
အဇ္ဈနမင်းသည်။ ဂေါတမံ၊ ဂေါတမအနွယ် ဖြစ်သော။ ခန္တိံ၊ သည်းခံ
ခြင်းရှိသော။ တပဿိံ၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိသော။ စိရဗြဟ္မစာရိံ၊
ကြာမြင့်စွာ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ ရှိသော။ အင်္ဂီရသံ၊ အင်္ဂီရသ
ရှင်ရသေ့ကို။ ဟေဋ္ဌယိတော၊ ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်၍။ သတ္တိသုလေ၊ လုံတံကျင်
ရှိသော။ နိရယေ၊ ငရဲ၌။ ဥဒ္ဒံပါဒေါ၊ ခြေကားမိုးမြော်။ အဝံသိဒရာ၊
ဦးခေါင်းစောက်ထိုး။ ပတိတော၊ ကျ၏။

၇၃။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ယောရာဇာ၊ အကြင် ကလာဗုမင်း
သည်။ သမဏံ၊ ကိလေသာကို ငြိမ်းစေတတ်သော။ အဒူသကံ၊ အပြစ်မရှိ
သော။ ခန္တိံ ဝဒန္တံ၊ ခန္တိဟု ဆိုလေ့ ရှိသော။ ပဗ္ဗဇိတံ၊ ရသေ့ ရဟန်းကို။
ခဏ္ဍာသော၊ အပိုင်းအပိုင်း။ အဆေဒယိ၊ ဖြတ်၏။ သော ကလာဗု၊
ထို ကလာဗုမင်းသည်။ မဟာပတာပံ၊ ပြင်းစွာသော ပူပန်ခြင်း ရှိသော။
ကဋျကံ၊ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာရှိသော။ ဘယာနကံ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်
သော။ အဝီစိံ၊ အဝီစိငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇေ၊ ဖြစ်၍။ ပစ္စတိ၊ ခံရ၏။

၇၄။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ တောနိနိရယာနိ၊ ထို ငရဲတို့ကို
လည်းကောင်း။ ဧတ္ထ ဧတေဟိ နိရယေဟိ၊ ထို ငရဲတို့ထက်။ ပါပိဋ္ဌတရာနိ၊
အလွန် ယုတ်မာကုန်သော။ အညာနိစ၊ ကပ်ပါးကုန်သော ငရဲတို့ကို
လည်းကောင်း။ သုတူ၊ ကြား၍။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော သူသည်။
သမဏ၊ ပြာဟ္မဏေသု၊ ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရေ၊
ကျင့်ရာ၏။ ဧဝံကရော၊ ဤသို့ တရားကို ကျင့်သောသူသည်။ သဂ္ဂံ ဌာနံ၊
နတ်ပြည် အရပ်သို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်၏။

သိအပ်လှစွာ ကြောင်းလေးဖြာ

ဤသို့ တရားလောင်းသည် မင်းလေးပါးတို့၏ ဖြစ်ရာ အရပ်ကို
ပြသည်ရှိသော် မင်းသုံးပါးတို့သည် ယုံမှားခြင်းကင်းကုန်၏။ ထို့နောက်မှ
သိကြားမင်းသည် ကြွင်းကုန်သော လေးပါးကုန်သော ပြဿနာတို့ကို မေး
လိုရကား-

၇၅။ သုဘာသိတံ တေ အနုမောဒိယာန၊
အညံ တံ ပုစ္ဆာမိ တဒိဃံ ပြုဟိ၊
ကထံဝိဓံ သီလဝန္တံ ဝဒန္တိ၊ ကထံဝိဓံ ပညဝန္တံ ဝဒန္တိ။
ကထံဝိဓံ သပ္ပုရိသံ ဝဒန္တိ၊
ကထံဝိဓံ နော သိရိနော ဇဟာတိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၅။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ် ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊
အရှင်ဘုရား၏။ သုဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုတော်မူအပ်သော
စကားကို။ အနုမောဒိယာန၊ ဝမ်းမြောက်ပြီး၍။ အညံ၊ တစ်ပါးသော
ပြဿနာကို။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးလျှောက်ပါအံ့။ တံ၊
အရှင်ဘုရားကို။ ဣဃံ၊ တိုက်တွန်းပါ၏။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ပြုဟိ၊
ဟောတော်မူပါလော့။ ကထံဝိဓံ၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို။
သီလဝန္တံ၊ သီလရှိသောသူဟူ၍။ ဝဒန္တိ န၊ ဆိုကုန်သနည်း။ ကထံဝိဓံ၊
အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို။ ပညဝန္တံ၊ ပညာရှိသောသူ ဟူ၍။
ဝဒန္တိ န၊ ဆိုကုန်သနည်း။ ကထံဝိဓံ၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို။
သပ္ပုရိသံ၊ သူတော်ကောင်းဟူ၍။ ဝဒန္တိ န၊ ဆိုကုန်သနည်း။ ကထံဝိဓံ၊

အဘယ်သို့ သဘောရှိသော သူကို။ သိရိ၊ အသရေသည်။ နော ဇဟာတိ နှ၊ မစွန့်သနည်း။

ထိုသို့ မေးလျှောက်သောအခါ ထို သိကြားမင်းအား ဖြေတော်မူလိုသော ဘုရားလောင်းသည်-

၇၆။ ကာယေန ဝါစာယ စယောဓ သညတော၊
မနသာ စ ကိဉ္စိ န ကရောတိပါပံ။
န အတ္တဟေတု အလိကံ ဘဏတိ၊
တထာဝိဓံ သီလဝန္တံ ဝဒန္တိ။

၇၇။ ဂမ္ဘီရပဉ္စ မနသာဘိစိန္တယံ၊
နာစွာဟိတံ ကမ္မ ကရောတိလုဒ္ဓံ။
ကာလာဂတံ အတ္ထပဒံ န ရိဉ္စတိ၊
တထာဝိဓံ ပညဝန္တံဝဒန္တိ။

၇၈။ ယော ဝေ ကတညူ ကတဝေဒိ ဓိရော၊
ကလျာဏမိတ္တောဒဠ္ဇဘတ္တိစဟောတိ။ ဒုခိတဿ သက္ကစ္စ
ကရောတိ ကိစ္စံ၊
တထာဝိဓံ သပ္ပုရိသံ ဝဒန္တိ။

၇၉။ ဧတေဟိ သဗ္ဗေဟိ ဂုဏေဟုပေတော၊
သဒ္ဓေါ မုဒ္ဒ သံဝိဘာဂီ ဝဒညူ။
သင်္ဂါဟကံ သခိလံ သဏှဝါစံ၊
တထာဝိဓံ နော သိရိ နော ဇဟာဟိ-

ဟူသော ဤ လေးဂါထာကို ဆို၏။

၇၆။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ဣဓလောကေ၊ ဤလောက၌။
ယော၊ အကြင်သူသည် ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝါစာယ၊
နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ မနသာ စ၊ စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း။
သညတော၊ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် အပ် သည် ဖြစ်၍။
ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ န ကရောတိ၊ မပြု။
အတ္တဟေတု၊ မိမိကိုယ် အစရှိသော အကြောင်းကြောင့်။ အလိကံ၊
မုသားကို။ န ဘဏတိ၊ မဆို။ တထာဝိဓံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော သူကို။

သီလဝန္တံ၊ သီလရှိသောသူဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိ
တို့သည်။ ဝဒန္တံ၊ ဆိုကုန်၏။

၇၇။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဂမ္ဘီရပဉ္စ၊
နက်နဲသောပြဿနာကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဘိစိန္တယံ အဘိစိန္တယန္တော၊
ကြံသည်ရှိသော်။ ကထေတံ၊ ဖြေအံ့သောငှာ။ သက္ကောတိ၊ စွမ်းနိုင်၏။
အစွာဟိတံ၊ အစီးအပွားကိုလွန်သော၊ လုဒ္ဓံ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်သော။
ကမ္မံ၊ အမှုကို။ န ကရောတိ၊ မပြု။ ကာလာဂတံ၊ အခါသို့ရောက်သော။
အတ္ထပဒံ၊ စီးပွားခြင်း၏ အကြောင်းကို။ နံ ရိဉ္စတိ၊ မယိုယွင်းစေ။
တထာဝိဓံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော သူကို။ ပညဝန္တံ၊ ပညာရှိသောသူဟူ၍။
ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တံ၊ ဆိုကုန်၏။

၇၈။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ကတညူ၊
သူ့ကျေးဇူးကို သိလေ့ရှိ၏။ ကတဝေဒီ၊ သိသည် အားလျော်စွာ သူ့
ကျေးဇူးကို ဆပ်လေ့ရှိ၏။ ဓိရော၊ မြဲမြံ တည်ကြည်၏။ ကလျာဏ
မိတ္တာ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒဠဘတ္တိ စ၊
မြဲမြံသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဒုခိတဿ၊
ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သော အဆွေခင်ပွန်း၏။ ကိစ္စံ၊ အမှုကို။ သက္ကစ္စံ၊
ရှိသေစွာ။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ တထာဝိဓံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော သူကို။
သပ္ပုရိသံ၊ သူတော်ကောင်းဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်
ကောင်းတို့သည်။ ဝဒန္တံ၊ ဆိုတော်မူကုန်၏။

၇၉။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဧဘေဟိ ဂုဏေဟိ၊ ထိုကျေးဇူး
တို့နှင့်။ ဥပတော၊ ပြည့်စုံ၏။ သဒ္ဓေါ၊ သက်ဝင်၍ သဒ္ဓါခြင်းရှိ၏။ မုဒ္ဒ၊
ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုတတ်သည်ဖြစ်၍ နူးညံ့သော စကားရှိ၏။
သံဝိဘာဂီ၊ ဒါန၊ သီလ အစရှိသည်တို့ကို ခွဲခြမ်းဝေဖန်လေ့ရှိ၏။ ဝဒညူ၊
ပေးကမ်း စွန့်ကြဲသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် တောင်းလာကုန်သော သူတို့၏
အသံကို သိတတ်သော အလေ့ရှိ၏။ သင်္ဂါဟကံ၊ ပေးကမ်းခြင်း အစ
ရှိသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် သူတစ်ပါးဘို့အား ချီးမြှောက်လေ့ ရှိသော။
သခိလံ၊ သာယာသော စကားရှိသော။ သက္ကဝါစံ၊ နူးညံ့သော စကား

ရှိသော။ တထာဝရံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ သိရိ၊ ဘုန်း
ကျက်သရေသည်။ နော ဇဟာတိ၊ မစွန့်။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းကင်ပြင်၌ လကို ပေါ်စေ
ဘိသကဲ့သို့ လေးပါးကုန်သော ပြဿနာတို့ကို ဖြေတော်မူ၏။

ပညာနှင့်အသရေ ဤနှစ်ထွေ

ဤသို့ ခုနစ်ပါးသော ပြဿနာတို့ကို ဖြေဆိုသည်ရှိသော် သိကြား
မင်းသည် တစ်ဖန် မေးပြန်လိုရကား....

၈၀။ သုဘာသိတံ တေ အနုမောဒိယာန၊
အညံ တံ ပုစ္ဆာမိ တဒိသံ ပြုဟိ။
သီလံ သိရိဉ္စာပိ သဘဉ္စ ဓမ္မံ၊
ပညဉ္စ ကံ သေဠတရံ ဝဒန္တိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၀။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ တေ၊
အရှင်ဘုရား၏။ သုဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုတော် မူအပ်သော
စကားကို။ အနုမောဒိယာန၊ ဝမ်းမြောက်ပြီး၍။ အညံ၊ တစ်ပါးသော
ပြဿနာကို။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးလျှောက်ပါအံ့။ တံ၊
အရှင်ဘုရားကို။ ဣသံ၊ တိုက်တွန်းပါ၏။ ပြုဟိ၊ ဖြေဆိုတော်မူပါလော့။
သီလဉ္စ၊ သီလ လည်းကောင်း။ သိရိဉ္စ၊ အသရေ လည်းကောင်း။ သဘံ၊
သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရား လည်းကောင်း။ ပညဉ္စ၊ ပညာ
လည်းကောင်း။ တေသု၊ ထိုတရားတို့တွင်။ ကံ၊ အဘယ် တရားကို။
သေဠတရံ၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သော တရားဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစ
ရှိသော ပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုတော်မူကုန်သနည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုသိကြားမင်း အမေးကို ဖြေလိုရကား....

မြတ်သည့်အရာ ပညာသာ

၈၁။ ပညာ ဟိ သေဠာ ကုသလာ ဝဒန္တိ၊
နက္ခတ္တရာဇာရိဝ တာရကာနံ။
သီလံ သိရိဉ္စာပိ သဘဉ္စ ဓမ္မော၊
အနွာယိကာ ပညဝတော ဘဝန္တိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၁။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ သီလဉာ၊ သီလသည် လည်းကောင်း။
 သိရိဉာပိ၊ အသရေသည် လည်းကောင်း။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။
 ဒေမ္မာစ၊ တရားသည် လည်းကောင်း။ ပညဝတော ပညဝန္တံ၊ ပညာ
 ရှိသော သူသို့။ အနာယိကာ၊ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကုန်သည်။ ယသ္မာ၊
 အကြင်ကြောင့်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။
 တာရကာနံ၊ ကြယ်တို့၏။ နက္ခတ္တရာဇာရိဝ၊ နက္ခတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော
 လက်သို့။ ပညာဟိ ပညာဝေ၊ ပညာကိုသာလျှင်။ သေဋ္ဌာ၊ အမြတ်
 ဟူ၍။ ကုသလာ၊ ဘုရား အစရှိကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တိ၊
 ဆိုကုန်၏။

ပညာရှိကြောင်းနှင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်ကြောင်း

ဤသို့ ဖြေဆိုသည်ရှိသော် တစ်ဖန် တစ်ပါးသော ပြဿနာကို
 မေးပြန်လိုရကား—

၈၂။ သုဘာသိတံ တေ အနုမောဒိယာန၊
 အညံ တံ ပုစ္ဆာမိ တဒိသံ ဗြူဟိ။
 ကထံကရော ကိန္တိကရော ကိမာစရံ၊
 ကိံသေဝမာနော လဘတိစ ပညံ။
 ပညာယ ဒါနိ ပဋိပဒံ ဝဒေဟိ၊
 ကထံကရော ပညဝါ ဟောတိ မစ္စော—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၂။ ကောဏ္ဍည၊ ကောဏ္ဍည အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။
 တေ၊ အရှင်ဘုရား၏။ သုဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာ ဖြေဆိုဒတ်မှုအပ်သော
 စကားကို။ အနုမောဒိယာန၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်ပြီး၍။ အညံ၊ တစ်ပါး
 သော ပြဿနာကို။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါအံ့။ တံ၊ အရှင်
 ဘုရားကို။ ဣသံ၊ တိုက်တွန်းပါ၏။ ဗြူဟိ၊ ဖြေဆိုတော်မူပါလော့။
 ဣဓ၊ ဤလောကကို။ ကထံကရော၊ အဘယ်မည်သော အမှုကို ပြုသော
 သူသည်။ ကိန္တိကရော၊ အဘယ်သို့ ပြုသောသူသည်။ ကိမာစရံ၊ အဘယ်
 ကို ကျင့်သောသူသည်။ ကိံသေဝမာနော၊ အဘယ်ကို မှီဝဲသောသူသည်။
 ပညံ၊ ပညာကို။ လဘတိ၊ ရသနည်း။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ပညာယ၊

ပညာ၏။ ပဋိပဒံ၊ ရခြင်းအကြောင်း ဖြစ်သောအကျင့်ကို။ ဝဒေဟိ၊
 ဖြေဆိုတော်မူလော့။ ကထံကရော၊ အဘယ်သို့ပြုသော။ မစ္စော၊ သတ္တဝါ
 သည်။ ပညဝါ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်သနည်း။
 ထိုသိကြားမင်း အမေးကို ဖြေဘော်မူလိုသော ဘုရားလောင်း
 သည်—

၈၃။ သေဝေထ ဗုဒ္ဓေနိပုဏ္ဏဗဟုဿုတေ၊
 ဥဂ္ဂါဟကောစ ပရိပုစ္ဆကော သိယာ။
 သုဏ္ဏယျ သက္ကစုံ သုဘာသိတာနိ၊
 ဝေကရော ပညဝါ ဟောတိ မစ္စော။

၈၄။ သ ပညဝါ ကာမဂုဏေ အဝေက္ခတိ၊
 အနိစ္စတော ဒုက္ခတော ရောဂတောစ။
 ဝေဝိပဿိ ပဇဟတိ ဆန္ဒံ ဒုက္ခေသု ကာမေသုမဟဗ္ဘယေသု။

၈၅။ သ ဝီတရာဂေါ ပဝိနေယျ ဒေါသံ၊
 မေတ္တံစိတ္တံ ဘာဝယေ အပ္ပမာဏံ။
 သဗ္ဗေသု ဘူတေသု နိဓာယ ဒဏ္ဍံ၊
 အနိန္ဒိတော ဗြဟ္မမူပေတိ ဌာနံ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၃။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ယောမစ္စော၊ အကြင်သတ္တဝါတို့
 သည်။ နိပုဏ္ဏ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အကြောင်းကို သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်
 ကုန်သော။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိကုန်သော။ ဗုဒ္ဓေ၊
 ပညာကြီးကုန်သော သူတို့ကို။ သေဝေထ-သေဝေယျ၊ မှီဝဲရာ၏။
 ဥဂ္ဂါဟကောစ၊ ပါဠိကို သင်သည်လည်း။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ပရိပုစ္ဆကောစ၊
 ပါဠိဘော်၏ အနက်ကို အဖန်တလဲလဲ မေးမြန်းသည်လည်း။ သိယာ၊
 ဖြစ်ရာ၏။ သုဘာသိတာနိ၊ ကောင်းစွာဟောတော်မူအပ်ကုန်သော တရား
 တို့ကို။ သက္ကစုံ၊ ရှိသောစွာ။ သုဏ္ဏယျ၊ နာခံရာ၏။ ဝေကရော၊ ဤသို့
 ကျင့်သော။ မစ္စော၊ သတ္တဝါသည်။ ပညဝါ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊
 ဖြစ်၏။

၈၄။ ပညဝါ၊ ပညာရှိသော။ သ-သော၊ ထိုသူသည်။
 ကာမဂုဏေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ အနိစ္စတောစ၊ အနိစ္စအားဖြင့် လည်း

ကောင်း။ ဒုက္ခတောစ၊ ဒုက္ခအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ရောဂတောစ၊
ရောဂါအားဖြင့်လည်းကောင်း။ အဝေက္ခတိ၊ ရှု၏။ ဧဝံဝိပဿိ၊ ဤသို့
ရှုလေ့ရှိသော ပညာရှိသည်။ ဒုက္ခေသု၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ တည်ရာ ဖြစ်ကုန်
သော။ မဟဗ္ဘ ယေသု၊ များစွာသော ဘေးရှိကုန်သော။ ကာမေသု၊
ကာမဂုဏ်တို့၌။ ဆန္ဒံ၊ တပ်စွန်းခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဆန္ဒကို။ ငဇဟတိ၊
စွန့်နိုင်၏။

၈၅။ ဝီတရာဂေါ၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းခြင်း ကင်းသော။
သ-သော၊ ထိုသူသည်။ ဒေါသံ၊ ဒေါသကို။ ပဝိနေယျ၊ ဖျောက်၍။
အပ္ပမာဏံ၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော၊ မေတ္တံစိတ္တံ၊ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော
စိတ်ကို။ ဘာဝယေ၊ ပွားစေရာ၏။ သဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။
ဘူတေသု၊ သတ္တဝါတို့၌။ ဒဏ္ဍံ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း ဟူသော ဒဏ်ကို။
နိဓာယ၊ ချ၍။ သော၊ ထိုသူသည်။ အနိန္ဒိတော၊ မကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။
ဗြဟ္မဋ္ဌာနံ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့။ ဥပေတိ ရောက်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ်ကို ဟောစဉ်ပင်
လျှင် ဗိုလ်ပါ အပေါင်းနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည်
တဒင်္ဂပဟာန်ဖြင့် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်၌ တပ်စွန်းသော ရာဂကို
ပယ်ဖျောက်အပ်၏။

မင်း ၃-ပါး တရားမြင်

ထိုအကြောင်းကို သိ၍ ဘုရားလောင်းသည် ထို မင်းသုံးပါးတို့
အား ရှင်စေသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ချီးမွမ်းလိုရကား—

၈၆။ မဟတ္ထိယံ အာဂမနံ အဒဟာတိ၊
တဝ မဋ္ဌက ဘိမ္မရထဿ စာပိ။
ကာလိဂ်ရာဇဿ စ ဥဂ္ဂတဿ၊
သဗ္ဗေသ ဝေ ကာမရာဂေါ ပဟီနော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၆။ အဋ္ဌက၊ အဋ္ဌကမင်း။ တဝ စ၊ သင်၏ လည်းကောင်း။
ဘိမ္မရထဿစာပိ၊ ဘိမ္မရထမင်း၏ လည်းကောင်း။ ဥဂ္ဂတဿ၊ နေ့၊ လကဲ့သို့

ကျော်စော ထင်ရှားသော။ ကာလိဂ်ရာဇဿစ၊ ကာလိဂ်မင်း၏ လည်း
ကောင်း။ အာဂမနံ၊ ဤအရပ်သို့လာခြင်းသည်။ မဟတ္ထိယံ၊ များသော
အကျိုးရှိသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။
ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ ကာမရာဂေါ၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းသော ရာဂကို။
ပဟီနော၊ ပယ်ဖျောက်အပ်၏။

ရသေ့ပြုကြပြီ

ထိုစကားကို ကြားကုန်၍ မင်းသုံးပါးတို့သည် ဘုရားလောင်း
အား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုကုန်ရာကား—

၈၇။ ဝေမေတံ ပရစိတ္တဝေဒိ၊
သဗ္ဗေသနော ကာမရာဂေါ ပဟီနော။
ကရောဟိ ဩကာသ မနုဂ္ဂဟာယ၊
ယထာ ဂတိံ တေ အဘိသမ္ဘဝေမ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၇။ ပရစိတ္တဝေဒိ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကိုသိတတ်သော ရှင်
ရသေ့။ သဗ္ဗေသံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။
ကာမရာဂေါ၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းအပ်သော ရာဂကို။
ပဟီနော၊ ပယ်ဖျောက်အပ်၏။ တံ၊ ထိုသို့ ပယ်ဖျောက်ခြင်းသည်။
ဝေမေဝ၊ အရှင်ဘုရားသိတိုင်း ဟုတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ယထာ-ယေန
အာကာရေန၊ အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ မယံ၊
အကျွန်ုပ်တို့သည်။ တေ၊ အရှင်ဘုရား၏။ ဂတိံ၊ ဖြစ်ရာအရပ်သို့။ အဘိ-
သမ္ဘဝေမ၊ ရောက်လိုကုန်၏။ တထာ-တေန အာကာရေန၊ ထိုထိုသို့သော
အခြင်းအရာအားဖြင့်။ အနုဂ္ဂဟာယ၊ ရဟန်းပြုစိမ့်သောငှာ။ ဩကာသံ၊
အခွင့်ကို။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ကရောဟိ၊ ပြုတော်မူလော့။

ထိုအခါ ထိုမင်းတို့အား အခွင့်ပြုတော်မူလိုသော ဘုရားလောင်း
သည်—

၈၈။ ကရောမိ ဩကာသ မနုဂ္ဂဟာယ၊
တထာ ဟိ ဝေါ ကာမရာဂေါ ပဟီနော။
ဖရာထ ကာယံ ဝိပုလာယ ပီတိယာ၊
ယထာ ဂတိံ မေ အဘိသမ္ဘဝေထ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဂင်္ဂ။ ဘောဇ္ဇော ရာဇာနော၊ အိုမင်းများတို့။ ဝေ၊ သင်တို့သည်။ ကာမရာဂေ၊ ငါးပါးသောဂုဏ်၌ တပ်စွန်းသော ရာဂကို။ ပဟိနော၊ ပယ်ဖျောက်အပ်၏။ တထာဟိ-တတောဝေ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ဝေ၊ သင်တို့အား။ အနုဂ္ဂဟာယ၊ ရဟန်းပြုစိမ့်သောငှာ။ ဩကာသံ၊ အခွင့်ကို။ ကရောမိ၊ ပြု၏။ ယထာ-ယေန အာကာရေန၊ အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ မေ၊ ငါ၏။ ဂတိံ၊ လားရာအရပ်သို့။ အဘိသမ္ဘဝေထ၊ ရောက်ကုန်ရာ၏။ တထာ-တေန အာကာရေန၊ ထိုထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဝိပုလာယ၊ ပြန့်ပြောစွာသော။ ပီတိယာ၊ ဈာန်နှင့်ယှဉ်သော ပီတိဖြင့်။ ကာယံ၊ ကိုယ်ကို။ ဖရာထ၊ နှံ့ကြစေကုန်လော့။ ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသုံးပါးတို့သည် ဝန်ခံလိုရကား—

ဂဇ။ သဗ္ဗံ ကရိဿာမ တဝါနုသာသနိံ၊
 ယံ ယံ တုဝံ ဝက္ခသိ ဘူရိပည။
 ဖရာမ ကာယံ ဝိပုလာယ ပီတိယာ၊
 ယထာ ဂတိံ တေ အဘိသမ္ဘဝေမ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

ဂဇ။ ဘူရိပည၊ မြေကြီးအထူနှင့်တူသော ကြီးကျယ်သော ပညာရှိတော်မူသော ရှင်ရသေ့။ တုဝံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ အနုသာသနိံ၊ အဆုံးအမဖြစ်သော။ ယံ ယံ၊ အကြင် အကြင် စကားကို။ ဝက္ခသိ၊ ဆိုတော်မူ၏။ တဝ၊ အရှင်ဘုရား၏။ တံ တံ သဗ္ဗံ၊ ထိုထိုအဆုံးအမ စကားတော်အလုံးစုံကို။ ကရိဿာမ၊ လိုက်နာကြကုန်အံ့။ ယထာ-ယေန အာကာရေန၊ အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ တေ၊ အရှင်ဘုရား၏။ ဂတိံ၊ လားရာအရပ်သို့။ အဘိသမ္ဘဝေမ၊ ရောက်ကြကုန်ရာ၏။ တထာ-တေန အာကာရေန၊ ထိုထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဝိပုလာယ၊ ပြန့်ပြောစွာသော။ ပီတိယာ၊ ဈာန်နှင့်ယှဉ်သော ပီတိဖြင့်။ ကာယံ၊ ကိုယ်ကို။ ဖရာမ၊ နှံ့ပါစေကုန်အံ့။

ရသေ့ပြုကြပြီး ဈာန်ရကြကြောင်း

ထိုအခါ ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ ကုန်သော ထိုမင်းသုံးပါးတို့အား ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မူ၍ ရသေ့အပေါင်းကို လွှတ်တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍—

၉၀။ ကတာယံ ဝစ္ဆယ ကိဿယ ပူဇာ၊
 ဂစ္ဆန္တိ ဘောန္တော ဣဿယော သာဓုရူပါ။
 ဈာနေ ရတာ ဟောထ သဒါ သမာဟိတာ၊
 သော ရတိ ပဗ္ဗဇိတဿ သေဋ္ဌာ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၀။ ဘောန္တော၊ အရှင်ကောင်း ဖြစ်ကုန်သော ရသေ့အပေါင်း
 တို့။ ကိဿယဝစ္ဆယ၊ ကိဿဝစ္ဆ ရှင်ရသေ့အား။ အယံပူဇာ၊ ဤ ပူဇော်
 ခြင်းကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်ပြီ။ သာဓုရူပါ၊ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်
 သော။ ဣဿယော၊ အရှင်ရသေ့ကောင်းတို့သည်။ ဂစ္ဆန္တိ၊ မိမိ မိမိတို့၏
 နေရာတို့သို့ သွားကြကုန်လော့။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း၊ သမာဟိတာ၊
 တည်ကြည်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဈာနေ၊ ဈာန်၌။ ရတာ၊ မွေ့
 လျော်ကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကြကုန်လော့။ သောရတိ၊ ဤသို့ ဈာန်၌
 မွေ့လျော်ခြင်းသည်။ ပဗ္ဗဇိတဿ၊ ရသေ့ရဟန်းအား။ သေဋ္ဌာ၊ မြတ်၏။

ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ထိုသရဘင်္ဂဆရာ၏ စကားကို ဦးဖြင့်
 ဝန်ခံ၍ ရှိခိုးကုန်လျက် ကောင်းကင်သို့ တက်ပြီးလျှင် မိမိ မိမိတို့၏ နေရာ
 အရပ်တို့သို့ သွားကြကုန်၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း နေရာမှထပြီးလျှင်
 ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကိုပြု၍ လက်အုပ်ချီလျက် နေကိုရှိခိုးဘိ
 သကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးလျက် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဖဲလေ၏။

ဈာန်ရတရားများ

ထိုအကြောင်းကို သိစေတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
 သည်—

၉၁။ သုတောန ဂါထာ ပရမတ္ထသံဟိတာ၊
 သုဘာသိတာ ဣသိနာ ပဏ္ဍိတေန။
 တေ ပေဒဇာတာ အနုဇမာဒမာနာ၊
 ပက္ကာမု ဒေဝါ ဒေဝပုရံ ယသဿိနော။

၉၂။ ဂါထာ ဣမာ အတ္ထဝတိ သုဗျဉ္ဇနာ၊
 သုဘာသိတာ ဣသိနာ ပဏ္ဍိတေန။
 ယောကောစိ မာ အဋ္ဌိကတွာ သုဏှေယျ၊
 လဘေထ ပုဗ္ဗာပရိယံ ဝိသေသံ။

လဒ္ဒါန ပုဗ္ဗာပရိယံ ဝိသေသံ၊
အဒဿနံ မစ္စုရာဇဿ ဂစ္ဆေ—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၉၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဏ္ဍိတေန၊ ပညာရှိသော။ ဣသိနာ၊
သရဘင်္ဂ ရသေ့သည်။ ဘုဘာသိတာ၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်သော။ ပရမတ္ထ-
သံဟိတာ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမို့သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့ကို။ သုတွာန၊ နာရ၍။
ယသဿိနော၊ များသော အခြံအရံရှိကုန်သော။ တေ ဒေဝါ၊ ထိုနတ်တို့
သည်။ ဝေဒဇာတာ၊ ဖြစ်သော နှစ်သက်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အနု-
မောဒမာနာ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝပုရံ၊ နတ်ပြည်သို့။
ပက္ကာမံ၊ ဖဲကြလေကုန်၏။

၉၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဏ္ဍိတေန၊ ပညာရှိသော။ ဣသိနာ၊
သရဘင်္ဂ ရသေ့သည်။ သုဘာသိတာ၊ ကောင်းစွာ ဟောအပ်ကုန်သော။
အတ္ထဝတီ၊ မြတ်သော အနက်ရှိကုန်ထသော။ သုဗျူဉ္ဇနာ၊ သန့်ရှင်းစင်
သော သဒ္ဓါရှိကုန်ထသော။ ဣမာဂါထာ၊ ဤဂါထာတို့ကို။ ယောကောစိ၊
အမှတ်မရှိ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်။ အဋ္ဌိကတွာ၊ အရိုအသေပြု၍။
သုဏေယျ၊ နာရာ၏။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပုဗ္ဗာပရိယံ၊ ရှေးနောက်
ဖြစ်သော။ ဝိသေသံ၊ စျာန်အစရှိသော တရားထူးကို။ လဘေထ-လဘေယျ၊
ရရာ၏။ ပုဗ္ဗာပရိယံ ဝိသေသံ၊ ရှေးနောက်ဖြစ်ကုန်သော စျာန် အစရှိ
သော တရားထူးကို။ လဒ္ဒါန၊ ရ၍။ ပစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အဒဿနံ၊
မမြင်ရာသို့။ ဂစ္ဆေ၊ ရောက်ရာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း ဤသို့လျှင် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် အရဟတ္တ
ဖိုလ်ဖြင့် ဒေသနာတော်၏ အထွတ်ကိုယူတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခုသာလျှင်
မောဂ္ဂလာန်၏ သင်္ချိုင်း၌ ပန်းမိုးရွာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း
မောဂ္ဂလာန်၏ သင်္ချိုင်း၌ ပန်းမိုးရွာဖူးသည်လျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူပြီး
လျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူလိုရကား—

၉၃။ သာလိယရော သာရိပုတ္တော၊ မေဏ္ဍိယရော စ ကဿပေ၊။
ပဗ္ဗတော အနုရုဒ္ဓေါ စ၊ ကစ္စာယနော စ ဒေဝလော။

၉၄။ အနုသိဿော စ အာနန္ဒော၊ ကိသဝဇ္ဇော စ ကောလိတော။
 နာရဒေါ ဥဒါယိတ္ထဒရာ၊ ပရိသာ ဗုဒ္ဓပရိသာ။
 သရဘဒဂံါ လောကနာထော၊ ဧဝံ ဓာရေထ ဇာတကံ—
 ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၉၅။ ဘိက္ခဝေ။ ရဟန်းတို့။ သာရိပုတ္တော၊ သာရိပုတြာသည်။
 သာလိဿရော၊ သာလိဿရ ရသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။ ကဿပေါ စ၊ ကဿပ
 သည်ကား။ မေဏ္ဍိဿဒရာ၊ မေဏ္ဍိဿရ ရသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။ အနုရုဒ္ဓေါ စ၊
 အနုရုဒ္ဓါသည်ကား။ ပဗ္ဗဘော၊ ပဗ္ဗတဒုသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။ ကစ္စာယနော စ၊
 ကစ္စည်းမထေရ်သည်ကား။ ဇေဝလော၊ ဇေဝိလရသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။

၉၆။ အာနန္ဒော စ၊ အာနန္ဒာသည်ကား။ အနုသိဿော၊
 အနုသိဿရသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။ ကောလိတော စ၊ မောဂ္ဂလာန်သည်
 ကား။ ကိသဝဇ္ဇော၊ ကိသဝဇ္ဇရသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။ ဥဒါယိတ္ထရော၊
 ဥဒါယိ မထေရ်သည်ကား။ နာရဒေါ၊ နာရဒရသေ့ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။
 ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည်။ ပရိသာ၊ ထိုအခါ
 သရဘဂံံ ဆရာ ရသေ့၏ ပရိသတ် ရသေ့တို့ ဖြစ်ဖူး ကုန်ပြီ။
 လောကနာထော၊ လူသုံးပါးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော ငါဘုရား
 သည်ကား။ သရဘဒဂံံ၊ သရဘဂံံဆရာ ဖြစ်ဖူးလေပြီ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။
 ဇာတကံ၊ ဇာတ်ပေါင်းခြင်းကို။ ဓာရေထ၊ မှတ်ကြကုန်လေ့။

(ပညာသည်သာ၊ အရာရာ၊ လိုရာအောင်ကြောင်းမှတ်)
 နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သရဘဂံံဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃—အလမ္ပုသာဇာတ်

အမှတ်သညာ ကင်းမဲ့၍ သောကကြီးစွာ တွေ့ရခြင်း
 ဟောတော်မူရာဌာန နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သုံးမတော်
 မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အထပြဝိပြဟာ ဣန္ဒော” အစ

ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အလမ္ဗုသာ ဇာတ်ကို
ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မယားဟောင်း
ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု [ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထုကို ဣန္ဒြိယ ဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင်
ကတည်း။]

မိန်းမကြောင့် ဈာန်လျှောခြင်း

အထူးကား-သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း....
သင်သည် ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်
ဘုရား....မှန်ပေ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော်” အဘယ်သူသည်
ငြီးငွေ့ စေအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား....မယားဟောင်း
သည် ငြီးငွေ့ စေအပ်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း....
ဤမိန်းမသည် သင်၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်၏။ သင်သည် ဤမိန်းမကို
အမှီပြု၍ ဈာန်ကို ပျက်စီးစေ၍ သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး တော့ဝေလျက် သညာ
ကင်းသဖြင့် အိပ်၍ဖြစ်သော သညာဖြင့် သည်းစွာသော ငိုကြွေးခြင်းကို
ငိုကြွေးရဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်း လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌
ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကာသိတိုင်းဝယ်
ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့၌ အပြီး
သို့ရောက်၍ရသေ့ ရဟန်း ပြုပြီးလျှင် တောကျောင်း၌ တောသစ်သီး တော
သစ်မြစ်ဟူသော အာဟာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ မျှ၏။

သမင်မ၏သား

ထိုအခါ တစ်ခုသော သမင်မသည် ထို ရှင်ရသေ့ ရေဟောင်း
စွန့်ရာအရပ်၌ သုက်နှင့်ရောသော မြက်ကို စား၍ ရေဟောင်းကို သောက်
၏။ ဤမျှဖြင့်သာလျှင် ထို ရှင်ရသေ့ ၌ တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍
ကိုယ်ဝန်ရလျှင် ထိုအခါမှစ၍ တစ်စုံ တစ်ခုသော အရပ်သို့ မသွားမူ၍
ထိုအရပ်၌သာလျှင် မြက်ကို စား၏။ ရှင်ရသေ့ ကျောင်း၏ အနီး၌လျှင်
ကျက်စား၏။ ဘုရားအလောင်းသည် စုံစမ်းသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို

သိလေ၏။ ထို သမင်မသည် နောက်အဖို့၌ သူငယ်ကိုဖွား၏။ ဘုရား
 သောင်းသည် ထို သူငယ်ကို သားဟူသော ချစ်ခြင်းဖြင့် မွေးမြူ၏။
 ထိုသူငယ်အား “ဣသိသိင်္ဂ” ဟူသော အမည်ကိုမှည့်၏။ ထိုမှ နောက်၌
 လိမ္မာသော အဖြစ်သို့ ရောက်သော ထို ဣသိသိင်္ဂကို ဘုရားလောင်းသည်
 ရဟန်းပြု၍ မိမိ အိုမင်းသောကာလ၌ ထို ဣသိသိင်္ဂ ရှင်ရသေ့ကို ခေါ်၍
 မိန်းမသဏ္ဍာန် ပွင့်သော ပန်းရှိသောကြောင့် နာရီ အမည်ရှိသော နွယ်ပန်း
 တောသို့ သွား၍ “ချစ်သား...ဤ ဟိမဝန္တာတော၌ ဤပန်းတို့နှင့် တူကုန်
 သော မိန်းမတို့မည်သည် ရှိကုန်၏။ ထို မိန်းမတို့သည် မိမိတို့ အလိုသို့
 လိုက်ကုန်သော သူတို့ကို ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေတတ်
 ကုန်၏။ ထို မိန်းမတို့ အလိုမည်သည်ကို လိုက်ခြင်းငှာမအပ်” ဟု ဆိုပြီးလျှင်
 နောက်အဖို့၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

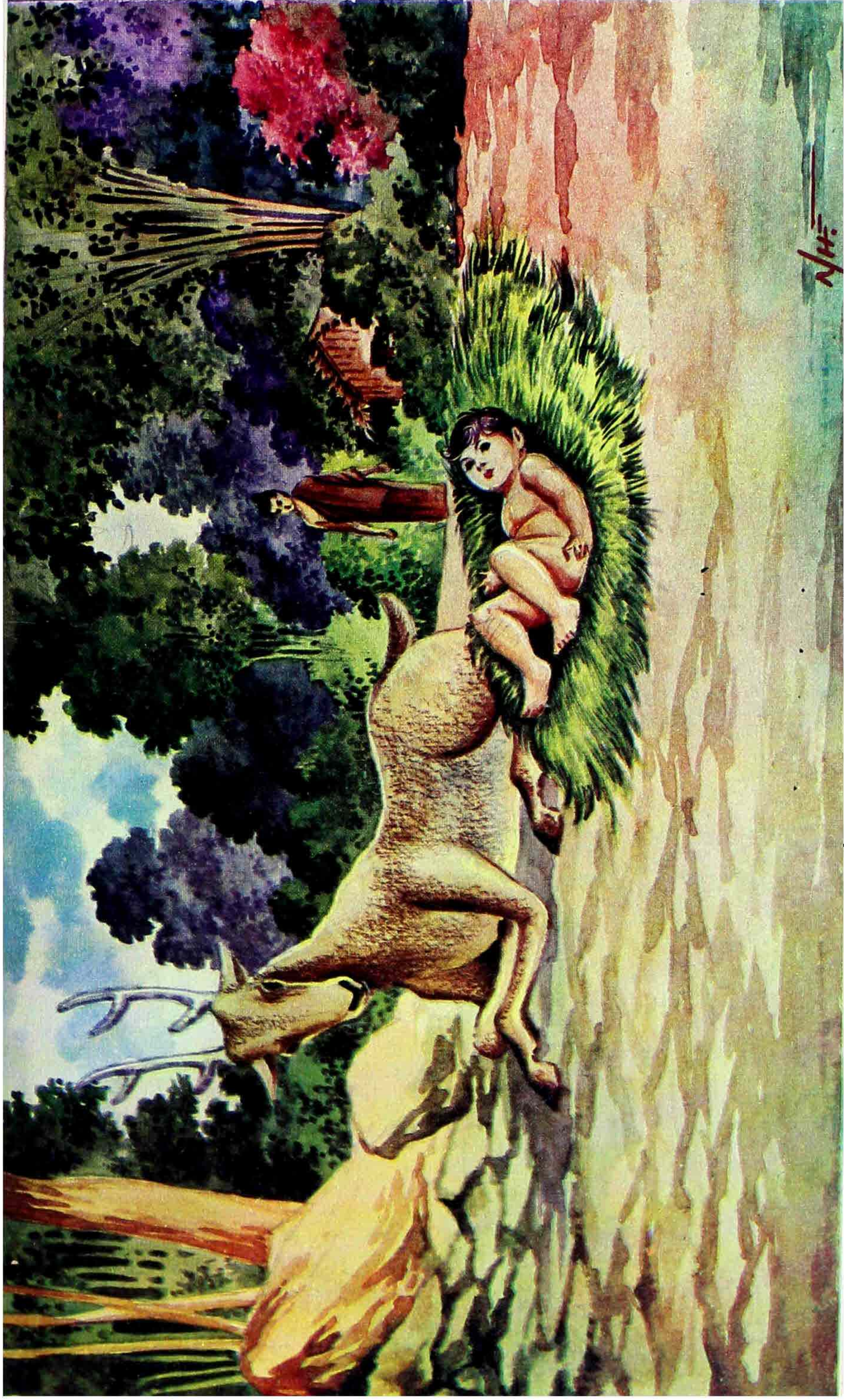
ရှင်ရသေ့၏ သီလတော်

ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့သည် စျာန်ကစားခြင်းကို ကစား ရှင်မြူးလျက်
 ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ နေ၏။ ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိ၏။ ချုပ်တည်း စောင့်
 စည်းသော ဣန္ဒြေ ရှိ၏။

သိကြားမင်း ကြောက်ရွံ့ပြီ

ထိုအခါ ဣသိသိင်္ဂ ရှင်ရသေ့၏ သီလ တန်ခိုးကြောင့် သိကြား
 မင်း၏ နေရာသည် တုန်လှုပ်၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော်
 ထိုအကြောင်းကို သိ၍ “ဤရသေ့သည် ငါ့ကို သိကြားအဖြစ်မှ ရွှေ့စေ
 လို၏” ဟု နှလုံးသွင်းပြီးလျှင် တစ်ယောက်သော နတ်သမီးကို စေ၍
 “ထို ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့ သီလကို ဖျက်ဆီးစေအံ့” ဟု အလုံးစုံသော နတ်
 ပြည်ကို စုံစမ်းသည်ရှိသော် မိမိ၏ နှစ်ဆယ့်ငါးကုဋေ အရအတွက် ရှိကုန်
 သော အလုပ်အကျွေးတို့၏ အလယ်၌ တစ်ယောက်သော အလမ္ပုသာ
 အမည်ရှိသော နတ်သမီးကိုထား၍ ထိုဣသိသိင်္ဂရသေ့၏ သီလကို ဖျက်ဆီး
 အံ့သောငှာ စွမ်းနိုင်သော ဇာတ်ပါးသော နတ်သမီးကိုမြင်၍ ထိုအလမ္ပုသာ
 နတ်သမီးကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ထိုဣသိသိင်္ဂရသေ့၏ သီလကို ဖျက်ဆီးစိမ့်
 သောငှာ စေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြီးတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု
 မြတ်စွာဘုရားသည်—

(၅၅၀-မ၊ အလမ္ပါသာဇာတ်)

ပုံ-၃။ သမင်မသည် ရသေ့အား တပ်စွန်းသောစိတ်ဖြင့် ဣသိသိပုံအမည်ရမည့်သူငယ်အား ဖွားမြင်ပုံ။

၉၅။ အထ ဗြဝိ ဗြဟာ ဣန္ဒော၊ ဝတြဘူ ဇယတံ ပိတာ။
ဒေဝကညံ ပရာဘေတော၊ သုဓမ္မာယံ အလမ္ပုသံ—
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထ တဒါကာလေ၊ ထိုအခါ၌။
ဇယတံ၊ ရန်ကိုအောင်ကုန်သော သုံးကျိပ် သုံးယောက်ကုန်သော နတ်သား
တို့၏။ ပိတာ၊ အဖဖြစ်သော။ ဝတြဘူ၊ ဝတြဘူအမည်ရှိသော အသုရာကို
လွှမ်းမိုးသော။ ဗြဟာ၊ မြတ်သော။ ဣန္ဒော၊ သိကြားမင်းသည်။
သုဓမ္မာယံ၊ သုဓမ္မာအမည်ရှိသော နတ်သဘင်၌။ နိသိန္ဒော၊ နေလျက်။
အလမ္ပုသံ၊ အလမ္ပုသာ အမည်ရှိသော။ ဒေဝကညံ၊ နတ်သမီးကို။
ပရာဘေတော၊ စွမ်းနိုင်၏ဟု သိ၍။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။

နတ်သမီးကို ဖျက်ဆီးခိုင်းခြင်း

သိကြားမင်းသည် သုဓမ္မာ အမည်ရှိသော နတ်သဘင်ဝယ် ပဏ္ဍု
ကမ္မလာ ကျောက်နေရာ၌နေလျက် ထို အလမ္ပုသာ နတ်သမီးကို ခေါ်၍
တောင်းပန်လိုရကား—

၉၆။ မိဿေ ဒေဝါ တံ ယာစန္ဒိ၊ တာဝတိံသာ သ ဣန္ဒကာ။
ဣသိပ္ပလောဘနေ ဂစ္ဆ၊ ဣသိသိင်္ဂံ အလမ္ပုသေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၆။ မိဿေ၊ ယောက်ျားတို့ကို ကိလေသာတည်း ဟူသော
အာမိသဖြင့် ရောနှောတတ်သော။ ဣသိပ္ပလောဘနေ၊ ရသေ့တို့ကို ဖြား
ယောင်းခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော။ အလမ္ပုသေ၊ ရှင်မအလမ္ပုသာ။ တံ၊
ရှင်မကို။ သဣန္ဒကာ၊ သိကြားမင်းနှင့် တကွကုန်သော။ တာဝတိံသာ
ဒေဝါ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့သည်။ ဟာစန္ဒိ၊ တောင်းပန်ကုန်၏။
ဣသိသိင်္ဂံ၊ ဣသိသိင်္ဂံ ရသေ့ထံသို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေလော့။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် သိကြားနတ်မင်းသည် “ရှင်မ... သွားချေ၊
ဣသိသိင်္ဂံရသေ့ သို့ ချဉ်းကပ်၍ မိမိအလိုသို့ ဆောင်ယူသဖြင့် ထိုဣသိသိင်္ဂံ
ရသေ့၏သီလကို ဖျက်ဆီးချေလော့” ဟုဆို၍ အလမ္ပုသာ နတ်သမီးကို
စေလိုရကား....

၉၇။ ပုရာဟံ အမေ အစေတိ၊ ဝတ္ထဝါ ဗြဟ္မစရိယဝါ။
နိဗ္ဗာနာဘိရတော ဝုဒ္ဓေါ၊ တဿ မဂ္ဂါနိ အာပရ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ အလမ္ပုသေ၊ ရှင်မ အလမ္ပုသာ။ ဝတ္ထဝါ၊ ဝတ်ကြီး-ဝတ်
ငယ်ကို လည်းကောင်း။ ဗြဟ္မစရိယဝါ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို လည်း
ကောင်း။ ပူရေန္တော၊ ဖြည့်ကျင့်ထသော။ နိဗ္ဗာနာဘိရတော။ နိဗ္ဗာဟု
ဆိုအပ်သော နတ်ပြည်၌ အလွန် မွေ့လျော်ထသော။ ဝုဒ္ဓေါ၊ ဂုဏ်အား
ဖြင့် ကြီးသော။ အယံ တာပသော၊ ဤဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့သည်။ အမေ၊
ငါတို့ကို။ ပုရေ န အစေတိ၊ မလွမ်းမိုးမီ။ တဿ၊ ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏။
မဂ္ဂါနိ၊ နတ်ပြည်ခရီးတို့ကို။ အာပရ၊ ပိတ်ပင် တားမြစ်ချေလော့။
ထိုစကားကိုကြား၍ အလမ္ပုသာနတ်သမီးသည် မိမိအရှင် သိကြား
မင်းအား အကြောင်းကို ပြန်လျှောက်လိုရကား....

၉၈။ ဒေဝရာဇ ကိမေဝ တံ၊ မမေဝ တုဝံ သိက္ခသိ။
ဣသိပ္ပလောဘနေဂစ္ဆ၊ သန္တိအညာပိ အစ္ဆရာ။

၉၉။ မာဒိသိယော ပဝရာ စေဝ၊
အသောကေ နန္ဒနေ ဝနေ။
တာသံပိ ဟောတု ပရိယာယော၊
တာပိ ယန္တု ပလောဘနာ-
ဟူသော ဤဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကိုဆို၏။

၉၈။ ဒေဝရာဇ၊ အရှင်နတ်မင်း။ တံ၊ အရှင်နတ်မင်းသည်။ ဧတံ၊
ထိုအမှုကို။ ကိန္နာမကရောသိ၊ အသို့ ပြုတော်မူဘိသနည်း။ မမေဝ၊
အကျွန်ုပ်ကိုသာလျှင်။ တုဝံ၊ အရှင်သိကြားမင်းသည်။ ဣက္ခသိ၊ မြင်တော်
မူဘိ၏။ ဣသိပ္ပလောဘနေ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့ကို ဖြားယောင်း လှည့်ပတ်
ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ရှင်မ အလမ္ပုသာ။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေလော့။ ဣတိ၊
ဤသို့။ မမညေဝ၊ အကျွန်ုပ်ကိုသာလျှင်။ ဝဒသိ၊ ဆိုတော်မူဘိ၏။

၉၉။ အသောကေ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဗျာပါရတို့၏ ကင်းရာ ဖြစ်ထ
သော။ နန္ဒနေ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုဖြစ်စေတတ်ထသော။ ဝနေ၊ ဥယျာဉ်တော်၌။

မာဒိသိယော စေဝ၊ အကျွန်ုပ်နှင့် တူသည်သာလျှင်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။
ပဝရာ စေဝ၊ အကျွန်ုပ်ထက် သာလွန်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ အညာ၊
တစ်ပါးကုန်သော။ အစ္စရာပိ၊ နတ်သမီးတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိပါကုန်
၏ တကား။ တာသံပိ၊ ထိုနတ်သမီးတို့၏လည်း။ ပရိယာယော၊ အလှည့်
သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေလော့။ ပလောဘနာ၊ ရသေ့ရဟန်းကို ဖြား
ယောင်းစီမံသောငှာ။ တာပိ၊ ထိုနတ်သမီးတို့ကိုလည်း။ ယန္တု၊ သွားပါ
စေကုန်လော့။

ထို့နောက်မှ သိကြားမင်းသည် ထိုနတ်သမီး ပြန်လျှောက်သော
စကားကို ပယ်သဖြင့် ထိုအလမ္ပုသာ နတ်သမီးကိုပင်လျှင် အကြောင်းနှင့်
တကွ တိုက်တွန်းပြန်လိုရကား-

- ၁၀၀။ အဒ္ဓါ ဟိ သစ္စံ ဘဏသိ၊ သန္တိ သညာပိ အစ္စရာ။
တာဒိသိယော ပဝရာ စေဝ၊ အသောကေ နန္ဒနော ဝနေ။
- ၁၀၁။ န တာ ဧဝံ ပဇာနန္တိ၊ ပါရိစရိယံ ပုမံ ဂတာ။
ယာဒိသံ တံ ပဇာနာသိ၊ နာရိ သဗ္ဗင်္ဂသောဘဏေ။
- ၁၀၂။ တုမေဝ ဂစ္ဆ ကလျာဏိ၊ ဣတ္ထိနံ ပဝရာ စ သိ။
တဝေဝ ဝဏ္ဏရူပေနေ၊ သဝသ မာနယိဿသိ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၀။ အလမ္ပုသေ၊ ရှင်မ အလမ္ပုသာ၊ ဟိ ယသွာ၊ အကြွင့်
ကြောင့်။ အသောကေ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဗျာပါရတို့၏ ကင်းရာ ဖြစ်
သော။ နန္ဒနော၊ နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော။ ဝနေ၊ ဥယျာဉ်
တော်၌။ တာဒိသိယောစေဝ၊ ရှင်မနှင့် တူသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။
ပဝရာ စေဝ၊ ရှင်မထက် သာလွန်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ အညာ၊
တစ်ပါးကုန်သော။ အစ္စရာပိ၊ နတ်သမီးတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
တသွာ၊ ထို့ကြောင့်၊ တံ၊ သင်ရှင်မသည်။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ သစ္စံ၊ မှန်
သောစကားကို။ ဘဏံသိ၊ ဆိုပေ၏။

၁၀၁။ သဗ္ဗင်္ဂသောဘဏေ၊ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ်၏ တင့်
တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော။ နာရိ၊ ရှင်မ အလမ္ပုသာ။ ယာဒိသံ၊
အကြင်သို့သဘောရှိသော။ ပါရိစရိယံ၊ လုပ်ကျွေးခြင်းကို။ တံ၊ သင်
ရှင်မသည်။ ပဇာနာသိ၊ ၏။ ပုမံ၊ ယောက်ျားသို့။ ဂတာ၊ ဆည်းကပ်

ကုန်သည်ရှိသော်။ တာ၊ ထိုနတ်သမီးတို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ပါရိစရိယံ၊ လုပ်ကျွေးခြင်းကို။ န ပဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။

၁၀၂။ ကလျာဏိ၊ ကောင်းသော အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော ရှင်မ အလမ္ပုသာ။ တုမေဝ၊ သင် ရှင်မသည်သာလျှင်။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေလော့။ တုမေဝ၊ သင် ရှင်မသည်သာလျှင်။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့ထက်။ ပဝရာ စ၊ မြတ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တဝေဝ၊ ရှင်မ၏သာလျှင်၊ ဝဏ္ဏရူပေန၊ အဆင်းသဏ္ဍာန်ဖြင့်။ တံ၊ ထို ဣသိသိင်္ဂရသေ့ကို။ သဝသံ၊ ရှင်မ၏အလိုသို့။ အာနယိဿသိ၊ ဆောင်နိုင်လတ္တံ့။

နတ်သမီး ငြင်းဆိုစုံ

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် အလမ္ပုသာ နတ်သမီးသည် အလွန် ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းအား မိမိအကြောင်းကို ကြားလျှောက် လိုရကား-

၁၀၃။ န ဝါဟံ န ဂမိဿာမိ၊ ဒေဝေရာဇေန ပေသိတာ။
ဝိဘေမိ စေတံ အဿာဒုံ၊ ဥဂ္ဂတေဇော ဟိ ဗြာဟ္မဏော။

၁၀၄။ အနေကာ နိရယံ ပတ္တာ၊ ဣသိမာသာဒိယ ဇနာ။
အာပန္နာ မောဟ သံသာရံ၊ တဿှာ လောမာနိ ဟံသယေ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၃။ ဒေဝရာဇေန၊ အရှင် သိကြားနတ်မင်းသည်။ ပေသိတာ၊ ခန့်တော်မူအပ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နဂမိဿာမိ၊ မသွားအံ့ သည်ကား။ န၊ မဟုတ်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဂမိဿာမိ ဝေ၊ သွားအံ့သည် သာလျှင်တည်း။ စ၊ ထိုသို့မူကား။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ ဗြာဟ္မ- ဏော၊ ဣသိသိင်္ဂရသေ့သည်။ ဥဂ္ဂတေဇော၊ ပြင်းထန်သော တန်ခိုးရှိ၏။ တဿှာ၊ ထို့ကြောင့်။ သီလဘေဒနတ္ထာယ၊ သီလကိုဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ။ ဧတံ၊ ထိုဣသိသိင်္ဂရသေ့ကို။ အဿာဒုံ၊ သာယာ ကပ်ငြိစေသောငှာ။ ဝိဘေမိ၊ ကြောက်ပါ၏။

၁၀၄။ မောဟာ-မောဟေန၊ မိုက်မဲ တွေဝေသော အားဖြင့်၊ ဣသိ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ အာသာဒိယ၊ ငြားယောင်းဖျက်ဆီး၍။ သံသာရံ၊

သံသရာ၌။ အာပန္နာ၊ ကျင်လည်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော။ နိရယံ၊ ငရဲ၌။
ပတ္တာ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ ဇနာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ အနေကာ၊ များစွာ
ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ စိန္တယမာနာ သမေဝ၊ သီလကို ဖျက်ဆီး
အံ့ဟု ကြံစဉ်ပင်လျှင်။ လောမာနိ၊ အမွေးတို့သည်။ ဟံသယေ-ဟံသန္တိ၊
ရှင်ကုန်၏။

ဖျက်ဆီးရန်သွားပြီ

ဤသို့သော စကားကိုဆိုပြီး၍ အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် ဣသိသိင်္ဂီ
ရှင်ရသေ့ အထံသို့ သွားလေသတတ်။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်
မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်...

၁၀၅။ ဣဒံ ဝတုာန ပက္ကာမိ၊ အစ္စရာ ကာမဝဏ္ဏိနိ။
မိဿာ မိဿိတု မိစ္ဆန္တိ၊ ဣသိသိင်္ဂီ အလမ္ဗုသာ။

၁၀၆။ သာ စ တံ ဝနမောဂယု၊ ဣသိသိင်္ဂီန ရက္ခိတံ။
ဗိမ္ဗိဇာလက သဉ္ဇန္တံ၊ သမန္တာ အစုယောဇနံ။

၁၀၇။ ပါတောဝ ပါတရာသမ္ပိ၊ ဥဒက္ခ သမယံ ပတိ။
အဂ္ဂိဋ္ဌံ ပရိမဇ္ဇန္တံ၊ ဣသိသိင်္ဂီ ဥပါဂမိ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကာမဏ္ဏိနိ၊ နှစ်လိုဖွယ်သော
အဆင်းရှိထသော။ မိဿာ၊ ယောက်ျားတို့ကို ကိလေသာဖြင့် ရောနှော
တတ်သော။ အလမ္ဗုသာ၊ အလမ္ဗုသာအမည်ရှိသော။ အစ္စရာ၊ နတ်
သမီးသည်။ ဣဒံစနံ၊ ဤသို့သော စကားကို။ ဝတုာန၊ ဆို၍။ မိဿိတု၊
ကိလေသာဖြင့် ရောနှောခြင်းငှာ။ မိစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။
ဣသိသိင်္ဂီ၊ ဣသိသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့ အထံသို့။ ပက္ကာမိ။ သွားလေ၏။

၁၀၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာ စ၊ ထိုအလမ္ဗုသာ နတ်
သမီးသည်လည်း။ ဣသိသိင်္ဂီန၊ ဣသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့သည်။ ရက္ခိတံ၊
စောင့်ရှောက်အပ်သော။ ဗိမ္ဗိဇာလကသဉ္ဇန္တံ၊ နိသော အညွန့်ရှိသော သစ်
ပင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ (တစ်နည်းကား) ကြက်မောက်ပင်တို့ဖြင့်
ဖုံးလွှမ်းအပ်ထသော။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ အစုယောဇနံ၊ ယူဇနာ
ခွဲရှိသော။ တံ ဝနံ၊ ထိုတောသို့။ ဩဂယု၊ သက်ဝင်၍။

၁၀၇။ ပါတရာသမ္ပိ၊ နံနက်စာစားချိန်၌။ ပါတောဝ၊ စော
သည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ ဥဒဏ္ဍသမယံပတိ၊ နေဝန်းပြုအချိန်၌။ အဂ္ဂိဋ္ဌံ၊
မီးတင်းကုပ်ကို။ ပရိမဇ္ဇန္တံ၊ တံမြက်လှည်း၍ နေသော။ ဣသိသိင်္ဂံ၊
ဣသိသိင်္ဂံ ရှင်ရသေ့ မျက်နှာစာသို့။ ဥပါဂမိ၊ မိန်းမတို့၏ တင့်တယ်စံပယ်
ခြင်းကို ပြလျက် ချဉ်းကပ်လေ၏။

ရှင်ရသေ့၏ ချီးမွမ်းချက်

ထိုအခါ အလမ္ပုသာ နတ်သမီးကို ဣသိသိင်္ဂံ ရှင်ရသေ့သည်
မေးလိုရကား—

- ၁၀၈။ ကာ နု ဝိဇ္ဇုရိဝါဘာသိ၊ ဩသမိ ဝိယ တာရကာ။
ဝိစိတ္တဟတ္ထာဘရဏာ၊ အာမုက္ကမဏိကုဏ္ဍလာ။
- ၁၀၉။ အာဒိစ္စဝဏ္ဏသင်္ကာသ၊ ဟေမ စန္ဒန ဂန္ဓနီ။
သညတူရ မဟာမာယာ၊ ကုမာရီ စာရဒဿနာ။
- ၁၁၀။ ဝိလဂ္ဂါ မုဒုကာ သုဒ္ဓါ၊ ပါဒါတေ သုပုတိဋ္ဌိတာ။
ဂမနာ ကာမနိယာတေ၊ ဟရန္တိယေဝ မေ မနော။
- ၁၁၁။ အနုပုဗ္ဗာ စ တေ ဦရူ၊ နာဂ နာ သ သမူပမာ။
ဝိမဋ္ဌာ ဟုယံ သုသောဏိ၊ အက္ခယ ဖလကံ ယထာ။
- ၁၁၂။ ဥပ္ပလသေဝ ကိဉ္ဇက္ခာ၊ နာဘိ တေ သာဓုသဏ္ဍိတာ။
ပုရာ ကဏ္ဍဇိနသေဝ၊ ဒုရတော ပတိဒိဿတိ။
- ၁၁၃။ ဒုဝိဓာ ဇာတာ ဥရဇာ၊ အဝဏ္ဏာ သာဓုပစ္စုဒါ။
ပယောဓရာ အပ္ပတိတာ၊ အခုလာဗုသမာ ထနာ။
- ၁၁၄။ ဒီဿ ကမ္ပုတလာဘာသ၊ ဂီဝါ ဇောယျကာ ယထာ။
ပဏ္ဍရာဝရဏာ ဝဂ္ဂူ၊ စတုတ္ထ မနသန္ဓိဘာ။
- ၁၁၅။ ဥဒ္ဓဂ္ဂါစ အဓဂ္ဂါစ၊ ဒုမဂ္ဂ ပရိမဇ္ဇိတာ။
ဒုဝိဓာ နေလသမ္ပူတာ၊ ဒန္တာ တဝ သုဒဿနာ။
- ၁၁၆။ အပဏ္ဍရာ လောဟိတန္တာ၊ ဇိဉ္ဇုက ဖလသန္ဓိဘာ။
အာယတာ စ ဝိသာလာ စ၊ နေတ္တာ တဝ သုဒဿနာ။
- ၁၁၇။ နာတိဒီဿ သုသမ္ပဋ္ဌာ၊ ကနက ဗျာသမောစိတာ။
ဥတ္တမင်္ဂရူဟာ တုယံ၊ ကေသာ စန္ဒနဂန္ဓိကာ။

၁၁၈။ ယာဝတာ ကသိ ဂေါရက္ခာ၊ ဝါဏီဇာနံ စ ယာ ဂတိ။
ဣသိနဉ္စ ပရက္ကန္တံ၊ သညတာနံ တပဿိနံ။

၁၁၉။ န တေ သမသမံ ပဿေ၊ အသ္မိံ ပထဝီ မဏ္ဍလေ။

ကော ဝါ တံ ကဿ ဝါ ပုတ္တော၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ—
ဟူသော ဤတစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၈။ ဝိစိတ္တဟတ္တာဘရဏာ၊ ဆန်းကြယ်သော လက်ဝတ်တန်ဆာ
လည်း ဆင်ယင်ထသော။ အာမုက္ကမဏိကုဏ္ဍလာ၊ ပုလဲသွယ် လည်ရှဲ
ပတ္တမြား နားတောင်းလည်း ဆင်ယင်ထသော။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိဇ္ဇာရိဝံ၊
လျှပ်စစ်နှယ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ သြသမိ တာရကာ ဝိယ၊ သောက်ရှူး
ကြယ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အာဘာသိ၊ ထွန်းပ၏။ ကာ နှ၊ အဘယ်သူ
နည်း။

၁၀၉။ တံ၊ သင်သည်။ အာဒိစ္စဝဏ္ဏ သင်္ကာသာ၊ နေမင်းကဲ့သို့
ထွန်းလင်းသော အရောင်လည်း ရှိ၏။ ဟေမ စန္ဒန ဂန္ဓိနိ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်
တူသော အဆင်းရှိသော စန္ဒကူးနံ့သာလည်း လိမ်းကျံ၏။ သညတုရူ၊
လုံးသော တစ်ခဲနက်သော ဥရုလက္ခဏာလည်းရှိ၏။ မဟာမာယာ၊
များသော မာယာလည်း ရှိ၏။ ကုမာရီ၊ ပျိုနု၏။ စာရုဒဿနာ၊ ရှုချင်
စဖွယ် ရှိ၏။

၁၁၀။ ဝိလဂ္ဂါ၊ သေးသေး သွယ်သွယ် တင့်တယ်သော ခါးလည်း
ရှိ၏။ မုဒုကာ၊ နူးညံ့၏။ သုဒ္ဓါ၊ ညစ်ကြေးမတင် သန့်ရှင်းစင်၏။ တေ-
တဝံ၊ သင်၏။ ပါဒါ၊ ခြေတို့သည်။ သုပ္ပတိဋ္ဌိတာ၊ ကောင်းစွာ မြေ၌
အညီအညွတ် တည်ကုန်၏။ တေ-ဘဝံ၊ သင်၏။ ကာမနီယာ၊ နှစ်သက်ဖွယ်
သော ဂုဏ်နှင့် ယှဉ်ကုန်သော။ ဂမနာ၊ ယဉ်ကျေးစွာသော သွားခြင်းတို့
သည်။ မေ၊ ငါ၏။ မနော၊ စိတ်ကို။ ဟရန္တိယော၊ ဆောင်နိုင်ကုန်သည်
သာလျှင်ကတည်း။

၁၁၁။ တေ-တဝံ၊ သင်၏။ ဥရူ စ၊ ပေါင် တို့ သည် လည်း။
အနုပုဗ္ဗာ၊ အစဉ်အတိုင်း အရင်းကြီး၍ အဖျား သေးသွယ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။

နာဂ နာသ သမူပမာ၊ ဆင်နှာမောင်းနှင့် တူကုန်၏။ အက္ခယ ဖလကံ
ယထာ၊ ကြောအန်ကစားသော ပျဉ်ကဲ့သို့။ တုယံ၊ သင်၏။ သုသောဏီ၊
ကောင်းသော ခါးသည်။ ဝိမဋ္ဌာ၊ တင့်တယ် ပြေပြစ်ပေစွ။

၁၁၂။ တေ-တဝ၊ သင်၏။ နာ-ဘိ၊ ချက်သည်။ သာဓုသဏ္ဍိတာ၊
ကောင်းသောသဏ္ဍာန်ရှိ၏။ ဥပ္ပလဿ၊ ကြာညို၏။ ကိဉ္ဇက္ခာ ဣဝ၊ အချက်
ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ကဏှာ ဇိနဿ၊ သစ်နက်ရေဖြင့်။ ပူရာ ဣဝ၊
ပြည့်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ဒုရတော၊ အဝေးမှ။ ပတိဒိဿတိ၊ စိမ့်စိမ့်
ညိုညို ထင်၏။

၁၁၃။ တေ-တဝ၊ သင်၏။ ဒုဝိဓာ ဇာတာ၊ နှစ်ခုအစုံ ဖြစ်သော။
ဥရဇာ၊ ရင်၌ ရောက်ကုန်သော။ ပယောဓရာ၊ နို့ရည်ကို ဆောင်ကုန်
သော။ ထနာ၊ သားမြတ်တို့သည်။ အဝဏှာ၊ အညှာလည်း မရှိကုန်။
သာဓုပစ္စုဒါ၊ ကောင်းစွာ ရင်မှ ထွက်ပြုကုန်၏။ အပ္ပတိကာ၊ တွဲလျား
မကျ မတူနဲ့မရွံ့ကုန်။ အခုလာဗုသမာ၊ ရွှေအင်ပျဉ်ဝယ် တင်၍ ထားအပ်
သော ကောင်းစွာ လုံးသော ရွှေဘူးသီး၏ ထက်ဝက်နှင့် တူကုန်၏။

၁၁၄။ တေ-တဝ၊ သင်၏။ ဂီဝါ၊ လည်သည်။ ဧဏေယျကာ
ယထာ၊ ဧကီမည်သော သား၏ လည်ကဲ့သို့။ ဒီဃာ၊ အတန်ငယ်ရှည်၏။
ကမ္မုတလာဘာသာ၊ ရွှေ ဖြင့် ပြီး သော မုရိုး စည် ငယ် နှင့် တူ၏။
ပဏ္ဍရာဝရဏာ၊ နှုတ်ခမ်းတို့သည်။ စတုတ္ထ မနသန္နိဘာ၊ လျှာအဆင်း
ကဲ့သို့ နီဝင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝဂ္ဂု၊ တင့်တယ်ကုန်၏။

၁၁၅။ တဝ၊ သင်၏။ ဥဒ္ဒဂ္ဂါ စ၊ အထက်သို့ အဖျားရှိသည်လည်း
ဖြစ်ကုန်ထသော။ အဂ္ဂါစ၊ အောက်သို့ အဖျားရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်
ထသော။ ဒုမဂ္ဂပရိမဇ္ဇိတာ၊ တံပူဖြင့် ပွတ်တိုက်အပ်သည် ဖြစ်၍ စင်ကြယ်
ကုန်သော။ နေလသမ္ဘူတာ၊ အပြစ်မရှိကုန်သော သွားဖုံးသားတို့၏
အဆုံး၌ ငရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒုဝိဓာ၊ နှစ်ဖွဲ့သော အရပ်၌ တည်ကုန်
သော။ ဒန္တာ၊ သွားတို့သည်။ သုဒဿနာ၊ ရှုချင်စဖွယ် ရှိကုန်၏။

၁၁၆။ အပဏ္ဍရာ၊ ညိုသင့်ရာဝယ် စိမ်းစိမ်းညိုကုန်ထသော။
လောဟိဟန္တာ၊ အနီလျှင် အဆုံးရှိကုန်ထသော။ ဇိဉ္ဇုကဖလသန္နိဘာ၊

နီသင့်ရာ၌ ချင်ရှေးရောင် အဆင်းကဲ့သို့ နီဝင်းကုန်ထသော။ အာယတာ
စ၊ ရှည်လည်း ရှည်ကုန်ထသော။ ဝိသာလာ စ၊ ကျယ်လည်း ကျယ်ကုန်
ထသော။ တဝ၊ သင်၏။ နေတ္တာ၊ မျက်စိတို့သည်။ သုဒဿနာ၊ အလွန်
ရှုချင်စဖွယ် ရှိကုန်၏။

၁၁၇။ တုယံ၊ သင်၏။ နာတိဒိသာ၊ မရှည်လွန်းကုန်ထသော။
သုသမ္ပဋ္ဌာ၊ ကောင်းစွာ ပြေပြစ်ကုန်ထသော။ ကနကဗျာသမောစိတာ၊
ရှေ့ခွက်၌ ထည့်အပ်သော ဆီမွှေးကို လိမ်းဆွတ်၍ ကောင်းစွာ ဖြီးလိမ်း
ကုန်ထသော။ ဥတ္တမဂ်ရဟာ၊ မြတ်သော အင်္ဂါဟု ဆိုအပ်သော ဦးခေါင်း၌
ရောက်ကုန်ထသော။ ကေသာ၊ ဆံတို့သည်။ စန္ဒနဂန္ဓိတာ၊ စန္ဒကူးနံ၊
တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကုန်၏။

၁၁၈။ ယာဝတာ-ယတ္တကာ၊ အ ကြင် မျှ လောက် ကုန် သော။
ကာသိဂေါရက္ခာ၊ လယ်ယာထွန်၍ အသက်မွေးသောသူ၊ နွားကျောင်း၍
အသက်မွေးသော သူတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေသံ-တတ္တကာနဉ္စ၊
ထိုမျှလောက်ကုန်သော သူတို့၏ လည်းကောင်း။ ဝါဏီဇာနံ၊ ကုန်သည်
တို့၏ လည်းကောင်း။ ယာဂတိစ၊ အကြင်ဖြစ်ရာ အရပ်သည် လည်း
ကောင်း။ သညတာနံ၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးကို စောင့်ရှောက်ကုန်ထ
သော။ တပဿီနံ၊ ခြိုးခြံသော အကျင့်ရှိကုန်ထသော။ ဣသီနံ၊ ရသေ့
တို့၏။ ပရက္ကန္တဉ္စ၊ သွားလာရာ အရပ်သည် လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

၁၁၉။ အသ္မိတဒိသေ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ပထဝီမဏ္ဍလေ၊
မြေအပြင်၌။ ဝသန္တေသု၊ နေကုန်သော။ သဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။
တေသု၊ ထိုသူတို့တွင်။ တေ-တယာ၊ သင်နှင့်။ သမသမံ၊ ထပ်မျှတူသော
သူကို။ န ပဿေ၊ ငါ မမြင်စဖူး။ တံ၊ သင်သည်။ ကောဝါ၊ အဘယ်သူ
နည်း။ ကဿဝါ၊ အဘယ်သူ၏မူလည်း။ ပုတ္တော၊ သားပေးနည်း။ ကထံ၊
အဘယ်သို့လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့
နည်း။

နတ်သမီး ချစ်ခွင့်ပေးခြင်း

ဤ တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာဖြင့် ခြေဖျားမှစ၍ ဆံဖျားတိုင်အောင်
မိမိ ဂုဏ်အထူးကို ဣသိသိင်္ဂ ရှင်ရသေ့ 'ချီးမွမ်း ပြောဆိုသည်ရှိသော်

အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် ဆိတ်ဆိတ်နေလျက် ထိုဂါထာ၏ အနံ့သနွေသို့ လျှောက်သဖြင့် ထိုဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ မိန်းမော တောဝေသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ ဣသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့အား အခွင့်ကို ပေးလိုရကား—

၁၂၀။ န ပဉ္စကာလော ဘဒ္ဒန္တေ၊ ကဿ ပေဝံ ဂတေ သတိ။
ဧဟိ သမ္ပ ရမိဿာမ၊ ဥဘော အသ္မာက မဿမေ။
ဧဟိ တံ ဥပဂူဟိဿံ၊ ရတီနံ ကုသလော ဘဝ—
ဟူသော ဂါထာကို ဆို၏။။

၁၂၀။ ကဿပ၊ ကဿပအနွယ် ဖြစ်တော်မူသော။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ မျက်နှာရောင်ဆင်း ကြေးညှင်းမတင် လှတံကျင်သည် သခင်ဘုန်းဟေ့ ရှင်ရသေ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ တဝ၊ အရှင်ဘုရား၏။ စိတ္တေ၊ ကြင်နာယုံဖိတ်သော မေတ္တာစိတ်သည်။ ဂတေ၊ အကျွန်ုပ်ဆီသို့ ရောက်သည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ န ပဉ္စကာလော၊ မေးမြန်းသင့်သောကာလ မဟုတ်ကုန်ပြီ။ သမ္ပ၊ အရှင်ကောင်း။ ဧဟိ၊ ကြံတော်မူလှည့်လော့။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော။ အသ္မာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ အဿမေ၊ ကျောင်းတွင်း၌။ ရမိဿာမ၊ မွေ့လျော် ရှင်ပျော်ကြကုန်အံ့။ ဧဟိ၊ ကြံတော်မူလှည့်လော့။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ဥပဂူဟိဿံ၊ ပိုက်ဖက်ပါအံ့။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ရတီနံ၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် မွေ့လျော် ရှင်ပျော်သော သူတို့ထက်။ ကုသလော၊ လိမ္မာမှုန်မြတ်သော သူသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။

ဤဂါထာဖြင့် ခွင့်ပေးပြောဆို၍ အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် “ငါသည် ရပ်လျက်နေသည်ရှိသော် ရသေ့သည် လက်ပါးသို့ မလာလှတ္တံ့၊ သွားတော့မည်ကဲ့သို့ သွားဟန်ပြုအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် မိန်းမတို့၏ မာယာ၌ လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဣသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့ကို တုန်လှုပ်စေ၍ လာခဲ့သော ခရီးသို့ ရှေးရှု သွားဟန် ပြု၏။

ရသေ့လေး လိုက်၍ဆွဲပြီ
ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား

၁၂၁။ ဣဒံ ဝတုာန ပက္ကာမိ၊ အစ္စရာ ကာမဝဏ္ဏိနီ။
မိဿာ မိဿိတု မိစ္ဆန္တိ၊ ဣသိသိဂံ အလမ္ပုသာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၂၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကာမဝဏ္ဏိနီ၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းရှိသော။ မိဿာ၊ ယောက်ျားတို့ကို ကံလေသာဖြင့် ရောနှောတတ်သော။ အလမ္ပုသာ၊ အလမ္ပုသာ အမည်ရှိသော။ အစ္စရာ၊ နတ်သမီးသည်။ မိဿိတု၊ ကံလေသာဖြင့် ရောနှောခြင်းငှာ။ မိစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဣသိသိဂံ၊ ဣသိသိဂံ ရသေ့ကို။ ဣဒံစနံ၊ ဤသို့ လာလှည့်ဟူသော စကားကို။ ဝတုာန၊ ဆိုပြီး၍။ ပက္ကာမိ၊ သွားဟန် ပြု၏။

ထိုအခါ ဣသိသိဂံ ရသေ့သည် အလမ္ပုသာ နတ်သမီး သွားသည်ကို မြင်၍ “ဤသူသည် သွားခွဲပြီ” ဟု မိမိ၏ ညံ့သော အားထုတ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း သွားခြင်းကို ဖြတ်၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးလျက် ဆံထုံးတို့၌ လက်ဖြင့် သုံးသပ် ဆွဲငင်၏။

ပျာန်လျှောရခြင်း

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၁၂၂။ သော စ ပေဂေန နိက္ခမ္မာ၊ ဆေတွာ ဒန္ဓပရက္ကမံ။
တမုတ္တမာသု ဝေဏီသု၊ အဇ္ဈပ္ပတ္တော ပရာမသိ။
- ၁၂၃။ တမုဒါဝတ္တ ကလျာဏီ၊ ပလိဿဇိ သုသောဘဏာ။
စဝိ တမိ ဗြဟ္မစရိယာ၊ ယထာ တံ အထ တောသိတာ။
- ၁၂၄။ မနသာ အဂမာ ဣန္ဒါ၊ ဝသန္တိ နန္ဒနေ ဝနေ။
တဿာ သင်္ဂပ္ပ မညာယ၊ မဃဝါ ဒေဝကုဉ္ဇရော။
- ၁၂၅။ ပလ္လင်္ဂံ ပဟိဏံ ခိပ္ပံ၊ သောဝဏ္ဏံ သောပဝါဟနံ။
သဉ္ဇတ္တရစ္ဆဒ ပညာသံ၊ သဟဿ ပဋိယတ္တတံ။
- ၁၂၆။ တမေနံ တတ္ထ ဓာရေသိ၊ ဉရေ ကတုာန သောဘဏာ။
ယထာ ဧက မုဟုတ္တံ၊ တိဏိ ဝဿနိ ဓာရယိ။

F12(၅၅၀-ပဉ္စမ)

- ၁၂၇။ ဝိမဒေါ တီဟိ ပဿေဟိ၊ ပဗုဇ္ဈိတောန ဗြာဟ္မဏော-
အဒ္ဓဿာသိ ဟရိရုက္ခေ၊ သပန္နာ အဂ္ဂိယာယနံ။
- ၁၂၈။ နဝပတ္တဝနံ ဖုလ္လံ၊ ကောကိလဂ္ဂဏဗောသိတံ။
သမန္နာ ပဝိလောဒကတော၊ ရုဒံ အဿုနိ ဝတ္တယိ။
- ၁၂၉။ န ဇုဟေ န ဇပေ မန္တေ၊ အဂ္ဂိဟုတ္တံ ပဟာပိတံ။
ကော န မေ ပါရိစရိယာယ၊ ပုဗ္ဗေ စိတ္တံ ပလောဘယိ။
- ၁၃၀။ အရညေ မေ ဝိဟရတော၊ ယော မေ တေဇာဟသမ္ဘုတံ။
နာနာ ရတန ပရိပူရံ၊ နာဝံ ဂဏှိ အဏ္ဏဝေ-
ဟူသော ဤကိုးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၂၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော၊ ထိုဣသိသိဂံရသေ့သည်။
ဒန္တပရက္ကမံ၊ ညံသောအားထုတ်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဖြည်းဖြည်း ညင်း
ညင်း သွားခြင်းကို။ ဆောဘော၊ ဖြတ်၍။ ဝေဂေန၊ လျင်မြန်စွာ။ နိက္ခမ္မ၊
ပြေးလာ၍။ အဇ္ဈပုတ္တော၊ မှီတည့်လေလျှင်။ တံ၊ ထိုအလမ္ဗုသာ နတ်
သမီးကို။ ဥတ္တမာသု၊ မြတ်ကုန်သော။ ဝေဏီသု၊ ဆံထုံးတို့၌။ ပရာမသိ၊
သုံးသပ်ဆဲင်လေ၏။

၁၂၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကလျာဏိ၊ ကောင်းသော ကိုယ်
အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော။ သုသောဘဏာ၊ အလွန်တင့်တယ်သော အလမ္ဗုသာ
နတ်သမီးသည်။ တံ၊ ထိုဣသိသိဂံ ရသေ့ကို။ ဥဒါဝတ္ထ၊ ပြန်လည်၍။
ပလိဿဇိ၊ ပိုက်ဖက်၏။ တာပသော၊ ဣသိသိဂံရသေ့သည်။ တမ္ပိ
ဗြဟ္မစရိယာ၊ ထိုမြတ်သော အကျင့်မှ။ ဖဝိ၊ ရွှေ့လျော့လေ၏။ ယထာ၊
အကြင်အခြင်းဖြင့်။ တံ၊ ထိုသိကြားမင်းသည် တောင့်တအပ်သော အလို
ဆန္ဒသည်။ တထေဝ၊ ထိုတောင့်တတိုင်းသာလျှင်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်လေ
၏။ အထ၊ ထိုအလိုဆန္ဒ တောင့်တတိုင်း ပြည့်စုံသည်ရှိသော်။ ကက္ကဿ၊
သိကြားမင်းသည်။ ဒေဝကညာ၊ အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးကို။ တောသိတာ၊
နှစ်သက်လေ၏။

၁၂၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာ၊ ထိုအလမ္ဗုသာ နတ်သမီး
သည်။ နန္ဒနေဝနေ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်၏

အဖြစ်ကြောင့် နန္ဒဝန်ဟု ဆိုအပ်သော တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌။ ဝသန္တံ၊
နေသော။ ဣန္ဒံ၊ သိကြားမင်းကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဂမာ၊ အောက်
မေ့တခေါ် မျှော်လင့်လေ၏။ ဒေဝကုဉ္ဇရော၊ နတ်တို့ထက် မြတ်ထသော။
မဃဝါ၊ သိကြားမင်းသည်။ တဿာ၊ ထိုအလမ္ဗုသာ နတ်သမီး၏။
သင်္ကပုံ၊ အကြံကို။ အညာယ၊ သိ၍။

၁၂၅။ သောဝဏ္ဏံ၊ ရှေ့ဖြင့်ပြီးထသော၊ သောပဝါဟနံ၊ အခြံအရံ
နှင့်တကွသော။ သဥတ္တရစ္ဆဒပညာသံ၊ ငါးဆယ်သော အပေါ်လွှမ်း
ဗိတာန်နှင့်တကွသော။ သဟဿ ပဋိယတ္ထတံ၊ တစ်ထောင်သော နတ်ကော်
ဇောလည်း ခင်းထသော။ ပလ္လင်္ဂံ၊ ပလ္လင်ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ပါဟိဏိ၊
ပို့စေ၏။

ရသေ့လေး ၃-နှစ် မေ့နေခြင်း

၁၂၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောဘဏာ၊ တင့်တယ်ခြင်းနှင့်
ပြည့်စုံထသော အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည်။ တတ္ထ၊ ထိုနတ်ပလ္လင်၌။
နိသိန္နာ၊ နေလျက်။ တမေနံ၊ ထိုဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ကို။ ဥရေကတွာန၊
ရင်၌ပိုက်၍။ ဓာရေသိ၊ ဆောင်၏။ ဧကမုဟုတ္တံ၊ တစ်ခဏမျှသာလျှင်။
ဓာရေတိ ယထာ၊ ဆောင်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ တီဏိ ဝဿာနိ၊
သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး။ ဓာရယိ၊ ဆောင်၏။

သတိရ၍ ငိုရပြီ

၁၂၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့
သည်။ တီဟိဝဿေဟိ၊ သုံးနှစ်တိုင်မှ။ ဝိမဒေါ၊ မိန်းမော တွေဝေခြင်း
ပြေသည်ဖြစ်၍။ ပဗုဇ္ဈိတွာန၊ နိုး၍။ အဂ္ဂိယာယနံ၊ မီးတင်းကုပ်ကို။
ပရိဝါရေတွာ၊ ခြံရံ၍။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ဌိတေ၊ တည်ကုန်
သော။ ဟရိတရုက္ခေ၊ စိမ်းညိုသော အရွက်ရှိကုန်သော သစ်ပင်တို့ကို။
အဒ္ဓသာသိ၊ မြင်လေ၏။

၁၂၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့သည်။
သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ဌိတံ၊ တည်သော။ ဧကောကိလဂ္ဂဏ
သောသိတံ၊ ဥဩအပေါင်းတို့၏ တွန်မြူးရာဖြစ်သော။ ဖုလ္လံ၊ ပွင့်လင်း

စည်ပင်ထသော။ နဝပတ္တဝနံ၊ ပေါက်သစ်စဖြစ်သော ရွက်နှုတ်သော
တောကို။ ပဝိလောကေတွာ၊ ကြည့်၍။ ရုဒံ-ရုဒန္တော၊ ငိုကြွေးလျက်။ အဿုနိ၊
မျက်ရည်တို့ကို။ ဝတ္တယံ၊ ယိုစီးစေ၏။

၁၂၉။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ဇုဟေ၊ မီးမပူဇော်မီ။ မန္တေ၊
ဗေဒင်တို့ကို။ န ဇပေ၊ မသရဇ္ဈာယ်မီ။ အဂ္ဂိဟုတ္တံ၊ မီးပူဇော်ခြင်းကို။
ပဟာပိတံ၊ စွန့်ပစ်မိ၏။ ကောနု၊ အဘယ်သူသည်လျှင်။ ပါရိစရိယာယ၊
ကိလေသာဖြင့် လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးကာလက။ မေ၊ ငါ၏။
စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပလောဘယံ၊ ပြားယောင်းစေဘိသနည်း။

၁၃၀။ နာနာရဘနပရိပူရံ၊ အထူးထူးသေဝ ရတနာတို့ဖြင့် ပြည့်
သော။ နာဝံ၊ လှေကို။ အဏ္ဏဝေ၊ သမုဒ္ဒရာ၌။ ဂဏ္ဍိဣဝ၊ နှစ်ဘိသကဲ့သို့။
တထာ၊ ထို့အတူ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အရညေ၊ တော၌။ ဝိဟရတော၊
နေသော။ မေ၊ ငါ၏။ တေဇာဟသမ္ဘုတံ၊ ရဟန်းတို့၏ အစွမ်းကြောင့်
ဖြစ်သော စျာန်တည်းဟူသော ကျေးဇူးကို။ ဝိနာသံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။
ပါပေသိ၊ ရောက်စေ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကောနာမ၊ အဘယ်မည်
သောသူ ဖြစ်လေသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ရုဒံ-ရုဒန္တော၊ ငိုမြည်တမ်း
လျက်။ အဿုနိ၊ မျက်ရည်တို့ကို။ ဝတ္တယံ၊ ယိုစီးစေ၏။

နတ်သမီးတောင်းပန်ခြင်း

အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် ထို ဣသိသိင်္ဂရသေ့ ငိုကြွေး မြည်
တမ်းသံကိုကြား၍ ကြံ၏။ “ငါသည် အကယ်၍ မပြောဆိုချေအံ့၊ ဤ
ရှင်ရသေ့သည် ငါ့ကို ကျိန်ဆဲလတ္တံ့၊ ယခုအခါ ထိုရသေ့အား ပြော
ဆိုအံ့”ဟု ကြံ၍ ထို အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် ထင်ရှားသောကိုယ်ဖြင့်
တည်၍ ပြောဆိုလိုရကား—

၁၃၁။ အဟံ တေ ပါရိစရိယာယ၊ ဒေဝရာဇေန ပေသိတာ။
အဝဓိံစိတ္တံ စိတ္တေန၊ ပမာဒေါ ကံ န ဗုဇ္ဈသိ—
ဟူသော ဤဂါတကို ဆို၏။

၁၃၁။ ဘော တာပသ၊ အိုရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။
ပါရိစရိယာယ၊ ကာမဂုဏ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးစိမ့်သောငှာ။ ဒေဝရာဇေန၊

သိကြားမင်းသည်။ ပေသိတာ၊ စေအပ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
စိတ္တေန၊ အကျွန်ုပ်စိတ်ဖြင့်။ စိတ္တံ၊ ရှင်ရသေ့စိတ်ကို။ အဝဓိံ၊ ညှဉ်းဆဲမိ
ပေ၏။ တံ၊ သင်ရှင်ရသေ့သည်။ ပမာဒေါ၊ မေ့လျော့သည် ဖြစ်၍။
န ဗုဇ္ဈသိ၊ သိတော်မမူလေ။

ရသေ့လေး နောင်တရခြင်း

ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့သည် ထိုအလမ္ပုသာ နတ်သမီး၏ စကားကိုကြား
၍ ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီးသည် ပေးအပ်သော အဆုံးအမကိုအောက်
မေ့၍ ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့၏ စကားကို မလိုက်နာမိချေ၍ ကြီးစွာ
သော ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ရ၏ဟု ဆို၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလိုရကား—

၁၃၂။ ဣမာနိ ကိရ မံ တာတော၊ ကဿပေါ အနုသာသတိ။
ကမလာသဒိသိတ္ထိယော၊ တာယော ဗုဇ္ဈေသိ မာဏဝ။

၁၃၃။ ဥရေ ဂဏ္ဍာယောဗုဇ္ဈေသိ၊ တာတော ဗုဇ္ဈေသိ မာဏဝ။
ဣစ္စာနုသာသိ မံ တာတော၊ ယထာ မံ အနုကမ္ပကော။

၁၃၄။ တဿာဟံ ဝစနံ နာကံ၊ ပိတု ဗုဒ္ဓဿ သာသနံ။
အရညေ နိမ္မနုဿမ္ပိ၊ သုဇ္ဇေ ဈာယာမိ ဧကကော။

၁၃၅။ သော ဟံ တထာ ကရိဿာမိ၊ ဓိရတ္ထု ဇီဝိတေန မေ။
ပုနဝါ တာဒိသော ဟေဿံ၊ မရဏံ မေ ဘဝိဿတိ—
ဟူသော ဤလေးဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၂။ ကဿပေါ၊ ကဿပ အနွယ်တော်ဖြစ်သော။ တာတော၊
ခမည်းတော်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဣမာနိ၊ ဤစကားတို့ကို။ ဝတ္တာ၊ ဆို၍။
အနုသာသတိကိရ၊ ဆုံးမတော်မူဖူးသတတ်။ မာဏဝ၊ လုလင်ပျို။ ကမလာ-
သဒိသိတ္ထိယော၊ မိန်းမသဏ္ဍာန်နှင့်တူသော နွယ်ပန်းပွင့် ဖြစ်ကုန်သော
မိန်းမတို့သည်။ ဣမသ္မိံ ဟိမဝန္တေ၊ ဤ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
တာယော၊ ထိုမိန်းမတို့ကို။ ဗုဇ္ဈေသိ၊ အမောင် သိလော့။

၁၃၃။ မာဏစ၊ လုလင်ပျို။ ဥရေ၊ ရင်၌။ ဂဏ္ဍာယော၊ နှစ်ခုအစုံ
အသားငုံရှိသော မိန်းမတို့ကို။ ဗုဇ္ဈေသိ၊ အမောင် သိလော့။ တာယော၊

ထိုမိန်းမတို့သည်။ အတ္ထဒနာ၊ မိမိ၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ ဂဘေ၊ လိုက်ကုန်
 သော သူတို့ကို။ ဝိနာသံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပေန္တိ၊ ရောက်စေတတ်ကုန်
 ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဗုဇ္ဈေသိ၊ အမောင် သိလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယထာ-
 ယေန အာကာရေန၊ အကြင် အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။
 မံ၊ ငါ့ကို။ အနုကမ္ပကော၊ သနားကရုဏာ ရှိပေသော။ တာတော၊
 ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အနုသာသိ၊ ဆုံးမတော်မူဖူး
 လေ၏။

၁၃၄။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ပညာအမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံ
 သော။ တဿ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ပိတု၊ ခမည်းတော်၏။ သာသနံ၊
 အဆုံးအမဖြစ်သော။ ဝစနံ၊ စကားကို။ နာကံ၊ မလိုက်နာမိချေ။ အဇ္ဇ၊
 ယနေ့။ သွာဟံသောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ နိမ္မနုဿမ္ပိ၊ လှုံ့မရှိသော။ အရညေ။
 တောဉ္စ။ ကေကော၊ တစ်ယောက်အထီးဘည်း။ ဈာယာမိ၊ ကျူကျူငိုကြွေး
 ရ၏။

၁၃၅။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇီဝိတေန၊ အသက်ရှင်ခြင်းဖြင့်။ ဓိရတ္ထု၊
 အကျိုးမရှိ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရှိစွာ။ မေ၊ ငါ့အား။ မရဏံ ဝါ၊ သေခြင်း
 သည်လည်း။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်း
 အရာအားဖြင့်။ ကယိရမာနေ၊ ပြုသည်ရှိသော်။ ပုန ဝါ၊ တစ်ဖန်လည်း။
 တာဒိသော၊ ထိုသို့ ရှေးနှင့်တူသော သဘောရှိသော ဈာန်ရ ယောကျ်ား
 သည်။ ဟေဿံ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ တထာ၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။
 သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ကရိဿာမိ၊ ပြုဦးအံ့။

နတ်သမီး ကန်တော့ခြင်း

ဤသို့ ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့သည် ကာမရာဂကိုပယ်၍ တစ်ဖန် ဈာန်ကို
 ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ ဣသိသိင်္ဂရသေ့၏ တန်ခိုးအစွမ်းကိုမြင်၍ ဈာန်ကို
 ဖြစ်စေသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း သိ၍ အလမ္ပုသာ နတ်သမီးသည် ကြောက်
 လေရကား ကန်တော့၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော
 သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်....

၁၃၆။ တဿ ဘေဇံ ဝီရိယဉ္စ၊ ဓိတိံ ဥတူာ အဝဋ္ဌိတံ။
 သိရသာ အဂ္ဂဟိ ပါဒေ၊ ဣသိသိင်္ဂ အလမ္ပုသာ။

၁၃၇။ မာ မေ ကုဇ္ဈ မဟာဝီရ၊ မာ မေ ကုဇ္ဈ မဟာဣသေ။
မဟာအတ္ထော မယာစိဏ္ဏော၊ တိဒသာနံ ယသဿိနံ။
တယာ ပကမ္ပိတံ အာသိ၊ သဗ္ဗံ ဒေဝပုရံ တဒါ—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အလမ္ဗုသာ၊ အလမ္ဗုသာနတ်သမီး
သည်။ တဿ၊ ထို ဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏။ အဝဠိတံ၊ ဖြစ်စေအပ်ပြီးသော။
တေဇော၊ တန်ခိုးအစွမ်းကို လည်းကောင်း။ ဝီရိယဉ္စ၊ လုံ့လကို လည်း
ကောင်း။ ဓိတိဉ္စ၊ ပညာကို လည်းကောင်း။ ဥတှာ၊ သိ၍။ ဣသိသိင်္ဂီ—
ဣသိသိင်္ဂီဿ၊ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏။ ပါဒေ၊ ခြေတို့ကို။ သိရသာ၊ ဦးဖြင့်။
အဂ္ဂဟိ၊ တိုက်၏။

၁၃၇။ မဟာဝီရ၊ ကြီးသော လုံ့လရှိသော ရှင်ရသေ့။ မေ၊
အကျွန်ုပ်အား။ မာ ကုဇ္ဈ၊ အမျက်ထွက်တော် မမူပါလင့်။ မဟာဣသေ၊
မြတ်သော ရှင်ရသေ့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မာ ကုဇ္ဈ၊ အမျက်ထွက်
တော် မမူပါလင့်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ တယာ၊ ရှင်ရသေ့ကြောင့်။
သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဒေဝပုရံ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သည်။ ပကမ္ပိတံ၊
တုန်လှုပ်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ယသဿိနိ၊ များ
သော အခြံအရံရှိကုန်သော။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့၏။ မဟာ
အတ္ထော၊ များမြတ်သော အလိုကို။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ စိဏ္ဏော၊
ကျင့်အပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတှာ၊ ဆို၍။ ဣသိသိင်္ဂီ—ဣသိသိင်္ဂီဿ၊
ဣသိသိင်္ဂီရသေ့၏။ ပါဒေ၊ ခြေတို့ကို။ အလမ္ဗုသာ၊ အလမ္ဗုသာ နတ်
သမီးသည်။ သိရသာ၊ ဦးဖြင့်။ အဂ္ဂဟိ၊ တိုက်၏။

သွားခွင့် ပြုလိုက်ပြီ

ထိုအခါ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့သည် အလမ္ဗုသာ နတ်သမီး ကန်တော့
သည်ရှိသော် “ကောင်းသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်သမီး....သင်
သည် အလိုရှိတိုင်း သွားလော့” ဟုဆို၍ အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးကို လွှတ်
လိုရကား....

၁၃၈။ တာဝတိံသာ စ ယေ ဒေဝါ၊ တိဒသာနဉ္စ ဝါသဝေါ။
တုဉ္စ ဘဒ္ဒေ သုခိ ဟောတိ၊ ဂစ္ဆ ကညေ ယထာသုခံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၈။ ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းသော လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်
 သမီး။ တာဝတိံသာ၊ တာဝတိံသာတို့၌ နေကုန်သော။ ယေဒေဝါ၊
 အကြင်နတ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ ဒေဝါစ၊ ထို နတ်တို့သည်
 လည်းကောင်း။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏။ ဝါသဝေဝါစ၊
 အရှင်ဖြစ်သော သိကြားသည် လည်းကောင်း။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်း
 ရှိကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ တုဉ္စ၊ သင်သည်လည်း။။
 သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်စေလော့။ ကညေ၊ နတ်သမီး။
 တံ၊ သင်သည်။ ယထာသုခံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။

သိကြားမင်း ဆုပေးခြင်း

ထိုအလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် ဣသိသိင်္ဂရသေ့ကို ရှိခိုး၍ ထို
 ရှေ့ပလ္လင်ဖြင့်သာလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ သွားလေ၏။ ထို
 အကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
 သည်—

၁၃၉။ တဿ ပါဒေ ဂဟေတွာန၊ ကတွာ စ နံ ပဒက္ခိဏံ။
 အဉ္ဇလိံ ပဂ္ဂဟေတွာန၊ တမှာ ဌာနာ အပက္ကမိ။

၁၄၀။ ယော စ တဿာသိပလ္လင်္ကော၊
 သောဝဏ္ဏော သောပဝါဟနော။
 သဉ္ဇတ္တရစ္ဆဒပညာသော၊ သဟဿ ပဋိယတ္ထတော။
 တမေဝပလ္လင်္က မာရုယျ၊ အဂါ ဒေဝါန သန္တိကေ။

၁၄၁။ တမောက္ကမိဝ အာယန္တိံ၊ ဇလန္တိံ ဝိဇ္ဇုတံ ယထာ။
 ပတီတော သုမနော စိတ္တော၊ ဒေဝိန္ဒော အဒဒါ ဝရံ—
 ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အလမ္ဗုသာ၊ အလမ္ဗုသာ နတ်
 သမီးသည်။ တဿ၊ ထို ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့၏။ ပါဒေ၊ ခြေတို့ကို။
 ဂဟေတွာ၊ ဦးဖြင့် တိုက်၍။ နံ၊ ထို ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့ကို။ ပဒက္ခိဏံ၊
 လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကိုလည်း။ ကတွာ၊ ပြု၍။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ကို။
 ပဂ္ဂဟေတွာန၊ မြောက်ချီ၍။ တမှာ ဌာနာ၊ ထိုအရပ်မှ။ အပက္ကမိ။
 ဖဲလေ၏။

၁၄၀။ တဿာ၊ ထို အလမ္ဗုသာ နတ်သမီး၏။ သောဝဏ္ဏော၊ ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော။ သောပဝါဟနော၊ အခြံအရံနှင့်တကွသော။ သဉ္စတ္တရစ္ဆဒ ပညာသော၊ ငါးဆယ်သောအပေါ် လွှမ်းမီတာန်နှင့် တကွသော။ သဟဿ ပဋိယတ္ထတော၊ တစ်ထောင်သော နတ်ကော်ဇောအခင်း ရှိထ သော။ ယော စ ပလ္လကော၊ အကြင် ပလ္လင်သည်လည်း။ အသိ၊ ရှိသည် ဖြစ်၏။ တမေဝ ပလ္လက္ခံ၊ ထို ရှေ့ပလ္လင်ကိုလျှင်။ အာရယု၊ စီးလေ၍။ ဒေဝါ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံသို့။ အဂါ၊ သွား လေ၏။

၁၄၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥက္ကမိဝ၊ ဝင်းဝင်းပြောင်သော တန်ဆောင် မီးရှူးကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ဇလန္တိံ၊ ထိန်ထိန်လက်လက် ဝင်းဝင်းပြောင်သော။ ဝိဇ္ဇယထာ၊ လျှပ်စစ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ အာယန္တိံ၊ လာသော။ တံ၊ ထို အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးကို။ ဒေဝိန္ဒော၊ စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းသည်။ ပတိတော၊ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ သုမနော စိတ္တော၊ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍။ ဝရံ၊ ဆုကို။ အဒဒါ၊ ပေးလေ၏။

နတ်သမီးယူသောဆု

ထို အလမ္ဗုသာ နတ်သမီးသည် သိကြားမင်းအထံ၌ ဆုကို ယူလိုရ ကား—

၁၄၂။ ဝရဇ္ဇေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
နိသိပ္ပလောဘိကာ ဂစ္ဆေ၊ တေ သက္က ဝရံ ဝရေ—
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၂။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို။ ဣဿရ၊ အစိုးရသော။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ အဒေါ စေ၊ ပေးတော်မူလိုငြားအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ပေးလိုသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ ဣသိပ္ပလောဘိကာ-ဣသိပ္ပလောဘိကာယ၊ ရသေ့ ရဟန်းတို့ကို ဖြားယောင်းအံ့သောငှာ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဂစ္ဆေ၊ မသွားလို။
F13(၅၅၀-ပဉ္စမ)

သက္က၊ သိကြားမင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ ဝရံ၊ ထို ဆုကို။
ဝရေ-ဝဲဇုမိ၊ တောင့်တ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထို သာသနာတော်၌
ငြီးငွေ့ ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သော ရဟန်းအား ဤ အလမ္ဗုသာဇာတ်
ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထို သာသနာ
တော်၌ ငြီးငွေ့ ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား “ယခု
အခါ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သော ရဟန်း၏
မယားဟောင်းသည် ထိုအခါ အလမ္ဗုသာ နတ်သမီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ
သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ
ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ၏ ခမည်းတော် ရသေ့ကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ” ဤသို့ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

မ, အက်လိုက်ပါ၊ မိုက်တတ်စွာ၊ ချမ်းသာကင်းရတတ်။

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အလမ္ဗုသာဇာတ်သည် ပြီး၏။

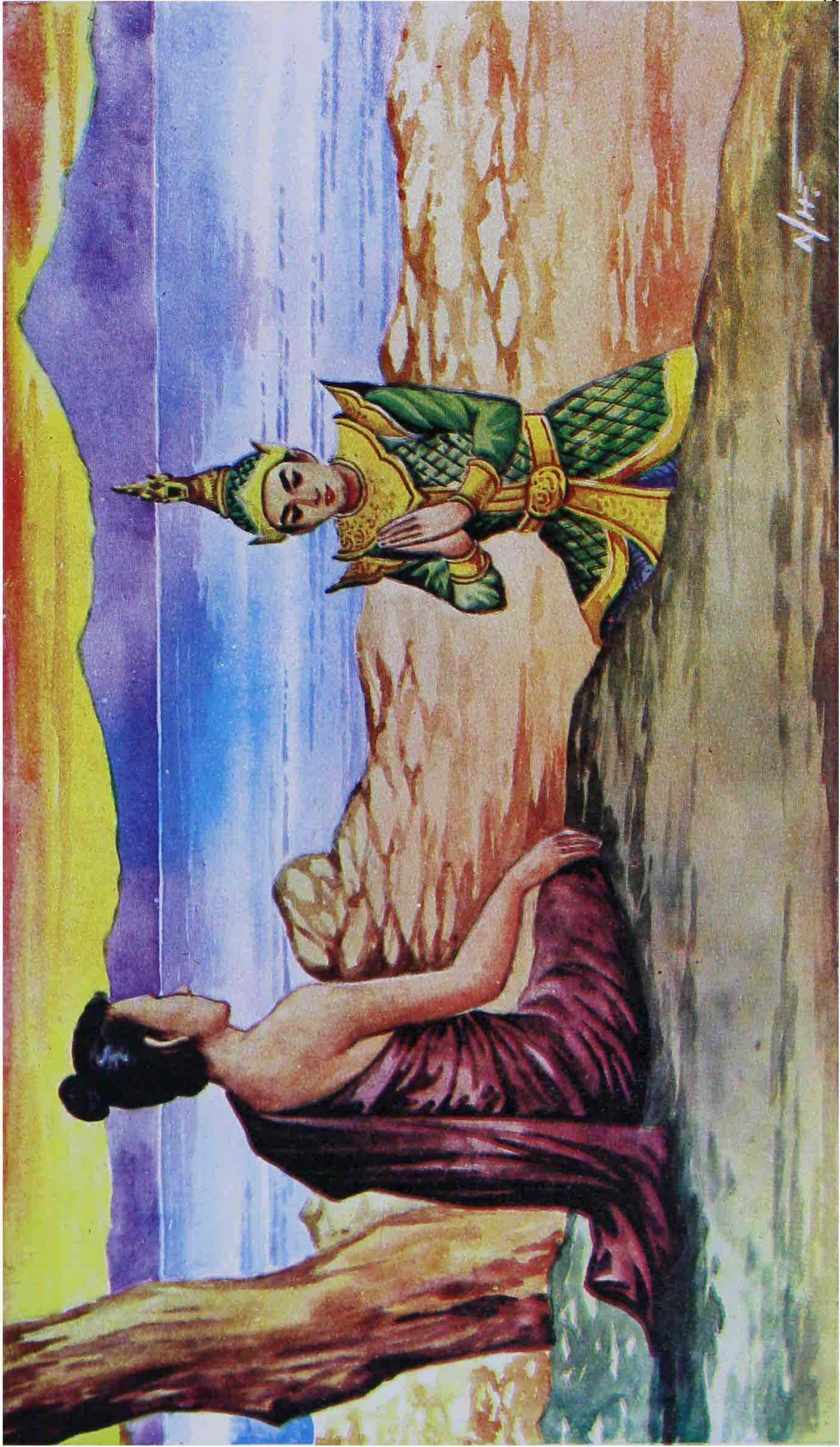

၄-သင်္ခပါလဇာတ်

ဟောတော်မူရာဌာန နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အရိယာဝကာသောသိ” အစရှိ
သော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သင်္ခပါလဇာတ်ကို
ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ဥပုသ်ဆောက်တည်
သော အမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့-ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား
သည် ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို ရှင်စေ၍ ရှေးပညာရှိ

(၅၅၀-မ၊ သင်္ခပါလဇာတ်)

ပုံ-၄။ သင်္ခပါလနဂါးမင်း ရသေ့ထံဆည်းကပ်ခစား တရားနာနေပုံ။

တို့သည် ကြီးစွာသော နဂါးမင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်၍ ဥပုသ် သုံးခြင်းကို သုံးဖူးကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထို ဒါယကာ တို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတတ်ကို ဆောင်တော်၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ဒါယကာတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ၌မဂဓမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမဂဓမင်း၏ ဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထို ဘုရားလောင်းအား “ဒုယျောဒန” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ထိုဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ် ပြည်၌ အလုံးစုံသောအတတ်တို့ကို သင်ပြီးလျှင် လာလတ်၍ ခမည်းတော် ကို ဖူးမြင်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ခမည်းတော် မဂဓမင်းသည် မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်းပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ဥယျာဉ်တော်၌ နေ၏။

မဂဓမင်း ရသေ့ကြီး

ဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့တစ်နေ့၌ သုံးကြိမ် ခမည်းတော်အထံသို့ သွား၏။ များစွာသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို ရသေ့သည် ထိုပလိဗောဓကြောင့် ကသိုဏ်းပရိကံမျှကိုလည်း ပြုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကြံ၏။ “ငါအား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် များ၏။ ဤဥယျာဉ်၌နေသောငါသည် ဤအနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ သားအား မကြားမူ၍လျှင် တစ်ပါးသောအရပ်သို့ သွားအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုရသေ့သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မသိစေမူ၍ ဥယျာဉ် တော်မှ ထွက်ခွဲပြီးလျှင် မဂဓတိုင်းကိုလွန်၍ မဟိ သကတိုင်းဝယ် သင်္ခါလ အမည်ရှိသော ရေအိုင်မှထွက်သော ကဏ္ဍဝေဏ္ဍ အမည်ရှိသောမြစ်၏ အကွေ့ ၌ စန္ဒကတောင်ကို အမှီပြု၍ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကိုပြု၍ ထိုကျောင်း ၌နေလျက် ကသိုဏ်းပရိကံကိုပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဆွမ်းခံ ဝတ်ဖြင့် မျှ၏။

နဂါးမင်း တရားနာလာခြင်း

ထို အရှင်ရသေ့ကို သင်္ခါလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်းသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ကဏ္ဍဝေဏ္ဍမြစ်မှထွက်၍ ကြိုကြား ကြိုကြား ဆည်းကပ်ခစား၏။ ရှင်ရသေ့သည် ထို သင်္ခါလနဂါးအား တရား

ဟော၏။ ထိုအခါ ရှင်ရသေ့၏ သားတော် မင်းသည် ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကို ဖူးမြင်လို၍ ကြွသွားရာအရပ်ကို မသိရကား စုံစမ်းရှာဖွေ၍ “ဤအမည်ရှိသောအရပ်၌ နေ၏” ဟု သိ၍ ထို ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့အား ဖူးမြင်အံ့သောငှာ များစွာသောအခြံအရံဖြင့် ထိုအရပ်သို့ သွားလေ၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ သစ်တပ်ကိုပြုပြီးလျှင် သစ်တပ်၌ ပရိသတ်ကိုနေစေ၍ နှစ်ယောက် သုံးယောက်သောအမတ်နှင့်တကွ ခမည်းတော် ရသေ့ကျောင်းသို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ သင်္ခါလနဂါးမင်းသည် များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ တရားနာလျက်နေ၏။ ထို သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည် မဂမင်းလာသည်ကိုမြင်လျှင် ရှင်ရသေ့ကိုရှိခိုး၍ နေရာမှထ၍ သွားလေ၏။

မဂမင်းသား ဘုရင်နဂါးဖြစ်ခြင်း

မဂမင်းသည်လည်း ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ ပျူငှာသော လောကဝတ်ကိုပြုလျက်နေ၍ “အရှင်ဘုရားတို့၏ အထံတော်တို့လာသော ဤမင်းသည် အဘယ်မည်သော မင်းပါနည်း” ဟု မေး၏။ “ချစ်သား... ဤမင်းသည် သင်္ခါလနဂါးမင်းတည်း” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် ထိုမဂမင်းသည် ထိုသင်္ခါလနဂါးမင်းစည်းစိမ်ကိုမှီ၍ နဂါးပြည်၌ တပ်စွမ်းခြင်းကိုပြု၍ နှစ်ရက် သုံးရက် နေပြီးလျှင် ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့အား ဆွမ်းအာဟာရကို မပြတ်လှူစေ၍ မိမိမြို့သို့သွားပြီးလျှင် တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်စေ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံးကို ချောက်ချားစေလျက် အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်သုံးခြင်း အမှုတို့ကိုပြုသဖြင့် နဂါးပြည်ကို ဆုယူ၍ အသက်၏အဆုံးဝယ် နဂါးပြည်၌ဖြစ်၍ သင်္ခါလနဂါးမင်းဖြစ်၏။ ထိုသင်္ခါလနဂါးမင်းသည် ကာလလွန်သည်ရှိသော် ထိုနဂါးမင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် နှလုံးမသာမရွှင်ဖြစ်၍ ထိုအခါမှစ၍ လူအဖြစ်ကို ဆုတောင်းဆုယူပြုလျက် ဥပုသ်သုံးခြင်းကို သုံး၏။ ထိုအခါ နဂါးပြည်၌နေသော သင်္ခါလနဂါးမင်းအား ဥပုသ်သုံးခြင်းသည် မပြည့်စုံ၊ သီလ၏ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်၏။ ထို သင်္ခါလနဂါးမင်းသည် ထိုနေ့မှစ၍ နဂါးပြည်မှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကဏ္ဍဝေဏ္ဍအမည်ရှိသော မြစ်၏အနီး၌ ခရီးလမ်းမ၏လည်းကောင်း၊ တစ်ဖဝါးလှမ်းလောက်ရှိသော လမ်းခရီး၏လည်းကောင်း၊ အကြား၌ အလတ်ဖြစ်သော တစ်ခုသောတောင်ပို့ကို ရစ်ပတ်၍ ဥပုသ်ကို အဓိဋ္ဌာန်လျက် ဆောက်တည်အပ်သော သီလရှိသည်ဖြစ်၍ “ငါ၏ အရှေ့အသား အစရှိသည်တို့ဖြင့် အလိုရှိကုန်သော

သူတို့သည် အခရအသား အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်စေကုန်သတည်း' ဟု ကိုယ်ကို အလှူဝဋ်စွန့်၍ တောင်ပို့ထိပ်၌ လျောင်းလျက် ရဟန်းတရားကို ပြုသည် ဖြစ်၍ တစ်ဆယ့်လေးရက်တို့ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောနေ့၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ငါးရက်တို့ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သောနေ့၌ လည်းကောင်း နေ၍ အထွက်ဘင်ရက်နေ့၌ နဂါးပြည်သို့သွား၏။

ထို သင်္ခါလနဂါးမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ဤသို့ သီလကို ဆောက်တည်၍ နေသည်ရှိသော် ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ နေကုန်သော တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သောမုဆိုးတို့သည် “အသားကို ဆောင်ကုန်အံ့” ဟု လက်နက်စွဲကုန်လျက် တော၊ လှည့်လည်ကုန်သည် ရှိသော် တစ်စုံ တစ်ခုကို မရ၍ ထွက်ခွဲကုန်လတ်သော် တောင်ပို့ထိပ်၌ လျောင်းလျက်နေသော ထို သင်္ခါလနဂါးမင်းကိုမြင်၍ “ငါတို့သည် ယခု ဖွတ်ငယ် တစ်ခုကိုမျှလည်း မရကုန်၊ ဤနဂါးကို သတ်၍ စားကုန်အံ့” ဟု ကြံ၍ ဤ နဂါးမင်းသည် ကြီးသလျှင်ကတည်း၊ ဖမ်းယူသည်ရှိသော် ပြေးလေရာ၏။ ထို့ကြောင့် လျောင်းမြဲတိုင်းသာလျှင် ထို နဂါးမင်းကို အခွေတို့၌ တံကျင်တို့ဖြင့် ထိုး၍ အားနည်းသည်ကိုပြု၍ ဖမ်းယူကုန်အံ့” ဟု တံကျင်တို့ကို ယူ၍ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၏ ကိုယ်သည်လည်း ကြီး၏။ တစ်ခုတည်းသော စကျင်းရှိသော လှေပိန်းကော အတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ ခွေ၍ ထားအပ်သော မြတ်လေးပန်းဆိုင်းနှင့် တူ၏။ ချင်ရွေးသီး အဆင်းတူကုန်သော မျက်စိတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ လယ်ခေါင်ရမ်းပန်း အဆင်းနှင့် တူသော ဦးခေါင်းနှင့် လည်းကောင်း ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ အလွန်လျှင် တင့်တယ်၏။ ထို ဘုရားလောင်းသည် တစ်ကျိပ် ခြောက်ယောက်ကုန်သော ထို မုဆိုးတို့၏ ခြေသံကြောင့် အခွေကြားမှ ဦးခေါင်းကိုထုတ်၍ နီသော မျက်လုံးတို့ကို ဖွင့်၍ တံကျင် လက်စွဲကုန်လျက် လာကုန်သော မုဆိုးတို့ကို မြင်၍ “ယနေ့ ငါ၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်လတ္တံ့၊ ငါသည် ကိုယ်ကို အလှူဝဋ် ဆောက်နှင်း၍ သီလကို အဓိဋ္ဌာန်လျက် လျောင်းအံ့၊ ငါ၏ ကိုယ်ကို လှံတို့ဖြင့် ထိုး၍ အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ်ကို ပြုကုန်သည်ရှိသော် ဤသူတို့ကို အမျက်၏ အစွမ်းအားဖြင့် မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍မကြည့်အံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် မိမိ သီလပျက်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် မြဲမြံစွာ အဓိဋ္ဌာန်လျက် ဦးခေါင်းကို အခွေကြား၌ သွင်း၍လျှင် လျောင်း၏။

မုဆိုးတို့ အနှိပ်စက်ခံရပုံ

ထိုအခါ သင်္ခါလ နဂါးမင်းအထံသို့ မုဆိုးတို့သည် ကပ်ကုန်ပြီးလျှင် မြီးထူး၌ ကိုင်ကုန်လျက် ငင်၍ မြေ၌ ရိုက်ပုတ်ပြီးလျှင် ထက်စွာကုန်သော တံကျင်တို့ဖြင့် ရှစ်ဌာနတို့၌ ထိုး၍ အဆူးရှိကုန်သော နက်သော အဆင်းရှိကုန်သော ကြိမ်လုံးတို့ကို တံကျင်ထိုးရာ အပေါက်တို့ဖြင့် သွင်း၍ ရှစ်ဌာနတို့၌ ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းယူ၍ ခရီးမသို့ သွားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် လှံထိုးရာ အရပ်မှ စ၍ တစ်ခုသော အရပ်၌လည်း အမုက်၏ အစွမ်းအားဖြင့် မျက်စိတို့ကို ဖွင့်၍ ထို မုဆိုးတို့ကို မကြည့်။ ထမ်းပိုးရှစ်စင်းတို့ဖြင့် ထမ်း၍ ဆောင်ယူအပ်သော ထို သင်္ခါလ နဂါးမင်း၏ ဦးခေါင်းသည် တွဲလျားကျ၍ မြေ၌ ခတ်မိ၏။ ထိုအခါ “နဂါးမင်း၏ ဦးခေါင်းသည် တွဲလျားကျ၏” ဟု ထို သင်္ခါလ နဂါးမင်းကို ခရီးမ၌ အိပ်စေ၍ သေးသွယ်သော တံကျင်ဖြင့် နှာခေါင်းဖျင့်၍ ဖောက်ပြီးလျှင် ကျင်ငယ်ကို သွင်း၍ ဦးခေါင်းကို မြှောက်လျက် ထမ်းပိုး၌ ဆွဲ၍ တစ်ဖန် ထမ်း၍ ခရီးမသို့ သွားကြကုန်၏။

အဋ္ဌာရကုန်သည် ကယ်မခြင်း

ထိုခဏ၌ ဝိဒေဟတိုင်းဝယ် မိထိလာမြို့၌ နေသော အဋ္ဌာရမည်သော သူကြွယ်သည် လှည်းငါးရာတို့ကိုယူ၍ ညင်သာသော လှည်း၌ စီး၍ လာသည်ရှိသော် ထို မုဆိုးသားတို့သည် ဘုရားလောင်းကို ထို အချင်းဖြင့် ဖမ်းယူ၍လာကုန်သည်တို့ကို မြင်လျှင် တစ်ကျိပ် ခြောက်ယောက်ကုန်သော ထို မုဆိုးတို့အား တစ်ဆယ်ခြောက်ခုကုန်သော လှည်းတိုက် နှားတို့နှင့်တကွ တလက်ဆွမ်းစီ တလက်ဆွမ်းစီ ရှေ့တို့ကို လည်းကောင်း၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော မုဆိုးတို့အား အဝတ်အရုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ ထို မုဆိုးတို့၏ မယားတို့အားလည်း အဝတ်တန်ဆာတို့ကို လည်းကောင်း ပေး၍ လွတ်စေ၏။

အဋ္ဌာရ ရသေ့ပြုပြီ

ထို သင်္ခါလ နဂါးသည် နဂါးပြည်သို့ သွား၍ ထို နဂါးပြည်၌ ကြာမြင့်ခြင်းကို မပြုမူ၍ များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အဋ္ဌာရ ကုန်သည် အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နဂါးပြည်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ထို အဋ္ဌာရကုန်သည်ကိုယူ၍ နဂါးပြည်သို့ သွား၍ သုံးရာ

ကုန်သော နဂါးကညာတို့နှင့်တကွ များစွာသော စည်းစိမ်ကို ထို အဋ္ဌာရ
 ကုန်သည်အား ပေး၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့် ရောင်ရဲ
 စေ၏။ အဋ္ဌာရ ကုန်သည်သည် နဂါးပြည်၌ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေ၍ နတ်၌
 ဖြစ်ကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ကို ခံစား၍ “အဆွေ နဂါးမင်း...ငါသည်
 ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိ၏” ဟု နဂါးမင်းအား ပြောဆိုပြီးလျှင် ရသေ့
 ရဟန်းတို့၏ ငရိက္ခရာတို့ကိုယူ၍ နဂါးပြည်မှ ဟိမဝန္တာ အရပ်သို့ သွား၍
 ရဟန်းပြုသဖြင့် ထို ဟိမဝန္တာ၌ ကြာမြင့်စွာ နေပြီးလျှင် နောက်အဖို့၌
 ဒေသစာရီ သွားသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ မင်း၏
 ဥယျာဉ်၌ နေသဖြင့် မိုးသောက်သောနေ့၌ ဆွမ်းအလိုငှာ မြို့သို့ ဝင်၍
 မင်း အိမ်တံခါးသို့ သွားလေ၏။

အဋ္ဌာရ ရသေ့နှင့် ဗာရာဏသီမင်း

ထိုအခါ ထို အဋ္ဌာရ ရသေ့ကို ဗာရာဏသီ မင်းသည် မြင်လျှင်
 ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုသဖြင့် ခေါ်စေ၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ နေစေ
 ပြီးလျှင် အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ကျွေး၍
 တစ်ခုသော နိမ့်သောနေရာ၌ နေလျက် ရှိခိုး၍ အဋ္ဌာရ ရသေ့နှင့်တကွ
 စကားဆွေးနွေး မေးမြန်းလိုရကား—

၁၄၃။ အရိယာဝကာသောသိ ပသန္နနေတ္ထော၊
 မညေ ဘဝံ ပဗ္ဗဇိတော ကုလမ္မာ။
 ကထံ နု ဝိတ္တာနိ ပဟာယ ဘောဂေ၊
 ပဗ္ဗဇိ နိက္ခမ္မ ဃရာ သပညော—
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၃။ *ဘန္တေ၊ အ ရှင် ဘုရား၊ တံ၊ အရှင် ဘုရားသည်။
 အရိယာဝကာသော၊ အပြစ်ကင်းသော ကောင်းသော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ
 ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ပသန္နနေတ္ထော၊ ကြည်လင်သော မျက်စိရှိသည်။
 အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဘဝံ၊ အရှင်သည်။ ကုလမ္မာ၊ မြတ်သော အမျိုးမှ။
 ပဗ္ဗဇိတော မညေ၊ ရဟန်းပြုသင့်သည် ထင်၏။ ကထံ နု-ကေန
 ကာရဏေန၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ဝိတ္တာနိ၊ ဥစ္စာတို့ကို လည်း
 ကောင်း။ ဘောဂေ စ၊ အသုံးအဆောင်တို့ကို လည်းကောင်း။ ပဟာယ၊

စွန့်၍။ သပညော၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။
သရာ၊ အိမ်မှ။ နိက္ခမ္မ၊ တောထွက်၍။ ပဗ္ဗဇိ၊ ရဟန်းပြုသနည်း။

အဋ္ဌာရ ရသေ့သည် ထိုဗာရာဏသီမင်း၏ အမေးကို ဖြေလို
ရကား—

၁၄၄။ သယံ ဝိမာနံ နရဒေဝ ဒိသ္မာ၊
မဟာနုဘာဝဿ မဟောရဂဿ။
ဒိသ္မာနု ပုညာနံ မဟာဝိပါကံ၊
သဒ္ဓါယဟံ ပဗ္ဗဇိတောမ္ပိ ရာဇ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၄။ နရဒေဝ၊ လူတို့အထွတ် လောကနတ်ဖြစ်တော်မူသော။
ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ မဟာနုဘာဝဿ၊ ကြီးသောအာနုဘော်
ရှိသော။ မဟောရဂဿ၊ သင်္ခါပိလ နဂါးမင်း၏။ ဝိမာနံ၊ အရာမက
သော ကချေသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသော ရွှေဗိမာန်ကို။
သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။ ဒိသ္မာနု စ၊ မြင်၍လည်းကောင်း။ ပုညာနံ၊ ကောင်းမှု
တို့၏။ မဟာဝိပါကံ၊ ကြီးမြတ်သောအကျိုးကို။ ဒိသ္မာနု စ၊ မြင်၍လည်း
ကောင်း။ သဒ္ဓါယ၊ ကံ၊ကံ၏အကျိုး တမလွန်ဘဝကို ယုံကြည်သော
ကြောင့်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုသည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဗာရာဏသီမင်းသည် ရှင်ရသေ့အား ရဟန်း၏
အကျိုးကို မေးလိုရကား—

၁၄၅။ န ကာမကာမာ န ဘယာ န ဒေါသာ၊
ဝါစံ မုသာ ပဗ္ဗဇိတာ ဘဏန္တိ။
အက္ခာဟံ မေ ပုစ္ဆိတော တေမတ္ထံ၊
သုတုာန မေ ဇာယိဟိတိပ္ပသာဒေါ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၅။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ပဗ္ဗဇိတာ၊ ရဟန်းတို့သည်။
ကာမကာမာ၊ ဝတ္ထုကာမတို့၌ တပ်စွန်းသော အားဖြင့်။ မုသာဝါစံ၊
ချွတ်ယွင်းသော စကားကို။ န ဘဏန္တိ၊ မဆိုကုန်။ ဘယာ-ဘယေန၊
ကြောက်သောအားဖြင့်။ မုသာဝါစံ၊ ချွတ်ယွင်းသော စကားကို။ န ဘဏန္တိ၊

မဆိုကုန်။ ဒေါသာ-ဒေါသေန၊ အမျက်အားဖြင့်။ မုသာဝါစံ၊ ချွတ်ယွင်း
သော စကားကို။ န ဘဏန္တိ၊ မဆိုကုန်။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။
တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ တေမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။
အက္ခာဟံ၊ ဖြေတော်မူလော့။ သုတုဘံ၊ ကြားနာရ၍။ မေ၊ အကျွန်ုပ်
အား။ ပသာဒေါ၊ ကြည်ညိုခြင်းသည်။ ဇာယိဟိတံ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ဤသို့ မေးလျှောက်သည်ရှိသော် အဋ္ဌာရ ရသေ့သည် ထိုမင်းအား
အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားလိုရကား -

၁၄၆။ ဝါဏီဇ ရဋ္ဌာဓိပ ဂစ္ဆမာဒနာ၊
ပထေ အဒ္ဓသာသိမ္ပိ ဘောဇပုတ္တေ။
ပဝစုကာယံ ဥရဂံ မဟန္တံ၊
အာဒါယ ဂစ္ဆန္တေ ပမောဒမာနော။

၁၄၇။ သောဟံ သမာဂမ္မ ဇနိန္ဒ တေဟိ၊
ပဟဋ္ဌလောမော အဝစမ္ပိ ဘိတော။
ကုဟိံ အယံ နိယတိ ဘိမကာယော၊
နာဂေန ကိံ ကာဟထ ဘောဇပုတ္တာ။

၁၄၈။ နာဂေါ အယံ နိယတိ ဘောဇနတ္တာ၊
ပဝစုကာယော ဥရဂေါ မဟန္တော။
သာဒုဉ္ဇ ထူလဉ္ဇ မုဒုဉ္ဇ မံသံ၊
န တံ ရသညာသိ ဝိဒေဟပုတ္တာ။

၁၄၉။ ဣတော မယံ ဂန္ဓာ သကံ နိကေတံ၊
အာဒါယ သတ္တာနိ ဝိကောပယိတာ။
မံသာနိ ဘောက္ခာမ ပမောဒမာနာ၊
မယဉ္ဇိ ဝေ သတ္တဝေါ ပန္နဂါနံ။

၁၅၀။ သစေ အယံ နိယတိ ဘောဇနတ္တာ၊
ပဝစုကာယော ဥရဂေါ မဟန္တော။
ဒဒါမိ ဝေါ ဗလိဗဒ္ဓါနိ သောဋ္ဌသ၊
နာဂံ ဣမံ မုဉ္ဇထ ဗန္ဓနသ္မာ။

၁၅၁။ အဒ္ဓါဟိ နော ဘက္ခော အယံ မနာပေါ။
 ဗဟူစ နော ဥရဂါ ဘုတ္တပုဗ္ဗာ။
 ကရောမ တေ တံ ဝစနံ အဋ္ဌာရာ၊
 မိတ္တဉ္စ နော ဟောဟိ ဝိဒေဟပုတ္တ။

၁၅၂။ တဒါဿု တေ ဗန္ဓနာ မောစယိံသု၊
 ယံ နတ္ထုဘော ပဋိမောက္ကဿ ပါသေ။
 မုတ္တော စ သော ဗန္ဓနာ နာဂရာဇာ၊
 ပက္ကာမိ ဝါစိနမုခေါ မုဟုတ္တံ။

၁၅၃။ ဂန္ဓာန ပါစိနမုခေါ မုဟုတ္တံ၊ ပုဏ္ဏေယိ ပလောကယိ မံ။
 တဒါဿဟံ ပိဋ္ဌိတော အန္ဓဂစ္ဆိ၊
 ဒသင်္ဂုလိံ အဉ္စလိံ ပဂ္ဂဟေတွာ။

၁၅၄။ ဂစ္ဆေဝ ခေါတံ တရမာရူပေါ၊
 မာ တံ အမိတ္တာ ပုန ရဂ္ဂဟေသု။
 ဒုက္ခောဟိ လုဒ္ဓေဟိ ပုန သမာဂမော၊
 အဒဿနံ ဘောဇပုတ္တာနံ ဂစ္ဆ။

၁၅၅။ အဂမာသိ သော ရဟဒံ ဝိပုသန္နံ၊
 နီလောဘာသံ ရမဏိယံ သုတိတ္ထံ။
 သမောတတံ ဇမ္ဗုဟိ ဝေတသာဟိ၊
 ပါဝေက္ခိ နိတ္တိဏ္ဏဘယော ပတိနော။

၁၅၆။ သော တံ ဗဝိဿ နစိရဿ နာဂေါ၊
 ဒိဗ္ဗေန မေ ပါရတုဟု ဇနိန္ဒ။
 ဥပဋ္ဌဟိ မံ ပိတရံဝ ပုတ္တော၊
 ဟဒယင်္ဂမံ ကဏ္ဍသုခံ ဘဏန္တော။

၁၅၇။ တံ မေသိ မာတာစ ပိတာ အဋ္ဌာရာ၊
 အပ္ပန္နရော ဂါဏဒဒေါ ဘဟာယော။
 သကဉ္စ ဣဒ္ဓိံ ပဋိလာဘကောသ္မိ၊
 အဋ္ဌာရာ ပဿ မေ နိဝေသနာနိ။

ပဟူတဘက္ခံ ဗဟုအန္ဓပါနံ၊
မသက္ကသာရံ ဝိယ ဝါသဝဿ—
ဟူသော ဤတစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၆။ ရဋ္ဌာဓိပ၊ တိုင်းသူ့သခင် ပြည့်ရှင်မင်းမြတ် လောကနတ်။
အဟံ၊ ငါသည်။ ဝါဏီဇံ၊ ကုန်သွယ်ခြင်းအမှုကို။ ကရိဿာမိတိ၊ ပြုအံ့
ဟူ၍။ ဂစ္ဆမာနော၊ သွားသည်ရှိသော်။ ပထေ၊ ခရီးမ၌။ ပဝစုကာယံ၊
ကြီးပွားသော ကိုယ်ရှိသော။ မဟန္တံ၊ မြတ်သော။ ဥရဂံ၊ သင်္ခါလ နဂါး
မင်းကို။ အာဒါယ၊ ဖမ်းယူ၍။ ပမောဒမာနော၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ။
အာဂစ္ဆန္တေ၊ လာကြကုန်သော။ ဘောဇပုတ္တေ၊ မုဆိုးတို့ကို။ အဒ္ဓသံ၊
မြင်သည်။ အသိမှီ၊ ဖြစ်၏။

၁၄၇။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ သော
အဟံ၊ ထိုငါသည်။ သမာဂမ္မ၊ မုဆိုးတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍။ တေဟိ၊ ထိုနဂါး
မင်းကို ဖမ်း၍လာကုန်သော မုဆိုးတို့ကြောင့်။ ပဟဋ္ဌလောမော၊ ကြွက်သီး
မွေးညင်းထလျက်။ ဘီတော၊ ကြောက်လျက်။ အဝစမှီ၊ မေး၏။ ဘောဇ
ပုတ္တာ၊ မုဆိုးသားတို့။ ဘိမ-ကာယော၊ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ကိုယ်ရှိ
သော။ အယံ နာဂေါ၊ ဤနဂါးကို။ ကုဟိ၊ အဘယ်အရပ်သို့။ နိယတိ၊
ဆောင်အပ်သနည်း။ နာဂေန၊ နဂါးဖြင့်။ ကိံ ကာဟထ၊ အဘယ်ပြုကြ
ကုန်မည်နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝစမှီ၊ မေး၏။

၁၄၈။ ဝိဒေဟပုတ္တ၊ ဝိဒေဟတိုင်းသား။ ပဝစုကာယော၊ ကြီး
ပွားသောကိုယ်ရှိသော။ မဟန္တော၊ မြတ်သော။ ဥရဂေါ၊ ရင်ဖြင့်သွား
တတ်သော။ အယံ နာဂေါ၊ ဤနဂါးကို။ ဘောဇနတ္ထာ-ဘောဇနတ္ထာယ၊
စားအံ့သောငှာ။ နိယတိ၊ ဆောင်အပ်၏။ အဿ၊ ထိုနဂါး၏။ မံသံ၊
အသားသည်။ သာဒုဉ္ဇ၊ ချိုမြိန်သည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ထုလဉ္ဇ၊
ဆူသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မုဒုဉ္ဇ၊ နူးညံ့သည်လည်း။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ တံ၊ သင်သည်။ ရသံ၊ နဂါးသား အရသာကို။ န အညာသိ၊
မသိ။

၁၄၉။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ အာဒါယ၊
ထမ်းပိုးရွက်ဆောင်၍။ သကံ နိကေတံ၊ မိမိအိမ်သို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။

သတ္တာနိ-သတ္တဟိ၊ ဓားတို့ဖြင့်။ ဝိကောပယိတွာ၊ လှီး၍။ မံသာနိ၊ အသား
တို့ကို။ ပမောဒမာနာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍။ ဘောက္ခာမ၊ စားကြ
ကုန်အံ့။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပန္နဂါနိ၊
နဂါးတို့၏။ သတ္တဝေ၊ ရန်သူတို့သည်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟံသု၊
ဆိုကြကုန်၏။

၁၅၀။ ဘောဇပုတ္တာ၊ မုဆိုးသားတို့။ ပဝခုကာယော၊ ကြီးပွား
သော ကိုယ်ရှိသော။ မဟန္တော၊ မြတ်သော။ အယံဥရဂေါ၊ ဤနဂါးကို။
ဘောဇနတ္ထာ-ဘောဇနတ္ထာယ၊ စားအံ့သောငှာ။ သစေနိယတိ၊ အကယ်၍
ဆောင်အပ်သည်ဖြစ်အံ့။ ဝေ၊ သင်တို့အား။ သောဠသဗလိဗဒါနိ၊ လှည်း
တိုက်နွားလား တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးအံ့။ ဣမံ နာဂံ၊
ဤနဂါးကို။ ဗန္ဓနသ္မာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မုဉ္ဇထ၊ လွတ်ကြကုန်လော့။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝစ၊ ဆို၏။

၁၅၁။ ဝိဒေဟပုတ္တ၊ ဝိဒေဟတိုင်းသားဖြစ်သော။ အဠာရ၊
အဠာရ။ မနာပေါ၊ နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော။ အယံနာဂေါ၊ ဤနဂါးသည်။
နောအမှာကံ၊ ငါတို့၏။ အဒ္ဓါဟိ-အဒ္ဓါဝေ၊ စင်စစ်လျှင်။ ဘက္ခော၊
အစာတည်း။ ဥရဂေါ၊ နဂါးကို။ နော၊ ငါတို့သည်။ ဗဟံစ၊ များစွာ
လည်း။ ဘုတ္တပုဗ္ဗာ၊ စားဖူးကုန်ပြီ။ တေ၊ သင်၏။ ဟံဝစနံ၊ ထိုစကား
ကို။ ကရောမ၊ လိုက်နာကုန်အံ့။ တံ၊ သင်သည်။ နော၊ ငါတို့၏ မိတ္တံဉ္စ၊
အဆွေခင်ပွန်းသည်လည်း။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟံသု၊
ဆိုကြကုန်၏။

၁၅၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ တေ၊
ထိုမုဆိုးတို့သည်။ တဿ၊ ထိုနဂါးမင်းအား။ ဗန္ဓနာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။
မောစယိံသု၊ လွတ်စေကုန်၏။ အဿ၊ ထို နဂါးမင်း၏။ နတ္ထုကော၊
နှာခေါင်းပေါက်မှ။ ပဝေသေတွာ၊ သွင်း၍။ ပါငသ၊ ကျော့ကွင်း၌။
ယံပဋိမောက္ကံ၊ အကြင် စွပ်အပ်သော အနှောင်အဖွဲ့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
တသ္မာ ဗန္ဓနာ စ၊ ထို အနှောင်အဖွဲ့မှလည်း။ ဥရဂံ၊ နဂါးမင်းကို။
မောစယိံသု၊ လွတ်စေကုန်၏။ သော နာဂရာဇာ၊ ထို သင်္ခပါလနဂါး
မင်းသည်။ ဗန္ဓနာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မုဉ္ဇတ္တာ စ၊ လွတ်စေသည်ဖြစ်၍

လည်း။ မုဟုတ္တံ၊ တစ်ခဏမျှ။ ပါစီနမုခေါ၊ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှု။
ပက္ကာမိ၊ သွား၏။

၁၅၃။ မုဟုတ္တံ၊ တစ်ခဏမျှ။ ပါစီနမုခေါ၊ အရှေ့မျက်နှာသို့
ရှေးရှု။ ဂန္ဓန၊ သွား၍။ ပုဏ္ဏဟိ၊ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော။
နေတ္တေဟိ၊ မျက်စိတို့ဖြင့်။ မ၊ ငါ့ကို။ ပလောကယိ၊ ကြည့်၏။ တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဿ၊ ထိုနဂါးမင်း၏။ ပိဋိတော၊ နောက်မှ။
ဒသဂ္ဂံလိ၊ လက်ဆယ်ချောင်းကို ပေါင်း၍ယှက်သော။ အဉ္စလိ၊ လက်
အုပ်ကို။ ပဂ္ဂဟေတုာ၊ ချီ၍။ အန္တဂစ္ဆိ၊ လိုက်၏။

၁၅၄။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ တံ၊ သင်သည်။ တရမာနုရူပေါ၊
ရှောင်တခင်။ ဂစ္ဆေဝ၊ ကြွတော်မူလေလော့။ တံ၊ အရှင်နဂါးမင်းကို။
အမိတ္တာ၊ ရန်သူတို့သည်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ မာ အဂ္ဂဟေသယံ၊ မဖမ်းစေလင့်။
လုဒ္ဒေဟိ၊ ရုန်ရင်း ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော သူတို့နှင့်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။
သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော် ရခြင်းသည်။ ဟိ-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။
ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲ၏။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်းသည်။ တံ၊ သင်သည်။
ဘောဇပုတ္တာနံ၊ မုဆိုးသားတို့၏။ အဒဿနံ၊ မမြင်ရာသို့။ ဂစ္ဆ၊ ကြွတော်
မူလေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟ၊ ဆို၏။

၁၅၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သော နာဂရာဇာ၊ ထို
နဂါးမင်းသည်။ ဝိပုသန္နံ၊ ကြည်သောရေ ရှိထသော။ နီလောဘာသံ၊
ညိုသောအရောင် ရှိထသော။ ရမဏီယံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။
သုတိတ္ထံ၊ ကောင်းသောဆိပ် ရှိထသော။ ဇမ္ဗူဟိစ၊ သပြေပင်တို့ဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဝေတသာဟိစ၊ ရင်းရဲပင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ သမော-
တတံ၊ ကမ်းနှစ်ဖက်တို့၌ ထိုမှ ဤမှ ထက်ဝန်းကျင် ညွတ်လုဘနန်း ပြည့်
ထသော။ ရဟဒံ၊ ကဏ္ဍဝေဏ္ဍမြစ်သို့။ အဂမာသိ၊ သွားလေ၏။ နိတ္တိဏ္ဍ-
ဘယော၊ ကင်းသောဘေးရှိသည်ဖြစ်၍။ ပတိတော၊ ဝမ်းမြောက် ဝမ်း
သာ။ ပါဝေက္ခိ၊ ဝင်လေ၏။

၁၅၆။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့သခင်ပြည်ရှင်မင်းမြတ်။ သော နာဂါ၊ ထို
သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည်။ တံ၊ ထို ကဏ္ဍဝေဏ္ဍမြစ်သို့။ ပဝိဿ၊ ဝင်လေ

၍။ နှစ်ရသံ၊ မကြာမြင့်မီ။ ဒိဗ္ဗေန၊ နတ်၌ဖြစ်သော အခြံအရံဖြင့်။
 ပရိဝါရိဒတာ၊ ခြံရံလျက်။ မေ၊ ငါ၍။ ပုရတော၊ ရှေ့မှ။ ပါတုရဟူ၊
 ထင်ရှားဖြစ်လာ၏။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ပိတရံ၊ အဘကို။ ဥပဋ္ဌဟိ-
 တ္တဝ၊ ဆည်းကပ်စားသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ သော နာဂရာဇာ၊
 ထိုနဂါးမင်းသည်။ ဟဒယဂံမံ၊ နှလုံးသို့ဝင်သော။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နား၌
 ချမ်းသာသော စကားကို။ ဘဏန္တော၊ ဆိုလျက်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဥပဋ္ဌဟိ၊
 ဆည်းကပ်၏။

၁၅၇။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ မာဘာစ၊
 အမိသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ပိတာ စ၊ အဘသည်လည်း။ အသိ၊ ၏။
 အဗ္ဘန္တရော၊ နှလုံးခွံသားနှင့်တူသော။ ပါဏဒဒေါ၊ အသက်ကို ပေးပေ
 တတ်သော။ သဟာယောစ၊ ခင်ပွန်းအစစ် အဆွေချစ်သည်လည်း။ အသိ၊
 ဖြစ်၏။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ တေ၊ သင့်အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ သက္ကဋ္ဌ၊
 ပူဇော် ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်း။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။
 ဣဒ္ဓိံ ပဋိလာဘကော၊ တန်ခိုးကို တစ်ဖန်ရပြန်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
 အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ နိဝေသနာနိ စ၊ နေရာ
 ဗိမာန်တို့ကိုလည်း။ ပဿ၊ လိုက်၍ ရှုကြည့်ပါလော့။ ဝါသဝဿ၊ သိကြား
 မင်း၏။ မသက္ကသာရံဝိယ၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်နှင့်တူသော။ ပဟူတ-
 ဘက္ခံ၊ များသောဘောဇဉ်ရှိသော။ ဗဟုအန္ဓပါနံ၊ များသော ထမင်း
 အဖျော်ရှိသော နဂါးပြည်ကိုလည်း။ ပဿ၊ ရှုကြည့်ပါလော့။ မဟာရာဇ၊
 မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သော၊ ထို သင်္ခပါလ နဂါးမင်းသည်။
 မံ၊ ငါ့ကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ထိုသင်္ခပါလ နဂါးမင်းသည် ဤဂါယာတို့ဖြင့်
 ကျေးဇူးစကားကို ဆိုပြီး၍ မိမိနဂါးပြည်ကို အလွန်ချီးမွမ်းလိုရကား—

၁၅၈။ တံ ဘူမိဘာဂေဟိ ဥပေတရူပံ၊
 အသက္ခရာ ငစေ မုဒ္ဒ သုဘာစ။
 နိစတ္တိကာ အပ္ပုဇေ စ ဘူမိ၊
 ပါသာဒိကာ ယတ္ထဇဟန္တိ သောကံ။

၁၅၉။ အနာဝကုလာ ဝေဠုရိယူပနီလာ၊
 စတုဒ္ဓိသံ အမွဝနံ သုရမ္ပံ။
 ပက္ကာ စ ပေသီ စ ဖလာ သုဖုလ္လာ၊
 နိစ္စောတုကာ ဓာရယန္တိ ဖလာနိ—
 ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အဖျောင်းကို ဆို၏။

၁၅၈။ အဠာရ၊ အဠာရ။ ယတ္ထ၊ အကြင် နဂါးပြည်အရပ်၌။
 ပဝိဠမတ္တာဝ၊ ဝင်တည့်ကာမျှပင်လျှင်။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သော
 ကံ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ဗျာပါရကို။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ တံ နာဂဘဝနံ၊
 ထို ငါတို့ နဂါးပြည်အရပ်သည်။ ဘူမိဘာဂေဟိ၊ ညီညွတ်သော မြေအဖို့
 တို့နှင့်။ ဥပေတရူပံ၊ ပြည့်စုံသော သဘောရှိ၏။ ဘူမိ၊ ငါတို့နဂါးပြည်၌
 မြေအပြင်သည်။ အသက္ခရာ စေဝ၊ ကျောက်ခဲ ကျောက်စစ် ကင်းသည်
 လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မုဒုသုဘာစ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ရတနာ ခုနစ်
 ပါးတို့၏ အရောင်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်ထွန်းဝင်း သည်လည်း။ ဟောတိ၊
 ဖြစ်၏။ နိစတ္တိကာစ၊ ပိုးပရန်၏ ကျောက်ကုန်း အဆင်းနှင့် တူသော
 ခြင်းခြင်းနီသော နိမ့်သောမြက်နှင့် ပြည့်စုံသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
 အပ္ပရဇာ စ၊ မြူကင်းသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပါသာဒိကာ စ၊
 ကြည်ညိုဖွယ် ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၅၉။ အနာဝကုလာ၊ မယုတ်သော ကမ်းရှိသော။ ဝေဠုရိယူ-
 ပနီလာ၊ ကျောက်မျက်ရွဲဖြင့် ပြီးသော စိမ်းညို ကြည်လင်သော ရေ၏
 တည်ရာ ရေကန်ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ စတုဒ္ဓိသံ-စတုဒ္ဓိသာသု၊
 ရေကန် လေးမျက်နှာတို့၌။ သုရမ္ပံ၊ အလွန် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော။
 အမွဝနံ၊ သရက်ဥယျာဉ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တသ္မိံ၊ ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌။
 အမ္မာ၊ သရက်ပင်တို့သည်။ ပက္ကာစ၊ မှည့်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။
 ပေသီ စ၊ အစိမ်းအရွမ်းလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဖလာ၊ အသီးရှိကုန်သည်
 ဖြစ်၍။ သုဖုလ္လာ၊ အလွန် ပွင့်လင်း စည်ပင်ကုန်၏။ နိစ္စောတုကာ၊ ဥတု
 ခြောက်ပါးတို့နှင့် လျော်သော အပွင့်အသီးနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဖလာနိ၊
 အသီးတို့ကို။ ဓာရယန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ဖန် မင်းအား ကြားပြန်လိုရ
 ကား -

- ၁၆၀။ တေသံ ဝနာနံ နရဇေဝ မဇ္ဈေ၊
 နိဝေသနံ ဘဿရ သန္တိကာသံ။
 ရဇတဂ္ဂဋ္ဌံ သောဝဏ္ဏမယံ ဥဋ္ဌာရံ၊
 ဩဘာသတိ ဝိဇ္ဇရိ ဝန္တလိက္ခေ။
- ၁၆၁။ မဏိမယာ သောဝဏ္ဏမယာ ဥဋ္ဌာရာ၊
 အနေကစိတ္တာ သတတံသုနိမ္မိတာ။
 ပရိပူရာ ကညာဟိ အလင်္ကာတာဟိ၊
 သုဝဏ္ဏကာယူရဓရာဟိ ရာဇာ။
- ၁၆၂။ သော သင်္ခပါလော တရမာနရူပေါ၊
 ပါသာဒမာရယု အနောမဝဏ္ဏော။
 သဟဿထမ္ဘံ အတုလာနုဘာဝံ၊
 ယတ္ထသဘရိယာ မဟေသီ အဟောသီ။
- ၁၆၃။ ကော စ နာရီ တရမာနရူပေါ၊
 အာဒါယ ဝေဠုရိယမယံ မဟဋ္ဌံ။
 သုဘံ မဏိံ ဇာတိမန္တူပပန္နံ၊
 အစောဒိတာ အာသနမဋ္ဌိဟာသီ။
- ၁၆၄။ တတော မံ ဥရဂေါ ဟတ္ထေ ဂဟေတွာ၊
 နိသီဒယီ ပါမုခအာသနသ္မိံ။
 ဣဒမာသနံ အတြ ဘဝံ နိသီဒတု၊
 ဘဝဉ္စိ မေ အညဘရာ ဂရုနံ။
- ၁၆၅။ အညာ စ နာရီ တရမာနရူပေါ၊
 အာဒါယ ဝါရိံ ဥပသင်္ကမိတွာ။
 ပါဒါနိ ပက္ခာလယီ မေ ဇနိန္ဒု၊
 ဘရိယာဝ ဘတ္ထု ပတိနော ပိယဿ။
- ၁၆၆။ အပရာ စ နာရီ တရမာနရူပေါ၊
 ပဂ္ဂယု သောဝဏ္ဏမယာယ ပါတိယာ။
 အနေကသ္မပံ ဝိဝိဓံ ဝိယဉ္ဇနံ၊
 ဥပနာမယံ ဘတ္ထမနုညရူပံ။

၁၆၇။ တုရိယေဟိ မံ ဘာရတ ဘုတ္တဝန္တိ၊
 ဥပဋ္ဌဟုံ ဘတ္တု မနော ဝိဒိတော။
 ဟတုတ္တရိံ မံ နိပတိ မဟန္တိ၊
 ဒိဗ္ဗေဟိ ကာမေဟိ အနုပ္ပကေဟိ—
 ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၈။ နရဒေဝ၊ လူတို့အထွတ် လောကနတ်။ တေသံ ဝနာနံ၊
 ထိုသရက်ဥယျာဉ်တောတို့၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဘဿရ သန္နိကာသံ၊
 ပြုံးပြုံးပြက်ထွက်သော အရောင်အဆင်း ရှိထသော။ ရဇတဂ္ဂဋ္ဌံ၊ ငွေဖြင့်ပြီး
 သော တံခါးရွက် ရှိထသော။ ဥဋ္ဌာရံ၊ မြတ်သော။ သောဝဏ္ဏမယံ နိဝေ
 သနံ၊ ရွှေပြာသာဒ်သည်။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်ပြင်၌။ ဝိဇ္ဇရိဝံ၊
 လျှပ်စစ်ကဲ့သို့။ ဩဘာသတိ၊ ထွန်းတောက်ပ၏။

၁၆၉။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထိုပြာသာဒ်၌။ သုနိမ္မိဘာ၊
 ကောင်းစွာ ဖန်ဆင်းအပ်ကုန်သော။ အနေကစိတ္တာ၊ တစ်ပါးမကများသော
 ဆန်းကြယ်ခြင်း ရှိကုန်ထသော။ မဏိမယာ၊ ပတ္တမြားဖြင့် ပြီးသည်လည်း
 ဖြစ်ကုန်ထသော။ သောဝဏ္ဏမယာ၊ ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်ထ
 သော။ ဥဋ္ဌာရာ၊ မွန်မြတ်သော စုလစ်မွန်းချွန် တပ်သော အဆောင်တိုက်
 ခန်းတို့သည်။ အလကံတာဟိ၊ တန်ဆာ ဆင် အပ် ကုန် ထ သော။
 သုဝဏ္ဏကာယုရဓရာဟိ၊ ရွှေခြေကျင်းဝတ်ကုန်သော။ ကညာဟိ၊ သတို့သမီး
 တို့ဖြင့်။ သတတံ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပရိပူရာ၊ ပြည့်ကုန်၏။

၁၇၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ သဟဿထမ္ဘံ၊ များစွာ
 သော တိုင်ရှိထသော။ အတုလာနုဘာဝံ၊ အတုမဲ့လျှဉ်း ပမာကင်းသော
 အာနုဘော် ရှိထသော။ တံပါသာဒ၊ ထိုပြာသာဒ်သို့။ အနောမဝဏ္ဏော၊
 မယုတ်မမာ မွန်မြတ်စွာသော အဆင်းရှိထသော။ သောသင်္ခါလော၊ ထို
 သင်္ခါလ နဂါးမင်း သည်။ တရမာနုရူပေါ၊ အဆောတလျင်။ မံ၊ ငါ့ကို။
 ဟတ္ထေ၊ လက်၌။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်၍။ အာရုယု၊ တက်၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်
 အရပ်၌။ အဿ၊ ထို သင်္ခါလ နဂါးမင်း၏။ ဘရိယာ၊ မယားဖြစ်
 သော။ မဟေသီ၊ မိဖုရားသည်။ အဟောသိ၊ နေ၏။ တံ ဌာနံ၊ ထိုအရပ်သို့။
 နေတိ၊ ဆောင်၏။

F15(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၁၆၃။ ကော၊ တစ်ယောက်သော။ နာရီ စ၊ မိန်းမသည်လည်း။
 ဝေဠုရိယမယံ၊ ကျောက်မျက်ရွဲဖြင့် ပြီးသော။ မဟန္တံ၊ အဖိုးများစွာ
 ထိုက်သော။ သုဘံ၊ တင့်တယ်စွာသော။ မဏိဇာတိမုန္တုပပန္နံ၊ အမျိုး
 ကောင်းသော ပတ္တမြားတို့နှင့် ပြည့်စုံထသော။ အာသနံ၊ နေရာကို။
 တရမာနုရူပါ၊ အဆောတလျင်။ အာဒါယ၊ ယူတည်၍။ အစောဒိတာ၊
 မနှိုးဆော် မတိုက်တွန်းဘဲ။ အတ္တိဟာသိ၊ ခင်း၏။

၁၆၄။ တတော၊ ထို့ နောင်မှ။ ဥရဂေါ၊ သင်္ခပါလနဂါးမင်းသည်။
 မံ၊ ငါ့ကို။ ဟတ္ထေ၊ လက်၌။ ဂဟေတွာ၊ ကိုင်၍။ ပါမုခ အာသနသ္မိံ၊
 မြတ်သော နေရာ၌။ နိသီဒယီ၊ နေစေ၏။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။
 ဘဝံ၊ အရှင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဂရူနံ၊ အလေးအမြတ် ပြုအပ်ကုန်သော
 သူတို့တွင်။ အညတရော၊ တစ်ယောက်သော သူပေတည်း။ တသ္မာ၊
 ထို့ကြောင့်။ ဣဒံအာသနံ၊ ဤ မြတ်သော နေရာသည်။ ဘဝတော၊
 အရှင်၏။ အာသနံ၊ နေရာတည်း။ အတြ၊ ဤ မြတ်သောနေရာ၌။ ဘဝံ၊
 အရှင်သည်။ နိသီဒတု၊ နေတော်မူလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ဆို၍။
 ပါမုခ အာသနသ္မိံ၊ မြတ်သောနေရာ၌။ နိသီဒယီ၊ နေစေ၏။

၁၆၅။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ ပိယဿ၊
 ချစ်အပ်သော။ ဘတ္တု၊ လုပ်ကျွေးတမှု မွေးမြူအပ်သော။ ပတိနော၊
 လင်၏။ ပါဒါနိ၊ ခြေတို့ကို။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။ ပက္ခာလယိဣဝ၊
 ဆေးသကဲ့သို့။ အညာ၊ တစ်ယောက်သော။ နာရီ စ၊ မိန်းမသည်လည်း။
 တရမာနုရူပါ၊ အဆောတလျင်။ ဝါရိံ၊ ရေကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။
 ဥပသကံမိတွာ၊ ကပ်လာ၍။ မေ၊ ငါ၏။ ပါဒါနိ၊ ခြေတို့ကို။ ပက္ခာလယိ၊
 ဆေး၏။

၁၆၆။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ အပရာ၊ တစ်ယောက်သော။ နာရီ စ၊
 မိန်းမသည်လည်း။ သောဝဏ္ဏ မယာယ၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော။ ပါတိယာ၊
 ခွက်ဖြင့်။ အနေကသ္မပံ စ၊ များစွာသော ဟင်းကို လည်းကောင်း။ ဝိဝိဓံ၊
 အထူးထူး အပြားပြား များသော။ ဝိယဉ္ဇနံစ၊ ဟင်းလျာကို လည်း
 ကောင်း။ မနုညရူပံ၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော သဘောရှိသော။ ဘတ္တံ စ၊
 ထမင်းကို လည်းကောင်း။ တရမာနုရူပါ၊ အဆောတလျင်။ ပဂ္ဂယု၊
 ယူတည်၍။ ဥပနာမယိ၊ တည်ထား ဆက်ကပ်လာ၏။

၁၆၇။ ဘာရတ၊ မင်းမြတ် ဘာရတ။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်။
 ဘတ္တ၊ မိမိတို့ လင်ဖြစ်သော သင်္ခါလ နဂါးမင်း၏။ မနော၊ စိတ်ကို။
 ဝိဒိတော၊ သိ၍။ ဘုတ္တဝန္တံ၊ စား၍ပြီးသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ တူရိယေဟိ၊
 တီးမှုတ်မျိုးတို့ဖြင့်။ ဥပဋ္ဌဟုံ၊ လုပ်ကျွေးကြကုန်၏။ တတုတ္တရိံ၊ ထိုထက်
 အလွန်။ သော၊ ထို သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နိပတီ၊
 တုပ်ဝပ် ဆည်းကပ်၏။ အနုပ္ပကေဟိ၊ များစွာကုန်သော။ မဟန္တံ ဒိဗ္ဗေဟိ၊
 မြတ်သော နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ဖြင့်။ ဥပဋ္ဌဟိ၊
 လုပ်ကျွေးစေ၏။

သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည် ဤသို့ ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးသဖြင့် မိမိ
 အား ကာမဂုဏ်ဖြင့် ဖိတ်သော အကြောင်းကို မင်းအား ကြားပြန်လိုရ
 ကား—

၁၆၈။ ဘရိယာ မမေတာ တိသတာ အဋ္ဌာရ၊
 သဗ္ဗတ္တမဇ္ဈာ ပဒုမုတ္တရာဘာ။
 အဋ္ဌာရ တောသုတေ ကာမံကရော၊
 ဒဒါမိ တေ တာ ပရိစာရယဿ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆၈။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ သဗ္ဗတ္တ မဇ္ဈာ၊ အလုံးစုံသော လက်
 တင်ဆုပ်မျှ ပမာဏရှိသည် ဖြစ်၍ သွယ်သွယ် သေးသေး ယဉ်ကျေးသော
 ခါးလည်း ရှိကုန်ထသော။ ပဒုမုတ္တရာဘာ၊ ပဒုမ္မာကြာပန်းနှင့် တူသော
 မှန်မြတ်သော အရောင်အဆင်း ရှိကုန်ထသော။ တိသတာ၊ သုံးရာကုန်
 သော။ တော၊ ထို မိန်းမတို့သည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဘရိယာ၊ မယား
 တို့တည်း။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ တောသု၊ ထို မိန်းမတို့၌။ တံ၊ သင်သည်။
 ကာမံ၊ အလိုကို။ ကရော၊ ပြုလော့။ တေ၊ သင့်အား။ ဒဒါမိ။ ပေး၏။
 တံ၊ သင်သည်။ တာ၊ ထို သုံးရာကုန်သော မိန်းမတို့ကို။ ပရိစာရယဿ၊
 အလုပ်အကျွေး ပြုစေလော့။

ဤသို့ ပြောဆိုပြီး၍ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နဂါးပြည်၌ ကာမဂုဏ်
 ချမ်းသာကို ခံစားစဉ် သင်္ခါလ နဂါးမင်းအား မိမိ မေးသော
 အကြောင်းကို ဗာရာဏသီမင်းအား တစ်ဖန် ကြားပြန်ရလိုကား—

၂၆၉။ သံဝစ္ဆရုံ ဒိဗ္ဗရသာနုဘုတော၊
 တဒါဿုဟံ ဥတ္တရိမဇ္ဈဘာသိ။
 နာဂဿိဒံ ကိန္တိ ကထဉ္စ လဒ္ဓံ၊
 ကထဇ္ဈာဂမာသိ ဝိမာနသေဋ္ဌံ။

၁၇၀။ အဓိစ္စ လဒ္ဓံ ပရိဏာမဇံ တေ၊
 သယံ ကတံ ဥဒါဟု ဒေဝေဟိ ဒိန္နံ။
 ပုစ္ဆာမိ တံ နာဂရာဇေ တမတ္ထံ၊
 ကထဇ္ဈာဂမာသိ ဝိမာနသေဋ္ဌံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။
 သံဝစ္ဆရုံ၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး။ တံဒိဗ္ဗရသံ၊ ထိုနတ်၌ ဖြစ်သော ကာမ
 ဂုဏ်အရသာကို။ အနုဘုတော၊ ခံစား၍။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊
 ငါသည်။ ဥတ္တရိ၊ အလွန်။ နာဂဿ၊ သင်္ခပါလ နဂါးမင်းအား။
 အဇ္ဈဘာသိ၊ မေးလျှောက်၏။ နာဂဿ၊ သင်္ခပါလ နဂါးမင်းအား။
 ဣဒံ၊ ဤစည်းစိမ် ချမ်းသာသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။ ကိန္တိ၊ အဘယ်
 ကောင်းမှုကို။ ကထဉ္စ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကို။ ကတော၊ ပြု၍။
 ဣဒံ၊ ဤစည်းစိမ်ကို။ တယာ၊ သင်သည်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်သနည်း။
 ကထံ-ကေန ကာရဏေန၊ အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့်။ ကတော၊ ပြု၍။
 တံ၊ သင်သည်။ ဝိမာနသေဋ္ဌံ၊ မြတ်သော ရွှေဗိမာန်ကို။ အဇ္ဈာဂမာသိ၊
 ရသနည်း။

၁၇၀။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ တေ-တယာ၊ သင် နဂါးမင်း
 သည်။ ဣဒံ ဝိမာနသေဋ္ဌံ၊ ဤမြတ်သော ရွှေဗိမာန်ကို။ အဓိစ္စ လဒ္ဓံ၊
 အကြောင်းကင်းလျက် အလိုလိုပင် ရသလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့ မဟုတ်မှု
 ကား။ တေ၊ သင်၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာတည်း။ ငကနစံ၊ တစ်စုံ
 တစ်ယောက်သော သူသည်။ ပရိဏာမဇံ၊ ညွတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သလော။
 သယံ၊ မိမိအလိုလိုတည်း။ ကတံ၊ ဆောက်လုပ်စေသလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့
 မဟုတ်မှုကား။ ဒေဝေဟိ၊ နတ်တို့သည်တည်း။ ဒိန္နံ၊ ပေးသလော။ တေမတ္ထံ၊
 ထိုအကြောင်းကို။ တံ၊ အရှင်နဂါးမင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။

ဝိမာနသေဠု၊ မြတ်သောရွှေဗိမာန်ကို။ ကထံ၊ အသို့။ ကတော၊ ပြု၍။
အဇ္ဈဂမာသိ၊ ရသနည်း။

ဘုရားအလောင်း သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည် ထိုအဋ္ဌာရ၏
အမေးကို ဖြေလိုရကား—

၁၇၁။ နာဓိစ္စလဒ္ဓံ န ပရိဏာမဇံမေ၊
န သယံ ကတံ နာပိဒေဝေဟိ ဒိန္နံ။
သကေဟိ ကမ္မေဟိ အပါပကေဟိ၊
ပုညေဟိ မေ လဒ္ဓမိဒံ ဝိမာနံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇၁။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ ဣဒံ ဝိမာနံ၊ ဤမြတ်သော
ရွှေဗိမာန်ကို။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ နာဓိစ္စလဒ္ဓံ၊ အကြောင်း ကင်းသဖြင့်
မရအပ်။ နပရိဏာမဇံ၊ ငါ၏အကျိုးငှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်
ညွတ်ခြင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်။ သယံ၊ မိမိ အလိုလို။ န ကတံ၊ မဆောက်
လုပ်စေအပ်။ ဒေဝေဟိပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ န ဒိန္နံ၊ မပေးအပ်။
အပါပကေဟိ၊ မယုတ်မာကုန်သော။ ပုညေဟိ၊ စိတ်သန္တာန်ကို ဖြူစင်စေ
တတ်ကုန်သော။ သကေဟိ ကမ္မေဟိ၊ မိမိ ကုသိုက်ကံတို့ကြောင့်။ ဣဒံ ဝိမာနံ၊
ဤရွှေဗိမာန်ကို။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်၏။

ထိုသို့ ဖြေဆိုသည်ရှိသော် အဋ္ဌာရသည် ဘုရားအလောင်း သင်္ခါလ
နဂါးမင်းအား စည်းစိမ်ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ကို မေး
ပြန် လိုရကား—

၁၇၂။ ကိန္တေ ဝတံ ကိံ ပန ဗြဟ္မစရိယံ၊
ကိဿ သုစိဏ္ဏဿ အယံ ဝိပါကော။
အက္ခာဟိ မေ နာဂရာဇေ တမတ္ထိ၊
ကထံနု တေ လဒ္ဓမိဒံ ဝိမာနံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇၂။ နာဂရာဇာ၊ နဂါးမင်း။ တေ-တဝ၊ သင်နဂါးမင်း၏။
 ဝတ်၊ မြတ်သောဗိမာန်ကို ရစိမ့်သောငှာ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်
 သော ကျင့်ဝတ်သည်။ ကိံ၊ အဘယ်ကျင့်ဝတ်နည်း။ ဗြဟ္မစရိယံ၊
 ရှေ့ဗိမာန်ကို ရခြင်း၏ အကြောင်း ကောင်းမြတ်သောအကျင့်သည်။ ကိံ ပန၊
 အဘယ်အကျင့်နည်း။ အယံ ဝိပါကော၊ ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခြင်း
 တည်းဟူသော အကျိုးသည်။ ကိဿ၊ အဘယ်မည်သော။ သုစိန္တဿ၊
 ကောင်းမှု၏။ ဝိပါကော၊ အကျိုးနည်း။ ကထံ၊ အသို့မူ၍၊ တေ-တယာ၊
 သင်နဂါးမင်းသည်။ ဣဒံ ဝိမာနံ၊ ဤဗိမာန်ကို။ လဒ္ဒန္တံ၊ ရသနည်း။
 တေမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ၊ ငါ့အား၊ အက္ခာဟိ၊ ဟောပါလော့။

ဘုရားလောင်း သင်္ခပါလနဂါးမင်းသည် ထိုအမေးကို ဖြေလိုရ
 ကား—

၁၇၃။ ရာဇာ အဒဟာသိံ မဂဓာနမိဿရော၊
 ဒုယျောဒနော နာမ မဟာနုဘာဒေဝါ။
 သော ဣတ္တရံ ဇီဝိတံ သံဝိဒိတူာ၊
 အသဿတံ ဝိပရိကာမဓမ္မံ။

၁၇၄။ အနုဉ္စ ပါနုဉ္စ ပသန္နစိတ္တော၊
 သက္ကစ္စဒါနံ ဝိပုလံ အဒါသိံ။
 ဩပါနဘူတံ မေ သရံ တဒါသိံ၊
 သန္တပိတော သမဏဗြာဟ္မဏာ စ။

၁၇၅။ မာလဉ္စ ဂန္ဓဉ္စ ဝိလေပနဉ္စ၊
 ပဒီပိယံ ယာန မုပဿယန္တံ။
 အတ္ထာဒနံ သယ မထန္နပါနံ၊
 သက္ကစ္စ ဒါနာနိ အဒမ္မ တတ္ထံ။

၁၇၆။ တံ မေ ဝတံ ပန ဗြဟ္မစရိယံ၊
 တဿ သုစိန္တဿ အယံ ဝိပါကော။
 တေနေဝ မေ လဒ္ဒမိဒံ ဝိမာနံ၊
 ပဟူတဘက္ခံ ဗဟုအန္ဓပါနံ။

နစ္စေတိ ဂီတေဟိ စုပေတရူပံ၊
စိရဋ္ဌိတိကံ န စ သဿတာယံ—

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၇၃။ အဠာရ၊ အဠာရ၊ မဂဓာနံ၊ မဂဓရာဇ် တိုင်းသူတို့ကို။
ဣဿရော၊ အစိုးရသော။ မဟာနုဘာဝေါ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော။
ဒုယျောဒနောနာမ၊ ဒုယျောဒန မည်သော။ ရာဇာ၊ မင်းမြတ်သည်။
အဟောသိံ၊ ဖြစ်ဖူးပြီ။ သောရာဇာ၊ ထိုဒုယျောဒန မင်းသည်။ ဇီဝိတံ၊
အသက်ကို။ ဣတ္တရံ၊ နည်း၏ဟူ၍။ အသဿတံ။ မမြဲချေဟူ၍။ ဝိပရိကာမ
ဓမ္မံ၊ ဖောက်ပြန်သော သဘောရှိ၏ဟူ၍။ သံဝိဒိတွာ၊ သိ၍။

၁၇၄။ ပသန္ဓစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝိပုလံ၊
ပြန်ပြောစွာသော။ အန္ဓု၊ ဆွမ်းအလှူကို လည်းကောင်း။ ပါနု၊ ဟင်း
အဖျော် အလှူကို လည်းကောင်း။ သက္ကစ္စံ၊ ရှိသေစွာ။ အဒါသိံ၊ လှခဲ့
ဖူးပြီ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မေ ငါ၏။ သရံ၊ အိမ်သည်။ ဩပါနဘူတံ၊
ခရီးလေးခုတို့၏ အဆုံ၌ တူးအပ်လော ရေကန်သဖွယ်သည်။ အသိံ၊
ဖြစ်၏။ သမဏာ စ၊ ရဟန်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ပြာဟ္မဏာ စ၊
ပုဏ္ဏားတို့သည် လည်းကောင်း။ သန္တပိတာ၊ ပစ္စည်း လေးပါးတို့ဖြင့်
ရောင့်ရဲကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

အလှူဝတ္ထု ၁၀-ပါး

၁၇၅။ တတ္ထ၊ ထိုလှူပြည်၌။ မာလဉ္စ၊ ပန်းကို လည်းကောင်း။
ဂန္ဓဉ္စ၊ နံ့သာကို လည်းကောင်း။ ဝိလေပနဉ္စ၊ နံ့သာပျောင်းကို လည်း
ကောင်း။ ပဒိပိယဉ္စ၊ ဆီမီးကို လည်းကောင်း။ ယာနဉ္စ၊ ယာဉ်ကို လည်း
ကောင်း။ ဥပဿယဉ္စ၊ ကျောင်းကို လည်းကောင်း။ အစ္ဆာဒနဉ္စ၊ အဝတ်
သင်္ကန်းကို လည်းကောင်း။ သယနဉ္စ၊ အိပ်ရာနေရာကို လည်းကောင်း။
အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အန္ဓုပါနဉ္စ၊ ထမင်းအဖျော်ကို လည်းကောင်း။
ဣမာနိ ဒါနာနိ၊ ဤဆယ်ပါးကုန်သော ဒါနဝတ္ထုတို့ကို။ သက္ကစ္စံ၊ ရှိသေ
စွာ။ အဒမ္မ၊ လှခဲ့ဖူး၏။

၁၇၆။ အဠာရ၊ အဠာရ။ တံ ဝတံ၊ ထို ဆယ်ပါးသော ဒါန
ဝတ္ထုတို့ကို လှူဒါန်းခြင်းတည်းဟူသော ကျင့်ဝတ်သည်။ မေ ငါ၏။

ဝတ်၊ မြတ်သော ရွှေဗိမာန်ကြီးကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော ကျင့်
 ဝတ်တည်း။ တံဗြဟ္မစရိယံပန၊ ထိုဆိုအပ်ပြီးသော အကျင့်သည်ကား။
 မေ၊ ငါ၏။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ရွှေဗိမာန်ကို ရခြင်း၏အကြောင်း ကောင်းမြတ်
 သော အကျင့်တည်း။ အယံ ဝိပါကော၊ ဤကောင်းကျိုးသည်။ တဿ-
 တာဒိသဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ သုစိန္တဿ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်
 သော ဒါနကုသိုလ်၏။ ဝိပါကော၊ ကောင်းကျိုးတည်း။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။
 တေနေဝ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော လှူဒါန်းပူဇော်သော ကောင်းမှုကြောင့်
 သာလျှင်။ ဣဒံဝိမာနဉ္စ၊ ဤရွှေဗိမာန်ကို လည်းကောင်း။ ပဟုတဘက္ခဉ္စ၊
 များစွာသော ဘောဇဉ်ကို လည်းကောင်း။ ဗဟုအန္ဓပါနဉ္စ၊ များစွာ
 သော ထမင်းအဖျော်ကို လည်းကောင်း။ မေမယာ၊ ငါသည်၊ လဒ္ဓံ၊
 ရအပ်၏။ နုစ္စေဟိ စ၊ ကချေသည်တို့နှင့် လည်းကောင်း။ ဂီတေဟိ စ၊
 သီချင်းသည်တို့နှင့် လည်းကောင်း။ ဥပေတရူပံ၊ ပြည့်စုံသောသဘော
 ရှိထသော။ အယံ ဣမံ ဝိမာနံ၊ ဤ ငါ၏ ရွှေဗိမာန်သည်။ စိရဋ္ဌိတိကံ၊
 အခွန်မြင့်ရှည် တည်လင့်ကစား။ န စသဿတံ၊ မြဲသောသဘော မရှိ
 ချေ။

ဤသို့ ဖြေဆိုသည်ရှိသော် နဂါးမင်း ဤကဲ့သို့သော ဘုန်းတန်ခိုး
 နှင့် ပြည့်စုံပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဘုန်းကံနည်းသော သူဆင်းရဲမျိုး
 မှုဆိုးတို့၏ အနှိပ်အစက်ကို ခံရဘိသနည်းဟု ဘုရားလောင်းကို မေးမြန်း
 လိုရကား....

၁၇၇။ အပ္ပနုဘာဝါတံ မဟာနုဘာဝ၊
 တေဇယိနံ ဟန္တိ အတေဇဝန္တော။
 ကိမေဝ ဒါဌာဝုဓ ကိံ ပဋိစ္စ၊
 ဟတ္ထိတ္တ မာဂစ္ဆိ ဝနိဗ္ဗကာနံ။

၁၇၈။ ဘယံ နုတေ အန္ဓဂတံ မဟန္တိ၊
 တေဇော နုတေ နာန္ဓဂံ ဒန္တမူလံ။
 ကိမေဝ ဒါဌာဝုဓကိံ ပဋိစ္စ၊
 ကိလေသ မာပဇ္ဇိ ဝနိဗ္ဗကာနံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၇၇။ နာဂရာဇ၊ နဂါးမင်း။ အတေဇဝန္တော၊ အရှိန်အစော်
 မရှိကုန်ထသော။ အပ္ပနုဘာဝါ၊ နည်းသော အာနုဘော် ရှိကုန်သော
 မုဆိုးတို့သည်။ တေဇသိနံ၊ အရှိန်အစော်နှင့် ပြည့်စုံထသော။ မဟာနုဘာဝံ၊
 ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော။ တံ၊ အရှင် နဂါးမင်းကို။ ကိံ ကာရဏာ၊
 အဘယ်ကြောင့်။ ဟန္တိ၊ ရှစ်ဌာနတို့၌ တံကျင်ဖြင့် ထိုးလျှိုဘိ၍ ညှဉ်းဆဲလေ
 ကုန် သနည်း။ ဒါဌာဝုဓ၊ အစွယ်လက်နက် ရှိသော နဂါးမင်း။ ကိံ၊
 အဘယ်ကို။ ပဋိစ္စ၊ အစွဲပြု၍။ ကိမေဝ၊ အဘယ်ကြောင့်သာလျှင်။ တံ၊
 အရှင် နဂါးမင်းသည်။ ဝနိဗ္ဗကာနံ၊ မုဆိုးတို့၏။ ဟတ္ထတ္တံ၊ လက်၌ ပျက်စီး
 ခြင်းသို့။ အာဂစ္ဆိ၊ ရောက်သနည်း။

၁၇၈။ ဒါဌာဝုဓ၊ အစွယ်လက်နက်ရှိသော နဂါးမင်း။ တေ၊
 သင် နဂါးမင်း၏။ တေဇော၊ အစွမ်းတော်သည်။ တဒါ၊ ထို မုဆိုးတို့ကို
 မြင်သောအခါ၌။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ဘယံ၊ ကြောက်ခြင်းသို့။
 အန္ဓဂတံ နု၊ ရောက်လေသလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့ မဟုတ်မှုကား။ 'တေ၊
 သင် နဂါးမင်း၏။ တေဇော၊ အဆိပ်သည်။ ဒန္တမူလံ၊ အစွယ်ရင်းသို့။
 နာန္တဂံ နု၊ မရောက်လာလေသလော။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။
 ကိမေဝ၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ ဝနိဗ္ဗကာနံ၊ မုဆိုးတို့၏။ သန္တိကေ၊
 အထံ၌။ ကိလေသံ၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇိ၊ ရောက်တော်မူရလေ
 သနည်း။

ဘုရားအလောင်း သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည် ထို အဋ္ဌာရ အမေးကို
 ဖြေလိုရကား—

၁၇၉။ န မေ ဘယံ အန္ဓဂတံ မဟန္တံ၊
 တေဇော န သက္ကာ မမ တေဟိ ဟန္တိ။
 သတဉ္စ ဓမ္မာနိ သုကိတ္တိတာနိ၊ သမုဒ္ဒဝေလဘဝ ဒုရစ္စယာနိ။

၁၈၀။ စာတုဒ္ဒသိံ ပဉ္စဒသိံ အဋ္ဌာရ၊
 ဥပေါသထံ နိစ္စမုပိဝသာမိ။
 အထာဂမုံ သောဋ္ဌသ ဘောဇပုတ္တာ၊
 ရဇြံ ဂဟေတွာန ဒဠေ ပါသံ။

F16(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၁၈၁။ ဘေတောန နာသံ အတိကဿ ရဇ္ဇံ၊
 နယံ သုမံ သမ္ပရိဂယ လုဒ္ဓါ။
 တောဒိသံ ဒုက္ခမဟံ တိတိက္ခံ၊
 ဥပေါသထံ အပ္ပဋ္ဌိဒကာပယန္တော—
 ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၇၉။ အဠာရ၊ အဠာရ။ တဒါ၊ ထို မုဆိုးတို့ကို မြင်သောအခါ၌။
 မေ၊ ငါ၏။ တေဇော၊ အစွမ်းသည်။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ဘယံ၊
 ကြောက်ခြင်းသို့။ နန္ဒဂတံ၊ မခရောက်။ မမ၊ ငါ့အား။ တေဟံ၊ ထို မုဆိုး
 တို့သည်။ ဟန္တံ၊ ဖျောက်အံ့သောငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်နိုင်။ စ၊ ထိုသို့ပင်
 မတတ်နိုင်စေကာမူ။ သမုဒ္ဓဝေလာဝ၊ သမုဒ္ဓရာ ကမ်းကိုကဲ့သို့။ သတံ၊
 ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏။ သုကိတ္တိတာနိ၊ ကောင်းစွာ ဟော
 တော်မူအပ်ကုန်သော။ ဒုရစ္စယာနိ၊ လွန်ခြင်းငှာ ခံကုန်သော။ ဓမ္မာနိ၊
 သီလ အစရှိကုန်သော တရားတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တသ္မာ၊
 ထို့ကြောင့်။ ဝနိဗ္ဗကာနံ၊ မုဆိုးတို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။
 ကိလေသံ၊ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇာမိ၊ ရောက်၏။

၁၈၀။ အဠာရ၊ အဠာရ။ အဟံ၊ ငါသည်။ စာတုဒ္ဓသိံ၊ တစ်ဆယ့်
 လေးရက်တို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော နေ့၌ လည်းကောင်း။ ပဉ္စဒသိံ၊
 တစ်ဆယ့်ငါးရက်တို့၏ ပြည့်ကြောင်း ဖြစ်သော နေ့၌ လည်းကောင်း။
 နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။ ဥပဝသာမိ၊ သုံး၏။ အထ၊
 ထိုအခါ၌။ သောဠသ၊ တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သော။ ဘောဇပုတ္တာ၊
 မုဆိုးသားတို့သည်။ ရဇ္ဇံ၊ ကြီးကို လည်းကောင်း။ ဒဠံ၊ မြဲမြံသော။
 ပါသဉ္စ၊ ကျော့ကွင်းကို လည်းကောင်း။ ဂဟေတောန၊ ယူ၍။ မမ၊ ငါ၏။
 သန္တိကံ၊ အထံသို့။ အာဂမ္မံ၊ လာကြကုန်၏။

၁၈၁။ အဠာရ၊ အဠာရ။ လုဒ္ဓါ၊ မုဆိုးတို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။
 သရီရေ၊ ကိုယ်၌။ ဘေတောန၊ ရှစ်ငှာနတို့၌ ဖောက်၍။ နာသံ၊ နှာခေါင်းကို။
 ဝိဝဋ္ဌ၊ ဖောက်၍။ ရဇ္ဇံ၊ နှာခေါင်း၌ သိသောကြီးကို။ အတိကဿ၊ ထမ်း
 ပိုးစွန်း၌ ဆွဲ၍။ သမ္ပရိဂယ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ သိမ်းဆည်း၍။ မံ၊ ငါ့ကို။
 နယံ သု၊ ဆောင်ကြကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥပေါသထံ၊ ဥပုသ်ကို။

အပ္ပဋ္ဌိကောပယန္တော၊ မပျက်စီးစေလိုသောကြောင့်။ ဘောဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။ တိတိက္ခံ၊ သည်းခံ၏။

ဤသို့ ဖြေဆိုသည်ရှိသော် အဋ္ဌာရသည် နဂါးမင်း ထိုသို့ စည်းစိမ် ချမ်းသာ ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံလျက် အဘယ်ကြောင့် ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို သည်းခံလျက် ဥပုသ်ဆောက်တည်ဘိသနည်းဟု အကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၁၈၂။ ကောယနေ တံ ပထေ အဒ္ဓသံသု၊
ဗလေန ဝဏ္ဏေန စုပေတရူပံ။
သိရိယာ ပညာယ စ ဘာဝိတောသိ၊
ကိံ ပတ္တယံ နာဂ တပေါ ကရောသိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈၂။ နာဂ၊ အဆွေ သင်္ခါလ နဂါးမင်း။ ကောယနေ၊ တစ်ဖဝါးလှမ်းလောက်ရုံမျှသော။ ပထေ၊ ခြေကြောင်းခရီး၌။ ဗလေန၊ ခွန်အားနှင့် လည်းကောင်း။ ဝဏ္ဏေန၊ အဆင်းနှင့် လည်းကောင်း။ စုပေတရူပံ၊ ပြည့်စုံသော သဘောရှိသော။ တံ၊ အဆွေ နဂါးမင်းကို။ ဘောဇပုတ္တာ၊ မုဆိုးတို့သည်။ အဒ္ဓသံသု၊ မြင်ကြကုန်၏။ တံ၊ သင် အဆွေ နဂါးမင်းသည်။ သိရိယာ စ၊ ဘုန်းကျက်သရေအားဖြင့် လည်းကောင်း။ ပညာယ စ၊ ပညာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ ဘာဝိတော၊ ကြီးပွားသော သူသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သည်မဟုတ်တုံလော။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ပတ္တယံ-ပတ္တယန္တော၊ တောင့်တလျက်၊ တပေါ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်းအကျင့်ကို။ တံ၊ သင် အဆွေ နဂါးမင်းသည်။ ကရောသိ၊ ပြုတော်မူသနည်း။

သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည် ထို အဋ္ဌာရ အမေးကို ဖြေလိုရကား—

၁၈၃။ န ပုတ္တဗဟတူ န ဓနဿ ဟေတူ၊
န အာယုနော စာပိ အဋ္ဌာရ ဟေတူ။
မနုဿယောနိံ အဘိပတ္တယာနော၊
တသ္မာ ပရက္ကမတပေါ ကရောမိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

လူ့ဘဝမှန်မြတ်ပုံ

၁၈၃။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ ပုတ္တဟေတု၊ သားကို အလိုရှိသော
 ကြောင့်။ တပေါ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း အကျင့်ကို။ နကရောမိ၊ ငါ
 မပြု။ ဓနုဿ၊ ဥစ္စာ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ တပေါ၊ ဥပုသ်
 ဆောက်တည်ခြင်း၏ အကျင့်ကို။ နကရောမိ၊ ငါမပြု။ အာယုနော စာပိ၊
 အသက်၏လည်း။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ တပေါ၊ ဥပုသ်ဆောက်
 တည်ခြင်း အကျင့်ကို။ နကရောမိ၊ ငါမပြု။ အဟံ၊ ငါသည်။ မနုဿ-
 ယောနိ၊ လူ၏အမျိုးကို။ အဘိပတ္တယာနော၊ တောင့်တ၏။ တသ္မာ၊
 ထို့ကြောင့်။ ပရက္ကမ၊ အားထုတ်၍။ တပေါ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း
 အကျင့်ကို။ ကရောမိ၊ ပြု၏။

ဤသို့ ဖြေဆိုသည်ရှိသော် လူ၏အမျိုးကို တောင့်တသော
 အကြောင်းကို မေးမြန်းလိုရကား—

၁၈၄။ တံ လောဟိတက္ခော ဝိဟတန္တရံသော၊
 အလင်္ကတော ကပ္ပိတကေသမဿ။
 သုရော သိတော လောဟိတစန္ဒနေန၊
 ဂန္ဓဗ္ဗရာဇေ ဒိသာ ပဘာသတိ။

၁၈၅။ ဒေဝိဒ္ဓိပဒတ္တာသိ မဟာနုဘာဝေါ၊
 သဗ္ဗဟိ ကာမေဟိ သမင်္ဂိဘူတော။
 ပုစ္ဆာမိ တံ နာဂရာဇေ တမတ္ထံ၊
 သေယျာ ဣတော ကေန မနုဿလောကော—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈၄။ နာဂရာဇာ၊ နဂါးမင်း၏။ တံ၊ သင်နဂါးမင်းသည်။
 လောဟိတက္ခော၊ နိသော မျက်လုံးရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိဟတန္တရံသော၊
 ပခုံးနှစ်ဖက်တို့၏ အကြား၌ ပြေပြစ်ချောမောသော အသားရှိသည်။
 အသိ၊ ဖြစ်၏။ အလင်္ကတော၊ တန်ဆာဆင်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
 ကပ္ပိတကေသမဿ၊ ကောင်းစွာ ပြုပြင်အပ်သော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိသည်။ အသိ၊
 ဖြစ်၏။ လောဟိတစန္ဒနေန၊ စန္ဒကူးနီဖြင့်။ သုရောသိတော၊ ကောင်းစွာ
 လိမ်းကျံအပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာ၌။ တံ၊ သင်

အဆွေနဂါးမင်းသည်။ ဂန္ဓဗ္ဗရာဇာဝ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်းကဲ့သို့။ ပဘာသတိ၊ ထွန်းပသည်တကား။

၁၀၅။ နာဂရာဇာ၊ နဂါးမင်း။ တံ၊ သင်္ခါလနဂါးမင်းသည်။ ဒေဝိဒ္ဓိ-
ပတ္တော၊ နတ်တို့၏ တန်ခိုးကိုရသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မဟာနုဘာဝေါ၊
ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်
သော။ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်တို့နှင့်။ သမဂီဘူတော၊ ပြည့်စုံစွာဖြစ်သည်။
အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတော၊ ဤ နဂါးပြည်ထက်။ မနုဿလောကော၊ လူ့
ပြည်သည်။ ကေန၊ အဘယ်အကြောင်းအရာဖြင့်။ သေယျော၊ သာယာ
ကဲလွန်၍ မြတ်လိမ့်မည်နည်း။ တံ၊ သင်္ခါလ နဂါးမင်းကို။ တေမတ္ထံ၊ ထို
အကြောင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။

သင်္ခါလ နဂါးမင်းသည် အဋ္ဌာရ၏ အမေးကိုဖြေလိုရကား-

၁၀၆။ အဋ္ဌာရ နာညတြ မနုဿလောကော၊
သုဒ္ဓိဝါ သံဝိဇ္ဇသိ သံယမောဝါ။
အဟဉ္ဇ လဒ္ဓါန မနုဿယောနိံ၊
ကာဟာမိ ဇာဘိမရဏဿ အန္တံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၆။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ မနုဿလောကော၊ လူ့ပြည်ကို။ အညတြ-
ဌပေထော၊ ထား၍။ သုဒ္ဓိဝါ၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုအပ်သော စင်ကြယ်ခြင်း
သည် လည်းကောင်း။ သံယမောဝါ၊ သီလကို ဆောက်တည်ရခြင်းသည်
လည်းကောင်း။ န သံဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်တစ်မှုကား။ မနုဿ-
ယောနိံ၊ လူ၏အမျိုးကို။ လဒ္ဓါန၊ ရ၍။ ဇာဘိ မရဏဿ၊ ပဋိသန္ဓေနေ
ခြင်း သေခြင်း၏။ အန္တံ၊ အဆုံးကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း သင်္ခါလနဂါးမင်း ဖြေဆိုသည်ရှိသော်
အဋ္ဌာရသည် လူ့ပြည်သို့ ပြန်လိုသောအကြောင်းကို သင်္ခါလနဂါးမင်း
အား ပန်ကြားလိုရကား-

၁၈၇။ သံဝစ္ဆရာ မေ ဝသတော တဝန္တိကေ၊
 အန္ဓေန ပါနေန ဥပဋ္ဌိတောသ္မိ။
 အာမန္တ ယိတွာန ပလေမိ နာဂ၊
 စိရပူဝုတ္ထောသ္မိ အဟံ ဇနိန္ဒ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈၇။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ တဝန္တိကေ၊ သင်နဂါးမင်း၏ အထံ
 တော်၌။ ဝသတော၊ နေသော။ မေ၊ ငါ့အား။ သံဝစ္ဆရာ၊ တစ်နှစ်
 လည်ပြီ။ အဟံ၊ ငါ့ကို။ တယာ၊ သင် နဂါးမင်းသည်။ အန္ဓေန၊ ထမင်း
 ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပါနေန၊ အဖျော်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဥပဋ္ဌိတော၊
 လုပ်ကျွေး ပူဇော်အပ်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ သင် နဂါးမင်းကို။
 အာမန္တယိတွာန၊ ပန်ကြား၍။ ပလေမိ၊ သွားတော့အံ့။ ဇနိန္ဒ၊ နဂါး
 မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ စိရပူဝုတ္ထော၊ လူ့ပြည်မှ ကင်းကွာ၍ ကြာ
 မြင့်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ပန်ကြားသည်ရှိသော် သင်ပါလနဂါးမင်းသည် မိမိချစ်
 မြတ်နိုးသောအကြောင်းအား အဋ္ဌာရအား ကြားလိုရကား—

၁၈၈။ ပုတ္တာ စ ဒါရာ စ အနုဇီဝိနော စ၊
 နိစ္စာနုသိဋ္ဌာ ဥပတိဋ္ဌထေ တံ။
 ကစ္စိန္နု တံ နာဘိသပိတ္ထ ကောစိ၊
 ပိယဉ္စ မေ ဒဿနံ တုယံ အဋ္ဌာရ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈၈။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ ပုတ္တာ စ၊ သားသမီးတို့သည် လည်း
 ကောင်း။ ဒါရာ စ၊ မယားတို့သည် လည်းကောင်း။ အနုဇီဝိနော စ၊
 မှီ၍ အသက်မွေးကုန်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။
 အနုသိဋ္ဌာ၊ ဆုံးမတိုင်း ခံရကုန်သည်ဖြစ်၍။ တံ၊ သင့်ကို။ ဥပတိဋ္ဌထေ၊
 လုပ်ကျွေးကြကုန်၏။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်။ တေ၊
 သင့်အား။ နာဘိသပိတ္ထကစ္စိန္နု၊ မဆဲရေး မမြည်တမ်းသည် မဟုတ်လော။
 တုယံ၊ အင့်အား။ ဒဿနံ၊ မြင်ခြင်းကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပိယံဟိ-ပိယံဝေ၊
 ချစ်ခင် လေးမြတ်သည်သာလျှင်တည်း။

ထိုသို့ သင်္ခါလနဂါးမင်း ပြောဆိုသည်ရှိသော် အဋ္ဌာရသည်
နဂါးမင်းထံ၌ ချမ်းသာစွာနေရခြင်းကို ချီးမွမ်းလိုရကား -

၁၈၉။ ယထာပိ မာတုစ ပိတု အဂါရေ၊
ပုတ္တော ပိယော ပဋိဝိဟိတောဝ သေယျံ၊
တတောပိ မယံ ဣဓမေဝ သေယျော၊
စိတ္တဉ္စိ တေ နာဂ မယိ ပသန္နံ -
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈၉။ နာဂ၊ နဂါးမင်း။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ တေ၊
သင် နဂါးမင်း၏။ စိတ္တံ စိတ်တော်သည်။ မယိ၊ ငါ၌။ ပသန္နံ၊ ကြည်
လင်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မာတုစ၊ အမိသည် လည်းကောင်း။
ပိတု စ၊ အဘသည် လည်းကောင်း။ ပဋိဝိဟိတော၊ လုပ်ကျွေးအပ်သော။
ပိယော၊ ချစ်စွာသော။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ အဂါရေ၊ အိမ်၌။
ဝသေယျ ယထာပိ၊ နေရသကဲ့သို့လည်း။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဝသေယျံ၊
နေရ၏။ တတောပိ၊ ထိုမိဘအိမ်၌ နေရသည်ထက်လည်း။ မယံ၊ ငါ
အား။ ဣဓမေဝ၊ ဤ နဂါးပြည်၌သာလျှင်။ ဝါသော၊ နေရခြင်းသည်။
သေယျော၊ ကောင်းမြတ်ပေ၏။

ဤသို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုသည်ရှိသော် သင်္ခါလနဂါးမင်းသည် ထို
အဋ္ဌာရအား ပေးကမ်းဖွယ်ကို ပေးကမ်းမှုထားလိုက်လိုရကား -

၁၉၀။ မဏိမယံ ဝိဇ္ဇတိ လောဟိတင်္ဂါ၊
ဓနာဟရော မဏိရတနံ ဥဋ္ဌာရံ။
အာဒါယ တံ ဂစ္ဆ သကံ နိကေတံ၊
လဒ္ဓါ ဓနံ တံ မဏိ မောဿဇ္ဇဿု -
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၀။ အဋ္ဌာရ၊ အဋ္ဌာရ။ မယံ၊ ငါ့အား။ လောဟိတင်္ဂါ၊
နီသောအင်္ဂါရှိသော။ ဓနာဟရော၊ ဥစ္စာကို ဆောင်ယူ၍ ပေးတတ်သော။
မဏိ၊ ပတ္တမြားသည်။ ဝိဇ္ဇတိ၊ ရှိ၏။ ဥဋ္ဌာရံ၊ မြတ်ဘော။ မဏိရတနံ၊
ပတ္တမြားရတနာကို။ တံ၊ သင်သည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ သကံနိကေတံ၊

မိမိအိမ်သို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ လဒ္ဒါ၊ ရပြီးမှ၊
တံမဏိံ၊ ထိုပတ္တမြားကို။ ဩဿဇ္ဇဿ၊ ရေအိုးထဲ၌ ထားလေလော့။

အဋ္ဌာရ ရသေ့သည် ဤသို့ ပြန်ကြားပြောဆိုပြီးလျှင် မြတ်သော
မင်းကြီး....ငါသည် ထိုအခါ သင်္ခါလနဂါးမင်းကို ဤသို့သောစကားကို
ဆို၏။ “အဆွေ့နဂါးမင်း.... ငါသည် ဥစ္စာဖြင့် အလိုမရှိ၊ ရဟန်းပြု
ခြင်းငှာ အလိုရှိ၏” ဟုဆို၍ ရသေ့ ရဟန်းကို၏ ပရိက္ခရာကိုဆောင်ယူခဲ့၍
ထို နဂါးမင်းနှင့်တကွ နဂါးပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ထိုနဂါးမင်းကို ပြန်လည်
စေပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြု၏” ဟု ပြောဆို၍ မင်းအား
တရား ဟောလိုရကား -

၁၉၁။ ဒိဋ္ဌာ မယာ မာနုသကာပိ ကာမာ၊
အသဿတာ ဝိပရိဏာမဓမ္မာ။
အာဒီနဝံ ကာမဂုဏေသု ဒိသ္မာ၊
သဒ္ဒါ ယဟံ ပဗ္ဗဇိတောမိ ရာဇ -

၁၉၂။ ဒုမပ္ပလာနိဝ ပတန္တိ မာဏဝ၊
ဒဟရာ စ သရီရဘေဒါ။
တေပိ ဒိသ္မာ ပဗ္ဗဇိတောမိ ရာဇ၊
အပဏ္ဏကံ သာမညမေဝ သေယျော -

ဟူသော ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကိုဆို၏။

၁၉၁။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မာနုသကာ၊ လူ၌ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမာ
ပိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်အပ်ကုန်ပြီ။
ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ အသဿဘာ၊ မမြဲသော သဘောရှိကုန်၏။
ဝိပရိဏာမ ဓမ္မာ၊ ဘောက်ပြန်သော သဘောရှိကုန်၏။ ကာမဂုဏေသု၊
ကာမဂုဏ်တို့၌။ အာဒီနဝံ၊ အပြစ်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။
သဒ္ဒါယ၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးနိဗ္ဗာန်ကို ယုံကြည်၍။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု
သည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။

၁၉၂။ ဒုမပ္ပလာနိ၊ အမှည့်၊ အစိမ်းဖြစ်ကုန်သော သစ်သီးတို့
သည်။ ပတန္တိ ဣဝံ၊ ကြွေကျကုန်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဒဟရာ၊

ပျိုရွယ်နုကုန်သော။ မာဏဝါစ၊ သတ္တဝါတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝုဒ္ဓါ၊
ကြီးမားအိုမင်း ကုန်ပြီးသော။ မာဏဝါဇ၊ သတ္တဝါတို့သည်လည်းကောင်း။
သရီရဘေဒါ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပတန္တိ၊ ကြွေကျကုန်
၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်၊ တေပိ၊ ထိုသေကျေပျက်စီးခြင်း သဘောကိုလည်း။
ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အပဏ္ဏကံ၊ ပျက်မယွင်း သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်
မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော။ သာမညမေဝ၊ ရဟန်းအဖြစ်သည် သာလျှင်။
သေယျော၊ မြတ်၏ဟု နှလုံးပိုက်၍။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုသည်။ အမှီ၊
ဖြစ်၏။

မင်းသည် ထိုအဋ္ဌာရ ရသေ့၏ တရားစကားကို ကြားနာ၍ ဝမ်း
မြောက်ရကား....

၁၉၃။ သဒ္ဓါဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ သပညာ၊
ဗဟုဿုတာ ယေ ဗဟုဋ္ဌာနစိန္တိနော။
နဂဉ္စ သုတ္တာန တဝဉ္စာဋ္ဌာရ၊
ကာဟာမိ ပုညာနိ အနုပ္ပကာနိ—
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၃။ အဋ္ဌာရ၊ အရှင် အဋ္ဌာရ။ ယေ သန္တာ၊ အကြင်သူတော်
ကောင်းတို့သည်။ သပညာ၊ ပညာရှိကုန်၏။ ဗဟုဿုတာ၊ များသော
အကြားအမြင် ရှိကုန်၏။ ဗဟုဋ္ဌာန စိန္တိနော၊ များသော အကြောင်း
အရာတို့ကို သိကုန်၏။ တေ သန္တာ၊ ထိုသူတော်ကောင်းတို့ကို။ ပုညတ္ထိ
ကေဟိ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည်။ အဒ္ဓါဟဝေ၊
စင်စစ်ကေန။ သေဝိတဗ္ဗာ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်ကုန်၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
သည်။ နဂဉ္စ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ နေလေ့ရှိသော နဂါး
မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး စကားကိုလည်းကောင်း။ တဝ၊ အရှင် အဋ္ဌာ။
ရသေ့၏။ ဝစနဉ္စ၊ တရားစကားကိုလည်းကောင်း။ သုတ္တာန၊ ကြားနာ
ရပေ၍။ အနုပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။
ကာဟာမိ၊ ပြုရပေအံ့-

ထိုစကားကိုကြား၍ အဋ္ဌာရ ရသေ့သည် ဗာရာဏသီမင်းအား
ကောင်းမှု၌ အားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလိုရကား....

F17(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၁၉၄။ သဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝိတဗ္ဗာ သပညာ၊
 ဗဟုဿုတာ ယေ ဗဟုဋ္ဌာနစိန္တိနော။
 နာဂဉ္စ သုတွာန မမဇ္ဇ ရာဇ၊
 ကရောဟိ ပုညာနိ အနပ္ပကာနိ....

ဟူသော အဆုံးဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၄။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေ သန္တာ၊ အကြင် သူတော်ကောင်းတို့
 သည်။ သပညာ၊ ပညာရှိကုန်၏။ ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင်
 ရှိကုန်၏။ ဗဟုဋ္ဌာနစိန္တိနော၊ များသောအကြောင်းအရာကို သိတတ်ကုန်
 ၏။ တေ သန္တာ၊ ထိုသူတော်ကောင်းတို့ကို။ ပုညတ္ထိကေဟိ၊ ကုသိုလ်
 ကောင်းမှုကို အလိဂ္ဂိကုန်သော သူတို့သည်။ အဒ္ဓါဟဝေ၊ စင်စစ်ကေန။
 သေဝိတဗ္ဗာ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်ကုန်၏။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ နာဂဉ္စ၊
 ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ နေလေ့ရှိသော နဂါးမင်း၏ ဂုဏ်
 ကျေးဇူး စကားကိုလည်းကောင်း။ မမ၊ ငါ၏။ ဝစနဉ္စ၊ တရားစကားကို
 လည်းကောင်း။ သုတွာန၊ ကြားနာရ၍။ အနပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်
 သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ ကရောဟိ၊ ပြုတော်မူလော့။

ထိုအဋ္ဌာရ ' ရသေ့သည် အကြင်အကြင်ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား တရားဟော၍ ထိုဗာရာဏသီပြည်၌သာလျှင် မိုးလေးလ
 တို့ ပတ်လုံးနေ၍ တစ်ဖန် ဟိမဝန္တာသို့သွား၍ အသက်ထက်ဆုံး ဗြဟ္မဝိဟာရ
 တရားလေးပါးကို ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

သင်္ခပါလ နဂါးသည်လည်း အသက်ထက်ဆုံး ဥပုသ် သုံးခြင်းကို
 သုံး၍ ဗာရာဏသီမင်းသည်လည်း ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍
 ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို
 ဆောင်တော်မူ၍ “ဒါယကာတို့... ယခုအခါ ကဿပသည် ထိုအခါ ခမည်း
 တော်ဖြစ်သော ရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ
 ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ အဋ္ဌာရ
 ရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သင်္ခပါလ
 နဂါးမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

လူ့ဘုံနတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံ၊ လူ့ဘုံမှန်မြတ်သည်။
 လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သင်္ခပါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-စူဠသုတသောမ ဇာတ်

လူ့ဘောင်၌ ငြီးငွေ့၍ ရဟန်းပြုခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “အာမန္တယာမိ နိဂမံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠသုတသောမဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် နိက္ခမပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

[ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု [ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် မဟာနာရဒ ကဿပဇာတ်နှင့် တူသလျှင် ကတည်း။] အထူးကား—

အတိတ်ဝတ္ထု လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ ပြည်သည် သုဒဿန အမည်ရှိသော မြို့ဖြစ်၏။ ထိုသုဒဿနမြို့၌ ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်း ရှိသော မျက်နှာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “သောမ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ သိကြားလိမ္မာဒသာအဖြစ်သို့ ရောက်သော ထို သောမ သတို့သားသည် အကြားအမြင်ကို နှစ်သက်တတ်၏။ စကား ကောင်းကို နာခံလေ့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသောမ သတို့သားကို သုတ သောမဟူ၍ သိကုန်၏။ ထိုသုတသောမ မင်းသားသည် အရွယ်ရောက် လျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အလုံးစုံသော အဘတ်တို့ကိုသင်၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ခမည်းတော်ဥစ္စာ ဖြစ်သော ထီးဖြူကိုရ၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ စည်းစိမ်ချမ်းသာသည် များ၏။ ထိုသုတသောမ မင်းအား စန္ဒာဒေဝီ အမူးရှိကုန်သော တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော မိဖုရားတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသုတသောမမင်းသည် နောက်အဖို့၌ သားသမီးတို့ဖြင့် ပွား

များလျှင် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ မမေ့လျော်သဖြင့် တောသို့
ဝင်၍ ရဟန်းပြုလို၏။

ဆံဖြူတစ်ပင် တောထွက်ချင်

ထိုသုတသောမ မင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ဆေတ္တာသည်ကို ခေါ်တော်
မူ၍ “အမောင် ဆေတ္တာသည်...အကြင်အခါ၌ ငါ၏ ဦးခေါင်းတော်၌
ဆံဖြူမြင်ငြားအံ့၊ ထိုအခါ ငါ့အား တင်လျှောက်လော့” ဟု မိန့်တော်
မူ၏။ ဆေတ္တာသည် သည် ထိုသုတသောမမင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ နောက်
အဖို့၌ ဆံဖြူကိုမြင်လျှင် တင်လျှောက်၍ “အမောင် ဆေတ္တာသည်... ထိုသို့
မြင်တပြီးကား ထိုဆံဖြူကိုနုတ်၍ ငါ၏လက်တော်၌ တင်ထားလော့” ဟု
ဆိုလတ်သော် ရှေ့မှူးညှပ်ဖြင့်နုတ်၍ လက်တော်၌ တင်ထား၏။ ထိုဆံဖြူ
ကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည် “ငါ၏ကိုယ်ကို အခြင်း
သည် နှိပ်စက်အပ်၏” ဟု ထိတ်လန့်ရကား ထိုဆံဖြူကိုယူ၍ ပြာသာဒ်မှ
ဆင်းသက်ပြီးလျှင် လူများမြင်ရာအရပ်ဝယ် ခင်းအပ်သော ရာဇပလ္လင်၌
နေတော်မူ၍ စစ်သူကြီး အမှူးရှိကုန်သော အမတ် ရှစ်သောင်းတို့ကို
လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ် အမှူးရှိကုန်သော ပုဏ္ဏားခြောက်သောင်း
တို့ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးကုန်သော တိုင်းပြည်၌ နေကုန်သောသူတို့ကို
လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်သူတို့ကို လည်းကောင်း၊ နိဂုံးသူ အစရှိသည်တို့ကို
လည်းကောင်း များစွာကုန်သော သူတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ငါ၏ဦးခေါင်း
၌ ဆံဖြူသည် ရောက်၏။ ငါသည် ကြီးရင့်အိုမင်းပြီ၊ ရဟန်းပြုလိုသည်၏
အဖြစ်ကို သိကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ကြားတော်မူလိုရကား—

၁၉၅။ အာမန္တယာမိ နိဂမံ၊ မိတ္တာမစ္စေ ပရိဿဇေ။
သိရသ္မိံ ပလိတံ ဇာတံ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇံ ဒါနိ ရောစဟံ—
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၅။ ဘောန္တော၊ အို...ပရိသတ် အပေါင်းတို့။ နိဂမံ၊ နိဂုံးသူ
တို့ကို လည်းကောင်း။ မိတ္တာမစ္စေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို လည်းကောင်း။
ပရိဿဇေ၊ အမှုလုပ်တို့ကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ အာမန္တယာမိ၊
သံစောတော်မူ၏။ မမ၊ ငါ၏။ သိရသ္မိံ၊ ဦးခေါင်း၌။ ပလိတံ၊ ဆံဖြူ

(၅၅၀-မ၊ ဣသုတသောမဇာတ်)

ပုံ-၅။ သုတသောမဇာတ်၏ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူကို ဆေတ္တာသည်တွေ့မြင်ပုံ။

သည်။ ဇာတံ၊ ရောက်၏။ ဒါနိ၊ ယခု။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇံ၊ ရဟန်း
အဖြစ်ကို။ ရောစ၊ နှစ်သက်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုပရိသတ်တို့တွင် တစ်ယောက်သောသူသည်
အလွန် ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တင်လျှောက်လိုရကား....

၁၉၆။ အဘုံ မေ ကထံ နု ဘဏသိ၊ သလ္လံ မေ ဒေဝ ဥရသိ ကပေသိ။
သတ္တသတာ တေ ဘရိယာ၊ ကထံ နု တေ တာ ဘဝိဿန္တိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၆။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အဘုံ၊ အစီး
အပွားမဲ့ဖြစ်သော စကားကို။ ကထံ-ကေန ကာရဏေန၊ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်။ ဘဏသိနု၊ မိန့်ဆိုတော်မူသနည်း။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်း
မြတ်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဥရသိ၊ ရင်၌။ သလ္လံ၊ ထက်စွာသောလုံကို။
ကထံ ကပေသိ၊ အဘယ်ကြောင့် ထိုးတော်မူဘိသနည်း။ တေ၊ အရှင်
မင်းမြတ်အား။ သတ္တသတာ၊ ခုနစ်ရာကုန်သော။ ဘရိယာ၊ မိဖုရားတို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ တာ၊ ထို ခုနစ်ရာကုန်သော
မိဖုရားတို့သည်။ ကထံ ဘဝိဿန္တိ နု၊ အသို့ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ နည်း။

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသူ တင်လျှောက်သော စကား
ကို ပယ်တော်မူလိုရကား—

၁၉၇။ ပညာယိဟိန္တိ တော ဒဟရာ၊ အညံပိ တာ ဂမိဿန္တိ။
သဂ္ဂဉ္စ ပတ္တယာနော၊ တေနာဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ—
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၇။ တော၊ ထိုမိဖုရားတို့သည်။ ဒဟရာ၊ ပျိုနုကြကုန်သေးသည်။
ပညာယိဟိန္တိ၊ ထင်ကုန်၏။ အညံပိ၊ မင်းတစ်ပါးသို့လည်း။ တာ၊ ထို
မိဖုရားတို့သည်။ ဂမိဿန္တိ၊ ဆည်းကပ်ကုန်လတ္တံ့။ သဂ္ဂဉ္စ၊ နတ်ပြည်ကို
လည်း။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တသည်။ အာယ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထို
ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုအံ့။

မယ်တော်ကြီး ငိုကြွေးရပြီ

မူးမတ်အစရှိကုန်သော သူတို့သည် ဘုရားလောင်းအား စကား တို့ ပေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မယ်တော်မိဖုရား အထံသို့ သွားကုန်ပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ မယ်တော် မိဖုရားသည် အဆောတလျှင် လာတော်မူလတ်၍ “ချစ်သား...သင် ချစ် သားသည် ရဟန်းပြုလို၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု ဆို၍ သားတော်မင်းကို အပြစ်တင်သဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလိုရကား-

၁၉၈။ ဒုလ္လဗ္ဗံ မေ အာသိ သုတသောမ၊
ယဿ တေ ဟောမဟံ မာတာ။
ယံ မေ ဝိလပန္နိယာ၊ အနုပေက္ခာ ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ။

၁၉၉။ ဒုလ္လဗ္ဗံ မေ အာသိ သုတသောမ၊ ယံ တံ အဟံ ဝိဇာယိဿံ။
ယံ မေ ဝိလပန္နိယာ၊ အနုပေက္ခာ ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၈။ သုတသောမ၊ သုတသောမ အမည်ရှိတော်မူသော။ ဒေဝ၊ သား တော်မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယဿ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသော။ တေ၊ သင်ချစ်သား၏။ မာတာ၊ မယ်တော်သည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရ၏။ ယံ-ယေန ကာရဏေန၊ အကြင်ကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝိလပန္နိယာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်ပင်။ အနုပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ တံ၊ သင်ချစ် သားသည်။ ပဗ္ဗဇသိ၊ ရဟန်းပြုလိုဘိ၏။ တေန ကာရဏေန၊ ထို့ကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ လဘနံ၊ သားကို ငါ့ခြင်းသည်။ ဒုလ္လဗ္ဗံ၊ မကောင်းသဖြင့် ရခြင်းမည်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၉၉။ သုတသောမ၊ သုတသောမ အမည်ရှိသော။ ဒေဝ၊ သား တော်မင်းမြတ်။ ယံ-ယေန ကာရဏေန၊ အကြင်ကြောင့်။ တံ၊ သင်ချစ် သားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိဇာယိဿံ၊ ဖွားမြင်ရ၏။ ယံ-ယေန ကာရ- ဏေန၊ အကြင်ကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝိလပန္နိယာ၊ ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ် ပင်။ အနုပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ပဗ္ဗဇသိ၊

ရဟန်းပြုလိုဘိ၏။ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့်။
မေ၊ ငါ၏။ လဘနံ၊ သားကိုရခြင်းသည်။ ဒုလ္လဒ္ဓံ၊ မကောင်းသော ရခြင်း
မည်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ရချေ၏။

ခမည်းတော် တားမြစ်ပုံ

ဤသို့ နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ငိုကြွေးမြည်တမ်း ပါသော်လည်း ဘုရား
လောင်းသည် မယ်တော်နှင့်တကွ တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကို ပြောဆို
တော်မမူ။ မယ်တော်သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် အလိုလိုသာလျှင် တင့်
အပ်လျှောက်ပတ်စွာ နေ၏။ ထို့နောင်မှ ထိုသုတသောမမင်း၏ ခမည်း
တော်အား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။ ခမည်းတော်သည် လာလတ်၍
သားတော်မင်းကို မေးလိုရကား—

၂၀၀။ ကောနာမေသော ဓမ္မော သုတသောမ၊

ကာ စ နာမ ပဗ္ဗဇ္ဇာယံ။

နော အမေ ဇိဏ္ဏေ ပဟာယ၊ အနပေက္ခာ ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၀။ သုတသောမ၊ သုတသောမ အမည်ရှိသော။ ဒေဝ၊
သားတော် မင်းမြတ်။ ယံ-ယေန ကာရဏေန၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့်။
နော၊ ငါတို့၏။ ပုဒတ္တာ၊ သားဖြစ်သော။ တံ၊ သင် ချစ်သားသည်။
ဇိဏ္ဏေ၊ အိုမင်းကုန်သော။ အမေ၊ ငါတို့ကို။ အနပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း
မရှိဘဲ။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗဇသိ၊ ရဟန်းပြုလိုဘိ၏။ တေန ကာရဏေန၊
ထိုအကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ သင်ချစ်သားကို။ ဝဒါမိ၊ ဆိုအံ့။ တဝ၊
သင် ချစ်သား၏။ ဧသော ဓမ္မော၊ ဤ အိုမင်းသည် ဖြစ်၍ မွေးမြူတို့
မွေးမြူသင့်ကုန်သော မိဘတို့ကို မငဲ့မကွက် တောထွက်လိုခြင်း အကျင့်
သည်။ ကော နာမ၊ အဘယ်အကျင့် မည်သနည်း။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ၊ ရဟန်းပြုခြင်း
သည်။ ကာ စ နာမ၊ အဘယ်မည်သော အကျိုးရှိသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။
ထိုအခါ သားတော်မင်းကို ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် “ချစ်သား
သုတသောမ....မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၌ ချစ်သား၏ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း

သည် အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်စေဦး၊ သင် ချစ်သား၏ ပျိုနုကုန်သော သားတော် သမီးတော်တို့သည် သင် ချစ်သားနှင့် ကင်း၍ လူဖြစ်အံ့သော ငှာ မစွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ထို သားတော် သမီးတော်တို့ ကြီးခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရဟန်းပြုရပါလတ္တံ့။” ဟု ဆို၍ အကြောင်းကို ကြားလို့ ရကား—

၂၀၁။ ပုတ္တာပိ တုယံ ဗဟဝေါ၊ ဒဟရာ အပတ္တ ယောဗ္ဗနာ။
မဉ္ဇူ တေပိ တံ အပဿန္တာ၊ မညေ ဒုက္ခံ နိဂစ္ဆန္တိ—
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၁။ တာတ သုတသောမ၊ ချစ်သား သုတသောမ။ မဉ္ဇူ၊ သာယာချေငံသော အသံ ရှိကုန်ထသော။ အပတ္တ ယောဗ္ဗနာ၊ အရွယ်သို့ မရောက်ကုန်သေးသော။ ဒဟရာ၊ ပျိုနုကုန်သော။ ဗဟဝေါ၊ များကုန်သော။ ပုတ္တာပိ၊ သားသမီးတို့သည်လည်း။ တုယံ၊ သင် ချစ်သားအား။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေပိ၊ ထို သားတော် သမီးတော်တို့သည်လည်း။ တံ၊ သင် ချစ်သားကို။ အပဿန္တာ၊ မမြင်ရကုန်သည်ရှိသော်။ ဒုက္ခံ၊ ကိုယ်စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ နိဂစ္ဆန္တိ မညေ၊ ရောက်ကုန်လတ္တံ့သည်ဟု ငါထင်မိ၏။

သုတသောမ တရားပြ

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ခမည်းတော်အား တရားဟောတော်မူလိုရကား—

၂၀၂။ ပုတ္တေဟိ စ မေ ဇတေဟိ၊
ဒဟရေဟိ၊ အပတ္တယောဗ္ဗနေဟိ။
မဉ္ဇူဟိ သဗ္ဗေဟိပိ တုမေဟိ၊
စိရံ ဌတူပိ ဝိနာသဘာဝေါ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၂။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ ဒဟရေဟိ၊ ပျိုနုကုန်ထသော။ အပတ္တ ယောဗ္ဗနေဟိ၊ အရွယ်သို့ မရောက်ကုန်သေးသော။ မဉ္ဇူဟိ၊ သာယာ

ချေငံသော ပြောဆိုသံ ရှိကုန်သော။ သဗ္ဗေဟံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဧတေဟိ
ပုတ္တေဟိ စ၊ ထို သားတော် သမီးတော်တို့နှင့် လည်းကောင်း။ တုမေဟိ
စ၊ ခမည်းတော်တို့နှင့် လည်းကောင်း။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ။ ဌတှာပိ၊
အတူတကွ နေရသော်လည်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝိနာသဘာဝေ၊
ပျက်စီးခြင်းသဘောရှိသည်သာလျှင် တကား။

မောင်းမများ ငိုကြွေးကြပုံ

ဤ “ပုတ္တေဟိ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ဘုရားအလောင်းသည်
ခမည်းတော်အား တရားဟောတော်မူ၏။ ခမည်းတော်သည် သားတော်၏
တရားစကားကို ကြားရလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို့နောင်မှ ဘုရား
လောင်း၏ ခုနစ်ရာကုန်သော မိဖုရားတို့အား ကြားကြလေကုန်၏။ ထို
မိဖုရားတို့သည်လည်း ပြာသာဒ်ထက်မှ ဆင်းသက်ကုန်ပြီးလျှင် ဘုရား
လောင်း အထံတော်သို့ လာလတ်၍ ဖမ္ပက်တော်တို့၌ ကိုင်ကုန်လျက်
ငိုကြွေးလိုကုန်ရကား—

၂၀၃။ ဆိန္ဒံ နု တုယံ ဟဒယံ၊
အဒုတေ ကရုဏာ စ နတ္ထိ။
အမေသု ယံ နော ဝိကန္ဒန္တိယော၊
အနပေက္ခာ ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၃။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ယံ-ယေန ကာရဏေန၊ အကြင်
အကြောင်းကြောင့်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဝိကန္ဒန္တိယော၊ ငိုကြွေးကုန်
စဉ်။ အနပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း ရှိတော်မူဘဲ၊ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။
ပဗ္ဗဇသိ၊ ရဟန်းပြုဘော်မူလိုဘိ၏။ တေန ကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်း
ကြောင့်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်ကို။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဝဒါမ၊ တင်
လျှောက်ပါကုန်အံ့။ အမေသု၊ အကျွန်ုပ်တို့၌။ တုယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။
ဟဒယံ၊ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်တော်သည်။ ဆိန္ဒံ နု၊ ပြတ်တော်မူ
သလော။ အဒု၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား။ ကရုဏာ စ၊ စုံမက် သနားတော်
မူခြင်းသည်လည်း။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ နတ္ထိ၊ မရှိအလျှင်း ကင်း
တော်မူပြီလော။

F18(၅၅၀-ပဉ္စမ)

သုတသောမ တရားပြ

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ခြေရင်း၌ လူးလဲ ငိုကြွေးကုန်သော
ထိုမိဖုရားတို့ ငိုကြွေးသံကိုကြား၍ ထိုမိဖုရားတို့အား တရားစကားဖြင့်
နှစ်သိမ့်စေလိုရကား—

၂၀၄။ န စ မယံ ဆိန္နံ ဟဒယံ၊ အတ္ထိ ကရုဏာပိ မယံ တုမေသု။
သဂ္ဂဉ္စ ပတ္တယာနော၊ တေန အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ—
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၄။ ဘဂိနိယော၊ နှမတို့။ တုမေဟိ၊ သင်တို့၌။ မယံ၊ ငါ၏။
ဟဒယဉ္စ၊ မေတ္တာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်သည်လည်း။ န ဆိန္နံ၊ မပြတ်မကင်းမရှင်း
ပါ။ မယံ၊ ငါ့အား။ တုမေသု၊ သင်တို့၌။ ကရုဏာပိ၊ သနားစုံမက် ခြင်းသည်
လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိပါ၏။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ သဂ္ဂဉ္စ၊ နတ်ပြည်ကို
လည်း။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တသည်။ အဿ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထို့
ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုပေအံ့။

မိဖုရားကြီး တားမြစ်ခြင်း

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်း၏ မိဖုရားကြီးအား တင်လျှောက်ကြကုန်
၏။ ထိုမိဖုရားကြီးသည် လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြည့်သော
ကိုယ်ဝန်ရှိလျက်လည်း လာလတ်သဖြင့် ဘုရားအလောင်းကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်
လျှောက်ပတ်စွာရပ်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသဖြင့် တားမြစ်လိုရကား—

၂၀၅။ ဒုလ္လဗ္ဗံ မေ အာသိ သုတသောမ၊ ယဿ တေ အဟံ ဘရိယာ။
ယံ မေ ဝိလပန္နိယာ၊ အနပေက္ခာ ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ။

၂၀၆။ ဒုလ္လဗ္ဗံ မေ အာသိ သုတသောမ၊ ယဿ တေ အဟံ ဘရိယာ။
ယံ မေ ကုစ္ဆိ ပဋိသန္ဓိ၊ အနပေက္ခာ ပဗ္ဗဇသိ ဒေဝ။

၂၀၇။ ပရိပက္ခော မေ ဂဗ္ဘော ကုစ္ဆိဂတော၊ ယာဝ နံ ဝိဇာယာမိ။
မာဟံ ဧကော ဝိဓေ။ ပစ္ဆာ ဒုက္ခာနိ အဒ္ဓက္ခံ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၀၅။ သုတသောမ၊ သုတသောမ အမည်တော်ရှိသော။ ဒေဝ၊
 အရှင်မင်းမြတ်၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယဿ၊ အကြင်သို့ သဘောရှိ
 သော။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ဘရိယာ၊ မိဖုရားကြီးသည်။ ဟောမိ၊
 ဖြစ်ရ၏။ ယံ-ယသ္မာ ကာရဏာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ ဝိလပန္နိယာ၊ ငိုကြွေး
 မြည်တမ်းသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အနပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်တော်မမူဘဲ။
 တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပဗ္ဗဇသိ၊ ရဟန်းပြုလိုဘိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့
 ကြောင့်။ မေ-မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ လဒ္ဓံ၊ မိဖုရားကြီး အရာကို ရခြင်း
 သည်။ ဒုလ္လဒ္ဓံ၊ မကောင်းသော ရခြင်းသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။

၂၀၆။ သုတသောမ၊ သုတသောမ အမည်ရှိတော်မူသော။ ဒေဝ၊
 အရှင်မင်းမြတ်။ ယံ-ယသ္မာ ကာရဏာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။
 ကုစ္ဆိပဒ္ဓိသန္ဓိံ၊ ဝမ်းဦးတည်သော ပဋိသန္ဓေကို။ အနပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်
 ခြင်းကင်းတော်မူသည်ဖြစ်၍။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပဗ္ဗဇသိ၊ ရဟန်းပြု
 တော်မူလိုဘိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ယဿ၊ အကြင်သို့သဘောရှိသော။
 တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ဘရိယာ၊ မိဖုရားကြီးဖြစ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
 သည်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်ကို။ ဝဒါမိ၊ တင်လျှောက်ပါအံ့။ မေ၊
 အကျွန်ုပ်သည်။ ယံ၊ အဂ္ဂမဟေသိဋ္ဌာနံ၊ အကြင်မိဖုရားကြီး အရာကို။ လဒ္ဓံ၊
 ရအပ်၏။ တံ၊ ထိုမိဖုရားကြီးအရာကို ရခြင်းသည်။ ဒုလ္လဒ္ဓံ၊ မကောင်းသော
 ရခြင်းသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ရချေ၏။

၂၀၇။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ကုစ္ဆိဂတော၊
 ဝမ်းဦးတည်သော။ ဂစ္ဆော၊ ကိုယ်ဝန်သည်။ ပရိပက္ခော၊ ရင့်ပါပြီ။ ယာဝ၊
 အကြင်မျှလောက်။ နံ၊ ထိုသူငယ်ကို။ ဝိဇာယာမိ၊ ဖွားမြင်ပါလတ္တံ့။
 တာဝ၊ ထိုသူငယ်ဖွားမြင်ရုံ။ အဓိဝါသေဟိ၊ သည်းခံတော်မူပါလော့။
 ပစ္ဆာ၊ နောက်ကာလ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝိဓဝါ၊ မုဆိုးမဖြစ်၍။
 ဧကာ၊ တစ်ယောက်အထီးတည်း။ ဒုက္ခာနိ၊ ဆင်းရဲတို့ကို။ မာ အဒ္ဓန္တိံ၊
 မမြင်ပါရစေလင့်။

ထို့နောက်မှ ဘုရားလောင်းသည် မိဖုရားကြီးစကားကို ပယ်လို့
 ရကား-

၂၀၈။ ပရိပက္ခော တေ ဂဗ္ဘော ကုစ္ဆိဂတော၊ ဣဿံ နံ ဝိဇာယဿု။
ပုတ္တံ အနောမဝဏ္ဏံ၊ တံ ဟိတံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၈။ ဒေဝိ၊ မိဖုရား။ တေ၊ ရှင်မိဖုရား၏။ ကုစ္ဆိဂတော၊
ဝမ်းဗျှံတည်သော။ ဂဗ္ဘော၊ ကိုယ်ဝန်သည်။ ပရိပက္ခောစ၊ ရင့်သည်သာ
လျှင်တည်း။ ဣဿံ၊ ငါ တိုက်တွန်းအံ့။ အနောမဝဏ္ဏံ၊ မယုတ်မမှာ လှပ
စွာသော အဆင်းရှိသော။ နံ ပုတ္တံ၊ ထိုသားတော်ကို။ ဝိဇာယဿု၊ ဖွား
မြင် ရစ်လော့။ တံ ပုတ္တံ၊ ထိုရှင်မိဖုရားနှင့် တကွသော သားတော်ကို။
ဟိတံ၊ စွန့်၍၊ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့။

ထိုမိဖုရားကြီးသည် ဘုရားအလောင်းစကားကို ကြားလျှင် စိုးရိမ်
ခြင်းကို ချုပ်တည်းအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ “အရှင်မင်းမြတ်....
ယခုအခါ ဤနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်တို့အား ဘုန်းကျက်သရေမည်သည် မရှိပြီ”
ဟု ဆို၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ရင်ကို မလျက် မျက်ရည်တို့ကို ယိုစီး
စေလျက် သည်းထန်စွာဒဿ အသံဖြင့် ငိုကြွေး၏။ ထိုသို့ ငိုကြွေးသော
အခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမိဖုရားကြီးကို နှစ်သိမ့်စေလိုရကား—

၂၀၉။ မာ တံ စန္ဒေ ရုဒိ မာ သောစိ၊ ဝနတိမိရ မတ္တက္ခိ။
အာရောဟ ဝရပါသာဒံ၊ အနပေက္ခာ အဟံ ဂမိဿာမိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၉။ ဝနတိမိရ မတ္တက္ခိ၊ ညိုသင့်ရာဝယ် အောက်မည်း
ညိုပွင့်လို စိမ်းလဲ့ညိုသော မျက်လုံးရှိထသော။ စန္ဒေ၊ ရှင်မစန္ဒာ တောင်
ညာတင်ထား မိဖုရား။ တံ၊ ရှင်မိဖုရားသည်။ မာ ရုဒိ၊ မငိုကြွေးပါ
လင့်။ မာ သောစိ၊ မစိုးရိမ်ပါလင့်။ ဝရပါသာဒံ၊ ရွှေပြာသာဒ်
တော်သို့။ အာရောဟ၊ တက်ပါလော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနပေက္ခော၊
ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ။ ဂမိဿာမိ၊ သွားတော့အံ့။

ထိုမိဖုရားကြီးသည် ဘုရားလောင်း၏စကားကို ကြား၍ တည်အံ့
သောငှာ မတတ်နိုင်ရကား ရွှေနန်းပြာသာဒ်တော်သို့တက်၍ ငိုကြွေးလျက်

နေ၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးကို ဘုရားလောင်း၏ သားတော်အကြီးသည် မြင်လေ၍ အဘယ်ကြောင့်လျှင် ငါ၏ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ငိုကြွေးလျက်နေတော်မူသနည်းဟု ထိုမယ်တော်မိဖုရားကြီးကို မေးလိုရကား-

၂၁၀။ ကော တံ အဗ္ဗ ကောပေသိ၊ ကိံ ရောဒသိပေက္ခသိ^၁ စ မံ ဗာဠံ။
တံ အဝဇ္ဇံ ဃာတေမိ၊ ဉာတီနံ ဥဒိက္ခမာနာနံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၀။ အဗ္ဗ၊ မယ်တော်ဖုရား။ တံ၊ မယ်တော်ဖုရားကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ကောပေသိ၊ မျက်လုံခြင်းကို ပြုဘိသနည်း။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ရောဒဟိ၊ ငိုတော်မူဘိသနည်း။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဗာဠံ၊ စိန်းစိန်း။ ကိံပေက္ခသိစ၊ အဘယ်ကြောင့် ကြည့်တော်မူဘိသနည်း။ တံ အဝဇ္ဇံ၊ သတ်ဖြတ်သင့်သော အပြစ်ရှိသော ထိုသူကို။ ဉာတီနံ၊ ဆွေမျိုးတို့၏။ ဥဒိက္ခမာနာနံ၊ မြင်စဉ်ဆဲဆဲ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဃာတေမိ၊ သတ်အံ့။

ထို့နောက်မှ မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် သားတော် အား၊ အကြောင်းကို ကြားလိုရကား-

၂၁၁။ န ဟိ သော သက္ကာ ဟန္တံ ဝိဇိတာဝိ၊
ယော မံ တာတ ကောပေသိ။
ပိတာ တေ မံ တာတ အဝစ၊
အနပေက္ခာ အဟံ ဂမိဿာမိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၁။ တာတ၊ ချစ်သား။ ဝိဇိတာဝိ၊ မြေအပြင်၌ အောင်မြင်ပြီးသော ရန်ရှိသော။ ယော ပိတာ၊ အကြင်မောင်၏ ခမည်းတော်ဘုရားသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကောပေသိ၊ မချစ်စိမ်းကား မုန်းထား မျက်လုံတော်မူဘိ၏။ တာတ၊ ချစ်သား။ တေ၊ သင် ချစ်သား၏။ ပိတာ၊ ခမည်းတော်ဘုရားသည်။ အနပေက္ခာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂမိဿာမိ၊ အားတော့အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝစ၊ မိန့်တော်မူ

ဘိ၏။ သော ပိတာ၊ ထိုမောင်၏ ခမည်းဘော်ဘုရားကို။ ဟန္တု၊ သတ်ဖြတ်
စီရင်အံ့သောငှာ။ နဟိသက္ကာ၊ မတတ်ကောင်းသည်သာ တကား။

သားတော်များ ငိုကြွေးကြပုံ

ထိုသားတော်ကြီးသည် မယ်တော်ဖုရား စကားကို ကြားရလျှင်
“မယ်တော်ဖုရား....မယ်တော်ဖုရားသည် အသို့ မိန့်တော်မူရသနည်း၊ ဤသို့
ခမည်းတော်ဘုရား ရဟန်းပြုတော်မူသည် ဖြစ်လတ်သော် အကျွန်ုပ်တို့သည်
ကိုးကွယ်ရာမရှိသော မည်သည် ဖြစ်ရကုန်လတ္တံ့ မဟုတ်လော” ဟု ဆို၍
ငိုကြွေးရလိုကား-

၂၁၂။ ယောဟံ ပုဗ္ဗေ နိယျာမိ ဥယျာနံ၊ မတ္တကုဉ္ဇေရ စယောဓေမိ။
သုတသောမေ ပဗ္ဗဇိတေ၊ ကထံ နု ဒါနိံ ကရိဿာမိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၂။ အမ္မ၊ မယ်တော်ဖုရား၊ ယောအဟံ၊ အကြင်
အကျွန်ုပ်သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ စတုအာဇညယုတ္တံ၊ အာဇာနည် မြင်း
လေးစီး ကဲ့သော။ သဗ္ဗာလင်္ကာရ ပဋိမဏ္ဍိတံ၊ အလုံးစုံသော တန်ဆာဖြင့်
တန်ဆာဆင်အပ်သော။ ရထံ၊ ရထားကို။ အဘိရုယျ၊ စီး၍။ ဥယျာနံ၊
ဥယျာဉ်သို့။ နိယျာမိ၊ ထွက်သွားရ၏။ မတ္တကုဉ္ဇေရစ၊ အမုန်ယစ်သော
ဆင်ပြောင်တို့ကိုလည်း။ ယောဓေမိ၊ တိုက်စေ ထိုးစေရ၏။ သုတသောမေ၊
ခမည်းတော် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတေ၊ ရဟန်းပြုတော်
မူချေသော်။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ ကထံ ကရိဿာမိ နု၊ အသို့ ပြုရပါမည်
နည်း။

ထိုအခါ ခုနစ်နှစ်သာရှိသော ထိုသားတော်ကြီး၏ ညီဘော် မင်း
သားသည် ထိုနောင်တော် မယ်တော်နှစ်ပါးတို့ ငို၍ နှေးကုန်သည်တို့ကို
မြင်လေ၍ မယ်တော် မိဖုရားကြီးအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အဘယ်ကြောင့်
မယ်တော်ဘုရားတို့သည် ငိုကြွေးတော် မူကုန်သနည်း” ဟု မေး၍ ထို
အကြောင်းကို ကြားတည့်ရလျှင် “ထိုသို့ဘပြီးကား ငိုတော်မမူလင့်၊
အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာ ခမည်းတော်ဘုရားအား ရဟန်းပြုစီမံသောငှာ
ခွင့်မပေး” ဟု ဆို၍ နှစ်ပါးကုန်သော နောင်တော် မယ်တော်တို့ကို

နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် အချီတော်မိန်းမနှင့်တကွ ရွှေနန်း ပြာသာဒ်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ “ခမည်းတော်ဘုရား....ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည် မကွေ့ကွင်း လိုပါကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့ကို စွန့်ပစ်တော်မူ၍ ရဟန်းပြုအံ့ဟု ဆိုတော် မူသတတ်၊ အကျွန်ုပ်သည် ခမည်းတော်ဘုရားအား ရဟန်းပြုစိမ့်သောငှာ ခွင့်မပေးအံ့” ဟု ခမည်းတော်ကို လည်း၌ မြဲစွာဖက်၍ တားမြစ်လိုရ ကား-

၂၁၃။ မာတု စ မေ ရုဒန္တျာ၊
ဇေဋ္ဌဿ စ ဘာတုနော အကာမဿ။
ဟတ္ထေပိ တေ ဂဟိဿံ၊
န ဟိ ဂစ္ဆသိနော အကာမာနံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၃။ တာတ၊ ခမည်းတော်ဘုရား။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ရုဒန္တျာ၊ ငိုကြွေးသော။ မာတု စ၊ မယ်တော်ဘုရားအား လည်းကောင်း။ အကာ- မဿ၊ မကွေ့ကွင်းလိုသော။ ဇေဋ္ဌဿဘာတုနော စ၊ အစ်ကိုကြီးအား လည်း ကောင်း။ အကာမာနံ၊ ကွေ့ကွင်းခြင်းကို အလိုမရှိကုန်သော။ နော အမှာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ ပဟာယ၊ စွန့်ပစ်၍။ ပဗ္ဗဇိတံ၊ ရဟန်းပြုအံ့ သောငှာ။ တံ၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်သည်။ နဟိဂစ္ဆသိ၊ မသွားရသည် သာတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်၏။ ဟတ္ထေပိ၊ လက်တော်၌လည်း။ တံ၊ ခမည်းတော်ဘုရားကို။ ဂဟိဿံ၊ ဆွဲ၍ထားအံ့။

ဘုရားလောင်း ကြံတော်မူ၏။ “ဤသူငယ်သည် ငါ၏ဘေးရန်ကို ပြုချေ၏။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ထိုသူငယ်ကို ဖဲစေရပါမည် နည်း” ဟု ကြံတော်မူ၏။ ထို့နောင်မှ အထိန်းတော်အား ကြည့်တော်မူ၍ “အို အထိန်းတော်....ယခု ဤပတ္တမြားတုံး တန်ဆာကို ယူလော့၊ ဤ ပတ္တမြားတုံးသည် သင့်ဖို့ဖြစ်လော့၊ ငါ့သားတော်ကို ချီယူ ဆောင်ပလေ လော့၊ ငါ၏အန္တရာယ်ကို မပြုပါစေလော့” ဟု ဆို၍ မိမိသည်သားတော်ကို လက်၌ကိုင်၍ ပယ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အထိန်းတော်အား

တံစိုးပေး၍ တစ်ပါးသောအရပ်သို့ ဆောင်ယူစိမ့်သောငှာ တိုက်တွန်းလိုရကား—

၂၁၄။ ဥဋ္ဌဟိ တံ ဓာတိ ဣမံ၊
ကုမာရံ ရမေဟိ အညတ္ထ။
မာ မေ ပရိပန္နမကာသိ၊
သဂ္ဂံ မမ ပတ္တယာနဿ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၄။ ဓာတိ၊ အချီတော်မ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ ဥဋ္ဌဟိ၊ ထလော့။
ဣမံကုမာရံ၊ ဤမင်းသားငယ်ကို။ အညတ္ထ၊ တစ်ပါးသော အရပ်၌။
ရမေဟိ၊ မွေ့လျော်စေလော့။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တော၊ သားငယ်သည်။
သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်ကို။ ပတ္တယာနဿ၊ တောင့်တသော။ မမ၊ ငါ၏။ ပရိပန္နံ၊
ဘေးရန်ကို။ မာ အကာသိ၊ မပြုပါစေလင့်။

ထိုအထိန်းတော် မိန်းမသည် တံစိုးကိုယူ၍ မင်းသားငယ်ကို နှစ်သိမ့်
စေ၍ ဆောင်ယူပြီးလျှင် တစ်ပါးသော အရပ်သို့ သွား၍ ငိုကြွေးလိုရ
ကား—

၂၁၅။ ယန္တုနိမံ ဒဒေယျံ ပဘကံရံ၊
ကောနု မေ ဣမိနာ အတ္ထော။
သုတသောမေ ပဗ္ဗဇိတေ၊
ကိန္တု မေ နံ ကရိယာမိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၅။ ပဘကံရံ၊ ပြီးပြီးပြန်ထွက်သော အရောင်ကို ပြုစေတတ်
သော။ ဒဒေယျံ၊ လက်ဆောင် တံစိုးအဖြစ်ဖြင့် ပေးတော် မူအပ်သော။
ဣမံ မဏိံ၊ ဤပတ္တမြားတုံးကို။ ယန္တုန ဝဟိတံ၊ အကယ်၍ ယူအပ်၏။
သုတသောမေ၊ မင်းမြတ် သုတသောမသည်။ ပဗ္ဗဇိတေ၊ ရဟန်းပြုတော်
မူချေသော်။ ဣမိနာ၊ ဤပတ္တမြားတုံးဖြင့်။ မေ၊ ငါ့အား ကောအတ္ထောနု၊
အဘယ်အကျိုး ရှိမည်နည်း။ နံ၊ ပတ္တမြားတုံးကို။ မေ၊ ငါသည်။ ကိ-
ကရိယာမိ နု၊ အသို့ပြုရပါမည်နည်း။

စစ်သူကြီး တားမြစ်ခြင်း

ထို့နောင်မှ စစ်သူကြီးသည် ကြံ၏။ “ဤမင်းသည် ငါ၏ နန်း
တော်၌ ဥစ္စာသည် နည်းပါး၏ဟူသော အမှတ်ကို ပြသည်ထင်၏။ ထို
မင်းအား ဥစ္စာစပါးဖြင့် ပေါများသည်၏အဖြစ်ကို တင်လျှောက်ဦးအံ့”
ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ စစ်သူကြီးသည် နေရာမှထ၍ ရှိခိုးလျက် တင်လျှောက်
လိုရကား-

၂၁၆။ ကောသော စ တုယံ ဝိပုလော၊
ကောဠာဂါရဇ္ဇ တုယံ ပရိပူရံ။
ပထဝီ စ တုယံ ဝိဇိတာ၊
ရမဿ မာ ပဗ္ဗဇိ ဒေဝ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၆။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တုယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။
ကောသော စ၊ ရွှေတိုက် ငွေတိုက်တော်သည်လည်း။ ဝိပုလော၊ ပြန့်ပြော
ပြည့်စုံ၏။ တုယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ကောဠာဂါရဇ္ဇ၊ ကျီကြသည်လည်း။
ပရိပူရံ၊ ပြည့်ပြီး၏။ တုယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပထဝီစ၊ မြေနေ
လူအပေါင်းကိုလည်း။ ဝိဇိတာ၊ အောင်မြင်လွှမ်းမိုး အစိုးရတော်မူ၏။
ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ရမဿ၊ မွေ့လျော်တော်
မူလော့။ မာပဗ္ဗဇိ၊ ရဟန်းပြုတော်မမူလင့်။

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ပယ်တော်မူလိုရကား-

၂၁၇။ ကောသော စ မယံ ဝိပုလော၊
ကောဠာဂါရဇ္ဇ မယံ ပရိပူရံ။
ပထဝီ စ မယံ ဝိဇိတာ၊
တံဟိတွာ ပဗ္ဗဇိဿာမိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၇။ မဟာသေနဂုတ္တ၊ စစ်သူကြီး။ မယံ၊ ငါ၏။ ကောသောစ၊
ရွှေတိုက် ငွေတိုက်သော်သည်လည်း။ ဝိပုလော၊ ပြန့်ပြောပြည့်စုံ၏။ မယံ၊
F19(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ငါ၏။ ကောဋ္ဌာဂါရဉ္စ၊ ကျီကြသည်လည်း။ ပရိပူရံ၊ ပြည့်စုံ၏။ မယံ၊
 ငါ၏။ ပထဝီစ၊ မြေနေ လူအများကိုလည်း။ ဝိဇိတာ၊ အောင်မြင်တော်
 မူ၏။ တံ၊ ထို ရွှေတိုက် ငွေတိုက် အစရှိသည်ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။
 ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုအံ့။

သူဌေးကြီး တားမြစ်ခြင်း

ထိုစကားကိုကြား၍ စစ်သူကြီး ဖဲသည်ရှိသော် ကုလဝဇုန အမည်ရှိ
 သော သူဌေးသည် နေရာမှထ၍ ရှိခိုးလျက် တင်လျှောက် တောင်းပန်လိုရ
 ကား-

၂၁၈။ မယံ ဓနံ ပဟုတံ၊
 သင်္ခါတံ နေပိ ဒေဝ သက္ကောမိ။
 တံ တေ ဒဒါမိ သဗ္ဗပိ၊
 ရမဿု မာ ပဗ္ဗဇိ ဒေဝ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၈။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ မယံပိ၊ အကျွန်ုပ်အားလည်း။
 ပဟုတံ၊ များစွာသော။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သင်္ခါတံပိ၊
 ရေတွက်အံ့သောငှာလည်း။ နော သက္ကောမိ၊ မတတ်နိုင်။ တံ သဗ္ဗပိ၊ ထို
 အလုံးစုံသော ဥစ္စာကိုလည်း။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ဒဒါမိ၊ ဆက်သ
 ပါ၏။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ရမဿု၊
 မွေ့လျော်တော်မူပါလော့။ မာ ပဗ္ဗဇိ၊ ရဟန်းပြုတော်မူပါလင့်။

ဘုရားလောင်းသည် ထို ကုလဝဇုနသူဌေး တင်လျှောက်သော
 စကားကို ကြား၍ ပယ်တော်မူလိုရကား-

၂၁၉။ ဇာနာမိ ဓနံ ပဟုတံ၊
 ကုလဝဇုန ပူဇိတော တယာ စသ္မိ။
 သဂ္ဂဉ္စ မေ ပတ္တယာနော၊
 တေန အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၉။ ကုလဝဇ္ဇန၊ ကုလဝဇ္ဇန အမည်ရှိသော။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဝ၊ သင့်အား။ ပဟုတံဓနံ၊ များစွာသော ဥစ္စာရှိသည်၏ အဖြစ်ကို။ ဇာနာမိ၊ သိပါ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တယာပုဇိတော၊ သင် ပူဇော်ထိုက်သောသူသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သဂ္ဂဉ္စ၊ နတ်ပြည်ကိုလည်း။ မေ၊ ငါသည်။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တတော်မူ၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုအံ့။

ညီတော်ကို နန်းအပ်ပြီ

ထိုစကားကို ကြား၍ ကုလဝဇ္ဇနသူဌေး ဖဲသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သောမဒတ် အမည်ရှိသော ညီတော်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ညီချစ် သောမဒတ်...ငါသည် ဆောင်းလှောင်သော တောကြက်ကဲ့သို့ ငြီးငွေ့၏။ လူတို့ဘောင်၌နေသော ငါ့ကို ငြီးငွေ့ ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်ခြင်းသည် နှိပ်စက်၏။ ယနေ့ပင်လျှင် ရဟန်းပြုတော့အံ့။ သင် ချစ်ညီသည် ဤ မင်းအဖြစ်ကို ခံယူလော့” ဟု ဆို၍ မင်းအဖြစ်ကို ဆောင်နှင်းလိုရကား-

၂၂၀။ ဥက္ကဏ္ဍိတော သ္မိ ဗာဠံ အရတိ၊
မံ သောမဒတ္တာဘိဘဝတိ။
ဗဟုကာပိ မေ အန္တရာယာ၊
အဇ္ဇေဝါဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၀။ သောမဒတ္တ၊ ညီချစ် သောမဒတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဥက္ကဏ္ဍိတော၊ ဆောင်းလှောင်မိသော တောကြက်ကဲ့သို့ ငြီးငွေ့သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ မံ၊ ငါ့ကို။ အရတိ၊ ငြီးငွေ့ ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်ခြင်းသည်။ ဗာဠံအဘိဘဝတိ၊ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ဘိ၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဗဟုကာ၊ များစွာကုန်သော။ အန္တရာယာ၊ အန္တရာယ်တို့သည်။ ပညာယန္တိ၊ ထင်ကုန်၏။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ညီတော် သောမဒတ်သည်လည်း ရဟန်းပြုလို၍ ထိုအကြောင်းကို နောင်တော် မင်းအား ထင်ရှား တင်လျှောက်လိုရကား-

၂၂၁။ ဣဒဉ္စ တုယံ ရုစိတံ သုတသောမ၊
 အဇ္ဇေဝ ဒါနိ တံ ပဗ္ဗဇ။
 အဟံပိ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊
 န ဥဿဟေ တယာ ဝိနာ အဟံ ဌာတုံ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၁။ သုတသောမ၊ မင်းမြတ် သုတသောမ။ ဣဒဉ္စ ပဗ္ဗဇိတဘာဝံ၊
 ဤ ရသေ့ ရဟန်း အဖြစ်ကိုလည်း။ တုယံ၊ တယာ၊ နောင်တော် မင်းမြတ်
 သည်။ ရုစိတံ၊ နှစ်သက်တော်မူ၏။ ဒါနိ၊ ယခု။ တံ၊ နောင်တော် မင်းမြတ်
 သည်။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇ၊ ရဟန်းပြုတော်မူပါလော့။
 အဟံပိ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုပါအံ့။ တယာ၊
 နောင်တော်မင်းမြတ်နှင့်။ ဝိနာ၊ ကင်း၍။ ဌာတုံ၊ တည်အံ့သောငှာ။
 နဥဿဟေ၊ မစွမ်းနိုင်ပါ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ညီတော် သောမဒတ် တင်လျှောက်
 သော စကားကို ပယ်တော်မူလိုရကား—

၂၂၂။ န ဟိ သက္ကာ ပဗ္ဗဇိတုံ၊
 နဂရေ န ဟိ ပစ္စတိ ဇနပုဒေ စ—
 ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၂။ တာတ၊ ညီချစ် သောမဒတ်။ မမ၊ ငါ၏။ ပဗ္ဗဇံခိပ္ပဂါယံ၊
 ရဟန်းပြုလိုသောအဖြစ်ကို။ သုတုာဝ၊ ကြား၍ လျှင်။ နဂရေ စ၊
 သုဒဿနမြို့၌ လည်းကောင်း။ ဇနပုဒေ စ၊ ဇနပုဒ်၌ လည်းကောင်း။
 ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဥဒ္ဓနေ၊ ခုံလောက်၌။ ကောစိ၊ တစ်စုံ
 တစ်ယောက်သော သူသည်။ အဂ္ဂိ၊ မီးကို။ န ပစ္စတိ၊ မညှိ။ တသ္မာ၊
 ထို့ကြောင့်။ တယာ၊ သင် ညီချစ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတုံ၊ ရဟန်းပြုအံ့သော
 ငှာ။ နဟိ သက္ကာ၊ မသင့်သည်သာတည်း။

ပြည်သူတို့ ငိုကြွေးကြပို့

ထိုစကားကိုကြား၍ လူအများသည် ဘုရားအလောင်း ခြေတော်
 ရင်း၌ လူးလဲ၍ ငိုကြွေးလိုရကား—

၂၂၃။ သုတတောမေ ပဗ္ဗဇိတေ၊
ကထံနံ ဒါနိံ ကရိဿာမ-
ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၃။ သုတသောမေ၊ သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ပဗ္ဗဇိတေ၊
ရဟန်းပြုသည်ရှိသော်။ ဒါနိံ၊ ယခု။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ကထံ ကရိဿာမ
န၊ အသို့ပြုရပါကုန်အံ့နည်း။

သုတသောမ တရားပြ

ထို့နောင်မှ တရားလောင်းသည် “အို...လူများတို့...သင်တို့ မစိုး
ရိမ်ကြကုန်လင့်၊ ငါသည် ကြာမြင့်စွာ တည်သော်လည်း သင်တို့နှင့်
ကွေ့ကွင်းရသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော သင်္ခါရ
သည် မြဲသောမည်သည် မရှိ” ဟု ဆို၍ လူအများအား တရားဟော
တော်မူလိုရကား -

၂၂၄။ ဥပနိယျတိဒံ မညေ၊
ပရိတ္တံ ဥဒကံဝ စကံဝါရမ္ပိ။
ဧဝံ သုပရိတ္တကေဇီဝိတေ၊
န စ ပမဇ္ဇိတံ ကာလော။

၂၂၅။ ဥပနိယျတိဒံ မညေ၊
ပရိတ္တံ ဥဒကံဝ စကံဝါရမ္ပိ။
ဧဝံ သုပရိတ္တကေ ဇီဝိတေ၊
အထ ဗာလာ ပမဇ္ဇန္တိ။

၂၂၆။ တေ ဝဗ္ဗယန္တိ နိရယံ၊
တိရစ္ဆာနယောနိဉ္စ ပေတ္တိဝိသယဉ္စ။
တဏှာယ ဗန္ဓနုဗန္ဓာ၊
ဝဗ္ဗန္တိ အသုရကာယံ-
ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၂၄။ တာတာ၊ အမောင်တို့။ စကံဝါရမ္ပိ၊ ခဝါသည်တို့၏
ပေါင်းအိုး၌။ ပရိတ္တံ၊ ထည့်အပ်သော။ ပရိတ္တံ၊ အနည်းငယ်သော။

ဥဒကံ၊ ရေသည်။ ဥပနိယုတိဣဝ၊ လျင်စွာ ကုန်ခန်းသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဣဒံဇီဝိတံ၊ ဤ အသက်သည်။ ဥပနိယုတိ၊ ကုန်လွယ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေ၊ ငါ အောက်မေ့၏။ ဝေ-ယထာ ဝုတ္တနယေန၊ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်။ သုပရိတ္တကေဇီဝိတေ-သုပရိတ္တကာနံဇီဝိတာနံ၊ အလွန်တိုသော အသက်ရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့အား။ ပမဇ္ဇိတံ၊ မေ့လျော့အံ့သောငှာ။ နကာလော၊ အခွင့်မရှိ။

၂၂၅။ တာတာ၊ အမောင်တို့။ စက်ဝါရမ္ပိ၊ ခဝါသည်တို့၏ ပေါင်းအိုး၌။ ပက္ခိတ္တံ၊ ထည့်အပ်သော။ ပရိတ္တံ၊ အနည်းငယ်သော။ ဥဒကံ၊ ရေသည်။ ဥပနိယုတိဣဝ၊ လျင်စွာ ကုန်ခန်းတည့်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဣဒံဇီဝိတံ ဤ အသက်သည်။ ဥပနိယုတိ၊ ကုန်ခန်းလွယ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေ၊ ငါ အောက်မေ့၏။ ဝေ-ယထာ ဝုတ္တနယေန၊ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်။ ဇီဝိတေ၊ အသက်သည်။ သုပရိတ္တကေ၊ အလွန်နည်းသည်။ အထ-သန္ဓေ၊ ဖြစ်လျက်။ ဗာလာ၊ သူမိုက်တို့သည်။ ပမဇ္ဇန္တိ၊ မေ့လျော့ကြကုန်၏။

၂၂၆။ တဏှာယ ဗန္ဓနုဗန္ဓာ၊ တဏှာဟု ဆိုအပ်သော အနှောင်အဖွဲ့သည် နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်သော။ တေ ဗာလာ၊ ထို သူမိုက်တို့သည်။ နိရယဇ္ဇံ၊ ငရဲပြည်ကို လည်းကောင်း။ တိရစ္ဆာနယောနိဉ္စ၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုးကို လည်းကောင်း။ ပေတ္တိဝိသယဉ္စ၊ ပြိတ္တာတို့၏ ဘုံကို လည်းကောင်း။ ဝဗုယန္တိ၊ ပွားစေကုန်၏။ အသုရကာယဉ္စ၊ ကာလကဉ္စိက အသုရာမျိုးကိုလည်း။ ဝဗုယန္တိ၊ ပွားများစေကုန်၏။

ဆံတော်ကိုပယ်ပြီ

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် လူများအား တရားဟောတော်မူပြီး လျှင် ပုဗ္ဗက အမည်ရှိသော ပြာသာဒ်သို့ တက်၍ ခုနစ်ဆင့်မြောက်သော ဘုံ၌တည်လျက် သန်လျက်ဖြင့် ဦးသျှောင်တော်ကို ဖြတ်တော်မူ၍ “ငါသည် သင်တို့နှင့် စိုးစဉ်းမျှ တော်စပ်သည်မဖြစ်၊ မိမိတို့မင်းကို ဆောင်ယူကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ဦးပေါင်းတော်နှင့်တကွ ဦးသျှောင်တော်ကို လူများ အလယ်သို့ ပစ်လိုက်၏။ ထိုဦးသျှောင်တော်ကိုယူ၍ လူအများသည် မြေ၌

လူးလဲ လူးလဲ၍ ငိုကြွေး၏။ ထိုအရပ်၌ များစွာသော မြူအစုသည် ထောင်းထောင်းထ၏။ နောက်သို့ဆုတ်၍ တည်သော လူများသည် ထို ထောင်းထောင်းထသော မြူကိုကြည့်၍ မင်း၏ ဦးသျှောင်တော်ကိုဖြတ်၍ မင်းသည် ဦးပေါင်းတော်နှင့်တကွ ဦးသျှောင်တော်ကို ပစ်လိုက်အပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ပုဗ္ဗကအမည်ရှိသော ပြာသာဒ်တော်၏ အနီး၌ ဤမြူအစုသည် ထောင်းထောင်းထ၏” ဟု ဆို၍ ငိုကြွေးလိုရကား—

၂၂၇။ ဥဟညတေ ရဇဂုံ အဝိဒ္ဓရေ၊
ပုဗ္ဗကမ္ပိ စ ပါသာဒေ။
မညေ နော ကေသာ ဆိန္ဒာ၊
ယသသိနော ဓမ္မရာဇဿ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၇။ ဘောဇ္ဇော ပရိသာ၊ အို-ပရိသတ်အများတို့။ အဝိဒ္ဓရေ၊ ဤမှ မဝေးလွန်းသော။ ပုဗ္ဗကမ္ပိပါသာဒေ၊ ပုဗ္ဗကအမည်ရှိသော ပြာသာဒ် တော်၏ အနီး၌။ ရဇဂုံ၊ မြူအစုသည်။ ဥဟညတေ၊ ထောင်းထောင်း ထ၏။ နော၊ ငါတို့၏။ ယသသိနော၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ ဓမ္မရာဇဿ၊ တရားမင်းမြတ်သည်။ ကေသာ၊ ဆံတော်တို့ကို။ ဆိန္ဒာမညေ၊ ဖြတ်တော်မူချေကုန်ပြီ ထင်၏။

ဘုရားလောင်းသည် အလုပ်အကျွေးတော်ကို စေတော်မူ၍ ရဟန်း တို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် ဆံမုတ်ဆိတ်တော်ကို ဆေတ္တာ သည်ကို ရိတ်စေ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော အိပ်ရာအပြင်၌ ချစေပြီးလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့၏ အဆာတို့ကိုဖြတ်၍ ထိုဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်လျက် မြေသပိတ်ကို လက်ဝဲပခုံးစွန်း၌ လှယ်ပြီးလျှင် သူအို တို့၏ စွဲကိုင်ရာ တောင်ဝှေးကိုယူ၍ မြတ်သော ရွှေနန်းပြင်၌ တုံ့ပြန်လူးလား စကြံသွားတော်မူ၍ ရွှေနန်းပြာသာဒ်တော်မှ သက်ခဲပြီးလျှင် ခရီးလမ်းမ အလယ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ ကြွသွားတော်မူသော ထိုဘုရားလောင်းကို ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မသိ။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ ခုနစ်ရာကုန်သော မင်းသမီးဖြစ်ကုန်သော မိဖုရားတို့သည် ပြာသာဒ် ထက်သို့ တက်လတ်ကုန်၍ ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းကို မမြင်ကုန်၍

ဝတ်ဆင်ကုန်သော တန်ဆာတော်ကိုသာလျှင် မြင်ကုန်၍ ဆင်းခဲကုန်ပြီး
 လျှင် ကြွင်းကုန်သော တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော မိန်းမတို့၏
 အထံသို့ သွားကုန်၍ “အို-အချင်းတို့...ရှင်မတို့၏ ချစ်လှစွာသော အရှင်
 ဖြစ်သော သုတသောမ အမည်ရှိသော မင်းမြတ်သည် ရဟန်းပြုတော်
 မူလေပြီ” ဟု သည်းစွာသော အသံဖြင့် ငိုကြွေးကုန်လျက် အပသို့ထွက်ကြ
 ကုန်၏။ ထိုခဏ၌ လူအများသည် ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်း ရဟန်း
 ပြုသည်၏အဖြစ်ကို သိကြလေ၏။ အလုံးစုံသောမြို့၌ “ငါတို့အရှင် မင်း
 မြတ်သည် ရဟန်းပြုတော် မူသတတ်” ဟု ချောက်ချားသည် ဖြစ်၍
 ထိုအခါ မင်းအိမ်တံခါးတော်၌ စည်းဝေးကြ၏။ လူများသည် “ငါတို့
 အရှင် မင်းမြတ်သည် ဤအရပ်၌ ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအရပ်၌ ရှိသည်
 ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပြာသာဒ် အစရှိကုန်သော မင်းသုံးဆောင် စံနေတော်မူရာ
 အရပ်တို့သို့ သွား၍ မင်းကိုမမြင်သဖြင့် လှည့်လည်လျက် ငိုကြွေးလို
 ရကား—

၂၂၈။ အယ မဿ ပါသာဒေါ၊
 သောဝဏ္ဏ ပုပ္ဖ မာလျုဝီတိကိဏ္ဏော။
 ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
 ပရိကိဏ္ဏော ဣတ္တာဂါရေဟိ။

၂၂၉။ အယ မဿ ပါသာဒေါ၊
 သောဝဏ္ဏ ပုပ္ဖ မာလျု ဝီတိကိဏ္ဏော။
 ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
 ပရိကိဏ္ဏော ဉာတိသံဃေန။

၂၃၀။ ဣဒမဿ ကုဋ္ဌာဂါရံ၊
 သောဝဏ္ဏ ပုပ္ဖ မာလျု ဝီတိကိဏ္ဏံ။
 ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
 ပရိကိဏ္ဏော ဣတ္တာဂါရေဟိ။

၂၃၁။ ဣဒမဿ ကုဋ္ဌာဂါရံ၊
 သောဝဏ္ဏ ပုပ္ဖ မာလျု ဝီတိကိဏ္ဏံ။
 ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
 ပရိကိဏ္ဏော ဉာတိသံဃေန။

၂၃၂။ အယ မဿ အသောကဝနိကာ၊
သုပုပ္ဖိတာ သဗ္ဗကာလိကာ ရမ္မာ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသံဃေန။

၂၃၃။ အယ မဿ အသောကဝနိကာ၊
သုပုပ္ဖိတာ သဗ္ဗကာလိကာ ရမ္မာ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသံဃေန။

၂၃၄။ ဣဒမဿ ဥယျာနံ၊
သုပုပ္ဖိတံ သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဣတ္ထာဂါရေဟိ။

၂၃၅။ ဣဒမဿ ဥယျာနံ၊
သုပုပ္ဖိတံ သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသံဃေန။

၂၃၆။ ဣဒမဿ ကဏိတာရဝနံ၊
သုပုပ္ဖိတံ သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဣတ္ထာဂါရေဟိ။

၂၃၇။ ဣဒမဿ ကဏိကာရဝနံ၊
သုပုပ္ဖိတံ သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသံဃေန။

၂၃၈။ ဣဒမဿ ပါဠိလိဝနံ၊
သုပုပ္ဖိတံ သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဣတ္ထာဂါရေဟိ။

၂၃၉။ ဣဒမဿ ပါဠိလိဝနံ၊
သုပုပ္ဖိတံ သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသံဃေန။

၂၄၀။ ဣဒမဿ အဗ္ဗာနံ၊
သုပုပ္ဖိတု သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဣတ္တာဂါရေဟိ။

၂၄၁။ ဣဒမဿ အဗ္ဗာနံ၊
သုပုပ္ဖိတံ သဗ္ဗကာလိကံ ရမ္မံ။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသံဃေန။

၂၄၂။ အယမဿ ပေါက္ခရဏီ၊
သဉ္ဇန္တာ အဏ္ဍဇေဟိ ဝိတိကိဏ္ဍော။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဣတ္တာဂါရေဟိ။

၂၄၃။ အယမဿ ပေါက္ခရဏီ၊
သဉ္ဇန္တာ အဏ္ဍဇေဟိ ဝိကိဏ္ဍော။
ယဟိ မနုဝိစရိ ရာဇာ၊
ပရိကိဏ္ဍော ဉာတိသံဃေန-
ဟူသော ဤတစ်ဆယ့်ခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၂၀။ သောဝဏ္ဏ ပုပ္ဖ မာလျဝိတိကိဏ္ဍော၊ ရှေ့ပန်း အထူးထူး
သော ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်သော။ အယံပါသာဒေါ၊ ဤ ရှေ့
ပြာသာဒ်တော်သည်။ အဿ၊ ထိုသုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ပါသာဒေါ၊
စံတော်မူရာ ပြာသာဒ်တော်တည်း။ ယဟိ၊ အကြင် ပြာသာဒ်တော်၌။
ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတ္တာဂါရေဟိ၊
မင်းမောင်းမတို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံလျက်။ အနုဝိစရိ၊
စံပယ်တော်မူလှလေပြီ။

၂၂၉။ သောဝဏ္ဏပုပ္ဖ မာလျ ဝိတိကိဏ္ဍော၊ ရှေ့ပန်း အထူးထူး
 သော ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်သော။ အယံ ပါသာဒေါ၊ ဤ ရှေ့
 ပြာသာဒ်တော်သည်။ အဿ၊ ထိုသုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ပါသာဒေါ၊
 စံတော်မူရာ ပြာသာဒ်တော်တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင်ရှေ့ပြာသာဒ်တော်၌။
 ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဉာတိသံသေန၊
 ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာ
 ခံ၍။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၀။ သောဝဏ္ဏပုပ္ဖ မာလျ ဝိတိကိဏ္ဍော၊ ရှေ့ပန်း အထူးထူး
 သော ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်ထသော။ ဣဒံကုဋ္ဌာဂါရံ၊ ဤရတနာ
 ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော နေရာရှိသော စုလစ်မှုန်းချွန် တပ်သော
 ရှေ့နန်းတော် တိုက်ခန်းသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ
 မင်းမြတ်၏။ ကုဋ္ဌာဂါရံ၊ စုလစ်မှုန်းချွန်တပ်သော ရှေ့နန်းဆောင် တိုက်
 ခန်းတော်တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် အဆောင်တော် တိုက်ခန်း၌။ ရာဇာ၊
 ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိံ၊ မိဖုရား
 အပေါင်း မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ
 ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၁။ သောဝဏ္ဏပုပ္ဖ မာလျ ဝိတိကိဏ္ဍော၊ ရှေ့ပန်း အထူးထူး
 သော ပန်းကုံးပန်းဆိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်သော။ ဣဒံကုဋ္ဌာဂါရံ၊ ဤ ရတနာ
 ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော နေရာရှိသော စုလစ်မှုန်းချွန် တပ်သော
 ဤရှေ့နန်းဆောင် တိုက်ခန်းသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင်သုတ
 သောမမင်း၏။ ကုဋ္ဌာဂါရံ၊ စုလစ်မှုန်းချွန် တပ်သော ရှေ့နန်းဆောင်
 ပြာသာဒ်တော်တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် အဆောင်တော် တိုက်ခန်း၌။
 ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဉာတိသံသေန၊
 ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ပတ်လည်ဝန်းရံ ညီလာ
 ခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၂။ သုပုပ္ဖိတာ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကာ၊
 ဆယ်နှစ်ရာသီ အညီမလပ် မပြတ်ပွင့်ထသော။ ရမ္မာ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်
 ရှိထသော။ အယံ အသောက ဝနိကာ၊ ဤပန်းသုဉ်းတော့ ဥယျာဉ်တော်

မြေအရပ်သည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ အသောက ဝနိကာ၊ ပန်းသုဉ်းတော ဥယျာဉ်တော် မြေအရပ်တည်း။ ယဟိံ အကြင် ပန်းသုဉ်းတော ဥယျာဉ်တော် မြေအရပ်၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့ သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိံ၊ မိဖုရား အပေါင်း မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၃။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကာ၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အညီမလပ် မပြတ်ပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။ အယံ အသောကဝနိကာ၊ ဤပန်းသုဉ်းတော ဥယျာဉ်တော် မြေအရပ်သည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ အသောကဝနိကာ၊ ပန်းသုဉ်းတော ဥယျာဉ်တော် မြေအရပ်တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် ပန်းသုဉ်းတော ဥယျာဉ်တော် မြေအရပ်၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့ သခင် အရှင်သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဉာတိသံသေန၊ ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၄။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကံ၊ ဆယ့် နှစ်ရာသီ အညီမလပ် မပြတ်ပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။ ဣဒံ ဥယျာနံ၊ ဤ ဥယျာဉ်တော်သည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့ သခင် အရှင်သုတသောမမင်းမြတ်၏။ ဥယျာနံ၊ ဥယျာဉ်တော်တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် ဥယျာဉ်တော်၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ် သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိံ၊ မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၅။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကံ၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အညီမလပ် မပြတ်သီးပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော် ဖွယ် ရှိထသော။ ဣဒံ ဥယျာနံ၊ ဤ ဥယျာဉ်တော်သည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ဥယျာနံ၊ ဥယျာဉ်တော် တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် ဥယျာဉ်တော်၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဉာတိသံသေန၊ ဆွေတော် မျိုးတော်

အပေါင်းဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၆။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကံ၊ အစဉ် မပြတ် သီးပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။ ဣဒံ ကဏိကာရဝနံ၊ ဤ မဟာလောကား ပန်းတောသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ကဏိကာရဝနံ၊ မဟာ လောကား ပန်းတောတည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် မဟာလောကား ပန်းတော၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိံ၊ မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ် ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၇။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကံ၊ အစဉ်မပြတ် သီးပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။ ဣဒံ ကဏိကာရဝနံ၊ ဤ မဟာလောကား ပန်းတောသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့ သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ကဏိကာရဝနံ၊ မဟာလောကား ပန်းတောတည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် မဟာလောကား ပန်းတော၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဉာတိသံသေန၊ ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၈။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကံ၊ အစဉ်မပြတ် သီးပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။ ဣဒံ ပါဠုလိဝနံ၊ ဤ သခွတ်တောသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ပါဠုလိဝနံ၊ သခွတ်တောတည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် သခွတ်တော၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့ သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိံ၊ မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၃၉။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကံ၊ အစဉ်မပြတ် သီးပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။ ဣဒံ

ပါဠိလိဝနံ၊ ဤ သခွတ်တောသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ပါဠိလိဝနံ၊ သခွတ်တောတည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် သခွတ်တော၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ် သည်။ ဉာတိသံဃေန၊ ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၄၀။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာပွင့်ထသော။ သဗ္ဗကာလိကံ၊ အစဉ် မပြတ် သီးပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော။ ဣဒံ အဗ္ဗဝနံ၊ ဤ သရက်တောသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏ အဗ္ဗဝနံ၊ သရက်တောတည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် သရက်တော၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့ သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိံ၊ မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ် ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၄၁။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ ပွင့်ထသော။ ကဗ္ဗကာလိကံ၊ အစဉ် မပြတ် သီးပွင့်ထသော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော။ ဣဒံ အဗ္ဗဝနံ၊ ဤ သရက်တောသည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ အဗ္ဗဝနံ၊ သရက်တောတည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် သရက်တော၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဉာတိသံဃေန၊ ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံ လျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၄၂။ သဉ္ဇန္နာ၊ အထူးထူးသော ရေပန်း ကြည်းပန်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းထသော။ အဏ္ဏဇေဟိံ၊ ငှက်အပေါင်း တို့ဖြင့်။ ဝိကိဏ္ဍော၊ ပြည့်ထသော။ အယံ ပေါက္ခရဏီ၊ ဤ မင်္ဂလာ ရေကန်တော် သည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။ ပေါက္ခရဏီ၊ မင်္ဂလာ ရေကန်တော်တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် မင်္ဂလာ ရေကန်တော်၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတ္ထာဂါရေဟိံ၊ မိဖုရားအပေါင်း မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော်တို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊ ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

၂၄၃။ သဉ္ဇန္နာ၊ အထူးထူးသော ရေပန်း ကြည်းပန်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းအပ်ထသော။ အဏ္ဏဇေဟိံ၊ ငှက်အပေါင်းတို့ဖြင့်။

ဝိကိဏ္ဍာ၊ ပြည့်ထသော။ အယံ ပေါက္ခရဏီ၊ ဤ မင်္ဂလာ ရေကန်တော်
သည်။ အဿ၊ ထို ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်၏။
ပေါက္ခရဏီ၊ မင်္ဂလာ ရေကန်တော်တည်း။ ယဟိံ၊ အကြင် မင်္ဂလာ ရေကန်
တော်၌။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။
ဉာတိသံဃေန၊ ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းတို့ဖြင့်။ ပရိကိဏ္ဍော၊
ဝန်းပတ်ခြံရံ ညီလာခံလျက်။ အနုဝိစရိ၊ စံတော်မူလှလေပြီ။

ဤသို့လျှင် ထိုထို အရပ်တို့၌ ငိုကြွေးပြီးလျှင် လူအများသည်
တစ်ဖန် မင်း၏ ညီလာခံတော်မူရာ အပြင်သို့ လာလတ်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်း
လိုရကား—

၂၄၄။ ရာဇာ ဝေါ ခေါ ပဗ္ဗဇိတော၊

သုတသောမော ရဇ္ဇံ ဣမံ ပဟန္တာန။

ကာသာယဝတ္ထဝသနော၊ နာဂေါဝ ဧကကော စရတိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၄။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ သုတသောမော၊ သုတသောမ အမည်ရှိ
သော။ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣမံ ရဇ္ဇံ၊ ဤ မင်းအဖြစ်ကို။
ပဟန္တာန၊ စွန့်တော်မူ၍။ ကာသာယဝတ္ထဝသနော၊ ဖန်ရည်စွန်းသော
အဝတ်ကို ဝတ်လျက်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုတော်မူ၍။ နာဂေါဝ၊
ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့။ ဧကကော၊ ကိုယ်တော် တစ်ပါးတည်း။ စရတိ၊
ကြံသွားတော်မူ၏။

လူအများ ရဟန်းပြုကြခြင်း

ဤဂါထာဖြင့် ငိုမြည်တမ်းပြီးလျှင် မိမိတို့ အိမ်၌ စည်းစိမ် ဥစ္စာကို
စွန့်ခွဲသဖြင့် သားသမီးတို့ကို လက်ဆွဲ၍ အိမ်မှ ထွက်သဖြင့် ဘုရားအလောင်း
အထံသို့လျှင် သွားကြလေ၏။ မယ်တော် ခမည်းတော် တို့သည် လည်း
ကောင်း၊ သားတော် သမီးတော် ကိုယ်လုပ်တော် မောင်းမ တို့သည်
လည်းကောင်း။ တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော ကချေသည် မိန်းမ
တို့သည် လည်းကောင်း ထို အတူလျှင် သွားကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့်
မြို့အလုံးသည် အချည်းနှီးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဇနပုဒ်၌ နေသော သူတို့သည်လည်း
မြို့သူတို့ နောက်မှ နောက်မှ သွားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဆယ့်
နှစ်ယူဇနာရှိသော ပရိသတ်ကို ယူ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ရှေးရှု သွားတော်မူ၏။
ထိုအခါ ဘုရားအလောင်း တောထွက်တော်မူခြင်းကို သိ၍ သိကြားမင်း

သည် ဝိသုကြံ နတ်သားကို ခေါ်၍ “အမောင် ဝိသုကြံ နတ်သား... သုတသောမ မင်းမြတ်သည် တောထွက်တော်မူလေပြီ၊ နေရာ အရပ်ကို ရခြင်းငှာ သင့်၏။ အစည်းအဝေးသည် များလတ္တံ့၊ သွားချေ၊ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ ဂင်္ဂါနားဝယ် အလျား သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ အနံ တစ်ဆယ့်ငါး ယူဇနာ ရှိသော ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ဖန်ဆင်းချေလော့” ဟု စေလိုက်၏။

ထို ဝိသုကြံနတ်သားသည် သိကြားမင်း မိန့်ဆိုတိုင်းပြု၍ ကျောင်း တွင်း၌ ရသေ့ ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့ကို စီရင်ပြီးလျှင် တစ်ဖဝါး လှမ်းလောက်ရုံသာ လမ်းကို သွယ်ခဲ့၍ နတ်ပြည်သို့လျှင် သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို လမ်းဖြင့် သွားလေ၍ ထိုကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီး လျှင် ရှေးဦးစွာ မိမိသည် ရဟန်းပြု၍ နောက်မှ ကြွင်းကုန်သော သူတို့ကို ရဟန်းပြုစေ၏။ နောက်၌ များစွာသော သူတို့သည် ရဟန်းပြုကုန်၏။ သုံးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာရှိသော အရပ်သည် ပြည့်၏။ ဝိသုကြံ နတ်သား ကျောင်းသင်္ခမ်းကို ဖန်ဆင်းသော နည်းကို လည်းကောင်း၊ များစွာသော သူတို့ ရဟန်းပြုသော နည်းကို လည်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်း ကျောင်း၌ စီရင်သော နည်းကို လည်းကောင်း ဟတ္ထိပါလဇာတ်၌ လာသော နည်းဖြင့် လျှင် သိအပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကျောင်း၌ အကြင် အကြင် ရသေ့ ရဟန်းအားလျှင် ကာမဝိတက် အစရှိသော မိစ္ဆာဝိတက်သည် ဖြစ်၏။ ထိုထို ရသေ့ ရဟန်းတို့ အထံသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကပ်တော်မူ၍ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလျက် အဆုံးအမ ပေးတော်မူလိုရကား—

၂၄၅။ မာဿု ပုဗ္ဗေ ရတိ ကိဋ္ဌိတာနိ၊ ဟသိတာနိ စ အနုဿရိတ္ထ။
မာ ဝေါ ကာမာ ဟနိံ သု၊ ရမ္မဉ္စိ သုဒဿနံ နဂရံ။

၂၄၆။ မေတ္တစိတ္တဉ္စ ဘာဝေထ၊ အပ္ပမာဏံ ဒိဝါ စ ရေတ္တာ စ။
အဂစ္ဆိတ္ထ ဒေဝပုရံ၊ အာဝါသံ ပုညကမ္ပိနံ—

ဟူသော ဤဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဟောတော်မူ၏။

၂၄၅။ ဘောန္တော သဇ္ဇနာ၊ အို... သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။ တုမ္ပေ၊ သင်တို့သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးကာလ၌။ ရတိ ကိဋ္ဌိတာနိ စ၊ ကာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် ရှင်မြူးခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ဖူးကုန်သော မွေ့လျော်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း။ ဟသိတာနိစ၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း။ မာအနုဿရိတ္ထ၊ မအောက်မေ့ကြကုန်လင့်။ ဝေါ၊ သင်တို့အား။ ကာမာ၊ ကာမတို့သည်။ မာဟနိံ သု၊ မညှဉ်းဆဲစေကုန်လင့်။ သုဒဿနံ၊ သုဒဿန

အမည်ရှိသော။ ရမ္မဉ္စိရမ္မဉ္စေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်
သော။ နဂရံ၊ နေပြည်တော်ကို။ မာ အနုဿရိတ္ထ၊ မအောက်မေ့ကြ
ကုန်လင့်။

၂၄၆။ ဘောန္တော သဗ္ဗနာ၊ အို... သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့။
တုမ္မေ၊ သင်တို့သည်။ ဒိဝါစ၊ နေ၌ လည်းကောင်း။ ရက္ခောစ၊ ည၌
လည်းကောင်း။ အပ္ပမာဏံ၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော။ မေတ္တစိတ္တဉ္စ၊
မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာနှင့် ယှဉ်သော စိတ်ကိုလည်း။
ဘာဝေထ၊ ပွားစေကုန်လော့။ အထ၊ ထိုသို့ ပွားစေကုန်သည်ရှိသော်။
တုမ္မေ၊ သင်တို့သည်။ ပုညကမ္မိနံ၊ ဘုန်းကံရှိကုန်သော သူတို့၏။ အာဝါသံ၊
နေရာဖြစ်သော။ ဒေဝပူရံ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့။ အဂစ္ဆိတ္ထ၊ ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။

ထို ရသေ့ အပေါင်းသည်လည်း ဘုရားအလောင်း၏ အဆုံးအမ၌
တည်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။ ဤသို့အစရှိသော အလုံးစုံသော စကား
ကို ဟတ္ထိပါလဇာတ်၌ လာသော နည်းဖြင့်သာလျှင် သိအပ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါသာလျှင် မြတ်သော တောထွက်
ခြင်းဖြင့် တောထွက်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မြတ်သော
တောထွက်ခြင်းကို တောထွက်တော် မူဖူးသည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်
မူ၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ မြတ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်ကုန်သော
သီရိမဟာမာယာ၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးတို့သည် ထိုအခါ မယ်တော်၊
ခမည်းတော်တို့သည် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလမယ်တော်သည်
ထိုအခါ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည်
ထိုအခါ သားတော်အကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ
သားတော်အငယ် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ထိုအခါ အထိန်း
တော်မ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ကဿပသည် ထိုအခါ ကုလဝဇ္ဇနုသုဌေးကြီး
ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ စစ်သူကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊
ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ညီတော်သောမဒတ်မင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊
ယခုအခါ ငါ့ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သုတသောမမင်းမြတ် ဖြစ်ဖူးပြီ”
ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဆံတစ်ပင်ဖြူ၊ သံဝေယျ၊ သူတော်ကောင်းများ၊ တောထွက်သွား။
ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စူဠသုတသောမဇာတ် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများအရှင်
 ဘဝရှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည်
 အလွန်တရာ ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်
 မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ
 ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရား၏ အရှေ့မျက်နှာ အရပ်၌
 မဟာဥပရာဇ်မယ်တော် အရှင်မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော
 မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာ
 ပြန်ဆိုအပ်သော စတ္တာလီသနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏
 အစဉ် အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

စတ္တာဝတ-

မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိဓျေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။
 ဂုရုနာ မြမ္မာဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

စတ္တာဝတ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်အားဖြင့်။ ရမေ၊ မေ့လျော်
 ဖွယ်ရှိသော မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိဓျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။
 မန္ဒိရေ၊ အမရပူရမြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင် တရားမင်းမြတ်၏
 မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊
 သီတင်းသုံးနေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မာဘာသာယ၊ မြန်မာ
 တိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း
 တစ်ဆယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော စတ္တာလီသ နိပါတ်ကျမ်းသည်။
 နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

စတ္တာလီသနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ပြီးပြီ။

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ပဏ္ဍာသ နိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အပ္ပမာဒော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-နိလိနိကာဇာတ်

ကာမရမ္မက်ကြောင့် အကျင့်သီလ ပျက်စီးခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ‘ဥဒုယုတေ ဇနပဒေါ’ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ နိလိနိကာ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မယားဟောင်း ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ဟောတော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လည်း ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း...သင့်ကို အဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား...မယားဟောင်းသည် ငြီးငွေ့စေအပ်၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း...ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဤမိန်းမသည် သင်၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သင်၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုဖူးသည်သာလျှင်တည်း၊ ထိုမိန်းမကို မှီ၍ ဈာန်မှ ရှေ့လျောသည်၏ အဖြစ်ဖြင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ သင် ရောက်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်း လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းသည် ကျော်စောထင်ရှားသော ပုဏ္ဏား သူကြွယ်မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သဖြင့် အတတ်သင်ပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်လေ၍ ဈာန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေလျက် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နေ၏။

ဣသိသိင်္ဂ ရှင်ရသေ့

အလမ္ဗုသာဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင် ထို ဘုရား
 လောင်း ရှင်ရသေ့ကိုစွဲ၍ သမင်မတစ်ခုသည် ကိုယ်ဝန်ရ၍ သူငယ်ကို
 ဖွား၏။ ထိုသူငယ်အား “ဣသိသိင်္ဂ” ဟူသော အမည်သည်လျှင် ဖြစ်၏။
 ထို့နောင်မှ အရွယ်သို့ရောက်သော ထိုဣသိသိင်္ဂကို ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့
 ကြီးသည် ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ကသိုဏ်းပရိကံကို ဟော၍ သင်စေ၏။
 ထိုဣသိသိင်္ဂ ရသေ့ငယ်သည် မကြာမြင့်မီလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်
 စေ၍ ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် ကစားရွှင်မြူး၏။ ထိုဣသိသိင်္ဂ ရသေ့ငယ်သည်
 ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိ၏။ ချုပ်တည်း စောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေရှိ၏။

သိကြားမင်း လန်ခြင်း

ထိုဣသိသိင်္ဂ ရသေ့ငယ်၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏
 နေရာသည် တုန်လှုပ်၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထို
 အကြောင်းကို သိ၍ “ထိုရသေ့၏သီလကို ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ဖျက်ဆီးအံ့”
 ဟု ကြံ၍ သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး ကာသိတိုင်းအလုံး၌ မိုးမရွာခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။
 ကာသိတိုင်းအလုံးသည် မီးလောင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကောက်သည် မပြည့်စုံ
 သည်ရှိသော် ငတ်မှုတ်ခြင်း နှိပ်စက်ရကား လူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍
 မင်းရင်ပြင်၌ ကြေးကြော်ကုန်၏။

ထိုအခါ လူတို့ကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် လေသာနန်း တံခါးဝ၌ ရပ်
 လျက် “ထိုကြေးကြော်ခြင်းသည် အကြောင်း အသို့နည်း” ဟု မေးတော်
 မူ၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... သုံးနှစ်ပတ်လုံး မိုးမရွာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်
 အလုံးစုံသော တိုင်းပြည်သည် ပူလောင်၏။ လူတို့သည် ငတ်မှုတ်ကုန်၏။
 အရှင်မင်းကြီး... မိုးကို ရွာစေတော်မူလော့” ဟု တင်လျှောက် ကုန်သော
 ကြောင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ငါးပါးသော သီလကို ဆောက်တည်၍ ဥပုသ်
 သုံးပါးငြားသော်လည်း မိုးကို ရွာစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်။ ထိုကာလ၌
 သိကြားမင်းသည် သန်းခေါင်ယံအခါဝယ် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အသရေ
 ရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် တစ်ပြိုင်နက်သော အလင်းကိုပြု၍
 ကောင်းကင်ပြင်၌ တည်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုသိကြားမင်းကို မြင်၍
 “သင်ကား အဘယ်သူနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါကား သိကြားနတ်မင်း

တည်း” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် “အဘယ် အကြောင်းကြောင့် လာ သနည်း” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...သင်မင်းကြီး၏ တိုင်းနိုင်ငံ တော်၌ သုံးနှစ်ပတ်လုံး မိုးရွာပါ၏လော” ဟု သိကြားမင်း ဆိုလတ်သော် “မရွာ” ဟု ဗြဟ္မဒတ်မင်း ဆို၏။ “သင်မင်းကြီးသည် မိုးမရွာခြင်း၏ အကြောင်းကို သိ၏လော” ဟု သိကြားမင်း မေးသည်ရှိသော် “သိကြား နတ်မင်း...မသိပါ” ဟု ဆို၏။

မင်းသမီးကို ဖျက်ဆီးခြင်း

“မြတ်သောမင်းကြီး...ဤ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ဣသိသိင်္ဂီအမည်ရှိသော ရသေ့ငယ်သည် နေ၏။ ထိုဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ငယ်သည် ပြင်းထန်သော အကျင့် ရှိ၏။ ချုပ်တည်း စောင့်စည်းသောဣန္ဒြေ ရှိ၏။ ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ငယ်သည် မပြတ်လျှင် မိုးရွာသည်ရှိသော် အမျက်ထွက်၍ ကောင်း ကင်ကို ကြည့်၏။ ထို့ကြောင့် မိုးမရွာ” ဟု သိကြားမင်းဆိုလတ်သော် “ယခုအခါ ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ငယ်အား အသိပြုအပ်သနည်း” ဟု မေး၏။ “ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ငယ်၏သီလကို ဖျက်ဆီးသည်ရှိသော် မိုးရွာ လတ္တံ့” ဟု သိကြားမင်း ပြောဆိုလတ်သော် “ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့၏ သီလကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ အဘယ်သူသည် စွမ်းနိုင်ပါမည်နည်း” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...သင် မင်းကြီး၏သမီးတော် နိလိနိကာသည် စွမ်းနိုင်၏။ ထို နိလိနိကာကို ခေါ်စေတော်မူ၍ ဤမည်သော အရပ်သို့သွား ၍ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်၏ သီလကိုဖျက်ဆီးချေဟု စေတော်မူလော့” ဟု ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ဆုံးမခဲ့ပြီးလျှင် မိမိနေရာ တာဝတိံသာ နတ်ရွာသို့လျှင် သွားလေ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် နက်ဖြန်နေ၌ မူးမတ်တော်တို့နှင့်တကွ တိုင်ပင်ပြီးလျှင် သမီးတော် နိလိနိကာကို ခေါ်စေ၍ စေတော်မူလိုရကား—

၁။ ဥဒုယုတေ ဇနပဒေါ၊ ရဋ္ဌဉ္စာပိ ဝိနဿတိ။

ဟေ နိလိနိကေ ဂစ္ဆ၊ တံ မေဗြာဟ္မဏမာနယ—

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ နိလိနိကေ၊ ရှင်မနိလိနိကာ။ ဟေ၊ လာလှည့်။ ဇနပဒေါ၊ ဇနပုဒ်သည်။ ဥဒုယုတေ၊ ဆင်းရဲပူလောင်၏။ ရဋ္ဌဉ္စာပိ၊ တိုင်းနိုင်ငံတော် သည်လည်း။ ဝိနဿတိ၊ ပျက်စီး၏။ တံ၊ သင်ရှင်မသည်။ ဂစ္ဆ၊ သွားတည့်

ချေ။ မေ၊ ငါ၏။ တံပြာဟွဏံ၊ ထိုအကျိုးမဲ့ကိုပြုကျင့်သော ရသေ့ငယ်
ကို။ အာနယ၊ ရှင်မ အလိုသို့ ဆောင်တည့်ချေ။

ထို စကားကိုကြား၍ သမီးတော် နိုလိနိုကာသည် ခမည်းတော်
ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား အကြောင်းကို ပြန်လျှောက်လိုရကား—

၂။ အဟံ ဒုက္ခက္ခမာ ရာဇ၊ နာဟံ အဒ္ဓါနကောဝိဒါ။
ကထံ အဟံ ဂမိဿာမိ၊ ဝနံ ကုဉ္ဇရသေဝိတံ—
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

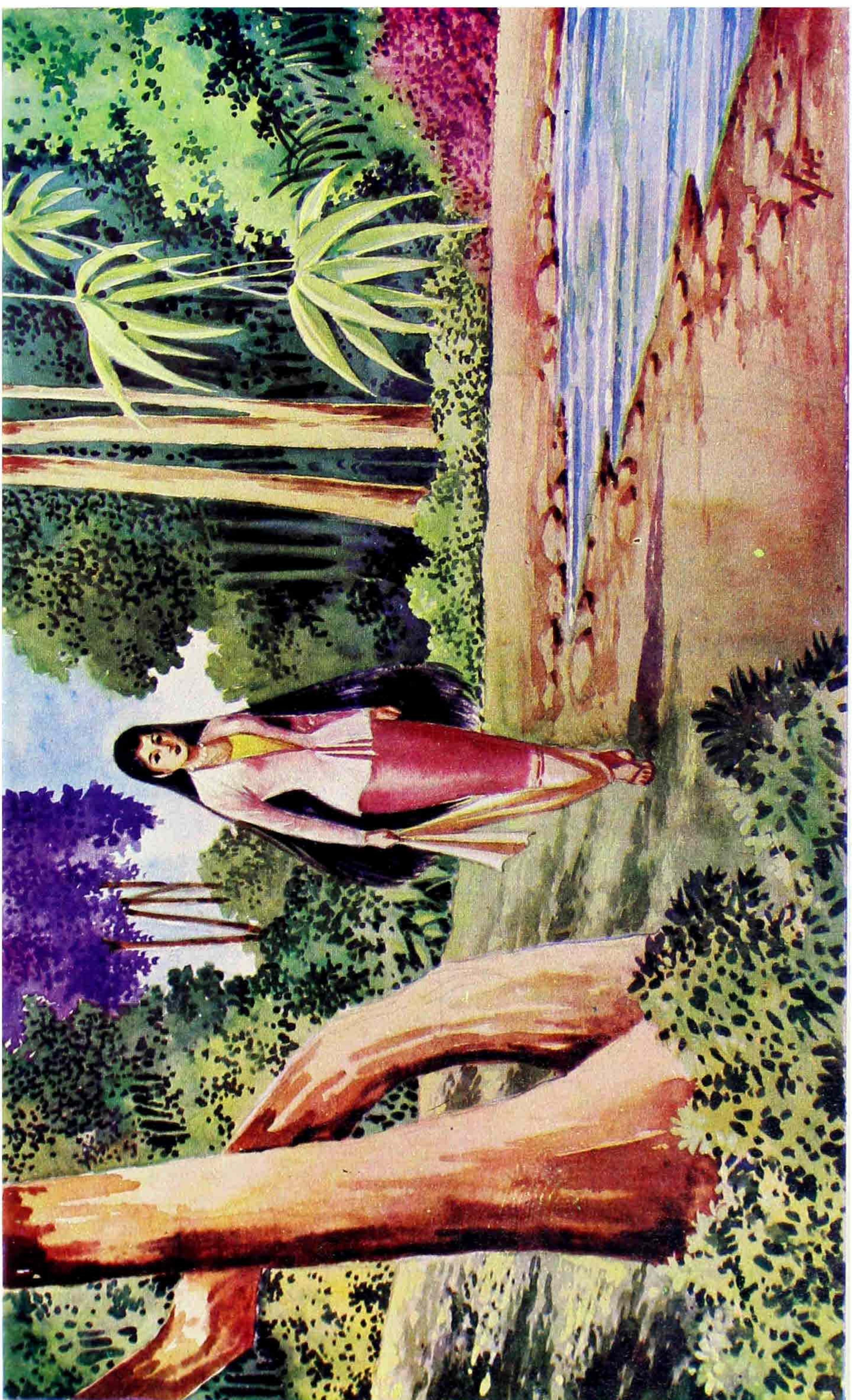
၂။ ရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
န ဒုက္ခက္ခမာ၊ ဆင်းရဲခြင်းကို သည်းမခံနိုင်ပါ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
န အဒ္ဓါနကောဝိဒါ၊ လမ်းခရီး၌ မလိမ္မာပါ။ ကုဉ္ဇရသေဝိတံ၊ တောဆင်
ရိုင်း၏ မှီဝဲကျက်စားရာဖြစ်သော။ ဝနံ၊ တောကြီးထဲသို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
သည်။ ကထံ ဂမိဿာမိ၊ အဘယ်သို့ သွားရပါမည်နည်း။

ထို့နောက်မှ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သွားနိုင်အံ့သော
အကြောင်းကို သမီးတော်အား ကြားလိုရကား—

၃။ ဖိတံ ဇနပဒံ ဂန္ဓာ၊ ဟတ္ထိနာ စ ရထေန စ။
ဒါရုသံဃာဋ္ဌ ယာနေန၊ ဧဝံ ဂစ္ဆ နိုလိနိုကေ။
၄။ ဟတ္ထိ အဿ ရထေ ပတ္တိ၊ ဂစ္ဆေဝါဒါယ ခတ္တိယေ။
တဝေဝ ဝဏ္ဏရူပေန၊ ဝသံ တမာနယိဿသိ—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာကို ဆို၏။

၃။ နိုလိနိုကေ၊ ရှင်မနိုလိနိုကာ။ တံ၊ သင်ရှင်မသည်။ ဖိတံ၊
ဝပြောသာယာ ပွင့်လင်းစေသော။ ဇနပဒံ၊ ဇနပုဒ်ကို။ ဟတ္ထိနာ စ၊ ဆင်
စီးလိုလျှင်လည်း ဆင်စီး၍။ ရထေန စ၊ ရထားစီးလိုလျှင်လည်း ရထားစီး
၍။ ဂန္ဓာ၊ သွားပြီးမှ။ ဒါရုသံဃာဋ္ဌယာနေန၊ ရေသို့ရောက်သောအခါ
လှေယာဉ်ဖြင့်။ ဂမိဿသိ၊ သွားရလတ္တံ့သည်တကား။ ဧဝံ-ယထာ ဝုတ္တန-
ယေန၊ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်။ ဂစ္ဆ၊ သွားတည့်ချေ။

(၅၅၀-မ၊ နိုလိနိုကာဇာတ်)

ပုံ-၆။ ဣသိသိပုံရေသေ့ငယ်၏ သီလကို ဖျက်ဆီးရန် နိုလိနိုကာမင်းသမီး တောသို့သွားပုံ။

၄။ ခတ္တိယေ၊ မင်းသမီး နိလိနိကာ။ တဝေဝ၊ သင်ရှင်မ၏သာ
လျှင်။ ဝဏ္ဏရူပေန၊ အသွင်အဆင်းဖြင့်။ တံ၊ ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ငယ်ကို။
ဝသံ၊ ကိလေသာနိုင်ငံသို့။ အာနယိဿသိ၊ ဆောင်နိုင်လတ္တံ့ သည်တကား။
ဟတ္ထိအဿ ရထေ စ။ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထားတို့ကို လည်းကောင်း။ ပတ္တိစ၊
ခြေသည်သူရဲတို့ကို လည်းကောင်း။ အာဒါယ၊ ဆောင်ယူ၍။ ဂစ္ဆေဝ၊
သွားလျှင်တည့်ချေလော့။

မင်းသမီး တောထဲသွားပြီ

ဤသို့လျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သမီးတော် နိလိနိကာနှင့်တကွ မဆို
အပ်သောစကားကို စင်လျက်လည်း တိုင်းပြည်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းကို အမှု
ပြု၍ ဆိုတော်မူ၏။ ထို မင်းသမီးတော် နိလိနိကာသည်လည်း “ကောင်းပြီ”
ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ သမီးတော်အား အလုံးစုံသော ပေးကောင်းဖွယ်ဟူ
သမျှကို ပေးလိုက်၍ အမတ်တို့နှင့်တကွ လွတ်လိုက်၏။

အမတ်တို့သည် ပစ္စန္နရစ်သို့ရောက်လျှင် ထိုပစ္စန္နရစ်ဝယ် သစ်ခက်
တပ်၌ နေစေပြီးလျှင် မင်းသမီး နိလိနိကာကို ထမ်းစေလျက် မုဆိုးကို
ခရီးညွှန်ပြု၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်သဖြင့် နံနက်အခါ၌ ရသေ့၏ ကျောင်း
အနီးသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ဘုရားလောင်းသည် သားတော်
ရသေ့ငယ်ကို ကျောင်း၌နေစေ၍ မိမိသည် သစ်ကြီး၊ သစ်ငယ် ဆွတ်ယူအံ့
သောငှာ တောထဲသို့ ဝင်လေ၏။ မုဆိုးသည် မိမိသည်ကား ကျောင်း
တိုင်အောင် မလိုက်မူ၍ ထိုကျောင်းကို မြင်ကောင်းရာ အရပ်၌သာလျှင်
ရပ်၍ မင်းသမီး နိလိနိကာအား ထိုရှင်ရသေ့ ကျောင်းကို ညွှန်ပြလို
ရကား—

၅။ ကဒလိဓဇ ပညာဏော၊ အာဘုဇီ ပရိဝါရိတော။
ဧသော ပဒိဿတိ ရမ္မော၊ ဣသိသိင်္ဂီဿ အဿမော။

၆။ ဧသော အဂ္ဂိဿ သင်္ခါတော၊ ဧသော ဓူမော ပဒိဿတိ။
မညေ နော အဂ္ဂိံ ဟာပေတိ၊ ဣသိသိင်္ဂီ မဟိဒ္ဓိကော—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာကို ဆို၏။

၅။ ခတ္တိယေ၊ အရှင်မင်းသမီးတော်။ ကဒလိဓဇပညာဏော၊ ငှက်
ပျော တံခွန်ဖြင့် ထင်ရှားစွာသော။ အာဘုဇီ ပရိဝါရိတော၊ ဘုဇပတ်

ပင်ဖြင့် ခြံရံအပ်ထသော။ ရမ္မော၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိထသော။ ဣသိသိင်္ဂဿ၊
ဣသိသိင်္ဂ ရှင်ရသေ့၏။ ဒေသာ အဿမော၊ ဤကျောင်းတော်သည်။
ပဒိဿတိ၊ ထင်ရှား၏။

၆။ အဿ ဣသိသိင်္ဂဿ၊ ထိုဣသိသိင်္ဂ ရှင်ရသေ့သည်။ ဒေသာ
အဂ္ဂိ၊ ထိုမီးကို။ သင်္ခါတော၊ ညှိအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဒေသာ ဓမ္မော၊
ထိုမီးခိုးသည်။ ပဒိဿတိ၊ တလူလူ ထင်၏။ မဟိဒ္ဓိကော၊ တန်ခိုးကြီး
သော။ ဣသိသိင်္ဂေါ၊ ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့သည်။ အဂ္ဂိ၊ မီးကို။
နော ဟာပေတိ မည၊ မယုတ်စေသည် ထင်၏။

အမတ်တို့သည်လည်း ဘုရားလောင်း ဘောသို့ ဝင်သောအခါ
ကျောင်းကို ခြံရံ၍ အစောင့်အရှောက်ကို ထားပြီးလျှင် မင်းသမီး
နိလိနိကာကို ရသေ့အသွင်ကို ယူစေ၍ ရှေ့အဝတ်ဖြင့် ဝတ်ရုံခြင်းကို
ပြုစေ၍ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် ချည်
ကြိုးဖြင့် ရစ်ဖွဲ့သော ဆန်းကြယ်သော ကျင် (ဘောလုံး)ကို ကိုင်စေလျက်
ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်စေ၍ မိမိတို့သည်ကား အပ၌ စောင့်ရှောက်ကုန်
လျက် တည်ကြကုန်၏။ ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာသည် ထိုကျင်ဖြင့် ကစား
လျက် စကြိုဦးသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုခဏ၌ ဣသိသိင်္ဂရသေ့သည် ကျောင်း
တံခါးဝ၊ ဝယ် ကျောက်ဖျာ၌ နေ၏။

ကျောင်းတံခါး၌ ကစားနေခြင်း

ထိုဣသိသိင်္ဂရသေ့သည် လာလတ်သော မင်းသမီး နိလိနိကာကို
မြင်လျှင် ကြောက်လန့်တကြား ထတည့်၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍နေ၏။
ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာသည်လည်း ထိုဣသိသိင်္ဂရသေ့ ဝယ် ကျောင်းတံခါးဝ
သို့သွား၍ ကစားသလျှင်ကတည်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရား သည်
ထိုအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုထက်အလွန်ဖြစ်သော အကြောင်းကို
လည်းကောင်း ထင်ရှားပြတော်မူလိုရကား—

- ၇။ တဉ္စ ဒိသ္မာန အာယန္တိံ၊ အာမုက္ကမဏိကုဏ္ဍလိံ။
ဣသိသိင်္ဂေါ ပါဝိသိ ဘိတော၊ အဿမံ ပဏ္ဍဆာဒနံ။
- ၈။ အဿမဿ စ သာ ဒွါရေ၊ ဂေဏ္ဍုကေနဿ ကိဋ္ဌတိ။
ဝိဒိသယန္တိ အင်္ဂါနိ၊ ဂုယံ ပကာသိတာနိ စ။

၉။ တည ဒိသ္မာန ကိဋ္ဌန္တိံ၊ ပဏ္ဍိသာလဂတောဇဋ္ဌိံ။
အဿမာ နိက္ခမိတုာန၊ ဣဒံ ဝစန မဗြဝိ—
ဟူသော ဤသုံးဂါထို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အာမုက္က မဏိကုဏ္ဍလိံ။ ပတ္တမြား
နားဘောင်းဝတ်၍။ အာယန္တိံ၊ လာလတ်သော။ တညရာဇမိတရံ၊ ထိုမင်းသမီး
နိလိနိကာကိုလျှင်။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ ဘိတော၊ ကြောက်လေရကား။
ဣသိသိဂိံ၊ ဣသိသိဂိံ ရသေ့ ငယ်သည်။ ပဏ္ဍိသာဒနံ၊ သစ်ရွက်မိုးသော။
အဿမံ၊ ကျောင်းတွင်းသို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်လေ၏။

၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာ၊ ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာသည်။
ဂုယုည၊ လျှိုဝှက်အပ်သော အင်္ကျီကို လည်းကောင်း။ ပကာသိတာနိ၊
ထင်ရှားပြအပ်ကုန်သော။ အင်္ဂါနိစ၊ မျက်နှာ၊ ခြေ၊ လက် အစရှိသော
အင်္ဂါတို့ကို လည်းကောင်း။ ဝိဒိသယန္တိ၊ ထင်စွာပြလျက်။ အဿ၊
ထိုဣသိသိဂိံရှင်ရသေ့၏။ အဿမဿ၊ ကျောင်း၏။ ဒွါရေ၊ တံခါးဝ၌။
ဂေဏ္ဍုကေန၊ ဆန်းကြယ်သောကျင်ဖြင့်။ ကိဋ္ဌတိ၊ ကစား၏။

၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဏ္ဍိသာလဂတော၊ ကျောင်းတွင်း၌
နေသော။ ဇဋ္ဌိံ၊ ဣသိသိဂိံရသေ့သည်။ ကိဋ္ဌန္တိံ၊ ကစားသော။ တညရာဇမိတရံ၊
ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာကိုလျှင် ဒိသ္မာန၊ မြင်လေ၍။ အဿမာ၊ ကျောင်း
တွင်းမှ။ နိက္ခမိတုာန၊ ထွက်တည့်၍။ ဣဒံ ဝစနံ၊ ဤသို့သောစကားကို။
အဗြဝိ၊ ဆိုလေ၏။

ရသေ့လေး မေးပြီ

ထိုဣသိသိဂိံ ရှင်ရသေ့သည် ကျောင်းတွင်း၌ရပ်၍ ကြံသတတ်။
“ဤသူသည် အကယ်၍ ဘိလူး ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်၍တည်
သော ငါ့ကို ကျွတ်ကျွတ်မြည်စေ၍ စားလေရာ၏။ ဤသူသည် ဘိလူး
မဟုတ်၊ ရသေ့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် ကျောင်းတွင်းမှ
ထွက်လတ်၍ ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာကို မေးလိုရကား—

၁၀။ အမ္ဘော ကော နာမ သော ရုက္ခော၊
ယဿ တေဝံ ဂတံ ဖလံ။
ဒုရေပိ ခိတ္တံ ပစ္စေတိ၊ န တံ သြဟာယ ဂစ္ဆတိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀။ အမ္ဘော၊ အို ရှင်ရသေ့။ တေ၊ သင် ရှင်ရသေ့၏။
 ယဿရုက္ခဿ၊ အကြင်သစ်ပင်၏။ ဧဝံဂတံ၊ ဤသဘောရှိသော။ ဖလံ၊
 သစ်သီးသည်။ ဒုရေ၊ အဝေးသို့။ ခိတ္တံပိ၊ ပစ်လိုက်သော်လည်း။ ပစ္စေတိ၊
 ပြန်၍လာ၏။ တံ၊ သင် ရှင်ရသေ့ကို။ ဩဟာယ၊ စွန့်၍။ န ဂစ္ဆတိ၊
 မသွား။ သော ရုက္ခော၊ ထို သစ်ပင်သည်။ ကော နာမ၊ အဘယ်သစ်ပင်
 မည်သနည်း။

မင်းသမီး၏ အဖြေ

ထိုသို့မေးသောအခါ မင်းသမီး နိုလိနိကာသည် ဣသိသိဂ်ရသေ့
 အား ကြားလိုရကား -

၁၁။ အဿမဿ မမ ဗြဟ္မေ၊ သမိပေ ဂန္ဓမာဒနေ။
 ဗဟဝေါ တာဒိသာ ရုက္ခာ၊ ယဿ တေဝံ ဂတိ ဖလံ။
 ဒုရေပိ ခိတ္တံ ပစ္စေတိ၊ န မံ ဩဟာယ ဂစ္ဆတိ -
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁။ ဗြဟ္မေ၊ ရှင်ရသေ့။ မေ အဿမဿ၊ ငါ့ကျောင်း၏။
 သမိပေ၊ အနီးဖြစ်သော။ ဂန္ဓမာဒနေ၊ ဂန္ဓမာဒနဘောင်၌။ ယဿ-
 ရုက္ခဿ၊ အကြင်သစ်ပင်၏။ ဧဝံဂတံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဖလံ၊ အသီး
 သည်။ ဒုရေ၊ အဝေးသို့။ ခိတ္တံပိ၊ ပစ်လိုက်သော်လည်း။ ပစ္စေတိ၊ ပြန်၍
 လာ၏။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဩဟာယ၊ စွန့်၍။ န ဂစ္ဆတိ၊ မသွား။ တာဒိသာ၊
 ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော။ ရုက္ခာ၊ သစ်ပင်တို့သည်။ ဗဟဝေါ၊ များ
 စွာ ကုန်၏။

ညွှန်ခံကျေးဇူးခြင်း

ဤသို့လျှင် ထိုမင်းသမီး နိုလိနိကာသည် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို
 ပြောဆို၏။ ဣသိသိဂ် ရသေ့ ငယ်သည်လည်း ယုံကြည်၍ ဤသူသည် ရသေ့
 ပင်တည်း ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ပျူငှာလောကဝတ်ကို ပြုလိုရကား -

၁၂။ တေ ဘဝံ အဿမိမံ အဒေတု၊
 ပဇ္ဇေ ဘက္ခဉ္စ ပဋိစ္စ ဒမ္မိ။

ဣဒမာသနံ အတြ ဘဝံ နိသီဒတု၊
ဣတော ဘပံ မူလဖလာနိ ဘုဉ္ဇတု-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့၊ ဘဝံ၊ အရှင်ရသေ့သည်။ ဣမံ-
အဿမံ၊ ဤကျောင်းတွင်းသို့။ တေ၊ ဝင်တော်မူပါလှည့်။ အာဟာရံ၊
ဘုန်းပေးဖွယ်သော အာဟာရကို။ အဒေတု၊ ဘုန်းပေးတော်မူပါလှည့်။
ပဇ္ဇေ၊ ခြေသုတ်ပုဆိုးကိုလည်းကောင်း။ ဘက္ခဉ္ဇေ၊ ချိုမြိန်မြတ်သော သစ်
သီးကြီးငယ်ကို လည်းကောင်း။ ပဋိစ္ဆံ၊ ခံတော်မူလှည့်။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။
ဣဒံ၊ ဤသည်ကား။ အာသနံ၊ နေရာတည်း။ အတြ၊ ဤနေရာ၌။ ဘဝံ၊
ရှင်ရသေ့သည်။ နိသီဒတု၊ နေတော်မူလော့။ ဣတော မူလဖလာနိ၊ ဤ
သစ်မြစ် သစ်သီးတို့ကို။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ ဘုဉ္ဇတု၊ ဘုန်းမေးတော်
မူပါလော့။

အံဩရ် မေးရပြီ

ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ သစ်ပျဉ်ပြားတည်းဟူသော နေရာအထူး၌
နေသော ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာ၏ ရှေ့ပြားစီသောအဝတ်ကို လှစ်ဖွင့်လိုက်
သည်ရှိသော် ရှေ့ကိုယ်သည် မဖုံးလွှမ်းမိသည် ဖြစ်၏။ ဣသိသိဂံ ရသေ့
ငယ်သည် မိန်းမကိုယ်ကိုမမြင်ဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုလျှိုဝှက် ဖုံး
လွှမ်းအပ်သောအင်္ကျီကို မြင်လေလျှင် ဤသည်ကား အနာတည်းဟူသော
အမှတ်ဖြင့် နိလိနိကာကို မေးလိုရကား-

၁၃။ ကိန္တေ ဣဒံ ဥရုန မန္တရသ္မိံ၊
သုပိစ္ဆိတံ ကဏှရိဝပ္ပကာသတိ။
အက္ခာဟိ မေ ပုစ္ဆိတော တေမတ္ထံ၊
ကောသေ နု တေ ဥတ္တမဂ်ံ ပဝိဋ္ဌံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့။ တေ-တဝ၊ ရှင်ရသေ့၏။ ဥရုနံ၊
ပေါင်နှစ်ဖက်တို့၏။ အန္တရံသ္မိံ၊ အကြား၌။ သုပိစ္ဆိထံ၊ ကောင်းစွာစေ-
သော။ ဣဒံ၊ ဤအနာသည်ကား။ ကိံ၊ အဘယ်အနာနည်း။ ကဏှရိဝ၊

အနားနှစ်ဖက်၌ မွဲမည်းကဲ့သို့။ ဂကာသတိ၊ ထင်၏။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်
သော ရှင်ရသေ့သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ တေမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။
အက္ခာဟိ၊ ပြောလော့။ တေ-တဝ၊ ရှင်ရသေ့၏။ ဥတ္တမဂ်ံ၊ မြတ်သော
အင်္ဂါသည်။ ကောသေ၊ သို့အိမ်တွင်းသို့။ ပဝိဋ္ဌံ န၊ ဝင်ရှာလေတော့
သလော။

ဝံကိုက်နာကို ဆေးကုပါ

ထိုသို့ မေးသောအခါ မင်းသမီး နိလိနိကာသည် ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့
ငယ်ကို လှည့်စားလိုရကား—

၁၄။ အဟံ ဝနေ မူလဖလေသနံ စရံ၊
အာသာဒယိံ အတ္ထံ သုဿောရရူပံ။
သော မံ ပတိဟ္တာ သဟသာဇ္ဈပ္ပတ္တော၊
ပနုဇ္ဇေ မံ အဗ္ဘဟိ ဥတ္တမဂ်ံ။

၁၅။ သွာယံ ဝဏော ခဇ္ဇတိ ကဏ္ဍု ဝါယတိ၊
သဗ္ဗဉ္စ ကာလံ န လဘာမိသာတံ။
ပဟော ဘဝံ ကဏ္ဍုမိမံ ဝိနေတုံ၊
ကုရုတံ ဘဝံ ယာစိတော ပြာဟ္မဏတ္ထံ—
ဟူသော ဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၄။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့။ မူလဖလေသနံ၊ သစ်မြစ်သစ်သီး ရှာအံ့
သောငှာ။ ဝနေ၊ တော၌။ စရံ-စရန္တော၊ သွားသော။ အဟံ၊ ငါသည်။
သုဿောရရူပံ၊ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်သော သဘောရှိသော။ အတ္ထံ၊
ဝံကို။ အာသာဒယိံ၊ ခဲဖြင့် ပစ်လိုက်မိ၏။ သောအဇ္ဈော၊ ထို ဝံသည်။
မံ၊ ငါ့ဆီသို့။ ပတိဟ္တာ၊ ပြေးလာတည့်၍။ သဟသာ၊ အဆောတလျင်။
အဇ္ဈပ္ပတ္တော၊ မှီလာ၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပနုဇ္ဇေ၊ ပက်လက်လန်အောင် တွန်း
လှဲ၍။ ဥတ္တမဂ်ံ၊ မြတ်သော အင်္ဂါကို။ အဗ္ဘဟိ၊ နှုတ်၍ ပြေးလေ၏။

၁၅။ သွာယံ-သော အယံ ဝဏော၊ ထို ဝံနုတ်ရာ အနာသည်။
ခဇ္ဇတိ စ၊ ကိုက်လည်း ကိုက်ခဲ၏။ ကဏ္ဍု ဝါယတိစ၊ ယားလည်း ယား၏။

တေန၊ ထို့ကြောင့်။ သဗ္ဗဉ္စကာလံ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သာတံ၊ ကိုယ် စိတ်၏
ချမ်းသာခြင်းကို။ န လဘာခိ၊ မရပါ။ ဘဝံ၊ အရှင်သည်။ ဣမံ ကဏ္ဍံ၊
ဤ ဝံကိုက်နာကို။ ဝိနေတုံ၊ ဖျောက်အံ့သောငှာ။ ပဟော၊ စွမ်းနိုင်တော်မူ
ပါ၏။ ယာစိတော၊ ဘောင်းပန်အပ်သော။ ဘဝံ၊ အရှင်သည်။
ဗြာဟ္မဏတ္ထံ၊ ရသေ့ဖြစ်သော ငါ့အား ဆေးကုခြင်း အမှုကို။ ကုရုတံ၊
ပြုတော်မူပါလော့။

အနာကို စစ်ဆေးကြည့်ခြင်း

ထို ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့ငယ်သည် မင်းသမီး နိလိနိကာ လှည့်စား
သော ပျက်စကားကို မှန်သောစကား ဟူ၍ ယုံကြည်သဖြင့် “အရှင်သည်
ချမ်းသာသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့၊ ဆေးကုအံ့” ဟု ဆို၍ ထိုအရပ်ကို
ကြည့်လျက် ကုစားလိုရကား—

၁၆။ ဂမ္ဘီရရူပေါ တော ဣသိသိတော၊
အပူတိကော ဝဏဂဇ္ဇော မဟာ စ။
ကရောမိ တေ ကိဉ္စိ ကာသာယယောဂံ၊
ယထာ ဘဝံ ပရမသုခိတဝေယျ—

ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆။ အမ္ဘော၊ အို...အရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့၏။
ဝဏော၊ ဝံကိုက်နာသည်။ ဂမ္ဘီရရူပေါ၊ နက်သော သဘောရှိ၏။
သလောဟိတော၊ နီသောအရောင်ရှိ၏။ အပူတိကော၊ အသားဆွေးလည်း
မရှိ။ ဝဏဂဇ္ဇော၊ စဉ်းငယ် မကောင်းနဲ့ နံ၏။ မဟာ စ၊ ကျယ်လည်း
ကျယ်၏။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ကယိဒုမာနေ၊
ဖန်ဆေးခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော်။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ ပရမသုခိ၊
မြတ်သော ချမ်းသာကို ရသည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။ တထာ၊ ထိုသို့
သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ တေ၊ ရှင်ရသေ့၏။ ဝဏံ၊ ဝံကိုက်နာကို။
ကိဉ္စိ၊ ကသာယယောဂံ၊ စဉ်းငယ် ဖန်ဆေးသောအားဖြင့် ဆေးကုခြင်းကို။
ကရောမိ၊ ပြုရတော့အံ့။

ထို့နောင်မှ မင်းသမီး နိလိနိကာသည် ဣသိသိင်္ဂ ရသေ့ငယ်
စကားကို ပယ်သဖြင့် မိမိ အလိုအားလျော်စွာ ကုစားစေလိုရကား—

ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆေးကုစေခြင်း

၁၇။ န မန္တယောဂါ န ကသာယယောဂါ၊
 န ဩသဓာ ဗြဟ္မစရိ ကမန္တိ။
 ဘဒ္ဒေန မုဒုကေန ဝိနေဟိ ကဏ္ဍု၊
 ယထာ အဟံ ပရမသုခိ ဘဝေယျံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇။ ဘော ဗြဟ္မစာရိ အို...ရှင်ရသေ့။ မမ၊ ငါ၏။
 ဣမသ္မိဝဏော၊ ဤ ဝံကိုက်နာ၌။ မန္တယောဂါ၊ မန္တရား မန်းသဖြင့်လည်း။
 ဝေဒနာ၊ ကိုက်ခဲယားယံကုန်သော ဝေဒနာတို့သည်။ နကမန္တိ၊ မငြိမ်းကုန်။
 ကသာယယောဂါ ဖန်ဆေးသဖြင့်လည်း။ ဝေဒနာ၊ ကိုက်ခဲယားယံသော
 ဝေဒနာတို့သည်။ န ကမန္တိ၊ မငြိမ်းကုန်။ ဩသဓာ၊ ဆေးလိမ်းကျံသဖြင့်
 လည်း။ ဝေဒနာ၊ ကိုက်ခဲယားယံသော ဝေဒနာတို့သည်။ န ကမန္တိ၊
 မငြိမ်းကုန်။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ကယိရမာနေ၊
 ပြုသည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပရမသုခိ ဘဝေယျံ၊ မြတ်သော ချမ်း
 သာကို ရသည် ဖြစ်လေရာ၏။ တထာ၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။
 မုဒုကေန၊ နူးညံ့စွာသော။ အဂင်န၊ ရှင်ရသေ့ အင်္ဂါဇာတ်ဖြင့်။
 ဘဒ္ဒေနဘဒ္ဒကတွာ၊ ထိုးသည်ကိုပြု၍။ ကဏ္ဍု၊ ဝံကိုက်နာကို။ ဝိနေဟိ၊
 ကုစားတော်မူပါလော့။

ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ငယ်သည် “ဤ ရှင်ရသေ့ကား မှန်သော
 စကားကိုလျှင် ဆို၏” ဟု မှတ်၍ “မေထုန် ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်
 သီလပျက်တတ်၏။ ဈာန်ကွယ်ပျောက်တတ်၏” ဟု အပြစ်ကို မသိသည်
 ဖြစ်၍ မိန်းမကို မမြင်ဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မေထုန် အကျင့်ကိုလည်း
 မသိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင် “ဆေးကုစားခြင်း” ဟူ၍ ပျက်
 စကားကို ဆိုသော ထို မင်းသမီး နိလိနိကာ၌ မေထုန်မှီဝဲလေ၏။ ထိုခဏ၌
 သာလျှင် ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ငယ်၏ သီလသည် ပျက်စီးလေ၏။ ဈာန်သည်
 ကွယ်ပျောက်၏။

နေရပ်ကိုမေးခြင်း

ထိုဣသိသိင်္ဂီရသေ့ ငယ်သည် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် မေထုန်စပ်ယှက်ခြင်း
 ကို ပြုခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းရကား ကျောင်းမှထွက်ပြီးလျှင် ရေအိုင်သို့

ဆင်းသက်၍ ရေချိုးသဖြင့် အပင်ပန်းငြိမ်းလျှင် လာတတ်၍ ကျောင်းတွင်း၌
နေလျက် တစ်ဖန်လည်း ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာကို “ရသေ့” ဟု ထင်
မှတ်၍ နေရာအရပ်ကို မေးလိုရကား—

၂၈။ ဣတော နုဘောတော ကတမေန အဿမော၊
ကစ္စိ ဘဝံ အဘိရမသိ အရညေ။
ကစ္စိ နုတေ မူလဖလံ ပဟူတံ၊
ကစ္စိ ဘဝန္တံ နုဝိဟိံ သန္တိ ဝါဠာ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈။ တော တာပသ၊ အို—ရှင်ရသေ့။ တောတော၊ ရှင်ရသေ့
၏။ အဿမော၊ ကျောင်းသခံမ်းသည်။ ဣတော၊ ဤကျောင်းမှ။ ကတ
မေန၊ အဘယ်အရပ်၌။ အတ္ထိ၊ ရှိလေသနည်း။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
အရညေ၊ နေတော်မူရာ တောမြိုင်သာ၌။ အဘိရမသိကစ္စိ၊ ပျော်တော်မူပါ
၏လော။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ မူလဖလံ၊ သစ်မြစ်သစ်သီးသည်။ ပဟူ
တံ ကစ္စိနု၊ ပေါများပါ၏လော။ ဘဝန္တံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ ဝါဠာ၊ သားရဲ
တို့သည်။ နုဝိဟိံ သန္တိကိစ္စိ၊ မညှဉ်းဆဲဘဲ ရှောင်လွှဲပါကုန်၏လော။

လိုက်ခဲ့ပါရန်

ထို့နောင်မှ မင်းသမီး နိလိနိကာသည် လှည့်စား ပျက်ပြယ်သဖြင့်
ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ငယ်အား မိမိနေရာအရပ်ကို ပြောဆိုလိုရကား—

၁၉။ ဣတော ဥဇ္ဇိ ဥတ္တရာယံ ဒိသာယံ၊
ခေမာ နုဒီ ဟိမဂတာ ပဘာဝီ။
တဿာတီရေ အဿမောမယု ရမ္မော၊
အဟောသဝံ အဿမံ မယံ ပဿေ။

၂၀။ အမ္မာစသာလာ တိလကာစဇမ္ပုယော၊
ဥဒ္ဒါလကာပါဠာလိယော စဖုလ္လာ။
သမန္တတော ကိံ ပုရိသာဘိဂိတံ၊
အဟော ဘဝံ အဿမံ မယံ ပဿေ။

၂၁။ တာလာ စ မူလာ ဖလာ စ မေတ္ထါ
 ဝဏ္ဏေန ဂန္ဓေန ဥပေတရူပါ။
 တံ ဘူမိဘာဂေတိ ဥပေတရူပံ၊
 အဟော ဘဝံ အဿမံ မယံ ပဿေ။

၂၂။ ဖလာ စ မူလာ စ ပဟူတာ မေတ္ထါ
 ဝဏ္ဏေန ဂန္ဓေန ရသေနပေတာ။
 အာယန္တိစ လုဒ္ဒကာ တံ ပဒေသံ၊
 မာ မေ တတော မူလဖလာ အဟာသံ—
 ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၉။ ဘော တာပသ၊ အို...ရှင်ရသေ့ ။ ဘောတော၊ ရှင်ရသေ့
 ။ ဣတော၊ ဤကျောင်းမှ။ ဥဇုံ ဥတ္တရာယံဒိသာယံ၊ မြောက်တူရုအရပ်
 ၌။ ခေမာနဒိ၊ ခေမာအမည်ရှိသော မြစ်သည်။ ဟိမဝတော၊ ဟိမဝန္တာမှ၊
 ပဘာဝိ၊ စီးလာ၏။ တဿာတီရေ၊ ထိုခေမာ မြစ်ကမ်းထိပ်၌။ ရမ္မော။
 မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော။ မယံ၊ ငါ၏။ အဿမော၊ ကျောင်းသည်။ ဝိဇ္ဇတိ၊
 ရှိပါ၏။ အဟော၊ မြင်စေခြင်လှ၏။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ မယံ၊ ငါ၏။
 အဿမံ၊ ကျောင်းကို။ ပဿေ၊ လိုက်၍ရှုပါလှည့်။

၂၀။ ဘော တာပသ၊ အို...ရှင်ရသေ့ ။ တသ္မိံ အဿမေ။ ထို
 ကျောင်း၌။ အမ္မာ စ၊ သရက်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ သာလာ စ၊
 အင်ကြင်းပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ တိလကာ စ၊ ပြည့်စင်ပင်တို့သည်
 လည်းကောင်း။ ဇမ္ဗုယောစ၊ သပြေပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဥဒ္ဒါ
 လကာစ၊ ငှုရွှေပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ပါဠုလိယောစ၊ သခွက်ပင်တို့
 သည် လည်းကောင်း။ ဖုလ္လာ၊ စည်ပင်လှကုန်၏။ သမန္တတော၊ ကျောင်း
 ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ကိံ ပုရိသာဘိဂီတံ၊ ကိန္နရာတို့သည် သာယာစွာ သီချင်း
 သီကြကုန်၏။ အဟော၊ မြင်စေချင်လှ၏။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ မယံ၊
 ငါ၏။ အဿမံ၊ ကျောင်းကို။ ပဿေ ရှုပါလှည့်။

၂၁။ မေ ငါ၏။ ဧတ္ထ အဿမေ၊ ထိုကျောင်း၌။ တာလာစ၊
 ထန်းပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ မူလာ စ၊ သစ်မြစ်တို့သည်လည်းကောင်း။

ဖလာ စ၊ သစ်သီးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝဏ္ဏေန စ၊ အဆင်းနှင့်လည်း
ကောင်း။ ဂန္ဓေနစ၊ အနံ့နှင့်လည်းကောင်း။ ဥပေတရူပါ၊ ပြည့်စုံသော
သဘောရှိကုန်၏။ တံအဿမံ၊ ထိုငါ၏ကျောင်းသည်။ ဘူမိဘာဂေဟိ၊
သာယာညီညွတ်ကုန်သော မြေအဖို့တို့နှင့်၊ ဥပေတရူပံ၊ ပြည့်စုံသောသဘော
ရှိ၏။ အဟော၊ မြင်စေချင်လှ၏။ ဘဝံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ မယံ၊ ငါ၏။
အဿမံ၊ ကျောင်းကို။ ပဿေ၊ ရှုပါလှည့်။

၂၂။ ဘော တာပဿ၊ အို...ရှင်ရသေ့။ ဝဏ္ဏေန စ၊ အဆင်းနှင့်
လည်းကောင်း။ ဂန္ဓေန စ၊ အနံ့နှင့်လည်းကောင်း။ ရသေန စ၊
အရသာနှင့်လည်းကောင်း။ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံကုန်သော။ ပဟူတာ၊ များ
စွာကုန်သော။ ဖလာ စ၊ သစ်သီးတို့သည် လည်းကောင်း။ မူလာ စ၊ သစ်
မြစ် သစ်နှယ်တို့သည် လည်းကောင်း။ မေ၊ ငါ၏။ ဧတ္ထ၊ ထိုကျောင်း၌။
သံရိဇန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တံပဒေသံ၊ ထိုငါ၏ကျောင်းသို့။ လုဒ္ဒကာ စ၊ များစွာ
ကုန်သော မုဆိုးတို့သည်လည်း။ အာယန္တိ၊ လာကြကုန်၏။ တေ၊ ထိုမုဆိုး
တို့သည်။ တတော၊ ထိုငါ၏ကျောင်းမှ။ မေ၊ ငါ၏။ မူထဖလံ၊ သစ်မြစ်
သစ်သီးကို။ မာ အဟာရေသံ၊ မခိုးမယူကြကုန်။

သခင်ရသေ့ လာအောင် စောင့်ပါ

ထို နိလိနိကာမင်းသမီး စကားကိုကြား၍ ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့
သည် အကြင်မျှလောက် ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ ရောက်လာအံ့သော
ကာလသည် ရှိ၏။ ထိုခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ရောက်ရုံ ငံ့လေ့ရှိကား—

၂၃။ ပိတာ မမ မူလဖလေသနံ ဂတော၊
ဣဒါနိအာဂစ္ဆတိ သာယကာလေ။
ဥဘောဝ ဂစ္ဆာမသေ အဿမန္တံ၊
ယာဝ ပိတာ မူလဖလတော တေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃။ ဘော တာပဿ၊ အို-ရှင်ရသေ့။ မမ၊ ငါ၏။ ပိတာ၊ ခမည်း
တော် ရှင်ရသေ့သည်။ မူလဖလေသနံ-မူလဖလေသနတ္ထာယ၊ သစ်မြစ်
သစ်သီး ရှာအံ့သောငှာ။ ဂတော၊ တောသို့သွားလေ၏။ ဣဒါနိ၊ ယခုပင်။

F23(၅၅၀-ပဉ္စမ)

အာဂစ္ဆတိ၊ ရောက်လာလတ္တံ့။ ပိုတော၊ ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့သည်။ မူလဖလတော၊ သစ်သီး သစ်မြစ်တောမှ။ ယာဝ တေ၊ လာပါစေဦး။ သာယကာလေ၊ ညချမ်းအခါ၌။ တံ အဿမံ၊ ထိုရှင်ရသေ့ ကျောင်းတော်သို့။ ဥဘောဝ ဂစ္ဆာမသေ၊ နှစ်ဦးတူစုံ သွားကြကုန်အံ့။

မင်းသမီးရသေ့ ပြန်ခဲ့ပြီ

ထို့နောင်မှ မင်းသမီး နိုလိနိကာသည် ကြံ၏။ “ဣသိသိဂ် ရသေ့ ငယ်သည် တောထဲ၌သာလျှင် ကြီးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ငါ၏ မိန်းမ၏ အဖြစ်ကို မသိသည်ဖြစ်စေဦး၊ ထို ရသေ့ ငယ်၏ အဘရသေ့ကြီးသည် ကား ငါ့ကိုမြင်လျှင်ပင် မိန်းမမှန်းသိ၍ ‘နင်ကား ဤ ငါ၏ကျောင်း၌ လျှင် အသို့ပြုရန် လာသနည်း’ ဟု ဆို၍ ထမ်းပိုးကောက်စွန်းဖြင့် ရိုက်ပုတ်၍ ငါ၏ဦးခေါင်းကိုသော်လည်း ပေါက်ခွဲရာချေ၏။ ထို ရသေ့ကြီးမလာခင်လျှင် ငါသွားခြင်းငှာ သင့်၏။ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးမှ လာခဲ့၍ ဆောင်အပ်သော ငါ၏အမှုသည်လည်း ပြီးလေပြီ” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို မင်းသမီး နိုလိနိကာသည် ထို ဣသိသိဂ် ရသေ့ ငယ်အား လာခြင်း၏ အကြောင်းကို ကြားခဲ့လိုရကား—

၂၄။ အညေ ဗဟူ ဣသယော သာဓုရူပပါ၊
ရာဇိသယော အနုမဂ္ဂေ ဝသန္တိ။
တေ ယေဝ ပုစ္ဆေသိ မမဿမံ တိ၊
တေ တံ နယိဿန္တိ မမ သံကာသေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄။ သမ္ပ၊ အရွယ်တူဖြစ်သော ရှင်ရသေ့။ ရာဇိသယော၊ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုးတို့မှ တောထွက်ကုန်သော ရသေ့ဖြစ်ကုန်သော။ သာဓုရူပပါ၊ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်သော။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ အညေ ဣသယော၊ တစ်ပါးကုန်သော ရသေ့တို့သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အနုမဂ္ဂေ၊ ကျောင်းသို့သွားသော ခရီး၌။ ဝသန္တိ၊ နေကြကုန်၏။ မမ၊ ငါ၏။ တံ အဿမံ၊ ထိုကျောင်းကို။ တေ ယေဝ၊ ထို ရသေ့တို့ကိုသာလျှင်။ ပုစ္ဆေသိ၊ မေးတော်မူပါလော့။ တေ၊ ထို ရှင်ရသေ့တို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ မမ သံကာသေ၊ ငါ့အထံသို့။ နယိဿန္တိ၊ ဆောင်ပို့ကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့လျှင် ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာသည် မိမိသွားစရာ ဥပါယ် တံမျဉ်ကို ပြောဆို၍ ကျောင်းမှထွက်ခဲ့လျှင် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်လျှင်ဖြစ် သော ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ငယ်ကို “အရွယ်တူ ရှင်ရသေ့...ရှင်ရသေ့ သည် ပြန်ရှာရစ်လော့” ဟု ဆို၍ လာခဲ့သော ခရီးဖြင့်လျှင် အမတ်တို့၏ အထံသို့ သွားလေ၏။

ထို အမတ်တို့သည် မင်းသမီး နိလိနိကာကို ဆောင်ယူ၍ သစ်ခက် တပ်သို့ သွားပြီးလျှင် အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီနေပြည်တော်သို့ ရောက်ကြ ကုန်၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း အလွန်နှစ်သက်သည် ထိုနေ့၌လျှင် အလုံး စုံသောတိုင်း၌ မိုးကိုရွာစေ၏။ ထိုမိုးရွာခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းဇနပုဒ်သည် သာယာဝပြောခြင်း ဖြစ်၏။

ရသေ့ကြီး မေးပြီ

ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ငယ်သည်လည်း ထိုမင်းသမီး နိလိနိကာသွားလျှင် ပင် ကိုယ်အလုံး၌ ပူပန်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ ငယ်သည် စိတ် တုန်လှုပ်သည်ဖြစ်၍ ကျောင်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် လျှော်တေသင်္ကန်းကိုခြုံ၍ စိုးရိမ်ပူပန်လျက် အိပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ညချမ်းအခါ ပြန်လာလတ် ၍ သားကိုမမြင်ရကား “အဘယ်အရပ်သို့ သွားလေသနည်း” ဟု ထမ်းပိုး ကိုချ၍ ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်လျှင် ထို ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ ငယ် အိပ်၍နေသည် ကိုမြင်၍ “ချစ်သား...အသို့ဖြစ်သနည်း” ဟု ဆို၍ ကျောက်ဆုပ်နယ်လျက် အကြောင်းကို မေးလိုရကား—

- ၂၅။ န တေ ကဋ္ဌာနိ ဘိန္နာနိ၊ န တေ ဥဒက မာဘတံ။
အဂ္ဂိပိ တေ နဟာပိတော၊ ကိန္နု မန္ဒောဝ စျာယသိ။
- ၂၆။ ဘိန္နာနိ ကဋ္ဌာနိ ဟုတော စ အဂ္ဂိ၊
တပံနိပိ တေ သမိတာ ဗြဟ္မစာရီ။
ပိဋ္ဌဉ္စ မယံ ဥဒကဉ္စ ဟောတိ၊
ရမသိ တုဝံ ဗြဟ္မဘူတော ပုရတ္တာ။
- ၂၇။ အဘိန္နကဋ္ဌောသိ အနာဘတောဒကော၊
အတာပိကဂ္ဂိသိ အသိဒ္ဓဘောဇနော။
န မေ တုဝံ အာလပသိ မမဇ္ဇ၊
နဋ္ဌံ နု ကိံ စေတသိကဉ္စဒုက္ခံ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၅။ တာတ၊ ချစ်သား။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ကဋ္ဌာနိ၊
 ထင်းတို့ကို။ နဘိန္ဒာနိ၊ မခွေအပ်ကုန်။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ဥဒကံ၊
 ရေကို။ နအာဘတံ၊ မခပ်အပ်။ အဂ္ဂိပိ၊ မီးကိုလည်း။ တေ-တယာ၊
 သင်သည်။ န ဟာပိတော၊ မညှိအပ်။ မန္ဒောဝ၊ တွေ့မိုင်၍ သာလျှင်။
 ကိံ စျာယသိန္န၊ အဘယ်ကိုကြံသနည်း။

၂၆။ ဗြဟ္မစာရိ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော သား
 ရသေ့။ ပုရတ္ထာ၊ ရှေးကာလက။ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ဘိန္ဒာနိ
 ကဋ္ဌာနိ၊ ငါမလာမီက ထင်းခွေလင့်အပ်ကုန်၏။ အဂ္ဂိဟုတော စ၊ မီးလည်း
 ပူဇော်နှင့်၏။ တပနိပိသမိတာ၊ လှုံစရာမီးတို့ကိုလည်း စီရင်အပ်ကုန်၏။
 မယံ၊ ငါ့ကို။ ပိဋ္ဌဉ္စဟောတိ၊ နေရာလည်း ခင်းနှင့်၏။ ဥဒကဉ္စ ဟောဘိ၊
 ခြေဆေးရေလည်း တည်နှင့်၏။ ဗြဟ္မဘုတော၊ မြတ်သည်ဖြစ်၍။ ရမသိ၊
 မွေ့လျော် ပျော်ရွှင်၏။

၂၇။ ဗြဟ္မစာရိ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော သား
 ရသေ့။ ဣဒါနိ၊ ယခုတမူကား။ တုဝံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ အဘိန္ဒ-
 ကဋ္ဌာသိ၊ ထင်းလည်း ခွေနှင့်ပါ တကား။ အနာဘတော ဒကော၊
 ရေလည်း မခပ်နှင့်ပါတကား။ အဟာပိတဂ္ဂိသိ၊ မီးလည်း မညှိနှင့်ပါ
 တကား။ အသိဒ္ဓဘောဇနော၊ ငါ့ဖို့စားစရာ သစ်မြစ် သစ်ရွက်လည်း
 မပြုတ်ဖြောနှင့်ပါ တကား။ မမပုတ္တ၊ ငါ့သားချစ်။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ မေ၊
 ငါ့အား။ န အာလပသိ၊ စကားမပြောပါတကား။ တေ၊ သင်အား။
 ကိံ၊ အဘယ်ဥစ္စာသည်လည်း။ နဋ္ဌိန္န၊ ပျောက်သနည်း။ စေတသိကံ
 ဒုက္ခဉ္စ ကိံ၊ ငါ့ကိုတည်း စိတ်ဆိုးသလော။

ရသေ့လေးထံ လိုက်ပို့စေခြင်း

ထိုဣသိသိင်္ဂံ ရသေ့သည် ခမည်းတော် ရသေ့ကြီးစကားကို
 ကြား၍ ထိုအိပ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို ခမည်းတော်အား ပြောလိုရ
 ကား -

၂၈။ ဣဓာဂမာ ဇဋ္ဌိလော ဗြဟ္မစာရိ၊
 သုဒဿနေယျော သုတန္တ ဝိနေတိ။
 နေဝါတိဒိဃောန ပနာတိရဿော၊
 သုကဏ္ဍိကဏ္ဍဒနေဟိ ဘောတော ။လ။

၅၀။ ဝိစိတြဗုလ္လံ ဟိ ဝနံသုတံ မယာ၊
 ဒိဇာတိသုဋ္ဌံ ဒိဇသံသသေဝိတံ။
 တံ မံ ဝနံ ပါပယ တာတ ခိပုံ၊
 ပုရာတေ ပါဏံ ဝိဇဟာမိ အဿမေ-
 ဟူသော ဤနှစ်ဆယ့်သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၈။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ ဇဋ္ဌိလော၊ ဆံကျစ်ထုံးသော။ ဗြဟ္မ
 စာရီ၊ ရသေ့ပျို တစ်ယောက်သည်။ ဣဓ၊ ဤကျောင်းသို့။ အာဂမာ၊
 လာ၏။ သော၊ ထိုငါတို့ကျောင်းသို့ လာသော ရသေ့ပျိုသည်။ သုဒဿ
 နေယျော၊ အလွန် ရှုစဖွယ်ရှိ၏။ သုတန္တု၊ တင့်တယ်သော ကိုယ်ရှိ၏။
 ဝိနေတိ၊ မိမိကိုယ်ရောင်နှင့် ဤကျောင်းတွင်းကို တစ်ပြိုင်နက်သော အရောင်
 ကဲ့သို့ ပြု၍ ပြည့်စေ၏။ နေဝါတိဒိဗော၊ ရှည်လည်း မရှည်လွန်း။
 (တစ်နည်းကား) နေဝါတိဒိဗော၊ မြင့်လည်း မမြင့်လွန်း။ နပနာတိ-
 ရသော၊ နိမ့်လည်း မနိမ့်လွန်း။ (တစ်နည်းကား) နပနာတိရသော၊
 ပုလည်းမပုလွန်း။ ဘောတော၊ ငါတို့ကျောင်းသို့ လာသော ရှင်ရသေ့
 ၏။ သုကဏ္ဍ ကဏ္ဍစွဒနေဟိ၊ အလွန်ညိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ပိတုံးရောင်ကဲ့သို့
 ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဖိတ်ဖိတ်နက်ကုန်သော ဆံတို့ဖြင့်။ သုကဏ္ဍ သီသံ၊
 ကောင်းစွာ ညိုနက်သော ဦးခေါင်းသည်။ သုမဇ္ဇမဇ္ဇိတမဏိမယံ ဝိယ၊
 ကောင်းစွာ ပွတ်အပ်သော ပတ္တမြားညိုဖြင့် ပြီးသကဲ့သို့။ ခါယတိ၊
 ထင်၏။

၂၉။ အမဿုဇာတော၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်လည်း မပေါက်သေး။
 အပုရာဏဝဏ္ဏီ၊ ရသေ့ပြုသစ်စနှင့် တူ၏။ အဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့၏။
 ကဏ္ဍေပန၊ လည်ပင်း၌ကား။ အဓာရရူပဉ္စ၊ ကရွတ်ခွေနှင့် တူသော
 တန်ဆာသည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဥရော ရင်၌။ သုဇာတာ၊ ကောင်းစွာ
 ဖြစ်ကုန်သော။ သုဝဏ္ဏတိန္ဒြက နိဘာ၊ ရွှေတည်သီးနှင့် တူကုန်သော။
 ပဘဿရာ၊ ပြီးပြီးပြန် ထွက်လတ်သော အရောင်ရှိကုန်သော။ ဒေယမာ-
 ဂဏ္ဍာ၊ နှစ်ခုအစုံ ဖြစ်ကုန်သော အသားငုံတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၃၀။ တဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ မုခဉ္စ၊ မျက်နှာသည်လည်း။
 ဘုသံ ဒဿနေယျ၊ အလွန် ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ကဏ္ဍေသု၊ နားနှစ်ဖက်တို့၌။

ကုဉ်တဂ္ဂါ၊ ကော့သော အဖျားရှိသော တန်ဆာတို့ကိုလည်း။ လမ္ဗန္တိ၊
 ဝတ်ကုန်၏။ စရတော၊ သွားသော။ မာဏဝဿ၊ ရသေ့ပျို၏။ တေ၊
 ထိုနားနှစ်ဖက်တို့၌ ဝတ်ကုန်သော တန်ဆာတို့သည်။ ဇောတရေ၊ ဖိတ်ဖိတ်
 လက်လက် ပြုံးပြုံးပြက်လျှင် ထွန်းပကုန်၏။ အဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။
 သံယမာနံ၊ ထုံးအပ်ကုန်သော။ ဇဋ္ဌာနံ၊ ဆံကျစ်တို့ကို။ သုတ္တဉ္စ၊ စည်း
 သောကြိုးသည်လည်း။ ဇောတတိ၊ ထွန်းပ၏။

၃၁။ တဿ၊ ထိုရသေ့ပျို၏။ အညာ-အညာနိ၊ တစ်ပါးကုန်
 သော။ နီလာ-နီလာနိ စ၊ ညိုသော အဆင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။
 ပီတာ-ပီတာနိ စ၊ ရှေ့သော အဆင်း ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။
 လောဟိတကာ-လောဟိတကာနိ စ၊ နီသော အဆင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်
 ကုန်သော။ သေတာ-သေတာနိ စ၊ ဖြူသော အဆင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်
 ကုန်သော။ စတဿော-စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်သော အဆင်းရှိကုန်သော။
 သံယမာနိ စ၊ တန်ဆာတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ စရတော၊
 သွားသော။ မာဏဝဿ၊ ရှင်ရသေ့ပျို၏။ တာ-တာနိ ပိလန္ဒနာနိ၊
 ထိုတန်ဆာတို့သည်။ ဝါဂုသမ္ပိ၊ မိုးတွင်းကာလ၌။ တိရိစ္ဆာသဿာရိဝ၊
 ပုစဉ်းအပေါင်းတို့ကဲ့သို့။ ပိသရေ-ပိသိတွာ ရဝန္တိ၊ ထိုသည်ဖြစ်၍ မြည်ကြ
 ကုန်၏။

၃၂။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ သော မာဏဝေါ၊ ထိုရသေ့ပျို
 သည်။ မုဉ္ဇမယံ၊ ဖြူဆံမြက်ဖြင့် ရက်သော။ မိခလံ၊ ခါးကြိုးကို၊ န ဓာရေတိ၊
 မစည်းမဆောင်။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ သန္တရေ၊
 လျော်တေသင်္ကန်းတို့ကိုလည်းကောင်း။ ပဗ္ဗဇသ၊ ပြိတ်မြက်ဖြင့်။ ကတံ၊
 ပြုအပ်သော သင်္ကန်းကိုလည်းကောင်း။ ဓာရေတိ ယထာ၊ ဝတ်ကြကုန်
 သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ သော မန မာဏဝေါ၊ ထိုရသေ့ပျိုသည်
 ကား။ သန္တရေ၊ လျော်တေသင်္ကန်းတို့ကို။ န ဓာရေတိ၊ မဝတ်မဆောင်။
 ပဗ္ဗဇသ၊ ပြိတ်မြက်ဖြင့်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော သင်္ကန်းကို။ နော ပန ဓာရေတိ၊
 မဝတ်သည်သာတည်း။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။
 သတေဝုတာ-ရနိစ္စံ စရိတာ၊ အစဉ်မပြတ် တလျှပ်လျှပ်ရှိကုန်သော။ ဝိဇ္ဇုရိဝ၊
 လျှပ်စစ်နွယ်ကဲ့သို့။ တဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ ဇသနန္တရေ ဝိလဂ္ဂါ၊
 ခါးဆီတွင် စည်းအပ်ကုန်သော။ တာ၊ ထိုခါးကြိုးတို့သည်။ ဇောတရေ၊
 ထိန်ထိန်လက်လက် ထွန်းပ ကုန်၏။

၃၃။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ ကဋိသမောဟိတာနိ၊ ခါးဦးစည်းအပ်ကုန်သော။ ဟေဋ္ဌာ၊ အောက်သို့။ နဗျာနဝယာနိ၊ မလျှောမကျကုန်သော။ အခိလကာနိစ၊ အခံလည်း မရှိကုန်သော။ အဝဏ္ဏကာနိ၊ အညှာလည်း မရှိကုန်သော သစ်သီးတို့သည်။ အသဋ္ဌိတာနိ၊ အချင်းချင်း မထိပါးကုန်သည် ဖြစ်၍။ နိစ္စံကိဋ္ဌံ၊ အစဉ်ရှင်မြူးခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကြကုန်၏။ တာနိ၊ ထိုချည်ဖြင့် သိ၍ ခါးဦးစည်းအပ်ကုန်သော သစ်သီးလုံးတို့သည်။ ကိရုက္ခဖလာနိ၊ အဘယ်သစ်သီးတို့ မည်ကုန်သနည်း။

၃၄။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ ဇဋ္ဌာစ၊ ဆံကျစ်တို့သည်လည်း။ ဘုသံ ဒဿနေယျာ၊ အလွန်ရှုချင်စဖွယ် ရှိကုန်၏။ ပရောသတံ၊ အရာမက။ ဝေလ္လိတဂ္ဂါ၊ သားလီးဓားကဲ့သို့ ကော့သော အဖျားရှိသော ဆံတို့သည်။ သုဂန္ဓာ၊ ကြိုင်ကြိုင် မွှေးကုန်၏။ တဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျိုအား။ ဒေဓာသိရော၊ ဦးခေါင်းကို နှစ်စုံဝေ၍၊ သာဓုဝိဘတ္တရူပေါ၊ ထုံးအပ်သော ဆံကျစ်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်သော သဘောရှိ၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ဇဋ္ဌာ၊ ဆံကျစ်တို့သည်။ တထာ၊ ထိုရှင်ရသေ့ ဆံကျစ်အတူ။ အဟောနုခေါအဿ၊ ဖြစ်ပါကုန်ဘိတော့လော။

၃၅။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ ယဒါစ၊ အကြင်အခါ၌လည်း။ သောမာဏဝေါ၊ ထိုရသေ့ပျိုသည်။ ဝဏ္ဏေန၊ အဆင်းနှင့်လည်းကောင်း။ ဂန္ဓေန၊ အနံ့နှင့်လည်းကောင်း။ ဥပေတရူပေါ၊ ပြည့်စုံသော သဘောရှိကုန်သော။ တာ ဇဋ္ဌာယော၊ ထိုဆံကျစ်တို့ကို။ ပကိရတိ၊ ဖြေလိုက်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ နိလုပ္ပလံ ဝါတသမေရိတံ၊ ကြာညိုနံ့ကို လက်ဆောင် လာသကဲ့သို့။ တထေဝံ၊ ထို့ အတူလျှင်၊ အယံ အဿမောသံဝါယတိ၊ ဤတစ်ကျောင်းလုံး ကြိုင်ကြိုင်မွှေး၏။

၃၆။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တဿ၊ ထိုရသေ့ပျို၏။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ပကော စ၊ လူးသောညွှန်သည်လည်း။ ဘုသံဒဿနေယျာ၊ အလွန်ရှုချင်စဖွယ်ရှိ၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ပကော၊ လူးသောညွှန်သည်။ ယဒိသော၊ အကြင်သို့ ရှံဖွယ်လိလိသဘော ရှိ၏။ တဿ၊

ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ ကာယေပန၊ ကိုယ်၌သော်ကား။ ပင်္ကော၊ လူးသော
 ညွှန်သည်။ တာဒိသော၊ ထိုသို့ ရွံဖွယ်လိလိသဘော ရှိသည်။ န ဟောတိ၊
 မဖြစ်။ အဂ္ဂဂိမော၊ နွေလ၏ အထွတ်ဖြစ်သော မိုးဦးကာလ၌။ သုဖုလ္လံ၊
 ကောင်းစွာပွင့်သော။ ဝနံ ယထာ၊ ပန်းဘောကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။
 မာလုတေန၊ လေညှင်းသည်။ ရေိဘော၊ သွေးဆောင်တိုက်လွင့်အပ်သော။
 သော ပင်္ကော၊ ထိုရသေ့ပျို၏ ကိုယ်၌ လူးခဲသော ညွှန်ပျောင်းသည်။
 ဝါယတိ၊ ကြိုင်ကြိုင်မွှေး၏။

၃၇။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ သုစိတ္တရူပံ၊ အလွန်ထူးဆန်းသော
 အဆင်းရှိသော။ ရုစိယံ၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော။ ဒဿနေယျံ၊ ရှုချင်စဖွယ်
 ရှိသော။ ရုက္ခဖလံ၊ သစ်သီးကို။ သော မာဏဝေါ၊ ထိုရသေ့ပျိုသည်။
 ပထဗျာ၊ မြေပေါ်၌။ နဟန္တိနိဟနတိ၊ ပစ်၏။ ခိတ္တဉ္စ၊ ပစ်သော်
 လည်း။ ယံ ရုက္ခဖလံ၊ အကြင်သစ်သီးသည်။ တဿ၊ ထိုရသေ့ပျို၏။
 ဟတ္ထံ၊ လက်တွင်းသို့။ ပုနရေတိ၊ လာပြန်၏။ တာတ၊ အိုခမည်းတော်။
 တံ ရုက္ခဖလံ၊ ထိုသစ်သီးသည်။ ကိံ ရုက္ခဖလံနုခေါ၊ အဘယ် သစ်သီး
 မျိုးနည်း။

၃၈။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တဿ၊ ထိုရသေ့ပျို၏။ ဒန္တာ စ၊
 သွားတို့သည်လည်း။ ဘုသံ၊ ဒဿနေယျာ၊ အလွန်ရှုချင်စဖွယ် ရှိကုန်၏။
 သမာသခံဝရူပပန္နာ၊ ကောင်းစွာ ပွတ်အပ်သော ခရုသင်း အဆင်းနှင့်
 တူကုန်၏။ သုဒ္ဓါ၊ စင်ကြယ်ကုန်၏။ ဝိဝရိယမာနာ၊ ဖွင့်လိုက်သည်ရှိသော်။
 မနော၊ ငါ၏စိတ်ကို။ ပသာဒေန္တိ၊ ရှင်စေကုန်၏။ တာတ၊ ခမည်းတော်။
 သော တာပသော၊ ထို ရှင်ရသေ့ပျို၏။ တေဟိ၊ ထိုသွားတို့ဖြင့်။ သာကံ၊
 ဟင်းရွက် သစ်မြစ် သစ်သီးကို။ န ဟိံ နုနအခါဒိ၊ မစားလေသည် ထင်၏။

၃၉။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တဿ၊ ထို ရှင်ရသေ့ပျို၏။ ဘာ-
 သိတံ၊ ပြောဆိုသော စကားသည်။ အကက္ကသံ၊ ပြေပြစ်ချောမြေ့၏။
 အခလိတံ၊ အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုသော်လည်း မချွတ်ယွင်း။ မုဟံ၊ လျင်
 မြန်၏။ မုဒံ၊ နူးညံ့၏။ ဥဇံ၊ ပြောင့်မတ်၏။ အနုဒ္ဓတံ၊ မပျံ့လွင့်။ အစ-
 ပလံ၊ မလျှပ်ပေါ်။ ရုဒံ၊ ပြောဆိုစဉ် ရင့်ကျူးသော အသံသည်လည်း။
 မနုညံ၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိ၏။ ကရဝိကသုဿရံ၊ ကရဝိကငှက်မင်း၏ သာယာ

သော အသံနှင့်တူ၏။ ဟဒယဂံမံ၊ နုလုံးသို့ သက်ဝင်၏။ တဿ၊ ထို ရှင် ရသေ့ ပျို၏။ တံ ဘာသိတံ၊ ထိုပြောဆိုသံကို။ မေ၊ ငါ၏။ မနော၊ စိတ် သည်။ ရဇေယတေဝ၊ ကြိုက်နှစ်သက်သည်သာတည်း။

၄၀။ တာဝ၊ ခမည်းတော်။ သောတာပသော၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျို သည်။ ဗိန္ဒုဿရော၊ လုံးသော အသံရှိ၏။ နာတိဝိဿဋ္ဌဝါကျော၊ တိုးတိုး သာသာ ပြောဆိုတတ်၏။ သဇ္ဈာယံ-သဇ္ဈာယနကာလေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဗေဒင် သင်အံခြင်းကို ပြုသောကာလ၌။ နနု န အတိပ္ပယုတ္တော၊ အား မထုတ်လွန်းလေသည် ထင်၏။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံ ကြောင့်။ သောမာဏဝေ၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်။ ပုရတ္တာ၊ ရှေးကာလက။ မေ၊ ငါ၏။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို ကြောင့်။ တံ မာဏဝံ၊ ထိုရသေ့ ပျိုကို။ ပုနဒေဝ၊ နောက်ကိုတစ်ဖန်လျှင်။ ဒဋ္ဌံ ဣစ္ဆာ၊ မြင်ရလိုသေး၏။

၄၁။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တဿ မာဏာဿ၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျို ၏။ ဥရုနံ၊ ပေါင်နှစ်သက်တို့၏။ အန္တရေ၊ အကြား၌။ ဧကံ ဝဏံ၊ ဝံကိုက် နှာ တစ်ခုသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣမံ ဝဏံ၊ ဤ ဝံကိုက်နှာသည်။ သုသန္ဓိ၊ ယောက်သွားခုံ မျက်နှာဝကဲ့သို့ ကောင်းစွာစေ့ စပ်၏။ သဗ္ဗတ္ထဝိမဋ္ဌံ၊ ထက် ဝန်းကျင်မှ ကောင်းစွာပြေပြစ် ချောမော၏။ ပုထု၊ ကြီးလည်းကြီး၏။ သုဇာတံ၊ ကောင်းသောသဏ္ဍာန်လည်း ရှိ၏။ ခရပတ္တသန္နိဘံ၊ ပွင့်လှစွာ ဖြစ်သော ပဒုမ္မာကြာငုံဖူးနှင့်တူသော မျက်နှာရှိ၏။ တေနေဝ၊ ထိုသို့ အနာရှိသောကြောင့်လျှင်။ မာဏဝေ၊ ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်။ ဝိဝရိယ၊ ကိုယ် ဝတ်ကို ဖွင့်လှစ်တည့်၍။ မံ၊ ငါကို။ ဥတ္ထရိယာန၊ ဖိထည့်၍။ ဥရုဇသ- နေန၊ ပေါင် ခါးစောင်ဖြင့်။ ပိဋ္ဌယံ၊ ညှပ်၏။

၄၂။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တဿ မာဏာဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ ပျို၏။ သရီရတော၊ ကိုယ်မှ။ နိစ္ဆရန္တာ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ထွက်လတ်ကုန် သော။ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏာ၊ ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သော။ ရသ္မိ- ယော၊ အရောင်တို့သည်။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်းကင်၌။ သတေရတာ၊ အစဉ်မပြတ် တလျှပ်လျှပ်ရှိကုန်သော။ ဝိဇ္ဇေရိဝ၊ လျှပ်စစ်နှယ်တို့ကဲ့သို့။ တပန္နိဝေ၊ ထိန်ထိန် ဝင်းကုန်သလျှင်ကတည်း။ အာဘန္တိဝေ၊ အလွန်

ထွန်းပကုန်သလျှင်ကတည်း။ ဝိရောစရေစ၊ အထူးသဖြင့် ထွန်းလင်းကုန်
 သလျှင်ကတည်း။ တဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ အဉ္စနလောမ သဒိသာ၊
 မျက်စဉ်းညို အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သော အမွှေးတို့နှင့် ပြည့်စုံ
 ကုန်သော။ ဗာဟာ၊ မောင်းနှစ်ဖက်တို့သည်။ မုဒု၊ နူးညံ့လှကုန်၏။ တဿ၊
 ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ ဟတ္ထာ၊ လက်တို့သည်။ ဝိစိတြဝဋ္ဋဂုံလိကာ၊ ဆန်းကြယ်
 လှစွာ သန္တာညွန့်နှင့် တူကုန်သော လုံးသော လက်ချောင်းရှိကုန်သည်
 ဖြစ်၍။ သောဘရေ၊ တင့်တယ်ကုန်၏။

၄၃။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ သော မာဏဝေါ၊ ထိုရှင်ရသေ့
 ပျိုသည်။ အကက္ကသင်္ဂေါ၊ ပွေးဝဲမစွဲ ရှုမရဲသော ကိုယ်ရှိ၏။ အဿ၊ ထို
 ရှင်ရသေ့ပျို၏။ နစ ဒိသာလောမာ၊ အမွှေးတို့သည် ရှည်လည်းမရှည်ကုန်။
 အဿ၊ ထို ရသေ့ပျို၏။ နခါ၊ လက်သည်းတို့သည်။ ဒိသာ၊ ရှည်ကုန်၏။
 အပိစ၊ ရှည်ကာသာလည်း မဟုတ်သေး။ လောဟိတင်္ဂါ၊ ကျေးနှုတ်သီး
 ကဲ့သို့ တွေးတွေးနီသော အဆင်းလည်း ရှိကုန်၏။ ကလျာဏရူပေါ၊
 ကောင်းသော သဘောရှိသော ရှင်ရသေ့ပျိုသည်။ မုဒုဟိ၊ နူးညံ့ကုန်
 သော။ ဗာဟာဟိ၊ မောင်းနှစ်ဖက်တို့ဖြင့်။ ပလိဿဇ္ဇန္တော၊ ငါ့ကိုပိုက်ဖက်
 ၍။ ရမယံ-ရမယန္တော၊ မွေ့လျော်စေလျက်။ ဥပဋ္ဌဟိ၊ ငါ့အား လုပ်ကျွေး
 ပေ၏။

၄၄။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ အဿ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို၏။ ဟတ္ထာ၊
 လက်တို့သည်။ တူလူပနိဘာ၊ ဝါဂွမ်းစုကဲ့သို့။ မုဒု၊ နူးညံ့ကုန်၏။ ပဘ-
 သရာ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ထွက်လတ်သော အရောင်ရှိကုန်၏။ သုဝဏ္ဏကမ္မု-
 တလဝဋ္ဋာ၊ ရွှေကြေးမုံကဲ့သို့ ညီညွတ်သော လက်ဝါးပြင် ပွတ်တင်သကဲ့သို့
 လုံးသော၊ လက်ချောင်း ရှိကုန်၏။ သုစ္ဆဝီ၊ ကောင်းသော အရေအသား
 ရှိကုန်၏။ သော၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျိုသည်။ တေဟိ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်သော။
 မုဒုကေဟိ၊ နူးညံ့လှကုန်သောလက်တို့ဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ သံဖုသိတွာ၊ ကောင်း
 စွာတို့၍။ ဣတော၊ ဤကျောင်းမှ။ ဂတော၊ ငါ့မျှော်လိုက်စဉ်ပင် သွားရှာလေ
 ၍။ တေန၊ ထိုသို့နူးညံ့လှကုန်သော လက်တို့ဖြင့် ငါ့ကို တို့၍ သွားရှာလေသော
 ကြောင့်။ မံ-မမ၊ ငါ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ဒဟတိ၊ ပူလှချေ၏။

၄၅။ တာတံ၊ ခမည်းတော်။ သော ဣသိ၊ ထိုရှင်ရသေ့ပျို
 သည်။ ခါရိဝိဓံ၊ ပရိက္ခရာဖြင့်ပြည့်သော ဝန်ကို။ န ဝဟဟိန္နန၊ မထမ်း

လေသည် ထင်၏။ သော ဣသိ၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။
ကဋ္ဌာနိ၊ မီးပူဇော်စရာထင်းတို့ကို။ နအဘဉ္စိ နုန၊ ခွေဘူးဟန်မရှိ။ သော
ဣသိ၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်။ ဒုမေ၊ သစ်ပင်တို့ကို။ ကုဒါရိယာ၊ ပုဆိန်
ဖြင့်။ န ဟန္တိ နုန၊ ပေါက်ဘူးဟန်မရှိ။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အဿ၊ ထို
ရှင်ရသေ့ ပျို၏။ ဟတ္ထေသု၊ လက်တို့၌။ ခိဏာနိ၊ ပွန်းရာ ပေါက်ရာတို့
သည်။ န အတ္ထိ-နသန္တိ၊ မရှိကုန်။

၄၆။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ အစ္စော စ ခေါ၊ ဝံတစ်ခုသည်လျှင်။
အဿ၊ ထိုရသေ့ ပျို၏။ ဦရန္တိရေ၊ ပေါင်ကြား၌။ ဝဏံ၊ အနာကို။
အကာသိ၊ ပြုလေ၏။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ သော၊ ထိုရှင်ရသေ့သည်။
ဗြဟ္မေ၊ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ မြတ်။ တံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ သုခိတံ၊
ချမ်းသာအောင်။ ကရောဟိ၊ ပြုပါလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မံ၊ ငါ့ကို။
အဗြဝိ၊ ဆို၏။ တေန၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်။ မမ၊ ငါ့အား။ သုခိတံ၊
ချမ်းသာအောင်။ ကရောဟိ၊ ပြုပါလော့။ စုတ္တော၊ ဆိုအပ်သော။
သော အဟံ၊ ထို ငါ သည်။ တဿ၊ ထို ရှင် ရ သေ့ ပျို အား။
သောချံ၊ ချမ်းသာအောင်။ ကရိံ၊ ပြုလိုက်၏။ တာတ၊ ခမည်းတော်။
ကာရိတေ၊ ချမ်းသာအောင်ပြုသည်ရှိသော်။ သောတာပသော၊ ထို ရှင်
ရသေ့ ပျိုသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဗြဟ္မေ၊ ဣသိသိင်္ဂီ ရှင်ရသေ့ မြတ်။
သုခိတောသ္မိ၊ ငါ ချမ်းသာပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဗြဝိ၊ ပြောဆိုခဲ့၏။

၄၇။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ တေ-တဝ၊ ခမည်းတော် ၏။
မာလုဝပဏ္ဏသဏ္ဌတာ၊ မာလောရွက်ဖြင့် မိုးအပ်သော။ အယဉ္ဇ၊ ဤ
ကျောင်းတော်သည်လည်း။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ မဟာစ၊ ငါသည်လည်းကောင်း။
တေနစ၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်လည်းကောင်း။ အညမညပရာမသနာ-
လိင်္ဂနဝသေန၊ အချင်းချင်း သုံးသပ်ဖက်ရမ်းကြသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်။
ပရိဝတ္တန္တေဟိ၊ ထိုမှ ဤမှ လွင့်၍ ကျကုန်သောကြောင့်။ ဝိကိဏ္ဍရူပါဝ၊
ဖရိဖရဲ ဤသို့သောသဘောရှိ၏။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်
လည်းကောင်း။ သော စ၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်လည်းကောင်း။ ရမိတွာ၊
မွေ့လျော်ကြ၍။ ကိလန္တရူပါ၊ ပင်ပန်းကြလျှင်။ ဥဒကေ၊ ရေအိုင်၌။
ရမိတွာ၊ ရေချိုးကြ၍။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ၊ ပဏ္ဏကုဋီ၊ ကျောင်း
တွင်းသို့။ ဝဇာမ၊ ဝင်ကြကုန်၏။

၄၈။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ မမ၊ ငါ့အား။
 မန္တဝံ၊ ဗေဒင်တို့သည်။ နပုဋ္ဌိဘန္တိ၊ မထင်ကုန်။ အဂ္ဂိဟုတ္တမ္ပိ၊ မီးပူဇော်
 ခြင်းသည်လည်း။ နပုဋ္ဌိဘာတိ၊ မထင်။ ယညန္တပိ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည်
 လည်း။ နပုဋ္ဌိဘာတိ၊ မထင်။ တတြ-တသ္မိံ၊ ထိုအရပ်၌။ တံ မြဟ္မာစာရိံ၊
 ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုကို။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။
 န ပဿမိ၊ မမြင်ရသေး။ တာဝ၊ ထို မမြင်ရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး။
 တေ၊ သင်ခမည်းတော်၏။ မူလဖလာနိ၊ သစ်မြစ်သစ်သီးတို့ကို။ န စာပိ-
 ဘုဠေ၊ ငါမစား။

၄၉။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ ယဿာ ဒိသံ၊ အကြင် အရပ်
 မျက်နှာ၌။ သော မြဟ္မာစာရိံ၊ ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုသည်။ ဝသတေ၊ နေ၏။
 တံ ဒိတံ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာကို။ တုဝံပိ၊ သင် ခမည်းတော်သည်လည်း။
 အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ ပဇာနာသိ၊ သိတော်မူအံ့။ တာတ၊ ခမည်းတော်၊ အဟံ၊
 အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ သင်ခမည်းတော်၏။ အဿမမ္ပိ၊ ကျောင်းတော်၌။
 မာအမရိံ၊ မသေခင်။ တံဒိသံ၊ ထိုရှင်ရသေ့ ပျိုနေသောအရပ်သို့။ မံ၊
 ငါ့ကို။ ခိပ္ပံပါပယ၊ လျင်စွာ ပို့ပါလော့။

၅၀။ တာတ၊ ခမည်းတော်။ ဝနံ၊ ရှင်ရသေ့ ပျို၏ ကျောင်းကို
 လည်၍ တည်သောတောသည်။ ဝိစိတြဖုလ္လံ၊ အဖြူ အနီ အစရှိသည်တို့ဖြင့်
 ဆန်းကြယ်သော အဆင်း ရှိသော ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပွင့်လင်းသာယာ၏။
 ဒိဇာဘိသုဋ္ဌံ၊ ငှက်အပေါင်းတို့၏ သာယာစွာ တွန့်မြူးရာဖြစ်၏။ ဒိဇသံသ-
 သေဝိတံ၊ ငှက်အပေါင်းတို့ မှီဝဲရာဖြစ်၏။ ဣတံ၊ ဤသို့။ မယာ၊ ငါ
 သည်။ သုတံ၊ ရှင်ရသေ့ ပျိုပြော၍ ကြားလိုက်ရ၏။ တာတ၊ ခမည်းတော်။
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ ခမည်းတော်ရှင်ရသေ့၏။ အဿမေ၊
 ကျောင်းတော်၌။ ပါဏံ၊ အသက်ကို။ ပုရာဝိဇဟာမိ၊ မစွန့်ရခင်။ တံ ဝနံ၊
 ထို ရှင်ရသေ့ ပျိုနေရာ တောမြိုင်သာသို့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ခိပ္ပံပါပယ၊ လျင်စွာ
 ပို့တော်မူပါလော့။

ရသေ့ကြီး၏ ဆုံးမစကား

ဤသို့ တသ မြည်တမ်းသော သားတော် ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်၏
 ထို တသ မြည်တမ်းသံကိုကြား၍ ဘုရားအလောင်းသည် “တစ်ယောက်

မိန်းမသည် ဤ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်၏ သီလကို ဖျက်ဆီးသည်ဖြစ်လတ္တံ့။”
ဟု သိ၍ သားတော် ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်ကို ဆုံးမတော်မူလိုရကား—

၅၁။ ဣမသ္မာ ဟံဇောတိရသေ ဝနမ္ပိ၊
ဂန္ဓဗ္ဗဒေဝစ္ဆရ သံဃသေဝိတေ။
ဣသိန မာဝါသေ သနန္တနမ္ပိ၊
နေတာဒိသံ အရတိံ ပါပုဏေထ။

၅၂။ ဘဝန္တိ မိတ္တာနိ အထော န ဟောန္တိ၊
ဉာတိသု မိတ္တေသု ကရောန္တိ ပေမံ။
အယဉ္ဇ ဇမ္မော ကိဿ ဝါ နိဝိဒ္ဓော၊
ယောနေဝ ဇာနာတိ ကုတောမ္ပိ အာဂတော။

၅၃။ သံဝါသေန ဟိ မိတ္တာနိ၊ သန္ဓိယန္တိ ပုနပ္ပုနံ။
သွေဝ မိတ္တာ အသင်္ဂန္တု၊ အသံဝါသေန ဇီရတိ။

၅၄။ သစေ တုဝံ ဒက္ခသိ ဗြဟ္မစာရိံ၊
သစေ တုဝံ သလ္လပေ ဗြဟ္မစာရိနာ။
သမ္ပန္နသဿံဝ မဟောဒကေန၊
တပေါ ဂုဏံ ခိပ္ပမိမံ ပဟိဿသိ။

၅၅။ ပုနပိ စေ ဒက္ခသိ ဗြဟ္မစာရိံ၊
ပုနပိ စေ သလ္လပေ ဗြဟ္မစာရိနာ။
သမ္ပန္နသဿံဝ မဟောဒကေန၊
ဥသ္မာဂတံ ခိပ္ပမိ မံ ပဟိဿသိ။

၅၆။ ဘူတာနိ ဟောဘာနိ စရန္တိ ဟာတ၊
ဝိရူပရူပေန မနုဿလောကေ။
န တာနိ သေဝေထ နရော သပညော၊
အာသဇ္ဇနံ နဿတိ ဗြဟ္မစာရိ—

ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၁။ တာတ၊ ချစ်သား ဣသိသိင်္ဂီ။ ဂန္ဓဗ္ဗဒေဝစ္ဆရ သံဃသေဝိတေ၊
ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်သမီးအပေါင်းတို့၏ မှီဝဲရာဖြစ်ထသော။ ဣသိနံ၊ ရသေ့သူမြတ်

တို့၏။ အာဝါသေ၊ နေရာဖြစ်ထသော။ သနန္တနမ္ပိ၊ ရှည်ကြာ ဟောင်း
 မြင်း လေပြီးထသော။ ဇောတိရသေ၊ ပူဇော်သော မီးအရောင်ဖြင့်
 တပြောင်ပြောင် ထွန်းပထသော။ ဣမသ္မာ-ဣမသ္မိံ၊ ဤသို့ သဘောရှိ
 သော။ ဝနမ္ပိ၊ ဟိမဝန္တာတော၌။ ဝသန္တော၊ နေသော။ တံ၊ သင် ချစ်
 သားသည်။ ယံ အနဘိရတိံ၊ အကြင်ပညာရှိတို့အား မထိုက်မလျော်သော
 ငြီးငွေ့ခြင်းသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်ချေပြီ။ တောဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။
 အရတိံ၊ ငြီးငွေ့ခြင်းသို့။ နပါပုဏ္ဏထ၊ မရောက်သင့်ပါတကား။

၅၂။ တာတ၊ ချစ်သား ဣသိသိင်္ဂံ။ လောကေ၊ လောက၌။
 သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါတို့အား။ မိတ္တာနိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့မည်သည်။ ဘဝန္တိ၊
 ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး၊ နဟောန္တိ၊ မရှိသည်
 လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း ရှိ-မရှိဖြစ်ကုန်သော သူနှစ်ဦး
 တို့တွင်။ ယေသံ၊ အကြင်သူတို့အား။ ဟောန္တိ၊ အဆွေခင်ပွန်းရှိသည် ဖြစ်
 ကုန်၏။ တေ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ဉာတိသု၊ အဆွေ
 အမျိုး တော်ကုန်သော။ မိတ္တေသု၊ အဆွေခင်ပွန်း တို့၌သာလျှင်။ ပေမံ၊
 ချစ်ခြင်းကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကြကုန်သည်တကား။ ယော၊ အကြင်ဣသိသိင်္ဂံ
 သည်။ အဟံ၊ ငါကား။ ကုတော၊ အဘယ်အရပ်မှ။ အာဂတော၊ လာ
 သည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ဣတိ၊ သို့။ တ္တေကမ္ပိ၊ ဤမျှကိုလည်း။ နေဝ
 ဇာနာတိ၊ မသိသည်သာတည်း။ အထ၊ ထိုသို့မသိဘဲလျက်။ အယဉ္ဇဇမ္မော၊
 ဤဣသိသိင်္ဂံ ရသေ့ ယုတ်သည်လျှင်။ ကိဿဝါ၊ အဘယ် မည်သော
 အကြောင်းကြောင့်လျှင်။ နိဝိဇ္ဇော၊ မိန်းမ၌ အဆွေခင်ပွန်း ဟူသော
 အမှတ်ဖြင့် ချစ်ကျမ်းဝင်ရလေသနည်း။

၅၃။ တာတ၊ ချစ်သား ဣသိသိင်္ဂံ။ ပုနပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။
 သံဝါသေနဟိ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းလျှင်။ မိတ္တာနိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။
 သန္ဓိယန္တိ၊ တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်၏။ အသင်္ဂန္တု၊ မပေါင်းဖော်သော
 သူအားကား။ သေပမိတ္တော၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းသည်လျှင်။ အသံဝါသေန၊
 မပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်။ ဇီရတိ၊ ပျက်စီး၏။

၅၄။ တာတ၊ ချစ်သား။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဗြဟ္မစာရိံ၊ ဤ
 ကျောင်းသို့လာသော ရှင်ရသေ့ကို။ သစေ ဒက္ခသိ၊ အကယ်၍ မြင်ရ

ပြန်အံ့။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဗြဟ္မစာရိနာ၊ ဤကျောင်းသို့ လာသော ရှင်ရသေ့နှင့်။ သစေသလ္လပေ၊ အကယ်၍ ပြောဟောပြန်အံ့။ အထ၊ ထိုသို့ မြင်ပြန် ပြောပြန် ဟောပြန်သည်ရှိသော်။ သမ္ပန္နသဿံ၊ ပြည့်စုံသော ကောက်ပင်ကို။ မဟောဒကေန၊ ပြင်းထန်စွာသော ရေသည်။ နိဟရိယတိ ဣဝ၊ မျှောလေအပ်သကဲ့သို့။ တတာ၊ ထိုအတူ။ ဣမံ တဒပဂုဏံ၊ ဤ မြတ်သော အကျင့်တည်းဟူသော ဂုဏ်ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျော်စွာ၊ တံ၊ သင်သည်။ ပဟိဿသိ၊ မျှောပေလတ္တံ့။

၅၅။ တာတ၊ ချစ်သား ဣသိသိဂံ။ တံ၊ သင်သည်။ ဗြဟ္မစာရိ၊ ဤကျောင်းသို့ လာသော ရသေ့ကို။ ပုနပိ၊ တစ်ဖန်လည်း။ နဒက္ခသိစေ၊ မတွေ့ပြန်သည်ဖြစ်အံ့။ တံ၊ သင်သည်။ ဗြဟ္မစာရိနာ၊ ဤကျောင်းသို့ လာ သော ရသေ့နှင့်။ ပုနပိ၊ တစ်ဖန်လည်း။ န သလ္လပေ စေ၊ မပြောဆိုပြန်သည် ဖြစ်အံ့။ သမ္ပန္နသဿံ၊ ပြည့်စုံသော ကောက်ပင်ကို။ မဟောဒကေန၊ များစွာ သော ရေသည်။ ပဟေဿသိ ဣဝ၊ ရှင်စေတီသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဣမံ ဥသ္မာဂတံ၊ ဤရသေ့ရဟန်းတို့၏ တန်ခိုးအရှိန်ကို။ တံ၊ သင်သည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ၊ ပဟိဿသိ၊ ရှင်စေလတ္တံ့။

၅၆။ တာတ၊ ချစ်သား ဣသိသိဂံ။ မနုဿလောကေ၊ လူ့ ပြည်၌။ ဝိရူပရူပေန၊ အထူးထူးသော အဆင်းဖြင့်။ တောနိ ဘူတာနိ စ၊ ထိုဘီလူးမတို့သည်လည်း။ စရန္တိ၊ လှည့်ပတ်သွားလာတတ်ကုန်။ တာနိ၊ ထိုဘီလူးမတို့ကို။ သပညော၊ ပညာရှိသော။ နရော၊ ယောက်ျားသည်။ န သေဝေထ-န သေဝေယျ၊ မမှီဝဲရာ။ ဗြဟ္မစာရိ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သော ရသေ့ရဟန်းသည်။ အာသဇ္ဇနံ၊ မှီဝဲခြင်းသို့။ ပတုာ၊ ရောက်၍။ နဿတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။

ဈာန်များ ပြန်ရလေပြီ

ထိုဣသိသိဂံရသေ့ ငယ်သည် ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ ကြီး၏စကားကို ကြားရလျှင် “ထိုမိန်းမသည် ဘီလူးမဖြစ်သတတ်”ဟု ကြောက်လန့် ရကား မင်းသမီးသို့ ပြေးသွားသောစိတ်ကို ပြန်လည်စေ၍ “ဖခင်.... ဤကျောင်းမှ မသွားပါအံ့၊ အကျွန်ုပ်အား သင်ဖခင်တို့သည် သည်းခံ တော် မူပါကုန်”ဟု ဆို၍ ကန်တော့၏။

ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီးသည်လည်း ထိုသားတော် ဣသိသိင်္ဂီ ရသေ့ငယ်ကို သက်သာရာရစေ၍ “လုလုင်...အမောင်သည် လာလှည့် မေတ္တာကို ပွားစေလော့၊ ကရုဏာကို ပွားစေလော့၊ မုဒိတာကို ပွားစေလော့၊ ဥပေက္ခာကို ပွားစေလော့” ဟုဆို၍ ဗြဟ္မ ဝိဟာရဘာဝနာကို ကြားတော်မူ၏။ သားတော် ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ်သည်လည်း ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီး ကြားတိုင်းကျင့်၏။ တစ်ဖန် စျားန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤ နိလိနိကာဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား၊ “ယခုအခါ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သည် ဖြစ်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်း၏ မယားဟောင်းသည် ထိုအခါ နိလိနိကာအမည်ရှိဘော မင်းသမီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဣသိသိင်္ဂီရသေ့ငယ် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ခမည်းတော်ရသေ့ကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ” ဤသို့ ဇာတ်ပေါင်းတော် မူ၏။

မ,ဘက်လိုက်ရာ၊ မိုက်ဘက်ပါ၊ ပညာပျက်တတ်သည်။
ရှေးဦးစွာသော နိလိနိကာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-ဥပ္ပာဒန္တိဇာတ်

ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိလေသာ၏အလိုသို့ မလိုက်
ဟောတော်မူရာဌာန နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “နိဝေသနံ ကဿ နှဒံ သုနန္ဒ”

အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဥမ္မာဒန္တိဇာတ်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေစဉ် သာသနာတော်၌
ငြီးငွေ့သောရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ကမရောဂါ

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုရဟန်းသည် တစ်နေ့သ၌ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံ
အံ့သောငှာ သွားသည်ရှိသော် တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော မြတ်သော
အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်လေလျှင် တပ်စွန်းသော
စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုမိန်းမသို့ ပြေးသွားသော စိတ်ကို ပြန်လည်စိမ့်သောငှာ
မတတ်နိုင်ရကား ကျောင်းသို့ သာလျှင် ပြန်ခဲ့သဖြင့် ထိုအခါမှစ၍ မြားစူး
ခြင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သော သမင်ကဲ့သို့ ရာဂနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ကြုံကြုံ
လို့လို့ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့
ဖြော့တော့သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မပျော်မရွှင် တစ်ခုသော ဣရိယာပုထ်
မျှလည်း စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းကို မရလျှင် ဆရာ အားပြုသော အဝတ်
အစရှိသည်တို့ကို စွန့်ပစ်လျက် ပါဠိသင်ခြင်း၊ အဋ္ဌကထာသင်ခြင်း၊
ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်း၌ အားထုတ်ခြင်းမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ နေ၏။

ထိုရဟန်းကို အဆွေခင်ပွန်း အကျွမ်းဝင်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည်
“ငါ့ရှင်....သင်သည် ရှေး၌ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိ၏၊ ကြည်လင်သော
မျက်နှာအဆင်းရှိ၏၊ ယခုတစ်မူကား ရှေးနှင့်မတူ၊ အကြောင်းကား
အသို့နည်း” ဟု မေးအပ်သော ထိုငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် “ငါ့ရှင်တို့....
မမို့့လျော်ခြင်း ဖြစ်၏” ဟု ဆို၏။

ကမဂုဏ်၏ အပြစ်များ

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို အဆွေခင်ပွန်း အကျွမ်းဝင်ကုန်သော
ရဟန်းတို့သည် ဆိုကြကုန်၏။ “ငါ့ရှင်.... မမို့့လျော်လော့၊ ဘုရား
ဖြစ်ခြင်းမည်သည်ကို အလွန်ရခဲ၏၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို နာရ
ခြင်းကိုလည်း ထို့အတူ အလွန်ရခဲ၏၊ လူ့အဖြစ်ကို ရခြင်းကိုလည်း
အလွန်ရခဲ၏၊ သင်သည် လူ၏အဖြစ်ကို ရပြီး၍ ဝဋ်ဆင်းရဲ၏ အဆုံးကို
ပြုခြင်းကို တောင့်တသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်ယိုသော မျက်နှာရှိသော ဆွေမျိုး
ဖြစ်သော သူတို့ကိုစွန့်၍ သဒ္ဓါသဖြင့် ရဟန်းပြုလျက် အဘယ်ကြောင့်
ကိလေသာ၏နိုင်ငံသို့ လိုက်ရတိသနည်း။ ထို ကိလေသာတို့မည်သည်ကား

F25(၅၅၀-ပဉ္စမ)

တီဖြစ်သော သတ္တဝါကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော သူမိုက်တို့အား ဆက်ဆံ
 ကုန်၏။ အကြင် ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့သည် ထို ကိလေသာတို့၏
 တည်ရာဖြစ်ကုန်၏။ ထို ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့သည်လည်း ကြည်ညို
 ဖွယ်မရှိကုန်။ ဤငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ များစွာကုန်သော
 ဆင်းရဲခြင်းတို့သည်၊ များစွာကုန်သော ပင်ပန်းခြင်းတို့သည်၊ များစွာကုန်
 သော အပြစ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ လွန်စွာလျှင် ကာမဂုဏ်တို့သည် အရိုးသက်
 သက်နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် သားဘစ်နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်
 တို့သည် မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် မီးကျိုးတိုင်းနှင့်
 တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် မျက်လှည့်သည်နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့
 သည် အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် ချေးငှား၍
 သုံးဆောင်အပ်သော ဥစ္စာနှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် အဆိပ်သီး
 နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် သန်လျက်နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့
 သည် လှံတံကျင်နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် မြေဟောက်ဦးခေါင်း
 နှင့် တူကုန်၏။ ကာမဂုဏ်တို့သည် မီးပုံကြီးနှင့် တူကုန်၏။ သို့စင်လျှင် ဤသို့
 သဘောရှိသော ဘုရားသခင်သာ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုပြီး၍ ဤသို့
 အကျိုးမဲ့ကိုသာ ပြုတတ်ကုန်သော ကိလေသာတို့၏ အလိုသို့ လိုက်တော့အံ့
 လော” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုသို့ ဆိုဆုံးမကုန်၍ မိမိတို့၏စကားကို ယူစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်
 ကုန်ရကား သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်အထံတော်ဖြစ်သော တရားသဘင်သို့
 ဆောင်ယူကုန်၍ “ရဟန်းတို့...အလိုမရှိသော ရဟန်းကို အဘယ်ကြောင့်
 ဆောင်ယူခဲ့ကြ ကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် “အရှင်ဘုရား...
 ဤရဟန်းသည် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ သတတ်” ဟု နားတော်လျှောက်
 ကြကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း...မှန်ပေသလော” ဟု
 မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော အရှင်ဘုရား...မှန်ပေ၏” ဟု
 နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း...ရှေးပညာရှိတို့သည် တိုင်းနိုင်ငံ
 ကို စီရင်ဆုံးမကုန်လျက်လည်း ကိလေသာဖြစ်သည်ရှိသော် ထိုကိလေသာ
 ၏အလိုသို့ မလိုက်မူ၍ စိတ်ကုတားမြစ်သဖြင့် မသင့်မလျော်သော အမှုကို
 မပြုကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့...လွန် လေ ပြီး သော အခါ သိဝိတိုင်း
 အရိဋ္ဌပုရမြို့၌ သိဝိအမည်ရှိသောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည်

ထို သိဝိမင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထို ဘုရားလောင်းအား “သိဝိ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ စစ်သူကြီးအားလည်း သား သည် ဖွား၏။ ထို စစ်သူကြီးသားအားကား အဘိပါရက ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုမင်း၏သား၊ စစ်သူကြီး၏သား နှစ်ပါးတို့သည် လည်း အပေါင်းအဖော် ဖြစ်သဖြင့် ကြီးကြကုန်၏။ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိကုန်သော တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားကုန်ပြီးလျှင် အတတ်ကိုသင်၍ လာခဲ့ ကြကုန်၏။ ခမည်းတော် သိဝိမင်းကြီးသည် သားတော်အား မင်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုသားတော် သိဝိမင်းသည်လည်း အဘိပါရကကို စစ်သူ ကြီးအရာ၌ထား၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏။

ဥမ္မာဒန္တိ

ထို အရိဋ္ဌပုရမြို့၌လျှင် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော တိရိစ္ဆာန်စွာ အမည်ရှိသော သူဌေးအား သမီးသည်ဖြစ်၏။ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင် ၏။ တင့်တယ်ခြင်း အထွတ်သို့ရောက်၏။ တင့်တယ်သော လက္ခဏာနှင့် ပြည့် စုံ၏။ ထို သတို့သမီးအား အမည်မှည့်သောနေ့၌ “ဥမ္မာဒန္တိ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ထို ဥမ္မာဒန္တိ သတို့သမီးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သော အခါ လူတို့၏ အဆင်းကိုလွန်၍ နတ်သမီးကဲ့သို့ အလွန် အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်ဖွယ် ရှိ၏။ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိ၏။ မြတ်သော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အကြင် အကြင် ပုထုဇဉ်တို့သည် ထို ဥမ္မာဒန္တိ သတို့သမီးကို မြင်ကုန်၏။ ထိုထိုပုထုဇဉ်တို့သည် မိမိတို့ သဘောအားဖြင့် ကိုယ်ကိုဆောင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ သုရာယစ်သော သူတို့ကဲ့သို့ ကိလေသာဟူသော ယစ်ခြင်း ဖြင့် ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သတိကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိကုန်။

ပုဏ္ဏားများ နှင်ထုတ်ခံကြရ

ထိုအခါ ဥမ္မာဒန္တိ သတို့သမီး၏ အဘဖြစ်သော တိရိစ္ဆာန်စွာသူဌေး သည် သိဝိမင်းစိုးသို့ကပ်၍ “အရှင်မင်းမြတ်.... အကျွန်ုပ်အိမ်၌ အရှင်မင်းမြတ် အား ထိုက်သော မိန်းမရတနာ ဖြစ်၏။ လက္ခဏာ ဖတ်တတ်ကုန်သော ပုရောဟိတ်တို့ကို စေတော်မူ၍ ထို မိန်းမ ရတနာကို စုံစမ်းစေ၍ အလို တော်မြတ်ရှိတိုင်း မိန့်တော်မူပါလော့” ဟု ဣလျှောက်၏။ သိဝိ

မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတို့ကို စေတော်မူ၏။ ထိုပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတို့သည် တိရိစ္ဆာန် သူဌေးအိမ်သို့ သွားကြကုန်သဖြင့် ပြုအပ်သော ပုဇော်သက္ကာရ မြတ်နိုးဘနာ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ နို့သနာ ထမင်းကို စားကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ဥမ္မာဒန္တသည် အလုံးစုံသော တန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ထိုပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတို့၏ အထံသို့ သွား၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ဥမ္မာဒန္တကို မြင်လျှင် သတိကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကိလေသာဟူသော ယစ်ခြင်းဖြင့် ယစ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ မိမိတို့သည် ထမင်းစား၍ မပြီးသေးသည်၏ အဖြစ်ကို မသိကြကုန်။ အချို့ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ထမင်းလုပ်ကိုယူ၍ စားကုန်အံ့ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ဦးခေါင်း၌ ထားကုန်၏။ အချို့ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် လက်ကတီးကြား၌ချကုန်၏။ အချို့ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် နံရံကို တိုးဝှေ့ကြကုန်၏။ အလုံးစုံကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် ရူးကုန်သည်သာ လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ဥမ္မာဒန္တသည် ထို ပုဏ္ဏားတို့ကို မြင်လျှင် “ဤ အရူးတို့သည် ငါ၏ လက္ခဏာကို စုံစမ်းကြကုန်လတ္တံ့ သတတ်” ဟု နှလုံးသွင်း၍ “ထို ပုဏ္ဏား တို့ကို လည်၌ကိုင်၍ နှင်ထုတ်လိုက်ကြကုန်” ဟု ဆို၍ နှင်ထုတ်စေ၏။

အပြစ်လျှောက်တင်

ထို ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတော်တို့သည် မျက်နှာမသာကုန်သည် ဖြစ်၍ မင်း၏ နေရာ နန်းတော်သို့ သွားကြကုန်ပြီးလျှင် “အရှင်မင်းမြတ်... ဥမ္မာဒန္တအမည်ရှိသော အကြင်မိန်းမသည် အမျက်ဟူးဟူးထွက်၏။ ထို ဥမ္မာဒန္တ အမည်ရှိသော မိန်းမသည် သူယုတ်မတည်း။ အရှင်မင်းမြတ်တို့ အား မထိုက်မလျော်ပါ” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ သိဝိမင်းသည် “သူယုတ်မဖြစ်သတတ်” ဟု ထို ဥမ္မာဒန္တကို ဆောင်ယူတော်မမူစေ။

မင်းကို ရန်ငြိုးဖွဲ့

ဥမ္မာဒန္တသည် ထို သတင်းစကားကိုကြား၍ “သူယုတ်တို့သည်ကား ဤသို့ သဘောရှိသည်မဖြစ်ကုန်” ဟု ဆို၍ သူယုတ်မဟု ထင်မှတ်တော်မူ၍ မယူသည်ဖြစ်စေ။ ထိုမင်းကို “အကယ်၍ မြင်မှမြင်ရစေ၊ သိအံ့” ဟု ထို သိဝိမင်း၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။ ထို့နောက်မှ ဥမ္မာဒန္တကို အဘ သူဌေးသည်

စစ်သူကြီး အဘိပါရကအား ပေး၏။ ထို ဥမ္မာဒန္တီသည် ထို စစ်သူကြီး အဘိပါရက၏ နှလုံးကို ပွားစေတတ်သော မယား ဖြစ်၏။

ဥမ္မာဒန္တီ၏ ရှေးကုသိုလ်

[အဘယ်ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးကြောင့် ထို ဥမ္မာဒန္တီသည် ဤသို့ အဆင်းလှသည် ဖြစ်လေသနည်း ဟူမူကား ဝတ်ပန်းဆိုးသော အဝတ်အလှ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ဤသို့ လှသည် ဖြစ်သတတ်။ ထို ဥမ္မာဒန္တီသည် လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် သူဆင်းရဲအမျိုး၌ ဖြစ်၍ ပွဲသဘင်ခံသောနေ့၌ ကောင်းမှုကံ၏ ပြည့်စုံကုန်သော မိန်းမတို့သည် ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကို ဝတ်ကုန်၍ တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် ကစားရှင်မြူးကြကုန်သည်တို့ကို မြင်လေ လျှင် ထိုသို့ သားဘာရှိသော အဝတ်ကို ဝတ်၍ ကစားမြူးရှင်လို ရကား မိဘတို့အား အကြောင်းကြား၏။ ထို မိဘတို့သည် “ချစ်သမီး....ငါတို့သည် အလွန် ဆင်းရဲကုန်၏။ ငါတို့အား ဤသို့ သဘောရှိသော အဝတ်သည် အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း” ဟု ထို မိဘတို့ ဆိုသည် ရှိသော် “ထိုသို့ တပြီးကား ငါ့ကို သူကြွယ်မျိုး တစ်ဦး၌ အခစား လုပ်စိမ့်သောငှာ အခွင့်ပြုကြကုန်လော့၊ ထို သူကြွယ်တို့ သည် ငါ့အား ကျေးဇူးကိုသိ၍ ပေးလတ္တံ့” ဟု ဆို၍ ထိုမိဘ တို့သည် ခွင့်ပြုအပ်သည်ရှိသော် သူကြွယ်မျိုး တစ်ဦးသို့ ကပ်၍ “ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ဖြင့် အခစားလုပ်လိုပါ၏” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသမီးကို သူကြွယ်တို့သည် “သုံးနှစ်ထို့ပတ်လုံး အမှုကို လုပ်ဆောင်သည်ရှိသော် ရှင်မအား ကျေးဇူးကို သိ၍ ပေးကုန်အံ့” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ အမှုကို လုပ်ဆောင်၏။

ထို သူကြွယ်တို့သည် ထိုအမျိုးသမီး၏ ကျေးဇူးကို သိ၍ သုံးနှစ်မပြည့်မီပင်လျှင် ထို အမျိုးသမီးအား ခိုင်ခံ့ ထူထဲသော ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်နှင့်တကွ တစ်ပါးလည်း ဖြစ်သော အဝတ်ကို ပေး၍ “ရှင်မ၏ သူငယ်ချင်း အဖော်တို့နှင့် အတူသွား၍ ရေချိုး၍ ဆင်ဝတ်လေလော့” ဟု ဆို၍ ထို အမျိုးသမီးကို စေကုန်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် သူငယ်ချင်း အဖော်တို့ကို ခေါ်၍ သွားသဖြင့် ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကို ကမ်းနား၌ထား၍ ရေချိုး၏။ ထိုခဏ၌

ကသပ ဘုရားသခင်၏ တပည့်တော်ဖြစ်သော ရဟန်း တစ်ပါးသည် သင်္ကန်းကို ခိုးသူ လုယူသဖြင့် ချိုးအပ်သော သစ်ခက် သစ်ရွက်ကို ဝတ်ရုံ၍ ထိုအရပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထို အမျိုးသမီးသည် ထို သစ်ရွက် သစ်ခက်တို့ကို ဝတ်ရုံ၍လာသော ရဟန်းကို မြင်လျှင် “အရှင်ကောင်းသည် သင်္ကန်းကို ခိုးသူ လုယူသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု နှလုံးသွင်း၍ “ငါသည် ရှေး၌ လည်း မလှူဘူး သည် ၏ အဖြစ်ကြောင့် အဝတ်ကို ရခဲသည်ဖြစ်၏” ဟု ကြံ၍ “ထို ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကို နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် တစ်ပိုင်းကို အရှင်ကောင်းအား လှူအံ့” ဟုကြံ၍ ရေမှဘက်ပြီးလျှင် မိမိအဝတ် တစ်ထည်ကိုဝတ်လျက် တစ်ထည်ကိုခြုံ၍ “အရှင်ဘုရား....ရပ်တော်မူပါလော့” ဟု တင်လျှောက်ပြီးလျှင် မထေရ်ကို ရှိခိုး၍ ဝတ်ပန်းဆိုး အဝတ်ကိုဖြတ်၍ ထိုမထေရ်မြတ်အား တစ်ပိုင်းကို လှူ၏။ ထိုမထေရ်သည် တင့်တယ်လျှောက်ပတ်သော ဖုံးကွယ်ရာအရပ်၌ ရပ်ပြီးလျှင် ချိုး၍ ဝတ်အပ်သော သစ်ခက်သစ်ရွက်ကိုစွန့်၍ တစ်ပိုင်းသော ဝတ်ပန်းဆိုးသင်္ကန်း၏ အစွန်းတစ်ဖက်ကိုဝတ်၍ ဘစွန်းကိုရုံ၍ ထွက်၏။ ထိုသို့ထွက်သောအခါ ဝတ်ပန်းပုဆိုးထည် သင်္ကန်းရောင်ကြောင့် ထိုမထေရ်မြတ်၏ ကိုယ်အလုံးသည် တက်သစ်သော နေလှလင်ကဲ့သို့ တစ်ခဲနက်နီသော အရောင်သွက်၏။ အမျိုးသမီးသည် ထိုမထေရ်မြတ်ကိုမြင်လျှင် “ငါ့အရှင်ကောင်းသည် မဆွကမူ တင့်တယ်တော် မမူသေး၊ ယခုကား တက်သစ်သော နေလှလင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်တော်မူ၏။ ဤဝတ်ပန်းထည် တစ်ပိုင်းကိုလည်း ထိုအရှင်မြတ်အားသာလျှင် လှူဦးအံ့” ဟု နှစ်ခုမြှောက်ဖြစ်သော ဝတ်ပန်းထည်ပိုင်းကို လှူပြန်၍ “အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်နိုင်သည် ဖြစ်ရပါလိမ့်၊ အကျွန်ုပ်ကိုမြင်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် မိမိသဘောအားဖြင့် ကိုယ်ကို ဆောင်အံ့သောငှာ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်စေသော၊ တစ်ပါးသောမိန်းမသည် အကျွန်ုပ်ထက်လွန်ကဲ၍ လှသည် မဖြစ်စေသတည်း” ဟု ဆုဒတောင်း၏။ မထေရ်မြတ်သည်လည်း “တောင်းတိုင်းပြည့်စုံစေ” ဟူသော အနုမာဒနာကိုပြု၍ ကြွတော်မူ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် နတ်ပြည်၌ကျင်လည်၍ ထိုအခါ အရိဋ္ဌပုရပြည်၌ဖြစ်၍ ထိုသို့ သဘောရှိသည်ဖြစ်၏။]

နက္ခတ်သဘင် ကြေးကြော်ပြီ

ထိုအခါ ထိုအရိဋ္ဌပုရမြို့၌ တန်ဆောင်မုန်းလ နက္ခတ်သဘင်ခံခြင်းကို ကြေးကြော်ကုန်၏။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ အရိဋ္ဌပုရမြို့ကို ပြုပြင်ဆင်ယင်ကြကုန်၏။

စစ်သူကြီး၏ မှာထားချက်

စစ်သူကြီး အဘိပါရကသည် စောင့်ရှောက် လုံခြုံစေအပ်သော အရပ်ဟု ဆိုအပ်သော မိမိအိမ်သို့သွားပြီးလျှင် ထိုဥမ္မာဒန္တကိုခေါ်၍ “ရှင်မဥမ္မာဒန္တ...ယနေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည၌ ပွဲသဘင်ခံသော အလှည့်ရောက်၏။ အရှင်မင်းမြတ်သည် မြို့တော်ကို လက်ယာရစ် လှည့်လည်သည်ကို ပြုတော်မူသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ဤအိမ်တံခါးလမ်းသို့ ရောက်တော်မူလတ္တံ့ ၊ ထို အရှင်မင်းမြတ်အား ရှင်မကိုယ်တိုင် မပြပါလင့်၊ ထိုအရှင်မင်းမြတ်သည်လည်း ရှင်မကို မြင်တော်မူလျှင် သတိကို ထင်စိမ့်သောငှာ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထို ဥမ္မာဒန္တသည် “အရှင်...အရှင်သည် ကြံတော်မူလေလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် သိပါအံ့” ဟု ဆို၍ ထို စစ်သူကြီးအဘိပါရက သွားသည်ရှိသော် ကျွန်မကို စေဆိုမှာထား၏။ “ရှင်မ...ဤအိမ်တံခါးသို့ သိဝိမင်း ရောက်လာသောအခါ ငါ့အား ကြားလာလှည့်လော့” ဟု စေဆိုမှာထား၏။

မင်းကြီး မြို့တွင်းလှည့်

နေသည် ဝင်လတ်သည်ရှိသော လပြည့်ဝန်းသည် ထွက်ပြုလတ်သဖြင့် နတ်ပြည်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်အပ်သော အရိဋ္ဌပုရမြို့အလုံးဝယ် ခပ်သိမ်းသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ ဆီမီးတို့သည် တပြောင်ပြောင် ထွန်းတောက်ကုန်လတ်သော် သိဝိမင်းသည် အလုံးစုံသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော အာဇာနည်မြင်းကသော မြတ်သောရထားကိုစီး၍ မှူးတော်မတ်တော်အပေါင်း ခြံရံလျက် များစွာသော စည်းစိမ်ဖြင့် အရိဋ္ဌပုရမြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကို ပြုလတ်သော် ရှေးဦးစွာလျှင် အဘိပါရက စစ်သူကြီး အိမ်တံခါးသို့ ရောက်လေ၏။

ဥမ္မာဒန္တိ ပန်းမြောက်ကြဲ

ထို အဘိပါရက စစ်သူကြီး အိမ်သည်ကား ဆေးဒန်းမြင်းသီလာ အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော တံတိုင်းဖြင့် ခြံရံအပ်၏။ တန်ဆာဆင် အပ်သော တံခါး ပစ္စင်ရှိ၏။ တင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်၏။ ကြည်ညို ဖွယ်ရှိ၏။ ထိုခဏ၌ စေဆိုမှာထားအပ်သောကျွန်မသည် ဥမ္မာဒန္တိအား ကြားလျှောက်၏။ ထို ဥမ္မာဒန္တိသည် ပန်းပုံတောင်းကိုကိုင်စေ၍ တင့်တယ် လှစွာသော ကိန္နရီမကဲ့သို့ လေသွန်တံခါးဝကိုမှီ၍ရပ်လျက် သိဝိမင်းကို ပန်းတို့ဖြင့် ပစ်၏။

ရထားထိန်းကို မေးကြည့်စုံ

သိဝိမင်းသည် ထိုဥမ္မာဒန္တိကိုမြင်လျှင် မော်ကြည့်၍ ကိလေသာတည်း ဟူသော ယစ်ခြင်းဖြင့်ယစ်၍ သတိကို ထင်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ရကား “ဤအိမ်သည် စစ်သူကြီး အဘိပါရက၏အိမ်တည်း” ဟု သိအံ့သောငှာ လည်း မတတ်နိုင်။ ထိုအခါ ရထားထိန်းကိုခေါ်၍ မေးလိုရကား—

၅၇။ နိုဝေသနံ ကဿ နုဒံ သုနန္ဒ၊
ပါကာရေန ပဏ္ဍုမယေန ဂုတ္တံ။
ကာ ဒိဿတိ အဂ္ဂိသိခါဝ ဒုရေ၊
ဝေဟာယသံ ပဗ္ဗတဂ္ဂေဝ အစ္စိ။

၅၈။ စိတာ နှယ် ကဿ သုနန္ဒ ဟောတိ၊
သုဏိသာ နှယ် ကဿ အဟောသိ ဘရိယာ။
အက္ခာဟိ မေ ခိပ္ပမိဓေဝ ပုဒဠာ၊
အဝါဝဠာ ယဒိ ဝါ အတ္ထိ ဘတ္တာ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၇။ သုနန္ဒ၊ ရထားထိန် သုနန္ဒ။ ပဏ္ဍုမယေန၊ နိုသော အုတ် ဖြင့် ပြီးသော။ ပါကာရေန၊ တံတိုင်းဖြင့်။ ဂုတ္တံ၊ ခြံရံလုံခြုံစေအပ်သော။ ဣဒံ နိုဝေသနံ၊ ဤအိမ်သည်ကား။ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏။ နိုဝေသနံ နု၊ အိမ်ပေနည်း။ တတ္ထ၊ ထိုအိမ်ထက်၌။ ဝါတပါနေ၊ လေသွန်ပြုတင်းဝ၌။ ဌိတာ၊ ရပ်လျက်တည်နေသော။ ယာ၊ အကြင်အမျိုးသမီးသည်။ ဒုရေ၊

ဝေးသော။ ဝေဟာယသံ-ဝေဟာယဒသ၊ ကောင်းကင်ပြင်၌။ အဂ္ဂိသိခါဝ၊ မီးလျှံကဲ့သို့။ ဒီဿတိ၊ ဝင်းဝင်းထင်၏။ သာ၊ ထိုအမျိုးသမီးသည်။ ကာ၊ အဘယ်မည်သော မိန်းမနည်း။ သုနန္ဒ၊ ရထားထိန်း သုနန္ဒ။ ယာ ခီတာ၊ အကြင် ပြုတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်နေသော အမျိုးသမီးသည်။ ပဗ္ဗတဂ္ဂေ၊ တောင်ထိပ်ဖျား၌။ အစ္စိဗ္ဗုဝံ၊ မီးလျှံစုကဲ့သို့။ ဇောတလတိ၊ ထိန်ထိန်ဝင်း၏။

၅၇။ သုနန္ဒ၊ ရထားထိန်း သုနန္ဒ။ အယံ၊ ဤပြုတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်နေသော အမျိုးသမီးသည်။ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏။ ခီတာ၊ သမီးသည်။ ဟောတိ နှ၊ ဖြစ်လေသနည်း။ အယံ၊ ဤမိန်းမသည်။ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏။ သုဏိသာ၊ ချွေးမ၊ သည်။ အဟောသိနု၊ ဖြစ်သနည်း။ ကဿ၊ အဘယ်သူ၏။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။ အဟောသိနု၊ ဖြစ် သနည်း။ အယံ၊ ဤမီးလျှံတမျှ ထိန်ဝင်းပသော မိန်းမသည်။ အဝါ- ဝဏှာ၊ သိမ်းဆည်းသောသူ မရှိသေးသော မိန်းမလော။ ယဒိ၊ ထိုသို့မဟုတ် မူကား။ ဘတ္တာဝါ၊ သိမ်းဆည်းအပ်သောသူသည်တည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိပြီ လော။ ဣဓေဝ၊ ဤအရပ်၌သာလျှင်။ ဧတံ ကာရဏံ၊ ထိုအကြောင်းကို၊ မယာ၊ ငါသည်။ ပုဋ္ဌော၊ မေးတော်မူအပ်သော အမောင်ရထားထိန်း သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အက္ခာဟိ၊ တင်လျှောက်လော့။

ရထားထိန်း၏လျှောက်ချက်

ထိုသို့ မေးတော်မူသောအခါ ရထားထိန်း သုနန္ဒသည် မိမိအရှင် သိဝိမင်းအား တင်လျှောက်လိုရကား—

၅၉။ အဟဉ္ဇိ ဇာနာမိ ဇနိန္ဒ ဧတံ၊
မတျာစ ပေတျာ စ အထောပိ အဿာ။
တဝေဝ သော ပုရိသော ဘူမိပါလ၊
ရတ္ထိံဒိဝံ အပ္ပမတ္တော တဝတ္ထေ။

၆၀။ ဣဒ္ဓေါ စဖိတော စ သုဝစိုတော စ၊
အမစ္စော စ တေ အညတရော ဇနိန္ဒ။
တဿေဝသာ ဘရိယာ ဘိပါဒကဿ၊
ဥမ္မာဒန္တိ နာမဓေယျေန ရာဇ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၉။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ မကျာစ၊ အမိလည်းကောင်း။ ပေကျာ စ၊ အဘမှလည်းကောင်း။ တေံလူတ္တိံ၊ ထိုမိန်းမကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇာနာမိ၊ သိပါ၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အဿာ၊ ထိုမိန်းမ၏။ သာမိကံပိ၊ လင်ကိုလည်း။ ဇာနာမိ၊ သိပါ၏။ ဘူမိပါလ၊ မြေအပြင်သူ ရှင်လူတို့ကို စောင့်တော်မူတတ်သော မင်းမြတ်။ အဿာ လူတ္တိယာ၊ ထိုမိန်းမ၏။ သာမိကော၊ လင်ဖြစ်သော။ ငယာပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သောပုရိသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ရတ္တိံဒိဝံ၊ နေ့ညဉ့်မပြတ်။ တဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ အတ္ထေ၊ အမှုတော်တို့ကို။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့ ထမ်းပိုးရွက်ဆောင်သော။ တဝေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏လျှင်။ ပုရိသော၊ ကျွန်တော်ရင်းအဘိပါရက မည်သော ယောက်ျားပင်တည်း။

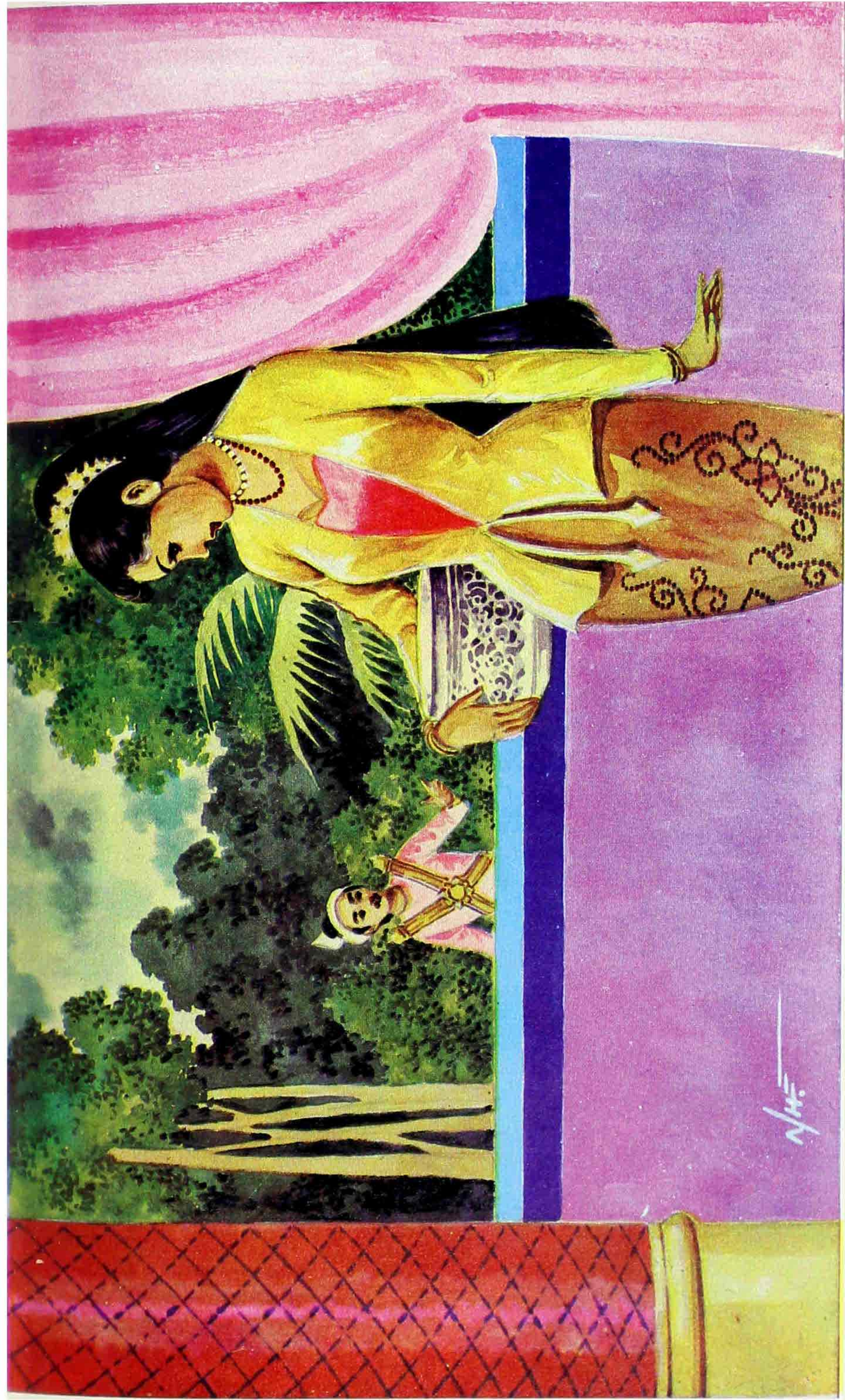
၆၀။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နာမဓေယျေန၊ အမည်အားဖြင့်။ ဥမ္မာဒန္တိတံ၊ ဥမ္မာဒန္တိ အမည်ရှိသော။ ယာ လူတ္တိံ၊ အကြင်ပြတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်နေသော မိန်းမသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော လူတ္တိံ၊ ထိုပြတင်းပေါက်ဝ၌ ရပ်လျက်နေသော မိန်းမသည်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ အမစ္စောစ၊ အမတ်တော်လည်း ဖြစ်သော။ ဣဒ္ဓေါစ၊ ပြည့်စုံသည်လည်းဖြစ်သော။ ဖိတော စ၊ ပွင့်လင်းသည်လည်း ဖြစ်သော။ သုဝဇ္ဈိတောစ၊ ကောင်းစွာ ကြီးပွားသည်လည်း ဖြစ်သော။ အညတရော၊ ထင်ရှားသော။ ယော အဘိပါရကော၊ အကြင် အဘိပါရကသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တဿ အဘိပါရကဿ၊ ထိုအဘိပါရက၏လျှင်။ ဘရိယာ၊ မယားပင်တည်း။

ဪ ဥမ္မာဒန္တိ

ထိုရထားထိန်း သူနန္ဒ တင်လျှောက်သော စကားကိုကြား၍ သိဝိမင်းသည် ထိုမိန်းမ၏ အမည်ကို ချီးမွမ်းလိုရကား—

၆၁။ အမ္ဘော အမ္ဘော နာမမိဒံ ဣမိဿာ၊
 မကျာစ ပေကျာစ ကတံ သုသာဓု။
 တဒါ ဟိ ယေ အလောကယန္တိ၊
 ဥမ္မတ္တကံ ဥမ္မာဒန္တိ အကာသိ—
 ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

(၅၅၀-မ၊ ဥမ္မာဒန္တီဇာတ်)

ပုံ-၇။ ဥမ္မာဒန္တီမင်းသမီး၏အလှည့် သိဝိမင်းကြီး ယစ်မှူးနေပုံ။

၆၁။ အမ္ဘော အမ္ဘော၊ အို...အမတ်တို့။ ဟိ-ယသွာ၊ အကြင့်
ကြောင့်။ အဝလောကယန္တိ၊ ငါနှင့်သူနှင့် အချင်းချင်း ရှုမျှော်ကြသော။
ဥမ္မာသန္တိ၊ ဥမ္မာဒန္တီသည်။ တဒါ၊ ထိုသို့မျှော်ကြည့်စဉ်ကပင်။ မယံ၊ ငါ့ကို။
ဥမ္မတ္တကံ၊ ရူးခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။ တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ မတျာစ၊
သူ့မိခင်သည် လည်းကောင်း။ ပေတျာစ၊ သူ့ဖခင်သည် လည်းကောင်း။
ကတံ၊ မှည့်ခေါ်အပ်သော။ ဣမိဿ၊ ဤမိန်းမ၏ ဣဒံ နာမံ၊ ဤဥမ္မာသန္တီ
ဟူသော အမည်သည်။ သုသာဓု၊ အလွန်ကောင်းပေစွ။

သိဝိမင်းကြီး ရူးရလေပြီ

ထိုဥမ္မာဒန္တီသည် သိဝိမင်း တုန်လှုပ်သောအဖြစ်ကိုသိလျှင် လေသွန်
တံခါးကိုပိတ်၍ ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့လျှင် သွားလေ၏။
သိဝိမင်းအားလည်း ထိုဥမ္မာဒန္တီကို မြင်ရသော ကာလမှစ၍ မြို့ကို လက်ယာ
ရစ် လှည့်ခြင်းကို ပြုခြင်း၌ စိတ်မျှမဖြစ်လေ။ ထိုသိဝိမင်းသည် ရထား
ထိန်း သူနန္ဒကို ခေါ်တော်မူ၍ “အမောင် သူနန္ဒ...ရထားကို ပြန်လည်
စေလော့၊ ဤပွဲသဘင်သည် ငါတို့အား မလျော်ချေတကား၊ အဘိပါရက
အမည်ရှိသော စစ်သူကြီးအားသာလျှင် သင့်လျော်ပေ၏၊ ထိုမင်း အဖြစ်
သည်လည်း ထိုအဘိပါရကအား သာလျှင် လျော်ပေ၏” ဟု ဆို၍
ရထားထိန်းကို ပြန်လည်စေပြီးလျှင် ရှေ့နန်းပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်ဘော်
မူ၍ ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်း၌ လျောင်းလျက် မြည်တမ်းလိုရ
ကား—

၆၂။ ယာ ပုဏ္ဏမာသေ မိဂမန္ဒလောစနာ၊
ဥပါဝိသံ ပုဏ္ဏရီကတ္တစင်္ဂီ။
ဒေ ပုဏ္ဏမာယော တဒဟု အမညဟံ၊
ဒိသ္မာန ပါရာဝတရတ္တဝါသိနိံ။လ။

၇၀။ သက္ကော စေ မေ ဝရံ ဒဇ္ဇံ၊
သော စ လဘေထ မေ ဝရော။
ကေရတ္တံ ဒိရတ္တံ ဝါ၊ ဘဝေယျ အဘိပါရကော။
ဥမ္မာဒန္တျာရမိတွာန၊ သိဝိရာဇာ တတော သိယာ—

ဟူသော ဤကိုးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

မျက်လုံးကလေးတွေ အလှ

၆၂။ ပုဏ္ဏရီကတ္တစင်္ဂါ၊ ကြာနီပွင့်နှင့်တူသော အရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
 အပ်သော ကိုယ်ရှိထသော။ မိဂမန္ဒလောစနာ၊ ယနေ့ မွေးဖွားစဖြစ်သော
 သမင်မငယ်၏ မျက်စိနှင့်တူသော ပြုံးရွှင်ခြင်းကို ပြုလေ့ရှိသော မျက်စိ
 ရှိထသော။ ယာ ဣတ္ထိ၊ အကြင်မိန်းမသည်။ ပုဏ္ဏမာယော၊ လပြည့်နေ့
 ညဉ့်၌။ ပဒုမဝဏ္ဏေန၊ ပဒုမ္မာကြာပန်း အဆင်းနှင့်တူသော။ ကရတလေန၊
 လက်ဝါးပြင်ဖြင့်။ ပုပ္ဖုဂါနိ၊ ပန်းတို့ကို။ ခိပိတုာ၊ ပစ်လိုက်၍။ မံ၊ ငါ့ကို။
 သြလောကေန္တိ၊ စိန်းစိန်းကြည့်လျက်။ ဝါတပါနေ၊ လေသွန် ပြတင်းဝ
 ၌။ ဥပါဝိသိ၊ ရပ်လျက်နေ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပါရာဝတရတ္ထဝါသိနိံ၊
 ခိုခြေ အဆင်းနှင့်တူသော နီသောအဝတ်ကို ဝတ်ထသော။ တံ ဣတ္ထိံ၊
 ထိုမိန်းမကို။ ဒိသုာန၊ မြင်ရ၍။ တဒဟု၊ ထို ပွဲသဘင်ခံသော လပြည့်
 နေ့၌။ ဒေပုဏ္ဏမာယော၊ လပြည့်ဝန်းနှစ်ခုတို့သည်။ ဥဂန္ဓာ၊ ထွက်လာ
 ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အမညိ၊ အောက်မေ့မိ၏။

၆၃။ ပဗ္ဗတေ၊ ဟိမဝန္တာတောင်၌။ ဌိတေ၊ တည်သော။ ဇာတိ-
 ဝနေ၊ ကောင်းစွာပွင့်သော မြတ်လေးပန်းတော၌။ ဝိဏံ၊ စောင်းကို။
 အာဒါယ၊ ယူ၍။ တန္တိဿရေန၊ စောင်းသံနှင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။
 သရံ၊ သီချင်းသံကို။ သံသန္ဒန္တိ၊ နှိုးနှော ညီညွတ်စေသော။ ကိံပုရိသိ၊
 ကိန္နရီမသည်။ ကိံပုရိသဿ၊ ကိန္နရာဖို၏။ မနံ၊ ချစ်စိတ်ကို။ ဟရတိ-
 ယထာ၊ ဆောင်ယူဘိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဝဂ္ဂုဘိ၊ ကောင်း
 သော အခြင်းအရာနှင့် ပြည့်စုံကုန်ထသော။ သုဘေဟိ၊ တင့်တယ်ကုန်
 သော။ အဋ္ဌာရပမေဟိ၊ စုတ်နှင့်ငင်၍ မင်နှင့်ရေးသို့ ညွတ်ကွေးရှုဖွယ်
 တင့်တယ်သော မျက်မွှေးရှိကုန်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့်။ ဝိဇမ္ဘမာနာ၊
 တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ဥမ္မာဒန္တိသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။
 ပလောဘယန္တိ၊ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက်။ ယဒါ၊ အကြင်
 အခါ၌။ ဥဒိက္ခတိ၊ ကြည့်ဘိ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မေ၊ ငါ၏။
 မနော၊ စိတ်ကို။ ဟရတေဝ၊ ဆောင်ယူနိုင်လေသလျှင်ကတည်း။

၆၄။ တဒါဟိ-တဒါဝေ၊ ထိုအဘိပါရက၏ အိမ်နားသို့ ရောက်
 သောအခါ၌ သာလျှင်။ ဗြဟတိ-ဥဋ္ဌာရာ၊ မွန်မြတ်စွာထသော။ သာမာ၊

ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိထသော။ အာမုက္ကပဏိကုဏ္ဍလာ၊
ပတ္တမြား နားတောင်း ဝတ်ထသော။ ကေစ္စဝသနာ၊ တစ်လွှာတည်းသော
အဝတ်ကို ဝတ်ထသော။ နာရီ၊ ရှင်မဥမ္မာဒန္တီသည်။ ဘန္တ၊ တုန်လှုပ်
သော။ မိဂီဝ၊ သမင်မကဲ့သို့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဥဒိက္ခတိ၊ ကြည့်လိုက်၏။

ခြေလက်အင်္ဂါ အလှ

၆၅။ တမ္ဗနခါ၊ တွေးတွေးနိုသော လက်သည်း ရှိထသော။
သုလောမာ၊ မျက်စဉ်းညို အဆင်းနှင့်တူသော ကောင်းမြတ် တင့်တယ်
သော အမွှေးရှိထသော။ မုဒုဗာဟာ၊ နူးညံ့သော မောင်းရှိထသော။
စန္ဒနသာရလိတ္တာ၊ ဂေါသီတစန္ဒကူးဖြင့် လိမ်းကျံသော ကိုယ်ရှိထသော။
ဝဇ္ဇင်္ဂုလီ၊ ရင်းကြီးဖျားငယ် ရှည်သွယ်ညံ့ပျောင်း လုံးလျောင်းသော လက်
ချောင်းလည်း ရှိထသော။ သုဘာ၊ တင့်တယ်စွာသော။ နာရီ၊ ရှင်မ
ဥမ္မာဒန္တီသည်။ ကဒါ၊ အဘယ်နံခါမှ။ မံ၊ ငါ့ကို။ သီသတော၊ ဦးခေါင်း
မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ မန္တမန္တိ၊ နူးနူးညံ့ညံ့။ သန္တတဓီရကုတ္တိယာ၊ ကောင်းစွာ
တွေ့စေခြင်းဟူသော လိမ္မာသော အမူအရာဖြင့်။ ဥပဉ္စိဿတိ၊ နှစ်သက်
စေလတ္တံ့နည်း။

နှုတ်ခမ်း၊ ရင်၊ ခါးအလှ

၆၆။ ဗြဟ္မာဝနေ၊ ကျယ်သော တော၌။ ဇာတိဒုမံ၊ မြတ်လေး
ပင်ကို။ မာလုဝါ၊ မာလာနှယ်သည်။ ပလိဿဇိဿတိ ဣဝံ၊ ရစ်ပတ်၍
နှယ်ဘိသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ကဉ္စနဇာလုရစ္ဆဒါ၊ ရွှေကုန်ရက်နှင့်
တူသော ရင်လှမ်းတန်ဆာရှိသော။ ဝိလဂ္ဂမဇ္ဈာ၊ သေးသေးသွယ်သွယ်
ငယ်သော ခါးလည်း ရှိထသော။ တိရိဋ္ဌိဿ၊ တိရိဋ္ဌိ ရှင်သူဌေး၏။
ဓိတာ၊ သမီးတော် ရှင်မ ဥမ္မာဒန္တီသည်။ မုဒုဟိ၊ နူးညံ့ကုန်သော။ ဗာဟာဟိ၊
မောင်းတို့ဖြင့်။ ကဒါ၊ အဘယ်နံခါမှ။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပလိဿဇိဿတိ၊ ပိုက်
ဖက်ပါမည်နည်း။

၆၇။ သောဏ္ဍော၊ သေသောက်ကြူး တစ်ယောက် သည်။
သောဏ္ဍာယ၊ သေသောက်ကြူး တစ်ယောက်အား။ သုရာယ၊ သေဖြင့်။
ပုရိတံ၊ ပြည့်သော။ ထာလံ၊ ခွက်ကို။ ဥပနာမေသိ ဣဝံ၊ ကပ်လေဘိ
သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ လာခါရသတ္တသိစ္ဆဝီ၊ လက်ဖဝါးခြေဖဝါး

လက်သည်းဖျား ခြေသည်းဖျား နှုတ်ခမ်းသားတို့၌ ချိပ်ရည် ဆိုးသကဲ့သို့
 တွေးတွေးနီသော ကောင်းသောအရေ အဆင်းရှိထသော။ ဗိန္ဒုတ္တနီ၊
 ရေပြက်ကဲ့သို့ ဝန်းသော သားမြတ်လည်း ရှိထသော။ ပုဏ္ဏရီကတ္ထစင်္ဂါ၊
 ကြာနီအဆင်းနှင့်တူသော အရေတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော ကိုယ်ရှိသော ရှင်မ
 ဥမ္မာဒန္တိသည်။ ကဒါ၊ အဘယ်နံခါမှ၊ မံ၊ ငါ့ကို။ မုခေနမုခံ၊ မျက်နှာ
 ချင်းချင်း။ ဥပနာမယိဿတိ၊ အပ်လာ ကပ်လာပါမည်နည်း။

၆၈။ သဗ္ဗဘတ္တံ၊ အလုံးစုံသော အင်္ဂါကြီးငယ်နှင့် ပြည့်စုံထ
 သော။ မခနာရမံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိထသော။ တိဋ္ဌန္တိံ၊ လေသွန်
 ပြတင်းဝ၌ ရပ်လျက်နေသော။ ယံ ဥမ္မာဒန္တိံ၊ အကြင် ရှင်မ ဥမ္မာဒန္တိကို။
 အဒ္ဓသံ၊ ငါ မြင်ခဲ့မိ၏။ တဘော ပစ္စာ၊ ထိုသို့မြင်သည်မှ နောက်၌။
 သကဿ စိတ္တဿ၊ မိမိစိတ်ကို။ ကိဉ္ဇနံ၊ တစ်ရံတစ်ခါမျှ။ နာ ဝဗောဓာမိ၊
 မသိနိုင်။

၆၉။ သဟဿံ ပရာဇိတော ဣဝ၊ ဥစ္စာတစ်ထောင်ရှုံးသောသူကဲ့
 သို့။ မယာ၊ ငါသည်။ အာမုက္က မဏိကုဏ္ဍလာ၊ ပတ္တမြား နားတောင်း ဝတ်
 သော။ ဥမ္မာဒန္တိံ၊ ရှင်မ ဥမ္မာဒန္တိကို။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်ရသောကြောင့်။ အဟံ၊
 ငါသည်။ ဒိဝါရတ္တိံ၊ နေ့ညပတ်လုံး။ န သုပါမိ၊ မကျိန်းစက်နိုင်။

လိုချင်သောဆု

၇၁။ ဧကရတ္တံဝါ၊ တစ်ည၌မျှပင် ဖြစ်သော် လည်းကောင်း။
 ဒိရတ္တံ ဝါ၊ နှစ်ည၌မျှပင် ဖြစ်သော်လည်းကောင်း။ ဥမ္မာဒန္တိံ၊ ရှင်မ
 ဥမ္မာဒန္တိသည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဂေဟေ၊ ရွှေနန်းတော်၌။ ဘဝေယျ-
 ဘဝတု၊ စံနေလာသည် ဖြစ်ပါလေလော့။ ဥမ္မာဒန္တိံ၊ ရှင်မ ဥမ္မာဒန္တိနှင့်။
 ရမိတုာန၊ မွေ့လျော်ပျော်ရွှင်၍။ အဘိပါရကော၊ အဘိပါရက စစ်သူကြီး
 သည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်ဦးတော့။ တငတာ ပစ္စာ၊ ထို နောင်မှ။ သိဝိရာဇာ၊ သိဝိမင်း
 သည်။ သိယ - - ဘဝါဟံ၊ ဖြစ်ဦးတော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သက္ကော၊ သိကြားနတ်
 မင်းသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ယံဝရံ၊ အကြင်ဆုကို။ ဒဇ္ဇေ စေ၊ ပေးလာငြားအံ့။
 သောစ ဝရော-တဉ္စဝရံ၊ ထိုဆုကိုပင်လည်း။ မေ၊ ငါသည်။ လဘေထ-
 လဘေယျ၊ ရချင်လှပါ၏။

စစ်သူကြီး သိလေပြီ

ထိုသိဝိမင်း မြည်တမ်းသောအခါ မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် အဘိပါရက စစ်သူကြီးအား ထိုအကြောင်းကို ကြားကြကုန်၏။ “အရှင် စစ်သူကြီး...အရှင်မင်းမြတ်သည် မြို့တော်ကို လက်ယာရစ် လှည့်လည်တော် မူသည်ရှိသော် အရှင်စစ်သူကြီး အိမ်တံခါးသို့ ရောက်တော်မူလျှင် ပြန် လည်တော်မူခဲ့၍ ရွှေနန်းသို့ တက်တော်မူ၏” ဟု အဘိပါရက စစ်သူကြီး အား ကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ အဘိပါရက စစ်သူကြီးလည်း မိမိအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် မယားဥမ္မာဒန္တီကို ခေါ်၍ “ရှင်မ ဥမ္မာဒန္တီ...အရှင်မင်းမြတ် အား ရှင်မကိုယ်ကို ပြသလော” ဟု မေး၏။ “အရှင်...ရထားစီး၍ လာ သော ကြီးသော ဝမ်းဗိုက်ရှိသော၊ ကြီးစွာသော အစွယ်ရှိသော ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် ရှိ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုဝမ်းဗိုက်ကြီးနှင့် ရထားစီး၍ လာသော ယောက်ျားကို မင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ မင်းခစားယောက်ျား ဟူ၍လည်းကောင်း မသိပါ။ “အရှင်တစ်ပါး” ဟူ၍ ပြောဆိုကြလျှင်ကား လေသာပြတင်းဝ၌ ရပ်လျက်နေ၍ ပန်းတို့ဖြင့် ထိုအရှင်ကို ပစ်လိုက်မိပေ ၏။ ထိုအရှင်သည် ထိုပစ်စဉ်ခဏ၌ပင်လျှင် ပြန်လည်၍ သွားလေ၏” ဟု ပြောဆိုလေ၏။

နတ်ပူဇော်ခြင်း

ထိုအဘိပါရကသည် မယားဥမ္မာဒန္တီ ပြောဆိုသောစကားကို ကြားရ လျှင် “ရှင်မသည် ငါ့ကို ဖျက်ဆီးအပ်၏” ဟုဆို၍ နက်ဖြန်နေ၌ စောစောက လျှင် နန်းတော်သို့တက်၍ ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်၍ ဥမ္မာဒန္တီကို အမှီပြု၍ ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းသော သိဝိမင်း၏ အသံ ကို ကြား၍ “ဤမင်းသည် ဥမ္မာဒန္တီ၌ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၏။ ဥမ္မာဒန္တီကို မရသည်ရှိသော် သေလတ္တံ့၊ မင်းအား လည်းကောင်း၊ ငါ့အား လည်းကောင်း အကျိုးမရှိခြင်းမှလွတ်စေ၍ ဤမင်းအား ငါသည်၊ အသက်ကိုပေးခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု နှလုံးသွင်း၍ မိမိအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် မြဲမြံလုံခြုံစွာသော အတိုင်အပင်ရှိသော အလုပ်အကျွေး တစ်ယောက်ကို ခေါ်စေ၍ “အမောင်...ဤမည်သော အရပ်၌ အခေါင်းရှိသော လူတို့၏ ပူဇော်ရာ သစ်ပင်သည် ရှိ၏။ အမောင်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို မသိစေမူ၍ နေဝင်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ သစ်ခေါင်းတွင်း၌

နေနှင့်လော့၊ ငါသည် ထိုလူတို့ ပူဇော်ရာ သစ်ပင်၌ ပူဇော်ပသသော အမှုကို ပြုလျက် ထိုအရပ်သို့ ရောက်လျှင် နတ်အား ရှိခိုးလျက် “အရှင် နတ်မင်း...ငါတို့ အရှင်မင်းမြတ်သည် မြို့တော်ပဲ့သဘင် ခံသည်ရှိသော် ကြည့်ရှု ရှင်မြူးတော်မမူဘဲလျှင် ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းတော်မူလျက် လျောင်းတော်မူ၏။ ငါတို့သည် ထို အရှင်မင်းကြီး အမှုအရာတော်၌ အကြောင်းကို မသိပါကုန်၊ အရှင် မင်းမြတ်သည် နတ်တို့အား များစွာ ကျေးဇူးပြုတော်မူ၏။ နှစ်စဉ်မပြတ် တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို စွန့်၍ ပူဇော်ပသသော အမှုကို ပြုတော်မူ၏။ ဤမည်သောသူကို အမိပြု၍ မြည်တမ်းယောင်ယမ်းတော်မူ၏” ဟု ကြားပါ ကုန်၏။ ငါတို့ အရှင်မင်းမြတ်အား ဇီဝိတဒါနကို ပေးပါကုန်လော့” ဟု ဆို၍ တောင်းပန်လာအံ့၊ အမောင်သည် ထိုခဏ၌ အသံကို ဖောက်ပြန်စေ၍ “စစ်သူကြီး...သင်တို့အရှင် သိဝိမင်းအား အနာမည်သည်ကား မရှိ၊ ထို သိဝိမင်းကြီးသည်ကား သင့်မယား ဖြစ်သော ဥမ္မာဒန္တိ၌ တပ်စွန်းသော စိတ် ရှိ၏။ ထို ဥမ္မာဒန္တိကို အကယ်၍ ရအံ့၊ အသက်ရှင်လတ္တံ့၊ မရအံ့ သေလတ္တံ့ ။ ထို သိဝိမင်းအား အသက်ရှင်ခြင်းကို အကယ်၍ အလိုရှိအံ့၊ ဥမ္မာဒန္တိကို ထိုမင်းအား ပေးလေလော့ ဟု ဆိုလော့” ဟု ထို အလုပ် အကျွေးကို သင်၍ လွှတ်လိုက်၏။ ထို အလုပ်အကျွေးလည်း သွားလေ၍ ထို သစ်ပင်ခေါင်း၌ ဝင်အောင်းနေနှင့်၍ နက်ဖြန် မိုးသောက်သော နေ၌ စစ်သူကြီးသည် အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုအရပ်သို့သွား၍ ခစား တောင်းပန်သည်ရှိသော် ထို စစ်သူကြီးမှာ လိုက်တိုင်းဆို၏။

အခစားဝင်ပြီ

စစ်သူကြီး အဘိပါရကသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ နတ်ကို ရှိခိုး လျက် အမတ်တို့ကို ကြားသိစေပြီးလျှင် မြို့သို့ ဝင်သဖြင့် နန်းတော်သို့ တက်၍ ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်း တံခါးကို ခေါက်၏။ သိဝိမင်းသည် သတိကိုဖြစ်စေ၍ “ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင် မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ် အဘိပါရကပါတည်း” ဟု တင်လျှောက်၏။ ထိုသို့ တင်လျှောက်သောအခါ သိဝိမင်းသည် ထို အိပ်ရာတိုက်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်တော်မူ၏။

မယားကို လှူခြင်း

ထို အဘိပါရကသည် အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ သိဝိမင်းကို ရှိခိုးလျက် အကြောင်းကို တင်လျှောက်လိုရကား—

၇၁။ ဘူဘာနိ မေ ဘူတပတိ နမဿတော၊
အာဂမ္မ ယက္ခော ဣဒံ မေ တဒဗြဝိ။
ရညော မနော ဥမ္မာဒန္တျာ နိဝိဋ္ဌော၊
ဒဒါမိ တေ တံ ပရိစာရယဿု—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၁။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဘူဘာနိ၊ နတ်တို့ကို။ နမဿတော၊ ရှိခိုးသော။ မေ-မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ ဘူတပတိ၊ နတ်တကာတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော။ ယက္ခော၊ နတ်မင်းသည်။ အာဂမ္မ၊ လာလတ်၍။ ရညော၊ သင်တို့အရှင် သိဝိမင်း၏။ မနော၊ စိတ်တော်သည်။ ဥမ္မာဒန္တျာ၊ ဥမ္မာဒန္တီ အမည်ရှိသော မိန်းမ၌။ နိဝိဋ္ဌော၊ ဝင်တော်မူ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တေ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဗြဝိ၊ ပြောဆို၏။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ တံ၊ ထိုဥမ္မာဒန္တီကို။ တုမ္မာကံ၊ အရှင်မင်းမြတ်တို့၏။ ပရိစာရိကံ၊ အလုပ်အကျွေးတော်ကို။ ကတုာ၊ ပြု၍။ ဒဒါမိ၊ ဆက်ပါ၏။ ဘာယ၊ ထို ဥမ္မာဒန္တီ အမည်ရှိသော မိန်းမနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပရိစာရယဿု၊ မွေ့လျော်စံပျော်တော်မူပါလော့။

ရှက်၍ အလှူမခံ

ထိုသို့ တင်လျှောက်သောအခါ အဘိပါရက စစ်သူကြီးကို သိဝိမင်းသည် “အရွယ်တူ အဘိပါရက....ဥမ္မာဒန္တီ၌ ငါ တပ်စွန်းတော်မူသော စိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းတော်မူသည်၏ အဖြစ်ကို နတ်တို့သည်လည်း သိကြချေကုန်ပြီလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်....သိကြလေကုန်ပြီ” ဟု တင်လျှောက်၏။ “ခပ်သိမ်းသော လောကသည် ငါ ယုတ်မာသည်၏ အဖြစ်ကို သိကြချေကုန်သတတ်” ဟု ထို သိဝိမင်းသည် သူတော်ကောင်းသဘော၌ တည်၍ စစ်သူကြီး အဘိပါရကအား အကြောင်းကို ပြန်ကြားတော်မူလိုရကား—

၇၂။ ပုညာ စ ခံသေ အမရော နစမ္ပိ၊
ဇနော မေ ပါပမိဒဗ္ဗဇညာ။
ဘုသော စ တျဿ မနသော ဝိဿာတော၊
ဒတုာ ပိယံ ဥမ္မာဒန္တိံ အဒဋ္ဌာ—

ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၂။ သမ္မ အဘိပါရက၊ အရွယ်တူ အဘိပါရက။ အဟံ၊
 ငါသည်။ တာယ၊ ထို ဥမ္မာဒန္တိနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ကိလေသဝသေန၊
 ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ ပရိစာရေန္တော၊ စံစားမွေ့လျော် ပျော်
 ရှင်တော်မူချေက။ ပုညာ စ၊ ကောင်းမှုလည်း။ ခံသေ၊ ရွှေ့လျော့ရာ၏။
 အမရော စ၊ မသေမကျေ နေရသည်လည်း။ န အမှီ၊ မဖြစ်ချေ။
 ဇနောစ၊ လူအပေါင်းသည်လည်း။ မေ၊ ငါ၏။ ဣဒံ ပါပဉ္စ၊ ဤ ယုတ်
 မာသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း။ ဇညာ၊ သိရာချေ၏။ တဝ၊ သင်၏။ ပိယံ၊
 မယားဖြစ်သော။ ဥမ္မာဒန္တိံ၊ ဥမ္မာဒန္တိကို။ မမ၊ ငါ့အား။ ဒတ္တာ၊
 ဆက်သ၍။ အဒဋ္ဌာ၊ မမြင်ရသောကြောင့်။ ဘုသော-ကေန္တေန၊ စင်စစ်
 သဖြင့်။ တေ-တဝ၊ သင့်အား။ မနုသော၊ စိတ်၏။ ဝိသာတော စ၊
 ပင်ပန်းခြင်းသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်လေရာ၏။

ထပ်ကာလှူ၍ ငြင်းဆန်ပုံများ

ထို့နောင်မှ အဘိပါရက စစ်သူကြီးသည် အကြောင်းနှင့်တကွ
 တင်လျှောက်၍ ဥမ္မာဒန္တိကို ဆက်သပြန်လိုရကား—

၇၃။ ဇနိန္ဒ နာညံတြ တယာ မယာ ဝါ၊
 သဗ္ဗာပိ ကမ္မဿ ကတဿ ဇညာ။
 ယံ တေ မယာ ဥမ္မာဒန္တိ ပဒိန္ဒာ၊
 ဘုသေဟိ ရာဇာ ဝနထံ သဇာဟိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၃။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသောမင်းမြတ်။ တယာ ဝါ၊
 အရှင်မင်းမြတ်ကို လည်းကောင်း။ မယာ ဝါ၊ အကျွန်ုပ်ကို လည်းကောင်း။
 အညတြ၊ ထား၍။ သဗ္ဗာပိ ပဇာ၊ အလုံးစုံသော လူတို့သည်လည်း။
 ကတဿ၊ ဥမ္မာဒန္တိကို ဆက်သခြင်းကို ပြုအပ်သော။ ကမ္မဿ၊ အမှုကို။ န
 ဇညာ-န ဇာနိဿန္တိ-မသိကုန်လတ္တံ့။ ယံ ယေန ကာရဏေန၊ အကြောင့်
 ကြောင့်။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ဥမ္မာဒန္တိ၊
 ဥမ္မာဒန္တိကို။ ပဒိန္ဒာ၊ ဆက်သအပ်ပြီ။ တေန ကာရဏေန၊ ထို့ကြောင့်။
 ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဝနထံ၊ အလိုတော်ကို။ ဘုသေဟိ၊ ဖြည့်
 တော်မူလော့။ သဇာဟိ၊ အလိုတော်ပြည့်မှ အကျွန်ုပ်အား သနားတော်
 မူဦးလော့။

သိဝိမင်းသည် ထို အဘိပါရက စစ်သူကြီး ဆက်သ တင်လျှောက်
သော စကားကို တရားသဖြင့် ပယ်တော်မူလိုရကား-

၇၄။ ယော ပါပကံ ကမ္မကရံ မနုဿော၊
သော မညတိ မာယိဒမညိံ သု အညေ။
ပဿန္တိ ဘူတာနိ ကရောန္တမေတံ၊
ယုတ္တာ စ ယေ ဟောန္တိ နရာ ပထဗျာ။

၇၅။ အညောနုတေ ကောစိနရော ပထဗျာ၊
သဒ္ဓေယျံ လောကသ္မိနမေပိယာတိ။
ဘုတော စ တျဿ မနုသော ဝိဿာတော၊
ဒတာ ပိယံ ဥမ္မဒန္တိံ အဒဋ္ဌာ-
ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၄။ သမ္မ အဘိပါရက၊ အရွယ်တူ အဘိပါရက။ ယော
မနုဿော၊ အကြင် လူသည်။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသော၊ ကမ္မံ၊ အမှုကို။
ကရံ၊ ပြုသည်ရှိသော်။ သော မနုဿော၊ ထိုလူသည်။ ပစ္စာ၊ နောက်
ကာလ၌။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ အညေ၊ တစ်ပါးကုန်သော သူတို့သည်။
မမ၊ ငါ၏။ ဣဒံ ပါပကမ္မံ၊ ဤ ယုတ်မာသော အမှုကို။ မာ မညိံ သု၊
မသိကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညတိ၊ အောက်မေ့၏။ ကရောန္တံ၊
ပြုစဉ်ကပင်။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ တေ ပါပကမ္မံ၊ ထို ယုတ်မာသော အမှုကို။
ဘူတာနိ၊ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာ အရှင်မြတ်တို့သည်။ (တစ်နည်း
ကား) ဘူတာနိ၊ နတ်တို့သည်။ ပဿန္တိ၊ မြင်ကုန်၏။ ပထဗျာ၊ မြေ
အပြင်၌။ ယေ နရာ စ၊ အကြင် လူတို့သည်လည်း။ ယုတ္တာ၊ တန်ခိုးနှင့်
ပြည့်စုံကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေစ၊ ထို လူတို့သည်လည်း။
ပဿန္တိ၊ မြင်ကုန်၏။

၇၅။ သမ္မ အဘိပါရက၊ အရွယ်တူ အဘိပါရက။ လောကသ္မိံ၊
လောက၌။ ပထဗျာ၊ အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌။ အညော၊ တစ်ပါး
သော။ ကောစိ၊ တစ်စုံ ဘစ်ယောက်သော။ နရော၊ လူသည်။ ဘေ-တဝ၊
သင်၏။ သာ ပိယာ၊ ထို မယား ဥမ္မာဒန္တီကို။ မေ၊ ငါ၏။ ပိယာတိ၊
မိဖုရားဟူ၍။ န၊ စင်စင်။ န သဒ္ဓေယျံ၊ မယုံကြည်လေရာ။ ပိယံ၊ ချစ်လှစွာ

သော။ ဥမ္မာဒန္တိံ ၊ မယား ဥမ္မာဒန္တိကို။ မမ၊ ငါ့အား။ ဒတွာ၊ ဆက်သ၍။
ပစ္ဆာ၊ နောက်ကာလ၌။ အဒဠ္ဍာ၊ မမြင်ရ၍။ ဘုသော စ၊ လွန်စွာလည်း။
တေ-တဝ၊ သင့်အား။ မနသော၊ စိတ်၏။ ဝိဃာတော၊ ပင်ပန်းခြင်း
သည်။ အဿ၊ ဖြစ်လေရာ၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ အဘိပါရက စစ်သူကြီးသည် တစ်ဖန် ဆက်ခံ
စိမ့်သောငှာ အကြောင်းနှင့်တကွ တိုက်တွန်း တင်လျှောက်ပြန်လိုရကား-

၇၆။ အဒ္ဓါ ပိယာ မယု ဇနိန္ဒ သော၊
န သာ မမံ အပိယာ ဘူမိပါလ။
ဂစ္ဆေဝ တံ ဥမ္မာဒန္တိံ ဘဒန္တေ၊
သီဟောဝ သေလဿ ဂုဟံ ဥပေတိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၆။ ဇနိန္ဒ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ သော၊ ဤ ဥမ္မာဒန္တိသည်။ မယု၊
အကျွန်ုပ်၏။ အဒ္ဓါ ပိယာ၊ စင်စစ် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မယားပင်
တည်း။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေရှင်။ သာ၊ ထို ဥမ္မာဒန္တိသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်
၏။ အပိယာ၊ မယားမဟုတ်သည်ကား။ န၊ မဟုတ်ပေ။ မဟာရာဇ၊
မြတ်သောမင်းကြီး။ သီဟော၊ ကိလေသာဖြင့် ပူပန်ခြင်းရှိသော သား
များသေဌ်နှင်း ခြင်္သေ့မင်းသည်။ သေလဿ ဂုဟံသေလေန နိပ္ပန္နံဂုဟံ၊
ခြင်္သေ့မင်း၏နေရာ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ဂူသို့။ ဥပေတိဣဝ၊ ကပ်လေ
သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဥမ္မာဒန္တိံ ၊
ဥမ္မာဒန္တိနေရာသို့။ ဂစ္ဆေဝ၊ ကြွသွားတော်မူပါလော့။ တေ၊ အရှင်မင်း
မြတ်အား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ထိုစကားကို ကြား၍ သိဝိမင်းသည် အဘိပါရကအား တရား
စကားဖြင့် ပြောဆိုတော်မူလိုရကား-

၇၇။ န ပိဠိတာ အတ္တဒုခေန ဓီရာ၊ သုခပွလံ ကမ္မ ပရိစ္စဇန္တိ။
သမ္မောဟိတာ ဝါပိ သုခေန မတ္တာ၊
န ပါပကမ္မဉ္စ သမာစရန္တိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၇။ သမ္မ အဘိပါရက၊ အရွယ်တူ အဘိပါရက။ ဝီရာ၊ ပညာရှိ
တို့သည်။ အတ္တဒုခေနေ၊ မိမိအား ဆင်းရဲခြင်းသည်။ ပိဋိတာ၊ နှိပ်စက်အပ်
ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သုခပ္ပလံ၊ ချမ်းသာသော အကျိုးကို ပေးတတ်သော။
ကမ္မံ၊ ကောင်းမှုကံကို။ နပရိစ္စဇန္တိ၊ မစွန့်ကုန်။ သုခေနေ၊ ကာယသုခ၊ စိတ္တ
သုခဖြင့်။ မတ္တာ၊ မေ့လျော့ယစ်မှုးကုန်သည်ဖြစ်၍။ သမ္မောဟိတာဝါပိ၊
ပြင်းစွာ တွေဝေကုန်သည် ဖြစ်၍လည်း။ ပါပကမ္မဉ္စ၊ ယုတ်မာသောအမှု
ကိုလည်း။ န သမာစရန္တိ၊ မကျင့်ကုန်။

ထိုစကားကိုကြား၍ အဘိပါရကသည် မိမိအရှင် သိဝိမင်းအား
အကြောင်းနှင့်တကွ တင်လျှောက်ပြန်လိုရကား—

၇၈။ တုဝဉ္စိ မာတာ ပိတာ စ မယံ၊
ဘတ္တာ ပတိ ပေါသကော ဒေဝတာ စ။
ဒါသော အဟံ တုယု သပုတ္တဒါရော၊
ယထာသုခံ သာမိံ ကရောဟိ ကာမံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တုဝဉ္စိ၊ အရှင်မင်းမြတ်
သည်သာလျှင်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မာတာ စ၊ အမိသည်လည်း။ အသိ၊
ဖြစ်တော်မူ၏။ ပိတာ စ၊ အဘသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။
ဘတ္တာ စ၊ အရှင်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ ပတိ စ၊ ကိုးကွယ်
ရာသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ ပေါသကော စ၊ သားမယားနှင့်
တကွ ကျွေးမွေးပေတတ်သော အရှင်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။
ဒေဝတာ စ၊ နတ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ သပုတ္တဒါရော၊
သားမယားနှင့်တကွ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တုယု၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။
ဒါသော၊ ကျွန်သည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ သာမိံ၊ အရှင် သိဝိမင်းမြတ်။
ယထာသုခံ၊ ချမ်းသာတော်မူတိုင်း။ ကာမံ၊ အလိုတော်ကို။ ကရောဟိ၊
ဖြည့်တော်မူလော့။

သိဝိမင်းသည် ထိုအဘိပါရက စကားကို အကြောင်းနှင့်တကွ ပယ်
တော်မူလိုရကား—

၇၉။ ယော ဣဿရောမိတိ ကရောသိ ပါပံ၊
 ကတောစ သေစ နုတ္တသတေ ပရေသံ။
 န တေန သော ဇီဝတိ ဒိဿမာယု၊
 ဒေဝါပိ ပါပေန သမေက္ခရေ နံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၉။ သမ္မ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ ယော၊ အကြင်
 သူသည်။ ဣဿရောမိတိ၊ ငါ့အစိုးမရသော သူတကားဟူ၍။ ပါပံ၊
 ယုတ်မာသောအမှုကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ကတော စ၊
 ယုတ်မာသော အမှုကို ပြုပြီး၍လည်း။ ပရေသံ၊ တင်ပါးကုန်သောသူတို့
 အား။ အနုတ္တသတေ၊ မထိတ်လန့်။ သော၊ ထိုသူသည်။ တေန၊ ထိုယုတ်
 မာသော အမှုကြောင့်။ ဒိဿံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ နဇီဝတိ၊ အသက်မရှည်။
 အာယု၊ အသက်သည်။ အပ္ပ မေဝ၊ တိုသည်သာလျှင်တည်း။ ဒေဝါပိ၊
 သူတစ်ပါးတို့၏စိတ်ကို သိကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း။ နံ ပုဂ္ဂလံ၊ ထို
 ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ ပါပေန၊ ယုတ်မာသော ရှုခြင်းဖြင့်။ သမေက္ခရေ၊ ရှုကုန်၏။

အဘိပါရကသည် ထို သိဝိမင်း၏ စကား၏ စကားကို ပြန်လျှောက်
 လိုရကား—

၈၀။ အညာတကံ သာမိကေဟိ ပဒိန္နံ၊
 ဓမ္မေ ဌိတာ ယေ ပဋိစ္ဆန္တိ ဒါနံ။
 ပဋိစ္ဆကာ ဒါယကာ စာပိ တတ္ထ၊
 သုခပ္ပလညေဝ ကရောန္တိ ကမ္မံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သာမိကေဟိ၊ ဥစ္စာရှင်တို့
 သည်။ ပဒိန္နံ၊ ဆက်သအပ်သော၊ အညာတကံ၊ သူတစ်ပါး၏ဥစ္စာဖြစ်သော။
 ဒါနံ၊ ဒါနဝတ္ထုကို။ ဓမ္မေန၊ မိမိသဘော၌။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။
 ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပဋိစ္ဆန္တိ၊ ခံကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုနှစ်ဦးသော
 သူတို့တွင်။ ပဋိစ္ဆကာ စ၊ အလှူခံတို့သည် လည်းကောင်း။ ဒါယကာစာပိ၊
 အလှူပေးတို့သည် လည်းကောင်း။ သုခပ္ပလညေဝ၊ ချမ်းသာသော အကျိုး

ကို ပေးတတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ ကမ္ပ၊ အမှုကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုသည် မည်ကုန်၏။

သိုဝိမင်းသည် ဤသို့ချစ်လှစွာသော မယားကို အရှင်မင်းအား ဆက်သခြင်း၌ အပြစ်ကို အဘိပါရကအား ကြားတော်မူလိုရကား—

၈၁။ အညောနု တေ ကောစိ နရော ပထဗျာ၊
သဒ္ဓေယျ လောကသ္မိ န မေပိယာတိ။
ဘုသော စ တျဿ မနသော ဝိသာတော၊
ဒတွာ ပိယံ ဥမ္မဒန္တိ အဒဋ္ဌာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၁။ သမ္ပ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ လောကသ္မိ၊ လောက၌။ ပထဗျာ၊ အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌။ အညော၊ တစ်ပါး သော။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော။ နရော၊ လူသည်။ တေ-ဘဝ၊ သင်၏။ သာ ပိယာ၊ ထိုမယား ဥမ္မာဒန္တီကို။ မယံ၊ ငါ၏။ ပိယာတိ၊ မယားဟူ၍။ န၊ စင်စစ်။ န သဒ္ဓေယျ၊ မယုံကြည်ရာ။ ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုး လှစွာသော။ ဥမ္မဒန္တိ၊ ဥမ္မဒန္တီကို။ မမ၊ ငါ့အား။ ဒတွာ၊ ဆက်သ ၍။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ အဒဋ္ဌာ၊ မမြင်ရ၍။ ဘုသော စ၊ လွန်စွာလည်း။ တေ-ဘဝ၊ သင့်အား။ မနသော၊ စိတ်၏။ ဝိသာတော၊ ဆင်ရဲပင်ပန်း ခြင်းသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

အဘိပါရကသည် တစ်ဖန် အဆက်ခံစိမ့်သောငှာ တင်လျှောက်ပြန် လိုရကား—

၈၂။ အဒ္ဓါ ပိယာ မယျ ဇနိန္ဒ သော၊
န သာ မမံ အပ္ပိယာ ဘူမိပါလ။
ယံ တေ မယာ ဥမ္မဒန္တိ ပဒိန္ဒာ၊
ဘုသေဟိ ရာဇ ဝနထံ သဇာဟိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၂။ ဇနိန္ဒ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ သော၊ ဤဥမ္မာဒန္တီသည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အဒ္ဓါ ပိယာ၊ စင်စစ် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မယားပင် မှန်

ပေ၏။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေ့အရှင်။ သာ၊ ထိုဥမ္မာဒန္တီသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အပ္ပိယာ၊ မယားမဟုတ်သည်ကား။ န၊ မဟုတ်ပေ။ ရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ယံ ယေန ကာရဏေန၊ အကြင်သို့သော အကြောင်းကြောင့်။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥမ္မာဒန္တီ၊ ဥမ္မာဒန္တီကို။ ပဒိန္နာ၊ ဆက်သအပ်ပြီ။ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဝနထံ၊ အလိုတော်ကို။ ဘုသေဟိ၊ ဖြည့်တော်မူဦးလော့။ သဇာဟိ၊ တပ်စွန်းခြင်းပြေမှ အကျွန်ုပ် အား သနားတော်မူလော့။

သိဝိမင်းသည် ထိုအဘိပါရက တင်လျှောက်သော စကားကို တရား သဖြင့် ပယ်တော်မူလိုရကား -

၈၃။ ယော အတ္တဒုခေန ပရဿ ဒုက္ခံ၊
 သုခေန ဝါ အတ္တသုခံ ဒဟာတိ။
 ယထေဝိဒံ မယှ တထာ ပရေသံ၊
 ယော ဧဝံ ဇာနာတိ သ ဝေဒိ ဓမ္မံ။

၈၄။ အညောနုတေ ကောစိ နရော ပထဗျာ၊
 သဒ္ဓေယျံ လောကသ္မိ န ပိယာတိ။
 ဘုသော စတုဿ မနသော ဝိဿာ တော၊
 ဒတာ ပိယံ ဥမ္မာဒန္တိ အဒဋ္ဌာ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၃။ သမ္မ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ ယော၊ အကြင် သူသည်။ အတ္တဒုခေန၊ မိမိအား ဆင်းရဲခြင်းသည်။ ပိဋ္ဌိတော၊ နှိပ်စက် အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဒုက္ခံ၊ မိမိကိုယ်၌ရှိသော ဆင်းရဲခြင်းကို။ အပနေတွာ၊ မိမိကိုယ်မှခွာ၍။ ပရဿ၊ သူတစ်ပါး၏။ သရီရေ၊ ကိုယ်ပေါ်၌။ ဒဟာတိ၊ တင်တတ်၏။ သုခေနဝါ-ပရဿသုခံ ဂဟေတွာဝါ၊ သူတစ်ပါး၏ ချမ်းသာခြင်းကို ယူ၍မူလည်း။ အတ္တသုခံ၊ မိမိကိုယ်၌ ချမ်းသာခြင်းကို။ ဒဟာတိ၊ တင်တတ်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ နဇာနာတိ၊ မသိ။ ယောပန၊ အကြင်သူသည်ကား။ မယှံ၊ ငါ့အား။ ဣဒံ၊ ဤ ချမ်း သာ ဆင်းရဲသည်။ ဟောတိ ယထေဝ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။

ပရေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့အား။ ဣဒံ၊ ဤချမ်းသာ ဆင်းရဲသည်။ ဘဝေယျ၊
ဖြစ်လေရာ၏။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဇာနာတံ၊ သိ၏။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဝေဒီ၊ သိသည်မည်၏။

၈၄။ သမ္မ အဘိပါရက၊ အရွယ်တူအဘိပါရက။ လောကသ္မိံ၊
လောက၌။ ပထဗျာ၊ အလုံးစုံသော မြေအပြင်၌။ အညော၊ တစ်ပါး
သော။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော။ နုရော၊ လူသည်။ တေ-တဝ၊
သင်၏။ သာ ပိယာ၊ ထိုမယား ဥမ္မာဒန္တီကို။ မေ၊ ငါ၏။ ပိယာတံ၊
မယားဟူ၍။ နံ၊ စင်စစ်။ နုသဒ္ဓေယျ၊ မယုံကြည်ရာ။ ပိယံ ဥမ္မာဒန္တီ၊ မယား
ဥမ္မာဒန္တီကို။ မမ၊ ငါ့အား။ ဒတှာ၊ ဆက်သ၍။ ပစ္စာ၊ နောက်ကာလ၌။
အဒဠာ၊ မမြင်ရ၍။ ဘုသော စ၊ လွန်စွာတည်း။ တေ-တဝ၊ သင့်အား။
မနုသော၊ စိတ်၏။ ဝိသာတော၊ ဆင်းရဲ ပင်ပန်းခြင်းသည်။ အဿ၊ ဖြစ်လေ
ရာ၏။

အဘိပါရက စစ်သူကြီးသည် အကြောင်းနှင့်တကွ တင်လျှောက်ပြန်
လိုရကား—

၈၅။ ဇနိန္ဒ ဇာနာသိ ပိယာ မမေသာ၊
န မမံ အပ္ပိယာ ဘူမိပါလ။
ပိယေန တေ ဒမ္မိ ပိယံ ဇနိန္ဒ၊
ပိယဒါယိနော ဒေဝ ပိယံ လဘန္တိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၅။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်
မင်းမြတ်သည်။ ဇာနာသိ၊ သိတော်မူရာ၏။ သော၊ ဤဥမ္မာဒန္တီသည်။
မမံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပိယာ။ ချစ်လှစွာသော မယားပင်မှန်ပေ၏။ ဘူမိပါလ၊
ရေမြေရှင်။ သာ၊ ထိုဥမ္မာဒန္တီသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်၏ အပ္ပိယာ၊ မယား
မဟုတ်သည်ကား။ န၊ မဟုတ်ပေ။ ဇနိန္ဒ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
သည်။ ပိယေန၊ ချစ်မြတ်နိုးသော ကောင်းကျိုးကို လိုသောကြောင့်။
ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးသော မယား ဥမ္မာသန္တီကို။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။
ဒမ္မိ၊ ဆက်သပါ၏။ ဒေဝ။ အရှင်မင်းမြတ်။ ပိယဒါယိနော- ချစ်မြတ်နိုး

အပ်သော ဝတ္ထုကို လှူလေ့ရှိကုန်သောသူတို့သည်။ သံသာရေ၊ သံသရာ
၌။ သံသရန္တော၊ ကျင်လည်သည်ရှိသော်။ ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးသော ဝတ္ထု
ကို၊ လဘန္တိ၊ ရကုန်၏။

ထိုသို့ အဘိပါရက တင်လျှောက်သောစကားကို ကြား၍ မိမိ မဝံ
သောအကြောင်းကို ကြားတော်မူလိုရကား -

၈၆။ သော နန္ဒာဟံ ဝဓိဿာမိ၊ အတ္တာနံ ကာမဟေတုကံ။
န ဟိ မမ္ပံ အဓမ္မေန၊ အဟံ ဝဓိတု မုဿဟေ -
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၆။ သမ္ပ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ သော အဟံ၊
ထိုငါသည်။ ကာမဟေတုကံ၊ ကာမဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ အတ္တာ
နံ၊ ကိုယ်ကို။ ဝဓိဿာမိန္ဒန၊ ဖျက်ဆီးရတော့မည်လော။ ဟိ-သစ္စံ၊
မှန်၏။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ အဓမ္မေန၊ တရား၏
ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဝဓိတု၊ ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ။ အဟံ၊
ငါသည်။ န ဥဿဟေ၊ မဝံ့ချေ။

အဘိပါရကသည် အဆက်ခံခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ရာသော အကြောင်းကို
တစ်ဖန် မင်းအား တင်လျှောက်ပြန်လိုရကား -

၈၇။ သစေ တုဝံ မယု သတိံ ဇနိန္ဒ၊
န ကာမယာသိ နရဝီရ သေဋ္ဌ။
စဇာမိ နံ သဗ္ဗဇနဿ သိဗျာ၊
မယာ ပမုတ္တံ တတော အဝုယေသိနံ -
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၇။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ နရဝီရ၊ လူတို့ထက်
ကြီးမြတ်သော လုံ့လရှိတော်မူသော။ သေဋ္ဌ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တုဝံ အရှင်
မင်းမြတ်သည်။ မယု၊ အကျွန်ုပ်၏။ သတိံ၊ ဥစ္စာဟူ၍။ သစေ န
ကာမယာသိ၊ အကယ်၍ အလိုတော်မရှိငြားအံ့။ သဗ္ဗဇနဿ၊ လူအပေါင်း

၏။ သိဗျာ၊ အလယ်၌။ နံ၊ ထိုဥမ္မာဒန္တီကို။ စောမိ၊ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပြုကျင့်သော မိန်းမဟူ၍ ကွာရှင်းပါတော့အံ့။ တတော၊ ထိုသို့ ကွာရှင်းကြပြီးသော နောင်မှ၊ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပမုတ္တံ၊ ကွာရှင်း စွန့်ပစ်အပ်ပြီသော။ ထိုဥမ္မာဒန္တီကို။ အဝုယေသိ၊ ခေါ်ယူတော်မူလော့။

သိဝိမုင်းသည် ထိုစကားကိုလည်း ပယ်တော်မူလိုရကား—

၈၈။ အဒုသိယံ စေ အိပါရက တံ၊
စောသိ ကတ္ထေ အဟိတာယ တျဿ။
မဟာ စ တေ ဥပဝါဒေ ပိ အဿ၊
နစာပိ တျဿ နဂရမိ ပက္ခော—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၈။ အအိပါရက၊ အမောင် အအိပါရက။ တံ၊ သင်သည်။ အဒုသိယံ၊ အပြစ်မရှိပေသော ဥမ္မာဒန္တီကို။ စောသိ စေ၊ အကယ်၍ ကွာရှင်းစွန့်ပစ်ငြားအံ့။ ကတ္ထေ၊ အလုံးစုံသော မင်းမှုရပ်ကို ဆောင်ရွက်ပေတတ်သော အမတ်ကောင်း။ တေ၊ သင့်အား။ အဟိတာယ၊ စီးပွားမရှိခြင်းငှာ။ အဿ၊ ဖြစ်လေရာ၏။ တေ၊ သင့်အား။ မဟာ ဥပဝါဒေ ပိစ၊ ကြီးစွာသော စွပ်စွဲဖွယ်သည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ်လေရာ၏။ တေ၊ သင့်အား။ နဂရမိ၊ မြို့၌။ ပက္ခောပိ စ၊ အပေါင်းအဖော်သည်လည်း။ နအဿ၊ မရှိသည်ဖြစ်လေရာ၏။

အအိပါရကသည် ထိုသို့သော အပြစ်တို့ကို မိမိသည်ခံနိုင်သော အကြောင်းကိုလည်း အရှင်မင်းအား တင်လျှောက်ပြန်လိုရကား—

၈၉။ အဟံ အဟိဿံ ဥပဝါဒမေတံ၊
နိန္ဒံ ဂသံသံ ဂရဟဉ္စ သပ္ပံ။
မမေတ အာဂစ္ဆတု ဘူမိပါလ၊
ယထာသုခံ သိဝိ ကရောဟိ ကာမံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၉။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေ့ရှင်။ ဥပဝါဒဉ္စ၊ စွပ်စွဲခြင်းကို လည်း
 ကောင်း။ နိန္ဒဉ္စ၊ မျက်မှောက်ရှုတ်ချခြင်းကို လည်းကောင်း။ ပသံသဉ္စ၊
 ချီးမွမ်းခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဂရဟဉ္စ၊ အပြစ်တင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။
 ဧတံ သဗ္ဗံ၊ ထိုအလုံးစုံကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဟိံသံ၊ သည်းခံ
 နိုင်ပါ၏။ ဧတံ၊ ထို အလုံးစုံသော အပြစ်သည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ဆီသို့။
 အာဂစ္ဆတု၊ လာပါစေ။ သိဝိ၊ အရှင်သိဝိမင်းမြတ်။ ယထာသုခံ၊ ချမ်း
 သာတော်မူတိုင်း။ ကာမံ၊ အလိုတော်ကို။ ကရောဟိ၊ ဖြည့်တော်မူပါလော။

သိဝိမင်းသည် ထိုစကားကိုလည်း နှစ်သက်တော်မမူသည်ဖြစ်၍ ပယ်
 တော်မူရကား—

၉၀။ ယော နေဝနိန္ဒံ၊ န ပနပ္ပသံသံ၊
 အာဒိယတိ ဂရဟံ နောပိ ပူဇံ။
 သိရိစ လက္ခိစ အပေတိ တမ္ပာ၊
 အာပေါ သုဝုဠိဝ ယထာ ထလမ္ပာ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၀။ အဘိပါရက၊ အမောင်အဘိပါရက။ ထလမ္ပာ၊ မြင့်သော
 ကုန်းကြည်းအရပ်မှ။ သုဝုဠိ၊ အလျင်ထန်စွာရွာသော။ အာပေါ၊ မိုးရေ
 သည်။ အပေတိယထာ၊ နိမ့်ရာအရပ်သို့စီးသွားလေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့
 အတူ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ နိန္ဒံ၊ ရှုတ်ချခြင်းကို။ နေဝအာဒိယတိ၊
 စိုးရိမ်သည်သာတည်း။ ပသံသံ၊ ချီးမွမ်းခြင်းကို။ နအာဒိယတိ၊ မခံချင်
 သည်သာတည်း။ ဂရဟံပိ၊ အပြစ်တင်ခြင်းကိုလည်း။ နော အာဒိယတိ၊
 မကြောင့်ကြသည်သာတည်း။ ပူဇံပိ၊ ပူဇော်ခြင်းကိုလည်း။ နော အာဒိ-
 ယတိ၊ မယူမခံချင်သည်သာတည်း။ တမ္ပာ၊ ထိုသူမှ။ သိရိစ၊ ဘုန်းကျက်
 သရေသည် လည်းကောင်း။ လက္ခိစ၊ ပညာသည်လည်းကောင်း။ အပေတိ၊
 ကာန်း၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ အဘိပါရကသည် ထိုထိုအပြစ်ကို ခံလိုရကား—

၉၁။ ယံ ကိဉ္စိ ဒုက္ခဉ္စ သုက္ခဉ္စ ဧတော၊
 ဓမ္မာတိသာရဉ္စ မနောဝိသာတံ။
 ဥရသာ အဟံ ပစ္စုတ္တရိသာမိ သဗ္ဗံ၊
 ပထဝီ ယထာ ထာဝရာနံတသာနံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၁။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ပထဝီ၊ မြေကြီးသည်။ ထာဝရာနံ၊
 အာသဝေ၊ ကုန်ပြီးသော အရှင်မင်းမြတ်တို့တွင် လည်းကောင်း။ တသာနဉ္စ၊
 ပုထုဇဉ်တို့တွင်လည်းကောင်း။ ကိဉ္စိ၊ အချို့သောသူကိုသာ။ န သမ္ပုဋ္ဌိစိ၊
 ခံသည်မဟုတ်။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ သမ္ပုဋ္ဌိစိယထာ၊ ခံသကဲ့သို့။ တထာ၊
 ထို့အတူ။ ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ ဒုက္ခဉ္စ၊ ဆင်းရဲကို လည်းကောင်း။
 သုခဉ္စ၊ ချမ်းသာကို လည်းကောင်း။ ဧတော၊ ဤဥမ္မာဒန္တီကို ကွာရှင်း
 ခြင်းကြောင့်။ ပဝတ္တံ၊ ဖြစ်သော။ ဓမ္မာတိသာရဉ္စ၊ ကုသိုလ်တရားကို
 လွန်၍ဖြစ်သော အကုသိုလ်တရားကို လည်းကောင်း။ မနောဝိဗာတဉ္စ၊
 စိတ်၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
 ဥရသာ၊ ရင်ဖြင့်။ ပစ္စုတ္တရိဿာမိ၊ ခံပါအံ့။

သိဝိမင်းသည် ထိုအဘိပါရက၏ ဝန်ခံခြင်းကို ပယ်တော်မူလို
 ရကား--

၉၂။ ဓမ္မာတိသာရဉ္စ မနောဝိဗာတံ၊
 ဒုက္ခဉ္စ နိစ္ဆာမိ အလံ ပရေသံ။
 ဧကောဝိမံ ဟာရယိဿာမိ ဘာရံ၊
 ဓမ္မေ ဌိတော ကိဉ္စိ အဟာပယန္တော—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၂။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ အဟံ၊ ငါသည်။
 ပရေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏။ ဓမ္မာတိသာရဉ္စ၊ ကုသိုလ်ကို လွန်၍ဖြစ်သော
 အကုသိုလ်ကို လည်းကောင်း။ မနောဝိဗာတဉ္စ၊ စိတ်၏ ပင်ပန်းခြင်းကို
 လည်းကောင်း။ ဒုက္ခဉ္စ ဆင်းရဲခြင်းကို လည်းကောင်း။ နိစ္ဆာမိ၊
 အလိုမရှိ။ ဓမ္မေ၊ ကုသိုလ်တရား၌။ (တစ်နည်းကား) ဓမ္မေ၊
 ဝိနိစ္ဆယဓမ္မ၊ ပဝေဏီဓမ္မ၊ တိဝိဓသုစရိတဓမ္မ၌။ ဌိတော၊ တည်၍။ ကိဉ္စိ၊
 တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို။ အဟာပယန္တော၊ မပူပန် မဆင်းရဲစေမူ၍။
 ဧကောဝိမံ၊ တစ်ယောက်အထီးတည်းသာလျှင်။ ဣမံဘာရံ၊ ဤဆင်းရဲခြင်း
 တည်းဟူသော ဝန်ကို။ ဟာရယိဿာမိ၊ ထမ်းပိုးရွက်ဆောင်တော့အံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ အဘိပါရကသည် တစ်ဖန် တောင်းပန်ပြန်လို့ ရကား--

၉၃။ သဂ္ဂူပဂံ ပုညကမ္မံ ဇနိန္ဒ၊
မာ မေတုဝံ အန္တရာယံ အကာသိ။
ဒဒါမိ ဝေ ဥမ္မာဒန္တိ ပသန္နော၊
ရာဇာဝ ယညေ ဓနံ ဗြာဟ္မဏာနံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၃။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအစိုးရတော်မူသော မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ အရှင် မင်းမြတ်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သဂ္ဂူပဂံ၊ နတ်ရွာသို့လားကြောင်းခရီး ဖြစ်သော။ ပုညကမ္မံ၊ ကောင်းမှုကံကို။ အန္တရာယံ၊ ဖျက်ဆီးခြင်းကို။ မာအကာသိ၊ ပြုတော်မမူပါလင့်။ ရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဗြာဟ္မဏာနံ၊ ပုဏ္ဏားတို့အား။ ယညေဓနံ၊ ယဇ်ပူဇော်သော ဥစ္စာကို။ ဒေတိဏ္ဍဝ၊ ပေး သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ပသန္နော၊ ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥမ္မာဒန္တိ၊ ဥမ္မာဒန္တိကို။ ဒဒါမိ၊ ဆက်သပါ၏။

သိဝိမင်းသည် ထိုသို့ဆက်သခြင်း၌ အပြစ်ကို အဘိပါရကအား ပြတော်မူပြန်လို့ရကား—

၉၄။ အဒ္ဓါ တုဝံ ကတ္တေ ဟိတေသိ မယံ၊
သခါ မမံ ဥမ္မာဒန္တိ ထုဝဉ္ဇ။
နိန္ဒေယျု ဒေဝါ ပိတရော စ သဗ္ဗေ၊
ပါပဉ္ဇ ပဿံ အဘိ သမ္မရာယံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၄။ ကတ္တေ၊ ငါ၏ အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်ပေတတ်သော အမောင်အဘိပါရက၊ တုဝံ၊ သင်သည်။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ မယံ၊ ငါ၏။ ဟိတေ၊ အစီးအပွားတော်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဥမ္မာဒန္တိ၊ စ၊ ဥမ္မာဒန္တိ သည် လည်းကောင်း။ ထုဝဉ္ဇ၊ သင်သည်လည်းကောင်း။ မမ၊ ငါ၏။

သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းချည်းတည်း။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ ဥမ္မာဒန္တိယာ၊
ဥမ္မာဒန္တိကို။ ပရိဂ္ဂဟိတာယ၊ သိမ်းဆည်းအပ်သည်ရှိသော်။ ဒေဝါ စ၊
နတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ပိတရော စ၊ ဗြဟ္မာတို့သည် လည်းကောင်း။
သဗ္ဗေ စ၊ အလုံးစုံကုန်သော တိုင်းနိုင်ငံသူ အပေါင်းတို့သည် လည်း
ကောင်း။ နိန္ဒေယျ၊ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားသောမင်းဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏။
အဟံ၊ ငါသည်။ အဘိသမ္ပရာယံ-အဘိသမ္ပရာယေ၊ တမလွန်ဘဝ၌။
ပါပဉ္စ၊ ယုတ်မာသော အဖြစ်သို့လည်း။ ပဿံ၊ ရောက်ရာ၏။

အဘိပါရကသည် ထိုသိဝိမင်းပြောဆိုသော စကားကို ပယ်သဖြင့်
တစ်ဖန် ဆက်သပြန်လိုရကား—

၉၅။ နဟေတ ဓမ္မံ သိဝိရာဇ ဝဇ္ဇံ၊
သ နေဂမာ ဇနပဒါ စ သဗ္ဗေ။
ယံ တေ မယာ ဥမ္မာဒန္တိ ပဒိန္နာ၊
ဘုသေဟိ ရာဇာ ဝနထံ သဇာဟိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၅။ သိဝိရာဇ၊ သိဝိမင်းမြတ်။ ယံ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။
မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဥမ္မာဒန္တိ၊ ဥမ္မာဒန္တိကို။ ဘေ၊ အရှင်မင်းမြတ်
အား။ ပဒိန္နာ၊ ဆက်သအပ်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သနေဂမာ၊
နိဂုံးသူနှင့် တကွကုန်သော။ ဇနပဒါစ၊ ဇနပုဒ်သူတို့သည် လည်းကောင်း။
သဗ္ဗေ စ၊ အလုံးစုံသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် လည်းကောင်း။ ဧတံ၊
ထိုဥမ္မာဒန္တိကို သိမ်းဆည်းခြင်းကို။ အဓမ္မံ၊ တရားနှင့်မလျော်အကျင့်ဟူ၍။
နဟိဝဇ္ဇံ၊ မဆိုအပ်ကုန်ရာ။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝနထံ၊ အလိုတော်ကို။
ဘုသေဟိ၊ ဖြည့်တော်မူလော့။ သဇာဟိ၊ တပ်စွန်းခြင်းပြေမှ အကျွန်ုပ်
အား သနားတော်မူလော့။

သိဝိမင်းသည် ထိုစကားကိုလည်း ပယ်တော်မူရကား—

၉၆။ အဒ္ဓါ တုဝံ ကတ္တေ ဟိတေသိ မယံ၊
သခါမမံ ဥမ္မာဒန္တိ တုဝဉ္စ။
သတဉ္စ ဓမ္မာနိ သုက္ခိတ္တိတာနိ၊
သမုဒ္ဒဝေလာဝ ဒုရစ္စယာနိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၆။ ကတ္တေ၊ ငါ၏ အမှုတော်ကို ဆောင်ရွက်ပေတတ်သော အမောင် အဘိပါရက။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မယံ၊ ငါ၏။ ဟိတေ၊ အစီးအပွားတော်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဥမ္မာဒန္တိ စ၊ ဥမ္မာဒန္တိ သည် လည်းကောင်း။ တုဝဉ္စ၊ သင်သည်လည်းကောင်း။ မမ၊ ငါ၏။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းချည်းတကား။ ဒုရစ္စယာ၊ လွန်နိုင်ခဲ့ကုန်သော။ သမုဒ္ဒဝေလာဝ၊ သမုဒ္ဒရာကမ်းကိုကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအလှူ။ ဒုရစ္စယာနိ၊ လွန်နိုင်ခဲ့ကုန်သော။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ သုကိတ္တိတာနိ၊ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော။ ဓမ္မာနိစ၊ ခန္တိ၊ မေတ္တာ၊ ဘာဝနာ၊ သီလ၊ အာစာရဟုဆိုအပ်ကုန်သော တရားတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဥမ္မာဒန္တိ၊ ဥမ္မာဒန္တိကို။ န ဂဏိဿာမိ၊ ငါမယူအံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ အဘိပါရကသည် တစ်ဖန် အကြောင်းနှင့် တကွ တင်လျှောက်လိုရကား—

၉၇။ အာဟုနေယျော မေသိ ဟိတာနုကမ္ပိ၊
 ဓာတာ ဝိဓာတာ စာသိ ကာမပါလော။
 တယိ ဟုတာ ရာဇ မဟပ္ပလမ္ပိ၊
 ကာမေန မေ ဥမ္မဒန္တိ ပဋိစ္ဆ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အာဟုနေယျော စ၊ အဝေးမှဆောင်ယူ၍ လှူအပ်သော အလှူဝတ္ထု၊ ဧည့်သည်တို့အားရည်၍ ထားသော အလှူဝတ္ထုတို့၏ပူဇော်သက္ကာရကို ခံထိုက်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ ဟိတာနုကမ္ပိစ၊ အကျွန်ုပ်အား စီးပွားကိုလိုသည်။ ဝါ အကျွန်ုပ်အားသနားတော်မူလတ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ ဓာတာ စ၊ အကျွန်ုပ်အား ဆောင်ရွက်ပေတတ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ ဝိ ဓာ တာ စ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စီရင်ပေတတ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ ကာမပါလော စ၊ အလိုရှိတိုင်း အလိုရှိတိုင်းကုန်သော ကာမတို့ကို စောင့်ရှောက် ပေတတ်သည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ တယိ-တုယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ဟုတာ၊ ပူဇော်အပ်သည်ရှိသော်။ မဟပ္ပလော၊ အကျိုးကြီးမြတ်သည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်၏။

မေ-မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ကာမေန၊ အလိုအားဖြင့်။ ဥမ္မဒန္တိ၊ ဥမ္မာဒန္တီကို။
ပဋိစ္စ၊ ခံတော်မူပါလော့။

သိဝိမင်းကြီး စိတ်တိုလာပြီ

ဤသို့ တင်လျှောက်သည်ရှိသော် သိဝိမင်းသည် “အဘိပါရက....
သင်သည် ရှေးကာလ၌ ငါ၏ အလုံးစုံသော အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောင်
လျက် ယခုမှ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ များစွာ တင်လျှောက်ဘိသည်၊ မတင်
မလျှောက်လင့်” ဟု ခြိမ်းခြောက်သဖြင့် ပယ်တော်မူလိုရကား--

၉၈။ အဒ္ဓါ ဟိ သဗ္ဗံ အဘိပါရက တံ၊
ဓမ္မံ အစာရီ မမ ကတ္တု ပုတ္တံ။
အညော နု တေ ကော ဣဓ သောတ္ထိကတ္တာ၊
ဒွိပဒေါ နရော အရုဏေံ ဇီဝလောကေ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၈။ ကတ္တု၊ အမှုကြီးငယ်ကို ရွက်ဆောင်ပေတတ်သော။ အဘိ-
ပါရက၊ အဘိပါရက အမည်ရှိသော။ ပုတ္တံ၊ ငါ့ချစ်သား။ တံ၊ သင်
ချစ်သားသည်။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးကာလက။ မမ၊ ငါ၏။
သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဓမ္မံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ အစာရီ၊ ဆောင်ရွက်
ကျင့်ဘူးပြီ။ ဣဓ ဇီဝလောကေ၊ ဤ လူ့ပြည်၌။ အရုဏေံ၊ အရုဏ်သည်။
ဥဂ္ဂစ္ဆန္တေ၊ တက်လတ်သော်။ အညော၊ ငါမှတစ်ပါးသော။ တေ၊ သင်
အား။ သောတ္ထိကတ္တာ၊ ချမ်းသာခြင်းကိုပြုတတ်သော။ ဒွိပဒေါ၊ အခြေ
နှစ်ချောင်းရှိသော။ ကောနရော၊ အဘယ်မင်းသည်။ အတ္ထိံ နု၊ ရှိပါသေး
သလော။

တရားဟောရန် တောင်းပန်ခြင်း

အဘိပါရကသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် တစ်ဖန် တစ်စုံတစ်ခု
သောစကားကို တင်လျှောက်ခြင်းငှာ မဝံ့သည်ဖြစ်၍ မင်းအား ချီးမွမ်း
သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် တရားဟောစိမ့်သောငှာ တောင်းပန်လိုရကား—

၉၉။ တုဝံ နု သေဋ္ဌော တုမနုတ္တရောသိ၊
 တံ ဓမ္မဂုတ္တော ဓမ္မဝိဒ္ဓ သုမေဓော။
 သေဉ် ဓမ္မဂုတ္တော စိရမေဝ ဇီဝ၊
 ဓမ္မဉ္စ မေ ဒေသယ ဓမ္မပါလ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၉။ နရိန္ဒ၊ လူများသေဋ္ဌ်နင်းပြည့်ရှင်မင်း။ တုဝံနု၊ အရှင်မင်း မြတ်သည်လျှင်။ သေဋ္ဌော၊ မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်။ အနုတ္တရော၊ ပြိုင်တုဖက် ကင်း မြတ်သော မင်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်တော်မူ၏။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်။ ဓမ္မဂုတ္တော၊ အဆုံးအဖြတ်တရား အစဉ်အဆက်တရား သုစရိုက် တရားတို့ကို လုံခြုံစေတော်မူ၏။ (တစ်နည်းကား) ဓမ္မဂုတ္တော၊ ကုသိုလ် ဆယ်ပါးတရား၌ အားထုတ်တော် မူပေတတ်၏။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်။ ဓမ္မဝိဒ္ဓ၊ တရားကို သိတော်မူပေ၏။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်။ သုမေဓော၊ ကောင်းသောပညာရှိတော်မူ၏။ သေဉ်၊ ထိုအရှင်မင်းမြတ်သည်လျှင်။ ဓမ္မဂုတ္တော၊ တရားကို စောင့်ရှောက်တော် မူတတ်၏။ ဓမ္မပါလ၊ တရားစောင့်တော်မူသော အရှင်မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ စိရမေဝဇီဝ၊ သက်တော်ရှည်သည်သာလျှင် ဖြစ်စေလော့။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားကိုလည်း။ ဒေသယ၊ ဟောတော်မူပါလော့။

သိဝိမင်း၏ တရားတော်

ထိုသို့ အဘိပါရက ချီးမွမ်းတင်လျှောက် တောင်းပန်သည်ရှိသော် သိဝိမင်းသည် အဘိပါရကအား တရားဟောတော်မူလိုရကား—

၁၁၀။ တဒိဿံ အဘိပါရက၊
 သုဏောဟိ ဝစနံ မမ။
 ဓမ္မံ တေ ဒေသယိဿာမိ၊
 သတံ အာသေဝိတံ အဟံ။လ။

၁၁၁။ နေတာ ဟိတာ ဥဂ္ဂတော ရဋ္ဌပါလော၊
 ဓမ္မံ သိဝိနံ အပစာယမာနော။
 သော ဓမ္မမေဝါနုဝိစိန္တယန္တော၊
 တဿှာ သကေ စိတ္တဝသေန ဝတ္တော—

ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၀။ အဘိပါရက၊ အမောင်အဘိပါရက။ ယသ္မာ၊ အကြင်
ကြောင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ တံ၊ သင်သည်။ ဣဿံ၊ တောင်းပန်တိုက်တွန်း၏။
တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ သင့်အား။ သတံ-သန္တေဟိ၊ ဘုရား
အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အာသေဝိတံ၊ မှီဝဲတော်မူအပ်သော။
ဓမ္မံ၊ တရားတော်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေသယိဿာမိ၊ ဟောအံ့။ တံ၊
သင်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာလော့။

၁၀၁။ အဘိပါရက၊ အမောင်အဘိပါရက။ ဓမ္မရူစိ၊ ဝိနိစ္ဆယဓမ္မ၊
ပဝေဏီဓမ္မ၊ သုစရိတဓမ္မကို နှစ်သက်တတ်သော။ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။
သာဓု၊ ကောင်း၏။ (တစ်နည်းကား) ဓမ္မရူစိ၊ အကုသိုလ်တရားကို ပယ်၍
ကုသိုလ်တရားကို နှစ်သက်တတ်သော။ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ သာဓု၊
ကောင်းပါ၏။ ပညာဏဝါ၊ ပညာရှိသော။ နရော၊ လူပုဂ္ဂိုလ်သည်။
သာဓု၊ ကောင်း၏။ မိတ္တာနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ အဒုဗ္ဗော၊ မပြစ်မှား
သည်၏ အဖြစ်သည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ ပါပဿ၊ မကောင်းမှုကို။
အကရံ၊ မပြုခြင်းသည်။ သုခံ၊ နောက်ခါ ချမ်းသာ ခံစံရာသော အကြောင်း
တည်း။

၁၀၂။ အဘိပါရက၊ အမောင်အဘိပါရက။ အကောဓဿ၊
အမျက်ထွက်ခြင်း ကင်းထသော။ ဌိတဓမ္မဿ၊ သုံးပါးသောတရား၌ တည်
ထသော။ ရာဇိနော၊ ပြည့်ရှင်မင်း၏။ ဝိဇိတေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ ဝသန္တာ၊
နေကုန်သော။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ သီတစ္ဆာယာယ၊ သားသမီး မယား
ဆွေမျိုး သားချင်း မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်း၏ ချမ်းမြေ့သာယာသောအရိပ်ဖြင့်။
သံသရေ၊ မိမိတို့အိမ်၌။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ အာသေထ၊ နေရကုန်၏။

၁၀၃။ သမ္မအဘိပါရက၊ အရွယ်တူအဘိပါရက။ အသမေက္ခ၊
မဆင်ခြင်မှု၍။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ယံ ကမ္မံ၊ အကြင်အမှုသည်။ အတ္ထံ၊
ရှိ၏။ အသာဓု၊ မကောင်းသော။ ဧတံကမ္မံ၊ ထိုအမှုကို။ အဟံ၊ ငါသည်။
နေဝ အဘိရောစယာမိ၊ မနှစ်သက်သည်သာတည်း။ ယေဝါပိ ရာဇာနော၊
အကြင် ပြည့်ရှင်မင်းတို့သည်ကား။ ဥတုာန၊ သိ၍။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။
ကရေန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုမင်းတို့၏။ ကမ္မံ၊ အမှုကို။ အဟံ၊ ငါ

သည်။ ရောစေမိ၊ နှစ်သက်တော်မူ၏။ မယုံ၊ ငါ၏။ ဣမာ ဥပမာ၊ ဤ
နှစ်ပါးသော ဥပမာတို့ကို။ တုဝံ၊ သင်သည်။ သုဏောဟိ၊ နာလော့။

၁၀၄။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ တရမာနာနံ-
ဂစ္ဆန္တာနံ၊ သွားကုန်သော။ ဂဝံ၊ နွားတို့တွင်။ ပုဂံဝေါ၊ ရှေ့ဆောင်
နွားမင်းဥသဘသည်။ ဇိမ္မံ၊ ကောက်တကျစ်။ ဂစ္ဆတိ စေ၊ သွားငြားအံ့။
နေတ္ထေ၊ ရှေ့ဆောင်နွားမင်း ဥသဘသည်။ ဇိမ္မံ၊ ကောက်တကျစ်။ ဂတေ၊
သွားသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တာ ဂါဝိ၊ ထို
နောက်လိုက် နွားအပေါင်းတို့သည်။ ဇိမ္မံ၊ ကောက်ကောက် ကွေ့ကွေ့။
ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။

၁၀၅။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ ဝေမေဝ၊ ဤ
အတူလျှင်။ မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ယော ရာဇာ၊ အကြင် ပြည့်ရှင်မင်း
သည်။ သေဠသမ္ပတော၊ အမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သော သူသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။ သော ရာဇာ၊ ထိုအမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သော ပြည့်ရှင်မင်းသည်။
အဓမ္မံ၊ မတရားသောအကျင့်ကို။ စရတိ စေ၊ ကျင့်ငြားအံ့။ ဣတရာ၊ မင်းမှ
တစ်ပါးသော။ ပဇာ၊ သတ္တဝါသည်ကား။ ပဂေဝ၊ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့
နည်း။ အဓမ္မံ၊ မတရားသော အကျင့်ကို။ အတိဝိယ၊ အလွန်လျှင်။ စရတိ
ယေဝ၊ ကျင့်လေသည်သာတည်း။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။
ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ အဓမ္မိကော၊ တရား မကျင့်သည်။ ဟောတိ စေ၊
ဖြစ်ငြားအံ့။ ဝေသတိ၊ ဤသို့ပြည့်ရှင်မင်း တရားမကျင့်သည် ရှိသော်။
သဗ္ဗရဋ္ဌံ၊ အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲစွာ။ သေတိ-ဝသတိ၊
နေရ၏။

၁၀၆။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ တရမာနာနံ-
ဂစ္ဆန္တာနံ၊ သွားကုန်သော။ ဂဝံ၊ နွားတို့တွင်။ ပုဂံဝေါ၊ ရှေ့ဆောင်
နွားမင်းဥသဘသည်။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ ဂတေ၊ သွားသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။
သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တာ ဂါဝိ၊ ထိုနောက်လိုက် နွားအပေါင်းတို့
သည်။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။

၁၀၇။ အဘိပါရက၊ အမောင်အဘိပါရက။ ဝေမေဝ၊ ဤ
အတူလျှင်။ မနုဿေဘု၊ လူတို့တွင်။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။

သေဋ္ဌသမ္ပဒတာ၊ အမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်သော သူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
ယော ရာဇာပိ၊ ထိုမင်းသည်လည်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရတိ စေ၊ ကျင့်
ငြားအံ့။ ဣတရာ၊ မင်းမှတစ်ပါးသော။ ပဇာ၊ သတ္တဝါသည်။ ပဂေဝ၊
အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ စရတိဝေ၊ ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း။
အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဓမ္မိဒကာ၊
တရားစောင့်သည်။ ဟောတိစေ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ မင်း
တရားစောင့်သည်ရှိသော်။ သဗ္ဗရဋ္ဌံ၊ အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူလူအပေါင်း
သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ-ဝသတိ၊ နေရ၏။

၁၀၈။ အဘိပါရက၊ အမောင်အဘိပါရက။ အဟံ၊ ငါသည်။
အဓဓမ္မန၊ တရားမကျင့်သဖြင့်။ အမရတ္တံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ န စာပိ၊ အဘိပတ္တယေ၊
ဆုမပန်ဆင်။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဣမံဝါ ပထဝိံ၊ ဤမြေအပြင်ကို
လည်း။ ဝိဇေတံ၊ တိုင်းနိုင်ငံ ပြုအံ့သောငှာ။ န ဣစ္ဆာမိ၊ အလိမရှိ။

၁၀၉။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ ဣဓ-ဣမသ္မိံ
လောကေ၊ ဤလောက၌။ မနုဿေသု၊ လူတို့၌။ ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။
ရတနံ၊ သ ဝိညာဏက အဝိညာဏကဖြစ်သော ရတနာသည်။ ဝိဇေတိံ၊ ရှိ၏။
ဂါဝေ၊ နွားတို့လည်းကောင်း။ ဒါသော၊ ကျွန်လည်းကောင်း။ ဟိရ
ညဉ္စ၊ ရွှေလည်းကောင်း။ ဝတ္ထိယံ၊ ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သော အဝတ် လည်း
ကောင်း။ ဟရိစန္ဒနံ၊ စန္ဒကူးရွှေလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣမာနိ
ရတနာနိ၊ ဤရတနာတို့သည်။ ဝိဇေန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၁၁၀။ အဿိတ္ထိယောပိ၊ လေနှင့်တူသော လျင်မြန်ခြင်း ရှိကုန်
သောမြင်း၊ မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်သော မိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း။
ယဉ္ဇာပိရတနံ၊ အကြင် ခုနစ်ပါး အပြားရှိသော ရတနာတို့ကို လည်း
ကောင်း။ ယဉ္ဇေပိ မဏိကံ၊ အကြင်အဖိုးများစွာထိုက်သော ပတ္တမြားတုံး
ကိုလည်းကောင်း။ ဣဒေမ စန္ဒိမ သူရိယာ၊ ဤ၊ လနေတို့သည်။ အဘိပါလ
ယန္တိ၊ စောင့်ကုန်၏။ အဘိပါရ၊ အမောင် အဘိပါရက။ ဟိ-ယသ္မာ၊
အကြင်ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သိဝိနံ၊ သိဝိတိုင်းသူတို့၏။ မဇ္ဈေ၊
အလယ်၌။ ဥသဘော၊ မြတ်သောမင်းသည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ ဇာတော၊
ဖြစ်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တဿဟေတု၊ ထိုဆိုအပ်

ပြီးသော ရတနာအပေါင်းဖြစ်သော စကြာဝတေးမင်း၏ စည်းစိမ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ဝိသမုံ၊ မညီညွတ်သော အကျင့်ကို။ နှ စရေယျ၊ မကျင့်အံ့။

၁၁၁။ အဘိပါရက၊ အမောင် အဘိပါရက။ ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ နေတာ၊ လူအများကို နတ်ပြည်သို့ ပို့ဆောင်တတ်ထသော။ ဟိတာ၊ လူအများ၏ စီးပွားကို ဆောင်တတ်ထသော။ ဥဂ္ဂတော၊ တရားကျင့်သော မင်းဟူ၍ ဇမ္ဗူကျွန်းအလုံး၌ ကျော်စောထသော။ ရဋ္ဌပါလော၊ တိုင်းနိုင်ငံသူ လူအပေါင်းကို စောင့်ရှောက်တတ်ထသော။ သိဝိနံ၊ သိဝိတိုင်းကို အစိုးရကုန်သော ရှေးမင်းမြတ်တို့၏။ ဓမ္မံ၊ အစဉ်အဆက်ဖြစ်သော တရားကို။ အပစာယမာနော၊ ပူဇော်ထသော၊ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဓမ္မမေဝ၊ တရားကိုသာလျှင်။ အနုဝိစိန္တယန္တော၊ ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။ တတာ၊ ထို့ကြောင့်။ သကစိတ္တဝသေန၊ မိမိစိတ်၏ အစွမ်းအားဖြင့်။ ဝတ္တော၊ ကျင့်အံ့။

စစ်သူကြီး၏ မင်းကျင့်တရားများ

ဤဂါထာတို့ဖြင့် ဘုရားအလောင်း သိဝိမင်းကြီး၏ တရားစကားကို ကြားနာ၍ အဘိပါရက စစ်သူကြီးသည် မိမိအရှင် သိဝိမင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၁၁၂။ အဒ္ဓါ တုဝံ မဟာရာဇ၊ နိစ္စံ အဗျသနံ သိဝံ။
ကရိယသိ စိရံ ရဇံ၊ ပညာ ဟိ တဝ တာဒိသိ။

၁၁၃။ တေ တေ အနုမောဒါမ၊ ယံ ဓမ္မံ နပုမဇ္ဇသိ။
ဓမ္မံ ပမဇ္ဇ ခတ္တိယော၊ ရဋ္ဌာ စဝတိဣဿရော—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ တဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ပညာ၊ ပညာတော်သည်။ တာဒိသိ၊ ထိုအရှင်မင်းမြတ်၏ အကျင့်နှင့်တူသော သဘောရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ စိရံ၊

မြင့်ရှည်စွာ။ ရဇံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ အဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်း
ကင်းသည်ကို။ သိဝံ၊ ငြိမ်းချမ်းသည်ကို။ ကရိဿတိ၊ ပြုတော်မူလတ္တံ့။

၁၁၃။ မဟာရာဇာ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်
သည်။ ယံဓမ္မံ၊ အကျင့်တရားတော်ကို။ နပ္ပပဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့တော်မမူပေ။
တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ တေ၊ ဤတရားတော်ကို မမေ့ခြင်းကို။ မယံ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ အနုမောဒါမ၊ ဝမ်းမြောက်ပါကုန်၏။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။
ပမဇ္ဇ၊ မေ့လျော့၍။ ဣဿရော၊ အစိုးရသော။ ခတ္တိယော၊ ပြည့်ရှင်မင်း
သည်။ ရဋ္ဌာ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှ။ စဝတိ၊ ရွှေ့လျော၏။

ဤနှစ်ဂါတို့ဖြင့် အဘိပါရကသည် မိမိအရှင် သိဝိမင်းအား ချီးမွမ်း
ခြင်းကို ပြုပြီး၍ တစ်ဖန်လည်း “အရှင်မင်းမြတ်...တရားကို ကျင့်တော်မူ
လော့” ဟု ထိုသိဝိမင်းအား တရားကျင့်စိမ့်သောငှာ အလွန်လျှင် တိုက်တွန်း
တင်လျှောက်ပြန်လိုရကား—

၁၁၄။ ဓမ္မဉ္ဇရ မဟာရာဇ၊ မာတာပိတုသု ခတ္တိယ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတွာန၊ ရာဇ သဂ္ဂံ ဂမိဿတိ ။လ။
၁၂၃။ ဓမ္မဉ္ဇရ မဟာရာဇ၊ ဣန္ဒြာ ဒေဝါ သဗြဟ္မကာ။
သုစိဏ္ဏေန ဒိဝံ ပတ္တာ၊ မာ ဓမ္မံ ရာဇ ပါမဒေါ—

ဟူသောအဆုံး ဤဆယ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မာတာပိတုသု၊ မယ်တော်၊
ခမည်းတော်တို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ ခတ္တိယ၊
အရှင်မင်းမြတ်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊
ကျင့်၍။ တံ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊
လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၁၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပုတ္တဒါရေသု၊ သားတော်
သမီးတော် အရှင်မိဖုရားတို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။
ခတ္တိယ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣဓ၊ ဤ

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူ၍။ သဂ္ဂံ၊ နုတ်
ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၁၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။
မိတ္တာမစ္စေသု၊ ချစ်ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊
ကျင့်တော်မူလော့။ ခတ္တိယ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်
သည်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်
မူ၍။ သဂ္ဂံ၊ နုတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၁၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။
ဝါဟနေသုစ၊ ဆင် မြင်း အစရှိသော ယာဉ်တော်တို့ကို လည်းကောင်း။
ဗလေသုခ၊ ဗိုလ်ပါတို့၌ လည်းကောင်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်
မူလော့။ တံ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣဓ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊
တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူ၍။ သဂ္ဂံ၊ နုတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊
လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၁၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဂါမေသု
စ၊ ရွာသူတို့၌ လည်းကောင်း။ နိဂမေသု စ၊ နိဂုံးသူတို့၌ လည်းကောင်း။
ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ တံ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။
ဣဓ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်တော်မူ၍။
သဂ္ဂံ၊ နုတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၁၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ရဋ္ဌေသု
စ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၌ လည်းကောင်း။ ဇနပဒေသု စ၊ ဇနပုဒ်သူတို့၌
လည်းကောင်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ တံ ရာဇာ၊
အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣဓ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊
ကျင့်တော်မူ၍။ သဂ္ဂံ၊ နုတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၂၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သာမ-
ဏေသု စ၊ ရဟန်းတို့၌ လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏေသု စ၊ ပုဏ္ဏားတို့၌
လည်းကောင်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ တံ ရာဇာ၊

အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣဓ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိ-
တူာန၊ ကျင့်တော်မူ၍။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ လားတော်မူရ
လတ္တံ့။

၁၂၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။
မိဂပက္ခိသု၊ သားငှက်တို့၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။
ခတ္တိယ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တံ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣဓ၊ ဤ
ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတူာန၊ ကျင့်တော်မူ၍။ သဂ္ဂံ၊ နတ်
ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊ လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၂၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။
ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာ ကျင့်
အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားတော်သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာခြင်းကို။ အာဝ-
ဟတိ၊ ဆောင်တတ်၏။ တံ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဣဓ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်
ဘဝ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရိတူာန၊ ကျင့်တော်မူ၍။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။
ဂမိဿသိ၊ လားတော်မူရလတ္တံ့။

၁၂၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဓမ္မံ၊
တရားကို။ စရ၊ ကျင့်တော်မူလော့။ သဗြဟ္မာကာ၊ ဗြဟ္မာနှင့်တကွကုန်
သော။ ဣန္ဒာဒေဝါ၊ သိကြား ကာမာဝစရ နတ်တို့သည်။ သုစိဏ္ဏော၊
ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော သုစရိက်တရားကြောင့်။ ဒိဝံ၊ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့
ပြည်သို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ မာ
ပါမဒေါ၊ မေ့လျော့တော်မမူလင့်။

ဤ ဂါထာတို့ဖြင့် စစ်သူကြီး အဘိပါရကသည် သိဝိမင်းအား
တရားစကားတို့ကို တင်လျှောက်သည်ရှိသော် သိဝိမင်းသည် ဥမ္မာဒန္တီ၌
တပ်စွန်းသောစိတ်ကို ပယ်ဖျောက်တော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဥမ္မာဒန္တီဇာတ်
ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ သာသနာတော်
F30(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ဝယ် ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်း
 သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူ
 သနည်း ဟူမူကား-ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ သုနန္ဒ ရထားထိန်း
 ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ စစ်သူကြီးအဘိပါရက
 ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ ဥမ္မာဒန္တိ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခု
 အခါ ငါဘုရားပရိသတ်တော်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းကုန်သော ပရိသတ်
 တို့သည် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သိဝိမင်း
 ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ကိုယ်တိုင်တရား၊ ကျင့်မှုကား၊ အများတရား ကျင့်ပေမည်။

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥမ္မာဒန္တိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-မဟာဗောဓိပရိဗ္ဗာဇကဇာတ်

ပညာရှိဖြစ်၍ သူတစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒကို ဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
 မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကိန္နု ဒဏ္ဍံ ကိမဇိနံ” အစ
 ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာဗောဓိပရိဗ္ဗာဇက
 ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းဘော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ပညာပါရမီကို
 အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု [ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် မဟာဥမင်္ဂဇာတ်၌ ထင်စွာ
 ဖြစ်လိတ္တံ။]

အထူးကား - ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့....
 ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ပညာရှိတော်မူသည်၊
 သူတစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒကို ချိုးဖဲ ဖျက်ဆီးနိုင်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌
 လည်း သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ပညာရှိတော် မူသည်သာလျှင်တည်း၊
 သူတစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒကို ချိုးဖဲ ဖျက်ဆီးတော် မူနိုင်သည်သာလျှင်
 တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇရဟန်း

အတိတ်ဝတ္ထု၊ ရဟန်းတို့...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီ
 ပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကာသိ
 တိုင်း၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော ဥဒိစ္စဗြာဟ္မဏမဟာသာလ ပုဏ္ဏား
 မျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား “ဗောဓိ သတို့သား” ဟူသော
 အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုဗောဓိသတို့သားသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော်
 တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်သင်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် ပြန်လည်ခဲ့၍ အိမ်ရာ
 ထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ နေလျက် နောက်အဖို့၌ ကာမတို့ကို စွန့်၍
 ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ပရိဗ္ဗာဇရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းပြု၍ ထိုဟိမဝန္တာ
 တောအရပ်၌သာလျှင် တောသစ်မြစ်၊ တောသစ်သီးဟူသော အစာအာဟာရ
 ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြာမြင့်စွာ နေလျက် မိုးလလွန်သောအခါ ဟိမဝန္တာမှ
 သက်ခဲ့၍ ဒေသစာရီသွားသည်ရှိသော် အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့
 ရောက်လျှင် မင်း၏ဥယျာဉ်တော်၌ နေလျက် နက်ဖြန်နေ၌ ပရိဗ္ဗာဇရဟန်း
 အား လျှောက်ပတ်သောအားဖြင့် မြို့၌ ဆွမ်းခံအံ့သောငှာ သွားသည်ရှိ
 သော် မင်းအိမ်တံခါးသို့ ရောက်၏။

ဗာရာဏသီမင်း ကိုးကွယ်ခြင်း

ထိုသို့ ဆွမ်းခံဝင်သော ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇကို ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်
 ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်သော ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မြင်လေလျှင် ထိုဗောဓိ
 ပရိဗ္ဗာဇ၏ ဣန္ဒြေတော်၏ ငြိမ်သက်ခြင်း၌ ကြည်ညို၍ ထိုဗောဓိပရိဗ္ဗာဇကို
 မိမိနန်းတော်သို့ ဝင်စေတော်မူ၍ ရာဇပလ္လင်၌ နေစေပြီးလျှင် အပ်သော
 ပျူငှာသော လောကဝတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ် တရားစကားကို နာပြီး
 လျှင် အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို လှူစေ၏။
 ဘုရားလောင်းသည် ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူ၍ ကြံ၏။ “ဤမင်းမျိုးသည်
 ကား အပြစ်များ၏၊ ရန်သူတို့သည် များကုန်၏၊ ငါ့အား ဖြစ်လာသော
 ဘေးကို အဘယ်သူသည်လျှင် ထုတ်ဆောင်နိုင်လဲတ္တံ့နည်း” ဟု ကြံ၏။
 ကြံပြီး၍ ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇသည် အနီး၌တည်သောမင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သော
 ပိင်္ဂလမည်သော ခွေးတစ်ခုကိုမြင်၍ ကြီးစွာသော ထမင်းစိုင့်ကို ကိုင်၍
 ထိုပိင်္ဂလအမည်ရှိသော ခွေးအား ပေးလိုသော အခြင်းအရာကို ပြ၏။
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သိလတ်၍ ခွေးစားခွက်ကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင်
 ထမင်းခဲကို ယူစေ၍ ပေးစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုခွေးအား

ပေး၍ ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စကို ပြီးစေ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည်လည်း ထိုဘုရားလောင်း၏ ဝန်ခံခြင်းကို ယူစေပြီးလျှင် မြို့တွင်းဝယ် မင်းဥယျာဉ် တော်၌ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို ဆောက်စေ၍ ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာ တို့ကို လှူ၍ ထိုကျောင်း၌ နေစေ၏။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းလည်း နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ဘုရားလောင်းအား ဆည်းကပ်ခစားအံ့သောငှာ သွား၏။ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးသော ကာလ၌ကား ဘုရားလောင်းသည် အမြဲ ရာဇပလ္လင်၌သာ လျှင် နေ၍ မင်း၏ဘောဇဉ်ကိုသာလျှင် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့သည် လွန်ကုန်၏။

မိစ္ဆာဝါဒ ၅-ပါး

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအားကား ငါးယောက်ကုန်သော အမတ်တို့သည် အကျိုးအကြောင်းကိုပြ၍ ဆုံးမကုန်၏။ ထိုငါးယောက်ကုန်သော အမတ် တို့တွင် တစ်ယောက်သော အမတ်သည် အဟေတုက ဝါဒ ရှိ၏။ တစ်ယောက်သောအမတ်သည် ဣဿရကတ ဝါဒ ရှိ၏။ တစ်ယောက်သော အမတ်သည် ပုဗ္ဗေကတ ဝါဒ ရှိ၏။ တစ်ယောက်သော အမတ်သည် ဥစ္ဆေဒ ဝါဒ ရှိ၏။ တစ်ယောက်သောအမတ်သည် ခတ္တဝိဇ္ဇ ဝါဒရှိ၏။

ထိုအမတ်တို့တွင် အဟေတုက ဝါဒ ရှိသော အမတ်သည် “ဤ သတ္တဝါတို့သည် အကြောင်းမရှိသံသရာဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏” ဟုလူများကို ယူစေ၏။ ဣဿရကတ ဝါဒရှိသော အမတ်သည် “လူများကို ဗြဟ္မဗိဿနိုး အစိုးရသောသူသည်ဖန်ဆင်းအပ်၏” ဟု လူအများကိုယူစေ၏။ ပုဗ္ဗေကတ ဝါဒရှိသောအမတ်သည် “ဤသတ္တဝါတို့အား ချမ်းသာဆင်းရဲ ဖြစ်သည် ရှိသော် ရှေး၌ပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်၏” ဟုလူအများကို ယူ စေ၏။ ဥစ္ဆေဒဝါဒရှိသော အမတ်သည် “ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ တမလွန်ဘဝသို့ သွားသောသူ မည်သည်ကား မရှိ၊ ဤလောကသည် ပြတ်၏” ဟု လူများကို ယူစေ၏။ ခတ္တဝိဇ္ဇ ဝါဒရှိသော အမတ်သည် “မိဘတို့ကိုလည်း သတ်၍ မိမိသာလျှင် အလိုဆန္ဒကို ပြုအပ်၏” ဟု လူများကို ယူစေ၏။

ရဟန်း တရားသူကြီး

ထိုအမတ်တို့သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ တရားသူကြီးအရာ၌ တည်နေ ကုန်လျက် တံစိုးစား ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာရှင် မဟုတ်သောသူကို ဥစ္စာရှင် ပြုကုန်၏။ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်သောသူကို ဥစ္စာရှင် မဟုတ်သည်ကို ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ လိမ်လည် ကောက်ကျစ်၍ တရားတွေ့တတ်သော သူမှ တရားရုံးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဆွမ်းခံကြွတော်မူလျက် မင်း၏ နန်းတော်သို့ ဝင်သော ဘုရားလောင်းကို မြင်လေလျှင် ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားတို့သည် အရှင်မင်းကြီး နန်းတော်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူတိ၏တကား၊ တံစိုးယူ၍ လူကို ဖျက်ဆီးကုန်သော တရားစီရင် ဆုံးဖြတ်ကုန်သော အမတ်တို့ကို အဘယ်ကြောင့် လျစ်လျူရှုတော်မူကုန်ဘိသနည်း၊ ယခုအခါ ငါးယောက်ကုန်သော အမတ်တို့သည် ကောက်တကျစ်ပြု၍ တရားတွေ့တတ်သော သူ၏ လက်မှ တံစိုးကို ယူ၍ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်ပါလျက်လျှင် ဥစ္စာရှင် မဟုတ်သည်ကို ပြုအပ်၏” ဟု လျှောက်ထား၍ ငိုကြွေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို တရားရုံးသော ယောက်ျား၌ သနားတော်မူသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် တရားဆုံးဖြတ်ရာသို့ သွား၍ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်စီရင်လျှင် ဥစ္စာရှင်ဖြစ်သောသူကိုသာလျှင် ဥစ္စာရှင် ပြုတော်မူ၏။ လူများသည် တစ်ပြိုင်နက်သာလျှင် ဖြစ်သော ဆည်းစွာသော အသံဖြင့် ကောင်းချီးကြွေးကြော်သော အခြင်းအရာကို ပေး၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုအသံကိုကြားလျှင် “ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်း” ဟု မေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရလျှင် ဘုရားလောင်းအထံ၌ နေ၍ ပြုအပ်ပြီးသော ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စရှိသော ဘုရားလောင်းကို “အရှင်ဘုရား... ယနေ့ အရှင်ဘုရားသည် တရားဆုံးဖြတ်တော်မူသလော” ဟု မေး၏။ “မြတ်သော မင်းကြီး...ဆုံးဖြတ်သည် မှန်၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားတို့သည် စီရင်ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်ရှိသော် လူများ၏ စီးပွားချမ်းသာသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့၊ ဤနေ့မှစ၍ အရှင်ဘုရားတို့သည် သာလျှင် စီရင်ဆုံးဖြတ်တော်မူပါကုန်လော့” ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး... ငါတို့သည် ရဟန်းမည်ကုန်၏၊ ငါတို့အား ထို တရားကို စီရင်သော အမှုသည် မအပ်” ဟု ဆိုလတ်သော် “အရှင်ဘုရား...လူများ၌ သနားတော်မူသဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်တော်မူအံ့သောငှာ အပ်ပါ၏၊ အရှင်ဘုရားတို့သည် အလုံးစုံသော နေ့တို့ပတ်လုံး ဆုံးဖြတ်တော်မူလင့်၊ ဥယျာဉ်တော်မှ ဤ နန်းတော်သို့ ကြွလာတော်မူကုန်သည်ရှိသော် တရားစီရင်ရာအရပ်သို့ ကြွဘက်မှ၍ စောစောကသာလျှင် လေးတရားတို့ကို ဆုံးဖြတ်တော်မူကုန်လော့၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ဥယျာဉ်တော်သို့ ကြွတော်မူလိသည်ရှိသော် လေးတရားတို့ကို ဆုံးဖြတ်တော်မူကုန်လော့၊

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်စီရင်တော်မူသည်ရှိသော် လူများအား စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်ပါလတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်း အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သည်ရှိသော် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံတော်မူပြီး လျှင် ထိုနေ့မှစ၍ ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်း လျှောက်တောင်းပန်တိုင်း စီရင် ဆုံးဖြတ် တော်မူ၏။ တံစိုးထိုး၍ တရားတွေ့တတ်ကုန်သော သူတို့သည် အခွင့်မရကုန်၊ ထို အမတ်တို့သည်လည်း တံစိုးကို မရကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲကုန်သဖြင့် ကြံကြကုန်၏။

အမတ်တို့ ကုန်းတိုက်ပြီ

“ဗောဓိပရိဗိုဇ် တရားဆုံးဖြတ်သော ကာလမှစ၍ ငါတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှမရကုန်၊ ယခု ထို ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို အရှင်မင်းမြတ်၏ ရန်သူဟု တင်လျှောက်၍ ထို ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို အရှင်မင်းကြီး နှလုံး ဘော်၌ ချစ်ခြင်းကို ဖျက်၍ သတ်စေကုန်အံ့” ဟု ကြံကြကုန်၏။ ကြံကြ ကုန်ပြီး၍ ထို အမတ်တို့သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသို့ ကပ်ကုန်၍ “အရှင် မင်းမြတ်...ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် အရှင်မင်းမြတ်တို့၏ အကျိုးမဲ့ကို အလို ရှိ၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် မယုံကြည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “ဤ ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် သီလရှိ၏၊ ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏၊ ဤသို့ မပြုကုန် လတ္တံ့” ဟု ဗြဟ္မဒတ်မင်း ဆိုသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းမြတ်...နာတော်မူ ဦးလော့၊ မြို့အလုံး၌ နေကုန်သော သူတို့ကို မိမိ လက်နက်တို့ကို ပြု၏၊ စင်စစ်သော်ကား ငါး ယောက် ကုန် သော အကျွန်ုပ်တို့ကိုသာလျှင် လက်နက် ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ စကားကို အကယ်၍ ယုံတော်မမူကုန်အံ့၊ ထို ဗောဓိပရိဗိုဇ် ဤနန်းတော်သို့ လာသောအခါ ပရိသတ်တို့ကို ကြည့်တော်မူပါကုန်လော့” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန် ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်လျက် လာလတ်သော ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို ကြည့်သည်ရှိ သော် အခြံအရံနှင့်တကွ လာသည်ကို မြင်၍ မိမိ မလိမ္မာသည်၏ အဖြစ် ကြောင့် တရားတွေ့ကုန်သော လူတို့ကို ထို ဗောဓိပရိဗိုဇ်၏ အခြံအရံဟု အောက်မေ့၍ အချစ်ပျက်လေလျှင် ထို အမတ်တို့ကို ခေါ်စေ၍ “အ သို့ ပြု ရ ကုန် အံ့ နည်း” ဟု ငမေး၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထို ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို ဖမ်းစေတော်မူလော့” ဟု တင် လျှောက် ကုန် လတ်

သော် “ရုန့် ရင်း ကြမ်း ကြုတ် သော အပြစ်ကို မမြင်ဘဲ လျက် အသို့ဖမ်းရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထို သို့ တပြီး ကား ထိုဗောဓိပရိပ္ပာဇအား ပြုမြဲတိုင်းသော ပူဇော်သက္ကာရကို ယုတ်စေတော်မူ ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ပူဇော်သက္ကာရကို ဆုတ်ယုတ်စေသည်ကို မြင်လျှင် ပညာ ရှိသော ဗောဓိပရိပ္ပာဇသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ့အား မကြားမူ၍ မိမိအလိုလိုသာလျှင် ပြေးလတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက် ကုန်လတ်သော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ အစဉ်သဖြင့် ထိုဗောဓိပရိပ္ပာဇ အား ပူဇော်သက္ကာရကို ယုတ်စေ၏။ အစစွာသောနေ့၌ ရှေးဦးစွာ ထို ဗောဓိပရိပ္ပာဇအား အခင်းမရှိ အချည်းနှီးသော ပလ္လင်၌သာလျှင် နေစေ ကုန်၏။ ထိုဗောဓိပရိပ္ပာဇသည် အချည်းနှီးသော ပလ္လင်ကိုမြင်လျှင် မင်း အချစ်ပျက်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ထိုနေ့ပင်လျှင် ဖဲလို သည်ဖြစ်လျက် စင်စစ်သဖြင့် “သိမှ ဖဲအံ့” ဟု ကြံပြီးလျှင် မဖဲဘဲ နေ၏။

ထို့နောက် နက်ဖြန်နေ့၌ အချည်းနှီးသော ပလ္လင်၌နေသော ထို ဗောဓိပရိပ္ပာဇအား ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ လှူမြဲတိုင်းသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ရောနှောသော ဆွမ်းကို ပေး ကြကုန်၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ မြတ်သော နန်းတော်အပြင်သို့ ဝင်စိမ့်သောငှာ မပေးမူ၍ လှေကားဦး၌သာလျှင် ထား၍ ရောနှောသော ဆွမ်းကို ပေးကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုရောနှောသော ဆွမ်းကို ယူ၍ ဥယျာဉ်တော်သို့သွား၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုတော်မူ၏။ လေးရက် မြောက်သောနေ့၌ နန်းတော်ပြာသာဒ်အောက်၌ ထား၍ ဆန်ကဲ့ထမင်းကို ပေးကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဆန်ကဲ့ထမင်းကိုလည်း ယူ၍ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားပြီးလျှင် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုတော်မူ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အမတ်တို့ကို မေးတော်မူ၏။ “ဗောဓိပရိပ္ပာဇသည် ပူဇော်သက္ကာရကို ဆုတ်ယုတ်စေသော်လည်း မပြေးသွား၊ ထိုဗောဓိပရိပ္ပာဇ ကို အသို့လျှင် ပြုရကုန်အံ့နည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထိုဗောဓိ ပရိပ္ပာဇသည် ဆွမ်းအလို့ငှာ မကျင့်၊ ထီးနန်းအကျိုးငှာသာ ကျင့်၏၊ ဆွမ်း အကျိုးငှာ အကယ်၍ ကျင့်ငြားအံ့၊ ရှေးဦးစွာသော နေ့ကပင်လျှင် ပြေး လေရာ၏” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ “ယခု အသို့ပြုရကုန်အံ့နည်း” ဟု ဗြဟ္မဒတ်မင်း မေးသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းမြတ်...နက်ဖြန် ထို ဗောဓိ ပရိပ္ပာဇကို သတ်စေတော်မူကုန်လော့” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

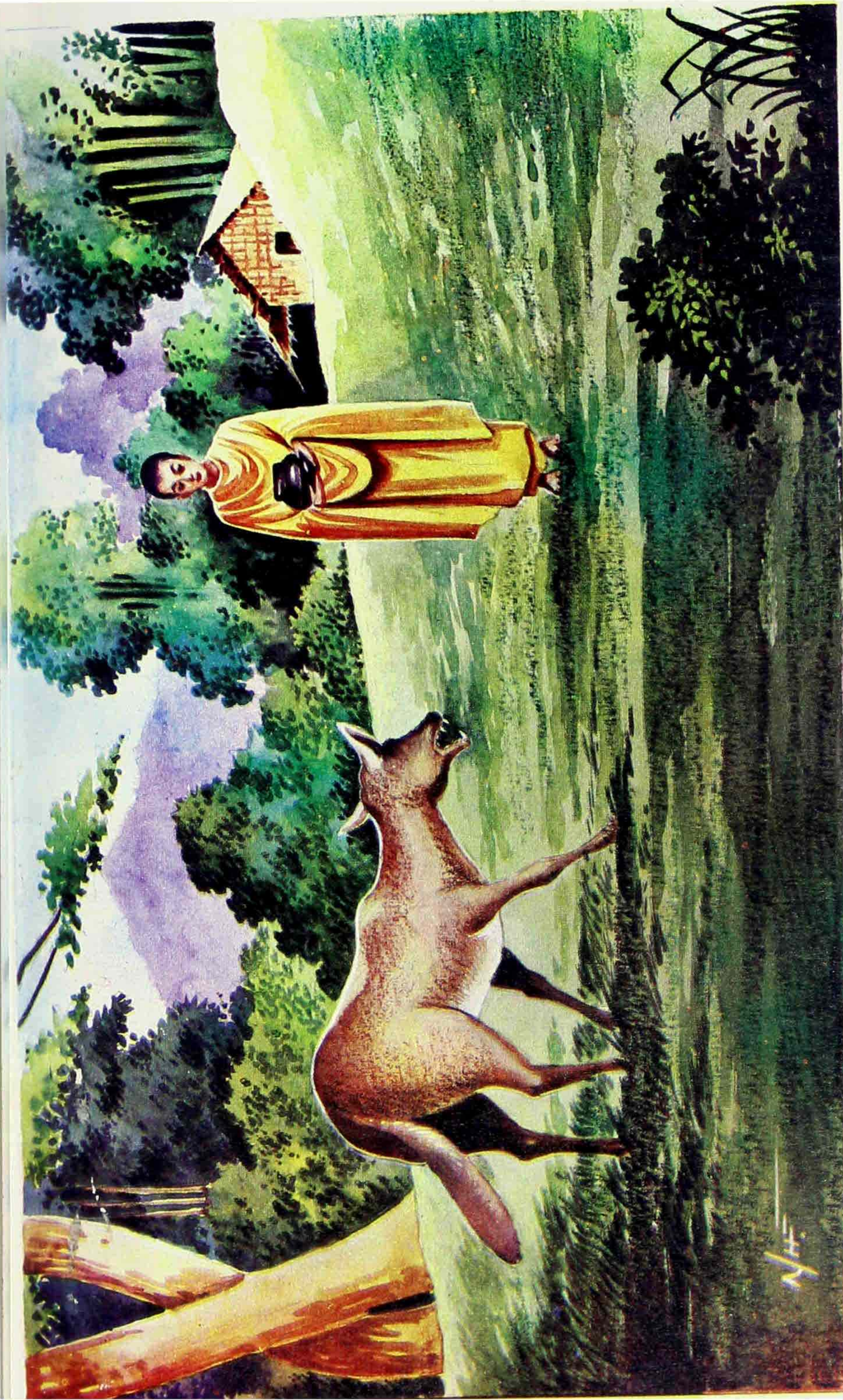
ပရိဗိုဇ်ကို သတ်စေခြင်း

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ထိုအမတ်တို့၏ လက်၌ သာလျှင် သန်လျက်ကိုထား၍ “နက်ဖြန် တံခါးမ တံခါးငယ်တို့၏ အကြား၌ရပ်၍ ဝင်လာစဉ်လျှင် ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ အပိုင်းပိုင်းပြုပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို မသိစေမူ၍ ရေအိမ် တွင်း၌ ချပြီးလျှင် ရေချိုး၍လာခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအမတ်တို့ သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ နက်ဖြန် လာလတ်ကြကုန်ပြီးလျှင် “ဤသို့ ပြုကုန်အံ့” ဟု အချင်းချင်း စီရင်ကုန်၍ မိမိတို့အိမ်သို့ သွားကြ ကုန်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း ညအခါ ဘောဇဉ်ကိုစားပြီးလျှင် အသရေ ရှိသော အိပ်ရာ၌လျောင်းလျက် ဘုရားလောင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့ ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ထိုသို့ အောက်မေ့စဉ်လျှင် စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်မှချွေးတို့သည် ယိုကုန်၏။ အိပ်ရာ၌ သက်သာရာမရသည် ဖြစ်၍ ထိုမှဤမှ တလွန်လွန် ပြု၏။

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးသည် မင်း၏အနီး၌ အိပ်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် ထိုမိဖုရားကြီးနှင့်တကွ စကား ပြောဟောခြင်းကိုမျှလည်း မပြု။ ထိုအခါ မင်းကို မိဖုရားကြီးသည် “အရှင်မင်းကြီး....အဘယ်ကြောင့် စကားပြောဟောခြင်းကိုမျှလည်း ပြုတော်မမူကုန်သနည်း၊ အကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ခုသော အပြစ်သည် ရှိသလော့” ဟု လျှောက်၏။ “ရှင်မိဖုရား.... မရှိ၊ စင်စစ်သော်ကား ဗောဓိပရိဗိုဇ်သည် ငါတို့ရန်သူ ဖြစ်သတတ်၊ ထို့ကြောင့် ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်အား နက်ဖြန် သတ်စိမ့်သောငှာ အမတ် ငါးယောက်တို့ကို စေ၏။ ထို အမတ်ငါးယောက်တို့သည်ကား ထို ဗောဓိ ပရိဗိုဇ်ကို သတ်ပြီးလျှင် အပိုင်းအပိုင်းပြု၍ ကျင်ကြီးတွင်း၌ ချကုန်လတ္တံ့ ၊ ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်သည်ကား ငါတို့အား တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး များ စွာသော တရားကို ဟောပေ၏။ ငါသည် ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်၏ တစ်စုံတစ်ခု သော အပြစ်ကိုလည်း မျက်မှောက်အားဖြင့် မမြင်စဖူး၊ သူတစ်ပါးစကား ကိုကား ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို ငါသည် သတ်လေဟူ၍ စေမိ၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် စိုးရိမ်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုသော အခါ မင်းကို မိဖုရားကြီးသည် တင်လျှောက်၏။ “အရှင်မင်းကြီး....အရှင် မင်းကြီး၏ ရန်သူတော်သည် အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထို ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို သတ်စေကာမူ အဘယ်မူ၍ စိုးရိမ်တော်မူသနည်း၊ ရန်သူမည်သည်ကို

(၅၅၀-မ၊ မဟာဗောဓိပရိဗ္ဗာဏကဇာတ်)

ပုံ-၈။ ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိပိုင်အားအသိပေးလို၍ ပိဂံလအမည်ရှိခွေးသည် နန်းတော်တံခါးမမှ ပြင်းထန်စွာဟောင်းနေပုံ။ ၂၄၁

သားပင် ဖြစ်လှည့်ငြားသော်လည်း သတ်၍ မိမိ၏ ချမ်းသာသောအဖြစ်ကို ပြုအပ်၏။ စိုးရိမ်တော်မမူလင့်” ဟု သက်သာရာ ရစေ၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် ထိုမိဖုရားကြီးစကားဖြင့် သက်သာရာရ၍ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၏။

ခွေး၏ ကယ်တင်ခြင်း

ထိုခဏ နန်းတော်၌မွေးသော ပိင်္ဂလ အမည်ရှိသောခွေးသည် ထို စကားကိုကြား၍ “နက်ဖြန် ငါသည် ငါ၏အစွမ်းဖြင့် ထို ဗောဓိပရိဗ္ဗိဇ် အား အသက်ကိုပေးခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၍ မိုးသောက်သောနေ့၌ စော စောကလျင် နန်းတော်ပြသဒ်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ တံခါးမသို့ သွားပြီး လျှင် တံခါးခုံပေါ်၌ မေးတင်၍ ဘုရားလောင်း လာလတ္တံ့သော လမ်းကို ကြည့်မျှော်လျက်သာလျှင် ဝပ်၍နေ၏။ ထိုအမတ်တို့သည်လည်း စောစော ကလျင် သန်လျက်စွဲကုန်လျက် လာလတ်ကုန်၍ တံခါးမ တံခါးငယ်တို့၏ အကြား၌ တည်ကုန်ကြ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း အခါကိုမှတ်၍ ဥယျာဉ်တော်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် မင်းအိမ်တံခါးသို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ပိင်္ဂလအမည်ရှိသောခွေးသည် မြင်လျှင် ခံတွင်းကိုဖွင့်၍ အစွယ်လေးချောင်းတို့ကိုပြုလျက် “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားသည် ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအပြင်ဝယ် တစ်ပါးသောအရပ်၌ ဆွမ်းကို မရသလော၊ အကျွန်ုပ်တို့ အရှင်မင်းကြီးသည် အရှင်ဘုရားအား သတ်စိမ့်သောငှာ သန်လျက်လက်စွဲ ကုန်သော အမတ်ငါးယောက်တို့ကို တံခါးနှစ်ခုတို့၏အကြား၌ ထားတော် မှု၏။ အရှင်ဘုရားသည် နဖူးပြင်ဖြင့် သေမင်းကိုဆောင်ယူခဲ့၍ မလာလင့်၊ လျင်စွာ ဖဲပါလေလော့” ဟု ပြင်းထန်စွာသောအသံဖြင့် ဟော၏။ ထို ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိဗ္ဗိဇ်သည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့၏ အသံကို သိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ထိုအရပ်မှလျှင် ပြန်လည်၍ ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားပြီးလျှင် တစ်ပါးသောအရပ်သို့ သွားအံ့သောငှာ ပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၏။

မင်းကြီးတောင်းပန်ခြင်း

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်တံခါးဝ၌ရပ်လျက် ထို ဘုရားလောင်း လာလတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြန်လည်၍ သွားသည်ကို လည်းကောင်း မြင်၍ “ဤ ဗောဓိပရိဗ္ဗိဇ်သည် ငါ၏ရန်သူ အကယ်၍ ဖြစ် ငြားအံ့၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ရောက်လျှင် ဗိုလ်ပါးကိုစုရုံး စစ်ထိုးမှုကိုစီရင်သည်

ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ အကယ်၍ ငါ၏ရန်သူမဖြစ်ငြားအံ့ ၊ မိမိပရိက္ခရာတို့ကိုယူ၍ ပြေး
သွားအံ့သောအမှုကို စီရင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထိုဗောဓိပရိဗိုဇ်၏ အမှုအရာကို
သိအောင်ပြုအံ့” ဟု ဥယျာဉ်သို့သွား၍ မိမိပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၍ သွားအံ့ဟု
သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းမှ ထွက်သောဘုရားလောင်းကို စကြိုဦးကမြင်လျှင်
ရှိခိုး၍ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ ရပ်လျက် မေးလျှောက်လို
ရကား—

၁၂၄။ ကိန္နု ဒဏ္ဍံ ကိ မဇီနံ၊ ကိံ ဆတ္တံ ကိဥပါဟနံ။
ကိံ အင်္ဂုသဗ္ဗ ပတ္တဗ္ဗ၊ သံဃာဋီဇ္ဇာပိ ဗြာဟ္မဏ။
တရမာနရူပေါ ဂဏှာသိ၊ ကိန္နု ပတ္တယသေ ဒိသံ—
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၄။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရဟန်း။ တံ၊
အရှင်ဘုရားသည်။ တရမာနရူပေါ၊ လျင်မြန်သော သဘောရှိလျက်။
ဒဏ္ဍံ၊ တောင်ဌေးကို။ ကိန္နုဂဏှာသိ၊ အဘယ်ကြောင့် ယူဘိသနည်း။
အဇီနံ၊ သစ်နက်ရေကို။ ကိံ ဂဏှာသိ၊ အဘယ်ကြောင့် ယူဘိသနည်း။
ဆတ္တံ၊ ထီးကို။ ကိံ ဂဏှာသိ၊ အဘယ်ကြောင့် ယူဘိသနည်း။ ဥပါဟနံ၊
ဖိနပ်ကို။ ကိံ ဂဏှာသိ၊ အဘယ်ကြောင့် ယူဘိသနည်း။ အင်္ဂုသဗ္ဗ၊
သပိတ်အိတ်ဆွဲသော ချွန်းကောက်ကိုလည်း။ ကိံ ဂဏှာသိ၊ အဘယ်
ကြောင့် ယူဘိသနည်း။ ပတ္တဗ္ဗ၊ သပိတ်ကိုလည်း။ ကိံ ဂဏှာသိ၊ အဘယ်
ကြောင့် ယူဘိသနည်း။ သံဃာဋီဇ္ဇာပိ၊ ဒုက္ခကိုလည်း။ ကိံ ဂဏှာသိ၊
အဘယ်ကြောင့် ယူဘိသနည်း။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ကိန္နု ဒိသံ၊
အဘယ်အရပ်မျက်နှာကိုလျှင်။ ပတ္တယသေ၊ သွားခြင်းငှာ တောင့်တတော်
မူသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် “ဤမင်းသည် မိမိပြုသော
အမှုကို ငါ့ကိုမသိဟု မှတ်ထင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းကို သိစေအံ့” ဟု
သိစေတော် မူလိုရကား—

၁၂၅။ ဒွါဒေသတနိ ဝဏာနိ၊ ဝုသိတနိ တဝန္တိကေ။
နာဘိဇာနာမိ သောဏေန၊ ပိဂံလေနာဘိက္ခဏိတံ။

၁၂၆။ သွာဟံ ဒိတ္တောဝ နဒတိ၊ သုက္ကဒါဌံ ဝိဒံသယံ။
တဝ သုတွာ သဘရိယဿ၊ ဝိတသဒ္ဓဿ မံ ပတိ—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တဝန္တိကေ၊ ဒါယကာတော် မင်း
မြတ်အထံ၌။ ဝုသိတာနိ၊ မင်းမြတ်ကိုအမှီပြု၍ နေအပ်ကုန်သော။ ယာနိ
ဒွါဒသဝဿာနိ၊ အကြင် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
တောနိ ဒွါဒသဝဿာနိ၊ ထို တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ ပိဂ်လေန၊ ပိဂ်လ
အမည်ရှိသော။ သောဏေန၊ အရှင်မင်းမြတ်၏ ခွေးတော်သည်။ မံ၊
ငါ့ကို။ အဘိကူဇိတံ၊ ပြင်းထန်စွာ ဟောင်ဘူးသည်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။
နာဘိဇာနာမိ၊ မသိစဘူး။

၁၂၆။ မံ ပတိ၊ ငါ၏ကိုယ်တိုင်း၌။ သဘရိယဿ၊ မိဖုရားနှင့်
တကွ။ ဝိတသဒ္ဓဿ၊ သဒ္ဓါကြည်ညိုခြင်းကင်းထသော။ တဝ၊ အရှင်မင်း
မြတ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ သွာဟံ-သောအဟံ
သုနခေါ၊ ထိုခွေးတော်ပိဂ်လ်သည်။ သုက္ကဒါဌံ၊ ဖြူသော အစွယ်လေး
ချောင်းကို။ ဝိဒံသယံ၊ ဖော်ပြလျက်။ ဒိတ္တောဝ၊ ဆုံးမဘိသကဲ့သို့။ မံ၊
ငါ့ကို။ နဒတိ၊ ပြင်းစွာဟောင်၏။

ထို့နောင်မှ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မိမိအပြစ်ကို ဝန်ခံ၍ ကန်တော့လို
ရကား—

၁၂၇။ အဟု သေ ကတော ဒေါသော၊
ယထာ ဘာသသိ ဗြာဟ္မဏ။
သေ ဘိယျော ပသိဒါမိ၊ ဝသ ဗြာဟ္မဏ မာဂမာ—
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဗောဓိပရိဗိုဇ် သွားခွင့်တောင်းခြင်း

၁၂၇။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော အရှင်မြတ်။
တံ၊ အရှင်မြတ်သည်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ ယထာ၊
အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဘာသတိ၊ ဆိုတော်မူ၏။ တထာ၊ ထို အရှင်ဘုရား
ဆိုတော်မူတိုင်း။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သေ-သော ဒေါသော၊ သတ်

ပေတော့ဟူ၍ စေခြင်းဟူသော အပြစ်ကို။ ကတော၊ ပြုအပ်သည်။ အဟု၊
ဖြစ်ချေ၏။ သေ-သော အဟံပန၊ ဤသို့ ဗောဓိပရိဗိုဇ်ကို သတ်ပေတော့
ဟူ၍ စေမိသော အပြစ်ရှိသော အကျွန်ုပ်သည်ကား။ ဘိယျော၊ အတိုင်း
ထက်အလွန်။ ပသိဒါမိ၊ ယခု ကြည်ညိုလှပါပြီ။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို
အပပြုပြီးသော အရှင်မြတ်။ ဝသ၊ ဤတွင်သာ နေတော်မူပါလော့။
မာဂမာ၊ တစ်ပါးသောအရပ်သို့ ကြွတော်မမူပါလင့်။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...
ပညာရှိတို့မည်သည်ကား ထိုသို့သဘောရှိသော သူတစ်ပါးတို့၏ စကားကို
ယုံကြည်တတ်သော မျက်မြင်ပြုလေ့မရှိသော သူတို့နှင့်တကွ မနေကုန်” ဟု
ဆို၍ ထိုမင်း မရိုမသေပြုခြင်းကို ပြတော်မူလိုရကား—

၁၂၈။ သဗ္ဗသေတော ပုရေ အာသိ၊
တတောပိ သဗလော အဟု။
သဗ္ဗလောဟိတကော ဒါနိ၊
ကာလော ပက္ကမိတုံမမ ။လ။

၁၂၉။ အတိစိရံ နိဝါသေန၊ ပိယော ဘဝတိ အပ္ပိယော။
အာမန္တ ခေါ တံ ဂစ္ဆာမ၊
ပုရာ တေ ဟောမ အပ္ပိယာ—

ဟူသော ဤကိုးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပုရေ၊ ရှေးက။ တယာ၊ သင်
မင်းမြတ်သည်။ မမ၊ ငါ့အား။ ဒိန္နော၊ လှူအပ်သော။ သြဒနော၊
ဆွမ်းသည်။ သဗ္ဗသေတော၊ အလုံးစုံဖြူသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ တတောပိ၊
ထိုနောင်မှလည်း။ သဗလော၊ ကြောင်ကျားသည်။ အဟု၊ ဖြစ်ပြီ။
ဣဒါနိ၊ ယခုတစ်မှုကား။ သဗ္ဗလောဟိတကော၊ အလုံးစုံနီသည်။ ဇာတော၊
ဖြစ်၏။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ မမ၊ ငါ့အား။ ပက္ကမိတုံ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့
သွားအံ့သောငှာ။ ကာလော၊ အခါသင့်ပြီ။

၁၂၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပုရေ၊ ရှေးက။ မမ၊ ငါ၏။
အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ ပညတ္တံ၊ ခင်းအပ်သော။ အာသနံ၊ နေရာသည်။

အဗ္ဗန္တရံ၊ ထီးဖြူဆောက်သော ရာဇပလ္လင်ဟုဆိုအပ်သော အတွင်းတော်၌။
အာသိ၊ ဖြစ်၏။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ မဇ္ဈေ၊ လှေကားတော်ဦးဟု ဆို
အပ်သောအလယ်၌။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ဗဟိ၊
အပ၌၊ ဟောတိ၊ ၏။ နိဒ္ဒမနာ၊ လည်ဆစ်ကိုကိုင်၍ နှင်ထုတ်ခြင်းသည်။
ပုရာဟောတိ၊ မဖြစ်မီခင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သယမေဝ၊ အလိုလိုသာ
လျှင်။ ဝဇာမိ၊ သွားတော့အံ့။

၁၃၀။ နောဒကံ၊ ရေမရှိသော။ ဥဒပါနံ၊ ရေတွင်းကို။ န သေ-
ဝေယျဏ္ဍဝ၊ မမှီဝဲရာသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။
ဝိတသဒ္ဓံ၊ ကြည်ညိုခြင်းကင်းသော သူကို။ န သေဝေယျ၊ မမှီဝဲရာ။ နံ၊
ထို ရေမရှိသောရေတွင်းကို။ သစေပိ အနုခဏေ၊ အကယ်၍လည်း ရက်ရာ
တူးရာသေး၏။ တထာပိ၊ ထိုသို့ တူးငြား ရက်ငြားသော်လည်း။ ဝါရိ၊
ရေသည်။ ကဒ္ဒမဂန္ဓိကံ၊ ညှန်စော်နံသည်။ ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၁၃၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဥဒကတ္ထိကော၊ ရေကို အလိုရှိ
သောသူသည်။ ရဟဒံ၊ နက်စွာသောရေအိုင်ကြီးသို့။ ပတှာ၊ ရောက်၍။
ပသန္နံ၊ ကြည်လင်သောရေကို။ ပယိရူပါသေယျ ဣဝ၊ မှီဝဲသုံးဆောင်ရာ
သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော သူသည်။
ပသန္နမေဝ၊ မိမိအား ကြည်ညိုသောသူကိုသာလျှင်။ သေဝေယျ၊ ပေါင်း
ဖော်မှီဝဲရာ၏။ အပ္ပသန္နံ၊ မိမိအား မသဒ္ဓါ မကြည်ညိုသော သူကို။
ဝိဝဇ္ဇယေ၊ ရှောင်လွှဲခွာရှဲရာ၏။

၁၃၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဘဇန္တံ၊ မိမိကို မှီဝဲဆည်းကပ်သော။
ပုရိသံ၊ မိမိ စီးပွားချမ်းသာကို အလိုရှိသော ယောက်ျားကို။ ဘဇေ၊
မှီဝဲဆည်းကပ်ရာ၏။ အဘဇန္တံ၊ မိမိကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်သော ရန်သူကို။
န ဘဇ္ဇယေ၊ မမှီဝဲ မဆည်းကပ်ရာ။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဘဇန္တံ၊
မိမိကို မဆည်းကပ်သော မိတ် ခင်ပွန်းဖြစ်သောသူကို။ န ဘဇ္ဇတိ၊ မမှီဝဲ
မဆည်းကပ်။ သော၊ ထိုသူသည်။ အသပ္ပုရိသ ဓမ္မော၊ သူယုတ်မာတို့
၏ အကျင့်ရှိသောသူ မည်၏။

၁၃၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သာဓဿိတော၊ သစ်ခက်ကို
မှီသော။ မိဂေါယထာ၊ မျောက်ကဲ့သို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဘဇန္တံ၊

မိမိကို ဆည်းကပ်သောသူကို။ န ဘဇ္ဇဘိ၊ မဆည်းကပ်၊ သေဝမာနံ၊
မိမိကို မှီဝဲသောသူကို။ န သေဝတိ၊ မမှီဝဲ။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊
စင်စစ်။ မနုဿပါပိဋ္ဌော၊ အလွန်ယုတ်မာသောသူ မည်၏။

မိတ်ဆွေပျက်ကြောင်း ၃-ပါး

၁၃၄။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ သစ္စာဘိက္ခဏသံသဂ္ဂါ၊ မပြတ်
ပေါင်းဖော်လွန်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ အသမော၊ သရဏေန စ၊
မပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။ အကာလေ၊ မလျှောက်ပတ်
သောကာလ၌။ ယာစနာယစ၊ ချစ်မြတ်နိုးသောဥစ္စာကို တောင်းခြင်း
ကြောင့်လည်းကောင်း။ တေန ကာရဏေန၊ ထိုဆိုးအပ်ပြီးသော အကြောင်း
ကြောင့်။ မိတ္တာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ ဇီရန္တိ၊ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးကုန်၏။

၁၃၅။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဘိက္ခဏံ၊ အစဉ်မပြတ်။ န
ဂစ္ဆေ၊ မဆည်းကပ်ရာ။ စိရာ စိရံ စ ဂစ္ဆေ။ အလွန် မြင့်ရှည်စွာလည်း
မဆည်းကပ်ဘဲ မနေရာ၊ ကာလေန၊ လျှောက်ပတ်သော အခါကာလ၌။
ယာစံ၊ တောင်းအပ်သောဥစ္စာကို။ ယာစေယျ၊ တောင်းရာ၏။ ဝေ-ဣမိ
နာပကာရေန၊ ဤသို့သောအပြားအားဖြင့်။ စရမာနေ၊ ကျင့်သည်ရှိ
သော်။ မိတ္တာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ န ဇီယျရေ၊ မဆွေးမြည့် မပျက်
စီးကုန်။

၁၃၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အတိစိရံ၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာ။
နိဝါသေန၊ နေခြင်းကြောင့်။ ပိယော၊ ချစ်မြတ်နိုးသော သူသည်။
အပ္ပိယော ဘဝတိ၊ မုန်းသောသူ ဖြစ်တတ်ချေ၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။
မယံ၊ ငါတို့သည်။ တေ၊ သင်မင်းမြတ်၏။ အပ္ပိယာ ပုရာဟောမ၊ မုန်းတော်
မမှုကုန်မီ။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်ကို။ အာမန္တ ခေါ်၊ ပန်ကြား၍သာလျှင်။
ဂစ္ဆာမ၊ သွားပါကုန်ပါအံ့။

မင်းကြီးပြန်ကြွလာရန် မိတ်ကြားပုံ

ထိုစကားကိုကြား၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မိမိပြည်သို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်
စီမံသောငှာ တောင်းပန်လှိုရကား—

၁၃၇။ ဧဝံ တေ ယာစမာနာနံ၊ အဉ္ဇလိံ နာဝဗုဇ္ဈသိ။
ပရိစာရကာနံ သတ္တာနံ၊ ဝစနံ န ကရောသိ နော။
ဧဝံ တံ အဘိယာစာမ၊ ပုန ကယိရာဟိ ပရိယာယံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၇။ ဘန္ဓေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဧဝံ-ဣမိနာ ပကာရေန၊ ဤသို့
သော အများအားဖြင့်။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ ယာစမာနာနံ၊ တောင်း
ပန်အပ်ကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့၏။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို။ တံ၊
အရှင်ဘုရားသည်။ နာဝဗုဇ္ဈသိ၊ သိတော်မမူငြားအံ့။ ပရိစာရကာနံ
သတ္တာနံ၊ အလုပ်အကျွေး ပစ္စည်းဒါယကာဖြစ်ကုန်သော။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့
၏။ ဝစနံ၊ လျှောက်ထား တောင်းပန်သောစကားကို။ န ကရောသိ၊ နာယူ
တော်မမူသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ နာယူတော် မမူသည်ရှိသော်။ တံ၊
အရှင်ဘုရားကို။ အဘိယာစာမ၊ အထူး တောင်းပန်ပါကုန်ဦးအံ့။ ပုနပရိ
ယာယံ၊ ဤနေပြည်တော်သို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်တော်ခြင်းငှာ အလှည့်ကို။
ကယိရာဟိ၊ ပြုတော်မူပါဦးလော့။

ဘုရားလောင်းသည် ဝန်ခံတော်မူလိုရကား—

၁၃၈။ ဧဝဉ္ဇေ နော ဝိဟရတံ၊ အန္တရာယော န ဟေသတိ။
တုယံ ဝါပိ မဟာရာဇာ၊ မယံ ဝါ ရဋ္ဌဝစုန။
အပ္ပေဝ နာမ ပဿေမ၊ အဟောရတ္တာန မစ္စယေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၈။ ရဋ္ဌဝစုန၊ တိုင်းနိုင်ငံသူ ရှင်လူများကို ပွားစေတော်မူတတ်
သော။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ တုယံ ဝါပိ၊ သင်မင်းမြတ်အား လည်း
ကောင်း။ မယံ ဝါပိ၊ ငါ့အားလည်းကောင်း။ ဧဝံဝိဟရတံ၊ ဤသို့
ကွေ့ကွင်း၍ နေကြကုန်လတ္တံ့သော။ နောအမှာကံ၊ ငါတို့အား။ အန္တရာ-
ယော၊ အန္တရာယ်သည်။ န ဟေသတိစေ၊ မဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့
အန္တရာယ် ဖြစ်ကြပါသော်။ အဟောရတ္တာနံ၊ နေ့ညဉ့်တို့၏ အစွယေ၊ လွန်
ခြင်းသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ အပ္ပေဝ နာမ ပဿေမ၊ မြင်ရကုန်ငြားအံ့
လည်း မသိ။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား တရားဟော
 တော်မူ၍ “မင်းမြတ်....မမေ့မလျော့ ဖြစ်တော်မူလော့” ဟု ဆို၍ ဥယျာဉ်
 တော်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်တစ်ခု၌
 ဆွမ်းခံ၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ ထွက်သွားလေ၍ ဧ-စဉ်သဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့
 သာလျှင်သွား၍ အတန်ငယ်သော ကာလပတ်လုံး နေပြီးလျှင် တစ်ဖန်
 ဟိမဝန္တာမှသက်ခဲ့၍ တစ်ခုသော မစ္စန္ဒရစ်ရွာကို အမှီပြုလျက် တော၌နေ၏။

မင်းကြီး ဘေးတွေ့ပြီ

ဘုရားလောင်း ဗောဓိပရိပိုင်သွားသော ကာလမှစ၍ ထိုအမတ်တို့
 သည် တစ်ဖန် တရားဆုံးဖြတ်ရာ၌ နေကုန်၍ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုကုန်လျက်
 ကြံကြကုန်၏။ “မဟာဗောဓိပရိပိုင်သည် တစ်ဖန် အကယ်၍ လာငြားအံ့၊
 ငါတို့ အသက်ရှိတော့မည် မဟုတ်၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုဗောဓိပရိပိုင်၏
 မလာလတ္တံ့သော အကြောင်းကို အသိပြုကြကုန်အံ့နည်း” ဟု ကြံကြကုန်၏။
 ထိုအခါ ထိုအမတ်တို့အား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏။ “ဤသတ္တဝါ
 တို့သည် တပ်စွန်းသူရှိရာ အရပ်မည်သည်ကို စွန့်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊
 ဤမြို့၌ ထိုဗောဓိပရိပိုင်၏ တပ်စွန်းနှစ်သက်ရာ ဌာနသည်ကား အဘယ်
 နည်း” ဟု စုံစမ်းရှာဖွေ၍ ထို့နောင်မှ “မင်း၏ မိဖုရားကြီးတည်း” ဟု
 သိလျှင် “အကြင်အကြောင်းကြောင့် ထိုဗောဓိပရိပိုင်သည် ဤမိဖုရား
 ကြီးကို အမှီပြု၍ လာပြန်ရာ၏၊ ထိုအကြောင်းသည် ရှိချေသလျှင်ကတည်း၊
 ဗောဓိပရိပိုင် မလာမီကလျှင် ထိုမိဖုရားကြီးကို သတ်စေကုန်အံ့” ဟု ကြံကြ
 ကုန်ပြီးလျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ဤသို့သောစကားကို တင်လျှောက် ကြကုန်
 ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်....ဤမည်သောနေ့၌ မြို့ဘော်ဝယ် တစ်ခုသောစကားကို
 အကျွန်ုပ်တို့သည် ကြားအပ်၏” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ “အဘယ်မည်
 သော စကားနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်သော် “အရှင်မင်းမြတ်....မဟာ
 ဗောဓိပရိပိုင်သည် လည်းကောင်း၊ အရှင်မိဖုရားကြီးသည် လည်းကောင်း၊
 အချင်းချင်း သတင်းစကားတုံ့ပြန်သော သတင်းစကားကို မှာကြားပို့ သ
 စေ ဆိုကြကုန်၏” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ အသို့ပြု၍ မှာကြားပို့ သ
 စေ ဆိုကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် “ရှင်မိဖုရား....ရှင်မိဖုရား
 အစွမ်းဖြင့် မင်းကိုသေစေ၍ ငါ့အား ထီးဖြူကိုပေးခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါ
 မည်လော” ဟု ထိုဗောဓိပရိပိုင်သည် အရှင်မိဖုရားအား စကားပို့ ဆောင်
 စေဆို မှာကြားသတတ်။ “မင်းအား သေအောင်သတ်ခြင်း မည်သည်ကား

အကျွန်ုပ်၏ ဝန်ဖြစ်စေ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည် လျင်မြန်စွာ ကြွလာလှည့်ဟု ထိုမိဖုရားကြီးကလည်း ထိုဗောဓိပရိဗ္ဗာဇအား စေဆိုမှာထားလိုက်ပါသည်” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အဖန်တလဲလဲ တင်ကြကုန်သော ထိုအမတ်တို့၏စကားကို ယုံကြည်၍ “ယခု အသို့ပြုအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်မင်းမြတ်....အရှင်မိဖုရားကို သတ်ခြင်းငှာ ထိုက်ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် မစုံစမ်းမဆင်ခြင်မူ၍ “ထိုသို့ တပြီးကား သင်တို့သည်ပင်လျှင် ထိုမိဖုရားကြီးကို သတ်၍ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ပြီးလျှင် ကျင်ကြီးတွင်း၌ ပစ်ချကုန်လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအမတ်တို့သည် ထိုသို့စီရင်တိုင်း ပြုကြကုန်၏။ ထိုမိဖုရားကို သတ်စေသော အဖြစ်သည် မြို့အလုံး ကျော်စောထင်ရှား၏။ ထိုအခါ “ဤမင်းသည် အပြစ်မရှိသော ငါတို့ မယ်တော်မိဖုရားကြီးကို သတ်အပ်၏” ဟု ထိုမိဖုရားကြီး၏ သားတော်လေးယောက်တို့သည်မင်း၏ရန်သူ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြီးစွာသောဘေးသို့ ရောက်၏။

ဗောဓိပရိဗ္ဗာဇ ပြန်ကြွလာ

ဘုရားလောင်းသည် အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် ထိုသတင်းစကားကို ကြား၍ ကြံတော်မူ၏။ “ငါ့ကိုထား၍ ငါမှ တစ်ပါးသော ထိုမင်းသားလေးယောက်တို့ကို နှစ်သက်စေ၍ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ကန်တော့စိမ့်သောငှာ စွမ်းနိုင်သူမည်သည် မရှိ၊ မင်းအားလည်း အသက်ကိုပေးအံ့၊ မင်းသားတို့ကိုလည်း မကောင်းမှုမှ လွတ်စေအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် မိုးသောက်သောနေ့၌ ပစ္စန္တရင်ရွာသို့ဝင်၍ လူတို့သည် လှူအပ်သော မျောက်သားကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင် ထိုမျောက်ရေကို တောင်း၍ယူသဖြင့် ကျောင်း၌ ခြောက်စေပြီးလျှင် အနံ့ မရှိအောင် ပြု၍ ဝတ်လည်းဝတ်၏။ ရုံလည်းရုံ၏။ ပခုံး၌လည်း တင်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်းဟူမူကား “မျောက်သည် ငါ့အား များစွာ ကျေးဇူးပြု၏” ဟု ပြောရအောင် ပြုတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်ရေကိုယူ၍ အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လေလျှင် မင်းသားတို့သို့ ကပ်တော်မူ၍ “အရှင်မင်းသားတို့....အဖကို သတ်သော မကောင်းမှုကံမည်သည်ကား ကြမ်းကြုတ်လှစွာသော မကောင်းကျိုးရှိ၏။ ထိုပိတုသာတကံကို သင်မင်းသားတို့သည် မပြုအပ်၊ မအိုမသေ နေရသော သတ္တဝါမည်သည် မရှိ၊ ငါသည် သင်မင်းသားတို့ကို အချင်းချင်း

သင့်တင့်ညီညွတ်သည်တို့ကိုပြုအံ့” ဟူ၍သာလျှင် လာ၏။ “သင်မင်းသား တို့သည် ငါသည် သတင်းစကားကို စေသည်ရှိသော် လာလတ်ကြကုန် လော့” ဟု မင်းသားတို့ကို ဆုံးမမှတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် မြို့တွင်း၌ ဥယျာဉ်တော်သို့ ဝင်၍ မျောက်ရေကိုခင်းလျက် ကျောက်ဖျာ၌ နေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ဥယျာဉ်စောင့်မြင်၍ လျင်မြန်စွာ သွား ပြီးလျှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြား၍လျင်ဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအမတ်တို့ကို ခေါ်၍ ထိုဥယျာဉ်သို့ သွားပြီးလျှင် ဘုရားအလောင်းကို ရှိခိုးလျက် နေ၍ ပျူငှာ လောကဝတ်ကိုပြုအံ့သောငှာ အားထုတ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်းနှင့်တကွ မပြောဆိုမူ၍ မျောက်ရေကိုသာလျှင် သုံးသပ်၏။ ထို အခါ ဘုရားလောင်းကို ဤသို့ ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားတို့ သည် အကျွန်ုပ်နှင့်မပြောဆိုမူ၍ မျောက်ရေကိုသာလျှင် သုံးသပ်တော်မူ ဘိကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့အား ဤမျောက်ရေသည် အကျွန်ုပ်ထက် ကျေးဇူး ကြီးမြတ်လေသလော့” ဟု မေးလျှောက်၏။ “ဒါယကာမင်းမြတ်...ဤ မျောက်သည် ငါ့အား ကျေးဇူးများသည်ဟုတ်၏။ ငါသည် ထိုမျောက်၏ ကျောက်ကုန်း၌ စီး၍သွားရပေ၏။ ဤ မျောက်သည် ငါ၏သောက်ရေအိုး ကို ဆောင်ပေ၏။ နေရာအရပ်ကို တံမြက်လှည်းပေ၏။ ငါ့အား အာဘိ သမာစာရိက သီလဖြစ်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုပေ၏။ ငါသည် တစ်မူ ကား မိမိ၏ အားနည်းသောစိတ် ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုမျောက် သားကိုစား၍ အရေကို ခြောက်စေပြီးလျှင် ခင်း၍ ထိုင်လည်း ထိုင်၏။ အိပ်လည်း အိပ်၏။ အကြင် အကြင် ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် ဤမျောက် သည် ငါ့အား များစွာ ကျေးဇူးပြုပေးပေ၏” ဟု ဘုရားလောင်းသည် အမတ်တို့၏ အယူတို့ကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ မျောက်ရေ၌ မျောက်ပညတ် ကိုတင်လျက် ထိုထို အကြောင်းပရိယာယ်ကိုရည်၍ ဤစကားကို ဆိုတော် မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်ရေပေါ်၌ နေဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “ကျောက်ကုန်း၌စီး၍ သွားရပေ၏” ဟု ဤ စကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ထိုမျောက်ရေကို ပခုံး၌တင်၍ သောက်ရေအိုးကို ထမ်း ပိုး ရွက် ဆောင် ဖူး သည် ၏ အဖြစ်ကြောင့် “သောက်ရေအိုးကို ထမ်းပိုးရွက်ဆောင်ဖူးပေ၏” ဟု ဤသို့သော စကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ထို မျောက်ရေဖြင့် မြေ၌ တံမြက်လှည်းဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “နေရာ အရပ်ကို တံမြက်လှည်းဖူးပေ၏” ဟု ဤသို့သောစကားကို ဆိုတော်မူ၏။

လျောင်းသောကာလ၌ ထိုမျောက်ရေနှင့် ဘုရားလောင်း ကျောတော်၏ နှင်းသောကာလ၏ ခြေတော်တို့၏ ထိဖူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “ငါ့အား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုဖူးပေ၏” ဟု ဤသို့သောစကားကို ဆိုတော်မူ၏။ ဆာမုတ်သော ကာလ၌ကား ထိုမျောက်အသားကိုရ၍ စားတော်မူဖူးသည် ၏ အဖြစ်ကြောင့် “ငါသည် တစ်မူကား မိမိ၏ အားနည်းသောဝိတ်ရှိသည် ၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုမျောက်အသားကို စား၏” ဟု ဤသို့သောစကား ကို ဆိုတော်မူ၏။

ထို အမတ်တို့သည် ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုဗောဓိပဗိုဇ်သည် ပါဏာတိပါတကို ပြုအပ်၏ဟူသော အမတ်ဖြင့် “အို ပရိသတ်အပေါင်းတို့... ရဟန်း၏ အမှုကို သင်တို့သည် ရှုကြပါကုန်လော့၊ မျောက်ကိုသတ်၍ မျောက်သားကိုစားပြီးလျှင် အရေကိုယူ၍ လှည့်လာသတတ်” ဟု လက်ခုပ် တီး၍ ပြက်ရယ် ပြုကြကုန်၏။

အဟေတုကဝါဒကို ဖျက်ဆီးပုံ

ဘုရားလောင်းသည် ထိုအမတ်တို့ ထိုသို့ ပြက်ရယ်ပြုကုန်သည်တို့ကို မြင်တော်မူလျှင် “ဤ အမတ်တို့သည် မိမိ မိမိတို့၏အယူကို ဖျက်ဆီးအံ့ သောငှာ မျောက်ရေကိုယူ၍ ငါလာသောအဖြစ်ကို မသိကြလေကုန်၊ ထို အမတ်တို့ကို သိစေအံ့” ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူပြီးလျှင် အဟေတုကဝါဒီ အမတ်ကို ရှေးဦးစွာခေါ်၍ မေးတော်မူ၏။ “ဒါယကာ... သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုဘိသည်” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အို ရဟန်း... အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားသော အမှုကိုလည်းကောင်း၊ ပါဏာ တိပါတကို လည်းကောင်း၊ ပြုသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ပြက်ရယ်ပြု၏” ဟု ဆိုလတ်သော် ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် “ဒါယကာ... အကြင် သူသည်ကား သင့်အားလည်းကောင်း၊ သင့်၏ အယူဝါဒအား လည်း ကောင်း ယုံကြည်၍ ဤသို့ အဆွေခင်ပွန်းပြစ်မှားခြင်းအမှု ပါဏာတိ ပါတအမှုကို ပြုလေရာ၏၊ ထိုသူနှင့်တကွ မည်သည့်သူ၏အမှုသည် မကောင်း သနည်း” ဟု ဆို၍ ထိုအဟေတုကဝါဒီ အမတ်၏ အယူဝါဒကို ဖျက်ဆီး တော်မူလိုရကား—

၁၃၉။ ဥဒီရဏာ စေ သံဂတျာ၊ ဘာဝါယ မနုဝတ္တတိ။
အကာမာ အကရဏီယံ ဝါ၊ ကရဏီယံ ဝါပိ ကုဗ္ဗတိ။
အကာမာ ကရဏီယမ္ပိ၊ ကိစ္စ ပါဒေပန လိမ္မတိ။

၁၄၀။ သော စေ အတ္ထော စ ဓမ္မော စ၊
 ကလျာဏော န စ ပါပကော။
 ဘောတော စေ ဝစနံ သစ္စံ၊ သုဟတော ဝါနရော မယာ။
 ၁၄၁။ အတ္တနော စေ ဟိ ဝါဒဿ၊ အပရာဓံ ဝိဇာနိယာ။
 န မံ တံ ဂရဟေယျာသိ၊
 ဘောတော ဝါဒေ ဟိ တာဒိသော—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၉။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ လောကော၊ လောကသည်။ သံဂ-
 တျာ စ၊ ခြောက်ပါးကုန်သော အမျိုးသားတို့တွင် တစ်ပါးကုန်သောအမျိုး
 သို့ရောက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘာဝါယ၊ သဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း။
 အနုဝတ္တတိ၊ ချမ်းသာခြင်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏။ အကာမာ၊ အလိုမရှိ
 သဖြင့်။ အကရဏီယံ ဝါ၊ မကောင်းမှုကို လည်းကောင်း၊ ကရဏီယံ ဝါပိ၊
 ကောင်းမှုကိုလည်းကောင်း။ ကုဗ္ဗတိ၊ ပြု၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံ၊ သင် ဒါယ
 ကာသည်။ ဝဒသိ၊ ဆို၏။ အယံ၊ ဤစကားသည်။ တဝ၊ သင်၏။ ဥဒီရဏာ
 စေ၊ စကားဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံ သန္တေ၊ ဤသို့ သင့်စကားဖြစ်သည် ရှိသော်။ ဣဓ
 လောကေ၊ ဤလောက၌။ အကာမာ၊ အလိုမရှိသဖြင့်။ ကရဏီယမ္ပိ၊
 ပြုသည်ရှိသော်။ ကော နာမ၊ အဘယ်မည်သော သတ္တဝါသည်။ ပါပေန၊
 မကောင်းမှုဖြင့်။ လိမ္မတိ၊ လိမ်းကျံမည်နည်း။

၁၄၀။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ တဝ၊ သင်၏။ သောအတ္ထော စ၊
 ထိုအဟေတုကဝါဒဟု ဆိုအပ်သောအနက်သည် လည်းကောင်း။ သော
 ဓမ္မောစ၊ ထိုအနက်ကို ပြတတ်သောသဒ္ဓါသည်လည်းကောင်း။ ကလျာဏော၊
 ကောင်းမြတ်သည်။ ဟောတိစေ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသည်။
 န စဟောတိစေ၊ မဖြစ်ငြားအံ့။ ဘောတော၊ သင်ဒါယကာ၏။ ဝစနံ၊
 အကြောင်းမရှိဘဲ သတ္တဝါတို့သည် ဆင်းရဲချမ်းသာကို ခံရကုန်၏ ဟူသော
 စကားသည်။ သစ္စံ စေ၊ မှန်ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ မှန်သည်ရှိသော်။
 မယာ၊ ငါသည်။ ဝါနရော၊ မျောက်ကို။ သုဟတော၊ သတ်အပ် ကောင်း
 ပါသည် တကား။

၁၄၁။ ဟိ-သစ္စံ၊ မျောက်ကိုသတ်အပ်သည်ကား ကောင်းစွာဟူ၍
 ဆိုအပ်သော ငါ့စကားသည် မှန်၏။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ ဟိယသ္မာ၊

အကြံကြောင့်။ ဘောဒတာ၊ ဒါယကာ၏။ ဝါဒေါ၊ အယူဝါဒသည်။
တာဒိသော၊ ထိုငါပြုသော အမှုနှင့်တူတော သဘောရှိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့
ကြောင့်။ မမ၊ ငါ့အား။ ဂရဟမာနေ၊ ကဲ့ရဲ့သည်ရှိသော်။ အတ္တနာ၊
မိမိ၏။ ဝါဒဿ၊ အယူဝါဒအား။ အပရာဓံ၊ ကဲ့ရဲ့အံ့သော အပြစ်ကို။
ဝိဇာနိယာစေ၊ သိသည်ဖြစ်ငြားအံ့။ ဝေသတိ၊ ဤသို့ သိသည်ရှိသော်။
မုံ၊ ငါ့ကို။ တံ၊ သင် ဒါယကာသည်။ နံ ဂရဟေယျာသိ၊ မကဲ့ရဲ့ရာ။

[ပထမဂါထာ၌ ဆိုအပ်သော အမျိုးခြောက်ပါး၏ သရုပ်ကို
ဤသို့ မှတ်အပ်၏—

ကဏ္ဍာဘိဇာတိ၊ နီလာဘိဇာတိ၊ လောဟိတာဘိဇာတိ၊
ဟလိဒ္ဒါဘိဇာတိ၊ သုက္ကာဘိဇာတိ၊ ပရမသုက္ကာဘိဇာတိ—ဟူသော
ခြောက်ပါးတည်း။

ထိုခြောက်ပါးတို့တွင် တံငါ၊ မုဆိုး၊ သူခိုး၊ သူသတ်တို့မှ
တစ်ပါး ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကိုပြုသောသူတို့သည် ကဏ္ဍာဘိဇာတိ
မည်၏။

ရဟန်းသည် နီလာဘိဇာတိ မည်၏။

တက္ကတန်းတို့သည် လောဟိတာဘိဇာတိ မည်၏။

လူ့အစေလက၊ သာဝကတို့သည် ဟလိဒ္ဒါဘိဇာတိ မည်၏။

နန္ဒ ဝစ္ဆ သံကိစ္စအမျိုးသည် သုက္ကာဘိဇာတိ မည်၏။

အာဇီဝကတို့သည် ပရမသုက္ကာဘိဇာတိ မည်၏။ ဤသို့

မှတ်အပ်၏။]

ဤဂါထာတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် ထိုအဟေတုကဝါဒီ အမတ်ကို
နှိပ်တော်မူ၍ ပညာကင်းသည်ကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအဟေတုကဝါဒီ အမတ်
သည်လည်း မင်းပရိသတ်ဘောင်၌ မျက်နှာမသာသည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်း
ငိုက်စိုက်နေ၏။

ဣဿရကတဝါဒကို ဖျက်ဆီးပုံ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထို အဟေတုကဝါဒီ အမတ်၏ အယူ
ဝါဒကို ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍ ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရသောသူ ဖန်ဆင်း
သည်ဟု အယူရှိသော ဣဿရကတဝါဒီ အမတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍

“ဒါယကာ...သင်သည် ဗြဟ္မာဗိဿနိုး အစိုးရသောသူ ဖန်ဆင်းသည် ဟူသော အယူဝါဒကို အကယ်၍ အနှစ်သာရအားဖြင့် ယုံကြည်အံ့၊ ဤသို့ယုံကြည်သော် အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုရဘိသနည်း” ဟု ဆို၍ ထိုအယူဝါဒကို ဖျက်ဆီးတော်မူလိုရကား—

၁၄၂။ ဣဿရော သဗ္ဗလောကဿ၊ သစေ ကပ္ပေတိ ဇီဝိတံ။
ဣဒ္ဓိ ဗျသနဘာဝဉ္စ၊ ကမ္မံ ကလျာဏ ပါပကံ။
နိဒ္ဒေသကာရီ ပုရိသော၊ ဣဿရော တေန လိမ္မတိ။

၁၄၃။ သော စေ အတ္ထောစ ဓမ္မော စ၊ ကလျာဏောန စ ပါပကော။
ဘောတော စေ ဝစနံ သစ္စံ၊ သုဟတော ဝါနရော မယာ။

၁၄၄။ အတ္တနော စေ ဟိ ဝါဒဿ၊ အပရာဓံ ဝိဇာနိယာ။
န မံ တံ ဂရဟေယျာသိ၊
ဘောတော ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၄၂။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ သဗ္ဗလောကဿ၊ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ၏။ ဇီဝိဘဉ္စ၊ အသက်မွေးခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဣဒ္ဓိ ဗျသန ဘာဝဉ္စ တန်ခိုးပြည့်စုံခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ ကလျာဏပါပပကံ၊ ကောင်း-မကောင်းသော။ ကမ္မဉ္စ၊ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကို လည်းကောင်း။ ဣဿရော၊ ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရသောသူသည်။ သစေ ကပ္ပေတိ၊ အကယ်၍ စီရင်သည် ဖြစ်အံ့။ ဝေသန္တေ၊ ဤသို့ ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရ သောသူ စီရင်သည် ရှိသော်။ ပုရိသော၊ သတ္တဝါသည်။ နိဒ္ဒေသကာရီ ညွှန်ပြ စီရင်သည်ကဲ့သို့ ပြုလေ့ ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပါပေန၊ မကောင်းမှု ဖြင့်။ နလိမ္မတိ၊ မလိမ်းကျံပါတကား။ ဣဿရော၊ ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုး ရသော သူသည်သာ။ တေန၊ ထို မကောင်းမှုဖြင့်။ လိမ္မတိ၊ လိမ်းကျံ လူးကပ်ပါလေသည် တကား။

၁၄၃။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ တဝ၊ သင်၏။ သော တာဒိ- သော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ အတ္ထော စ၊ ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရသော သူ ဖန်ဆင်းစီရင်၏ ဟူသော အနက်သည် လည်းကောင်း။ ဓမ္မော စ၊

အနက်ကိုပြုတတ်သော သဒ္ဓါသည် လည်းကောင်း။ ကလျာဏော၊ ကောင်း
မြတ်သည်။ ဟောတိစေ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသည်။ န စ
ဟောတိ စေ၊ မဖြစ်ငြားအံ့။ ဘောတော၊ သင်ဒါယကာ၏။ ဝစနံ၊
ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရသောသူ ဖန်ဆင်း စီရင်၏ဟူသော စကားသည်။
သစ္စံ စေ၊ မှန်ငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ မှန်သည်ရှိသော်။ မယာ၊ ငါ
သည်။ ဝါနရော၊ မျောက်ကို။ သုဟတော၊ သတ်အပ်သည် ကောင်းစွ
တကား။

၁၄၄။ ဟိ-သစ္စံ၊ မျောက်ကို သတ်အပ်သည် ကောင်းစွတကား
ဟူ၍ ဆိုအပ်သော စကားသည် မှန်၏။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ ဟိ-
ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ ဘောတော၊ သင်ဒါယကာ၏။ ဝါဒေါ၊
အယူဝါဒသည်။ တာဒိသော၊ ထိုငါပြုသောအမှုနှင့် တူသောသဘော
ရှိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မမ၊ ငါ့အား။ စောဒိယမာနေ၊ ကဲ့ရဲ့သည်
ရှိသော်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝါဒဿ၊ အယူဝါဒအား။ အပရာဓံ၊ ကဲ့ရဲ့
အံ့သော အပြစ်ကို။ ဝိဇာနိယာ စေ၊ သိငြားအံ့။ ဧဝံ-သတိ၊ ဤသို့ သိ
သည်ရှိသော်။ မံ၊ ငါ့ကို။ တံ၊ သင်သည်။ န ဂရဟေယျာသိ၊ မကဲ့ရဲ့ရာ။

ပုဗ္ဗေကတဝါဒကို ဖျက်ဆီးပုံ

ဤသို့လျှင် ထိုဘုရားလောင်းသည် သရက်ပင်မှလျှင် တင်းပုတ်ကို
ယူ၍ သရက်သီးကို ကြွေစေသကဲ့သို့ ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရသောသူ ဖန်
ဆင်းသည် ဟူသော အယူဝါဒဖြစ်လျှင် ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရသောသူ
ဖန်ဆင်းသည်ဟူသော ဝါဒကို ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍ ပုဗ္ဗေကတဝါဒီ
အမတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ဒါယကာ... သင်သည် ပုဗ္ဗေကတဝါဒကို မှန်၏
ဟူ၍ အကယ်၍ အောက်မေ့အံ့၊ ဤသို့ အောက်မေ့သည်ရှိသော် ငါ့ကို
အဘယ့်ကြောင့် ရယ်သွမ်း သွေးရဘိသနည်း” ဟု ဆို၍ ထို အယူဝါဒကို
လည်း ဖျက်ဆီးတော်မူလိုရကား—

၁၄၅။ သစေ ပုဗ္ဗေကတဟေတု၊ သုခဒုက္ခံ နိဂစ္ဆတိ။
ပေါရာဏကံ ကတံ ပါပံ၊ တမေသော မုစ္စတေ ဣဏံ။
ပေါရာဏကံ ဣဏမောက္ခော၊ ကွံ ဓ ပါပေန လိမ္ပတိ။

၁၄၆။ သော စေ အတ္ထော စ ဓမ္မော စ၊
ကလျာဏော န စပါပကော။
ဘောတော စေ ဝစနံ သစ္စံ၊ သုဟတော ဝါနရော မယာ။

၁၄၇။ အတ္တနော စေ ဟိ ဝါဒဿ၊ အပရာဓံ ဝိဇာနိယာ။
နမံ တံ ဂရဟေယျာသိ၊
ဘောတော ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော—
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၄၈။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ ပုဗ္ဗေကတဟေတု၊ ရှေးဘဝ၌
ပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာလျှင်။ လောကော၊ သတ္တဝါသည်။ သုခ
ဒုက္ခံ၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ သစေ နိဂစ္ဆတိ၊ အကယ်၍ ရောက်အံ့။
တေန၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ ပေါရာဏကံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။ ယံပါပံ၊ အကြင်
မကောင်းမှုကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ ဧသော၊ ဤသတ္တဝါသည်။ ဣဒါနိ၊
ယခုအခါ၌။ တံဣဏံ-တမ္ပာဣဏမ္ပာ၊ ထိုမြီဟောင်းမှ။ သစေ မုစ္စတေ၊
အကယ်၍ လွတ်သည်ဖြစ်အံ့။ ဧဝံ-သန္တေ၊ ဤသို့ လွတ်သည်ရှိသော်။
သော သတ္ထော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ ပေါရာဏကံ-ပေါရာဏကာ၊ ရှေး
မကောင်းမှုတည်း ဟူသော မြီဟောင်းမှ။ မုစ္စတိယထာ၊ လွတ်သကဲ့သို့။
ဧဝံ-တထာ၊ ထို့အတူ။ မမပိ၊ ငါ့အားလည်း။ ဣဏမောက္ခော၊ မြီမှ
လွတ်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ကောနာမ၊
အဘယ်မည်သော သူသည်။ ပါပေန၊ မကောင်းမှုဖြင့်။ လိမ္မတိ၊ လိမ်းကျ
မည်နည်း။

၁၄၉။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ သော တာဒိသော၊ ထိုသို့
သဘောရှိသော။ အတ္ထော စ၊ ရှေးဘဝက ပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာ
လျှင် ချမ်းသာဆင်းရဲဖြစ်၏ဟူသော အနက်သည်လည်းကောင်း။ ဓမ္မော စ၊
အနက်ကိုပြုတတ်သော သဒ္ဓါသည် လည်းကောင်း။ ကလျာဏော စေ၊
မှန်ကန် ကောင်းမြတ်ငြားပါအံ့။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသည်။ န စ
ဟောတိစေ၊ မဖြစ်ငြားအံ့။ ဘောတော၊ ဒါယကာ၏။ ဝစနံ၊ ရှေး
ဘဝက ပြုအပ်သောကံကြောင့် ချမ်းသာဆင်းရဲဖြစ်၏ ဟူသော စကား
သည်။ သစ္စံ-စေ၊ မှန်ငြားအံ့။ ဧဝံ-သတိ၊ ဤသို့ မှန်ကန်သည်ရှိသော်။

မယာ၊ ငါသည်။ ဝါနရော၊ မျောက်ကို။ သုဟတော၊ သတ်အပ်
ကောင်းစွတကား။

၁၄၇။ ဟိ-သစ္စံ၊ မျောက်ကိုသတ်သည်ကား ကောင်းစွဟူ၍ ဆို
သောစကားသည် မှန်၏။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံ
ကြောင့်။ ဘောတော၊ ဒါယကာ၏။ ဝါဒေါ၊ အယူဝါဒသည်။
တာဒိသော၊ ထို ငါပြုအပ်သောအမှုနှင့် တူသော သဘောရှိ၏။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ မမ၊ ငါ့အား။ စောဒိယမာဒန၊ အပြစ်တင်သည်ရှိသော်။
အတ္တာနော၊ မိမိ၏။ ဝါဒဿ၊ အယူဝါဒအား။ အပရာဓံ၊ တင်အပ်
သောအပြစ်ကို။ တံ၊ သည်။ ဝိဇာနိယာ စေ၊ သိဌားအံ့။ ဝေ-သတိ၊
ဤသို့ သိသည်ရှိသော်။ မံ၊ ငါ့ကို။ န ဂရဟေယျာသိ၊ မကဲ့ရဲ့လေရာ။

ဥစ္ဆေဒဝါဒကို ဖျက်ဆီးပုံ

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ထို ပုဗ္ဗေကတဝါဒီအမတ်၏ အယူ
ဝါဒကိုလည်း ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍ ဥစ္ဆေဒဝါဒီအမတ်သို့ ရှေ့ရှုပြု၍
“ဒါယကာ....သင်သည် အလှူ၏ အကျိုးမရှိ၊ ဤသို့ အစရှိသည်တို့ကို ဆို၍
ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌သာလျှင် သတ္တဝါတို့သည် ပြတ်ကုန်၏။ တမလွန်ဘဝသို့
သွားကုန်သောသူတို့မည်သည် မရှိကုန်ဟုထင်မှတ်လျက် အဘယ်ကြောင့်
ငါ့ကို ပြက်ရယ်ပြုဘိသနည်း”ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ ထိုအမတ်၏ အယူကို
လည်း ဖျက်ဆီးတော်မူလိုရကား—

၁၄၈။ စတုန္နံ ယေဝု ပါဒါယ၊ ရူပံ သမ္ဘောဘိ ပါဏိနံ။
ယတော စ ရူပံ သမ္ဘောတိ၊ တတ္ထေဝါ နုပဂစ္ဆတိ။

၁၄၉။ ဣဓေ ဇီဝတိ ဇီဝေါ၊ ပေစ္စ ပေစ္စ ဝိနဿတိ။
ဥစ္ဆိဇ္ဇတိ အယံ လောကော၊
ယေ ဗာလာ ယေစ ပဏ္ဍိတာ။
ဥစ္ဆိဇ္ဇမာန လောကမ္ပိ၊ ကိံဓ၊ ပါပေန လိမ္ပတိ။

၁၅၀။ သော စေ အတ္ထော စ ဓမ္မော စ၊
ကလျာဏော န စ ပါပကော။
ဘောတော စေ ဝစနံ သစ္စံ၊
သုဟတော ဝါနရော မယာ။

F33(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၁၅၁။ အတ္တနော စေ ဟိ ဝါဒဿ၊ အပရာဓံ ဝိဇာနိယာ။
 မမံ တံ ဂရဟေယျာသိ၊
 ဘောတော ဝါဒေါ ဟိ တာဒိသော—
 ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၄၈။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ရူပံ၊
 ရူပက္ခန္ဓာသည်။ စတုန္ဒယေဝ၊ ပထဝီ အစရှိကုန်သော လေးပါးသော
 မဟာဘုတ်တို့ကိုသာလျှင်။ ဥဒါပါယ၊ စွဲ၍။ သမ္ဘောတိ၊ ဖြစ်၏။
 ယတော စ၊ အကြင်ပထဝီ အစရှိသော မဟာဘုတ်ကြောင့်သာလျှင်။ ရူပံ၊
 ရူပက္ခန္ဓာသည်။ သမ္ဘောတိ၊ ဖြစ်၏။ မရဏကာလေ၊ သေသောကာလ၌။
 တတ္ထေဝ၊ ထိုပထဝီ အစရှိသော ဘုတ် အပေါင်း သို့သာလျှင်။ ရူပံ၊
 ရူပက္ခန္ဓာသည်။ အနုပဂစ္ဆတိ၊ ဆည်းကပ်သက်ဝင်လေ၏။

၁၄၉။ ဣဓေဝ၊ ဤပစ္စုပ္ပန် လောက၌သာလျှင်။ ဇီဝေါ၊ သတ္တဝါ
 သည်။ ဇီဝတိ၊ အသက်ရှင်၏။ ပေစ္စ၊ ဘဝတစ်ပါး၌။ နိဗ္ဗတ္တော၊ ဖြစ်
 သောသတ္တဝါသည်။ ဣဓ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌။ အနာဂန္ဓာ၊ မရောက်
 လာမူ၍။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ ဝိနဿတိ၊ ပျက်စီးလေ၏။ ယေ ဗာလာ-
 စ၊ အကြင် ပညာမရှိကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေ ပဏ္ဍိတာ စ၊
 အကြင် ပညာရှိကုန်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
 အယံ-ဤဒိသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ လောကော၊ ပညာရှိမဲ့ဖြစ်သော
 လူအပေါင်းသည်။ ဥစ္ဆိဇ္ဇတိ၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းမသွား၊ ပစ္စုပ္ပန်
 ဘဝတွင်သာ ပြတ်လေတော့သည်ဘည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံ၊ သင်သည်။
 ဝဒသိ၊ ဆို၏။ ဧဝံ-ယထာ ဝုတ္တနယေန၊ အကြင် အကြင် သင်ဆိုအပ်
 သောနည်းဖြင့်။ လောကသ္မိံ၊ သတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ဥစ္ဆိဇ္ဇမာနေ၊
 ပြတ်သည်ရှိဒသ်။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဧကော၊ အဘယ်သူသည်။
 ပါပေန၊ မကောင်းမှုဖြင့်။ လိမ္မတိ၊ လိမ်းကျလိမ့်မည်နည်း။

၁၅၀။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ သောတာဒိသော၊ ထိုသို့သဘော
 ရှိသော။ အတ္ထော စ၊ ဥစ္ဆေဒဝါဒ ဟူသော အနက်သည်လည်းကောင်း။
 ဓမ္မော စ၊ အနက်ကိုပြတ်သော သဒ္ဓါသည်လည်းကောင်း။ ကလျာဏော
 စေ၊ ကောင်းငြားအံ့။ ပါပကော၊ ယုတ်မာသည်။ န စ ဟောတိ စေ၊

မဖြစ်ငြားအံ့။ ဘောတော၊ ဒါယကာ၏။ ဝစနံ၊ သတ္တဝါသည် သေလွန်
သည်မှ နောက်၌ ပြတ်လေတော့သည် ဟူသော စကားသည်။ သစ္စံ စေ၊
မှန်ငြားအံ့။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝါနရော၊ မျောက်ကို။ သုဟတော၊
သတ်အပ်သည်ကား ကောင်း၏။

၁၅၁။ ဟိ-သစ္စံ၊ မျောက်ကို သတ်အပ်သည်ကား ကောင်း၏ ဟူ
သောစကားသည် မှန်၏။ အာဝုတော၊ ဒါယကာ။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံ
ကြောင့်။ ဘောတော၊ ဒါယကာ၏။ ဝါဒေါ၊ အယူဝါဒသည်။ တာဒိ-
သော၊ ထို ငါပြုသောအမှုနှင့် တူသောသဘောရှိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊
မမ၊ ငါ့အား။ ဂါရယုမာနေ၊ ကဲ့ရဲ့သည်ရှိသော်။ သတ္တနော၊ မိမိ၏။
ဝါဒဿ၊ အယူဝါဒအား။ အပရာဓံ၊ ကဲ့ရဲ့အံ့သောအပြစ်ကို။ ဝိဇာနိယာ-
စေ၊ သိငြားအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ သိသည်ရှိသော်။ တံ၊ သင်သည်။
မံ၊ ငါ့ကို။ န ဂရဟေယျာသိ၊ မကဲ့ရဲ့လေရာ။

ခတ္တဗိဇဝါဒကို ဖျက်ဆီးပုံ

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဥစ္ဆေဒဝါဒီ အမတ်၏ အယူကို
လည်း ဖျက်ဆီးတော်မူပြီး၍ ခတ္တဗိဇဝါဒီအမတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဒါ
ယကာ သင်သည် မိဘတို့ကိုလည်းသတ်၍ မိမိအလိုဆန္ဒကို ပြုအပ်၏ ဟူ
သော ဤအယူကို ရှက်ဆောင်စွဲယူ၍ သွားလျက် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို
ပြက်ရယ်ပြုဘိသနည်း ဟု ဆို၍ ထိုအမတ်၏ အယူဝါဒကိုလည်း ဖျက်ဆီး
တော် မူလိုရကား—

၁၅၂။ အာဟု ခတ္တဝိဒါလောကေ၊ ဗာလာ ပဏ္ဍိတမာနိနော။
မာတရံ ပိတရံ ဟညေ၊ အထော ဇေဋ္ဌံပိ ဘာတရံ။
ဟနေယျ ပုတ္တဒါရေ စ၊ အတ္ထော စေ တာဒိသော သိယာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၅၂။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ လောကေ၊ လောက၌။ ဗာလာ၊
ပညာမရှိဘဲလျက်။ ပဏ္ဍိတမာနိနော၊ မိမိကိုယ်ကို ငါပညာရှိဟု ထင်မှတ်
ကုန်သော။ ခတ္တဝိဒါ၊ မိဘဟူသော မျိုးစေ့ကို ဖျက်ဆီးအပ်၏ဟု အယူရှိ
ကုန်သော သူတို့သည်။ တာဒိသော၊ ထိုသို့ မိဘစသည်တို့ကို သတ်သင့်သော

သဘောရှိသော။ အတ္ထော၊ မိမိအလိုသည်။ သိယာ စေ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဝေ-
 သတိ၊ ဤသို့ရှိသည်ဖြစ်သော်။ မာတရံပိ၊ အမိကိုလည်းကောင်း။ ဟဒည၊
 သတ်ရာ၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဇေဋ္ဌပိ၊ အစ်ကိုကိုလည်းကောင်း။
 ဘာတရံပိ၊ ညီကိုလည်းကောင်း။ ပုတ္တဒါရေစ၊ သားမယားတို့ကို လည်း
 ကောင်း။ ဟနေယျ၊ သတ်ရာ၏။ ဣသိ၊ ဤသို့။ အာဟ၊ ဆိုကုန်၏။ နေသံ၊
 ထို ခတ္တဝိဇ္ဇာ ဆရာတို့တွင်။ တံပိ၊ သင်သည်လည်း။ အညတရော၊
 တစ်ယောက်ပင် တကား။

ဘုရားအလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် ထိုအမတ်၏ အယူကိုတည်စေ
 ပြီးလျှင် မိမိအယူကို ပြတော်မူလိုရကား—

၁၅၃။ ယဿ ရုက္ခဿ ဆာယာလံ၊ နိသီဒေယျ သယေယျ ဝါ။
 န တဿ သာခံ ဘဉ္ဇေယျ၊ မိတ္တဒုဗ္ဗော ဟိ ပါပကော။

၁၅၄။ အထ အတ္ထေ သမ္ပပုဇ္ဇေ၊ သမ္ပလမပိ အဗ္ဗဟေ။
 အတ္ထောမေ သမ္ပလေနာပိ၊ ဘုဟတော ဝါနရော မယာ။

၁၅၅။ သော စေ အတ္ထော စ ဓမ္မော စ၊ ကလျာဏေ န စ ပါပကော။
 ဘောတော စေ ဝစနံ သစ္စံ၊ သုဟတော ဝါနရော မယာ။

၁၅၆။ အတ္တနော စေ ဟိ ဝါဒဿ၊ အပရာခံ ဝိဇာနိယာ။
 န မံ တံ ဂရဟေယျာသိ၊
 ဘောတော ဝါဒေါဟိ တာဂိသော—

၁၅၃။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။
 မိတ္တဒုဗ္ဗော၊ အဆွေခင်ပွန်း ပြစ်မှားသောသူသည်။ ပါပကော၊ ယုတ်မာ
 သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ယဿ ရုက္ခဿ၊ အကြင်
 သစ်ပင်၏။ ဆာယာယ၊ အရိပ်၌။ နိသီဒေယျ ဝါ၊ နေမှုလည်းနေဖူး
 ငြားအံ့။ သဒယယျဝါ၊ အိပ်မှုလည်း အိပ်ဖူးငြားအံ့။ တဿ၊ ထိုသစ်ပင်
 ၏။ သာခံ၊ သစ်ခက်သစ်ရွက်ကို။ နဘဉ္ဇေယျ၊ မချိုးမဖျက်ရာ။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ အာစရိယာ၊ ဆရာတို့သည်။ ဝဏ္ဏယန္တိ၊
 ချီးမွမ်းတော် မူကုန်၏။

၁၅၄။ တံပန၊ သင်သည် တမူကား။ အတ္ထေ၊ အလိုသည်။
 သမ္ပပုဇ္ဇေ၊ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ သမ္ပလံပိ၊ အမြစ်နှင့် တကွပင် သော်လည်း။

အဗ္ဗဟေ၊ နုတ်ရာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေသိ၊ ဆို၏။ အထ၊ ထိုသို့သင်ဆို
တိုင်း ပြုသင့်သည်ရှိသော်။ မေ၊ ငါ့အား။ သမ္ဗုဒ္ဓေသနာပိ၊ ရိက္ခာဖြင့်
လည်း။ အတ္ထော၊ အလိုရှိရကား။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝါနရော၊ မျောက်ကို။
သုဟတော၊ သတ်အပ်သည် ကောင်းစွတကား။

၁၅၅။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ သော တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘော
ရှိသော။ အတ္ထေ စ၊ အလိုရှိသော် မိဘကိုပင်သော်လည်း သတ်အပ်၏
ဟူသော အနက်သည်လည်းကောင်း။ ဓမ္မော စ၊ အနက်ကိုပြုတတ်သော သဒ္ဓါ
သည်လည်းကောင်း။ ကလျာဏော စေ၊ ကောင်းငြားအံ့။ ပါပကော၊
သည်။ နစ ဟောတိ စေ၊ မဖြစ်ငြားအံ့။ ဘောဘော၊ ဒါယကာ၏။ ဝစနံ၊
စကားသည်။ သစ္စံ စေ၊ မှန်ငြားအံ့။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝါနရော၊
မျောက်ကို။ သုဟတော၊ သတ်အပ်သည် ကောင်းစွတကား။

၁၅၆။ အာဝုသော၊ ဒါယကာ။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဘောဘော၊
ဒါယကာ၏။ ဝါဒေါ၊ အယူဝါဒသည်။ တာဒိသော၊ ထိုငါပြုသောအမှု
နှင့် အလားတူသည်။ ဟိ-ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ မမ၊ ငါ့အား။ စောဒိယမာနေ၊
ကဲ့ရဲ့သည်ရှိသော်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝါဒဿ၊ အယူဝါဒအား။ အပရာဓံ၊
ကဲ့ရဲ့အံ့သောအပြစ်ကို။ ဝိဇာနိယာ စေ၊ သိငြားအံ့။ မံ၊ ငါ့ကို။ န ဂရဟ-
ယျာသိ၊ မကဲ့ရဲ့ရာ။

မင်းကြီးအား တရားဟောခြင်း

ဤသို့လျှင် ဘုရားအလောင်းသည် ထို ခတ္တဝိဇ္ဇဝါဒီ အမတ်၏ အယူ
ကိုလည်း ဖျက်ဆီး၍ ငါးယောက်ကုန်သော ထိုအမတ်တို့သည်လည်း ပညာ
ကင်းကုန်လျက် နေကုန်သည်ရှိသော် မင်းကို ခေါ်တော်မူ၍ “မင်းမြတ်....
သင်မင်းမြတ်သည် တိုင်းနိုင်ငံကို ဖျက်သတ်ကုန်သော ခိုးသူကြီးငါးယောက်
တို့ကို သိမ်းပိုက်၍ သွားတော်မူ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်
သော သူတို့ကို ပေါင်းဖော်မှီဝဲခြင်းကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် မလိမ္မာသည်
ဖြစ်၍ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဖြစ်သော ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းကို လည်း
ကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ဖြစ်သော ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ လည်း
ကောင်း ရောက်ရာချေသည်ဘကား” ဟု ဆို၍ မင်းအား တရားဟောတော်
မူလိုရကား—

၁၅၇။ အဟေတုကဝါဒေါ ပုရိသော၊
 ယော စ ဣဿရကုတ္တိကော။
 ပုဗ္ဗေကတီ စ ဥစ္ဆေဒီ၊
 ယော စ ခတ္တဝိဒေါ နရော။

၁၅၈။ ဧတေ အသပ္ပုရိသာ လောကေ၊
 ဗာလာ ပဏ္ဍိတမာနိနော။
 ကရေယျ တာဒိသော ပါပံ၊
 အထော အညမ္ဗိကာရယေ။
 အသပ္ပုရိသ သံသဂ္ဂေါ၊
 ဒုက္ခက္ခန္ဓော ကဋ္ဌုကုဒြယော—
 ဟူသော ဤဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၅၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟေတုကဝါဒေါ၊ အကြောင်းမရှိဟု အယူရှိသော။ ယော ပုရိသော စ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း။ ဣဿရကုတ္တိကော၊ ဗြဟ္မာ ဗိဿနိုး အစိုးရသောသူ ဖန်ဆင်းစီရင်သည်ဟု အယူရှိသော။ ယော ပုရိသော စ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း။ ပုဗ္ဗေကတီ၊ ရှေးဘဝ၌ ပြုအပ်သော ကံကြောင့်သာ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိသော။ ယော ပုရိသောစ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း။ ဥစ္ဆေဒီ၊ သေသည်မှ နောက်၌ သတ္တဝါသည် မဖြစ်ပြီ ပြတ်လေတော့သည်ဟု အယူဝါဒရှိသော။ ယော ပုရိသော စ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း။ ခတ္တဝိဒေါ၊ ခတ္တဝိဒ အယူရှိသော။ ယော နရော စ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၁၅၈။ လောကေ၊ လောက၌။ ဧတေ-တောဒိသာ၊ ထိုသို့ သဘော ရှိကုန်သော။ အသပ္ပုရိသာ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့သည်။ ဗာလာ၊ ပညာမရှိကုန်ဘဲလျက်။ ပဏ္ဍိတမာနိနော၊ မိမိတို့ ကိုယ်ကို ငါ ပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၏။ တာဒိသော၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူယုတ်မာသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ကရေယျ၊ မိမိလည်း ပြုရာ၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ အညမ္ဗိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း။ ကာရယေ၊ ပြုစေ၏။ အသပ္ပုရိသ သံသဂ္ဂေါ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်းဖော်သောသူသည်။ ဒုက္ခက္ခန္ဓော၊

ဆင်းရဲအစုကို ခံရ၏။ ကဋကုဒြယော၊ ပြင်းထန်ပူပန်သော မကောင်း
ကျိုးကို ရ၏။

ဤသို့ တရားဟောပြီး၍ ယခုအခါ ဥပမာပြသည်၏ အစွမ်းအား
ဖြင့် ဓမ္မဒေသနာကို ပွားစေတော်မူပြန်လိုရကား-

၁၅၉။ ဥရဗ္ဗရူပေန ဝကာယု ပုဗ္ဗေ၊
အသံကိတော အဇယူထံ ဥပေတိ။
ဟန္တာ ဥရဏိ' အဇိကံ အဇဉ္ဇေ၊
ဥတြာသယိတွာ ယေနကာမံ ပလေတိ။ လ။

၁၆၄။ သတာဒိသော ဘူမိပတိ၊
ရဋ္ဌပါလော အကောဓနော။
သပတ္တေ သမ္ပကမ္ပေတိ၊
ဣန္ဒောဝ အဿုရာဓိပေါ-
ဟူသော ဤ နှစ်ဆယ့်ငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၅၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးကာလ၌။ ဝကော၊
ကျားရဲသည်။ ဥရဗ္ဗရူပေန၊ ဆိတ်အသွင်ဖြင့်။ အသံကိတော၊ ရွံရှာခြင်း
ကင်းသည်ဖြစ်၏။ အဇယူထံ၊ ဆိတ်အပေါင်းသို့။ ဥပေတိ၊ ကပ်၏။
ဥရဏိ' ။ သတ်ပုတ် ညှဉ်းဆဲသော်လည်း မမြည်တတ်သောကြောင့် ဥရဏိ
အမည်ရှိသော။ အဇိကဉ္စ၊ ဆိတ်မကို လည်းကောင်း။ အဇဉ္ဇေ၊ ဆိတ်ဖိုကို
လည်းကောင်း။ ဟန္တာ၊ သတ်၍။ ဥတြာသယိတွာ၊ ဆိတ်အပေါင်းကို
ထိတ်လန့်စေ၍။ ယေန၊ အကြင် အရပ်သို့။ ကာမံ၊ ပြေးသွားလို၏။
ပလေတိ၊ ထို သွားလိုရာ အရပ်သို့။ ပလေတိ၊ ပြေးသွားလေ၏။

၁၆၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တထာဝိဓေ၊ ထိုသို့ ဆိတ်ယောင်
ဆောင်သဖြင့် ဆိတ်အပေါင်းကို သတ်၍ စားတတ်သော ကျားရဲနှင့်
တူသော သဘောရှိကုန်သော။ ဧကေ၊ အချို့ ကုန်သော။ သမဏဗြာဟ္မဏာ၊
ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဆဒနံ ကတွာ၊ ရဟန်းယောင်ဆောင်၍။
မနုဿေ၊ လူတို့ကို။ ဝိဇ္ဇယန္တိ၊ လှည့်စားတတ်ကုန်၏။ ကိ' ဆဒနံ ကရောတိ၊
အဘယ်သို့ ရဟန်းယောင်ဆောင်ကြကုန်သနည်း ဟူမူကား။ အနာသကာ၊

တစ်စုံတစ်ခုသော အစာအာဟာရကို မစားဟန်ပြုကြကုန်၏။ ထဏှိလ-
သေယျကာ စ၊ မြေ၌ အိပ်ဟန်လည်း ပြုကြကုန်၏။ ရဇောဇလ္လံ၊
မြူ၊ အညစ်အကြေးကို။ ဓာရယန္တိ၊ ဆောင်ကြကုန်၏။ ဥက္ကုဋ္ဌိကပ္ပဓာနံ၊
ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍ အားထုတ်ခြင်း လုံ့လကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကြကုန်၏။

၁၆၁။ ပရိယာယဘတ္တု၊ ခုနစ်ရက်တစ်ကြိမ် ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်
တင်လဲကို စားခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အလှည့်အားဖြင့် စားဟန်ကိုလည်း။
ကရောန္တိ၊ ပြုကြကုန်၏။ အပါနကတ္တာ၊ ရေမသောက်ဟန် ပြုကြကုန်၏။
ပါပါစာရာ၊ ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိကုန်လျက်။ အရဟန္တာ၊ ငါတို့
ရဟန္တာတည်းဟူ၍။ ဝဒါနာ၊ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဆဒနံ
ကရောန္တိ၊ ရဟန်းယောင်ဆောင်ကြကုန်၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။
လောက၊ လောက၌။ ဗာလာ၊ မလိမ္မာဘဲကုန်လျက်။ ပဏှိတမာနိနော၊
မိမိကိုယ်ကို ငါ ပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကြကုန်သော။ ဧတေ ပုဂ္ဂလာ၊ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အသပ္ပုရိသာ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်နှင့်နှင်တို့တည်း။

၁၆၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော
သူယုတ်မာသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ကရေယျ၊ မိမိသော်လည်းပြုရာ၏။
အထော၊ ထိုမြို့။ အညမ္ပိ၊ တစ်ပါးသောသူကိုလည်း။ ကာရယေ၊ ပြုစေ
ရာ၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အသပ္ပုရိသသံသဂ္ဂေါ၊ သူတော်မဟုတ်
သူယုတ်တို့နှင့် ပေါင်းဖော်သောသူသည်။ ဒုက္ခက္ခန္ဓော၊ ဆင်းရဲအစုကို ခံရ
သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကဋျကုဒြယော၊ စပ်ခါးပြင်းထန် ပူပန်သော
မကောင်းကျိုးကို ခံရသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၆၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေ သတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါ
တို့သည်။ ဝီရိယံ၊ ဉာဏသမ္ပယုတ်ဖြစ်သော ဝီရိယအကျိုးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
ဣတိ-ဣဒံ ဝစနံ၊ ဤသို့သော စကားကို။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ ယေ
သတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။ အဟေတုဉ္စ၊ အကြောင်းကင်း၍ ဖြစ်၏
ဟူသော အယူကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ အပဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။ ယေ
သတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။ ပရကာရဉ္စ၊ သူတစ်ပါးတို့အား ကျေးဇူး
ပြုခြင်းကို လည်းကောင်း။ အတ္တကာရဉ္စ၊ မိမိအား သူတစ်ပါးတို့၏
ကျေးဇူးပြုခြင်းကို လည်းကောင်း။ တုန္တံ၊ အချည်းနှီးဟူ၍။ သမဝဏ္ဏယံ၊
အမျှပြု၍ ဆိုကြကုန်၏။

၁၆၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ လောကေ၊ လောက၌။ ဗာလာ၊ ပညာမရှိဘဲကုန်လျက်။ ပဏ္ဍိတမာနိနော၊ မိမိကိုယ်ကို ငါပညာရှိဟု ထင်မှတ်ကုန်သော။ ဧတေသတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ အသပ္ပုရိသာ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်နှင့်တို့တည်း။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တာဒိတော၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူယုတ်မာသည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ကရေယျ၊ မိမိသော်လည်း ပြုရာ၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ အညမ္ပိ၊ တစ်ပါးသောသူကိုလည်း။ ကာရယေ၊ ပြုစေရာ၏။ မဟာရာဇ။ မင်းမြတ်။ အသပ္ပုရိသသံသဂ္ဂေါ၊ သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်းဖော်သောသူသည်။ ဒုက္ခက္ခန္ဓော၊ ဆင်းရဲအစုကို ခံရ၏။ ကဋျကုဒြယော၊ သာယာခြင်းကင်းသော အကျိုးကို ရ၏။

၁၆၅။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝီရိယံ၊ ဉာဏသမ္ပယုတ်ဖြစ်သော ကာယိကစေတသိက် ဝီရိယအကျိုးသည်။ သစေ န အဿ၊ အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ကလျာဏပါပကံ ကမ္မံ၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၏ အကျိုးသည်။ သစေ န အဿ၊ အကယ်၍ မရှိသည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံ သန္တေ၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော်။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဝဇုကိံ ။ လက်သမားစသည်ကို။ န ဘရေ၊ မမွေးမြူရာ။ ယန္တာနိပိ၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း။ န ကာရယေ၊ မပြုစေရာ။

၁၆၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယသ္မာ၊ စ၊ အကြင့်ကြောင့်လည်း။ ဝီရိယံ၊ ဝီရိယ၏ အကျိုးသည်လည်းကောင်း။ ကလျာဏပါပကံ ကမ္မံ၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၏ အကျိုးသည် လည်းကောင်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ယန္တာနိ၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ် စသည်တို့ကို။ ကာရေသိ၊ ပြုစေ၏။ ဝဇုကိံ ၊ လက်သမား အစရှိသောသူကို။ ဘရတိ၊ မွေး၏။

၁၆၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး။ ဒေဝေါ၊ မိုးသည်။ ယဒိ န ဝဿေ၊ အကယ်၍ မရွာငြားအံ့။ ဟိမံ၊ ဆီးနှင်းသည်။ ယဒိ န ပတေ၊ အကယ်၍ မကျငြားအံ့။ ဧဝံ-သတိံ၊ ဤသို့ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး မိုးမရွာ ဆီးနှင်းမကျသည်ရှိသော်။ အယံ လောကေ၊ ဤလောကသည်။ ဥစ္ဆိဇ္ဇေယျ၊ ပြတ်ရာ၏။ အယံ ပဇာ၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ဝိနဿေယျ၊

F34(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၁၆၈။ မဟာရာဇာ မင်းမြတ်။ ယသွား၊ အကြင်ကြောင့်။ ဒေဝေါစ၊ မိုးသည်လည်း။ ဝဿတိ၊ ရွာ၏။ ဟိမဉ္ဇ၊ ဆီးနှင်းသည်လည်း။ အနုဖုသာ ယဟိ၊ မိုး၏ နောက်၌ ကျ၏။ တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ သဿာနိ၊ ကောက်တို့ သည်။ ပစ္စန္ဓိ၊ မှည့်ကုန်၏။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ။ ရဋ္ဌဉ္ဇ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူကို လည်း။ ပါလိတေ၊ စောင့်ရှောက်၏။

၁၆၉။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ တရမာနာနံ၊ သွားကုန်သော။ ဂဝံ၊ နွားတို့တွင်။ ပုဂံဝေါ၊ ရှေ့ဆောင်နွားမင်း ဥသဘသည်။ ဇိမုံ၊ ကောက်တကျစ်။ ဂစ္ဆတိ စေ၊ သွားငြားအံ့။ နေတ္ထေ၊ ရှေ့ဆောင်နွား မင်း ဥသဘသည်။ ဇိမုံ၊ ကောက်တကျစ်။ ဂတေ၊ သွားသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တာ၊ ထို နောက်လိုက်နွားတို့သည်။ ဇိမုံ၊ ကောက်တကျစ်။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။

၁၇၀။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်။ မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ယောရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ သေဋ္ဌသမ္ပတော၊ အထွတ်အမြတ်ဟု သမုတ်အပ်သောသူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ အဓမ္မံ၊ မတရားသော အကျင့်ကို။ စရတိ စေ၊ ကျင့်ငြား အံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့ မင်းသည် မတရားသောအကျင့်ကို ကျင့်သည်ရှိသော်။ ဣတရာ၊ မင်းမှတစ်ပါးသော။ ပဇာ၊ ပြည် သူ ပြည် သား သည် ကား။ ပဂေဝ၊ အဘယ်သို့ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ အဓမ္မံ၊ မတရားသောအကျင့်ကို။ အတိဝိယ၊ အလွန်လျှင်။ စရတိဝေ၊ ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ ရာဇာ မင်းသည်။ အဓမ္မိကော၊ မတရားသောအကျင့်ကို ကျင့် သည်။ ဟောတိ စေ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့ မင်းသည် မတရားသော အကျင့်ကို ကျင့်သည်ရှိသော်။ သဗ္ဗရဋ္ဌံ၊ အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူသည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ။ သေတိ-ဝသတိ၊ နေရ၏။

၁၇၁။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ တရမာနာနံ၊ သွားကုန်သော။ ဂဝံ၊ နွားတို့တွင်။ ပုဂံဝေါ၊ ရှေ့ဆောင်နွားမင်း ဥသဘသည်။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ ဂစ္ဆတိ စေ၊ သွားငြားအံ့။ နေတ္ထေ၊ ရှေ့ဆောင်နွားမင်းသည်။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ ဂတေ၊ သွားသည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော။ တာ၊ ထို နောက်လိုက်နွားတို့သည်။ ဥဇုံ၊ ဖြောင့်စွာ။ ယန္တိ၊ သွားကုန်၏။

၁၇၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝေမေပ၊ ဤ အတူလျှင်။ မနု-
 ဏေသု၊ လူတို့တွင်။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ ဟေဋ္ဌသမ္ပတော၊
 အထွတ်အမြတ်ဟု သမုတ်အပ်သော သူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သော
 ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရတိ စေ၊ ကျင့်ငြားအံ့။ ဧဝံ၊
 ဤသို့ မင်းတရားကျင့်သည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ ဣတရာ၊ မင်းမှ တစ်ပါး
 သော။ ပဇာ၊ ပြည်သူပြည်သားသည်။ ပဂေဝ၊ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့
 နည်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရတိဝေ၊ ကျင့်သည်သာလျှင်တည်း။ မဟာရာဇ၊
 မင်းမြတ်။ ရာဇာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ ဓမ္မိကော၊ တရားကျင့်သည်။
 ဟောတိ စေ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ မင်းတရားကျင့်သည်။ သတိ၊
 ရှိသော်။ သဗ္ဗရဋ္ဌံ၊ အလုံးစုံသော တိုင်းနိုင်ငံသူသည်။ သုခံ၊ ချမ်းမြေ့
 သာယာစွာ။ သေတိ-ဝသတိ၊ နေရ၏။

၁၇၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော ဇနော၊ အကြင်သူသည်။
 ဖလိနော၊ ချိုမြိန်မြတ်သော အရသာရှိသောအသီးကိုဆောင်သော။ မဟာ-
 ရုက္ခဿ၊ သရက်ပင်မြတ်၏။ အာမံ ဖလံ၊ အသီးစိမ်းကို။ ဆိန္ဒုတိ၊ ဆွတ်၏။
 သော ဇနော၊ ထိုသူသည်။ အဿ၊ ထိုသရက်သီး၏။ ရသဉ္စ၊ အရသာ
 ကိုလည်း။ န ဇာနာတိ၊ မခံစားရ။ အဿ၊ ထို သရက်သီး၏။ ဗီဇဉ္စ၊
 မျိုးစေ့သည်လည်း။ ဝိနဿတိ၊ ပျက်စီး၏။

၁၇၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။
 မဟာရုက္ခုပမံ၊ ချိုမြိန်မြတ်သော အရသာရှိသောအသီးကို ဆောင်သော
 သရက်ပင်မြတ်နှင့်တူသော။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို။ အဓမ္မေန၊ အဂတိသို့
 လားသဖြင့်။ ပသာသတိ၊ ဆုံးမစီရင်၏။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ အဿ၊
 ထို တိုင်းနိုင်ငံ၏။ ရသဉ္စ၊ အရသာကိုလည်း။ နဇာနာတိ။ မခံစားရ။
 အဿ၊ ထိုမင်း၏။ ရဋ္ဌဉ္စ၊ တိုင်းနိုင်ငံသည်လည်း။ ဝိနဿတိ၊ ပျက်စီး၏။

၁၇၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော ဇနော၊ အကြင်သူသည်။
 ဖလိနော၊ ချိုမြိန်မြတ်သော အရသာနှင့် ပြည့်စုံသောအသီးကို ဆောင်
 သော။ မဟာရုက္ခဿ၊ သရက်ပင်မြတ်၏။ ပက္ကဖလံ၊ သရက်သီးမှည့်ကို။
 ဆန္ဒတိ၊ ဆွတ်ယူ၏။ သော ဇနော၊ ထိုသူသည်။ အဿ၊ ထိုသရက်သီး
 ၏။ ရသဉ္စ၊ အရသာကိုလည်း။ ဝိဇာနာတိ၊ ခံစားရ၏။ အဿ၊ ထို
 သရက်သီး၏။ ဗီဇဉ္စ၊ မျိုးစေ့သည်လည်း။ န နဿတိ၊ မပျက်စီး။

၁၇၆။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။
 မဟာရုက္ခပုဒ်၊ ချိုမြိန်မြတ်သော အရသာရှိသော အသီးကိုဆောင်သော
 သရက်ပင်မြတ်နှင့်တူသော။ ရဋ္ဌ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ဓမ္မန၊ တရားသဖြင့်။
 ပသာသတိ၊ ဆုံးမစီရင်၏။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ အဿ၊ ထို ပြည်
 တိုင်းကား၏။ ရသဉ္စ၊ အရသာကိုလည်း။ ဝိဇာနာတိ၊ ခံစားရ၏။ အဿ၊
 ထိုမင်း၏။ ရဋ္ဌဉ္စ၊ တိုင်းနိုင်ငံသည်လည်း။ န နသတိ၊ မပျက်စီး။

၁၇၇။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ ယော စ ရာဇာ၊ အကြင် မင်းသည်
 လျှင်၊ ဇနပဒံ၊ ဇနပုဒ်သူကို။ အဓမ္မန၊ အဂတိလေးပါးသို့ လားရောက်
 သောအားဖြင့်။ ပသာသတိ၊ ဆုံးမစီရင်၏။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေကို အစိုးရ
 သော။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ သဗ္ဗောသမိဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သော
 အမြစ် အခွံ အရွက် အပွင့် အသီး ထောပတ် ဆီဦး အစရှိကုန်သော ဆေး
 တို့နှင့်။ ဝိရုဒ္ဓေါ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၇၈။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ တထေဝ၊ ထိုအတူလျှင်။ ယော
 ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ နေဂမေ စ၊ နိဂုံး၌နေကုန်သော သူကြွယ်တို့ကို
 လည်းကောင်း။ ယေ ဝါဏီဇာ၊ အကြင်ကုန်သည်တို့သည်။ ကယဝိက္ကယေ၊
 ရောင်းဝယ်ခြင်း၌။ ယုတ္တာ၊ လုံ့လပြုကုန်၏။ သြဇဒါနဗလိကာရေ၊
 ထိုထိုအရပ်မှ ဥစ္စာကိုဆောင်ယူခဲ့ခြင်း၊ အခွန်အတုတ်ပေးခြင်း အစွမ်းအား
 ဖြင့် သြဇာကိုပေးခြင်း၊ ခြောက်စုတစ်စု ဆယ်စုတစ်စု အစရှိသော အခွန်
 အတုတ်ပေးခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော။ တေ ဝါဏီဇေ၊ ထိုကုန်သည်တို့ကို
 လည်းကောင်း။ ဟိ သံ-ဟိ သန္ဓော၊ ညှဉ်းဆဲတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်
 ၏။ သ-သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ကောသေန၊ ကျီကြနှင့်။ ဝိရုဇ္ဈတိ၊
 ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။

၁၇၉။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။
 ပဟာရဝရခေတ္တည၊ ဤနေရာ၌နေ၍ စစ်ထိုးခြင်းငှာ သင့်၏ဟု ခေတ်ကို
 သိကုန်သော လေးသမားတို့ကို လည်းကောင်း။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်ထိုးခြင်း၌။
 ကတနိဿမေ၊ ကောင်းစွာ သင်အပ်ကျင့်အပ်သော အမှုရှိကုန်သော
 သူရဲကောင်းဖြစ်ကုန်သော။ ဥဿိတေ၊ ကျော်စော ထင်ရှားကုန်သော
 အမတ်ကြီးတို့ကို လည်းကောင်း။ ဟိ သယံ-ဟိ သယန္ဓော၊ ညှဉ်းဆဲတတ်၊

ညှဉ်းဆဲစေတတ်၏။ သ-သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ဗလေန၊ ဗိုလ်ပါနှင့်။ ဝိရုဇ္ဈတိ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။

၁၈၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဓမ္မစာရီ၊ တရားမကျင့်သော။ ခတ္တိယော၊ ရေမြေကို အစိုးရသော။ ယောရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ နေဂမာဒယော၊ နိဂုံးသူ အစရှိသည်တို့ကို။ ဟိံသတိယထာ၊ ညှဉ်းဆဲသကဲ့သို့။ တထေဝ၊ ထို့အတူလျှင်။ သံယဒမ၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးကို စောင့်ရှောက်ကုန်ထသော။ ဗြဟ္မစာရိနော၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်ထသော။ ဣသယော၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ရှာတတ်ကုန်သော ရသေ့ရဟန်းတို့ကို။ ဟိံသံ-ဟိံသန္တော၊ ညှဉ်းဆဲတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ သဂ္ဂေန၊ နတ်ပြည်နှင့်။ ဝိရုဇ္ဈတိ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။

၁၈၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဓမ္မဋ္ဌော၊ တရား၌မတည်သော။ ယောစရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်လျှင်။ အဒ္ဓသိကံ၊ အပြစ်မရှိသော။ ဘရိယံ၊ မိဖုရားကို။ ဟန္တိ-ဟနတိ၊ သတ်၏။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ လုဒ္ဓံဌာနံ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်သော ငရဲ၌ ဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်း မကောင်းမှုကို။ ပသဝတေ၊ ပွားဒေ၏။ ပုတ္တေဟိ စ၊ သားတို့နှင့်လည်း။ ဝိရုဇ္ဈတိ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။

၁၈၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဇနပဒေစ၊ ဇနပုဒ်သို့ လည်းကောင်း။ နေဂမေသုစ၊ နိဂုံးသူတို့၌ လည်းကောင်း။ ဗလေသု စ၊ ဗိုလ်ပါတို့၌ လည်းကောင်း။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ဣသယော ဧ၊ ရသေ့ရဟန်းတို့ကိုလည်း။ န စ ဟိံသေယျ၊ မညှဉ်းဆဲရာ။ ပုတ္တဒါရေ၊ သားမယား၌။ သမံ စရေ၊ အမျှကျင့်ရာ၏။

၁၈၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အသုရာဓိပေါ၊ အသူရာတို့ကို နှိပ်စက်လွှမ်းမိုး အစိုးရသော။ ဣန္ဒော၊ သိကြားမင်းသည်။ သပတ္တေ၊ မိမိရန်သူတို့ကို။ သမ္ပကမ္ပေတိဣဝ၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဘူမိပတိ၊ မြေကိုအစိုးရသော။ ရဋ္ဌပါလော၊ တိုင်းနိုင်ငံသူတို့ကို စောင့်ရှောက်တတ်သော။ အကောဓနော၊ အမျက်မသွက်သော။ တာဒိ-

သော၊ ထိုတရားစောင့်သော ရှေးမင်းတို့နှင့်တူသော သဘောရှိသော။ သ-သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ သပတ္တေ၊ မိမိရန်သူတို့ကို။ ရာဇတေဇေန၊ မင်း၏တန်ခိုးအရှိန်ဖြင့်။ သမ္ပကမေုတိ၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေနိုင်၏။

မင်းသားတို့ကို ကန်တော့စေခြင်း

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား တရားဟော တော်မူ၍ မင်းသား လေးယောက်တို့ကိုလည်း ခေါ်ပြီးလျှင် ဆုံးမတော် မူ၍ မင်း၏အမှုကို ထင်ရှားပြတော်မူသဖြင့် “ခမည်းတော် မင်းကြီးကို ကန်တော့ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ကန်တော့စေပြီးလျှင် “မင်းမြတ်....ဤ နေ့မှစ၍ မဆင်ခြင်ဘဲ ကုန်းချောတတ်ကုန်သော သူတို့၏ စကားကို ယူ လျက်ဤသို့သဘောရှိသော နိုင်ထက်ကလူမူသော အမှုကိုမပြုလင့်၊ ရှင်မင်း သားတို့....သင်တို့သည်လည်း ခမည်းတော် မင်းကြီးအား မပြစ်မှားကြကုန် လင့်” ဟု အလုံးစုံသော သူတို့အား အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၏။

အမတ်တို့ အနှင်ခံကြရ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် လျှောက်၏။ “အရှင် ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့၌ လည်းကောင်း၊ မိဖုရားကြီး၌လည်း ကောင်း၊ ပြစ်မှားလျက် ဤ သူယုတ်မာတို့ကို မှီ၍ ထို သူယုတ်မာတို့၏ စကားကိုယူသဖြင့် ထိုမကောင်းမှုကို ပြုမိ၏။ ငါးယောက်ကုန်သော ဤ သူတို့ကိုလည်းသတ်အံ့” ဟု လျှောက်၏။ “မင်းမြတ်....ဤသို့ ပြုအံ့သောငှာ မသင့်” ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် “ထိုသို့တပြိုးကား ထိုသူယုတ်တို့၏ လက် ခြေတို့ကို ဖြတ်အံ့” ဟု လျှောက်ပြန်၏။ “မင်းမြတ်....ဤ လက်ခြေဖြတ် ခြင်းကိုလည်း ပြုခြင်းငှာ မသင့်” ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုအမတ်ငါးယောက်တို့ကို အလုံးစုံသော သူ၏ ဥစ္စာတို့ကို ဆောင်ယူတတ်သော သူခိုးတို့ကဲ့သို့ပြု၍ ဦးစွန်းငါးခု ပြု ခြင်း၊ တောင်းဆွဲခြင်း၊ နွားချေးတို့ဖြင့်သွန်းလောင်းခြင်းတို့ဖြင့် မရိုမသေ ပြု၍ တိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထို ဗာရာဏသီ ပြည်၌ နှစ်ရက် သုံးရက် နေတော်မူ၍ “မမေ့မလျော့ဖြစ်လော့” ဟု ဗြဟ္မဒတ် မင်းကို ဆုံးမတော်မူလျက် ဟိမဝန္တာသို့လျှင် ကြွတော်မူ၍ ဈာန်အဘိညာဉ် တို့ကို ဖြစ်စေ၍ အသက်ထက်ဆုံး ဗြဟ္မဝိဟာရတရားတို့ကို ပွားစေ၍ ဗြဟ္မာ့ ပြည်သို့ လားတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... ငါဘုရားသည် ယခု အခါ၌သာလျှင် ပညာ ရှိသည်၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အယူဝါဒကို နှိမ်နင်းဖျက်ဆီးနိုင်သည် မဟုတ် သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် ပညာရှိသည်သာတည်း၊ သူတစ်ပါး တို့၏ အယူဝါဒကို နှိမ်နင်း ဖျက်ဆီးနိုင်သည်သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ ပုရဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသာလ၊ ပကုမကစ္စာယန၊ အဇိတကောသကမ္မလ၊ နိဂဏ္ဌနာဠပုတ္တတို့သည် ထိုအခါ ငါးယောက်ကုန် သော မိစ္ဆာအယူ ရှိကုန်သော အမတ်တို့သည် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ပိင်္ဂလအမည်ရှိသော ဗြဟ္မဒတ်မင်း ခွေးတော်ဖြစ် ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဟာဗောဓိပရိဗိုဇ် ဖြစ်ဖူး ပြီ”ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

တိတ္ထိဝါဒ၊ ဤငါးဝ၊ ရှေးကပယ်ခဲ့ပြီ။
 သုံးခုမြောက်သော မဟာဗောဓိဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူရှင် ဘဝရှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်ကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းစွာ သော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာအကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်မယ်တော်အရှင် မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာ ဘုံကျော်ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော သုံးဇာတ်အတိုင်းအရှည် ရှိသော ပဏ္ဏာသနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏ အစဉ်အနက် အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

တ္ထောဝတော—

မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိဓျေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။
 ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌိ။

တ္ထောဝတော၊ ဤမျှသောစကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိဓျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပူရမြို့တော်သည် ဆင်ဖြူရှင် ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရားမြတ် သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီဘင်းသုံးနေ သော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း သုံးဇာတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ပဏ္ဏာသနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌိတံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

ပဏ္ဏာသနိပါတ်ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ့ ပြီးပြီ။

ပုံ တော် ခုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

သဠိ နိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁—သောဏကဇာတ်

သူတော်ကောင်းတို့၏ စကားကို နာယူအပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “တဿ သုတံသာသတံ ဒဗ္ဗိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သောဏကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် နေကမ္မ ပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်၌ နေကမ္မပါရမီကို ချီးမွမ်းကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အလယ်၌ နေတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းဖြင့် တောထွက်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် မြတ်သောတောထွက်ခြင်းကို တောထွက်တော်မူဖူးသည် သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူလေ၏။

၃၃၅(၅၅၀-ပဉ္စမ)

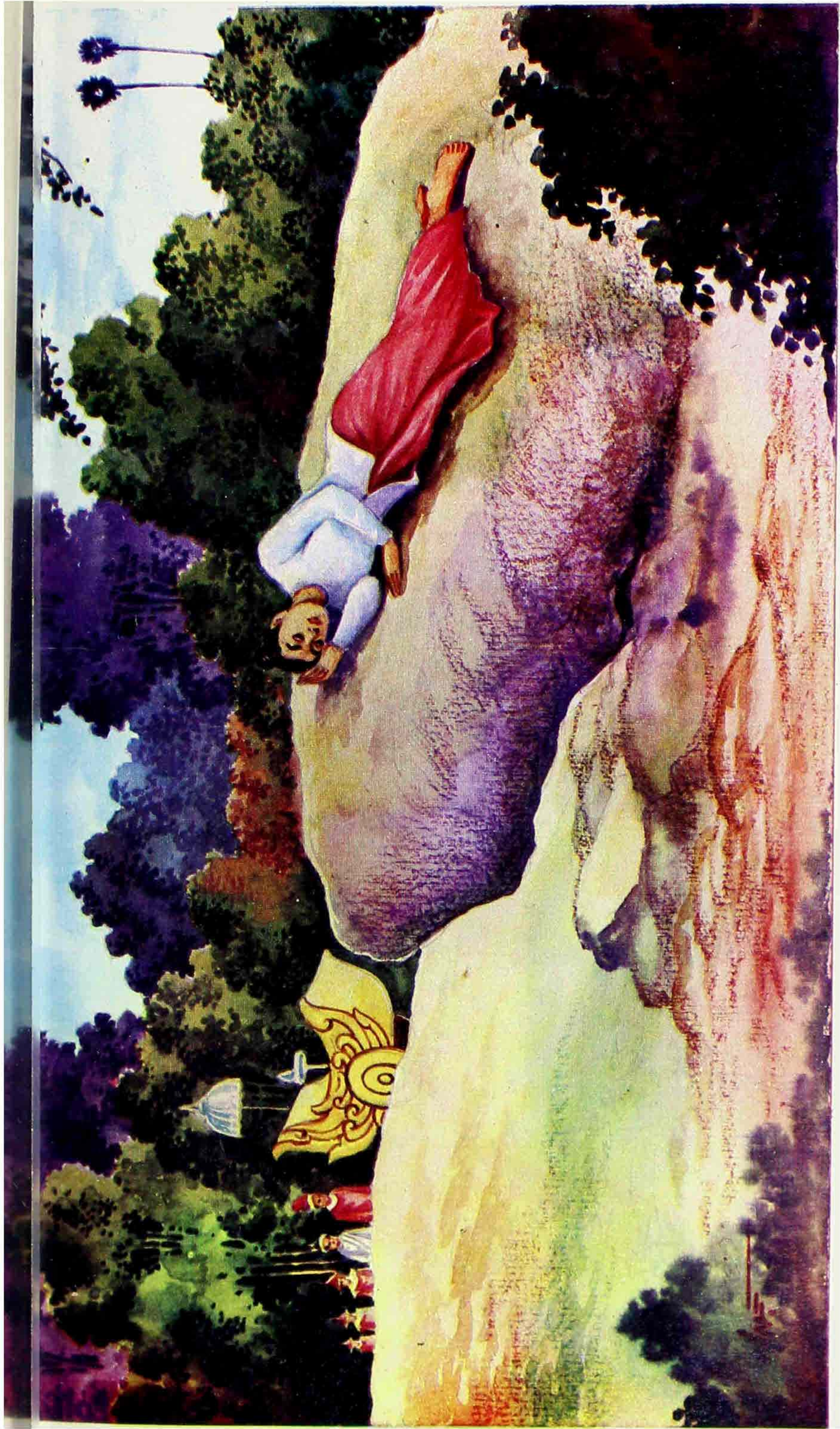

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓမင်းသည် မင်းပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမဂဓမင်း၏ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသားအား အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ “အရိန္ဒမသတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထို အရိန္ဒမသတို့သား ဖွားတော်မူသော နေ့၌ပင်လျှင် ပုရောဟိတ်အားလည်း သားဖွား၏။ ထို ပုရောဟိတ်သားအား “သောဏက သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထို မင်းသား၊ ပုရောဟိတ်သားတို့သည်လည်း အတူတကွ ကြီးကြကုန်သည်ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်ကုန်သည်ရှိသော် မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ အဆင်းအားဖြင့် အထူးမရှိကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွားသဖြင့် အတတ်သင်ကုန်ပြီးသော် ထို တက္ကသိုလ်ပြည်မှထွက်ခဲ့၍ “ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ အယူအတတ်ကို လည်းကောင်း၊ အရပ်သူတို့၏ စရိုက်ကို လည်းကောင်း သိကုန်အံ့” ဟူ၍ အစဉ်သဖြင့် ဒေသစာရီသွားကုန်သည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လေ၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေပြီးလျှင် မိုးသောက်သောနေ့၌ မြို့သို့ဝင်ကုန်၏။

အရိန္ဒမမင်းသား မင်းဖြစ်ပြီ

ထိုနေ့၌လည်း အချို့ကုန်သောသူတို့သည် “ပုဏ္ဏားတို့၏ အထံ၌ ဗေဒင်သင်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့” ဟု သနာထမင်းကို စီရင်ပြီးလျှင် နေရာတို့ကိုခင်း၍ လာလတ်ကုန်သော ထို သတို့သားတို့ကိုမြင်လျှင် အိမ်သို့သွင်း၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေစေကုန်၏။ ထိုအိမ်ဝယ် ဘုရားလောင်း နေရာ၌ ပုဆိုးဖြူကို ခင်း၏။ သောဏက သတို့သားနေရာ၌ ကမ္မလာနီကို ခင်း၏။ သောဏက သတို့သားသည် ထိုနိမိတ်ကိုမြင်၍ “ယနေ့ ငါ၏ ချစ်စွာသော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော အရိန္ဒမ မင်းသားသည် ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ငါ့အားကား စစ်သူကြီးအရာကိုပေးလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထို နှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း ထမင်းစားခြင်းကိုစွဲပြီးလတ်သော် ဥယျာဉ်သို့သာလျှင် ပြန်ခဲ့ကုန်၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသေ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ဖြစ်၏။ မင်းမျိုးသည်ကား သားမရှိ။ မှူးတော်မတ်တော် အစရှိသော သူတို့သည် ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးကုန်ပြီးသော် စည်းဝေး၍ “မင်းပြုထိုက်သော သူ၏အထံသို့ သွားလတ္တံ့” ဟု ဖုဿရထား ကိုက,၍ လှုတ်ကုန်၏။ ထို ဖုဿရထားသည် မြို့မှထွက်၍ အစဉ်သဖြင့် မင်း၏ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားပြီးလျှင် ဥယျာဉ်တော်တံခါး၌ ပြန်လည်၍

(၅၅၀-မ၊ သောဏကဇာတ်)

ပုံ-၉။ အရိန္ဒမင်းသား ကျောက်ဖျာထက်၌ အိပ်နေစဉ် ဖုဿရထားဆိုက်ရောက်လာပုံ။

တက်စီးစေအံ့သော အစီအရင်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာပေၤ၌ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ခြံ၍အိပ်၏။ သောဏက သတို့သားသည် ထို ဘုရားလောင်းအနီး၌ နေ၏။ ထို သောဏက သတို့ သားသည် တီးမှုတ်မျိုး အသံကိုကြား၍လျှင် အရိန္ဒမမင်းသားအား “ဖုံသု ရထား ရောက်လာပြီ၊ ယနေ့ ဤ အရိန္ဒမမင်းသားသည် မင်းဖြစ်၍ ငါ့ အား စစ်သူကြီးအရာကို ပေးလတ္တံ့၊ ထိုသို့ပေးသော်လည်း ငါ့အား စည်း စိမ်ချမ်းသာဖြင့် အလိုမရှိပြီ၊ ထို အရိန္ဒမမင်းသား သွားသည်ရှိသော် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ကြံ၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော ပုန်းကွယ် ရာအရပ်၌ နေ၏။ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဥယျာဉ်သို့ဝင်လေ၍ လျောင်း လျက်နေသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင် တီးမှုတ်မျိုးတို့ကို တီးမှုတ်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် နိုးလတ်လျှင် ပြန်၍ အတန်ငယ်အိပ်ပြီးမှ ထ၍ မင်္ဂလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ထက်ဝယ် ပလ္လင်တော်ဖြင့် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် လက်အုပ်ချီ၍ “အလောင်းမင်းမြတ်.... အလောင်းမင်းမြတ်အား မင်းအဖြစ်သည် ရောက်ပါ ၏” ဟု တင်လျှောက်၏။ “သင်တို့မင်းသည် သားမရှိသလော” ဟု မေး တော်မူ၏။ “အလောင်းမင်းမြတ်.... မရှိပါ” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “ထိုသို့ တပြီးကား ကောင်း၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း အား ထို ဥယျာဉ်တော်၌ပင်လျှင် အဘိသိက်သွန်း၍ ရထားသို့တင်ပြီးလျှင် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြို့သို့သွင်းကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြို့ကို လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ ရွှေနန်းပြာသာဒ်အထက်သို့ တက်တော်မူ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီး မြတ်သော ကြောင့် ကား သောဏက သတို့သားကို မအောက်မေ့မိ။

သောဏကသတို့သား ဘုရားငယ်ဖြစ်ပြီ

ထို သောဏက သတို့သားသည်လည်း အရိန္ဒမမင်း မြို့သို့ ဝင်သည် ရှိသော် လာလတ်၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာပေၤ၌ နေ၏။ ထိုအခါ သောဏက သတို့သားရှေ့၌ အညွှာမှလွတ်သော ဖက်ရွက်ရော်သည် အင်ကြင်းပင်မှ ကြွေကျ၏။ သောဏကသတို့သားသည် ဖက်ရွက်ရော်ကိုမြင်၍လျှင် “ဤဖက် ရွက်ရော်သည် ကြွေကျသကဲ့သို့ ထိုအတူ ငါ၏ကိုယ်သည်လည်း အိုခြင်းသို့ ရောက်၍ ကြွေကျလတ္တံ့” ဟု အနိစ္စ စသော အစွမ်းအားဖြင့် ဝိပဿနာကို ဖြစ်စေ၍ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ထို သောဏက သတို့သား

အား ထိုခဏ၌ပင်လျှင် လူ၏အသွင်သည် ကွယ်ပျောက်၏။ ရဟန်းအသွင် သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထိုအရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် “ယခုအခါ ငါ့အား တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ဖြစ်ခြင်းသည် မရှိပြီ” ဟု ဥဒါန်းကျူးလျက် နန္ဒမူလိဏ်ဂူ သို့ ကြွတော်မူ၏။

မင်းကြီး မိတ်ဆွေကို သတိရပြီ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း အနှစ်လေးဆယ်လွန်လျှင် အောက်မေ့မိ၍ “ငါ့ အဆွေချစ်ဖြစ်သော သောဏကသတို့သားသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု သောဏကသတို့သားကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့သော်လည်း “အကျွန်ုပ် ကြားပါ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ် မြင်ပါ၏ ဟူ၍လည်းကောင်း” ပြောဆိုအံ့သောသူကို မရသောကြောင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မြတ်သော ရွှေနန်းပြသဒ်အပြင်ဝယ် ရုဇပလ္လင်၌ နေတော်မူလျက် စောင်းသမား၊ ကချေသမား၊ သီချင်းသည်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစားလျက် “အကြင်သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏အထံမှကြား၍ ဤမည်သော အရပ်၌ ငါ့အဆွေ သောဏက နေ၏ဟု ငါ့အား ကြားလာအံ့၊ ထိုသူ အား ရွှေတစ်ရာပေးအံ့၊ အကြင်သူသည် ကိုယ်တိုင်မြင်၍ ငါ့အား ကြားလာအံ့၊ ထိုသူအား ရွှေတစ်ထောင်ပေးအံ့” ဟု တစ်ခုသော ဥဒါန်းဂါထာကို စီရင်၍ သီချင်း၏အစွမ်းဖြင့် ဥဒါန်းကျူးလိုရကား—

၁။ တဿ သုတွာ သတံ ဒမ္မိ၊ သဟဿံ ဒိဋ္ဌ သောဏကံ။
ကော မေ သောဏက မက္ခာတိ၊ သဟာယံ ပံသုကီဋ္ဌိတံ—
ဟူသော ရှေးဦးစွာသောဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၁။ ဘောန္တော၊ အချင်းတို့။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပံသုကီဋ္ဌိတံ၊ မြေမှုန့် ကစားဖက် ဖြစ်သော။ သဟာယံ သောဏကံ၊ ငါ့အဆွေသောဏကကို။ အက္ခာတိ၊ ကြားလာပါအံ့နည်း။ တဿ၊ ထို ငါ့အဆွေသောဏက၏။ ဝသနဋ္ဌာနံ၊ နေရာအရပ်ကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ အာရောစေန္တဿ၊ ငါ့အား ပြောလာသောသူအား။ သတံ၊ ရွှေတစ်ရာကို။ ဒမ္မိ၊ ငါပေးအံ့။ သောဏကံ၊ ငါ့အဆွေ သောဏကကို။ ဒိဋ္ဌ-ဒိဋ္ဌောတိ၊ မြင်၏ဟူ၍။ အာရောစေန္တဿ၊ ပြောလာသောသူအား။ သဟဿံ၊ ရွှေတစ် ထောင်ကို။ ဒမ္မိ၊ ငါပေးအံ့။

ထိုအခါ အရိန္ဒမမင်းကြီး၏ ခံတွင်းမှ နုတ်ယူဘိသကဲ့သို့ တစ်ယောက်
 သော မောင်းမငယ်သည် ထိုဥဒါန်းသီချင်းကို သီ၏။ ထို့နောင်မှ တစ်ပါး
 သော မောင်းမတို့သည် “ဤသီချင်းသည်ကား ငါတို့ အရှင်မင်းကြီး ချစ်
 မြတ်နိုးသော သီချင်းတည်း” ဟု အလုံးစုံသော မောင်းမတို့သည် သိကြကုန်
 ၏။ အစဉ်သဖြင့် မြို့၌နေသော သူ့အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်
 ၌နေသော သူ့အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း ထိုသီချင်းကိုသာလျှင် သိကြ
 ကုန်၏။ အရိန္ဒမမင်းသည်လည်း အဖန်တလဲလဲ ထိုသီချင်းကိုသာလျှင် သိ
 တော်မူ၏။

အရှင်သောဏက ကြွလာခြင်း

အနှစ်ငါးဆယ် လွန်သဖြင့်ကား ထိုအရိန္ဒမမင်းကြီးအား များစွာ
 သော သားသမီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ သားတော်အကြီးသည် ဒီသာဝု မင်း
 သား မည်၏။ ထိုအခါ အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် “အရိန္ဒမမင်း
 ကြီးသည် ငါ့ကို ဖူးမြင်လို၏။ ငါသည် ထိုအရိန္ဒမမင်းကြီးထံသို့ သွား၍
 ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ တောထွက်ခြင်း၌ အကျိုးကို လည်း
 ကောင်း ပြောဆို၍ ရဟန်းပြုအံ့သော အခြင်းအရာကို ငါပြုအံ့” ဟု ကြံတော်မူ
 ပြီးလျှင် တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးသို့ ကြွလာတော်မူလတ်၍ ဥယျာဉ်
 တော်၌ နေတော်မူ၏။

ထင်းခွေသုဇယ် ဆုရပြီ

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ရှိပြီးသော
 ပဉ္စေကဗုဒ္ဓက အမည်ရှိသော သတို့သားသည် အမိသည် စေခိုင်းအပ်သဖြင့်
 သွား၍ ဥယျာဉ်တော် အနီးဖြစ်သော တော၌ ထင်းတို့ကို ခွေသည်ရှိသော်
 အဖန်တလဲလဲ ထိုသီချင်းကိုသာလျှင် သီ၏။ ထိုအခါ အရှင်သောဏက
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပဉ္စေကဗုဒ္ဓက သတို့သားကို ခေါ်တော်မူ၍ “သုဇယ်...သင်
 သည် တစ်ပါးသောသီချင်းကို မသိမူ၍ တစ်ခုတည်းသော သီချင်းကိုသာ
 သီဘိ၏။ တစ်ပါးသော သီချင်းကို မတတ်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား.... တစ်ပါးသော သီချင်းကို မတတ်သည်မဟုတ်တတ်
 ပါ၏။ ထိုသို့ တတ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့ အရှင်မင်းကြီးသည် ဤ
 သီချင်းကိုသာလျှင် ချစ်မြတ်နိုးတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ထို သီချင်းကို
 အကျွန်ုပ်သည် အဖန်တလဲလဲ သီပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ “သင်သည် ထို

သီချင်း၏ အတုံ့ကိုသိသော တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မြင်ဖူး၏ လော”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား....မမြင်ဘူးပါ”ဟု လျှောက်၏။ “ငါသည် ထိုသီချင်း၏ အတုံ့ကိုသင်စေအံ့၊ သင်သည် အရိန္ဒမမင်းကြီး ထံသို့သွား၍ သီချင်းတုံ့ကို သိအံ့သောငှာ တတ်နိုင်အံ့လော”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား တတ်နိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ပဉ္စေဋက သတို့သားအား အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် သီချင်းတုံ့ကို ကြားတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ “မယ့် သူတို့” အစရှိသည်ကို မိန့်တော်မူ၏။ သီချင်းတုံ့ကို သင်ပြီး၍ကား ထို ပဉ္စေဋကကို လွှတ်တော်မူလိုက်၏။ “သူငယ်....သွားချေ၊ ဤ သီချင်းတုံ့ကို အရိန္ဒမမင်းကြီးနှင့်တကွ သိချေလော့၊ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် သင့်အား များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးလတ္တံ့၊ သင့်အား ထင်းတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လျင်စွာ သွားချေလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို ပဉ္စေဋက သတို့သားသည် “ကောင်းပြီ”ဟု ထိုသီချင်းတုံ့ကို သင်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် အကြင်မျှလောက် အရှင်မင်းကြီးကို ဆောင်ပါချေဦးအံ့၊ ထိုမျှလောက် အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤအရပ်၌ နေတော်မူပါကုန်လော့” ဟု ဆို၍ လျင်မြန်စွာ အမိထံသို့ သွားပြီးလျှင် “မိခင်....အကျွန်ုပ်ကို လျင်မြန်စွာ ရေချိုး၍ တန်ဆာဆင်လော့၊ ယနေ့ သင်မိခင်ကို ဆင်းရဲသောအဖြစ်မှ လွတ်စေအံ့”ဟု ဆို၍ ရေချိုး၍ တန်ဆာဆင်ပြီးသော် မင်းအိမ်တံခါးသို့ သွား၍ “အရှင်တံခါးစောင့်....သူငယ်တစ်ယောက်သည် အရှင်မင်းကြီးနှင့်တကွ သီချင်းတုံ့ကို သိအံ့ဟု လာလတ်၍ တံခါး၌ရပ်၏ဟု မင်းအား တင်လျှောက်ပါချေ” ဟု ဆို၏။ ထို တံခါးစောင့်သည် လျင်မြန်စွာသွား၍ မင်းကြီးအား တင်လျှောက်၏။ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် “လာစေလော့”ဟု ခေါ်စေတော်မူပြီးလျှင် “အမောင်....သင်သည် ငါနှင့်တကွ သီချင်းတုံ့ကို သိလတ္တံ့လော့” ဟုမိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး....သိပါအံ့”ဟု တင်လျှောက်၏။ “ထိုသို့ တပြီးကား သိလော့”ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် “အရှင်မင်းကြီး.... ဤအရပ်၌ မသိပါအံ့၊ စင်စစ်သော်ကား မြို့တော်၌ စည်လည်စေတော်မူ၍ လူများကို စည်းဝေးစေပါကုန်လော့၊ လူများအလယ်၌ သိပါအံ့” ဟု တင်လျှောက်၏။ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် ထိုသူငယ်ဆိုတိုင်း ပြုစေပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်သော မဏ္ဍပ်အလယ်ဝယ် ပလ္လင်၌ နေတော်မူ၍ ထိုသူငယ်အား လျှောက်ပတ်သောနေရာကို ပေးစေပြီးလျှင် “အခု....သင်၏ သီချင်း

ကို သီလော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးတို့သည် ရှေးဦးစွာ သီတော်မူကုန်လော့၊ နောက်မှ အကျွန်ုပ်သည် သီချင်းတို့ကို သီပါအံ့”ဟု တင်လျှောက်၏။ ထို့နောက်မှ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် ရှေးဦးစွာ သီတော်မူ၍ကား—

၁။ တဿ သုတော သတံ ဒမ္မိ၊ သဟဿံ ဒိဋ္ဌ သောဏကံ။
ကော မေ သောဏက မက္ခာတိ၊ သဟာယံ ပံသုကီဋ္ဌိတံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၁။ ဘော ကုဗေရ၊အို...သတို့သား။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပံသုကီဋ္ဌိတံ၊ မြေမှုန့်ကစားဖက် ဖြစ်သော။ သဟာယံ သောဏကံ၊ ငါ့အဆွေ သောဏကကို။ အက္ခာတိ၊ ကြားပါလတ္တံ့နည်း။ တဿ၊ ထို ငါ့အဆွေ သောဏက၏။ ဝသနဋ္ဌာနံ၊ နေရာအရပ်ကို။ သုတော၊ ကြား၍။ အာရောစေန္တဿ၊ ငါ့အား ပြောလာသောသူအား။ သတံ၊ ရွှေတစ်ရာကို။ ဒမ္မိ၊ ငါပေးအံ့။ သောဏကံ၊ ငါ့အဆွေ သောဏကကို။ ဒိဋ္ဌ-ဒိဋ္ဌောတိ၊ မြင်၏ဟူ၍။ အာရောစေန္တဿ၊ ငါ့အား ပြောလာသောသူအား။ သဟဿံ၊ ရွှေထစ်ထောင်ကို။ ဒမ္မိ၊ ငါပေးအံ့။

ဤသို့ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် ရှေးဦးစွာ ဥဒါန်းဂါထာဖြင့် သီချင်းကိုသိပြီးသော် ပဉ္စေဋ္ဌက သတို့သားသည် ထို သီချင်းတို့ကို သီဆိုလိုရကား—

၂။ မယံ သုတော သတံ ဒေဟိ၊ သဟဿံ ဒိဋ္ဌ သောဏကံ။
အဟံ တေ သောဏကက္ခိယံ၊ သဟာယံ ပံသုကီဋ္ဌိတံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောအရှင်မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ပံသုကီဋ္ဌိတံ၊ မြေမှုန့် ကစားဖက်ဖြစ်သော။ သဟာယံ သောဏကံ၊ အဆွေ သောဏကကို။ အက္ခိယံ၊ ကြားလျှောက်ပါအံ့။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ။ သုတော၊ ကြား၍။ အာရောစေန္တဿ၊ ပြောသော အကျွန်ုပ်အား။ သတံ၊ ရွှေတစ်ရာကို။ ဒေဟိ၊ ပေး

တော်မူလော့။ သောဏကံ၊ အဆွေ သောဏကကို။ ဒိဋ္ဌ-ဒိဋ္ဌောတိ၊ မြင်၏ ဟူ၍။ အာရောစေန္တဿ၊ ပြောသော အကျွန်ုပ်အား။ သဟဿံ၊ ရွှေတစ်ထောင် ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးတော်မူလော့။

ဤသို့ ပဉ္စစူဠက သတို့သားသည် သီချင်းတို့ကို သိသောအဖြစ်ကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ ပြီး၍ -

၃။ အထံ ဗြဝိ မာဏဝကော၊ ဒဟရော ပဉ္စစူဠကော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒဟရော၊ သူငယ်ဖြစ်သော။ ပဉ္စစူဠ ကော၊ ပဉ္စစူဠက အမည်ရှိသော။ မာဏဝကော၊ လူလင်ငယ်သည်။ အထ ပစ္စာ၊ ထိုမင်းကြီး သိဆိုပြီးသော နောင်မှ။ အဗြဝိ၊ ဆိုလေ၏။

ထို့နောက်မှ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် ပဉ္စစူဠက သတို့သားကို မေးတော် မူလိုရကား—

၄။ ကတမသ္မိံသော ဇနပဒေ၊ ရဋ္ဌေသု နိဂမေသု စ။
ကတ္ထံ တေ သောဏကော ဒိဋ္ဌော၊
တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၄။ ဘော မာဏဝ၊ အို...လူလင်ငယ်။ သော သောဏကော၊ ထို ငါ့အဆွေ သောဏကကို။ တေ၊ သင်သည်။ ကတမသ္မိံ ဇနပဒေ စ၊ အဘယ်ဇနပုဒ်၌ လည်းကောင်း။ ကတမေသု ရဋ္ဌေသု စ၊ အဘယ်တိုင်းတို့ ၌လည်းကောင်း။ ကတမေသု နိဂမေသု စ၊ အဘယ်နိဂုံးတို့၌ လည်း ကောင်း။ ကတ္ထံ၊ အဘယ်အရပ်၌။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်ပါသနည်း။ တံ၊ ထို အကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော အမောင်လူလင်ငယ်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ တင်လျှောက်လော့။

ပဉ္စစူဠက သတို့သားသည် အရိန္ဒမ မင်းကြီးအား တင်လျှောက်လို ရကား—

၅။ တဝေဝ ဒေဝ ဝိဇိတေ၊ တဝေ ဝုယျာနဘူမိယံ။
ဥဇ္ဇ ဝံသာ မာယာသာလာ၊ နီလောဘာသာ မနောရမာ။

၆။ တိဋ္ဌန္တိ မေဃသမာနာ၊ ရမ္မာ အညောညနိဿိတာ။
တေသံ မူလမှိ သောဏကော၊ စျာယတိ အနုပါဒနော။
ဥပါဒါနေသု လောကေသု၊ ဥယျမာနေသု နိဗ္ဗုတော—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တဝေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏လျှင်။
ဝိဇိတေ၊ နိုင်ငံတော်၌။ တဝေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏သံလျှင်။ ဥယျာန
ဘူမိယံ၊ ဥယျာဉ်တော်၌။ ဥဇ္ဇဝံသာ၊ ဖြောင့်မတ်သော ပင်စည်လည်းရှိကုန်
ထသော။ နီလောဘာသာ၊ စိမ်းညိုသော အဆင်းလည်း ရှိကုန်ထသော။
မနောရမာ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်လည်း ရှိကုန်ထသော။

၆။ မေဃသမာနာ၊ တိမ်ညို အဆင်းနှင့်လည်း တူကုန်ထသော။
ရမ္မာ၊ မွေ့လျော်ဖွယ်လည်း ရှိကုန်ထသော။ အညောညနိဿိတာ၊ အခက်
အရှက် အမြစ်တို့ဖြင့် အချင်းချင်း ရောပြွမ်းယှက်တင်၍လည်း တည်ကုန်
ထသော။ မဟာသာလာ၊ သစ်ပင်ကြီးတို့သည်။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။
တေသံ၊ ထိုသစ်ပင်ကြီးတို့၏။ မူလမှိ၊ အရင်း၌။ သောဏကော၊ အရှင်
မင်းမြတ်၏ အဆွေတော်ဖြစ်သော သောဏကသည်။ ဥပါဒါနေသု၊ ဥပါ-
ဒါန်တရားတို့၏ အာရုံဖြစ်ကုန်သော တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိတို့သည် စွဲလမ်းအပ်ကုန်
သော။ လောကေသု၊ သတ္တဝါတို့တွင်။ အနုပါဒါနေသု၊ ဥပါဒါန်တရား
တို့၏ အာရုံဖြစ်သော တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိတို့သည် မစွဲလမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဥယျ-
မာနေသု၊ ရာဂအစရှိသော တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော မီးတို့ဖြင့် လောင်ကုန်
သော သတ္တဝါတို့၌။ နိဗ္ဗုတော၊ ရာဂအစရှိသော မီးတို့ကို ငြိမ်းစေသည်
ဖြစ်၍။ စျာယတိ၊ နှစ်ပါးသော စျာန်တို့ဖြင့် နေ၏။

မင်းကြီး ဥယျာဉ်တော်ထွက်

အရိန္ဒမ မင်းသည် ထိုလုလင်ငယ် တင်လျှောက်သော စကားကိုကြား
ရလျှင် “အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဖူးမြင်အံ့” ဟု အင်္ဂါလေးပါး
ရှိသော စစ်သည်နှင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူ၍ အရှင်သောဏက
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဖူးမြင်တော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလို
သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

F36(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၇။ တတော စ ရာဇာ ပါယာသိ၊ သေနာယ စတုရင်္ဂီယာ။
ကာရာပေတွာ သမံ မဂ္ဂံ၊ အဂမာ ယေ သောဏကော။

၈။ ဥယျာနဘူမိံ ဂန္ဓာန၊ ဝိစရန္တော ဗြဟာဝနေ။
အာသိနံ သောဏကံ ဒက္ခိ၊ ဥယျမာနေသု နိဗ္ဗုတံ—

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော စ၊ ထိုနောင်မှလျှင်။ ရာဇာ၊ အရိန္ဒမမင်းကြီးသည်။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ သမံ၊ ညီညွတ်စွာ။ ကာရာပေတွာ၊ ပြုပြင်စေ၍။ စတုရင်္ဂီယာ၊ လေးပါးသောအင်္ဂါရှိသော။ သေနာယ၊ စစ်သည်ဖြင့်။ ပါယာသိ၊ သွားလေ၏။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ သောဏကော၊ အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ ဒက္ခိ၊ ရှိ၏။ တံ ဌာနံ၊ ထိုအရပ်သို့။ အဂမာ၊ သွားလေ၏။

၈။ ဥယျာနဘူမိံ၊ ဥယျာဉ်တော်သို့။ ဂန္ဓာန၊ သွားပြီး၍၊ ဗြဟာဝနေ၊ ကျယ်သောဥယျာဉ်တော် တော်၌။ ဝိစရန္တော၊ လှည့်လည်သည်ရှိသော်။ ဥယျမာနေသု၊ ရာဂ အစရှိသော တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော မီးတို့ဖြင့် လောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့၌။ နိဗ္ဗုတံ၊ ရာဂ အစရှိသော တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသောမီးတို့မှ ငြိမ်းပြီးထသော။ အာသိနံ၊ သီလက္ခန္ဓ အစရှိသော ကျေးဇူးအပေါင်းတို့ကိုလည်း ရှာမှီးပြီးထသော။ သောဏကံ၊ သောဏကမည်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို။ ဒက္ခိ၊ မြင်လေ၏။

အရှင် သောဏကကို တွေ့ရပြီ

ထိုအရိန္ဒမမင်းကြီးသည် အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ် လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေလျက် မိမိသည် ကိလေသာ၌ အလွန် မွေ့လျော်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို “အထီးကျန်သော သူတည်း” ဟု ထင်မှတ်ရကား—

၉။ ကပဏော ဝတာယံ ဘိက္ခု၊ မုဒဏ္ဍာ သံသာဠိပါရထော။
အမာတိကော အပိတိကော၊ ရုက္ခမူလသ္မိ စျာယတိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉။ ဘောဇ္ဇော အမစ္စာ၊ အိ... အမတ်အပေါင်းတို့။ မုဏ္ဍော၊ ဦးပြည်းသော။ သံဃာဋီပါရုတော၊ ဒုက္ခကိုရုံသော။ အယံဘိက္ခု၊ ဤ ရဟန်းသည်။ အမာတိကော၊ အမိမရှိသည်ဖြစ်၍။ အပိဘိကော၊ အဘမရှိ သည်ဖြစ်၍။ ကပဏော ဝတ၊ အထီးကျန်စွတကား။ ရုက္ခမူလသ္မိံ၊ သစ် ပင်ရင်း၌၊ စျာယတိ၊ သနားဖွယ် မှိုင်တွေ့ဘိ၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မင်းအား စကား တုံ့ ဆိုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကိုထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည်—

၁၀။ ဣဒံ ဝါကျံ နိသာမေတွာ၊ သောဏကော တေဒဗြဝိ။
န ရာဇ ကပဏော ဟောတိ၊ ဓမ္မံ ကာယေန ဖဿယံ။

၁၁။ ယော စ ဓမ္မံ နိယံကတွာ၊ အဓမ္မ မနုဝတ္တတိ။
သ ရာဇ ကပဏော ဟောတိ၊ ပါပေါ ပါပပရာယဏော။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောဏကော၊ သောဏက အမည် ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ ဣဒံ ဝါကျံ၊ ဤမင်းကြီးစကားကို။ နိသာ- မေတွာ၊ မှတ်၍။ တေဝဇနံ၊ ဤသို့သောစကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆိုလေ၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ ဓမ္မံ၊ ကိုးပါးသောလောကုတ္တရာ တရားကို။ ကာယေန၊ နာမကာယဖြင့်။ ဖဿယံ-ဖဿယဇ္ဇော၊ သုံးသပ် သည်ဖြစ်၍။ ကပဏော၊ အထီးကျန်သောသူသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

၁၁။ ယော စ ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်ကား၊ ဓမ္မံ၊ သုစရိုက် တရားသုံးပါးကို။ နိရံကတွာ၊ စွန့်၍။ အဓမ္မံ၊ ဒုစရိုက်သုံးပါးကို။ အနုဝတ္တတိ၊ ကျင့်၏။ သ-သော ရာဇာ၊ ထိုစရိုက်ကိုကျင့်သောမင်းသည်။ ကပဏော၊ အထီးကျန်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပါပေါ၊ ယုတ်မာစွာ သော မင်းတည်း။ ပါပပရာယဏော၊ ယုတ်မာသောအရပ်သို့ လားရအံ့ သော မင်းတည်း။

ထိုသို့ ထိုအရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဘုရားလောင်း အရိန္ဒမ မင်းကြီးကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ထိုအရိန္ဒမ မင်းကြီးသည် မိမိအား ကဲ့ရဲ့သော

အဖြစ်ကို မသိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ အမည်အမျိုးမျိုးကို ပြောဆို၍ ထို အရှင်
သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့်တကွ စကားပြောဟောခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၁၂။ အရိန္ဒမောတိ မေ နာမံ၊ ကာသိရာဇာတိ မံ ဝိဒ္ဓူ။
ကစ္စိ ဘောတော သုခဿေယျာ၊
ဣဓ ပတ္တဿ သောဏက—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂။ သောဏက၊ အရှင် သောဏက။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ နာမံ၊
အမည်ကို။ အရိန္ဒမောတိ၊ အရိန္ဒမ ဟူ၍လည်းကောင်း။ ကာသိရာဇာတိ၊
ကာသိမင်းဟူ၍လည်းကောင်း။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဝိဒ္ဓူ၊ သိကြကုန်၏။ ကစ္စိ၊
အသိနည်း။ ဣဓ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဥယျာဉ်တော်သို့။ ပတ္တဿ၊ ရောက်
လာသော။ ဘောတော၊ အရှင်ဘုရားအား။ သုခဿေယျာ၊ ချမ်းသာစွာ
အိပ်ရပါ၏လော။

ရဟန်းတို့ကောင်းခြင်း ၈-ခု

ထိုအခါ အရိန္ဒမမင်းကြီးကို အရှင်သောဏက ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါသည်
“မြတ်သောမင်းကြီး....စင်စစ်လျှင် ဤအရပ်၌လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးသော
အရပ်၌လည်းကောင်း နေသော ငါ့အား မချမ်းသာသော မည်သည် မရှိ၊
ချမ်းသာသည်သာလျှင်တည်း” ဟု ဆိုတော်မူ၍ ထိုမင်းအား ရဟန်းတို့
အား ကောင်းခြင်းမည်သည်တို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ ပြတော်မူလိုရကား—

၁၃။ သဒါပိ ဘဒြ မဓနဿ၊ အနဂါရဿ ဘိက္ခုနော။
နတေသံ ကောဠ ဩပေန္တိ၊ န ကုမ္ဘိ၊ န ကလောပိယံ။
ပရနိဋ္ဌိတ မေသာနာ၊ တေန ယာပေန္တိ သုဗ္ဗတာ ။လ။
၁၃။ အဠမမ္ပိ ဘဒြ မဓနဿ၊ အနဂါရဿ ဘိက္ခုနော။
ယံ ယံဒိသံ ပက္ကမတိ၊ အနပေက္ခောဝ ဂစ္ဆတိ—
ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊ အိမ်လည်း မရှိ
ထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာစပါးလည်း မရှိထသော။ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန်း

အား။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဘဒြံ၊ ကောင်းသည် သာလျှင်တည်း။
 မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေသံ၊ ထိုဥစ္စာစပါး မရှိကုန်သော ရဟန်းတို့
 အား။ ကောဠေ၊ ကျီကြ၍။ ဓနုဓညာနိ၊ ဥစ္စာစပါးတို့ကို။ န ဩပေန္တိ၊
 မထားကုန်။ ကုမ္ဘိ၊ အိုးစရည်း၌။ န ဩပေန္တိ၊ မထားကုန်။ ကလောပိယံ၊
 ခြင်းတောင်း၌။ န ဩပေန္တိ၊ မထားကုန်။ သုဗ္ဗတာ၊ ပေါ့သော အသက်
 မွေးခြင်း ရှိကုန်သော ရဟန်းကောင်းတို့သည်။ ပရနိဋ္ဌိတံ၊ သူတစ်ပါးအိမ်၌
 ကျက်လေပြီးသောအစာကို။ သေနာ၊ ရှာကုန်၍။ တေန၊ ထိုအစာဖြင့်။
 ယာပေန္တိ၊ မျှကုန်၏။

၁၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေန ဘိက္ခုနာ၊ အကြင် ရဟန်း
 သည်။ အနုဝဇ္ဇပိဏ္ဍော၊ အပြစ်မရှိသောဆွမ်းကို။ ဘောတ္တဗ္ဗော၊ စားအပ်၏။
 တံ ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းကို။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိလေသာသည်။
 န စ ဥပရောဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊ အိမ်
 လည်း မရှိထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာစပါးလည်း မရှိထသော။ အဿ
 ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား။ ဒုတိယမ္ပိ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘဒြံ၊
 ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

၁၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေန ဘိက္ခုနာ၊ အကြင် ရဟန်း
 သည်။ နိဗ္ဗုတော၊ အေးပြီးသော။ ပိဏ္ဍော၊ ဆွမ်းကို။ ဘောတ္တဗ္ဗော၊
 စားအပ်၏။ တံ ဘိက္ခု၊ ထိုရဟန်းကို။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိလေ
 သာသည်။ န စ ဥပရောဓတိ၊ မနှိပ်စက်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊
 အိမ်လည်း မရှိထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာစပါးလည်း မရှိထသော။ အဿ
 ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား။ တတိယမ္ပိ၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘဒြံ၊
 ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

၁၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မုတ္တဿ၊ ကိလေသာမှ လွတ်ပြီး
 ထသော။ ရဠေ၊ ရွာ၊ နိဂုံး၊ တိုင်း၊ နိုင်ငံ စသည်တို့၌။ စရတော၊ သွား
 ထသော။ ယဿ ဘိက္ခုနော၊ အကြင်ရဟန်းအား။ သင်္ဂေါ၊ ရာဂ အစရှိ
 သော ငြိတုယ်ခြင်းသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊
 အိမ်လည်း မရှိထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာစပါးလည်း မရှိထသော။ အဿ
 ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား။ စတုတ္ထမ္ပိ၊ လေးကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘဒြံ၊
 ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

၁၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နဂရမှို၊ မြို့ကို၊ ဥယျာမာနမှို၊ မီးလောင်သည်ရှိသော်။ အဿ ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်း၏။ ကိဉ္ဇိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ပရိက္ခရာကို၊ အဥယျထ၊ မီးမလောင်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊ အိမ်လည်းမရှိထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာစပါးလည်း မရှိထသော။ အဿ ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား။ ပဉ္စမမှို၊ ငါးကြိမ်မြောက်လည်း၊ ဘဒြ၊ ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

၁၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ရဋ္ဌ၊ တိုင်းပြည်တို့ကို။ ဝိလုပ္ပမာနမှို၊ ခိုးသူ လုယက်ဖျက်ဆီးသည် ရှိသော်။ အဿဘိက္ခုနော၊ ထိုပေါ့သော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ရဟန်း၏။ ကိဉ္ဇိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ပရိက္ခရာကို။ နအာဟရထ၊ ခိုးသူ မလုယက်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊ အိမ်လည်း မရှိထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာစပါးလည်း မရှိထသော။ အဿ ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား။ ဆဋ္ဌမှို၊ ခြောက်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘဒြ၊ ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

၁၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ စောရေဟိ၊ ခိုးသူတို့သည်။ ရက္ခိတံ၊ စောင့်အပ်သော။ မဂ္ဂဉ္စ၊ ခရီးကိုလည်းကောင်း။ အညေ၊ ခိုးသူမှ တစ်ပါးကုန်သော။ 'ယေ စ ပရိပန္နိကာ၊ အကြင် ကင်းစောင့်တို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေဘိ စ၊ ထို ကင်း စောင့် တို့ သည်လည်း။ ရက္ခိတံ၊ စောင့်အပ်သော။ မဂ္ဂဉ္စ၊ ခရီးကို လည်းကောင်း။ သုဗ္ဗတော၊ ပေါ့သော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ရဟန်းသည်။ ပတ္တစီဝရံ၊ သပိတ် သင်္ကန်းကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားရ၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊ အိမ်လည်း မရှိထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာ စပါးလည်း မရှိထသော။ အဿ ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား။ သတ္တမမှို၊ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘဒြ၊ ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

၂၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သုဗ္ဗတော၊ ပေါ့သော အသက်မွေးခြင်းရှိသော ရဟန်းကောင်းသည်။ ယံ ယံ ဒိသံ၊ အကြင် အကြင် အရပ် မျက်နှာသို့။ ပက္ကမတိ၊ သွားလို့၏။ တံ တံ ဒိသံ၊ ထိုထို အရပ်မျက်နှာသို့။ အနုပေက္ခောဝ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍လျှင်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားရ၏။

မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနဂါရဿ၊ အိမ်လည်း မရှိထသော။ အဓနဿ၊ ဥစ္စာစပါးလည်း မရှိထသော။ အဿ ဘိက္ခုနော၊ ထိုရဟန်းအား။ အဋ္ဌမမ္ပိ၊ ရှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ ဘဒြံ၊ ကောင်းသည်သာလျှင်တည်း။

မင်းကြီး ရဟန်းမပြုလို့

ဤသို့လျှင် အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ရှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ကောင်းခြင်းတို့ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုရှစ်ပါးထက် အလွန် ကားအရာ လည်းကောင်း အထောင် လည်းကောင်း မရေတွက်နိုင်သော ရဟန်းတို့၏ ကောင်းခြင်းတို့ကို ဤ အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဟောခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်တော်မူသည်သာတည်း။ ထိုသို့ စွမ်းနိုင်တော်မူသော် လည်း အရိန္ဒမ မင်းကြီးသည် ကာမဂုဏ်၌ အလွန် မွေ့လျော်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ စကားကို ဖြတ်၍ “အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းတို့၏ ကောင်းခြင်းတို့ဖြင့် အလိုမရှိ” ဟု မိမိ၏ ကာမဂုဏ်၌ အလို ရှိသော အဖြစ်ကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ပြလိုရကား—

- ၂၁။ ဗဟူနိ သမဏ ဘဒြာနိ၊
ယော တံ ဘိက္ခု ပသံသသိ။
အဟဉ္စ ဂိဒ္ဓေါ ကာမေသု၊
ကထံ ကာဟာမိ သောဏက။
- ၂၂။ ပိယာ မေ မာနုသာ ကာမာ၊
အထော ဒိဗျာပိ မေ ပိယာ။
အထ ကေန နံ ဝဏ္ဏေန၊
ဥဘော လောကေ လဘာမသေ—

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁။ သောဏက၊ သောဏက အမည်ရှိသော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ ယော တံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ သမဏဘဒြာနိ၊ ရဟန်းတို့အား ကောင်းခြင်းတို့ကို။ ပသံသသိ၊ ချီးမွမ်း၏။ အဟဉ္စ၊ အကျွန်ုပ်သည်ကား။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်တို့၌။ ဂိဒ္ဓေါ၊ အလွန်တပ်မက် မော၏။ ကထံ၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ကာဟာမိ၊ စွန့်နိုင်ပါ အံ့နည်း။

၂၂။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မာနသ၊ လှည့် ဖြစ်ကုန်သော။
 ကာမ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပိယ၊ ချစ်အပ်ကုန်၏။ အထေ၊ ထိုမှ
 တစ်ပါး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒိဗျ၊ နတ်၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမပိ၊
 ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း။ ပိယ၊ ချစ်အပ်ကုန်၏။ အထ၊ ထိုသို့လျက်။
 ကေန ဝဏ္ဏေန၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ဥဘော လောကေ၊
 နှစ်ပါးသော လောကတို့ကို။ လဘာမသေ၊ ရပါအံ့နည်း။

တရားဟောတော်မူခြင်း

ထိုအခါ အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထို အရိန္ဒမ မင်းကြီး
 အား တရားဟောတော်မူလိုရကား—

၂၃။ ကာမေ၊ ဂိဒ္ဓါ ကာမရတာ၊
 ကာမေသု အဓိမုစ္ဆိတာ။
 နရာ ပါပါနိ ကတုာန၊
 ဥပပဇ္ဇန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ ။လ။

၃၄။ သော တေ ဥပမာ ရာဇ၊
 အတ္ထသန္ဓဿနိ ကတာ။
 တုဉ္စ ပညာယသေ တေန၊
 ယဒိ ကာဟသိ ဝါ နဝါ—

ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

၂၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေ နရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။
 ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ ဂိဒ္ဓါ၊ တပ်မက်မောကုန်၏။ ကာမရတာ၊
 ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်ကုန်၏။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့၌။
 အဓိမုစ္ဆိတာ၊ လွန်စွာ တွေ့ဝေကုန်၏။ တေ နရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ပါပါနိ၊
 မကောင်းမှုတို့ကို။ ကတုာန၊ ပြု၍။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းမှုကို ပြုသောသူ
 တို့၏ လားရာဖြစ်သော ငရဲသို့။ ဥပပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်လေကုန်၏။

၂၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေ စ နရာ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။
 ကာမေ၊ ငါးပါးသော ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပဟန္တာန၊ တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့
 စွန့်၍။ နိက္ခန္တာ၊ တောထွက်ကုန်၏။ တေ နရာ၊ ထိုသူတို့သည်။ အကုတော

ဘယာ၊ ဘေးမှ ကင်းကုန်၏။ ကောဒိဘာဝံ၊ တစ်ယောက် အထီးတည်း
နေခြင်းသို့။ အဓိဂတာ၊ ရောက်ကုန်၏။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းမှုကို ပြုသော
သူတို့၏ လားရာဖြစ်သော ငရဲသို့။ န ဂစ္ဆန္တိ၊ မလားရကုန်။

၂၅။ အရိန္ဒမ၊ မင်းမြတ် အရိန္ဒမ။ တေ၊ သင် မင်းမြတ်အား။
ဥပမံ၊ ဥပမာကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တံ၊ ထို ဥပမာကို။ သုဏောဟိ၊
နာတော်မူလော့။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣမလောကေ၊ ဤလောက၌။
ကေစ္စေ၊ အချို့ ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဥပမာယပိ၊
ဥပမာဖြင့်လည်း။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။

ဆင်သေကောင်နှင့် ကျီးကန်း

၂၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အပ္ပပညော၊ နည်းသော ပညာရှိ
သော။ အစေတသော၊ ပညာနှင့်ယှဉ်သော စိတ်မရှိသော။ ဝါယသော၊
ကျီးတစ်ခုသည်။ မဟဏ္ဏဝေ၊ နက်ကျယ်သော ရေရှိသော။ ဂင်္ဂါယံ၊
ဂင်္ဂါ၌။ ဝုယုမာနံ၊ မျောသော။ ကုဏပံ၊ ဆင်ကောင်ပုပ်ကို။ ဒိသ္မာ၊
မြင်၍။ သဗေဓိန္ဒေသိ၊ မိမိအစွမ်းဖြင့်ကြံ၏။

၂၇။ မယာ၊ ငါသည်။ ဣဒံ ယာနဉ္စ၊ ဤယာဉ်ကိုလည်း။ လဒ္ဓံ
ဝတ၊ ရပေစုတကား။ အယံ ဘက္ခော စ၊ ဤအစာသည်လည်း။ အနပ္ပ-
ကော၊ များပေစုတကား။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စိန္တေသိ၊ ကြံ၏။ ဝေဝိန္တေတွာ၊
ဤသို့ကြံပြီး၍။ တတ္ထ၊ ထိုဆင်ကောင်ပုပ်၌။ ရတ္တိံ၊ ညဉ့်၌လည်းကောင်း။
တတ္ထ၊ ထိုဆင်သေကောင်ပုပ်၌။ ဒိဝါ၊ နေ၌ လည်းကောင်း။ တတ္ထေဝ၊
ထို ဆင်သေကောင်ပုပ်၌ သာလျှင်။ မနော၊ စိတ်၏။ နိရတော၊ အမြဲ
မွေ့လျော်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝိဟင်္ဂမော၊ ကျီးသည်။ နာဂဿ၊
ဆင်၏။ မံသာနိ၊ အသားတို့ကို။ ခါဒံ-ခါဒန္တော၊ စားလျက်။ ဂင်္ဂါဘာ-
ဂီရထောဒကံ၊ ဂင်္ဂါရေကို။ ပိဝံ-ပိဝန္တော၊ သောက်လျက်။ တောနိ စ၊
ဤသို့ ဆိုပြီးသည်တို့ကိုလည်း။ သမ္ပဿံ၊ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သည်ဖြစ်၍။
ဝနံ၊ မိမိနေရာတောသို့။ န ပလေတ္ထ၊ မပြန်ပြီ။

၂၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တဉ္စ၊ ထိုဆင်သေကောင်သည်လည်း။
 ဂင်္ဂါ၊ ဂင်္ဂါမြစ်မှ။ သြတရဏီ၊ သမုဒ္ဒရာသို့ သက်လေသည် ရှိသော်။
 ပမတ္ထံ၊ မေ့လျော့သော။ ကုဏပေ၊ ဆင်သေကောင်ပုပ်၌။ ရတံ၊ မေ့
 လျော်သော ကျီးသည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်သမုဒ္ဒရာ၌။ ပက္ခိနံ၊ ငှက်တို့၏။
 အဂတိ-ပတိဋ္ဌာနရဟိတံ၊ တည်ရာမရှိသော။ တံ သမုဒ္ဒံ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာသို့။
 အဇ္ဈဂါဟာသိ၊ ဝင်လေ၏။

၃၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သော စ ဝိဟင်္ဂမော၊ ထိုကျီးသည်။
 ဘက္ခပရိက္ခိဏော၊ အစာကုန်ပြီးသော်။ ဥဒပတ္တာ၊ ရေအပေါ်၌ ပျံ၍။
 ပစ္ဆိတော၊ အနောက်အရပ်မှ။ ပတိဋ္ဌံ၊ တည်ရာကို။ န လဘတိ၊ မရ။ ပုရ-
 တော၊ အရှေ့အရပ်မှ။ ပတိဋ္ဌံ၊ တည်ရာကို။ န လဘတိ၊ မရ။ ဥတ္တရံ၊
 မြောက်အရပ်မှ။ ပတိဋ္ဌံ၊ တည်ရာကို။ န လဘတိ၊ မရ။ ဒက္ခိဏံ၊ တောင်
 အရပ်မှ။ ပတိဋ္ဌံ၊ တည်ရာကို။ နောပိ လဘတိ၊ မရ။

၃၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သော ဝိဟင်္ဂမော၊ ထိုကျီးသည်။
 ယတ္ထ၊ အကြင် သမုဒ္ဒရာအပြင်၌။ ပက္ခိနံ၊ ငှက်တို့အား။ အဂတိ၊ တည်ရာ
 မရှိ။ တတ္ထ၊ ထို တည်ရာမရှိသော သမုဒ္ဒရာအပြင်၌။ အဂစ္ဆိ၊ ပျံသွား၏။
 ဒီသံ၊ တည်ရာအရပ်ကိုကား။ နာဇ္ဈဂါ၊ မရနိုင်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။
 သော စ ဝိဟင်္ဂမော၊ ထိုကျီးသည်။ ယထာ၊ အကြင် အခြင်းဖြင့် ပျံသွား
 ဖန် များသည်ရှိသော်။ ဒုဗ္ဗလကော၊ အားနည်း၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်
 ပျံသွားသည်ရှိသော်။ တတ္ထေဝ၊ ထိုသမုဒ္ဒရာ အပြင်၌ပင်လျှင်။ ပပတ္ထ-ပပ
 တိတော၊ ကျလေ၏။

၃၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝိပက္ခကံ၊ အဘောင်လည်း ပျက်စီး
 ထသော။ ဖန္ဒမာနံ၊ တုန်လှုပ်ထသော။ တဉ္စ၊ ထိုကျီးကိုလည်း။ သာမု-
 ဒ္ဒိကာ၊ သမုဒ္ဒရာ၌ ဖြစ်ကုန်သော။ မစ္ဆာ စ။ ငါးတို့သည် လည်းကောင်း။
 ကုမ္ဘီလာ စ၊ လင်းပိုင်တို့သည် လည်းကောင်း။ မကရာ စ၊ မကရ်းတို့သည်
 လည်းကောင်း။ သုသု စ၊ မိကျောင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ပသယု-
 ကာရာ၊ နှိပ်စက်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက်။ ခါဒိံ သု၊ စားကြကုန်၏။

၃၃။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ တုဝံ စ၊ သင်
 မင်းမြတ်သည် လည်းကောင်း။ အည၊ သင်မင်းကြီးမှ တစ်ပါးကုန်

သော။ ကာမဘောဂိနော၊ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားကြကုန်သော။
ဝိဒ္ဓါ၊ ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်မောကုန်သော။ ယေ ပုဂ္ဂလာ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် လည်းကောင်း။ စေ န ဝမိဿန္တိ၊ အကယ်၍ မစွန့်ကုန်အံ့။ တေ
ပုဂ္ဂလာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို။ ကာကပညာယ၊ ကျီးပညာနှင့်တူသော ပညာ
ရှိသသူဟူ၍။ တေ၊ ထို ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့
သည်။ ဝိဒ္ဓါ သိကုန်၏။

၃၄။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ သင်မင်းမြတ်အား။ အတ္ထသန္ဓသနီ၊
အကျိုးကို ကောင်းစွာပြတတ်သော။ ဧသော ဥပမာ၊ ဤဥပမာကို။ ကတာ၊
ပြုအပ်ပြီ။ တုဉ္စ၊ သင်မင်းမြတ်သည်လည်း။ တေန၊ ထိုအကြောင်းဖြင့်။
ပညာယသေ၊ ထင်လတ္တံ့။ ယဒိ၊ အကယ်၍။ ကာဟသိ ဝါ၊ လိုက်နာလို
လည်း လိုက်နာတော်မူလော့။ န ဝါ ကာဟသိ၊ မလိုက်နာ လိုလျှင်လည်း
နေတော်မူလော့။

နန္ဒမူလိဏ်သို့ ကြံပြီ

ဤသို့လျှင် ထိုအရိန္ဒမ မင်းကြီးအား အရှင်သောဏက ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ
သည် ဤဥပမာဖြင့် အဆုံးအမကိုပေးတော်မူပြီး၍ ယခုအခါ ထိုအဆုံးအမကို
ပင်လျှင် မြဲစွာ ပြု၍ တည်စိမ့်သော အဆုံးအမကို ပေးပြန်တော် မူလို
ရကား—

၃၅။ ဧကဝါစမ္ပိ ဒ္ဓိဝါစံ၊ ဘဏေယျ အနုကမ္ပကော။
တတုတ္တရိံ န ဘာသေယျ၊ ဒါသော ဝယျဿ သန္တိကေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနုကမ္ပကော၊ အစဉ်သနားခြင်း
ရှိသောသူသည်။ ဧကဝါစံ၊ တစ်ခွန်းသောစကားကို လည်းကောင်း။
ဒ္ဓိပိဝါစံ၊ နှစ်ခွန်းသောစကားကို လည်းကောင်း။ ဘဏေယျ၊ ဆိုဆုံးမ
ရာ၏။ တတုတ္တရိံ၊ ထိုတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းထက်အလွန်။ န ဘာသေယျ၊
မဆိုမဆုံးမရာ။ အယျဿ၊ အရှင်၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ ဒါသော ဣဝံ၊
ကျွန်ကဲ့သို့။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဟောပြော ဆုံးမပြီးလျှင် အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ နန္ဒမူလိဏ်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၃၆။ ဣဒံ ဝတုာန ပက္ကာမိ၊ သောဏကော အမိတဗုဒ္ဓိမာ။
ဝေဟာသေ အန္တလိက္ခသ္မိံ၊ အနုသာသိတုာန ခတ္တိယံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အမိတဗုဒ္ဓိမာ၊ မနှိုင်းရှည့်အပ်သော လောကုတ္တရာ ပညာရှိသော။ သောဏကော၊ သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သည်။ ဣဒံ၊ ဤသို့သော စကားကို။ ဝတုာန၊ မိန့်တော်မူပြီး၍။ ခတ္တိယံ၊ ရေမြေကို အစိုးရသော အရိန္ဒမမင်းကြီးကို။ အနုသာသိတုာန၊ ဆုံးမ တော်မူပြီး၍။ ဝေဟာသေ၊ ဝေဟာသဟု ဆိုအပ်သော။ အန္တလိက္ခသ္မိံ၊ ကောင်းကင်၌။ ပက္ကာမိ၊ ပျံကြွလေ၏။

သားတော်ကို နန်းအပ်ဖို့

ဘုရားလောင်း အရိန္ဒမ မင်းသည်လည်း ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူသော ထို အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မျက်စိမြင် ကောင်းသော ခရီးတိုင်အောင်ရပ်၍ ကြည့်မျှော်လျက် ထိုအရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မျက်စိမြင်ကောင်းသော ခရီးကို လွန်သည်ရှိသော် ထိတ် လန့်ခြင်းကို ရ၍ ကြံ၏။ “ဤ ပုဏ္ဏားသည် ယုတ်သောဇာတ် ရှိသည်ဖြစ် လျက် အသမ္ဘိန္ဒာတ္တိယ အမျိုး၌ဖြစ်သော ငါ၏ဦးခေါင်းထက်၌ မိမိ၏ ခြေမုန့် မြူတို့ကို ကြဲချလျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကြွသွားတော်မူ၏။ ငါသည်လည်း ယနေ့ပင်လျှင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် တိုင်းပြည်ကို အပ်နှင်း၍ ရဟန်းပြုတော်မူလိုရကား—

၃၇။ ကော နု မေ ရာဇကတ္တာရော၊ သူဒါ ဝေယျတ္တမာဂတာ။
ရဇ္ဇံ နိယျာဒယိဿာမိ၊ နာဟံ ရဇ္ဇေန မတ္တိကော။

၃၈။ အဇ္ဇေဝံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ကော ဇညာ မရဏံ သုဝေ။
နာဟံ ကာကောဝ ဒုမ္မေဓော၊ ကာမာနံ ဝသမန္နဂံ—

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခု၏ အပေါင်းကို ဆိုတော်မူ၏။

၃၇။ ဘောန္တော အမစ္စာ၊ အိ...အမတ်အပေါင်းတို့။ သူဒါစ၊ စဖိုသည်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဝေယျတ္တမာဂတာ၊ ထင်ရှားသောအဖြစ် သို့ ရောက်ကုန်သော နှုတ်မင်္ဂလာရှိသော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ရာဇကတ္တာရော၊ မင်း၏အာဏာကို ပြုခြင်းငှာ စွမ်း နိုင်ကုန်၏။ ဣမေ၊ ဤသူတို့သည်။ ကော နု၊ အဘယ်မှာနည်း။ ရဇ္ဇံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ နိယျာဒယိဿာမိ၊ အပ်နှင်းပါအံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ရဇ္ဇေ န၊ မင်းအဖြစ်ဖြင့်။ န အတ္တိကော၊ အလိုမရှိ။

၃၈။ ဘောန္တောအမစ္စာ၊ အိ...အမတ်အပေါင်းတို့။ အဇ္ဇေဝ၊ ယခုပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုအံ့။ သုဝ၊ နက်ဖြန်။ မရဏံ၊ သေရအံ့သည်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိနိုင်ရာအံ့နည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒုမ္ပေဒော၊ ပညာမရှိသော။ ကာကော၊ ဆင်သေ ကောင်ပုပ်၌ တပ်စွန်းသဖြင့် မွေ့လျော်ပျော်ပါးသော ကျီးကဲ့သို့။ ကာ မာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။ ဝသိ၊ အလိုသို့။ န အန္ဓဂံ၊ မလိုက်ပြီ။

ဤသို့ တိုင်းပြည်ကိုအပ်နှင်းသော အရိန္ဒမမင်းကြီးစကားကို ကြား ကုန်၍ မူးတော် မတ်တော်တို့သည် အရှင်မင်းမြတ်အား အကြောင်းကို တင်လျှောက်လိုကုန်ရကား—

၃၉။ အတ္ထိ တေ ဒဟရော ပုတ္တော၊ ဒီဃာဝု ရဋ္ဌဝစုနော။
 တံ ရဇ္ဇေ အဘိသိဉ္ဇဿု၊ သော နော ရာဇာ ဘဝိဿတိ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်ဖြစ်သော။ ဒဟရော၊ ငယ်နုစွာသော။ ရဋ္ဌဝစုနော၊ ပြည်သူတို့၏ နှလုံးကို ပွားစေတတ်သော။ ဒီဃာဝု၊ ဒီဃာဝု အမည်ရှိသော သတို့သား သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထို သားတော် ဒီဃာဝုကို။ ရဇ္ဇေ၊ မင်း အဖြစ်၌။ အဘိသိဉ္ဇဿု၊ အဘိသိက် သွန်းတော်မူပါလော့။ သော၊ ထို ဒီဃာဝု မင်းသားသည်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ် သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုသို့ တင်လျှောက်သောအခါ အရိန္ဒမ မင်းကြီးသည် သားတော်ကို ခေါ်စေတော်မူလိုရကား—

၄၀။ ခိပ္ပံ ကုမာရံ အာနေထ၊
 ဒီဃာဝံ ရဋ္ဌဝဗ္ဗနံ။
 တံ ရဇ္ဇေ အဘိသိဉ္ဇိဿံ၊
 သော ဝေါ ရာဇာ ဘဝိဿတိ-

ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၄၀။ တောန္တော၊ အိုအမတ်များတို့။ ရဋ္ဌဝဗ္ဗနံ၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ နှလုံးကို ပွားစေတတ်သော။ ဒီဃာဝံ၊ ဒီဃာဝု အမည်ရှိသော။ ကုမာရံ၊ မင်းသားကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အာနေထ၊ ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့။ တံ၊ ထို ဒီဃာဝု မင်းသားကို။ ရဇ္ဇေ၊ မင်းအဖြစ်၌။ အဘိသိဉ္ဇိဿံ၊ အဘိသိက်သွန်းအံ့။ သော၊ ထိုဒီဃာဝု မင်းသားသည်။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထို့နောင်မှ သားတော်ကို ဆောင်ယူခဲ့သော အကြောင်းကို ပြလိုရကား-

၄၁။ တတော ကုမာရံ အာနေသုံ၊
 ဒီဃာဝံ ရဋ္ဌာဗ္ဗနံ။
 တံ ဒိသ္မာ အာလပိ ရာဇာ၊
 ကေပုတ္တံ မနောရမံ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၁။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ရဋ္ဌဝဗ္ဗနံ၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ နှလုံးကို ပွားစေတတ်သော။ ဒီဃာဝံ၊ ဒီဃာဝု အမည်ရှိသော။ ကုမာရံ၊ မင်းသားကို။ အာနေသုံ၊ ဆောင်ခဲ့ကုန်ရာ၏။ ရာဇာ၊ ခမည်းတော် အရိန္ဒမ မင်းကြီးသည်။ မနောရမံ၊ နှစ်လိုဖွယ်ရှိသော။ တံ ကေပုတ္တံ၊ ထို တစ်ယောက်တည်းသော သားတော်ကို။ ဒိသ္မာ၊ ရှိ။ အာလပိ၊ ခေါ်တော်မူ၏။

ခမည်းတော် အရိန္ဒမ မင်းကြီးသည် သားတော်အား မှာထားတော်မူသဖြင့် တိုင်းပြည်ကို ဆောက်နှင်းတော်မူလိုရကား-

၄၂။ သဠိဂါမ သဟဿာနိ၊
 ပရိပုဏ္ဏာနိ သဗ္ဗသော။
 တေ ပုတ္တ ပဋိပဇ္ဇဿု၊
 ရဇ္ဇံ နိယျာဒယာမိ တေ ။လ။

၅၃။ အဇ္ဇေဝ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊
ကော ဇညာ မရဏံ သုဝေ။
နာဟံ ကာကောဝ ဒုမ္မေဓော၊
ကာမာနံ ဝသ မန္တဂံ-

ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၄၂။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ သဗ္ဗသော၊ ခပ်သိမ်းသော အခြင်း
အရာ အားဖြင့်။ ပရိပုဏ္ဏာနိ၊ ကောင်းစွာ ပြည့်ကုန်သော။ သဠိဂါမ
သဟဿာနိ၊ ခြောက်သောင်းသော ရွာတို့ကို။ တေ၊ သင် ချစ်သားသည်။
ပဋိပဇ္ဇဿ၊ စီရင်ပါလော့။ တေ၊ သင် ချစ်သားအား။ ရဇ္ဇံ၊ ပြည်စည်း
စိမ်ကို။ နိယျာဒယာမိ၊ ငါ ဆောက်နှင်း၏။

၄၃။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဇ္ဇေဝ၊
ယနေပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်။ မရဏံ၊
သေအံ့သည်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိပ်ချေအံ့နည်း။ အဟံ၊
ငါသည်။ ဒုမ္မေဓော၊ ပညာမရှိသော။ ကာကောဝ၊ ဆင်သေကောင်ပုပ်၌
မွေ့လျော်သော ကျီးကဲ့သို့။ ကာမာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။
န အန္တဂံ၊ မလိုက်ပြီ။

၄၄။ ပုတ္တ၊ ဖခင် ရင်နှစ် သားချစ်မျက်ရှု ဒီဃာဝု။ သဗ္ဗာ-
လင်္ကာရ ဘူသိတာ၊ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်ထ
သော။ သုဝဏ္ဏကစ္ဆာ၊ ရွှေကြိမ်တို့ဖြင့်လည်း ခက်အပ်ကုန်ထသော။
မာတင်္ဂါ၊ မာတင်မျိုးလည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ ဟေမကပ္ပနိဝါသသာ၊
ရွှေကြိုး ရွှေကလည်း တင်ကုန်ထသော။ တောမရက္ခံသ ပါဏိတိ၊ လှံမ
ချွန်းတောင်းလည်း လက်စွဲကုန်ထသော။ ဂါမဏိယေတိ၊ ဆင်စီး သူရဲတို့
သည်။ အာရုဇ္ဇာ၊ တက်စီးကုန်ထသော။ သဠိနာဂသဟဿာနိ၊ ခြောက်
သောင်းသော ဆင်တော်အပေါင်းတို့ကို။ တေ၊ သင် ချစ်သားသည်။
ပဋိပဇ္ဇဿ၊ စီရင်ပါလော့။ တေ၊ သင် ချစ်သားအား။ ရဇ္ဇံ၊ တိုင်းပြည်ကို။
နိယျာဒယာမိ၊ ငါ ဆောက်နှင်း၏။

၄၅။ ပုတ္တ၊ ဖခင်ရင်နှစ် သားချစ်မျက်ရှု ဒီဃာဝု။ အဇ္ဇေဝ၊
ယနေပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်။ မရဏံ၊

သေအံ့သည်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိနိုင်အံ့နည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒုမ္မေဓော၊ ပညာမရှိသော။ ကာကောဝ၊ ကျီးကဲ့သို့။ ကာမာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ န အန္တဂံ၊ မလိုက်ပြီ။

၄၆။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ သဗ္ဗာလင်္ကာရ ဘူသိတာ၊ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်ထသော။ ဇာတိယာ၊ အမျိုးအားဖြင့်။ အာဇာနီယာ စ၊ အာဇာနည်မျိုး၌လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ သိန္ဓဝါ၊ သိန္ဓောမျိုး၌လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ သိသံဝါဟိနော၊ လျင်မြန်အားနှင့်လည်း ပြည့်စုံကုန်ထသော။ ဣန္ဒြိယာ စာပဓာရိဘိ၊ သိကြားမင်း လေးတောင်လည်း လွယ်ကုန်ထသော။ ဂါမဏိယေဘိ၊ မြင်းစီးသူရဲတို့သည်။ အာရုဇ္ဇာ၊ တက်စီးကုန်ထသော။ သဌိအဿသဟဿာနိ၊ ခြောက်သောင်းကုန်သော မြင်းတော်အပေါင်းတို့ကို။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ပဋိပဇ္ဇဿ၊ စီရင်ပါလော့။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ ရဇ္ဇံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ နိယျာဒကာမိ၊ အပ်နှင်း၏။

၄၇။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇိယာမိ၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်။ မရဏံ၊ သေအံ့သည်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိနိုင်အံ့နည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒုမ္မေဓော၊ ပညာမရှိသော။ ကာကောဝ၊ ကျီးကဲ့သို့။ ကာမာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။ ဝဘံ၊ အလိုသို့။ န အန္တဂံ၊ မလိုက်ပြီ။

၄၈။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ ကန္ဒဒ္ဓါ၊ မြဲမြံစွာ ဖွဲ့အပ်ကုန်ထသော။ ဥဿိတဒ္ဓဇာ၊ ရထားဦး၌ ဆောက်အပ်သော တံခွန်လည်း ရှိကုန်ထသော။ ဒီပါ၊ သစ်ရေလည်း ရံအပ်ကုန်ထသော။ အထောပိ၊ ထိုမှ တစ်ပါးလည်း။ ဝေယက္ခါ၊ ကျားရေလည်းရံအပ်ကုန်ထသော။ သဗ္ဗာလင်္ကာရ ဘူသိတာ၊ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့်လည်း တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်ထသော။ စာပဟတ္ထေဟိ၊ လေးလည်း လက်စွဲကုန်ထသော။ ဝမ္ဗိဘိ၊ ချပ်မိန်ညှိလည်း ဝတ်ကုန်ထသော။ ဂါမဏိယေဘိ၊ ရထားစီး သူရဲတို့သည်။ အာရုဇ္ဇာ၊ တက်စီးအပ်ကုန် ထတော။ သဌိရထ-သဟဿာနိ၊ ခြောက်သောင်းကုန်သော ရထားတော် အပေါင်းတို့ကို။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ပဋိပဇ္ဇဿ၊ စီရင်ပါလော့။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ ရဇ္ဇံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ နိယျာဒယာမိ၊ ဆောင်နှင်း၏။

၄၉။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇိ-
ဃာမိ၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်။ မရဏံ၊ သေအံ့သည်ကို။
ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိနိုင်ရာအံ့နည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။
ဒုမ္မေဓော၊ ပညာမရှိသော။ ကာကောဝ၊ ကျီးကဲ့သို့။ ကာမဂုဏ်တို့၏။
ဝသံ၊ အလိုသို့။ န အန္ဓဂံ၊ မလိုက်ပြီ။

၅၀။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ ရောဟညာ၊ နိသောအဆင်းလည်း
ရှိကုန်ထသော။ ပုဂံဝုသဘာ၊ နွားလား ဥသဘဟု ဆိုအပ်သော အကြီးဖြစ်
သော နွားနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်ထသော။ သဋ္ဌိဓေနုသဟဿာနိ၊ ခြောက်
သောင်းကုန်သော နို့ညှစ်နွားမတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာ၊ ထိုနွားမ
အပေါင်းတို့ကို။ တေ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ပဋိပဇ္ဇဿ၊ စီရင်ပါလော။
တေ၊ သင် ချစ်သားအား။ ရဇ္ဇံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ နိယျာဒယာမိ၊ ဆောင်
နှင်း၏။

၅၁။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇိ-
ဃာမိ၊ ရဟန်းပြုအံ့။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်။ မရဏံ၊ သေအံ့သည်ကို။ ကော၊
အဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိနိုင်ရာအံ့နည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒုမ္မေဓော၊
ပညာမရှိသော။ ကာကောဝ၊ ကျီးကဲ့သို့။ ကာမာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။
ဝသံ၊ အလိုသို့။ န အန္ဓဂံ၊ မလိုက်ပြီ။

၅၂။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ သဗ္ဗာလင်္ကာရဘူသိဘာ၊ ခပ်သိမ်း
သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်ထသော။ ဝိဝိတြ ဝတ္ထာဘရဏာ၊
ဆန်းကြယ်သော အဝတ်တန်ဆာလည်း ဆင်ဝတ်ကုန်ထသော။ အာမုက္က
မဏိကုဏ္ဍလာ၊ ပုလဲပတ္တ မြားနားချောင်းလည်း ဆင်ဝတ်ကုန်ထသော။
သောဠသိတ္ထိသဟဿာနိ၊ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော မောင်းမတို့
သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာ၊ ထိုမောင်းမတို့ကို။ တေ၊ သင်ချစ်သား
သည်။ ပဋိပဇ္ဇဿ၊ စီရင်ပါလော့။ တေ၊ သင်ချစ်သားအား။ ရဇ္ဇံ၊
တိုင်းပြည်ကို။ နိယျာဒယာမိ၊ ဆောက်နှင်း၏။

၅၃။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား ဒီဃာဝု။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ပဗ္ဗဇိ-
ဃာမိ၊ ရဟန်းပြုစံ့။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်။ မရဏံ၊ သေအံ့သည်ကို။ ကော၊
#38(၅၅၀-ပဥပ)

အဘယ်သူသည်။ ဇညာ၊ သိနိုင်ရာအံ့နည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒုဗ္ဗေဓေ၊
ပညာမရှိသော။ ကာကောဝံ၊ ကျီးကဲ့သို့။ ကာမာနံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၏။
ဝသံ၊ အလိုသို့။ န အန္ဓဂံ၊ မလိုက်ပြီ။

သားတော်ပါ လိုက်ပါလို

ဤသို့ မိန့်ဆို မှာထားတော်မူသော စကားကိုကြား၍ သားတော်
ဒီဃာဝု မင်းသားသည် ခမည်းတော် အရိန္ဒမမင်းကြီးအား အကြောင်းကို
တင်လျှောက်လိုရကား -

၅၄။ ဒဟရဿေဝ မေ တာတ၊ မာတာ မတာတိ မေ သုတံ။
တယာ ဝိနာ အဟံ တာတ၊ ဇီဝိတုမ္ပိ န ဥဿဟေ။

၅၅။ ယထာ အာရညကံ နာဂံ၊ ပေါသော အန္ဓေတိ ပစ္စတော။
ဇေဿန္တံ ဂိရိဒုဂ္ဂေသု၊ သမေသု ဝိသမေသု စ။

၅၆။ ဧဝံ တံ အနုဂစ္ဆာမိ၊ ပုတ္တ မာဒါယ ပစ္စတော။
သုဘရော တေ ဘဝိဿာမိ၊ န တေ တေဿာမိ ဒုပ္ပရော-
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၄။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ ဒဟရဿေဝ၊ ငယ်စဉ်က
သာလျှင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မာတာ၊ မယ်တော်သည်။ မတာတိ၊ သေပြီ
ဟူ၍။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုတံ၊ ကြားဖူးပါ၏။ တာတ၊ ခမည်းတော်
မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တတာ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်နှင့်။ ဝိနာ၊
ကင်း၍။ ဇီဝိတုမ္ပိ၊ အသက်ရှည်ခြင်းငှာလည်း။ န ဥဿဟေ၊ မစွမ်းနိုင်ပါ။

၅၅။ တာတ၊ ခမည်းတော် မင်းမြတ်။ ယထာ၊ ဥပမာ မည်သည်
ကား။ သမေသု စ၊ ညီညွတ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ ဝိသမေသု စ၊
မညီညွတ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်ထသော။ ဂိရိဒုဂ္ဂေသု၊ တောင် မြောင်
ချောက်ကြားတို့၌။ ဇေဿန္တံ၊ သွားသော။ အာရညကံ၊ တော၌နေသော။
နာဂံ၊ ဆင်မင်းကို။ ပေါတော၊ ဆင်သူငယ်သည်။ ပစ္စတော၊ နောက်က။
အန္ဓေတိ ယထာ၊ အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့။

၅၆။ ဝေံတထာ၊ ထို့အတူ။ ပုတ္တံ၊ သားငယ်ကို။ အာဒါယ၊
ခေါ်ယူ၍။ ဂစ္ဆ၊ သွားတော်မူပါလော၊ ပစ္ဆတော၊ နောက်မှ။ တံ၊ သင်
ဖခင်မင်းမြတ်သို့။ အနုဂစ္ဆာမိ၊ အစဉ်တစိုက်လိုက်ပါအံ့။ တေ၊ သင် ဖခင်
မင်းမြတ်အား။ သုဘရော၊ အသက်မွေးလွယ်သည်။ ဘဝိဿာမိ၊ ဖြစ်ပါ
လတ္တံ့။ တေ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်အား။ ဒုဗ္ဘရော၊ အသက်မွေးခက်သည်။
န ဟေဿာမိ၊ မဖြစ်ရပါလတ္တံ့။

အတင်းနန်းအပ်ခဲ

ထိုသို့ သားတော် တင်လျှောက်သောအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီး
သည် မှူးတော် မတ်တော်တို့ကို စေတော်မူလိုရကား—

၅၇။ ယထာ သာမုဒ္ဓိကံ နာဝံ၊ ဝါဏိဇာနံ ဓဒနသိနံ။
ဝေါဟာရော တတ္ထ ဂဏှေယျ၊ ဝါဏိဇာ ဗျသနိ သိယာ။

၅၈။ ဝေမေဝါယံ ပုတ္တကလိ၊ အန္တရာယံ ကရော မမ။
ဣမံ ကုမာရံ ပါပေထ၊ ပါသာဒံ ရတိဝဇုနံ။

၅၉။ တတ္ထ ကမ္မုသဟတ္ထာယော၊ ယထာ သက္ကံဝ အစ္ဆရာ။
တာနံ တတ္ထ ရမေဿန္တိ၊ တာဟိ စေသော ရမိဿတိ—
ဟူသော ဤသုံးဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၅၇-၅၈။ ဘောဇ္ဇော၊ အမတ်တို့။ ယထာ၊ ဥပမာ မည်သည်
ကား။ ဓဒနသိနံ၊ ဥစ္စာကိုရှာကုန်သော။ ဝါဏိဇာနံ၊ ကုန်သည်တို့၏။
သာမုဒ္ဓိကံ၊ သမုဒ္ဓရာ၌သွားသော။ နာဝံ၊ လှေကို။ တတ္ထ၊ သမုဒ္ဓရာ၌။
ဝေါဟာရော။ အထူးထူးသော ဘေးရန်သည်။ ယဒိ ဂဏှေယျ၊ အကယ်၍
ကိုင်ငင်ငြားအံ့။ ဝါဏိဇာဗျသနိ၊ ကုန်သည်တို့၏ ပျက်စီးခြင်းသည်။
သိယာ ယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်။ အယံ ပုတ္တ-
ကလိ၊ ဤ သားယုတ်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အန္တရာယံ၊ ရဟန်းပြုခြင်း
အန္တရာယ်ကို။ ကရော၊ ပြုဘိ၏။ ဣမံ ကုမာရံ၊ ဤ မင်းသားကို။ ရတိ-
ဝဇုနံ၊ မွေ့လျော်ခြင်းကို ပွားစေတတ်သော။ ပါသာဒံ၊ ရွှေနန်းပြာသာဒ်
ထက်သို့။ ပါပေထ၊ ပျံ့ကြစေကုန်။

၅၉။ ဘောဇ္ဇော၊ အို...အမတ်အပေါင်းတို့။ တတ္ထ၊ ထိုမေ့လျော်ခြင်းကို ပွားစေတတ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်ထက်၌။ ကမ္မုသဟတ္ထာယော၊ ရွှေတန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော လက်ရှိကုန်သော။ တာ၊ ထိုမောင်းမတို့သည်။ နံ၊ ထို ဒီဃာဝုမင်းသားကို။ အစ္ဆရာ၊ နတ်သမီးအပေါင်းသည်။ သက္ကံ၊ သိကြားနတ်မင်းကို။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ရမေတိဣဝ၊ မေ့လျော်ပျော်ပါးစေသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ တတ္ထ၊ ထိုမေ့လျော်ခြင်းကို ပွားစေတတ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်၌။ ရမေသန္တိ၊ မေ့လျော်စေကုန်လတ္တံ့။ ဧသော စ၊ ဤမင်းသားသည်လည်း။ တာဟိ၊ ထိုမောင်းမတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ရမိဿတိ၊ မေ့လျော်ပျော်ပါးလတ္တံ့။

ဤသို့ မိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း အရိန္ဒမမင်းကြီးသည် သားတော် ဒီဃာဝုမင်းသားကို ထိုဥယျာဉ်တော်၌ပင်လျှင် အဘိသိက်သွန်းစေ၍ နန်းမြို့သို့ ပို့ဆောင်စေတော်မူ၏။

တောထွက်လေပြီ

မိမိသည်ကား ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း ဥယျာဉ်တော်မှထွက်သွားပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ မေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော မြေအဖို့၌ ကျောင်းဆောက်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တောသစ်မြစ် တောသစ်သီးဟူသော အာဟာရရှိသည်ဖြစ်၍ မျှတော်မူ၏။ မှူးတော် မတ်တော် စသေ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း သားတော် ဒီဃာဝုမင်းသားကို ဗာရာဏသီ နေပြည်တော်သို့ ပို့ဆောင်၏။

သားတော်မင်းပြုရပြီ

ထို ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မြို့တော်ကို လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ ရွှေနန်းပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းသားကို မင်းသမီးအပေါင်းတို့သည် မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၆၀။ တတော ကုမာရံ ပါပေသုံ၊ ပါသာဒံ ရတိဝစုနံ။
 တံ ဒီသွာ အဝစုံ ကညာ၊ ဒီဃာဝု ရဋ္ဌဝစုနံ။

၆၁။ ဒေဝတာ နုသိ ဂန္ဓဗျော၊ အဒု သက္ကော ပုရိန္ဒဒေဝါ။
 ကော ဝါ တံ ကဿ ဝါ ပုတ္တော၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ-
 ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၀။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒဘာ၊ ထို့နောင်မှ။ ကုမာရံ၊
 ဒီဃာစုမင်းသားကို။ ရတိဝရုနံ၊ မွေ့လျော်ခြင်းကို ပွားစေတတ်သော။
 ပါသာဒံ၊ ရှေ့နန်းပြာသာဒ်ထက်သို့။ ပါပေသံ၊ ပို့လေ့ကုန်၏။ ရဋ္ဌဝစုနံ၊
 တိုင်းပြည်သူအပေါင်းကို ပွားစေတတ်သော။ ဒီဃာဝံ၊ ဒီဃာစု အမည်ရှိ
 သော။ တံ၊ ထိုမင်းသားကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ကညာ၊ နန်းတွင်းသူ
 အပေါင်းတို့သည်။ အဝစုံ၊ မေးလျှောက်ကြကုန်၏။

၆၁။ ကထံ အဝစုံ၊ အဘယ်သို့ မေးလျှောက်ကြကုန်သနည်း။
 ဟူမူကား။ သာမိ၊ အရှင်။ တံ၊ သင်သည်။ ဒေဝတာ၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်
 သည်တည်း။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ ဂန္ဓဗျော၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သည်တည်း။
 အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ အဒု၊ ထိုသို့ မဟုတ်မူကား။ ပုရိန္ဒဒေဝါ၊ အလှူ
 လက်ဦး ပေးကြူးစွာသော။ သက္ကော၊ သိကြား နတ်မင်းသည်တည်း။
 အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ တံ၊ သင်သည်။ ကော၊ အဘယ်သနည်း။ ကဿ
 ဝါ၊ အဘယ်သူ၏မူလည်း။ ပုတ္တော၊ သားနည်း။ ကထံ၊ အဘယ်သို့သော
 အကြောင်းဖြင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့
 နည်း။

ထိုသို့ နန်းတွင်းသူ အပေါင်းတို့ မေးလျှောက်သောအခါ ဒီဃာစု
 မင်းသားသည် အကြောင်းကို ကြားတော်မူလိုရကား—

၆၂။ နမ္မိ ဒေဝေါ န ဂန္ဓဗျော၊ နမ္မိ သက္ကော ပုရိန္ဒဒေဝါ။
 ကာသိရညော အဟံ ပုတ္တော၊ ဒီဃာဝံ ရဋ္ဌဝစုနော။
 မမံ ဘရထ ဘဒ္ဒံ ဝေါ၊ အဟံ ဘတ္တာ ဘဝါမိ ဝေါ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

၆၂။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ရှင် မ တို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေဝေါ၊
 စတုမဟာရာဇ်နတ်သည်။ န အမ္မိ၊ မဖြစ်။ ဂန္ဓဗျော၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သည်။
 န အမ္မိ၊ မဖြစ်။ ပုရိန္ဒဒေဝါ၊ အလှူလက်ဦး ပေးကြူးစွာသော။ သက္ကော၊

သိကြား နတ်မင်းသည်။ န အမှီ၊ မဖြစ်။ အဟံ၊ ငါသည် ရဋ္ဌဝစုနော၊
တိုင်းပြည်သူအပေါင်းကို ပွားစေတတ်သော။ ဒီသာဝံ၊ ဒီသာဝု အမည်ရှိ
သော။ ကာသိရညော၊ ကာသိမင်းမြတ်၏။ ပုတ္တော၊ သားတော်တည်း။
ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းစွာ။ မမံ၊ ငါ့ကို။ ဝေါ၊ ရှင်မတို့သည်။ ဘဒ္ဒထ၊ လုပ်ကျွေး
ကြကုန်လော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝေါ၊ ရှင်မတို့၏။ ဘတ္တာ၊ ချစ်လင်သည်။
ဘဝါမိ၊ ဖြစ်အံ့။

ထိုသို့ မိန့်တော်မူလတ်သော် နန်းတွင်းသူ အပေါင်းတို့သည် ခမည်း
တော် အရိန္ဒမမင်းကြီး အကြောင်းကို မေးလျှောက်ကြပြန်ကုန်၏။ ဒီသာဝု
မင်းသားသည်လည်း အကြောင်းကို ပြန်ကြားတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို
ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

- ၆၃။ တံတတ္ထ အဝစုံ ကညာ၊ ဒီသာဝံ ရဋ္ဌဝစုနံ။
ကုဟိံ ရာဇာ အနုပ္ပတ္တော၊ ဣတော ရာဇာ ကုဟိံ ဂတော။
- ၆၄။ ပက္ခံ ရာဇာ အတိက္ကန္တော၊ ထလေ ရာဇာ ပတိဋ္ဌိတော။
အကဏကံ အဂဟဏံ၊ ပဋိပန္နော မဟာပထံ။
- ၆၅။ အဟဉ္စ ပဋိပန္နောသ္မိ၊ မဂ္ဂံ ဒုဂ္ဂတိဂါမိနံ။
သကဏကံ သဂဟဏံ၊ ယေန ဂစ္ဆန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ -
ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၃။ ဘုက္ခဝေါ ရဟန်းတို့။ တတ္ထ၊ ထို မွေ့လျော်ခြင်းကို ဖြစ်
စေတတ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်၌။ ကညာ၊ မင်းသမီး အပေါင်းတို့သည်။
ရဋ္ဌဝစုနံ၊ ပြည်သူအပေါင်းကို ပွားစေတတ်သော။ ဒီသာဝံ၊ ဒီသာဝု
အမည်ရှိသော။ တံ၊ ထိုမင်းသားကို။ အဝစုံ၊ မေးလျှောက်ကြကုန်၏။
သာမိ၊ အရှင်။ ရာဇာ၊ ငါတို့သခင် အရှင် အရိန္ဒမ မင်းမြတ်သည်။ ကုဟိံ၊
အဘယ်အရပ်သို့။ အနုပ္ပတ္တော။ ရောက်တော်မူလေသနည်း။ ရာဇာ၊ ငါတို့
သခင် အရှင် အရိန္ဒမ မင်းမြတ်သည်။ ဣတော၊ ဤ ငါတို့ တိုင်းပြည်မှ။
ကုဟိံ၊ အဘယ်အရပ်သို့။ ဂတော၊ သွားလေသနည်း။

၆၄။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ရှင်မတို့။ ရာဇာ၊ သင်တို့သခင် အရှင် အရိန္ဒမ
မင်းမြတ်သည်။ ပက္ခံ၊ ရာဂ-အစရှိသော ကိလေသာတည်း ဟူသော

ညွှန်ကို။ အတိက္ကန္တော၊ လွန်လေပြီ။ ရာဇာ။ သင်တို့သခင် အရှင် အရိန္ဒမ မင်းမြတ်သည်။ ထလေ၊ ရဟန်းအဖြစ်တည်းဟူသော ကုန်းကြည်းထက်၌။ ပဟိဋ္ဌိတော၊ တည်လေပြီ။ အကဏှကံ၊ ရာဂ-အစရှိသော ဆူးငြောင့်မှ ကင်းထသော။ အဂဟဏံ၊ ရာဂ-အစရှိသည်တို့သည် မစွဲလမ်းအပ်ထသော။ မဟာပထံ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်သို့ သွားသော သူတို့၏ ခရီးမသို့။ ပဋိပန္နော၊ သွားလေပြီ။

၆၅။ ဘဒ္ဒန္တ၊ ရှင်မတို့။ ယေန မိစ္ဆာမဂ္ဂေန၊ အကြင်မှားသော ခရီးဖြင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းမှုကိုပြုသော သူတို့၏လားရာ ဘုံဘဝသို့။ ဝစ္ဆန္တိ၊ သွားရကုန်၏။ သကဏှကံ၊ ရာဂ-အစရှိသော ဆူးငြောင့်လည်း ရှိထသော။ သဂဟဏံ၊ ရာဂ-အစရှိသည်တို့သည် စွဲလမ်းအပ်ထသော။ ဒုဂ္ဂတိဂါမိနံ၊ မကောင်းမှုကိုပြုသော သူတို့၏ သွားရာဖြစ်သော။ တံ မဂ္ဂံ၊ ထိုခရီးကို။ အဟဗ္ဗ၊ ငါသည်သာလျှင်။ ပဋိပန္နော၊ သွားသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ချေ၏။

ထို့နောင်မှ မင်းသမီးအပေါင်း မောင်းမတို့သည် ကြံကြကုန်၏။ “အရိန္ဒမ မင်းကြီးသည် ရှေးဦးစွာ ငါတို့ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုတော်မူလေပြီ။ ဤဒီဃာဝု မင်းသားသည်လည်း ကာမဂုဏ်တို့၌ တပ်စွန်းခြင်းကင်းသော စိတ်သဘောရှိ၏။ အကယ်၍ ထိုမင်းသားကို ကာမဂုဏ်၌ မမေ့လျော်စေ ကုန်အံ့၊ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုခဲ့ရာ၏။ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာ၌ အလွန် မေ့လျော်ကြောင်း ဖြစ်သော အခြင်းအရာကို ပြုကြကုန်အံ့” ဟု ကြံကြ ကုန်၏။ ကြံကုန်ပြီး၍ ထိုဒီဃာဝုမင်းသားကို အလွန် နှစ်သက်စေလိုကုန် ရကား....

၆၆။ တဿ တေ သွာဂတံ ရာဇ၊ သီဟဿေဝ ဂိရိဗ္ဗဇံ။
အနုသာသ မဟာရာဇ၊ တံ နော သဗ္ဗာသ မိဿရော-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ ရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဂိရိဗ္ဗဇံ၊ ခြင်္သေ့မငယ်နေရာ ရွှေဂူသို့။ သီဟဿ၊ သားများသေဌ်နှင့် ခြင်္သေ့မင်း၏။ အာဂတံဝ၊ လာခြင်းကဲ့သို့။ တဿ-တေ၊ ထိုအရှင်မင်းမြတ်၏။ အာဂတံ၊ လာတော်မူခြင်းသည်ကား။

သွာဂတံ၊ ကောင်းသော လာတော်မူခြင်းတည်း။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အနုသာသ၊ ဆုံးမတော်မူပါလော့။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သဗ္ဗာသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ နော-အမှောက်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဣဿရော၊ အစိုးရသော ချစ်လင်တည်း။

ဤသို့သောစကားကို ဆိုကုန်၍ အလုံးစုံသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ကို တီးမှုတ်ကြကုန်၏။ အထူးထူးအပြားပြားသော ကခြင်း၊ သီခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံသည် အလွန်များ၏။ ထိုဒီဃာစုမင်းသားသည် များမြတ်သော စည်းစိမ်အခြံအရံဖြင့် ယစ်သည်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်ကို မအောက်မေ့ပြီ။ တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၍ ကံအားလျော်စွာ လား၏။ ဘုရားအလောင်းသည်လည်း စျာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ အသက်၏အဆုံး၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့....ယခုအခါ၌ သာလျှင် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို ဘောထွက်တော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို တောထွက်တော် မူဖူးသည်သလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအခါ အရှင်သောဏက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီ။ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ ဒီဃာစုမင်းသား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ အရိန္ဒမမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဆင်သေကောင်ပုပ်၊ ကျီးကန်းယုတ်၊ အဟုတ်မက်ကာ သေရရှာ။
ရှေးဦးစွာသော သောဏကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-သံကိစ္စဇာတ်

သူတော်ကောင်းတရား နာရ၍ သောက ကင်းဝေးရခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဒိသ္မာ နိသိန္န ရာဇာနံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသံကိစ္စဇာတ်ကို ဇီဝိက၏ သရက်ဥယျာဉ်တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အဇာတသတ်မင်း၏ ပိတုဃာတကကံကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုစကားသည် မှန်၏။ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ဒေဝဒတ်ကိုအမှီပြု၍ ထိုဒေဝဒတ်၏စကားဖြင့် ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုသတ်စေ၍ သံဃဘေဒကကံကို ပြုသောအဆုံး၌ပျက်စီးသော ပရိသတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား အနာဖြစ်လတ်သော် “သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့အံ့” ဟု ညောင်စောင်း ထမ်းစင်ဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသော ဒေဝဒတ်၏ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် တံခါးအနီး၌ မြေမျိုသောအဖြစ်ကို ကြား၍ “ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားသခင်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ မြေသို့ဝင်ရသဖြင့် အဝီစိ၌ဖြစ်၏။ ငါသည်လည်း ထိုဒေဝဒတ်ကို အမှီပြု၍ တရားစောင့်သော မင်းတရားဖြစ်သော ခမည်းတော်ကို သတ်မိ၏။ ငါသည်လည်း မြေသို့ဝင်ရအံ့လော့” ဟု ကြောက်သည်ဖြစ်၍ မင်းစည်းစိမ်၌ စိတ်၏သာယာခြင်းကို မရ၊ အတန်ငယ် အိပ်အံ့ဟု အိပ်ခြင်းသို့ ကပ်ကာမျှဖြင့်လျှင် အထူးကိုးယူဇနာရှိသော သံမြေ၌ကျ၍ သံတံကျင်တို့ဖြင့် လျှိုဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ခွေးတို့သည် နှုတ်ဖြင့် ခဲကုန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကြောက်မက်ဖွယ်သောအသံဖြင့် မြည်တမ်းလျက် ထ,၏။

အဇာတသတ် ဘုရားရှင်ထံ ခစားဝင်ပုံ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မိုးလေးလတို့၏ အဆုံးဖြစ်သော ကြာခေါင်းလောင်းပွင့်တိုး တန်ဆောင်မှန်းလပြည့်နေ့၌ မှူးတော် မတ်တော်အပေါင်း ခြံရံလျက် မိမိစည်းစိမ်ကို ကြည့်၍ “ငါ့ခမည်းတော်စည်းစိမ်သည် ဤငါ့စည်းစိမ်ထက် ကြီးမြတ်၏။ ငါသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော တရားစောင့်ပေသော မင်းတရားကို ဒေဝဒတ်ကို အမှီပြု၍ သတ်မိ၏” ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ ကြံစည်သည်သာလျှင်ဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်း၏ ကိုယ်၌ပူလှောင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ကိုယ်အလုံးကို ချွေးဖြင့်စွတ်၏။ ထို့နောက်မှ “အဘယ်

F39(၅၅၀-ပဉ္စမ)

သူသည်သာလျှင် ငါ၏ဘေးကို ဖျောက်အံ့သောငှာ တတ်နိုင်ပါလတ္တံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ “အားဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကိုထား၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါးသောသူမည်သည် မရှိ” ဟု သိ၍ “ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြီးစွာ ပြစ်မှားမိ၏၊ အဘယ်သူသည် ငါ့ကို ဆောင်ယူ၍ ပြုပါလတ္တံ့နည်း” ဟု ကြံသည်ရှိသော် “ဇီဝကကိုထား၍ ဇီဝကမှတစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ငါ့ကိုဆောင်ယူ၍ မပြုနိုင်လတ္တံ့” ဟု ကောင်းစွာမှတ်ပြီးလျှင် ထိုဇီဝကကို ခေါ်တော်မူ၍ သွားရခြင်း၏အကြောင်းကို ပြုလိုရကား -

ရမဏီယာ ဝတ ဘောဒေါသိနာ ရတ္တိ-

ဟူသော ဥဒါန်းကိုကျူး၍ “ယနေ့ အဘယ်မည်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားသို့ ဆည်းတပ်ရကုန်အံ့နည်း” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ပူရဏကဿပတို့၏ တပည့်အစရှိသော မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် ပူရဏကဿပ အစရှိသော ဒိဋ္ဌိတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ပြောဆိုတင်လျှောက်လိတ်သော် ထိုသူတို့၏ စကားကို မယူမူ၍ ဇီဝကကို မေးတော်မူပြန်လျှင် ထို ဇီဝကသည် သဗ္ဗညုဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို ပြောဆို၍ “အရှင်မင်းမြတ်....အရှင်မင်းမြတ်သည် သဗ္ဗညုဘုရားသခင်သို့ ဆည်းကပ်ပါလော့” ဟု တင်လျှောက်လိတ်သော် ဆင်ယာဥ် စသည်တို့ကို က-စေ၍ ဇီဝက၏သရက်ဥယျာဉ်တောသို့ ထွက်တော်မူပြီးလျှင် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ပျူငှာလောကဝတ်ကို ပြုပြီးသော် မျက်မှောက်၌ဖြစ်သော ရဟန်း၏အကျိုးကို မေးလျှောက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ သာယာသော သာမညဖလသုတ် ဓမ္မဒေသနာကို နာရ၍ သာမညဖလသုတ်ကို ဟောတော်မူသောအဆုံး၌ ရတနာသုံးပါးသို့ ဆည်းကပ်တတ်သော ဥပါသကာ၏ အဖြစ်ကို ကြားလျှောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့၍ သွားလေ၏။

စိတ်ချမ်းသာမှုရပြီ

ထို အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ အလှူပေးလျက် သီလစောင့်လျက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ပေါင်းဖော်ခြင်းကိုပြု၍ သာယာစွာသော တရားစကားကို ကြားနာလျက် ကလျာဏမိတ္တနှင့် ပေါင်းဖော်ရသဖြင့် ကြောက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ကင်းသော ကြက်သီးမွေးညှင်း ထ

ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းကိုရလျှင် ချမ်းသာသဖြင့် ဣရိယာ ပုထိလေးပါးတို့ကို ပြုရ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ တရားသဘင်ဝယ် စကား ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ပိတုသာတကံ ကို ပြုမိသောကြောင့် ကြောက်ခြင်းသို့ရောက်၏။ မင်းစည်းစိမ်ကိုမို့၍ စိတ် ချမ်းသာခြင်းကို မရရကား အလုံးစုံသော ဣရိယာပုထိတို့၌ ဆင်းရဲကိုသာ လျှင် ခံရ၏။ ထို အဇာတသတ်မင်းသည် ယခုမူကား သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားကိုစွဲ၍ ကလျာဏမိတ္တနှင့် ပေါင်းဖော်ရသဖြင့် ကြောက်လန့်ခြင်း ကင်းလျက် အစိုးရခြင်း မင်း၏ချမ်းသာကို ခံစားရ၏” ဟုစကားကို ဖြစ်စေ ကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလိတ်၍ “ရဟန်းတို့...ယခု အခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလိတ် ၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက် ကုန်လတ်သော် “ရဟန်းတို့... အခုအခါ၌သာလျှင် ဤ အဇာတသတ်မင်း သည်အဘကို သတ်သောကြောင့် စိတ်မချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ရ၍ ငါ့ကို မို့၍ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤအဇာတသတ် သည် အဘကိုသတ်ပြီး၍ ငါ့ကိုမို့၍ ချမ်းသာစွာ အိပ်ရဘူးပြီ” ဟု မိန့် တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် ၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗြဟ္မဒတ်မည်သောသားကို ရ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေ ယူတော်မူ၍ ဖွားမြင်ပြီးသော် ထိုဘုရားလောင်းအား “သံကိစ္စ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော မင်းသား ပုဏ္ဏားတို့သည် မင်းအိမ်၌သာလျှင် အတူတကွ ကြီးကြကုန်၏။ အချင်းချင်း ချစ်မြတ်နိုး သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြကုန်၏။ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ် ပြည်သို့ သွားကုန်ပြီးလျှင် အလုံးစုံသောအတတ်တို့ကိုသင်၍ တစ်ဖန် ပြန် လည်ခဲ့ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် သားတော် အား အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မူ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း အိမ်ရှေ့မင်းအထံ၌သာလျှင် နေ၏။

ဖခင်ကိုသတ်ရန်ကြံ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဥယျာဉ်ကစားအံ့သောငှာ သွားသောခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်း

သင်္ကာမြင်လျှင် ထိုစည်းစိမ်၌ လောဘကိုဖြစ်စေ၍ “ငါ၏ ခမည်းတော် သည် ငါ့အစ်ကိုနှင့်တူ၏။ အကယ်၍ ထိုခမည်းတော်၏ သေလွန်ခြင်းကို ငံ့လင့်အံ့၊ ကြီးရင့်သောအခါမှ မင်းအဖြစ်ကိုရလတ္တံ့။ ထိုသို့ကြီးရင့်သော အခါမှ မင်းအဖြစ်ကို ရသည်ရှိသော် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့ နည်း၊ ခမည်းတော်ကိုသတ်၍ မင်းအဖြစ်ကိုယူအံ့” ဟု ကြပြီးလျှင် ဘုရား လောင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၏။

မိတ်ဆွေ တားမြစ်

ဘုရားလောင်းသည် “အရှင်သား...ပိတုဃာတကကံ မည်သည်ကား အလွန် ဝန်လေးစွာ၏။ ငရဲသို့ လားရအံ့သော အကြောင်းတည်း၊ အဘကို သတ်ခြင်းကို ပြုအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ မပြုလင့်” ဟု တားမြစ်၏။

သံကိစ္စ တောထွက်သွား

ထိုအိမ်ရှေ့မင်းသည် အဖန်တလဲလဲ ပြောဆို၍ သုံးကြိမ်မြောက် အောင် ထိုဘုရားလောင်းသည် တားမြစ်လျှင် ခြေရင်း၌ ခစားကုန်သော သူတို့နှင့် တိုင်ပင်၏။ ထိုခြေရင်း၌ ခစားသော သူတို့သည်လည်း ဝန်ခံ၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ သေခြင်းအကြောင်းကို စုံစမ်းကြကုန်၏။ ဘုရား လောင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ “ငါသည် ထိုသူတို့နှင့်တကွတစ်ပေါင်း တည်း မဖြစ်အံ့” ဟု နှလုံးသွင်း၍ မိဘတို့ကို မပန်မူ၍လျှင် မြတ်သော တံခါးဖြင့် ထွက်ခဲ့၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်းကို ပြုသဖြင့် စျာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ တောသစ်မြစ် သစ်သီးဟူသော အစာရှိ သည်ဖြစ်၍ နေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်း သွားသည်ရှိသော် ခမည်း တော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကိုသတ်၍ များစွာသော မင်း၏စည်းစိမ်ကို ခံစား ၏။ “သံကိစ္စ သတို့သားသည် ရဟန်းပြုသတတ်” ဟု ကြား၍ များစွာကုန် သော အမျိုးသားတို့သည် အိမ်မှထွက်၍ ထို သံကိစ္စ သတို့သား၏အထံ၌ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ထို သံကိစ္စရသေ့ သည် များစွာသော ရသေ့ အပေါင်း ခြံရံလျက် ထို ဟိမဝန္တာ၌သာလျှင် နေ၏။ အလုံးစုံသော ရသေ့ တို့သည် လည်း စျာန်သမာဗတ်ကို ရကုန်သလျှင်ကတည်း။ မင်းသည်လည်း ခမည်း တော်ကို သတ်ပြီးလျှင် အနည်းငယ်မျှသောကာလပတ်လုံး မင်းစည်းစိမ်ကို

ခံစားရသဖြင့် ထိုအခါမှစ၍ ကြောက်လန့်လျက် စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းကို မရသည်ဖြစ်၍ ငရဲ၌ ကမ္မကရဏသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ထင်၏။

မင်းကြီး မိတ်ဆွေကိုအောက်မေ့နေ

ထိုမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို အောက်မေ့၏။ “ငါ့အဆွေ ဖြစ်သော သံကိစ္စ သတို့သားသည် “အဘကိုသတ်သော ကံ မည်သည်ကား အလွန် ဝန်လေးစွာ၏။ မပြုလင့် ဟု တားမြစ်၍ ငါ့ကို မိမိစကားကိုယူစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်မရှိသည်ကို ပြုလျက် ထွက်ပြေးလေ၏။ ထို သံကိစ္စသည် ဤ အရပ်၌ အကယ်၍ရှိအံ့၊ ငါ့အား ပိတုဃာတကကံကို ပြုခြင်းငှာ မပေးလေရာ၊ ငါ၏ ဤ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းဘေးကိုလည်း ပယ်ဖျောက်လေရာ၏။ ထို သံကိစ္စသည် ယခုအခါ အဘယ်မှာ နေလေသနည်း၊ ထို သံကိစ္စနေရာအရပ်ကို အကယ်၍ ငါသည် သိပါအံ့၊ ထို သံကိစ္စကို ခေါ်စေရလေ၏။ အဘယ်သူသည် ထို သံကိစ္စနေရာအရပ်ကို ငါ့အား ကြားလာပါအံ့နည်း” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ နန်းတော်တွင်း၌ လည်းကောင်း၊ မင်းပွဲသဘင်၌ လည်းကောင်း ထို ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသာလျှင် ပြောဆို၏။

သံကိစ္စရသေ ကြွလာ

ဤသို့လျှင် ရှည်သောကာလသို့ ရောက်လတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် “ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ငါ့ကို အောက်မေ့၏။ ငါသည် ထိုဗြဟ္မဒတ် မင်း၏ နန်းတော်သို့သွား၍ ထိုမင်းအား တရားဟောသဖြင့် ထိုမင်းကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကင်းသည်ကို ပြု၍လာခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု အနှစ်ငါးဆယ်တို့ပတ်လုံး ဟိမာန္တာ၌နေ၍ ရသေ့ငါးရာခြံရံလျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်လာလတ်ပြီးလျှင် ဒါယပဿအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်၌ သက်၍ ရသေ့ အပေါင်းခြံရံလျက် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာအပြင်၌ နေတော်မူ၏။ ဥယျာဉ်စောင့်သည် ထိုဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ “ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားကားအဘယ်အမည်တော် ရှိသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ “သံကိစ္စသူခမိန်မည်၏” ဟုကြား၍ ဥယျာဉ်စောင့်သည်လည်း သိလျှင် “အရှင်ဘုရား... အကြင်မျှလောက် အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီးကို ဆောင်ပါဈေဦးအံ့၊ ထိုမျှလောက် အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤအရပ်၌ နေတော်မူပါဦးလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ အရှင်မင်းကြီးသည် အရှင်ဘုရားတို့ကို

ဖူးမြင်လိုပါ၏”ဟု ပန်လျှောက်သဖြင့် ရှိခိုး၍ လျင်မြန်စွာ မင်း၏ နန်းတော် သို့သွားပြီးလျှင် သံကိစ္စ ရှင်ရသေ့၊ ရောက်လာသောအကြောင်းကို မင်း အား တင်လျှောက်၏။

မင်းကြီး ဆည်းကပ်၍မေးမြီ

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုရသေ့ အထံသို့ သွား၍ ပြုအပ်သည်နှင့်ယှဉ် သော အဆောက်အဦကို ပြု၍ ပြဿနာမေးလျှောက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၆၇။ ဒိသွာ နိသိန္ဒု ရာဇာနံ၊ ဗြဟ္မဒတ္တံ ရထေသဘံ။
အထဿ ပဋိဝေဒေသိ၊ ယထာသိ အနုကမ္ပကော ။လ။

၇၄။ ကံ ဂတိံ ပေစ္စ ဂစ္ဆန္တိ၊ နရာ ဓမ္မာတိစာရိနော။
အတိစိဏ္ဍော မယာ ဓမ္မော၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော—
ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောဥယျာနပါလော၊ ထိုဥယျာဉ် စောင့်သည်။ ရာဇာနံ-ရာဇသဘာယံ၊ မင်းကွန်း၌။ နိသိန္ဒု၊ နေသော သံယံစွရသေ့ကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ အထ၊ ထိုသို့ မြင်ပြီးသောနောင်မှ။ ယဿ၊ အကြင် သံကိစ္စရသေ့ အား။ အနုကမ္ပကော၊ အစဉ်အောက်မေ့ သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထို သံကိစ္စရသေ့ အား။ အနုကမ္ပံ၊ အစဉ် အောက်မေ့ထသော။ ရထေသဘံ၊ ရထားစီးချင်း မင်းဘကာတို့ထက် မြတ် ထသော။ ဗြဟ္မဒတ္တံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကို။ ပဋိဝေဒေသိ၊ ကြားလျှောက်၏။

၆၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣသိနံ၊ ရသေ့ တကာတို့ထက်။ သာဓုသမ္ပတော၊ ကောင်းမြတ်၏ဟု သမုတ်အပ်သော။ အယံသံကိစ္စော၊ ဤ သံကိစ္စရှင်ရသေ့ သည်။ အနုပုတ္တော၊ ရောက်လာတော်မူ၏။ တရ- မာနရူပေါ၊ အဆောတလျင်။ နိယျာဟိ၊ ကြွတော်မူပါလော့။ မဟေသိနံ၊ သီလက္ခန္ဓ အစရှိသော ကျေးဇူးအပေါင်းကို ရှာမှီးလေ့ရှိသော ရှင်ရသေ့ ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ပဿ၊ ဖူးမြင်တော်မူပါလော့။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ တတော၊ ထိုသို့ ကြားလျှောက်ပြီးသော နောင်မှ။ ရထေသဘော၊ ရထား စီးချင်း မင်းဘကာတို့ထက် မြတ်သော။ ရာဇာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။

တရမာနုရူပေါ၊ အဆောတလျင်။ ယုတ္တံ၊ က-အပ်သော။ သန္ဓနံ၊ ရထားထက်သို့။ အာရုယု၊ တက်စီး၍။ မိတ္တာမစ္စ ပရိဗျူဇ္ဇော၊ ချစ်ကျမ်းဝင်သော မှူးတော် မတ်တော်အပေါင်းခြံရံလျက်။ အဂမာသိ။ သွားလေ၏။

၆၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကာသိနံ၊ ကာသိတိုင်းသူတို့၏။ ရဋ္ဌဝစုနော။ တိုင်းပြည်သူအပေါင်းတို့ကို ပွားစေတတ်သော။ ရာဇ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်။ ဝါဠဗီဇနိ၊ သာမြီးယပ် လည်းကောင်း။ ဥက္ကံသဉ္ဇ၊ ရှေ့သင်းကျစ် လည်းကောင်း။ ခဂ္ဂဉ္ဇ၊ သန်လျက်လည်းကောင်း။ ဆတ္တဉ္ဇ၊ ထီးဖြူလည်းကောင်း။ ဥပါဟနဉ္ဇ၊ ရှေးခြံနင်းလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဉ္စကကုဇာနိ၊ ငါးပါးကုန်သော မင်းမြောက်တန်ဆာတို့ကို။ နိက္ခံပ၊ ထားခဲ့၍။

၇၀။ ယာနုမှာ၊ ရထားထက်မှ။ ဩရုယု၊ သက်၍။ ပဋိစ္ဆဒံ၊ မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးကို။ ဌပယံတွာ၊ ဘဏ္ဍာစိုးလက်၌ ထားခဲ့၍။ ဒါယပဿသ္မိံ၊ ဒါယပဿ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်၌။ အာသိနံ၊ နေလင့်သော။ သံကိစ္စံ၊ သံကိစ္စရှင်ရသေ့သို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်လေ၏။

၇၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော ရာဇာ၊ ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည်။ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ကပ်လေပြီး၍။ ဣသိနာ၊ သံကိစ္စရှင်ရသေ့နှင့်။ သဟ၊ အတူတကွ။ သမ္မောဒိ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟော၏။ တံကထံ၊ ထို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောသော စကားကို။ ဝီတိသာရေတွာ၊ ဆုံးစေပြီး၍။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌။ ဥပါဝိသိ၊ ကပ်၏။

၇၂။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်လျောက်အပတ်သော အရပ်၌။ နိသိန္နော၊ နေပြီးသာလျှင်။ အထပစ္စာ၊ ထို့နောင်မှ။ ကာလံ၊ ပြဿနာမေးအံ့သော ကာလကို။ အမညထ၊ သိ၏။ တတော၊ ထိုသို့သိပြီးသောနောင်မှ။ ပါပါနိ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုကံတို့ကို။ ပုစ္ဆိတံ၊ မေးအံ့သောငှာ။ ပဋိပဇ္ဇထ၊ ဆည်းကပ်လေ၏။

၇၃။ ဣသိနံ၊ ရသေ့အပေါင်းတို့တွင်။ သာဓုသမ္ပတံ၊ သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်အပ်သော။ ဣသိသံဃပုရက္ခတံ၊ ရသေ့အပေါင်းသည်

ခြံရံအပ်သော။ ဒါယပဿသ္မိံ၊ ဒါယပဿအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်တော်၌။
အာသိနံ၊ နေသော။ သံကိစ္စံ၊ သံကိစ္စအမည်ရှိသော။ ဣသိံ ရှင်ရသေ့
ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးလျှောက်၏။

၇၄။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဓမ္မာတိစာရိနော၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး
တရားကိုလွန်၍ ကျင့်ကုန်သော။ နရာ၊ လူတို့သည်။ ပေစ္စံ၊ တမလွန်ဘဝ
၌။ ကံ ဂတိံ၊ အဘယ်မည်သောဂတိသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားရကုန်အံ့နည်း။
ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဓမ္မော၊ သုစရိုက်တရားကို။
အတိစိဏ္ဍော၊ လွန်၍ကျင့်မိ၏။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော အရှင်ဘုရား
သည်။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြား
တော်မူပါလော့။

ရသေ့ကြီး တရားဟောခြင်း

ထိုသို့မေးလျှောက်သော စကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်
မြတ်သော “မင်းကြီး...ထိုသို့တပြီးကား နာတော်မူလော့” ဟု ဆို၍ ရှေး
ဦးစွာ အဆုံးအမကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူ
လိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၇၅။ ဣသိံ အဝစ သံကိစ္စော၊ ကာသိနံ ရဋ္ဌဝစုနံ။
အာသိနံ ဒါယပဿသ္မိံ၊ မဟာရာဇ သုဏောဟိမေ။

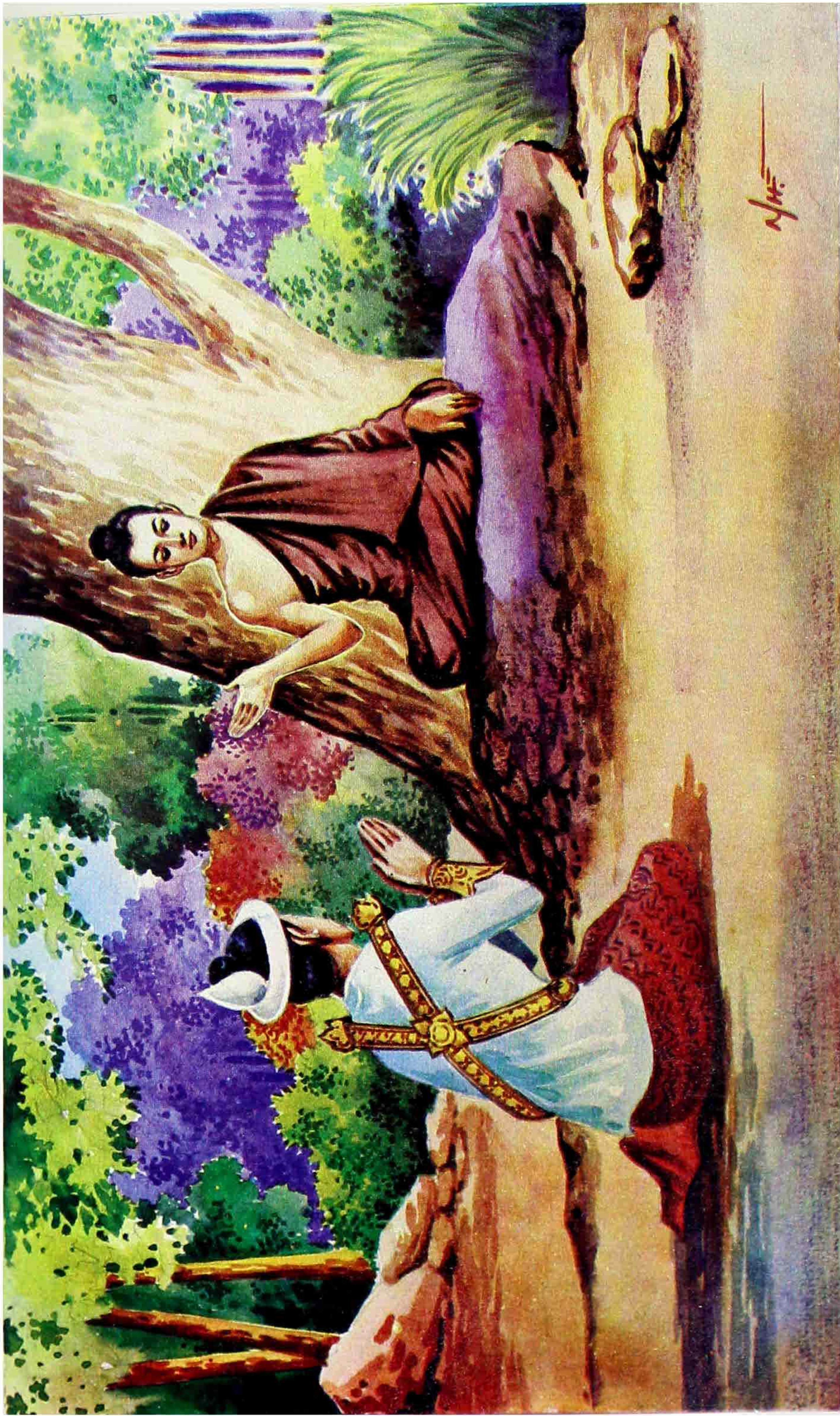
၇၆။ ဥပ္ပထေန ဝဇန္တဿ၊ ယော မဂ္ဂ မနုဿာသတိ။
တဿ စေ ဝစနံ ကယိရာ၊ နာဿ မဂ္ဂေယျ ကဏုကော။

၇၇။ အဓမ္မံ ပဋိပန္နဿ၊ ယော ဓမ္မ မနုဿာသတိ။
တဿ စေ ဝစနံ ကယိရာ၊ န သော ဂစ္ဆေယျ ဒုဂ္ဂတိံ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အာသိနံ၊ ရသေ့တို့၏။ ဒါယပဿ-
သ္မိံ၊ နေရာဖြစ်သော ဒါယပဿ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်၌။ ကာသိနံ၊
ကာသိတိုင်းသူတို့၏။ ရဋ္ဌဝစုနံ၊ တိုင်းပြည်သူအပေါင်းကို ပွားစေတတ်
သော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကို။ သံကိစ္စော၊ သံကိစ္စ အမည်ရှိသော။ ဣသိံ၊

(၅၅၀-မ၊ သံကဏ္ဍဇာတ်)

ပုံ-၁၀။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ဘုရားလောင်းရှင်ရသောက အဆုံးအမပေးနေပုံ။

ရှင်ရသေ့သည်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟံ၊ နာလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝစ၊ ဆိုလေ၏။

၇၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယောဣသိ၊ အကြင်ရသေ့သည်။ ဥပ္ပထေန၊ ခိုးသူရှိသောခရီးဖြင့်။ ဝဇန္တဿ၊ သွားသော ယောက်ျားအား။ မဂ္ဂံ၊ ဘေးမရှိသောခရီးကို။ အနုသာသတိ၊ ကြား၏။ တဿဣသိနော၊ ထိုဘေးမရှိသော ခရီးကိုကြားသော ရှင်ရသေ့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ စေကယိရာ၊ အကယ်၍ လိုက်နာငြားအံ့။ အဿ ပုရိသဿ၊ ထိုသို့လိုက်နာသော ယောက်ျား၏။ မုခံ၊ မျက်နှာကို။ ကဏ္ဍကော၊ ခိုးသူသည်။ န မဂ္ဂေယျ၊ မမြင်ရာ။

၇၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယောဣသိ၊ အကြင်ရသေ့သည်။ အဓမ္မံ၊ ဒုစရိုက်တရားကို။ ပဋိပန္နဿ၊ ကျင့်သော ယောက်ျားအား။ ဓမ္မဓမ္မေန၊ သုစရိုက်တရားဖြင့်။ အနုသာသတိ၊ ဆုံးမ၏။ တဿ ဣသိနော၊ ထိုရှင်ရသေ့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ စေကယိရာ၊ အကယ်၍ လိုက်နာငြားအံ့။ သော ပုရိသော၊ ထိုလိုက်နာသော ယောက်ျားသည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ဒုဂ္ဂတိသို့။ န ဂစ္ဆေယျ၊ မလားရာ။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား အဆုံးအမကို ပေးတော်မူပြီး၍ အလွန်လည်း ငရဲကြီးရှစ်ထပ် အစရှိသည်တို့ကို ဖွင့်လှစ်၍ ပြတော်မူသဖြင့် ထိုမင်းအား တရားဟောပြန်လိုရကား -

၇၈။ ဓမ္မော ပထော မဟာရာဇ၊ အဓမ္မော ပန ဥပ္ပထော။
အဓမ္မော နိရယံ နေတိ၊ ဓမ္မော ပါပေတိ သုဂ္ဂတိံ ။လ။

၁၃၄။ ယေ မိဂေန မိဂံ ဟန္တိ၊ ပက္ခိ ဝါ ပန ပက္ခိနာ။
အသန္တော ရဇသာ ဆန္ဒာ၊ တာ ဂတေ နိရယုဿဒံ -
ဟူသော ဤငါးဆယ့်သုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဓမ္မော ကုသိုလ် ကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးသည်။ ပထော၊ ကောင်းမှုကို ပြုသောသူတို့၏ သွားရာဖြစ်သော ဘေးမရှိသော မြတ်သောခရီးမတည်း။ အဓမ္မောပန၊ အကုသိုလ်ကမ္မပထ။

တရားဆယ်ပါးသည်ကား။ ဥပ္ပထော၊ မကောင်းမှုကို ပြုသောသူတို့၏ သွားရာဖြစ်သော ဘေးနှင့်တကွသော ခရီးတည်း။ အဓမ္မော၊ အကုသိုလ် တရားသည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ နေတိ၊ ဆောင်တတ်၏။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ် တရားသည်။ သုဂတိံ၊ သုဂတိဘဝသို့။ ပါပေတိ၊ ရောက်စေတတ်၏။

၇၉။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဓမ္မစာရိနော၊ မကောင်းသော အကျင့် ကို ကျင့်လေ့ ရှိကုန်သော။ ဝိသမဇီဝိနော၊ မကောင်းသော အသက်မွေး ခြင်း ရှိကုန်သော။ ယေ နရာ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ ပေစ္စ၊ တမလွန် ဘဝ၌။ ယံ ဂတိံ၊ အကြင်ငရဲသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားရကုန်၏။ ဧတေသံ နရာနံ၊ ထိုသတ္တဝါတို့၏။ တေ နိရယေ၊ ထိုငရဲတို့ကို။ မေ၊ ငါ၏။ သန္တိကာ၊ အထံမှ၊ သုဏောဟိ၊ နာလော။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်

၈၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သဠိဝေါ၊ သဠိုးငရဲလည်းကောင်း၊ ကာဠသုတ္တော စ၊ ကာဠသုတ် ငရဲလည်းကောင်း။ သံဃာတော စ၊ သံဃာ တ ငရဲ လည်းကောင်း။ ဒေစ ရောရူဝေါ၊ ဇာလရောရူဝ, ဓူမရောရူဝ ငရဲ နှစ်ပါးတို့ လည်းကောင်း။ အထာပရော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ မဟာအဝီစိ စ၊ မဟာအဝီစိငရဲ လည်းကောင်း။ တာပနော စ၊ တာပနငရဲလည်းကောင်း။ မဟာတာပနော စ၊ မဟာတာပန ငရဲ လည်းကောင်း။

၈၁။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဋ္ဌ၊ ရှစ်ပါးကုန်သော။ ဧတေနိရယာ၊ ထို ငရဲကြီးတို့ကို။ အက္ခာတာ၊ ဟောတော်မူအပ်ကုန်၏။ ဒုရတိက္ကမာ၊ လွန်နိုင် ခဲကုန်၏။ လုဒ္ဒကမ္မေဟိ၊ ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို ပြုတတ်ကုန်သော ငရဲထိန်းတို့ဖြင့်။ အာကိဏ္ဏာ၊ ပြုမ်းကုန်၏။ ပစ္စေကာ၊ တစ်ခုတစ်ခုသော ငရဲကြီးကိုစွဲ၍။ သောဠသုဿဒါ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးကုန်သော ဥဿဒ ငရဲတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

ဝန်တိုသူတို့ ငရဲ

၈၂။ ကဒရိယာ၊ ဝန်တိုစဉ်းလဲသော သူတို့သည်။ တာပနာ၊ ကျရာခံရာ ဖြစ်ကုန်၏။ ယောရာ၊ ကြမ်းကြုတ်ကုန်၏။ အစိမန္တော၊ အရောင် ရှိကုန်၏။ မဟဗ္ဘယာ၊ ကြီးသောဘေးရှိကုန်၏။ လောမဟံသနုပ္ပါ၊ ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ် ရှိကုန်၏။ ဘေဟ္မာ၊ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ရှိကုန်၏။ ပဋိဘယာ၊ ဘေးကိုဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲကုန်၏။

၈၃။ စတုကဏ္ဍာ၊ လေးထောင့် ရှိကုန်၏။ စတုဒ္ဒါရာ၊ တံခါး
လေးမျက်နှာ ရှိကုန်၏။ ဝိဘတ္တာ၊ လေးတံခါးစီ ဝေဖန်အပ်ကုန်၏။
ဘာဂသော၊ တံခါးခရီးမအားဖြင့်။ မိတာ၊ နှိုင်းယှဉ်အပ်ကုန်၏။ အယော
ပါကာရ ပရိယန္တာ၊ သံတံတိုင်းလျှင် အဆုံးရှိကုန်၏။ အယသ၊ ကိုးယူဇနာ
ရှိသော သံအိုးကင်းဖြင့်။ ပဋိကုဇ္ဇိတာ၊ ဖုံးအုပ်ကုန်၏။

၈၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေသံ နိရယာနံ၊ ထိုငရဲတို့၏။
ဘူမိ၊ မြေတို့သည်။ အယောမယာ၊ သံဖြင့် ပြီးကုန်၏။ ဇလိတာ၊ အလျှံ
ပြောင်ပြောင်တောက်သော။ တေဇသ၊ မီးနှင့်။ ယုဘာ၊ ယှဉ်ကုန်၏။
သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ယောဇနသတံ၊ ယူဇနာ တစ်ရာတိုင်အောင်။
ဗုဋ္ဌာ၊ ထိကုန်လျက်။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။

ရသေ့ ရဟန်းကို ဆဲသူတို့ငရဲ

၈၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။
တပဿိနံ၊ ခြိုးခြံစွာသော အကျင့်ရှိကုန်သော။ သညတာနံ၊ ကိုယ်၊ နှုတ်၊
နှလုံးကို စောင့်ရှောက် တတ်ကုန်သော။ ဣဿိနံ၊ ရသေ့တို့အား။
အတိဝတ္တာရာ၊ ကြမ်းကြုတ်သော စကားတို့ဖြင့် လှန်ကျူး၍ ဆိုတတ်
ကုန်၏။ ဧတေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဥဒ္ဓံပါဒါ၊ ခြေကားမိုးမြော်၊ အဝံသိရာ၊
ဦးခေါင်းစောက်ထိုး။ နိရယေ၊ ငရဲ၌။ ပတန္တိ၊ ကျကုန်၏။

၈၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဘူနဟုနော၊ မိမိ အစီးအပွားကို
ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုရသေ့တို့အား ကြမ်းကြုတ်သောစကား
ဖြင့် လှန်ကျူး၍ ဆိုတတ်ကုန်သောသူတို့သည်။ ဗိလက်တာ၊ အပိုင်းအပိုင်း
ပြု၍ ချက်အပ်ကုန်သော။ မစ္ဆာယထာ၊ ငါးတို့ကဲ့သို့။ ပစ္စန္တိ၊ ကျက်ကုန်၏။
ကိဗ္ဗိသကာရိနော၊ ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကို ပြုလေ့ ရှိကုန်သော။ နရာ၊
လူတို့သည်။ သံဝစ္ဆရေ၊ နှစ်တို့ကို။ အသံခေယျ၊ မရေ မတုက်နိုင်ကုန်။
မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ အန္တရဗာဟိရံ၊ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပိုက်ကို။
ဥယျမာနေန၊ လောင်သော။ ဂတ္တေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ နိရယာ၊ ငရဲမှ။ နိက္ခမနံ၊
ထွက်ခြင်းကို။ သေိနော၊ ရှာကုန်သောငရဲသူတို့သည်။ ဒွါရံ၊ တံခါးကို။
နာမိဂစ္ဆန္တိ၊ မရကုန်။

၈၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ ထိုငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည်။ ပုရတ္ထိမေန၊ အရှေ့မျက်နှာဖြင့်။ ဓာဝန္တိ၊ ပြေးလေကုန်၏။ တတော၊ ထိုအရှေ့မျက်နှာမှ။ ပစ္ဆတော၊ အနောက်မျက်နှာဖြင့်။ ဓာဝန္တိ၊ ပြေးလေကုန်၏။ တတော၊ ထိုအနောက်မျက်နှာမှ။ ဥတ္တရေန၊ မြောက်မျက်နှာဖြင့်။ ဓာဝန္တိ၊ ပြေးလေကုန်၏။ တတော၊ ထိုမြောက်မျက်နှာမှ။ ဒက္ခိဏံ၊ တောင်မျက်နှာသို့။ ဓာဝန္တိ၊ ပြေးလေကုန်၏။ ယံ ယဉ္ဇိဒ္ဓါရံ၊ အကြင်အကြင် အမှတ်မရှိသော တံခါးသို့။ ဓာဝန္တိ၊ ပြေးလေကုန်၏။ တံ တဒေဝ၊ ထိုသို့ အမှတ်မရှိသော တံခါးသည်လျှင်။ ပိဓိယျရေ၊ ပိတ်နှင့်လေ၏။

၈၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နိရယဂါမိနော၊ ငရဲသို့ လားရကုန်သော။ ဇနာ၊ ငရဲသူသတ္တဝါတို့သည်။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ သတသဟဿာနိ၊ အနှစ်တစ်သိန်းတို့ပတ်လုံး။ အနပ္ပကံ၊ အတိုင်းအရှည်မရှိသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသို့။ ပတ္တာ၊ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဗာဟာ၊ လက်နှစ်ဖက်တို့ကို။ ပဂ္ဂယ၊ ချီ၍။ ကန္ဒန္တိ၊ ငိုကြွေးကုန်၏။

၈၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေဇသာ၊ တန်ခိုးဖြင့်။ ဒုရတိက္ကမေ၊ လွန်နိုင်ခဲကုန်သော။ သာဓုရူပေ၊ ကောင်းသောသဘောရှိကုန်သော ရသေ့တို့ကို။ ကုပ္ပိကံ၊ အမျက်ထွက်သော။ အာသိဝိသံ၊ မြေဟောက်ကို။ သဋ္ဌေတိဏ္ဍဝ၊ ပုတ်ခတ်သကဲ့သို့။ အာဒေသိ၊ ပုတ်ခတ်၏။ သညတနံ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးကို စောင့်တတ်ကုန်သော။ တပဿိနံ၊ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သောအကျင့်ရှိကုန်သော ရသေ့တို့ကို။ အာဒိဒေါ-သန္ဓေန္တော၊ သတ်ပုတ်သော။ နုရော၊ လူသည်။ အဋ္ဌသုနိရယေသု၊ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တို့၌။ ဥပဂစ္ဆေယျ၊ ကပ်လေရာ၏။

ငရဲကျသူများနှင့် အပြစ်

၉၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အတိကာယော၊ ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသော ကြီးသော ကိုယ်လည်းရှိထသော။ မဟိဿာသော၊ လေးသမားကြီးလည်း ဖြစ်ထသော။ ကေတကာဓိပေါ၊ ကေတကတိုင်းသူတို့၏အကြီးလည်း ဖြစ်ထသော။ အဇ္ဈုနော၊ အဇ္ဈုနမင်းသည် လည်းကောင်း။ သဟဿဗာဟု၊ လေးသမားငါးရာတို့သည် လက်ရုံးတစ်ထောင်တို့ဖြင့် တင်အပ်သော လေးကို တင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော လက်ရုံးရှိသောကြောင့်

သဟဿဗာဟုအမည်ရှိသော' မင်းသည် ယည်းကောင်း။ ဂေါတမံ၊ ဂေါတမ
အနွယ်ဖြစ်သော။ ဣသိံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ အာသဇ္ဇ၊ သတ်၍။ ဥစ္ဆိန္ဒော၊
ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။

၉၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဒဏ္ဍကီ၊ ဒဏ္ဍကီမင်းသည်။ ရဇသ၊
ကိလေသာဟူသော မြူအားဖြင့်။ အရဇံ၊ မြူမရှိသော။ ကိသဝတ္ထံ၊ ကိသဝတ္ထ
အမည်ရှိသော ရှင်ရသေ့ကို။ တာလော၊ ထန်းပင်ကို။ သမူလော၊ အမြစ်နှင့်
တကွ။ ဆိန္ဒောဝ၊ ဖြတ်သကဲ့သို့။ အဝကိရိယ၊ လွန်ကျူး၍။ ဆိန္ဒော၊
ဖြတ်အပ်၏။ သ-သော ရာဇာ၊ ထို ဒဏ္ဍကီမင်းသည်။ ဝိဘဝံ၊ ပျက်စီး
ခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

၉၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မဇ္ဈော၊ မဇ္ဈအမည်ရှိသောမင်းသည်။
ယသသိနေ၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ မာတင်္ဂသ္မိံ၊ မာတင်္ဂသုခမိန့်၌။
ဥပဟစ္စမနံ၊ ပြစ်မှားသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သပါရိသဇ္ဇော၊ ပရိသတ်နှင့်
တကွ။ ဥစ္ဆိန္ဒော၊ ပျက်စီး၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မဇ္ဈရညံ၊ မဇ္ဈမင်း၏
တိုင်းပြည်သည်။ နဋ္ဌံ၊ ပျက်စီးသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။

၉၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အန္ဓကဝိန္ဒယော၊ အန္ဓကဝိန္ဒတိုင်း၌
နေသော သူတို့သည်။ ကဏ္ဍဒိပါယနံ၊ ကဏ္ဍဒိပါယန အမည်ရှိသော၊
ဣသိံ၊ ရှင်ရသေ့ကို။ အာသဇ္ဇ၊ သတ်ကုန်၍။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။
မုသလာ-မုသလေန၊ ကျည်ပွေ့ဖြင့်။ ဟန္ဒော၊ သတ်ကုန်၍။ ယမသာဓနံ၊
ငရဲသို့။ သမ္ပတ္တာ၊ ရောက်ရကုန်၏။

၉၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣသိနာ၊ ကပိလ ရှင်ရသေ့သည်။
သတ္ထော၊ ဆုံးမအပ်သော။ ပုရော၊ ရှေးကာလ၌။ အန္ဓလိက္ခစရော၊
ကောင်းကင်၌သွားသော။ စေဇ္ဇော၊ စေတီယမင်းသည်။ ပတ္တပရိယာယံ၊
သေခါနီးသို့ရောက်၍။ ဟိနတ္ထော၊ ယုတ်မာသောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍။
ပထဝိံ၊ မြေထဲသို့။ ပါဝေက္ခိ၊ ဝင်လေ၏။

၉၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။
ဆန္ဒာဂမနံ၊ ဆန္ဒစသော လေးပါးသော မလားအပ်သည်သို့ လားခြင်းကို။

ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရား အစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့သည်။
နပုသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်းကုန်။ အဒုဋ္ဌစိတ္တော၊ မပြစ်မှားသော စိတ်ရှိသည်
ဖြစ်၍။ သစ္စုပသဉ္စိတံ၊ မှန်သည်နှင့်စပ်သော။ ဂိရံ၊ စကားကို။
ဘာသေယျ၊ ပြောဆိုရာ၏။

၉၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။
ပဒုဋ္ဌေန၊ ပြစ်မှားလိုသော။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နံ၊
ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါး၊ စရဏ တစ်ဆယ့်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ
သော။ မုနိံ၊ မြတ်စွာဘုရားကို။ စေပေက္ခတေ၊ အကယ်၍ ကြည့်ငြားအံ့။
သောနရော၊ ထိုသူသည်။ အဓောနိရယံ၊ အောက်ငရဲသို့။ ဂတော၊ သွားရ
လေ၏။

၉၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေ ဇနာ၊ အကြင်သူတို့သည်။
ဖရသံ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာ။ ဥပက္ကမာ၊ လုံ့လပြုကုန်၍။ ဝုဇော၊
ဝယဝုခီ၊ ဂုဏ်စုံ ဖြစ်သော သူတို့ကို။ ပရိဘာသန္တိ၊ ဆဲရေးစွပ်စွဲကုန်၏။
တေ ဇနာ၊ ထိုသူတို့သည်။ အနပစ္စာ၊ သားသမီး မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။
အဒါယာဒါ၊ မယားလည်း မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ တာလဝတ္ထုဝ၊ ထန်း
ပင်ငုတ်ကဲ့သို့။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ကာဠသုတ် ။ ရဲ

၉၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။
မဟေသိနံ၊ သီလက္ခန္ဓ အစရှိသော ကျေးဇူးအပေါင်းကို ရှာမှီးလေ့ရှိထ
သော။ ကတကိစ္စံ၊ ပြုအပ်ပြီးသော ကိစ္စလည်း ရှိထသော။ ပဗ္ဗဇိတံ၊
ရသေ့ ရဟန်းကို။ ဟန္တိ၊ သတ်၏။ သော နရော၊ ဆိုသူသည်။ ကာဠ-
သုတ္တေ၊ ကာဠသုတ် အမည်ရှိသော။ နိရယေ၊ ငရဲ၌။ စိရရတ္တာယ၊ ကြာ
မြင့်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး။ ပစ္စတိ၊ ခံရ၏။

တာပနငရဲ

၉၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော စ ရာဇာ၊ အကြင် မင်းသည်
ကား။ အဓမ္မဋ္ဌော၊ မင်းကျင့်တရား၌မတည်၊ မိဂေါ ယထာ၊ သားမိုက်
ကဲ့သို့။ ရဋ္ဌဝိဓံသနော၊ ဆန္ဒ အစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့်။ အဂတံသို့

ရောက်၍ တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ သောစရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်ကား။
ဇနပဒံ၊ ဇနပုဒ် သူရှင် လူအပေါင်းကို။ တာပယိတွာ၊ ပူပန်စေတတ်သော
ကြောင့်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ တာပနေ၊ တာပန အမည်ရှိသော ငရဲ၌။
ပစ္စတိ၊ ခံရ၏။

၁၀၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော စ ရာဇာ၊ အကြင် ဇနပုဒ်သူ
ရှင်လူအပေါင်းကို ဖျက်ဆီးတတ်သော မင်းသည်ကား။ ဒိဗ္ဗာနိ၊ နတ်တို့၏
အရေအတွက် ဖြစ်ကုန်သော။ သတံဝဿ သဟဿာနိ၊ အနှစ် တစ်သိန်း
ကာလပတ်လုံး။ နိရယေ၊ ငရဲ၌။ ပစ္စတိ၊ ခံရ၏။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်း
သည်။ အစ္စိသံသံ ပရေတာ၊ မီးလျှံအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက်။ ဒုက္ခ-
ဝေဒနံ၊ ဆင်းရဲဝေဒနာကို။ ဝေဒေသိ၊ ခံရလေ၏။

၁၀၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တဿ နေရယိကဿ၊ ထို ငရဲသူ
သတ္တဝါ၏။ ကာယာ၊ ကိုယ်မှ။ အဂ္ဂိသိခါ၊ မီးလျှံတို့သည်။ ပဘဿရာ၊
ပြုံးပြုံးပြက်။ နိစ္ဆရန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။ တေဇောဘက္ခဿ၊ မီးကို စားရသော
ငရဲသူ၏။ ဂတ္တာနိ၊ ကိုယ်တို့သည်။ ဝောမေဟိ စ၊ မွှေးတွင်းတို့နှင့် လည်း
ကောင်း။ နခေဟိ စ၊ ခြေသည်း လက်သည်းတို့နှင့် လည်းကောင်း။ သဒ္ဓိံ၊
တကွ။ ပဘဿရာ၊ ပြုံးပြုံးပြက်။ နိစ္ဆရန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။

၁၀၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သောနေရယိကော၊ ထိုငရဲသူသည်။
နိစ္စံ၊ အမြဲ။ အန္တရဗာဟိရံ၊ ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပကို။ ဥယျမာနေန၊ လောင်
သော။ ဂတ္တေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ဒုက္ခာ ဘိတုဏ္ဍော၊ ဆင်းရဲဖြင့် အလွန် နှိပ်စက်
အပ်သည်ဖြစ်၏။ တုတ္တန္တိတော၊ လှံချွန်းတောင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော။
နာဂေါယထာ၊ ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့။ နဒတိ၊ ဟစ်ကြွေးငိုမြည်ရ၏။

ကာဠသုတ်ငရဲ

၁၀၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော ပုဂ္ဂလော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်
သည်။ သောဘဝါ၊ ပြည်တိုင်းကားကို လိုချင်သဖြင့် လည်းကောင်း။
ဒေါသာဝါ၊ ပြစ်မှားလိုသော စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပုရိသမဒါဝါ၊
ပုရိသမာန်ယစ်သဖြင့် လည်းကောင်း။ ပိတရံ၊ အဘကို။ ဟန္တိ၊ သတ်၏။
သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာဠဘုတ္တေ၊ ကာဠသုတ် အမည်ရှိသော။

နိရယော ငရဲ၌။ စိရရတ္တိ၊ ရှည်မြင့်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး။ ပစ္စတိ၊ ခံရ၏။

အဘသတ်သူ

၁၀၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ သော ပုဂ္ဂလော၊ ထိုအဘကိုသတ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ လောဟကုမ္ဘိယံ၊ ကြေး၊ အိုး၌။ ဝစ္စတိ၊ ခံရ၏။ ပက္ကဉ္စ၊ ကျက်သော ငရဲသူကိုလည်း။ သတ္တိဟိ၊ လုံတို့ဖြင့်။ ဟနန္တိ၊ ထိုးကုန်၏။ နိတ္တစံ၊ အရေမရှိသည်ကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တထာဝိဓံ၊ ထိုသို့ အပြားရှိသော။ နရံ၊ အဘသတ် ငရဲသူကို။ အန္တံ၊ မျက်စိကန်းသည်ကို။ ကရိတွာ၊ ပြု၍။ မုတ္တကရိသံ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို။ ဘက္ခံ၊ ခါဒါပေန္တိ၊ စားစေကုန်၏။ ခါရော၊ ကြေးနီ ရေ၌။ နိမုဇန္တိ၊ ငုပ်စေကုန်၏။

၁၀၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ရက္ခသ၊ ငရဲထိန်းတို့သည်။ တတ္တံ၊ ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော။ ပက္ကုဓိတံ၊ ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော။ အယော-ဂုဠု၊ ကြေးနီစိုင်ကိုလည်းကောင်း။ စိရတ္တာပိတေ၊ ကြာမြင့်စွာ ပူစေအပ်ကုန်ပြီးသော။ ဒိဃေ၊ ရှည်ကုန်သော။ ဗလိသေ စ၊ သံများ ချိတ်တို့ကို လည်းကောင်း။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ရဇ္ဇေ၊ ဘိ၊ ကြိုးတို့ဖြင့်။ ဝိဗဇ္ဈ၊ ဖွဲ့၍။ ဝိက္ခမ္ဘံ၊ ခံတွင်းကိုဖွင့်၍။ ဝိဝဋေ၊ ဟင်းလင်းသော။ မုခေ၊ ခံတွင်း၌။ သဝကန္တိ၊ ထည့်ကုန်၏။

၁၀၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တဿပိတုဃာတကဿ၊ ထိုအဘ သတ်သော ငရဲသူ၏။ ဇိဝံ၊ လျှာကို။ ဝိဘဇ္ဇေ၊ ဖြတ်၍။ သာမာ၊ ရွှေသော အဆင်းရှိကုန်သော။ သောဏာစ၊ ဆင် အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော။ ခွေး တို့သည် လည်းကောင်း။ သဗသာ၊ ပြောက်ကျားသော အဆင်းရှိကုန် သော။ သောဏာ စ၊ ဆင် အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ခွေးတို့သည် လည်းကောင်း။ အယောမုခါ၊ သံနှုတ်သီးရှိကုန်သော။ ဂိဇ္ဈာ စ၊ ဝန်တင် လှည်းအတိုင်း အရှည်ရှိကုန်သော လင်းလတို့သည် လည်းကောင်း။ ကာလောလ-သံဃာ စ၊ တောကျီးအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ဒိဇာ စ၊ ငှက်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ သံဂမ္မ၊ စည်းဝေးကြ၍။ ဝိဃာသံ၊ ပင်ပန်းလှသော နွား၊ ကျွဲ စသည်ကို။ သလော-ဟိထံ၊ သွေး

နှင်တကူ။ ခါဒန္တောဝိယ၊ စားကုန်သကဲ့သို့။ ဝိပုဗ္ဗဓာနံ၊ တုန်လှုပ်သော
ငရဲသူကို။ မုရုံ၊ ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် မြည်အောင်ဝါး၍။ ခါဒန္တိ၊
စားကုန်၏။

၁၀၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဥခုတာလံ၊ မီးလောင်သော ထန်း
ပင်ကဲ့သို့။ သောကိုယ်ရှိသော။ ပရိဘိန္ဒဂတ္တံ၊ ဟစ်ကိုယ်လုံး အပေါက်
ပေါက် ခုတ်ထွင်းအပ်သော ကိုယ်ရှိသော။ တံ၊ ထိုအဘကိုသတ်သောသူကို။
ရက္ခသ၊ ငရဲထိန်းတို့သည်။ နိပေါထယန္တာ၊ ပုတ်ခတ်ကုန်လျက်။ အနုဝိ-
စရန္တိ၊ သွားကြကုန်၏။

၁၀၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေသံ၊ ထိုငရဲထိန်းတို့အား။
ရတီ၊ မေ့လျော့ခြင်းတို့သည်။ ယောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတရေ ပန၊ ငရဲ
သူ သတ္တဝါတို့သည်ကား။ ဒုခိနော၊ ဆင်းရဲကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်
၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣဓလောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ ယေ ကေစံ၊
ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပေတ္ထိသာတိနော၊ အဘကို သတ်သောသူတို့သည်။
တောဒိသသ္မိံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ နိရယေ၊ ကြေးနီအိုးငရဲ၌။ ဝသန္တိ၊
နေရကုန်၏။

အမိသတ်သူ

၁၀၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပုဇ္ဇောစ၊ သားသည်လည်း။
မာတရံ၊ အမိကို။ ဟန္တာ၊ သတ်မိသောကြောင့်။ ဣတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ။
ဂန္တာ၊ သွားလေ၍။ ယမက္ခယံ၊ ယမမင်း၏နေရာ၌။ ဘုသံ၊ ပြင်းစွာ
သော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသို့။ အာပဇ္ဇတေ၊ ရောက်၏။ အတ္တ ကမ္မဗလူပဂေါ၊
မိမိပြုသော မကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးဖြင့် ကပ်ရလေ၏။

၁၁၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဇနယန္တိယာ၊ အမိကို။ ဟန္တာန၊
သတ်မိသောကြောင့်။ အမနုဿ၊ ငရဲထိန်းတို့သည်။ အတိဗာဠာ၊ အလွန်
ပြင်းစွာ။ အယောမယေဟိ၊ သံဖြင့်ပြီးကုန်သော။ ဝါဠေဟိ၊ လျှော်တို့
ဖြင့်။ ပုနပုနံ၊ အထပ်ထပ်။ ဝေဠေတွာ၊ ရစ်၏။ အဘယန္တေ၊ သံယန္တရား
၌။ ပိဠေန္တိ၊ ကြိတ်ကုန်၏။

F41(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၁၁၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ မာတုသံ၊ ထိုအမိကို သတ်သော
ငရဲသူကို။ သကာဂတ္တာ၊ မိမိကိုယ်မှ။ ဥဿဝံ၊ ယိုသောသွေးကို။ ပဿန္တိ၊
မြင်စဉ်ပင်လျှင်။ အဿ၊ ထိုငရဲသူသတ္တဝါ၏။ သမ္ဘဝံ၊ ကိုယ်ကောင်ပကတိ
ဖြစ်ပြန်သောအခါ၌။ တမ္ပလောဟဝိလိနံ၊ မြည့်မြည့်ကြေသော ကြေးနီ
ရေနှင့်တူသော။ တတ္တံ၊ ရဲရဲပြောင်ပြောင်တောက်သော။ ရုခိရံ၊ သွေးကို။
ပါယေန္တိ၊ သောက်စေကုန်၏။

၁၁၂။ ဇိဂုစ္ဆံ၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်သော။ ကုဏပံ၊ အကောင်ပုပ်လည်း
ဖြစ်ထသော။ ပူတိံ၊ ပုပ်သောအဖြစ်သို့လည်း ရောက်ထသော။ ဒုဂ္ဂန္ဓံ၊
အလွန်မကောင်းသော အနံ့လည်းရှိထသော။ ဂူထကဒ္ဒမံ၊ မစင်ဟုဆိုအပ်
သော ညှန်လည်းဖြစ်ထသော။ ပုဗ္ဗလောဟိတသံကာသံ၊ သွေးပြည်နှင့်
လည်းတူသော။ ရဟဒံ၊ အိုင်သို့။ ခိပေန္တိ၊ ပစ်ချကုန်၏။ သော၊ ထိုအမိကို
သတ်သောငရဲသူသည်။ တံ ရဟဒံ၊ ထိုအိုင်သို့။ သြဂ္ဂယု၊ သက်၍။ တိဋ္ဌတိ၊
နေရ၏။

၁၁၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထိုမစင်ငရဲ၌။ တမေနံ၊ ထို
အမိကိုသတ်သော ငရဲသူကို။ အဘိကာယာ၊ ပိန်းကောလေ့ အတိုင်းအရှည်
ရှိသော ကိုယ်ရှိကုန်သော။ အယောမုခါ၊ သံအပ်နှင့်တူသော . ထက်စွာ
သော နှုတ်သီးရှိကုန်သော။ ကိမိယော၊ ပိုးလောက်တို့သည်။ ဆဝိံ၊ အရေ
ကို။ ဘေတောန၊ ဖြတ်၍။ မံသလောဟိတေ၊ အသားအသွေးတို့ကို။
သံဂိဒ္ဓါ၊ ပြင်းစွာ ထိုးဆွဲကုန်လျက်။ ခါဒန္တိ၊ စားကုန်၏။

၁၁၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သော စ၊ ထိုအမိကိုသတ်သော ငရဲ
သူသည်လည်း။ သတပေါရိသံ၊ အသူတရာနက်သော။ တံ နိရယံ၊ ထိုငရဲ
သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်၍။ နိမုဒဂ္ဂါ၊ နစ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကုဏပံ၊
သင်ပုပ်အနံ့သည်။ သမန္တာ၊ ယက်ဝန်းကျင်မှ။ သတယောဇနံ၊ ယူဇနာ
တစ်ရာတိုင်တိုင်။ ပူတိကံ၊ အပုပ်အတိ။ ဝါတိ၊ လှိုင်၏။

၁၁၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ စက္ခုမတံပိ၊ မျက်စိ
ရှိသော သူတို့၏လည်း။ စက္ခုနိ၊ မျက်စိတို့သည်။ တေန ဂဇ္ဇေန၊ ထိုအပုပ်
နံ့ဖြင့်။ ဇိယုန္တိ၊ ကြေမှုကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ္တံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းမြတ်။ မာတုသော၊

အမိကိုသတ်သော ငရဲသူသည်။ ဧတာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။ လဘတေ၊ ရ၏။

ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချသူ

၁၁၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဂဗ္ဘပါတိယော၊ ကိုယ်ဝန်ကိုချသော မိန်းမတို့သည်။ ဒုရဘိသမ္ဘဝံ၊ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော။ တိက္ခံ၊ ထက်လှစွာသော။ ခုရဓာရံ၊ သင်တန်းသွားကို။ အနုက္ကမ္မ၊ လွန်၍။ ဒုဂ္ဂံ၊ ကူးနိုင်ခဲသော။ ဝေတ္တရဏီ၊ ဝေတ္တရဏီ အမည်ရှိသော။ နဒိ၊ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းသို့။ ပတန္တိ၊ ကျကုန်၏။

၁၁၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အယောမယာ၊ သံဖြင့်ပြီးကုန်သော။ သောဠသင်္ဂုလိ ကဏှကာ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်လက်သစ် ပမာဏအဆူး ရှိကုန်သော။ သိမ္ဗလိယော၊ လက်ပံပင်၏ အခက်တို့သည်။ ဥဘတော-ဒ္ဓိသုတီရေသု၊ ကမ်းနားနှစ်ဖက်တို့၌။ ဒုဂ္ဂံ၊ ကူးနိုင်ခဲသော။ ဝေတ္တရဏီ၊ ဝေတ္တရဏီ အမည်ရှိသော။ နဒိ၊ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းသို့။ အဘိလမ္ဗန္တိ၊ တွဲရရွဲကျကုန်၏။

၁၁၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေရုက္ခာ၊ ထိုလက်ပံပင်တို့သည်။ အစိုမန္တော၊ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်ကုန်လျက်။ ဒါရုနာ၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ရှိကုန်သော။ အဂ္ဂိက္ခန္ဓာဝ၊ မီးပုံကြီးတို့ကဲ့သို့။ တိဠန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ အာဒိတ္တာ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော အလျှံတို့သည်။ ဇာတဝေဒေန၊ မီးအဟုန်ဖြင့်။ ဥဒ္ဓံ၊ အထက်သို့။ ယောဇနမုဂ္ဂတာ၊ တစ်ယူဇနာ တိုင်တိုင် တက်ကုန်၏။

လင်ငယ် မယားငယ်နေသူ

၁၁၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အတိစာရာ၊ မိမိလင်ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကုန်သော။ နာရိယော စ၊ မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း။ ပရဒါရဂူ၊ သူတစ်ပါးမယားကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကုန်သော။ နရာ စ၊ ယောက်ျားတို့သည် လည်းကောင်း။ ဧတေ၊ ထိုသူတို့သည်။ တိခိဏကဏှကေ၊ ထက်စွာသော အဆူးရှိသော။ တတ္တနိရယေ၊ ထို လက်ပံပင် ငရဲ၌။ ဝဇန္တိ၊ တက်ရကုန်၏။

၁၂၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ ထို မိမိလင်ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်သော မိန်းမ၊ သူတစ်ပါးမယားကို လွန်ကျူး၍ကျင့်သော ယောက်ျား တို့သည်။ အဓောက္ခန္ဓာ၊ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး။ ပတန္တိ၊ လက်ပံပင်မှ ကျကုန်၏။ ပုထူ၊ အသီးသီး။ ဝိဝတ္တာ၊ စုတ်ပြတ်သောကိုယ် ရှိကုန်သည်။ ဝိဟတ္တာ၊ ပျက်စီးသောကိုယ် ရှိကုန်သည်။ ဝိနိဝိဒ္ဓင်္ဂါ၊ ထိုးကျင့်သောကိုယ် ရှိကုန်သည်။ ဟုတု၊ ဖြစ်ကုန်၍။ သယန္တိ၊ အိပ်ရကုန်၏။ ဒိသံ၊ မြင်ရှည် စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဇဂ္ဂန္တိ-နိဒ္ဒံ န ဩက္က-မန္တိ၊ မအိပ်ရကုန်။

၁၂၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ မတျာ-ဝိဝသာနေ၊ များစွာသော ညဉ့်တို့၏အဆုံး၌။ မဟတိ၊ ကြီးမားသော။ ပဗ္ဗတူပမံ၊ ဘောင်အတိုင်းရှည်သော။ တတ္ထံ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော။ အဂ္ဂိသမောဒကံ၊ မီးနှင့်တူသော ရေရှိသော။ သောဟကုမ္ပိံ၊ ကြေးနီအိုး ၌။ ပဝဇ္ဇန္တိ၊ ဝင်လျက် ငုပ်ရကုန်၏။

၁၂၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝေံ၊ ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်းဖြင့်။ ဒိဝါစ၊ နေ၌ လည်းကောင်း။ ရငတ္တာ စ၊ ညဉ့်၌ လည်း ကောင်း။ မောဟပါရုတာ၊ မောဟဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ ဒုဿီလာ၊ သူတစ်ပါးမယားကို ပြစ်မှားတတ်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဗုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဒုက္ကဋ္ဌံ၊ မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သောကံကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ သကံ ကမ္မံ၊ မိမိပြုသော မကောင်းမှုကံကို။ အနုဘောန္တိ၊ ခံရ ကုန်၏။

၁၂၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နေက္ခိတာ၊ ဥစ္စာဖြင့် ဝယ်အပ် ကုန်သော။ ယာ စ ဘရိယာ၊ အကြင်မယားသည်။ သာမိကံ၊ မိမိလင် ကို။ အတိမညတိ၊ မထိမဲ့မြင်ပြု၏။ သဿုဝါ၊ ယောက္ခမယောက်ျား သူကိုလည်းကောင်း။ သသုရံဝါ၊ ယောက္ခမ မိန်းမသူကို လည်းကောင်း။ ဇေဋ္ဌံဝါပိ၊ ခဲအိုကိုလည်းကောင်း။ နနန္ဒနံ ဝါ၊ ယောက်မကို လည်း ကောင်း။ သတိမညတိ၊ မထိမဲ့မြင်ပြု၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တဿာ၊ ထိုငရဲသူမ၏။ မုခံ၊ ခံတွင်းကို။ အယသကံနာ၊ သံချွန်းတောင်းဖြင့်။ ဝိဝရိတုာ၊ ဖွင့်၍။ ဝကေံန၊ သံမျှားချိတ်ဖြင့်။ ဇိဝုဂ္ဂံ၊ လျှာဖျားကို။ နိဗ္ဗဟန္တိ၊ ငင်ထုတ်ကုန်၏။ သဗန္ဓနံ၊ ကြိုးဖြင့်ဖွဲ့လျက်။ ကမ္ဘန္တိ၊ ငင်ကုန်၏။

၁၂၄။ ကိမိနံ၊ ပိန်းကောကြီးမျှလောက်သော ပိုးလောက်တို့ဖြင့်
ပြည့်သော။ ဂဗျာမမတ္တံ၊ မိမိတစ်လံ အတိုင်းအရှည်ရှိသော။ အတ္တနိ-
သတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဇိဝံ၊ လျှာကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။ ဝိညာပေတံ၊
ငရဲထိန်းတို့ကို တောင်းပန်ခြင်းငှာလည်း။ နသက္ကောတိ၊ မတတ်နိုင်။
ပေစ္စ၊ တစ်ဖန်လည်း။ တာပနေ၊ တာပန်ငရဲ၌။ ပစ္စတိ၊ ကျက်ရ၏။

တံငါမုဆိုး

၁၂၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သြရဗ္ဗိကာ စ၊ ဆိတ်ကိုသတ်၍
အသက်မွေးသော သူတို့ကိုလည်းကောင်း။ သူကရိကာ စ၊ ဝက်ကိုသတ်၍
အသက်မွေးသောသူတို့ကိုလည်းကောင်း။ မစ္ဆိကာ စ၊ တံငါတို့ကို လည်း
ကောင်း။ မိဂဗန္ဓကာ စ၊ သားမုဆိုးတို့ကိုလည်းကောင်း။ စောရာစ၊ ခိုး
သူတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဂေါသာတကာ စ၊ နွားသတ် ယောက်ျားတို့ကို
လည်းကောင်း။ လုဒ္ဒါစ၊ ရုန့်ရင်း ကြမ်းကြုတ်သော သူတို့ကို လည်း
ကောင်း။ အဝဏ္ဏေ၊ မချီးမွမ်းအပ်သောသူတို့ကို။ ဝဏ္ဏကာရကာ စ၊
ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုတတ်သော သူတို့ကိုလည်းကောင်း။

၁၂၆။ သတ္တိဟိ စ၊ လုံတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ လောဟက္ခဋ္ဌေဟိစ၊
သံဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ နေတ္တိံ သေဟိ စ၊ သန်လျက်တို့ဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဥဿဟိ စ၊ မြားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဟညမာနာ၊
ညှဉ်းဆဲသတ်ပုတ်ကုန်လျက်။ အဝံသိရာ၊ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး။ ခါရနဒိံ၊
ကြိမ်ပိုက်ချောင်းသို့။ နိရယပါလာ၊ ငရဲထိန်းတို့သည်။ သံပဘန္တိ၊ ပစ်ချ
ကုန်၏။

လာဘ်စားသူ

၁၂၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကုဋ္ဌကာရီ၊ စဉ်းလဲစဉ်းစားတတ်
ကုန်သော တရားသူကြီးစသော သူတို့ကို။ သာယံ ပါတော၊ ည၊ နံနက်။
အယောဂုဋ္ဌေဟိ၊ ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတွေခဲတို့ဖြင့်။ ဟညတိ၊
ညှဉ်းဆဲ၏။ တကော၊ ထို့နောင်မှ။ ဒုရတ္တာနံ၊ ကူးခပ်နိုင်ခဲ့သော ကိုယ်
ရှိသော တရားသူကြီးစသော ငရဲသူသတ္တဝါတို့သည်။ ပရေသံ၊ သူတစ်
ပါးတို့၏။ ဝန္တံ၊ အန်ဖတ်ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဘုဉ္ဇတေ၊ စား
ရ၏။

၁၂၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကိဗ္ဗိသကာရကံ၊ ကြမ်းကြုတ်
 သောအမှုကို ပြုတတ်ထသော။ ဝိပုန္ဒမာနံ၊ တပြောင်းပြန်ပြန် တုန်လှုပ်
 ထသော။ နရံ၊ ငရဲသူသတ္တဝါကို။ အယောမုခါ၊ သံဖြင့်ပြီးသော နှုတ်
 သီး ရှိ ကုန်သော။ ဓင်္ကာ စ၊ စွန်ရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ ဘရေ-
 ဣကာ စ၊ မြေခွေးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဂိဇ္ဈာ စ၊ ဝန်တင်လှည်း
 အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော လင်းတတို့သည်လည်းကောင်း။ ကာကောလာ-
 စ၊ တောကျီးအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း ။ခါဒန္တိ၊ ခဲကုန်၏။

မုဆိုးများ

၁၂၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ရဇသာဆန္ဒာ၊ ကိလေသာတည်း
 ဟူသောမြူဖြင့် မြွေယုက်ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ အသန္တော၊ သူတော်
 ကောင်းမဟုတ်ကုန်သော။ ယေပုဂ္ဂလာ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ မိဂေန၊
 သမင်တိန်ညင်ဖြင့်။ မိဂံ၊ သားအပေါင်းကို။ ဟန္တိ၊ သတ်ကုန်၏။ ပက္ခိနာ-
 ဝါပန၊ ငှက်တိန်ညင်ဖြင့်လည်း။ ပက္ခိ၊ ငှက်အပေါင်းကို။ ဟန္တိ၊
 သတ်ကုန်၏။ တေပုဂ္ဂလာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ နိရယုဿဒံ၊ ဥဿဒငရဲသို့။
 ဂန္တော၊ လားရကုန်၏။

နတ်ပြည်ချမ်းသာ

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း သံကိစ္စရှင်ရသေ့သည် ဤမျှ အတိုင်း
 အရှည်ရှိသော ငရဲတို့ကို ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြတော်မူပြီး၍ ယခုအခါ နတ်ပြည်
 ကိုဖွင့်လှစ်၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ပြတော်မူပြန်လို့ရကား—

၁၃၀။ သန္တောဝ ဥဒ္ဓံ ဂစ္ဆန္တိ၊ သုစိဏ္ဍနိဓ ကမ္မုနာ။
 သုစိဏ္ဍဿ ဖလံ ပဿ၊ သိန္ဒာ ဒေဝါ သဗြဟ္မကာ။

၁၃၁။ တံ တံဗြူမိ မဟာရာဇ၊ ဓမ္မံ ရဋ္ဌပတီ စရ။
 တထာ ရာဇ စရာဟိဓမ္မံ၊
 ယထာ တံ သုစိဏ္ဍံ နာနုတပေယျပစ္စာ—
 ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၃၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သန္တော၊ ကိုယ် အစရှိသည်ဖြင့်
 ငြိမ်သက်ကုန်သော။ သိန္ဒာ၊ သိကြား နတ်မင်းနှင့် တကွကုန်သော။

သပြဟ္မကာ၊ ပြဟ္မာနှင့်တကွကုန်သော။ ဒေဝါ၊ နတ်ပြဟ္မာတို့သည်။ ဣဓ၊
ဤလူ့ပြည်၌။ သုစိဏ္ဏေန၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော။ ကမ္မုနာ၊
ကံကြောင့်။ ဥဒ္ဓံ၊ နတ်ပြည် ပြဟ္မာပြည်သို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားရကုန်၏။
သုစိဏ္ဏဿ၊ ကောင်းစွာကျင့်ခြင်း၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။

၁၃၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်၊ တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊
သင်မင်းကြီးကို။ ဗြူမိ၊ ငါဆိုအံ့။ ရဋ္ဌဝတီ၊ တိုင်းပြည်သူ အရှင်ဖြစ်ဘော်
မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရာ၊ ကျင့်လော့။ ယသာ၊
အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ယံ ဓမ္မံ၊ အကြင်တရားကို။ သုစိဏ္ဏံ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်
သည်ရှိသော်။ ပစ္စာ၊ နောက်ကာလ၌၊ နာနုတပေယျ၊ မပူပန်ရာ၊ တထာ၊
ထိုအခြင်းဖြင့်။ သုစိဏ္ဏံ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ တံ ဓမ္မံ၊ ထိုတရားကို။
စရာဟိ။ ကျင့်တော်မူလော့။

ထိုပြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဘုရားလောင်း သံကိစ္စရှင်ရသေ့၏ တရား
စကားကို ကြားနာရသဖြင့် ထိုနေ့မှစ၍ သက်သာရာကိုရ၏။ ဘုရားလောင်း
သံကိစ္စရှင်ရသေ့သည်ကား အတန်ငယ် ထိုဥယျာဉ်၌နေ၍ မိမိခနရာ
ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသံကိစ္စဇာတ် ဓမ္မ
ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရား
သည် အဇာတသတ်မင်းကို သက်သာရာ ရစေတော်မူသည် မဟုတ်သေး၊
ရှေးပြဟ္မဒတ်မင်းဖြစ်သောအခါ၌လည်း ဤအဇာတသတ်မင်းကို ငါဘုရား
သည် သက်သာရာ ရစေတော်မူဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ယခုအခါ
အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုအခါ ပြဟ္မဒတ်မင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါ
ဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ တပည့် ရသေ့အပေါင်းတို့ ဖြစ်ဖူး
ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သံကိစ္စရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု
ဇာတ်ပေါင်းတော်မူ၏။

ငဲ့ရဲဖိုဖို၊ နတ်ပြည်ဘုံ၊ သိကုန် ကျင့်ကောင်းစွာ။
ခုနစ်ခုမြောက်သော သံကိစ္စဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင်
 ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်
 တရာ ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍
 ရဟန်းရှင်လူပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာအကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်
 တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့ မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်
 မယ်တော် အရှင်မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော်
 ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော
 နှစ်ခုသောဇာတ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သဠိနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည်
 ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏ အစဉ်အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်၏။

ဧတ္ထောဝတာ-

မင်္ဂလာဘုံမိကိတ္တိဓျေ၊ ဝသတာ မန္တိရေ ရမေ။
 ဂူရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဠံ။

ဧတ္ထောဝတာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဖွယ်
 ရှိသော။ မင်္ဂလာဘုံမိ ကိတ္တိဓျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္တိရေ၊
 အမရပူရမြို့တော်သည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင် တရားမင်းမြတ်၏
 မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သောကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်း
 သုံးနေသော၊ ဂူရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူ
 တို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း နှစ်ဇာတ်
 တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သဠိနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဠံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့၊
 ဂတော၊ ရောက်၏။

သဠိနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ့ပြီးပြီ။

ပုံ တော် ပုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

သတ္တတိ နိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁—ကုသဇာတ်

ကိလေသာအလိုသို့ မလိုက်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဣဒံ တေ ရဋ္ဌံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကုသဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော အမျိုးသားဖြစ်သော ထို ရဟန်းသည် သာသနာတော်၌ အသက်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုသတတ်၊ တစ်နေ့သ၌ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံသွားသည်ရှိသော် တန်ဆာဆင်အပ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို “လက် ခြေ ဆံပင် အစရှိသော အလုံးစုံသော ကိုယ်အင်္ဂါသည် လွန်စွာ တင့်တယ်ပေစွတကား” ဟူသော အယူကို ယူသော အားဖြင့် ကြည့်လေလျှင် ကိလေသာသည် လွန်စွာနှိပ်စက်လျက် သာသနာတော်၌ မမွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။ ရှည်သောဆံ၊ လက်သည်း ရှိ F42(၅၅၀-ပဥမ)

သည်။ ညစ်နွမ်းသော အဝတ်သင်္ကန်းရှိသည်။ ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့ ဖျော့
တော့သော အဆင်း ရှိသည်ဖြစ်၍နေ၏။

နတ်တို့သော ဂါနီး

ဥပမာ မည်သည်ကား နတ်ပြည်မှ စုတေအံ့သော သဘောရှိကုန်
သောနတ်တို့အား ငါးပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ထင်ကုန်၏။ “ပန်ဆင်
သော ပန်းတို့သည် ညှိုးကုန်၏။ ဆင်ဝတ်သော အဝတ်တို့သည် ညစ်နွမ်း
ကုန်၏။ ကိုယ်၌ အဆင်းမလှခြင်းသို့ရောက်၏။ လက်ကတီးကြားနှစ်ဖက်
တို့မှ ချွေးတို့သည် ထွက်ကုန်၏။ နတ်တို့၏နေရာ၌ မမေ့လျော့ကုန်”
သကဲ့သို့။

ရဟန်းတို့လူထွက်ခါနီး

ထို့အတူ သာသနာတော်မှ ရွှေ့လျော့လိုသောသဘော ရှိကုန်
သော ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား ငါးပါးသော နိမိတ်တို့
သည် ထင်ကုန်၏။ သဒ္ဓါတရားဘည်းဟူသော ပန်းတို့သည် ညှိုးနွမ်းကုန်
၏။ သီလတည်းဟူသော အဝတ်တို့သည် ညစ်နွမ်းကုန်၏။ မျက်မှောင်
ကြုတ်သော အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အရှိန်အစော်မရှိသော အားဖြင့်
လည်းကောင်း အဆင်းမလှခြင်းသို့ ရောက်၏။ ကိလေသာတည်း ဟူသော
ချွေးတို့သည် ယိုထွက်ကုန်၏။ တောကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်း
၌လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ လည်းကောင်း မမေ့လျော့၊ ထို
ရဟန်းအားလည်း ထို နိမိတ်ငါးပါးတို့သည် ထင်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို သဗ္ဗညုဘုရားသခင် အထံတော်သို့ ဆောင်
ယူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဘုရား....ဤ ရဟန်းသည် သာသနာ
တော်၌ ငြီးငွေ့၏”ဟု ပြကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း....
မှန်ပေသလော”ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား....မှန်ပေ၏”ဟု နားတော်
လျှောက်လတ်သော် “ရဟန်း....ကိလေသာအလိုသို့ မလိုက်သင့်၊ မိန်းမ
မည်သည်ကား အလွန်ယုတ်မာစွာ၏။ ထို မိန်းမ၌ တပ်စွန်းသောစိတ်ကို
ဖျောက်ဘိလော့၊ ငါဘုရား သာသနာတော်၌ မေ့လျော့လော့၊ ထိုစကား
သည် မှန်၏။ မိန်းမ၌ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသောကြောင့် ဘုန်းတန်ခိုး
အာနုဘော် ရှိကုန်သော ရှေးပညာရှိကိုသည်လည်း ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်

အစော်မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ဖူးကုန်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်း...လွန်-လပြီးသောအခါ မလ္လတိုင်း ကုသဝတီ အမည်ရှိသော မင်းနေပြည်ကြီး၌ သြက္ကာကရာဇ် အမည်ရှိသော မင်းသည် ရာဇဝံဆယ်ပါးနှင့်အညီ မင်းပြု၏။ ထိုသြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော မောင်းမတို့၏ အကြီးဖြစ်သော မိဖုရားကြီးသည် သီလဝတီအမည်ရှိ၏။ ထိုသီလဝတီ မိဖုရားကြီးသည် သားသမီးမရ။ ထိုအခါ သြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ မြို့၌နေသော လူအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ မလ္လတိုင်း၌နေသော လူအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ မင်းအိမ်တံခါး၌ စည်းဝေးကုန်၍ “အရှင်မင်းကြီး၏ တိုင်းပြည်သည် ပျက်စီးလတ္တံ့” ဟု ကြွေးကြော်ကုန်၏။ သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည် ခြသေ့ခံသော လေသွန်တံခါး ကိုဖွင့်၍ “ငါသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် မတရားသဖြင့် ပြုသော မည်သည် မရှိ၊ အဘယ်ကြောင့် ကြွေးကြော်ကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင် မင်းမြတ်... မတရားသဖြင့် ပြုသောမည်သည် မရှိ” ဟု မိန့်တော် မူသည် ကား မှန်ပေ၏။ ထိုသို့ မှန်သော်လည်း အရှင်မင်းမြတ်အား အမျိုး အနွယ်ကို စောက်ရှောက်တတ်သော သားတော်သည် မရှိပါ။ တစ်ပါး သောမင်းသည် တိုင်းပြည်ကိုယူ၍ အရှင်မင်းကြီး၏ တိုင်းပြည်ကို ပျက်စီးစေ လတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့် တရားနှင့်အညီ မင်းပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသားကို တောင့်တတော် မူပါကုန်လော့” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ “သား ဆုတောင်းသည်ရှိသော် အသို့ပြုရအံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်း မြတ်...ရှေးဦးစွာ တစ်ခုသော ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မောင်းမငယ်ကို တရား စောင့်သော မောင်းမငယ်ဟုပြု၍ လွှတ်တော်မူလော့ ၊ ထိုမောင်းမငယ်သည် သားကို အကယ်၍ ရအံ့၊ ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရအံ့၊ ထိုသို့မရသည်ရှိ သော် အလတ်ဖြစ်သော မောင်းမကို တရားစောင့်သော မောင်းမဟုပြု၍ လွှတ်တော်မူကုန်လော့။ ထို့နောက်မှ မောင်းမကြီးကို တရားစောင့်သော မောင်းမဟုပြု၍ လွှတ်တော်မူ ကုန်လော့။ ဤမျှလောက် ကုန်သော မောင်းမတို့တွင် တစ်ယောက်ယောက်သည် ဘုန်းကံရှိအံ့၊ မချွတ်လျှင် သား ကိုရပါလတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

မောင်းမမိသံ သားဆုပန်

သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် ထိုသူတို့၏ စကားကိုကြားလျှင် ထိုသူ တို့ တင်လျှောက်တိုင်း ပြုတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ အလိူရှိတိုင်း

မေ့လျော့ပျော်ပါး၍ လာကုန်သော မောင်းမတို့အား “ရှင်မတို့...အသို့ နည်း၊ သင်တို့အား သား ရပါ၏လော” ဟု မေးတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော မောင်းမတို့သည် “အရှင်မင်းကြီး...မရပါကုန်” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန် ၏။ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် “ငါ့အား သားသည် မဖြစ်လတ္တံ့” ဟု နှလုံးသာယာတော်မူမူ။ ပြည်သူတို့သည် တစ်ဖန် ထိုရှေးအတူလျှင် ကြွေး ကြော်ကြပြန်ကုန်၏။ သြက္ကာသရာဇ် မင်းကြီးသည် “အဘယ်ကြောင့် ကြွေးကြော်ကုန်သနည်း၊ ငါသည် သင်တို့စကားဖြင့် မောင်းမတို့ကို စေလွှတ် အပ်ကုန်ပြီ။ တစ်ယောက်သော မောင်းမမျှလည်း သားကိုမရ၊ ယခု အသို့ ပြုကုန်အံ့နည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထိုမောင်းမတို့သည် သီလမရှိကုန်သည်၊ ဘုန်းကံမရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုမောင်းမတို့၌ သားရခြင်းငှာ ကောင်းမှုမရှိ၊ အရှင်မင်းမြတ်တို့သည် ထိုမောင်းမတို့၌ သားမရကုန်သည်ရှိသော် ကြောင့်ကြမဲ့ ဖြစ်တော်မူပါကုန်လင့်၊ အရှင်မင်း မြတ်၏ သီလဝတီ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးသည် သီလနှင့် ပြည့်စုံပါ၏။ ထိုမိဖုရားကို လွှတ်တော်မူပါကုန်လော့၊ ထိုမိဖုရားကြီးအား သားရပါ လတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည် “ကောင်း ပြီ” ဟု ဝန်ခံတော်မူ၍ “ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် သီလဝတီ မိဖုရားကြီးကို တရားစောင့်သော မိဖုရားကြီးဟု ပြုတော်မူ၍ လွှတ်တော်မူလတ္တံ့သတတ်၊ ယောက်ျား အပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးစေကုန်သတည်း” ဟု စည်လည်စေတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်မြောက် သောနေ့၌ သီလဝတီ မိဖုရားကြီးကို တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် နန်းတော်မှ သက်စေ၍ လွှတ်တော်မူ၏။

သိကြားမင်း သားဆုပေးပုံ

ထို သီလဝတီ မိဖုရားကြီး၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏ နေရာသည် ပူသော အခြင်းအရာကိုပြု၏။ သိကြားမင်းသည် “အကြောင်း အသို့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် “သီလဝတီ မိဖုရားအား ငါသည် သား ကို ပေးခြင်းငှာ သင့်၏၊ ထိုမိဖုရားအား လျှောက်ပတ်သောသားသည် နတ်ပြည်၌ ရှိပါအံ့လော” ဟု စူးစမ်းလတ်သော် ဘုရားလောင်း နတ်သား ကို မြင်၏။ ထိုဘုရားလောင်း နတ်သားသည် ထိုအခါ တာဝတိံသာနတ် ပြည်၌ အသက်ကို ကုန်စေ၍ အထက်နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လိုသတတ်။ သိကြား မင်းသည် ထိုနတ်သား၏ ဗိမာန်တံခါးသို့သွား၍ ထိုနတ်သားကို ခေါ်စေ

ပြီးလျှင် “အမောင်နတ်သား....အမောင်သည် လူ့ပြည်သို့သွား၍ သြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူအံ့သောငှာ သင့်၏ဟုဆို၍ ထိုနတ်သားအား ဝန်ခံစေပြီးလျှင် ထိုနတ်သားမှတစ်ပါးသော နတ်သားကို အမောင်နတ်သားသည်လည်း ထိုသီလဝတီ မိဖုရားကြီး၏ သားဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၍ စင်စစ်သောကား ထိုသီလဝတီ မိဖုရားကြီး၏ သီလကို တစ်စုံတစ်ရာသောသူသည် မဖျက်ဆီးစေသတည်း” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ပုဏ္ဏားအိုအသွားဖြင့် သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီး၏ နန်းတော်တံခါးသို့ သွားလေ၏။ လူများသည်လည်း ရေချိုးပြီး၍ တန်ဆာဆင်ပြီးသော် “ငါသည် မိဖုရားကြီးကိုယူအံ့၊ ငါသည် မိဖုရားကြီးကိုယူအံ့” ဟု မင်းအိမ်တံခါးဝ၌ စည်းဝေး၏။ သိကြားမင်းကိုမြင်လျှင်ကား “သင်သည် အဘယ်ကြောင့် လာသနည်း” ဟု ပြက်ရယ်ပြု၏။ သိကြားမင်းသည် “ငါ့ကို သင်တို့ အဘယ်ကြောင့် ကဲ့ရဲ့ကြကုန်သနည်း၊ ငါ၏ကိုယ်သည် အကယ်၍ကား အို၏၊ ထိုသို့ အိုသော်လည်း ရာဂမအို၊ သီလဝတီ မိဖုရားကြီးကို အကယ်၍ ရအံ့၊ ယူ၍ သွားအံ့ဟု လာ၏” ဟု ဆို၍ မိမိအာနုဘော်ဖြင့် အလုံးစုံသော သူတို့၏ ရှေ့မှလျှင် ရပ်၏။

တစ်ပါးသောသူသည် သိကြားမင်းတန်ခိုးကြောင့် ရှေ့မှဖြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ထိုသို့ သိကြားမင်းသည် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော နန်းတော်မှထွက်လတ်သော ထိုမိဖုရားကြီးကိုလျှင် လက်၌ကိုင်၍ ဆောင်ယူသွားလေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကို ထိုထိုအရပ်၌ တည်ကုန်သောသူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ “အို အချင်းတို့.... ကြည့်ကြပါကုန်လော့၊ ပုဏ္ဏားအိုသည် ဤသို့သဘောရှိသော မြတ်သော အဆင်းကိုဆောင်သော မိဖုရားကြီးကိုယူ၍ သွားဘိ၏၊ မိမိအား မလျှောက်ပတ်သည်ကို မသိ” ဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏။ မိဖုရားကြီးသည်လည်း “ပုဏ္ဏားအိုသည် ငါ့ကို ယူ၍ သွားဘိ၏” ဟူ၍လည်း ဆင်းရဲခြင်း မဖြစ်၊ မစက်ဆုပ်။ သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည်လည်း နန်းတော်လေသွန်တံခါး၌ ရပ်တော်မူ၍ “အဘယ်သူသည် မိဖုရားကြီးကိုယူ၍ သွားလေသနည်း” ဟု ကြည့်လတ်သော် ထိုပုဏ္ဏားအိုကိုမြင်၍ နှလုံးမသာယာခြင်း ဖြစ်တော်မူ၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုမိဖုရားကြီးကိုယူ၍ မြို့တံခါးဖြင့် ထွက်သွားပြီးလျှင် မြို့တံခါးအနီး၌ ဟင်းလင်းသောတံခါးရှိသော ခင်းအပ်သော ပျဉ်အခင်းရှိသော အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကို သီလဝတီ

မိဖုရားကြီးသည် “အရှင်...ဤအိမ်သည် သင့်အိမ်လော” ဟု မေး၏။ သိကြားမင်းသည် “ရှင်မိဖုရား...ဟုတ်၏။ ရှေး၌မူကား ငါတစ်ယောက် တည်းသာ၊ ယခု ငါတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ငါသည် ဆွမ်းခံသွား၍ ဆန်အစရှိသည်တို့ကို ယူစေအံ့၊ ရှင်မိဖုရားသည် ဤပျဉ်အခင်း၌ အိပ်လော့” ဟုဆို၍ သိကြားမင်းသည် ထိုမိဖုရားကြီးကို နူးညံ့စွာသောလက်ဖြင့် သုံးသပ်လျက် နတ်၏အတွေ့ကို နှံ့စေ၍ ထိုပျဉ်အိပ်ရာခင်း၌ အိပ်စေ၏။ ထိုမိဖုရားသည် နတ်၏အတွေ့နှင့်သည်ဖြစ်၍ အမှတ်သညာကို လွတ်စေ၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးကို မိမိအာနုဘော်ဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်အပ်သောဗိမာန်ဝယ် နတ်၏အိပ်ရာ၌ အိပ်စေ၏။

ထိုမိဖုရားကြီးသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌နိုး၍ ထိုသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်ရလျှင် “ထိုပုဏ္ဏားသည် လူမဟုတ်၊ သိကြားမင်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း ထိုအခါ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း၌ နတ်သမီး က၊ ချေသည်အပေါင်း ခြံရံလျက် နေ၏။ သီလဝတီ မိဖုရားသည် အိပ်ရာမှထ၍ ထိုသိကြားအထံသို့ သွားပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ သီလဝတီ မိဖုရားကို သိကြားမင်းသည် “ရှင်မိဖုရား...ရှင်မိဖုရားအား ငါ ဆုပေး၊ ယူအံ့လော့” ဟုဆို၍ “အရှင်နတ်မင်း...ထိုသို့ ပေးတော်မူလိုလျှင်ကား အကျွန်ုပ်အား သားဆုကို ပေးတော်မူလော့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မိဖုရား...သားတစ်ယောက်ကို ထားဘိဦး၊ ရှင်မိဖုရားအား သားနှစ်ယောက်တို့ကို ငါ ပေးအံ့၊ ထိုသားနှစ်ယောက်တို့တွင်ကား တစ်ယောက်သည် ပညာရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အဆင်းမူကား မလှအံ့၊ တစ်ယောက်သည် အလွန် အဆင်းလှလတ္တံ့၊ ပညာမရှိအံ့၊ ထိုသားနှစ်ယောက်တို့တွင် အဘယ်သားကို ရှေးဦးစွာ အလိုရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်နတ်မင်း...ပညာရှိသောသားကို အလိုရှိပါ၏” ဟု ဆို၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ ထိုသီလဝတီ မိဖုရားအား သမန်းမြက်ကိုလည်းကောင်း၊ နတ်ပုဆိုးကို လည်းကောင်း၊ နတ်၌ဖြစ်သော စန္ဒကူးနံ့ သာကို လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကို လည်းကောင်း၊ ကောကနဒအမည်ရှိသော စောင်းကိုလည်းကောင်း ပေးပြီးလျှင် ထိုသီလဝတီ မိဖုရားကြီးကို ယူခွဲ၍ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီး၏ အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ မင်းနှင့်တကွ တစ်အိပ်ရာတည်း၌ အိပ်စေပြီးလျှင်

လက်မဖြင့် ထိုသီလဝတီမိဖုရားကြီး၏ ချက်ကို သုံးသပ်၏။ ထိုခဏ၌ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသီလဝတီမိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူတော် မူ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း မိမိနေရာတာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့သာလျှင် သွားလေ၏။ ပညာရှိတို့သည် သီလဝတီမိဖုရားကြီး ကိုယ်ဝန် တည်သော အဖြစ်ကို သိကုန်၏။

မင်းကြီး ချီးမြှောက်ပြီ

ထိုအခါ သီလဝတီမိဖုရားကြီး နိုးလတ်သည်ကိုမြင်၍ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် “ရှင်မိဖုရား...ရှင်မိဖုရားကို အဘယ်သူ ဆောင်ယူသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...သိကြားမင်းသည်ဆောင်ယူပါ၏” ဟု တင်လျှောက်၏။ “ငါသည် မျက်မှောက်အားဖြင့် သင့်ကို ပုဏ္ဏားအို တစ်ယောက် ယူ၍ သွားသည်ကို မြင်၏။ အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို လှည့်စားဘိ သနည်း၊ ငါမယုံ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...ယုံတော်မူကုန် လော့၊ သိကြားမင်းသည် အကျွန်ုပ်ကိုယူ၍ နတ်ပြည်သို့ဆောင်ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်၏။ “ရှင်မိဖုရား...ငါမယုံ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး အား မိဖုရားကြီးသည် သိကြားမင်းပေးအပ်သော သမန်းမြက် စသည်တို့ကို ပြ၍ “ယုံတော်မူပါကုန်လော့” ဟု တင်လျှောက်ပြန်၏။ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် “ရှင်မိဖုရား...သမန်းမြက်သည် ကိုကား အကြင် အမှတ် မရှိသော အရပ်၌ ရရာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ ယုံတော်မူ” ဟု မိန့်တော် မူ၏။ ထိုအခါ သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးအား မိဖုရားကြီးသည် နတ် ပုဆိုးစသည်တို့ကို ပြပြန်၏။ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် ထို သမန်း မြက် နတ်ပုဆိုး စသည်တို့ကို မြင်လျှင် ယုံတော်မူ၍ “ရှင်မိဖုရား... သိကြားမင်းသည် သင့်ကို ဆောင်စေကာမူ ရှင်မိဖုရားအား သားရပါ သလော့” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...ရအပ်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်အား ကိုယ်ဝန်တည်ပြီ” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည် အလွန် နှစ်သက်တော် မူသည်ဖြစ်၍ ထိုမိဖုရားကြီးအား ကိုယ်ဝန် အစောင့် အရှောက်ကို ပေးတော်မူ၏။

ကုသနှင့် ဇယမ္ပတိ

ထိုသီလဝတီ မိဖုရားကြီးသည် ဆယ်လလွန်သဖြင့် သားဖွားတော် မူ၏။ ထိုသားအား တစ်ပါးသောအမည်ကို မမှည့်မူ၍ သမန်းမြက်ကို

စွဲသဖြင့် “ကုသ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကိုသာလျှင် မှည့်ကုန်၏။ ကုသမင်းသား ခြေဖြင့်သွားနိုင်သော ကာလ၌ တစ်ယောက်သော နတ်သားသည် နတ်ပြည်မှစုတေခဲ့၍ ထိုသီလဝတီ မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌သာလျှင် ပဋိသန္ဓေ ယူလာပြန်၏။ ထိုသားအား “ဇယမ္ပတိ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုမင်းသား ညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ကြီးကြကုန်၏။ ဘုရားအလောင်း ဖြစ်သော နောင်တော် ကုသမင်းသားသည် အလွန် ပညာရှိတော်မူ၏။ ဆရာ၏အထံ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အတတ်ပညာကို မသင်မူ၍ မိမိပညာဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံသော အတတ်တို့၌ အပြီးသို့ရောက်၏။ ထိုအခါ သားတော် ကုသမင်းသား တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှိလတ်သော် ခမည်းတော် သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် သားတော်အား မင်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကို ‘ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် “ရှင်မိဖုရား...ရှင်မိဖုရား သားအား မင်းအဖြစ်ကိုပေး၍ ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ကို လုပ်ကျွေးစေကုန်အံ့၊ ငါတို့ အသက်ရှိစဉ်လျှင် ငါတို့သားတော်ကို မင်းအဖြစ်၌တည်သည်ကို ရှုကုန်အံ့၊ စင်စစ်သော်ကား အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အပြင်ဝယ် အကြင် ပြည်ရှင်မင်း၏ သမီးကို ငါတို့သားတော် အလိုရှိ၏။ ထိုမင်းသမီးကို ငါတို့ သားဖို့ ဆောင်ယူ၍ မိဖုရားကြီး ပြုစေကုန်အံ့၊ သားတော်စိတ်ကို သိအောင် ပြုလော့၊ အဘယ်မင်းသမီးကို ငါတို့သားတော် နှစ်သက်သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကုသမင်းသားကိုမေးကြည့်ခြင်း

မယ်တော် သီလဝတီ မိဖုရားကြီးသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ သားတော်အား ဤအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၍ “ငါ့သားတော် စိတ်ကို သိအောင်ပြုလော့” ဟု မှာထား၍ တစ်ယောက်သော အလုပ်အကျွေး မိန်းမကို စေတော်မူလိုက်၏။ ထို အလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သွား၍ သားတော်အား ထိုအကြောင်းကို တင်လျှောက်၏။ ထိုသို့ တင်လျှောက်သော စကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် ကြံ၏။ “ငါသည် အဆင်းမလှ၊ အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းသမီးတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကုန်သော်လည်း ငါ့ကိုမြင်ရလျှင် ငါ့အား အဆင်းမလှသော မင်းသားဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်းဟု ပြေးလေကုန်ရာ၏။ ဤသို့ ထွက်ပြေးသည်ရှိသော် ငါတို့အား ရှက်ဖွယ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ့အား အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း၊

ထင်ရှားရှိသော မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို လုပ်ကျွေး၍ ထိုမယ်တော် ခမည်းတော်တို့ ကွယ်လွန်သဖြင့် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ကြံ၍ ထို ဘုရားလောင်း ကုသမင်းသားသည် ငါ့အား မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ဖြင့် အလိုမရှိ၊ စင်စစ်သော်ကား ငါသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ ကွယ်လွန်သဖြင့် ရဟန်းသာလျှင် ပြုအံ့” ဟု မှာတော် မူလိုက်၏။

ထိုအလုပ်အကျွေး မိန်းမသည် သွားလေ၍ သားတော် မှာလိုက် သော စကားကို မယ်တော် မိဖုရားကြီးအား တင်လျှောက်၏။ မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည်လည်း ခမည်းတော် သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးအား တင် လျှောက်၏။ ခမည်းတော် သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် သားတော် တင် လျှောက်လိုက်သော စကားကို ကြားတော်မူလျှင် နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ တစ်ဖန် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လွန်လျှင် သတင်းစကားကို စေတော်မူပြန်၏။ သားတော် ကုသ မင်းသားသည်လည်း ပယ်တော် မူသည်သာလျှင်တည်း။

ဤသို့ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ပယ်တော်မူ၍ လေးကြိမ်မြောက်၌ ကြံတော်မူပြန်၏။ “ငါသည် မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့နှင့်တကွ စင်စစ် သဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ခြင်း မည်သည်ကား မသင့်လျော်၊ ထို့ကြောင့် တစ်ခုသော ဥပါယ်တံမျဉ်ကို ပြုအံ့” ဟု ကြံတော်မူ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုကုသ မင်းသားသည် ရှေ့ပန်းထိမ်သည်ကြီးကို ခေါ်စေတော်မူ၍ များစွာသော ရွှေကိုပေးပြီးလျှင် “တစ်ခုသော မိန်းမရုပ်ကို ပြုလော့” ဟု စေတော်မူ၍ ထိုရှေ့ပန်းထိမ်သည်ကြီး သွားသည်ရှိသော် တစ်ပါးသော ရွှေကိုယူ၍ မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းမရုပ်ကို ပြု၏။

ရွှေရုပ်ပုံနှင့်တူမှုယူမည်

ဘုရားအလောင်းတို့ အလိုတော် မည်သည်ကား ပြည့်စုံသည်သာ လျှင်တည်း။ ထိုဘုရားအလောင်း ပြုသော ရွှေရုပ်ကို အသက်ရှင်သော မိန်းမသည် အဆင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် မမီနိုင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘုရား လောင်းသည် ထိုရွှေရုပ်ကို ခေါ်မတိုင်း၌ ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဝတ်၍ ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း၌ ထားစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ရှေ့ပန်း ထိမ်သည်ကြီးသည် ဆောင်ယူခဲ့သော ရွှေရုပ်ကို မြင်တော်မူလျှင် ထိုရွှေ

ရုပ်ကို ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍ “အမောင်...သွားချေ၊ ကျက်သရေရှိသော ငါတို့ တိုက်ခန်း၌ ထားအပ်သော ရွှေရုပ်ကို ဆောင်ယူခဲ့ချေလော့” ဟု စေတော်မူ၏။ ထို ရွှေပန်းထိမ်သည်ကြီးသည် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော် ထို ရွှေရုပ်ကို မြင်၍ “အရှင်မင်းသားနှင့်တကွ မွေ့လျော်ခြင်းငှာ တစ်ယောက်သော နတ်သမီးသည် လာသည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု နှလုံးသွင်း၍ လက်ဆန့်ခြင်းငှာ မဝံ့ရကား ထွက်ခဲ့၍ “အရှင်သား... ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်း၌ တစ်ယောက်သော နတ်သမီးသည် ရှိပါ၏၊ ကပ်အံ့သောငှာ မဝံ့ပါ” ဟု တင်လျှောက်၏။ “အမောင်...သွားချေ၊ ဤသည်ကား ရွှေရုပ်တည်း၊ ဆောင်ယူခဲ့လော့” ဟု တစ်ဖန် စေတော်မူပြန်မှ ရွှေပန်းထိမ်သည်ကြီးသည် ဆောင်ယူ၏။ ကုသ မင်းသားသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်ကြီး ပြုအပ်သော ရွှေရုပ်ကို ရွှေတိုက်၌ ထားပြီးလျှင် မိမိ ပြုလုပ်အပ်သော ရွှေရုပ်ကို တန်ဆာဆင်စေ၍ ယာဉ်၌ ထားစေပြီးလျှင် “ဤသို့ သဘောရှိသော မင်းသမီးကို ရသော် ယူအံ့” ဟု မယ်တော် အရှင် မိဖုရားကြီးထံသို့ ပို့စေ၏။

မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် မှူးတော်၊ မတ်တော်တို့ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ “အမောင်တို့...ငါ့သားတော်သည် ပညာကြီး၏၊ သိကြားမင်းပေး၍ရသော သားတည်း၊ လျှောက်ပတ်သော မင်းသမီးကို ရပါလတ္တံ့၊ အမောင်တို့သည် ဤ ရွှေရုပ်နှင့်တူသော မင်းသမီးကို ရကုန်သည်ရှိသော် ယူခဲ့ကြကုန်၊ ဤ ရွှေရုပ်ကို ဖုံးလွှမ်းသော ယာဉ်၌ ထား၍ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို လှည့်လည်သည်ရှိသော် အကြင်မင်းကြီး အထံ၌ ဤ ရွှေရုပ်နှင့်တူသော မင်းသမီးကို မြင်ရ၏၊ ထိုမင်းအား ဤ ရွှေရုပ်ကို ပေးခဲ့၍ “အကျွန်ုပ်တို့အရှင် ဩက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် အရှင်မင်းကြီးတို့နှင့် တကွ အိမ်ရာ ထိမ်းမြားခြင်းကို ပြုတော်မူလတ္တံ့” ဟု နေရက်အချိန်အချက်ကို မှတ်သား၍ လာခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု မှာတော်မူလိုက်၏။

ရွှေရုပ်ဖြင့် လှည့်လည်ရှာဖွေခြင်း

မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ထို ရွှေရုပ်ကို ယူ၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ထွက်သွား၍ လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် အကြင်မင်းနေပြည်တော်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထို မင်းနေပြည်တော်၌

ညချမ်းအခါ လူများ စည်းဝေးရာအရပ်၌ ထို ရွှေရုပ်ကို အဝတ်တန်ဆာ တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကုန်ပြီးလျှင် ရွှေထမ်းစင်သို့တင်၍ ထိုလူများ စည်းဝေးရာ အရပ်သို့ သွားသောခရီး၌ ချထား၍ မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် ဖဲသွားကုန်၍ လာတိုင်း လာတိုင်းကုန်သော လူတို့၏ စကားကို နားထောင်အံ့သောငှာ တင့်အပ်သော အရပ်၌ နေကုန်၏။ လူများသည် ထို ရွှေရုပ်ကိုကြည့်၍ ရွှေရုပ်ဟူသော အမှတ်ကို မပြု၍ “ဤသူသည် လူမိန်းမ ဖြစ်လျက် နတ်သမီးလျှင်အဖို့ရှိ၏။ အလွန်လျှင် တင့်တယ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤအရပ်၌ နေလာသနည်း၊ အဘယ်အရပ်မှလည်း လာသနည်း၊ ငါတို့ပြည်၌ ဤသို့သဘောရှိသော မိန်းမသည် မရှိ” ဟု ချီးမွမ်း၍သွားကြလေ၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ နားထောင်သော မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် “ဤပြည်၌ ဤသို့သဘောရှိသော သတို့သမီးသည် အကယ်၍ ရှိငြားအံ့၊ ဤမည်သော မင်းသမီးကဲ့သို့တကား၊ ဤမည်သော အမတ်သမီးကဲ့သို့ တကားဟု ဆိုကုန်ရာ၏။ မချွတ်လျှင် ဤပြည်၌ ရွှေရုပ်နှင့် တူသော မိန်းမသည် မရှိ” ဟု ထို ရွှေရုပ်ကိုယူ၍ တစ်ပါးသော ပြည်သို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ အမှတ်တို့သည် ဤသို့ သွားကြလေကုန်သည်ရှိသော် မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း သာဂလမြို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ထို သာဂလမြို့၌ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီးတော် ရှစ်ယောက်တို့သည် မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ နတ်သမီးနှင့်တူကုန်၏။ ထို ရှစ်ယောက်သော မင်းသမီးတို့တွင် အလုံးစုံသော မင်းသမီးတို့ထက် အကြီးသည် ပဘာဝတီ အမည်ရှိ၏။ ထို ပဘာဝတီ မင်းသမီး ကိုယ်မှ တက်သစ်သော နေလုလင်ကဲ့သို့ အရောင်တို့သည် ပြုံးပြုံးပြက် ထွက်ကုန်၏။

ထိုအရောင်သည် အမိုက်၌လည်း လေးတောင်ရှိသော တိုက်ခန်း၌ ဆီမီးထွန်းခြင်းကိစ္စသည်မရှိ။ အလုံးစုံသော တိုက်ခန်းသည် တစ်ခဲနက် အရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ထို ပဘာဝတီ မင်းသမီး အထိန်းသည်ကား ခုဇွာ အမည်ရှိ၏။ ထို အထိန်းတော် ခုဇွာသည် ပဘာဝတီ မင်းသမီးကို ထမင်းစားစေပြီးလျှင် ထို မင်းသမီး ပဘာဝတီ အား ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးအံ့သောငှာ ရှစ်ယောက်ကုန်သော အဆင်းလှသော ကျွန်မတို့ကို ရေအိုး ရှစ်လုံးတို့ကို ယူခဲ့စေ၍ ညချမ်းအခါ ရေခပ်အံ့သောငှာ သွားကုန်သည်ရှိသော် ရေဆိပ်ခရီး၌ တည်လင့်သော ထို ရွှေရုပ်ကို မြင်ကုန်လျှင် မင်းသမီး ပဘာဝတီဟူသော အမှတ်ဖြင့် “ဤ ဆုံးမ

ခက်သော သူမယ်မသည် ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးအံ့” ဟု ငါတို့ကို ရေခပ်စိမ့်သောငှာ စေလိုက်ပြီးလျက် ရှေးဦးစွာ လာ၍ ရေခပ်ဆိပ်၌ နေလင့်ဘိ၏” ဟု အမုက် ထွက်လတ်ကုန်ရကား “အမျိုးကို ရှက်စေတတ်သော ဟယ် သူငယ်မ...ငါတို့၏ ရှေးဦးစွာ လာလတ်၍ အဘယ်ကြောင့် ဤ ရေဆိပ်၌ နေလင့်ဘိသနည်း၊ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် အကယ်၍ သိတော်မူအံ့၊ ငါ့ဟု ပျက်စီးရကုန်လတ္တံ့ တကား” ဟု ဆို၍ လက်ဖြင့် တင်ပါးကို ပုတ်လျှင် လက်ဝါးပြင် ကဲ့အံ့သကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထို့နောင်မှ ရွှေရုပ်မှန်းသိ၍ ခယ်လျက် ထို အဆင်းလှသော ကျွန်မတို့၏ အထံသို့ သွားလေ၍ “အချင်းတို့...ငါ၏ ဤ အမှုကို ကြည့်ကြကုန်လော့၊ “ငါ၏သမီး” ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ငါသည် ပုတ်ခတ်မိ၏။ ဤ ရွှေရုပ်သည် ငါ့သမီး အနီး၌ အဘယ်ထိုက်အံ့နည်း၊ သက်သက် ငါ့လက်ကို ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်အပ်၏” ဟု ပြောဆို၏။

ပဘာဝတီကို ရခဲပြီ

ထိုအခါ အထိန်းခုဇွာကို သြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ တမန်တို့သည် လက်ကိုဆွဲ၍ “သင်သည် ငါ့သမီးသည် ဤရွှေရုပ်ထက် အလွန် အဆင်းလှ၏ ဟုဆို၏။ အဘယ်မည်သောသူကို ဆိုသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ “မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီးဖြစ်သော ပဘာဝတီကိုဆို၏။ ထိုပဘာဝတီကို တစ်ဆယ်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစ်စိတ်ကိုမျှလည်း ဤရွှေရုပ်သည် မထိုက်” ဟု ဆို၏။ ထိုသြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ တမန်တို့သည် အလွန် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မင်းအိမ်တံခါးသို့ သွားကုန်ပြီးလျှင် သြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ တမန်တော်တို့သည် တံခါး၌ ရပ်လာပါကုန်၏” ဟု လျှောက်စေကုန်၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းသည် နေရာမှထ၍ ရပ်လျက်လျှင် “ခေါ်ခဲကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုတမန်တို့သည်ဝင်၍ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကို ရှိခိုးလျက် “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်တို့အရှင် သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် အရှင်မင်းမြတ်တို့ အနာကင်းသော အဖြစ်ကို မေးခတ်မူပါ၏” ဟု တင်လျှောက်၍ ပြုအပ်ပြီးသော ပူဇော်သက္ကာရ မြတ်နိုးတနာ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ “အဘယ်အကျိုးငှာ အမောင်တို့ လာရောက်ကြကုန်သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် “အကျွန်ုပ်တို့အရှင် သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးအား ခြင်္သေ့မင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံရှိသော ကုသအမည်ရှိသော သားတော်သည် ရှိပါ၏။ ထိုသားတော်အား ခမည်းတော် သြက္ကာကရာဇ် မင်း

ကြီးသည် တိုင်းပြည်ကို ဆောက်နှင်းတော်မူလို၍ အရှင်မင်းမြတ် အထံ
 တော်သို့ စေတော်မူလိုက်၏။ အရှင်မင်းမြတ်တို့အား ပဘာဝတီ အမည်ရှိ
 သော သမီးတော်သည် ရှိသတတ်။ ထိုသမီးတော်ဖြစ်သော ပဘာဝတီကို
 အရှင်သားတော် ကုသမင်းအား ပေးတော်မူပါကုန်။ ရွှေရုပ်ကိုလည်း
 ဆက်သအပ်သော လက်ဆောင်ပြု၍ ယူတော်မူပါ” ဟု တင်လျှောက်၍
 ထိုရွှေရုပ်ကို မဒ္ဒရာဇ်မင်းအား ဆက်သကုန်၏။ မဒ္ဒရာဇ် မင်းကြီးသည်
 လည်း “ဤသို့ သဘောရှိသော မင်းမြတ်နှင့်တကွ သမီးတော်ပေးခြင်း
 မင်္ဂလာသည် ဖြစ်လိတ္တံ့” ဟု ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝန်ခံ
 တော်မူ၏။

ထိုအခါ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးကို သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီး၏ တမန်တို့
 သည် တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ “အရှင်မင်းမြတ်....အကျွန်ုပ်တို့သည် ကြာ
 မြင့်ခြင်းကို ပြုအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်းပါ။ မင်းသမီးရသော အဖြစ်ကို
 သိ၍ အကျွန်ုပ်တို့အရှင် သြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးအား တင်လျှောက်ပါချေ
 ကုန်အံ့။ ထိုသို့ လျှောက်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့အရှင် သြက္ကာကရာဇ် မင်း
 ကြီးသည် လာ၍ ထိုသမီးတော်ကိုယူ၍ သွားလတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်ကြ
 ကုန်၏။ ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် “ကောင်းပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထို
 တမန်တို့အား ပေးကမ်းဖွယ်ကို ပေးကမ်း၍ လွှတ်တော်မူလိုက်၏။

ချွေးမတော်ကို လိုက်ကြည့်ကြပုံ

ထိုတမန်တို့သည် သွား၍ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးအား လည်း
 ကောင်း သီလဝတီ မိဖုရားအား လည်းကောင်း အကြောင်းကို တင်
 လျှောက်ကြကုန်၏။ သြက္ကာကရာဇ် မင်းကြီးသည် များစွာသော အခြံအရံ
 ဖြင့် ကုသဝတီနေပြည်တော်မှ ထွက်၍ အစဉ်သဖြင့် သာဂလမြို့သို့ ရောက်
 တော်မူ၏။

မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ထိုသြက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးကို
 မြို့တွင်းသို့ဝင်စေ၍ များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုတော်မူ၏။ သီလ
 ဝတီ မိဖုရားကြီးသည် ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “အဘယ်သူသည်
 သိနိုင်ရာအံ့နည်း၊ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု နှလုံးသွင်း၍ တစ်ရက်၊ နှစ်
 ရက် လွန်သဖြင့် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကို ဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီး....အကျွန်ုပ်ချွေးမ

ကိုမြင်လိုပါ၏” ဟု ဆို၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ သမီးတော်ကို ခေါ်စေတော်မူ၏။ သမီးတော် ပဘာဝတီသည် လည်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် အထိန်းအချီ အပေါင်း ခြံရံလျက် လာလတ်၍ ယောက္ခမဖြစ်သော သီလဝတီ မိဖုရား ကြီးကို ရှိခိုး၏။

သီလဝတီ မိဖုရားကြီးသည် မင်းသမီး ပဘာဝတီကိုမြင်လျှင် ကြံ တော်မူ၏။ “ဤသတို့သမီးငယ်သည် အလွန် အဆင်းလှပေ၏၊ ငါ့သား တော်သည်ကား အဆင်းမလှချေ၊ ဤသတို့သမီးငယ်သည် ငါ့သားတော် ကိုအကယ်၍ မြင်ရအံ့၊ တစ်ရက်မျှလည်း မနေမူ၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရာ၏၊ ဥပါယ်တမျှကို ငါ့ပြုအံ့” ဟု ကြံတော်မူ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသီလဝတီမိဖုရား ကြီးသည် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကို ပင့်ခေါ်တော်မူ၍ “အရှင်မင်းကြီး...ချွေးမတော် သည် အကျွန်ုပ် သားတော်အား လျှောက်ပတ်၏၊ ထိုသို့ လျှောက်ပတ်သော် လည်းအနည်းငယ်ဆိုဖွယ်ရှိသေး၏။ အကျွန်ုပ်တို့အမျိုးအနွယ်အစဉ်အဆက်မှ လာသော အကျင့် ရှိပါ၏၊ ဤ သတို့သမီးငယ်သည် ထိုအကျင့်၌ အကယ်၍ ကျင့်ပါအံ့၊ ထိုသတို့သမီးငယ်ကို ဆောင်ယူပါအံ့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မိဖုရားတို့၏ အမျိုးအကျင့်သည် အဘယ်နည်း” ဟု မေးတော် မူ၏။ “အကျွန်ုပ်တို့အမျိုး၌ အကြင်မျှလောက်သော တစ်ကြိမ်သော ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် ရှိ၏၊ ထိုမျှလောက် လင်ကို မြင်ခြင်းငှာ မရ။ အကယ်၍ ဤသတို့သမီးငယ်သည် အကျွန်ုပ်ဆိုတိုင်း လိုက်နာအံ့၊ ထိုသတို့ သမီးငယ်ကို ဆောင်ယူပါအံ့” ဟု ဆို၏။

အဘိသိက်ခံ နန်းစံရပြီ

ခမည်းတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် သမီးတော်ပဘာဝတီကို “အသို့ နည်း၊ ချစ်သမီး...ဤသို့ သီလဝတီမိဖုရားကြီးဆိုတိုင်း ချစ်သမီး ကျင့် ခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါအံ့လော” ဟု မေးတော်မူ၏။ သမီးတော် ပဘာဝတီ သည် “ဖခင်မင်းမြတ်...တတ်နိုင်ပါလတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်၏။ ထိုသို့ ပဘာဝတီ ဝန်ခံတင်လျှောက်ပြီးမှ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည် မဒ္ဒရာဇ် မင်းအား များစွာသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို ပေးပြီးလျှင် မင်းသမီးပဘာဝတီကို ဆောင်ယူ၍ ကုသဝတီနေပြည်တော်ကြီးသို့ ပြန်တော်မူ၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်း သည်လည်း များစွာသောအခြံအရံဖြင့် သမီးတော်ပဘာဝတီကို ထည့်

တော်မူလိုက်၏။ ဩက္ကာကရာဇ်မင်းကြီးသည် ကုသဝတီနေပြည်တော်သို့ သွား၍ မြို့တော်ကို တန်ဆာဆင်စေတော် မူပြီးလျှင် အလုံးစုံသော အနှောင်အဖွဲ့တို့ကို လွှတ်စေတော်မူ၍ သားတော်အား ရာဇာဘိသိက် ကိုပြု၍ တိုင်းပြည်ကို ပေးတော်မူ၍ မင်းသမီးပဘာဝတီကို မိဖုရားကြီး ပြုစေ၍ မြို့တော်၌ “ကုသမင်း၏ အာဏာတော်ဘည်း” ဟု စည်လည်စေ တော် မူ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ မင်းတို့တွင် အကြင်မင်းတို့အား သမီးသည် ရှိ၏။ ထိုမင်းတို့သည် ကုသမင်းအား သမီးကို ဆက်စေကုန်၏။ အကြင်မင်းတို့အား သားသည်ရှိ၏။ ထိုမင်းတို့သည် ထိုကုသမင်းနှင့်တကွ မိတ်ခင်ပွန်းအဖြစ်ကို အလိုရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သားတို့ကို အလုပ်အကျွေး ပြု၍ စေလိုက်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းကုသမင်းအား ကိုယ်လုပ်မောင်းမ အခြံအရံသည် အလွန်များသည် ဖြစ်၏။ များမြတ်သော အခြံအရံဖြင့် မင်းပြုတော်မူ၏။

ပဘာဝတီကို ကြည့်လိုခြင်း

ထိုကုသမင်းသည် နေ့အခါ၌ ပဘာဝတီကို မြင်ခြင်းငှာမရ။ ထိုမင်းသမီး ပဘာဝတီသည်လည်း ကုသမင်းကို နေ့အခါမြင်ခြင်းငှာ မရ။ နှစ်ပါးကုန်သောမင်းမိဖုရားတို့အား ညဉ့်အခါ၌သာလျှင် တွေ့မြင်ကြရ၏။ ထိုမင်းမိဖုရား နှစ်ပါးတို့တွင် ပဘာဝတီ၏ ကိုယ်ရောင်သည်လည်း မထင် ရှားသည်။ မခေင်ဝေင်လောက်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်း ကုသ မင်းသည် ညဉ့်၌သာလျှင် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့ရ၏။

ထိုမင်းသည် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လွန်လျှင် ပဘာဝတီကို နေ့အခါ၌ မြင်လိုသည်ဖြစ်၍ မယ်တော်အား ကြားလျှောက်၏။ မယ်တော်မိဖုရားကြီး သည် “ချစ်သား....သင်ချစ်သားသည် နေ့အခါ၌ ပဘာဝတီကို မြင်ခြင်း ငှာ အလိုမရှိလင့်၊ အကြင်မျှလောက်သော တစ်ယောက်သောသားကို ရအံ့၊ ထိုမျှလောက် ငံလင့်ပါဦးလော့” ဟု ပယ်တော်မူ၏။ သားတော်ကုသမင်း သည်ကား အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်တင်လျှောက် သည်သာတည်း။

ဆင်ချေတုံးဖြင့် ပစ်ပြို

ထိုသို့ အဖန်တလဲလဲ တင်လျှောက်သောအခါ သားတော် မင်း သားကို မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ “ချစ်သား....

ထိုသို့မြင်လိုတပြီးကား ဆင်တင်းကုပ်သို့သွား၍ ဆင်ထိန်းအသွင်ဖြင့်နေနှင့်
 လော့၊ ငါသည် ပဘာဝတီကို ဆင်တင်းကုပ်သို့ ဆောင်ခဲ့အံ့၊ ထိုသို့
 ဆောင်ခဲ့သောအခါ ပဘာဝတီကို မျက်စိပြည့်အောင် ကြည့်လော့၊ သင်
 ချစ်သားကိုလဲ လင်အဖြစ်ကို မသိစေလင့်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သားတော်
 ကုသမင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားနှင့်
 လေ၏။ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် မင်္ဂလာဆင်တော်တင်းကုပ်ကို တန်ဆာ
 ဆင်စေတော်မူပြီးလျှင် မင်းသမီး ပဘာဝတီကို “ချစ်သမီး...လာလှည့်၊
 ချစ်သမီးလင်၏ ဆင်တော်တို့ကို ကြည့်ရှုကုန်အံ့” ဟုဆို၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့
 ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် “ဤဆင်သည်ကား ဤအမည်ရှိသော ဆင်တည်း၊
 ဤဆင်သည်ကား ဤအမည်ရှိသောဆင်တည်း” ဟုဆို၍ ပြ၏။

ကုသမင်းသည် ဆင်တင်းကုပ်၌ မယ်တော်နောက်မှ လိုက်လာသော
 ပဘာဝတီကိုမြင်လျှင် ဆင်ထိန်းအသွင်ဖြင့် ပဘာဝတီကျောကိုဆင်ချေးတုံး
 ဖြင့်ပစ်၏။ ပဘာဝတီသည် အမျက်ထွက်ရကား “အရှင်မင်းကြီးအား တင်
 လျှောက်၍ သင့်လက်ကို ဖြတ်စေအံ့” ဟု ဆို၍ မယ်တော် သီလဝတီ
 မိဖုရားကြီးကို ဆုပ်နယ်စေ၏။ ထိုမယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ပဘာဝတီကို
 သိစေ၍ ကျောကို ဆုပ်နယ်တော်မူ၏။

မြင်ချေးတုံးဖြင့် ပစ်ပြီ

တစ်ဖန်လည်း ကုသမင်းသည် မြင်လိုပြန်သည်ဖြစ်၍ မြင်းတင်းကုပ်၌
 မြင်းထိန်းအသွင်ဖြင့် ထိုပဘာဝတီကိုမြင်၍ ထိုရှေးအတူသာလျှင် မြင်း
 ချေးတုံးဖြင့် ပစ်၏။ ထိုအခါ၌လည်း အမျက်ထွက်သော ပဘာဝတီကို
 ယောက္ခမတော် သီလဝတီမိဖုရားသည် သိစေ၏။

ညီတော်ကို ပြခြင်း

တစ်ဖန်လည်းတစ်နေ့သ၌ပဘာဝတီသည် ကုသမင်းကိုမြင်လိုသည်ဖြစ်
 ၍ယောက္ခမတော် သီလဝတီ မိဖုရားအားကြားလျှောက်လျှင် “ချစ်သမီး...
 မသင့်၊ ချစ်သမီးအား ကုသမင်းကို မြင်ခြင်းငှာ မနှစ်သက်လင့်” ဟု
 ပယ်တော်မူ၏။ ပဘာဝတီသည်လည်း အဖန်တလဲလဲ တင်လျှောက်တောင်း
 ပန်၏။ ထိုအခါ ပဘာဝတီကို မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် မိန့်တော်မူ၏။
 “ချစ်သမီး...ထိုသို့ မြင်ကိုတပြီးကား နက်ပြန် ငါ့သားတော်သည် မြို့ကို

လက်ယာရစ် လှည့်လည်သည်ကို ပြုလတ္တံ့ ၊ ချစ်သမီးသည် ခြင်္သေ့ခံသော
လေသွန်နန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ထို ကုသမင်းကို ကြည့်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ
၏။ ဤစကားကို မိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် နက်ဖြန်နေ့၌ တန်ဆာဆင်စေ
တော်မူ၍ ညီတော် ဇယမ္ပတိမင်းသားကို မင်း၏ အသွင်ကိုယူစေ၍ ဆင်
ကျောက်ကုန်းထက်၌ စီးစေလျက် မြို့တော်ကို လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကို
ပြုစေတော်၏။

မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် ပဘာဝတီကိုခေါ်၍ ခြင်္သေ့ခံသော
လေသွန်နန်းတံခါးဝှဲရပ်လျက် “ချစ်သမီး...ချစ်သမီးလင်၏ တင့်တယ်
စံပယ်ခြင်း အသရေ အစုံသို့ရောက်သည်ကို ကြည့်ပါလော့” ဟုဆို၏။ ထို
မင်းသမီး ပဘာဝတီသည် “ငါသည် တင့်တယ်လျောက်ပတ်သော လင်ကို
ရပေ၏” ဟု အလွန်ဝမ်းမြောက်၏။ ထိုနေ့၌ကား ကုသမင်းသည် ဆင်ထိန်း
အသွင်ဖြင့် ညီတော် ဇယမ္ပတိ မင်းသား၏ နောက်နေရာ၌ နေတော်မူ၍
အလိုရှိတိုင်း ပဘာဝတီကိုကြည့်လျက် လက်ဖောက်ပြန်ခြင်း အစရှိသော
အခြင်းအရာဖြင့် စိတ်အလိုအတိုင်း ပြက်ရယ်မှုကို ပြု၏။ ဆင်တော်
လွန်သည်ရှိသော် မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ပဘာဝတီကို မေး
တော်မူ၏။ “ချစ်သမီး...ချစ်သမီးလင်ကို မြင်ပြီလော့” ဟု မေးတော်၏။
မိခင် မြင်ရပေပြီ၊ ထိုမင်းကြီး နောက်နေရာ၌နေသော ဆင်ထိန်းသည်ကား
အလွန်လျှင် ဆိုနိုင်ခက်၏။ ကျွန်ုပ်အား လက်ဖောက်ပြန်ခြင်း အစရှိသည်တို့
ကို ပြဘိ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော အရှက်မရှိသောသူကို
မင်း၏ နောက်နေရာ၌ နေစေကုန်ဘိနည်း၊ ထိုဆင်ထိန်းကို နှင်ထုတ်စေဘိ
လော့” ဟု ဆို၏။ “ချစ်သမီး...မင်းကြီးနောက်တော်၌ အစောင့်အရှောက်
မည်သည်တို့ကို အလိုရှိအပ်ကုန်၏” ဟု ဆို၏။

ပဘာဝတီ စုံစမ်းခြင်း

ပဘာဝတီသည် ကြံ၏။ “ဤဆင်ထိန်းသည်အလွန်လျှင် ကြောက်ခြင်း
မရှိ၊ မင်းကို မင်းဟူ၍လည်း မမှတ်၊ ဤသူသည်ပင်လျှင် ကုသမင်းလေ
လော။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မချွတ်လျှင် ထိုကုသမင်းသည် အဆင်းမလှ
သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့်လျှင် ငါ့ကိုမပြ” ဟုကြံ၍ ထို ပဘာဝတီ
သည် ခုဇာအမည်ရှိသော အထိန်းတော်၏ နားရင်း၌အပ်၍ မှာဆို၏။
“မိခင်...သွားချေ၊ သိအောင် ပြုချေလော့၊ ရှေ့နေရာ၌ နေသောသူသည်

F44(၅၅၀-ပဥမ)

တည်း မင်းလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မှ နောက်နေရာ၌ နေသောသူသည်တည်း မင်းလော၊ သိအောင် ပြုချေလော့” ဟု ဆို၏။

“အကျွန်ုပ်သည် အသို့လျှင် သိနိုင်အံ့နည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။
“မိခင်....အသို့ဆိုသနည်း၊ အကြင်သူသည် အကယ်၍ မင်းဖြစ်အံ့၊ ထိုသူသည် ရှေးဦးစွာ ဆင်ထက်မှ ဆင်းလတ္တံ့၊ ဤအမှတ်ဖြင့် သိအောင်ပြုချေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအထိန်းတော် ခုဇွာသည် သွား၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ရပ်လျက် ရှေးဦးစွာ ကုသမင်းသည် ဆင်းသည်ကို မြင်လေ၏။ နောက်မှ ညီတော် ဇယမ္ပတိမင်းသား ဆင်းသက်သည်ကိုမြင်၏။ ကုသမင်းသည်လည်း ထိုမှ ဤမှ ကြည့်လတ်သော် အထိန်းတော် ခုဇွာကိုမြင်၍ “ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ဤခုဇွာသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိသော် မူလျှင် ထိုအထိန်းတော် ခုဇွာကို ခေါ်စေတော်မူ၍ “ဤအကြောင်းအထူးကို ပဘာဝတီအား မပြောပါလင့်” ဟု မြဲမြံစွာ မှာဆို၍ လွတ်လိုက်၏။ ထိုအထိန်းတော် ခုဇွာသည် သွားလေ၍ “အရှင်သမီး....ရှေ့နေရာ၌နေသောသူသည် ရှေးဦးစွာ ဆင်းပါ၏” ဟု ကြားလျှောက်၏။ ပဘာဝတီ ထိုအထိန်းတော် ခုဇွာပြောသည့် စကားကိုကြား၍ ယုံကြည်၏။

ရေကန်ထဲ ရွှေလက်ဆွဲ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း တစ်ဖန် မြင်လိုပြန်သည်ဖြစ်၍ မယ်တော် မိဖုရားကို လျှောက်ထား တောင်းပန်ပြန်၏။ မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် ပယ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ “ချစ်သား....ထိုသို့တပြုံးကား မထင်ရှားသောအသွင်ဖြင့် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားနှင့်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ သားတော် ကုသမင်းသားသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ သွားသေ၍ မင်္ဂလာရေကန်တော်၌ လည်တိုင်အောင် ရေထဲသို့ ဆင်းပြီးလျှင် ပဒုမ္မာ ကြာဖက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဆောင်း၍ ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကို မျက်နှာကို ဖုံးကာလျက် နေနှင့်၏။

ကုသမင်း၏ မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည်လည်း ပဘာဝတီ ဥယျာဉ်တော်သို့ ညချမ်းအခါ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၍ “ဤသစ်ပင်တို့ကို ရှုလော့၊ ဤငှက်တို့ကို ရှုလော့၊ ဤသမင်တို့ကို ရှုလော့” ဟု ဖြားယောင်းလျက် မင်္ဂလာရေကန်နားသို့ သွားလေ၏။ ထို ပဘာဝတီ မင်းသမီးသည် ငါးပါး အပြား

(၅၅၀-မ၊ ကုသဇာတ်)

ပုံ-၁၁။ ပဘာဝတီမင်းသမီး မင်္ဂလာကန်တော်၌ ရေကစားနေစဉ် ကုသမင်းပုန်းအောင်းရာမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေပုံ။

ရှိသော ကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မင်္ဂလာ ရေကန်တော်ကိုမြင်လျှင် ရေချိုးလိုသည်ဖြစ်၍ အလုပ်အကျွေး ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့နှင့်တကွ ရေကန်သို့ ဆင်းသက်၍ ကစားသည်ရှိသော် ထို ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကိုမြင်လျှင် ဆွတ်ယူလိုသည်ဖြစ်၍ လက်ကိုဆန့်၏။ ထိုသို့ လက်ကိုဆန့်သောအခါ ကုသမင်းသည် ပဒုမ္မာကြာရွက်ကိုပယ်၍ “ငါ ကုသမင်းတည်း” ဟု ဆို၍ ပဘာဝတီကို လက်၌ဆွဲ၏။ ပဘာဝတီသည် ထိုကုသမင်း မျက်နှာကိုမြင်လျှင် “ငါ့ကို ဘီလူးဖမ်းခဲ့ပြီ” ဟု ငိုမြည်တမ်း၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် မိန်းမောခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ကုသမင်းသည် ပဘာဝတီလက်ကိုလွှတ်၏။

ပဘာဝတီ ပြန်သွားပြီ

ထိုပဘာဝတီသည် သတိရပြန်လိုရာကား “ကုသမင်းသည် ငါ့လက်ကို ကိုင်ဆွဲသတတ်၊ ဤကုသမင်းသည်ပင်လျှင် ငါ့ကို ဆင်တင်းကုပ်၌ ဆင်ချေးဖြင့် ပစ်၏။ မြင်းတင်းကုပ်၌လည်း မြင်းချေးဖြင့် ပစ်ဘိ၏။ ဤကုသမင်းသည်ပင်လျှင် ဆင်ပေါ်၌ နောက်ကနေ၍ ငါ့အား ပြက်ရယ်မှုကို ပြုဘိ၏။ ငါ့အား ဤသို့သဘောရှိသော အဆင်းမလှသော လင်ဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း၊ ငါသည် အသက်ရှည်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသောလင်ကို ရပါလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ မိမိနှင့် အတူတကွပါလာသော အမတ်တို့ကို ခေါ်စေ၍ “ငါ၏ ယာဉ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်ကို လည်းကောင်း က-ကုန်စီရင်ကြကုန်လော့၊ ယနေ့ပင် ငါ သွားအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအမတ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကုသမင်းကြီးအား တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ကုသမင်းကြီးသည် ကြံတော်မူ၏။ “ပဘာဝတီသည် အကယ်၍ ပြန်သွားခြင်းငှာ အခွင့်မရအံ့၊ ထိုပဘာဝတီလုံးသည် ကွဲလတ္တံ့၊ သွားစေကာမူ ထိုပဘာဝတီကို တစ်ဖန် ငါ၏အစွမ်းဖြင့် ဆောင်ယူအံ့” ဟု ကြံတော်မူ၍ ထိုပဘာဝတီအား မိမိပြည်သို့ ပြန်သွားစိမ့်သောငှာ ခွင့်ပေးတော်မူ၏။ ပဘာဝတီသည် ခမည်းတော်၏ မြို့သို့သာလျှင် ပြန်သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်း ကုသမင်းကြီးသည်လည်း ဥယျာဉ်ဘော်မှ မြို့တော်သို့ ဝင်တော်မူ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၏။

ရှေးအကြောင်းကံဖန် စိမံ

[ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုပဘာဝတီသည် ရှေးဆုတောင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ဘုရားလောင်း ကုသမင်းကို အလိုမရှိ။ ထိုဘုရားလောင်း။

ကုသမင်းကြီးသည်လည်း ရှေးမကောင်းမှု၏ ကံ၏ အစွမ်းဖြင့်လျှင် အဆင်းမလှသည် ဖြစ်၏။ အကြောင်းကား—

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် တံခါးအနီး ရွာ၌ အရှေ့ခရီး၌လည်းကောင်း၊ အနောက်ခရီး၌လည်းကောင်း နှစ်ဦး ကုန်သော အမျိုးတို့သည် နေကုန်သတတ်၊ အမျိုးတစ်ယောက်အား သားနှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်သတတ်၊ အမျိုးတစ်ယောက်အား သမီးတစ်ယောက်သာ ရှိသတတ်၊ သားနှစ်ယောက်တို့တွင် ဘုရားလောင်းသည် ညီငယ် ဖြစ်သတတ်၊ ထိုတစ်ယောက်သော သတို့သမီးကို အစ်ကိုကြီးအား ပေးကြကုန်၏။ ညီငယ်သည် သားမယား မမွေးမြူဘဲ အစ်ကိုအထံ၌သာ နေ၏။

ပဘာဝတိ ဆုတောင်းပြီ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ထိုအိမ်ဝယ် အလွန်အရသာ ရှိသော မုန့်တို့ကို ကြော်ကုန်၏။ ညီငယ် ဘုရားလောင်းသည် တောသို့ သွား၏။ ထိုညီငယ်ဘုရားလောင်း၏အစုမုန့်ကို ထား၍ ကြွင်းသော မုန့်တို့ကို ဝေဖန်၍ စားကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဆွမ်းအလို့ငှာ အိမ်တံခါးဝသို့ ကြွရောက်တော်မူလာ၏။ ဘုရားလောင်း၏အစ်ကို မယားသည် “မတ်အား တစ်ပါးသော မုန့်ကို ကြော်အံ့” ဟု ထိုမတ်၏ အစုမုန့်ကိုယူ၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လှူ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုခဏလျှင် တောမှ ရောက်လာ၏။ ထိုသို့ ရောက်လာသောအခါ မတ်ကို မရီးသည် “အမောင်...စိတ်ကိုကြည်ညိုပါစေလော့၊ အမောင်၏ အစုမုန့်ကို အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လှူအပ်ပြီ” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုမတ်သည် “သင့်အစုကိုစား၍ ငါ့အစုကို လှူဘိ၏၊ တစ်ပါးသော မုန့်ကို အဘယ်ပြုအံ့နည်း” ဟု အမျက်ထွက်ရကား သွား၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်မှ မုန့်ကိုယူ၏။ ထိုမရီးသည် အမိအိမ်သို့ သွား၍ ဆွတ်သစ်စဖြစ်သော စကားပွင့်အဆင်းနှင့်တူသော ထောပတ်ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သပိတ်ကိုပြည့်စေ၍ ထိုထောပတ်သည် အရောင်ကို လွှတ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏မရီးသည် ထိုအရောင်ကို မြင်၍ ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ “အရှင်ဘုရား...ဤ

ထောပတ်အလှ၏ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ အကျွန်ုပ်ကိုယ်မှ အရောင်ထွက်ပါစေသတည်း၊ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ အကျွန်ုပ်အား ဤသုယုတ်နှင့် အတူတကွ တစ်ခုသောအရပ်၌ နေခြင်းသည် မဖြစ်ပါစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုပဘာဝတီသည် ဤရှေး ဆုတောင်း၏ အစွမ်းကြောင့် ထိုကုသမင်းကို အလိုမရှိ။

မင်းကုသ၏ ဆုတောင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုမှန်ကို ထိုထောပတ်ထက်၌ ဖုံး လိုက်၍ ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ “ဤအကျွန်ုပ်မရီးကို ယူဇနာ တစ်ရာ ခြားသောအရပ်၌နေသော်လည်း၊ ဆောင်ယူ၍ အကျွန်ုပ်ခြေ ရင်း၌ အလုပ်အကျွေး ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်ရပါလို၏” ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

အခု တွေ့ကြပြီ

ထိုသုနှစ်ယောက်တို့တွင်ထိုကုသမင်းသည် အမျက်ထွက်သဖြင့် သွား၍ အကြင်မှန်ကို လုယူ၏။ ထိုရှေးမကောင်းမှု အစွမ်းကြောင့် အဆင်းမလှသည် ဖြစ်၏။ ထိုပဘာဝတီသည်လည်း ထိုရှေးဆုတောင်း ၏ အစွမ်းကြောင့် ကုသမင်းကို အလိုမရှိ။ ဤသည်လျှင် ရှေး အကြောင်းတည်း။]

မင်းကုသ လိုက်လာပြီ

ထို ကုသမင်းသည် ပဘာဝတီ ပြန်သွားသည်ရှိသော် ပြင်းစွာသော စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ကြွင်းကုန်သော ကိုယ်လုပ် မောင်းမ အပေါင်းတို့သည် ထို ကုသမင်းကို အထူးထူးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးပါကုန်သော်လည်း ကြည်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထို ကုသ မင်းအား ပဘာဝတီနှင့် ကင်းသော အလုံးစုံသော နန်းတော်ကို အချည်းနှီး ကဲ့သို့ ထင်တော်မူ၏။ ထို ကုသမင်းသည် “ယခုပင် သာဂလမြို့သို့ ရောက် လတ္တံ့” ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ မိုးသောက်သောအခါ မယ်တော်ထံသို့ သွား၍ “မိခင်.... အကျွန်ုပ်သည် ပဘာဝတီကို ဆောင်ယူပါချေအံ့၊ မိခင်တို့ သည် တိုင်းပြည်ကို ဆုံးမတော်မူရစ်ပါကုန်လော့” ဟု ဆို၍ မယ်တော် အား တိုင်းပြည်ကို အပ်နှင်းလိုရကား -

၁။ ဣဒံ တေ ရဋ္ဌံ သဓနံ သယောဂုံ၊
 သကာယုရံ သဗ္ဗကာမူပပန္နံ။
 ဣဒံ တေ ရဋ္ဌံ အနံသာသ အမ္မာ၊
 ဂစ္ဆာမဟံ ယတ္ထ ပိယာ ပဘာဝတီ—
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ အမ္မာ၊ မိခင်။ ဣဒံ ရဋ္ဌံ၊ ဤတိုင်းသည်။ တေ၊ သင် မိခင်၏။
 ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းတည်း။ အမ္မာ၊ မိခင်။ သဓနံ၊ ဥစ္စာဘဏ္ဍာနှင့်တကွ ဖြစ်
 သော။ သယောဂုံ၊ ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်နှင့်တကွ ဖြစ်ထသော။ သကာ-
 ယုရံ၊ မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးနှင့်တကွ ဖြစ်ထသော။ သဗ္ဗကာမူ-
 ပပန္နံ၊ ခပ်သိမ်းသော အလိုဆန္ဒနှင့် ပြည့်စုံထသော။ ဣဒံ ရဋ္ဌံ၊
 ဤတိုင်းကို။ တေ၊ သင် မိခင်သည်။ အနုသာသ၊ ဆုံးမတော်မူရစ်လော့။
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ပိယာ၊ ချစ်အပ်သော။
 ပဘာဝတီ၊ ပဘာဝတီသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တတ္ထ၊ ထို ပဘာဝတီရှိရာ
 အရပ်သို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားပါချေအံ့။

မယ်တော် သီလဝတီ မိဖုရားကြီးသည် သားတော် ကုသမင်း
 စကားကိုကြား၍ “ချစ်သား...ထိုသို့ သွားလိုတပြီးကား မမေ့မလော့ ဖြစ်
 လေလော့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား မစင်ကြယ်
 သော စိတ်နှလုံး ရှိတတ်၏” ဟု မှာဆိုတော်မူပြီးလျှင် အထူးထူးသော
 မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ရွှေပခြုပ်ကို ပြည့်စေ၍ “ဤ
 ဘောဇဉ်ကို ခရီးအကြား၌ စားလေလော့” ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။
 သားတော် ကုသမင်းသည် မယ်တော် ပေးလိုက်သော ထမင်း ပခြုပ်ကို
 ယူ၍ မယ်တော်ကို ရှိခိုးလျက် သုံးကြိမ် လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကို ပြု၍
 “အသက်ရှင်ပါသည်ရှိသော် တစ်ဖန် ဖူးမြင်ပါအံ့” ဟု တင်လျှောက်ခဲ့
 ပြီးလျှင် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ ငါးပါးသော လက်နက်ကို
 မြဲမြံစွာ ဖွဲ့ပြီးလျှင် ထမင်းပခြုပ်နှင့်တကွ အသပြာ တစ်ထောင်ကို လွယ်
 အိတ်၌ ထည့်၍ ကောကနဒ အမည်ရှိသော စောင်းတော်ကိုလည်း ယူ၍
 မြို့တော်မှ ထွက်ခဲ့သဖြင့် ခရီးသို့သွားလျှင် အလွန် စွမ်းပကား ခွန်အား
 နှင့် ပြည့်စုံတော်မူရကား မှန်းတည့်တိုင်ရုံ ယူဇနာငါးဆယ်ရှိသော ခရီးကို
 သွားပြီးလျှင် ထမင်းစား၍ ကြွင်းသော နေ့အဖို့ဖြင့် တစ်ဖန် ယူဇနာ

ငါးဆယ်ရှိသော ခရီးကို သွား၍ တစ်နေ့ချင်းဖြင့်လျှင် ယူဇနာ တစ်ရာ ရှိသော ခရီးကို ကုန်စေ၍ ညအခါရောက်တော်မူလျှင် သာဂလမြို့သို့ ဝင် တော်မူ၏။ ထို ကုသမင်း သာဂလမြို့သို့ ဝင်တော်မူကာမျှဖြင့်လျှင် ကုသ မင်း၏ တန်ခိုးကြောင့် ပဘာဝတီသည် အိပ်ရာအပြင်၌ တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား ဆင်းသက်၍ မြေ၌ အိပ်၏။

စောင်းသံပေးပြီ

ညစ်နွမ်းသော ဣန္ဒြေရှိသော ခရီးသွားသော ဘုရားလောင်း ကုသမင်းကိုလည်း မိန်းမ တစ်ယောက်သည် မြင်လေလျှင် ခေါ်စေ၍ ခြေတို့ကို ဆေး၍ အိပ်ရာကိုပေး၏။ ထို ဘုရားလောင်းသည် ပင်ပန်းသော ကြောင့် အိပ်လျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမသည် ဘုရားလောင်း အိပ်ပျော်သည်ရှိသော် ထမင်းကို ပြည့်စုံစေ၍ နှိုးလျှင် ထမင်းကျွေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ထို မိန်းမအား ထမင်းပခြုပ်နှင့်တကွ အသပြာ တစ်ထောင်ကို ပေးတော်မူ၏။ ထို ဘုရား လောင်းသည် လက်နက် ငါးပါးကို ထို အိမ်၌လျှင်ထား၍ “ငါ့အား စောင်းတီးရာ အရပ်သည် ရှိ၏” ဟု ဆို၍ စောင်းကိုယူလျက် ဆင်တင်း ကုပ်သို့သွား၍ “ယနေ့ တစ်ရက်မျှနေခြင်းငှာ ပေးပါကုန်လော့၊ သင်တို့ အား စောင်းသီချင်းကို ပြုပါအံ့” ဟု ဆို၍ ဆင်ထိန်းတို့ ခွင့်ပေးရကား တစ်ခုသော အရပ်၌ အိပ်လျှင် အနည်းငယ် အိပ်ပျော်၍ ပူပန် ပင်ပန်း ခြင်း ငြိမ်းလတ်သော် အိပ်ရာမှထ၍ စောင်းကို ဖြေပြီးလျှင် “သာဂလမြို့ နေသူ အလုံးတို့သည် ဤစောင်းသံကို ကြားစေကုန်သတည်း” ဟု စောင်းကို တီးလျက် သီ၏။ ပဘာဝတီသည် မြေ၌ လျောင်းလျက် ထိုစောင်းသံကို ကြား၍လျှင် ကြံ၏။ “ဤစောင်းသံသည် တစ်ပါးသောသူ၏ စောင်းသံ မဟုတ်၊ ချွတ်လျှင် ကုသမင်းသည် ငါ၏ အလိုငှာ လာ၏” ဟု သိ၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည်လည်း ထိုစောင်းသံကို ကြားတော်မူလျှင် “အလွန် လျှင် သာယာစွာ တီးပေ၏၊ နက်ဖြန် ထိုစောင်းသံမားကိုခေါ်၍ ငါ့အား စောင်းသီချင်းကို ပြုစေအံ့” ဟု ကြံ၏။

အိုးတော်ဆက်ပြန်ပြီ

ဘုရားလောင်းသည် “ဤ ဆင်တင်းကုပ်၌ နေသဖြင့် ပဘာဝတီကို မြင်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသေး၊ ဤ ဆင်းတင်ကုပ်သည် နေရာမဟုတ်

သေး” ဟု နှလုံးသွင်း၍ နံနက်စောစောကလျှင် ထွက်ခဲ့၍ ညဦးက ထမင်း စားသော အိမ်၌သာလျှင် နံနက်စာ စားသဖြင့် စောင်းကို ထားခဲ့၍ မင်း၏ အိုးထိန်းသည်အထံသို့ သွား၍ ထို အိုးထိန်းသည်၏ တပည့်အဖြစ်သို့ ကပ်၍ တစ်နေ့ချင်းဖြင့်သာလျှင် အိမ်ကို မြေစိုင်းခဲဖြင့် ပြည့်စေ၍ “ဆရာ အိုးတို့ကို လုပ်ပါအံ့” ဟု ဆို၍ “လုပ်လော့” ဟု ဆိုလတ်သော် တစ်ခု သော မြေစိုင်းကို အိုးထိန်းစက်၌ ထား၍ စက်ကို လှည့်၏။ တစ်ကြိမ်လှည့် လျှင် မှန်းလွဲတိုင်အောင် လည်သလျှင်ကတည်း။ ဘုရားလောင်းသည် အထူး ထူးသော အဆင်းရှိကုန်သော ငယ်ငယ်ကြီးကြီး ဖြစ်ကုန်သော အိုးတို့ကို လုပ်၍ ပဘာဝတီ အလို့ငှာ အိုးကို လုပ်သည်ရှိသော် အထူးထူးသော အရုပ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဘုရားလောင်းတို့ အလို တော် မည်သည်ကား ပြည့်စုံသည်သာလျှင်တည်း။ “ထို အထူးထူးသော အရုပ်တို့ကို ပဘာဝတီသာလျှင် မြင်စေသတည်း” ဟု ခိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။ ထို ဘုရားလောင်းသည် အလုံးစုံသော အိုးတို့ကို ခြောက်စေပြီးလျှင် ဖုတ်၍ အိမ်ကို ပြည့်စေ၏။

အိုးထိန်းသည်သည် အထူးထူးသော အိုးတို့ကို ယူ၍ မင်း၏ နန်း တော်သို့ သွားလေ၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် မြင်တော်မူလျှင် “ဤ အိုးတို့ကို အဘယ်သူ လုပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ် လုပ်ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် ငါသည် သင်လုပ်သော အိုးတို့ကို သိ၏။ ဟုတ်တိုင်း တင်လျှောက်လော့၊ အဘယ်သူ လုပ်သနည်း ’ ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ “အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်၏ တပည့်သည် လုပ် အပ်၏” ဟု တင်လျှောက်ရလေ၏။ ထိုသူသည် သင့်တပည့်မဟုတ်၊ သင့် ဆရာပေတည်း၊ သင်သည် ထိုသူ့ အထံ၌ သင်လေလော့၊ ဤနေ့မှစ၍ ထိုသူ သည် ငါ့သမီးတော်တို့ဖို့ အိုးတို့ကို လုပ်စေ၊ ဤ အသပြာတစ်ထောင်ကို လည်း ပေးလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ အသပြာ တစ်ထောင် ပေးစေပြီး လျှင် အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်သော ဤ အိုးငယ်တို့ကို ငါ့သမီး တော်တို့ကို ပေးချေလော့” ဟု ဆိုတော်မူ၏။

အိုးထိန်းသည်သည် ထို အိုးတို့ကို သမီးတော်တို့အထံသို့ ဆောင်ယူ၍ “ဤ အိုးငယ်တို့သည် အရှင်သမီးတော်တို့ ကစားဖို့ အိုးငယ်တို့တည်း” ဟု ဆက်သ၍ လျှောက်၏။ အလုံးစုံသော သမီးတော်တို့သည် လာလတ်

ကုန်၏။ အိုးထိန်းသည်သည် ဘုရားလောင်းသည် မင်းသမီး ပဘာဝတီ အလို့ငှာ လုပ်သော အိုးကိုသာလျှင် ထို မင်းသမီး ပဘာဝတီအား ဆက်မိ၏။ ထို မင်းသမီး ပဘာဝတီသည်လည်း အိုးကိုယူ၍ ထို အိုး၌ မိမိအရုပ်၊ ကုသမင်းအရုပ်၊ အထိန်းတော် ခုဇွဲ အရုပ်တို့ကို မြင်လျှင် “ဤ အိုးကို တစ်ပါးသောသူ မလုပ်ပေရာ ကုသမင်းသာလျှင်လုပ်၏” ဟု သိ၍ အမျက်ထွက်သဖြင့် “ငါ့အား ဤအိုးဖြင့် အလိုမရှိ၊ အလိုရှိသော သူတို့အား ပေးဘိလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ညီမတော်တို့သည် အစ်မ တော် ပဘာဝတီ အမျက်ထွက်သော အဖြစ်ကို သိကုန်၍ “ကုသမင်း လုပ်သည်ဟု ထင်မှတ်သလော၊ ဤအိုးကို ကုသမင်း မလုပ်ပေရာ၊ အိုးထိန်း သည်သည် လုပ်အပ်၏။ ထိုအိုးကို ယူလော့” ဟု ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။

ထို ပဘာဝတီသည် ကုသမင်းလုပ်သော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ကုသမင်းလာသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း ညီမတော်တို့အား မပြောဆို။ အိုးထိန်းသည်သည် ဘုရားလောင်းအား အသပြာ တစ်ထောင်ကို ပေး၍ “အမောင်...အမောင်အား အရှင်မင်းကြီး နှစ်သက်တော်မူ၏။ ဤနေ့မှစ၍ သမီးတော်တို့ဖို့ အိုးကို လုပ်ရအံ့သတတ်၊ ငါသည် ထို သမီးတော်တို့အား ဆောင်ယူ၍ ဆက်ရအံ့သတတ်” ဟု ဆို၏။

ဖျာတော်ဆက်ပြန်ပြီ

ဘုရားလောင်းသည် “ဤအရုပ်၌လည်း နေသဖြင့် ပဘာဝတီကို မြင်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသေး” ဟု ထို အသပြာ တစ်ထောင်ကိုလည်း အိုးထိန်းသည်အားသာလျှင်ပေးခဲ့ပြီးလျှင် မင်းကိုခစားသော ကျူထရုံသည် အထံသို့ သွား၍ ကျူထရုံသည်၏ တပည့်လုပ်ပြီးလျှင် ပဘာဝတီ အလို့ငှာ ထန်းရွက်ကို ရက်၍ ထို ထန်းရွက်ဖျာ၌လျှင် ထီးဖြူရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ ပုဆိုး စသည်ကို ရောင်းရာ အိမ်စေ့ကို လည်းကောင်း၊ အဝတ်ကို ကိုင်လျက် တည်သော ပဘာဝတီ အရုပ်ကို လည်းကောင်း ဤ အထူးထူး သော အရုပ်တို့ကို ထင်စေ၏။ ကျူထရုံသည်သည် ထို ကုသမင်း ပြုအပ်သော ထန်းရွက်ဖျာကို လည်းကောင်း၊ မိမိ ပြုအပ်သော ဘဏ္ဍာတော်ဖြစ်သော တစ်ပါးသော ဖျာကို လည်းကောင်း ယူ၍ မင်း၏ နန်းတော်သို့ သွား လေ၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် မြင်တော်မူလျှင် “ဤ ဖျာတို့ကို အဘယ်သူ ပြုအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် အသပြာ

F45(၅၅၀-ပဉ္စမ)

တစ်ထောင်ကို ပေးတော်မူ၍ ကျူထရံသည် “ဤဖျာတို့ကို ငါ့သမီးတော်တို့ကို ပေးချေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို ကျူထရံသည် သည်လည်း ဘုရားလောင်းသည် ပဘာဝတီအလို့ငှာ ပြုအပ်သော ထန်းရွက်ဖျာကို မင်းသမီး ပဘာဝတီအားသာလျှင် ဆက်မိ၏။ ဖျာ၌လည်း အထူးထူးသော အရုပ်တို့ကို တစ်ပါးသောသူသည် မမြင်၊ ပဘာဝတီသည်ကား မြင်၍ ကုသမင်း ပြုသောအဖြစ်ကို သိလျှင် “ယူလိုကုန်သော သူတို့သည် ယူပါကုန်” ဟု အမုက်ထွက်သဖြင့် မြေ၌ပစ်လိုက်၏။ ထိုသို့ပစ်လိုက်သောအခါ ကြွင်းကုန်သော ညီမတို့သည် ရှေးအတူ ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။ ကျူထရံသည် သည် အသပြာတစ်ထောင်ကို ဆောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းအား ပေး၏။

ပန်းကုံးဆက်ပြန်ပြီ

ဘုရားလောင်းသည် “ဤအရပ်၌လည်း ငါ့အား နေရာမဟုတ်သေး” ဟု အသပြာတစ်ထောင်ကို ထို ကျူထရံသည်အား သာလျှင် ပေးခဲ့၍ မင်း၏ ပန်းကုံးသည်အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ပန်းကုံးသည် တပည့်လုပ်၍ အထူးထူးအပြားပြားသော ပန်းမျိုးတို့ဖြင့် သီကုံး၍ ပဘာဝတီအလို့ငှာ အထူးထူးသော အရုပ်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော တစ်ခုသော ပန်းကုံးကို ကုံး၏။ ပန်းကုံးသည်သည် ထို အလုံးစုံကိုယူ၍ မင်း၏နန်းတော်သို့သွား၏။ မဒ္ဒရာဇ် မင်းကြီးသည် မြင်တော်မူ၍ “ဤပန်းကုံးတို့ကို အဘယ်သူ ကုံးသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ် ကုံးပါ၏” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “ငါသည် သင်ကုံးသောပန်းကုံးကိုတို့ သိ၏၊ ဟုတ်မှန်တိုင်း တင်လျှောက်လော့၊ အဘယ်သူ ကုံးအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်တပည့် ကုံးပါ၏” ဟု လျှောက်တင်လေသော် “ထိုသူသည် သင့်တပည့်မဟုတ်၊ သင့်ဆရာပေတည်း၊ သင်သည် ထိုသူထံ၌ အတတ်ကိုသင်လော့၊ ဤနေ့မှစ၍ ထိုသူသည် ငါ့သမီးတော်တို့ဖို့ ပန်းတို့ကို သီကုံးစေ၊ ဤ အသပြာတစ်ထောင်ကိုလည်း ထိုသူအား ပေးလေလော့” ဟု အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေးတော်မူလိုက်၍ ဤပန်းတို့ကို ငါ့သမီးတော်တို့အား ပေးချေလော့” ဟု ဆိုတော်မူ၏။ ထို ပန်းကုံးသည်လည်း ဘုရားလောင်းသည် ပဘာဝတီအလို့ငှာ ကုံးအပ်သောပန်းကုံးတို့ကို ပဘာဝတီ မင်းသမီးအားသာလျှင် ဆက်မိ၏။ ပဘာဝတီသည် ထိုပန်းကုံး၌ မိမိအရုပ်၊ ကုသမင်းအရုပ်နှင့်တကွ အထူးထူးသော အရုပ်တို့ကိုမြင်၍ ကုသမင်းကုံးသောအဖြစ်ကိုသိလျှင် အမုက်ထွက်၍ မြေ၌ ပစ်လိုက်၏။ ကြွင်း

ကုန်သော ညီမတော်တို့သည် အစ်မတော်ပဏာဝတီကို ထို့အတူသာလျှင် ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။ ပန်းကုံးသည်လည်း အသပြာတစ်ထောင်ကို ဆောင် ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းအား ပေး၍ ထို အကြောင်းကို ကြား၏။

စားတော်ဆက် သွားပြီ

ထိုဘုရားလောင်းသည် “ဤအရပ်သည်လည်း ငါ့အား နေရာမဟုတ် ချေသေး” ဟု အသပြာတစ်ထောင်ကို ထို ပန်းကုံးသည် အားသာလျှင် ပေးခဲ့ပြီးလျှင် မင်းစားတော်ချက်အထံသို့သွား၍ တပည့်လုပ်ပြန်၏။ ထို အခါ တစ်နေ့သ၌ စားတော်ချက်သည် မင်းအား ဘောဇဉ်အထူးကို ပို့ ဆောင်လေ့သော် မိမိပို့ ချက်စိမ့်သောငှာ ဘုရားလောင်းအား အရိုးသား ကို ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို အရိုးသားကို စားတော်ချက်ဆိုတိုင်း ပြီးစေ၏။ ထိုအခါ ဟင်းနံ့ သည် မြို့အလုံးကို နှံ့၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းသည် ထို အနံ့ကို နံ၍ “သင် စားဖို့သည်အိမ်၌ တစ်ပါးသော ဟင်းမျိုးကို ချက် သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...မချက်ပါ၊ စင်စစ်သော် ကား အကျွန်ုပ်တပည့်အား အကျွန်ုပ်ဖို့ ထမင်းကို လည်းကောင်း၊ အရိုး သားကိုလည်းကောင်း ချက်စိမ့်သောငှာ ပေးခဲ့၏။ ထိုအနံ့ သည် ထိုဟင်း ၏အနံ့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်လျှင် မဒ္ဒရာဇ်မင်းသည် ထိုဟင်းကို ဆောင်ယူစေ၍ ထိုဟင်းမှ အတန်ငယ် လျှာဖျား၌ ထားတော်မူ၏။ ထို ခဏ၌ အရသာကိုဆောင်တတ်သော အကြောနှစ်ထောင်ကို ချောက်ချား စေလျက် နှံ့လေ၏။ မဒ္ဒရာဇ်မင်းသည် ရသတဏှာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့လျှင် အသပြာတစ်ထောင်ကိုပေး၍ ဤနေ့မှစ၍ သင့်တပည့်သည် ငါ၏လည်း ကောင်း၊ ငါ့သမီးတော်တို့၏လည်းကောင်း ထမင်းကိုချက်စေ၍ သင်သည် ငါ့ဖို့ ဆောင်ခဲ့လော့၊ သင့်တပည့်ကို ငါ့သမီးတော်တို့ဖို့ ဆောင်ခဲ့စေ လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ စားတော်ချက်သည်လည်း သွား၍ ထိုဘုရား လောင်းအား ကြား၏။

ဘုရားလောင်းသည် စားတော်ချက်စကားကို ကြားရလျှင် “ယခု အခါ ငါ၏နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ရောက်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါသည် ပဏာ ဝတီကို မြင်ရလတ္တံ့” ဟု အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ထိုအသပြာတစ်ထောင် ကို စားတော်ဆက်အားသာလျှင်ပေး၍ နက်ဖြန်နေ၌ စားတော်ထမင်းကို ပြည့်စုံစေပြီးလျှင် မင်း၏ထမင်းခွက်တို့ကို ပို့စေ၍ မင်းသမီး၏ ထမင်းခွက်

နှင့် တကူသောထမ်းပိုးကို မိမိထမ်း၍ ပဘာဝတီနေရာ နန်းပြာသာဒ်ထက် သို့ တက်လေ၏။

ပဘာဝတီနှင့်ပြီ

ပဘာဝတီသည် ထိုထမ်းပိုးကိုထမ်း၍ နန်းပြာသာဒ်ထက်သို့ တက် လာသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင် ကြံ၏။ “ဤ ကုသမင်းသည် မိမိအား မလျှောက်ပတ်သော ကျွန်အမှုကို ပြုဘိ၏။ မပြုအပ်သည်ကို ပြုဘိ၏။ အကယ် ၍ ငါသည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ဆိတ်ဆိတ်နေချေအံ့။ ယခုအခါ ဤ ပဘာဝတီ သည် ငါ့ကိုနှစ်သက်လေပြီ” ဟု ထင်မှတ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်သို့လည်း မသွားမူ၍ ငါ့ကိုကြည့်လျက် ဤအရပ်၌သာလျှင်နေလတ္တံ့။ ယခုသာလျှင် ထိုကုသမင်းကို ပြေးစေအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုပဘာဝတီသည် တံခါး ရွက် ထက်ဝက်ကိုဖွင့်၍ လက်တစ်ဖက်ကို တံခါးရွက်ဆွဲ၍ လက်တစ်ဖက် ဖြင့် တံခါးကျည်ကိုနှိပ်၍ ဆဲရေးမြည်တမ်းလိုရကား—

၂။ အနုဇ္ဈာဘူတေန ဟရံ မဟန္တံ၊
ဒိဝါ စ ရတ္တာ စ နိသီဒကာလေ။
ပဋိဂစ္ဆ တံ ခိပ္ပံ ကုသာဝတိံ၊
နိစ္ဆာမိ ဒုဗ္ဗဏ္ဍ မဟံ ဝသန္တံ—

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂။ ကုသေ၊ ကုသမင်းမြတ်။ အနုဇ္ဈာဘူတေန၊ ကောက်သော ရာဂစိတ်ဖြင့်။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော ထမ်းပိုးကို။ ဟရံ-ဟရန္တော၊ ထမ်းလျက်။ ဒိဝါ စ၊ နေ၌လည်းကောင်း။ ရတ္တာ စ၊ ည၌လည်း ကောင်း။ နိသီဒကာလေစ၊ ထိုင်သောအခါ၌ လည်းကောင်း။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို။ အနုဘဝိဿသိ၊ အစဉ် ခံစားဘိ၏ တကား။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ကုသာဝတိံ၊ ကုသဝတီပြည်ကြီးသို့။ ပဋိဂစ္ဆ၊ ပြန်လေလော့။ ဣဓ၊ ဤငါတို့ပြည်၌။ ဝသန္တံ၊ နေလာသော။ တံ၊ သင့်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုမရှိ။ ကသ္မာ၊ အဘယ် ကြောင့်နည်းဟူမကား။ ဒုဗ္ဗဏ္ဍ-ဒုဗ္ဗဏ္ဍတာ၊ အဆင်းမလှသောကြောင့် တည်း။

မချစ်ရ ငါမပြန်

ထိုကုသမင်းသည် “ငါသည် ပဘာဝတီအထံမှ စကားရပြီ” ဟု အလွန် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ပဘာဝတီအား စကားတုံ့ပြန်လိုရကား—

၃။ နာဟံ ဂမိဿာမိ ဣတော ကုသာဝတိံ၊
ပဘာဝတိ ဝဏ္ဏပလောဘိတော တာ။
ရမာမိ မဒ္ဒဿ နိကေတရမ္မေ၊
ဟိတုာန ရဋ္ဌံ တဝဒဿနေ ရတော။

၄။ ပဘာဝတိ ဝဏ္ဏပလောဘိတော တဝ၊
သမ္ပုဇ္ဇရူပေါ ဝိစရာမိ မေဒိနိံ။
ဒိသံ နဇာနာမိ ကုတောမိ အာဂတော၊
တယမိမတ္တော မိဂမန္ဒလောစနေ။

၅။ သုဝဏ္ဏ စီရဝသနေ၊ ဇာတရူပသုမေခလေ။
သုသောဏိ တဝ ကာမေဟိ၊ နဟံ ရဇ္ဇေန မတ္ထိကော—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃။ ပဘာပတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတီ။ တဝ၊ သင်၏။ ဝဏ္ဏပလောဘိတော၊ လှပတင့်တယ်ခြင်းဟူသော အဆင်းဖြင့် ဖြားယောင်းအပ်သည် ဖြစ်၍။ ဣတော၊ ဤသင်တို့ပျော်ရာ ဘာဂလပြည်တော်မှ။ ကုသာဝတိံ၊ ငါတို့နေရာ ကုသဝတီ ပြည်ကြီးသို့။ နာဟံ ဂမိဿာမိ၊ ငါမသွားအံ့။ မဒ္ဒဿ၊ ရှင့်ခမည်းတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏။ ရမ္မေ၊ မွေ့လျော်တော်မူရာ ဖြစ်သော။ နိကေတေ၊ ရွှေနန်းတော်၌။ ရမာမိ၊ ငါမွေ့လျော်၏။ တဝဒဿနေ၊ သင့်ကိုမြင်ရခြင်း၌။ ရတော၊ ချစ်ခင်တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍။ ရမာမိ၊ ငါမွေ့လျော်၏။ ရဋ္ဌံ၊ သင့်တို့ပျော်ရာ သာဂလမည် ဤရွှေပြည်ကို။ ဟိတုာန၊ စွန့်ပစ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ဂမိဿာမိ၊ မသွားနိုင်။

၄။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတီ။ တဝ၊ သင်၏။ ဝဏ္ဏပလောဘိတော၊ ရူပါရုံတည်းဟူသော အဆင်းဖြင့် ဖြားယောင်းရကား။ သမ္ပုဇ္ဇရူပေါ၊ ချစ်ခင်လေးမြတ်တပ်စွန်းခြင်းဟူသော ကိုလေသာဖြင့် တွေဝေသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍။ မေဒိနိံ၊ မြေအပြင်၌။ ဝိစရာမိ၊ ငါသွား

လာ၏။ ကုတော၊ အဘယ်အရပ်မှ၊ အာဂတော၊ လာသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏ ဟူ၍။ ဒီသံ၊ အရပ်မျက်နှာကို။ နုဇာနံ၊ ငါ မမှတ်မိပြီ။ တယံ၊ သင်၌။ မတ္တော၊ ချစ်ခင်လေးမြတ် တပ်စွန်းသောအားဖြင့် မေ့လျော့သည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ (တစ်နည်းကား) တယံ-တယာ၊ သင်သည်။ မတ္တော၊ ငါ့ကို မေ့သည်။ အမှီ၊ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

၅။ မိဂမန္ဒလောစနေ၊ ယနေ့မွေးစ ဖြစ်သော သမင်ငယ်၏ မျက်စိ နှင့်ထူသော စိမ်းညိုသော မျက်စိရှိထသော။ သုဝဏ္ဏစီရဝသနေ၊ ရွှေချည် တို့ဖြင့် ရက်အပ်သော အဝတ်အထည်ကိုလည်း ဝတ်ထသော။ ဇာတရူပ သုမေခလေ၊ ရွှေပြားခါးကြိုးကိုလည်း ဆင်ထသော။ သုသောဏိ၊ လှပဂါးသေးသွယ် ငယ်သောခါးရှိသော ရှင်မ ပဘာဝတီ။ တဝ၊ သင့်အား။ ကာမေဟိ၊ ချစ်ခင်တပ်စွန်းခြင်းတို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ရဇ္ဇေန၊ ပြည်ကြီးစည်းစိမ်ဖြင့်။ နုအတ္ထိကော၊ အလိုမရှိပြီ။

ပဘာဝတီ ထွက်မလာပြီ

ဤသို့ ကုသမင်း ပြောဆိုလတ်သော် ထိုပဘာဝတီသည် ကြံ၏။ “ငါသည် ဤကုသမင်းကို နှလုံးမသာယာသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပြက်ရယ် ပြု၏။ ဤကုသမင်းသည်ကား ငါ့ကို တပ်စွန်း၍သာလျှင် ပြောဆိုဘိ၏။ စင်စစ်သော်ကား ငါ့ကို ‘ငါကုသမင်းတကား’ ဟု ကြုံးဝါးလျက် အကယ် ၍ လက်ကို ဆွဲကိုင်ငြားအံ့။ ဤသို့ ဆွဲကိုင်ခဲ့သော် ထိုကုသမင်းကို အဘယ် သူသည် တားမြစ်နိုင်ချေအံ့နည်း။ ငါ့ကို ပြောကြသော ဤစကားကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကြားခဲ့ရာ၏ဟု နှလုံးသွင်း၍ တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါးခြင်ကို လျှို၍ တိုက်ခန်းတွင်း၌ တည်၏။

မင်းကုသ မှောက်လျက်လဲပြီ

ထို ကုသမည်လည်း ထမင်းနှင့်တကွသော ထမ်းပိုးကို ထမ်းယူ၍ မင်းသမီးတို့ကို လုပ်ကျွေး၏။ ပဘာဝတီသည် “သွားချေ၊ ကုသမင်း ချက်သော ထမင်းကို ဆောင်ချေလော့” ဟု အထိန်းတော် ခုဇွာကို စေ လိုက်၏။ ထို အထိန်းတော်သည် ခုဇွာသည် ဆောင်ယူ၍ “စားတော်မူ ပါလော့” ဟု ဆို၏။ “ငါသည် ကုသမင်းချက်သော ထမင်းကို မစားအံ့။ သင်သည်လျှင်စား၍ သင့်အားရအပ်သော ရိက္ခာကိုယူ၍ ထမင်းချက်ပြီး

လျှင် ဆောင်ယူခဲ့ပါလော့၊ ကုသမင်းလာသော အဖြစ်ကိုလည်း တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူအား မကြားလေလင့်”ဟု မှာဆို၏။

အထိန်းတော် ခုဇောသည် ထိုနေ့မှစ၍ ပဘာဝတီ အစုကိုယူ၍ မိမိ စား၏။ မိမိအစုကို ပဘာဝတီအားပေး၏။ ကုသမင်းသည်လည်း ထိုနေ့မှ စ၍ ပဘာဝတီကို မမြင်ရကား ကြံတော်မူပြန်၏။ “ပဘာဝတီသည် ငါ့၌ ချစ်ခြင်း မရှိပြီလော့၊ ထိုသို့မဟုတ်မှ ချစ်ခြင်း ရှိဦးမည်လော့၊ ထို ပဘာဝတီကို စုံစမ်းအံ့”ဟု ကြံတော်မူ၏။ ကြံပြီး၍ ထို ကုသမင်းသည် မင်းသမီးကိုကျွေးပြီးလျှင် ထမင်းထမ်းပိုးကို ထမ်း၍ ထွက်ခဲ့သည်ရှိသော် ပဘာဝတီ တိုက်ခန်းတံခါးအနီး ပြာသာဒ်အပြင်၌ ခြေတို့ဖြင့်ခတ်လိုက်၍ အိုးခွက်တို့ကို လိမ့်စေပြီးလျှင် ကျည်းဟီးလျက် မိန်းမောဟန်ပြု၍ မှောက်ခဲ့ လဲ၏။

ပဘာဝတီ တံတွေးထွေးခံရ

ပဘာဝတီသည် ကုသမင်း ကျည်းဟီးသံကြောင့် တံခါးကိုဖွင့်လျှင် ထိုကုသမင်း ထမ်းပိုးနှင့်တကွ ဖိမိသည်ကိုမြင်၍ ကြံ၏။ “ဤ ကုသမင်း သည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်ဝယ် မြတ်သောမင်းပေတည်း၊ ငါ့ကိုမိ၍ နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး ဆင်းရဲကြီးစွာခံရ၏၊ နူးညံ့သောကြောင့် ထမင်း ထမ်းပိုးဖြင့် ဖိလျက်အိပ်ရ၏၊ အသက်ရှင်ပါသေးသလော့၊ မရှင်ပြီလော့” ဟုကြံ၍ ပဘာဝတီသည် တိုက်ခန်းမှထွက်လတ်၍ ထိုကုသမင်း၏ နှာ ခေါင်းလေကို စုံစမ်းအံ့သောငှာ လည်ကိုဆန့်၍ မျက်နှာကိုကြည့်၏။ ကုသမင်းသည် ခံတွင်းပြည့်အောင် တံတွေးကိုငုံ၍ ထွေး၏။ ပဘာဝတီ ကိုယ်၌လည်း ကျစေ၏။ ပဘာဝတီသည် ထိုကုသမင်းကို ဆဲခရား၍ တိုက် ခန်းသို့ဝင်ပြီးလျှင် တံခါးရှက်တစ်ဖက်ကိုပိတ်၍ရပ်လျက် မြည်တမ်း ရေ ရွတ်လိုရကား—

၆။ အဗ္ဘူတီ တဿ သော ဟောတိ၊ ယော အနိစ္စန္တမိစ္ဆတိ။
အကာမံ ရာဇာ ကာမေသိ၊ အကန္တံ ကန္တုမိစ္ဆသိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆။ ရာဇ ကုသမင်း။ ယောကောစိ၊ အကြင် အမှတ်မရှိသော သူသည်။ အနိစ္စန္တံ၊ အလိုမရှိအပ်သည်ကို။ ကန္တုတိ၊ အလိုရှိ၏။ အကာမံ၊

မနှစ်သက်အပ်သည်ကို။ ကာမေသိ၊ နှစ်သက်၏။ အကန္တံ၊ မနှစ်လိုအပ်
သည်ကို။ ကန္တံ၊ နှစ်လိုအံ့သောငှာ။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။
သော၊ ထိုအလိုရှိခြင်း နှစ်သက်ခြင်း နှစ်လိုခြင်းသည်။ အဗ္ဘူတီ၊ အစီး
အပွားမရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

မကြိုက်ကြိုက် ရဖို့သာပစာန

ထို ကုသမင်းသည်ကား တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ထိုသို့ ဆဲရေးရေရွတ်သော်လည်း နှလုံးမသာယာခြင်းကို မဖြစ်
စေမူ၍လျှင် ပဘာဝတီအား စကားပြန်ပြောလိုရကား—

၇။ အကာမံ ဝါ သကာမံ ဝါ၊ ယော နုရော လဘတေ ပိယံ။
လဘမေတ္တံ ပသံသာမ၊ အလာဘော တတ္ထ ပါပကော—
ဟူသော အခြားမရှိသောဂါထာကို ဆို၏။

၇။ အယျေ၊ ရှင်မ ပဘာဝတီ။ ယော နုရော၊ အကြင်သည်။
အကာမံ ဝါ၊ အလိုမရှိသည်လည်းဖြစ်သော။ သကာမံ ဝါ၊ အလိုရှိသည်
လည်းဖြစ်သော။ လဘံ၊ ရအပ်သော။ ပိယံ၊ မိမိချစ်အပ်သော သူကို။
လဘတေ၊ ရ၏။ တေ၊ ဤသို့ ချစ်သောသူကို ရရာ၌။ ပသံသာမ၊ ချီး
မွမ်းကုန်လတ္တံ့။ တတ္ထ၊ ထိုချစ်အပ်သောသူ၌။ အလာဘော၊ မရခြင်း
သည်။ ပါပကော၊ ယုတ်မာစွာ၏။

အပြန်အလှန်ပြောကြပြီ

ပဘာဝတီသည်လည်း ထိုကုသမင်းသည် မစွန့်မူ၍ ဤသို့နှစ်သက်
ဖွယ်သော စကားကိုဆိုသော်လည်း မြဲမြံသောစကားကိုဆို၍ ပြေးစေလို
ရကား—

၈။ ပါသာဏသာရံ ခဏသိ၊ ကဏိကာရဿ ဒါရုနာ။
ဝါတံ ဇာလေန ဗာဓေသိ၊ ယော အနိစ္ဆန္တ မိစ္ဆသိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈။ ဘောရာဇ၊ အို...ကုသမင်း။ ယောရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။
ကဏိကာရဿ ဒါရုဏာ၊ မဟာလောကားသားဖြင့်။ ပါသာဏသာရံ၊ အနှစ်

ပြည့်သော ကျောက်ကို။ ခဏသိ ယထာ၊ တူးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။
ဝါတ်၊ လေကို။ ဇာလေန၊ ကုန်ဖြင့်။ ဗာဓေသိ ယထာ၊ ဖွဲ့ထောင်သကဲ့
လည်းကောင်း။ ဟထာ၊ ထိုအတူ။ အနိစ္ဆန္တံ၊ အလိုမတူသော ငါ့ကို။
တံ၊ သင်သည်။ ဣစ္ဆာသိ၊ အလိုရှိတိ၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ကုသမင်းသည် စကားတို့ ချေလိုရကား -

- ၉။ ပါသာဏော နှုန တေ ဟဒယေ၊ ဩဟိတော မုဒုလက္ခဏေ။
ယောတေ သာတံ န ဝိန္ဒာမိ၊ တိရောဇနပဒါဂတော။
- ၁၀။ ယဒါမံ ဘကုဋိံကတွာ၊ ရာဇပုတ္တိ ဥဒိက္ခတိ။
အာဠာရိကော တဒါ ဟောမိ၊ ရညော မဒ္ဒဿဒန္တပုရေ။
- ၁၁။ ယဒါဥမ္ပယမာနာ မံ၊ ရာဇပုတ္တိ ဥဒိက္ခတိ။
နာဠာရိကော တဒါ ဟောမိ၊
ရာဇာ ဟောမိ တဒါ ကုသော -

ဟူသော ဤသုံးဂါထာကို ဆို၏။

၉။ မုဒုလက္ခဏေ၊ နူးညံ့လှစွာသော မိန်းမတို့၏လက္ခဏာနှင့် ပြည့်
စုံသော ရှင်မပဘာဝတီ။ တေ၊ သင်၏။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ပါသာဏော၊
ကျောက်ဖျာကို။ ဩဟိတောနှုန၊ ထားလေသလော။ တိရောဇနပဒါ၊
ဇနပုဒ်တစ်ပါးမှ။ အာဂတော၊ ရောက်လာသော။ ယော အဟံ၊ အကြင်
ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ သာတံ၊ ချမ်းသာရာကို။
န ဝိန္ဒာမိ၊ မရပါ။

၁၀။ မုဒုလက္ခဏေ၊ နူးညံ့လှစွာသော မိန်းမတို့၏ လက္ခဏာနှင့်
ပြည့်စုံသော ရှင်မပဘာဝတီ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ရာဇပုတ္တိ၊
မင်းသမီးဖြစ်သော ရှင်မပဘာဝတီသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဘကုဋိံကတွာ၊
မျက်မှောင် တကြုတ်ကြုတ်ပြု၍။ ဥဒိက္ခတိ၊ ကြည့်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ
၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ မဒ္ဒဿရညော၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏။ အန္တေပုရေ၊ နန်း
တော်တွင်း၌။ အာဠာရိကော ဝိယ၊ စားတော်ချက်၏ ကျွန်ကဲ့သို့။ ဟောမိ၊
ဖြစ်ရချေ၏။

၁၁။ မုဒုလက္ခဏေ၊ နူးညံ့လှစွာသော မိန်းမတို့၏ လက္ခဏာနှင့်
ပြည့်စုံသော ရှင်မပဘာဝတီ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ရာဇပုတ္တိ၊

မင်းသမီးဖြစ်သော ရှင်မပဘာဝတီသည်။ မ၊ ငါ့ကို။ ဥမှယမာနာ၊ ရယ် မြူးလျက်။ ဥဒိက္ခတိ၊ ကြည့်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အာဠာရိကော ဝိယ၊ စားတော်ချက်၏ ကျွန်ကဲ့သို့။ န ဟောမိ၊ ငါ့ဖြစ်ရပေ။ တဒါ၊ ထိုသို့ ရယ်မြူးလျက် ကြည့်သောအခါ၌။ ကုသရာဇာ ဝိယ၊ ကုသမင်းကဲ့သို့။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရပေ၏။

ပဘာဝတီသည် ထိုကုသမင်းစကားကို ကြားရလျှင် ကြံ၏။ “ဤ ကုသမင်းသည် အလွန်လျှင် ကပ်ငြိစွဲလမ်း၍ ဆို၏၊ ငါသည် မုသာဝါဒ ကိုပြု၍ တစ်ခုသော ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ထိုကုသမင်းကို ငါတို့ နေပြည် တော်မှ ပြေးစေအံ့” ဟု ကြံ၍ ပြေးစေလိုရကား....

၁၂။ သစေ ဟိ ဝစနံ သစ္စံ၊ နေမိတ္တာနံ ဘဝိဿတိ။
နေဝ မေ တံ ပတိ အဿ၊ ကာမံ ဆိန္ဒန္တု သတ္တဓာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂။ ရာဇ၊ ကုသမင်း။ နေမိတ္တာနံ၊ နိမိတ်ကို သိသောသူတို့၏။ ဝစနံ၊ စကားသည်။ သစ္စံ၊ မှန်သည်။ သစေ ဘဝိဿတိ၊ အကယ်၍ ဖြစ် ငြားအံ့။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ မေ၊ ငါ၏။ ကာယံ၊ ကိုယ်ကို။ သတ္တဓာ၊ ခုနစ် ပိုင်း။ ဆိန္ဒန္တု၊ ဖြတ်စေကာမူ။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပတိ၊ လင် သည်။ နေဝ အဿ၊ မဖြစ်ရာ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒိံ သု၊ ဖတ်ဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ကုသမင်းသည် တစ်ဖန် ပယ်ပြန်လိုသည်ဖြစ်၍ “ရှင်မပဘာဝတီ...ငါသည်လည်း ငါတို့ ကုသဝတီပြည်ကြီး၌ နိမိတ် ဖတ် တတ်သောသူတို့ကို မေးခွဲအပ်သည်ရှိသော် ထိုနိမိတ်ဖတ်တတ်သော သူတို့ သည် ခြင်္သေ့မင်း အသံနှင့်တူသော အသံရှိသော ကုသမင်းကိုထား၍ ကုသ မင်းမှတစ်ပါး သင့်အား လင်မည်သည် မရှိဟု ဖတ်ဆိုကြကုန်၏၊ ငါသည် လည်း ငါ့ညဏ်စွမ်းဖြင့် နိမိတ်ဘို့ကို ဤအတူလျှင် ဖတ်ဆိုပြီ” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပြန်ကြားလိုရကား-

၁၃။ သစေ ဟိ ဝစနံ သစ္စံ၊ အညေယံ ယဒိ ဝါ မမ။
နေဝ တုယံ ပတိ အတ္ထိ၊ အညော သီဟဿရာကုသာ-
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃။ အယျေ၊ ရှင်မ ပဘာဝတီ၊ အညေသံ ဝစနံ၊ ငါမှတစ်ပါး
 သော နိမိတ်ဖတ်တတ်သော သူတို့၏ စကားသည် လည်းကောင်း။ ယဒိ-
 ဝါ၊ ထိုမြို့လည်း။ မမဝစနံ၊ ငါ့စကားသည် လည်းကောင်း။ သစ္စံ၊
 မှန်သည်။ သစေ သိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ဖြစ်သည်
 ရှိသော်။ သီဟဿရာ၊ ခြင်္သေ့မင်း အသံနှင့်တူသော အသံရှိသော။ အညော
 ကုသာ၊ ကုသမင်းမှတစ်ပါး။ တုယံ၊ သင့်အား။ ပတိ၊ လင်သည်။ နေဝ
 အဇ္ဈိ၊ မရှိသလျှင်ကတည်း။

ပဘာဝတီသည် ထိုကုသမင်းစကားကို ကြားလျှင် “ဤမင်းကို
 ရှက်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ပြေးလို့မူလည်း ပြေးပစေ၊ မပြေးလို့မူလည်း
 နေပစေ၊ ငါ့အား ဤကုသမင်းဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း” ဟု တံခါးကိုပိတ်၍
 မိမိကိုယ်တို့ မပြုပြီ။

ကုသမင်းသည်လည်း ထမ်းပိုးကိုထမ်း၍ ဆင်းသွားရ၏။ ထိုနေ့မှ
 စ၍ ပဘာဝတီကို မမြင်ရပြီ။ စဖိုသည်အမှုကို ပြုလျက် အလွန်ပင်ပန်း၏။
 နံနက်စာ စားပြီးသော် ထင်းတို့ကိုခွဲရ၏။ အိုးခွက်တို့ကို ဆေးရ၏။ ထမ်းပိုး
 ဖြင့် ရေထမ်းရ၏။ အိပ်သည်ရှိသော် ထမင်းတင်သော အင်းပျဉ်၌ အိပ်
 ရ၏။ နံနက်စောစောကလျှင် ထ၍ ယာဂု အစရှိသည်တို့ကို ချက်ရ၏။
 ထမ်းယူ ပို့ဆောင်ရ၏။ ကျွေးမွေးရ၏။ မိန်းမ၌ ချစ်ကြိုက် နှစ်သက်
 ခြင်းတည်းဟူသော ရာဂကိုမှီ၍ အလွန်သော ဆင်းရဲကို ခံရ၏။

ခုဇ္ဇောကို ကပ်၍ပြောသည်

ထိုကုသမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ စဖို အိမ်တံခါးပဖြင့် သွားသော
 အခါအခါ ခုဇ္ဇောကိုမြင်လျှင် ခေါ်၏။ ထိုအထိန်းတော် ခုဇ္ဇောသည်
 ပဘာဝတီမှ ကြောက်သောကြောင့် ထိုကုသမင်းအထံသို့ သွားအံ့သောငှာ
 မစုံရကား အလျင်လိုသကဲ့သို့ သွား၏။ ထိုအခါ ခုဇ္ဇောသို့ လျင်မြန်စွာ
 ချဉ်းကပ်၍ “ခုဇ္ဇော” ဟု ခေါ်၏။ ထို ခုဇ္ဇောသည် ပြန်လည်၍ ရှုပ်လျက်
 “အဘယ်သူနည်း” ဟု ဆို၍ “အရှင်မင်းကြီးတို့၏ စကားကို မကြားဝံ့ကုန်”
 ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ခုဇ္ဇောကို “ခုဇ္ဇော.... သင်သည်လည်းကောင်း၊ သင့် သခင်မ
 ပဘာဝတီသည် လည်းကောင်း သင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အလွန်လျှင်
 ခိုင်မာ၏။ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်တို့အထံ၌ နေပါလျက်
 အနာ ကင်းပါ၏လော ဟူသောစကားကိုမျှလည်း မရပါ၊ ပေးကမ်းအပ်

သော လက်ဆောင်ကိုကား အဘယ်မှာ ရပါကုန်အံ့နည်း၊ သင်တို့၏ ဤ အမှုကို ထားဘိဦး၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ့အား ပဘာဝံတီကို နူးညံ့အောင် ပြု၍ ပြခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါမည်လော” ဟုဆို၏။ ထိုအခါ အထိန်းတော် ခုဇောသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုသို့ ဝန်ခံသော ခုဇောသည် “သင် သည် ငါ့အား ပြအံ့သောငှာ အကယ်၍ တတ်နိုင်အံ့၊ ဤသို့ တတ်နိုင်သည် ရှိသော် သင့်အား ကျွန်အဖြစ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် တော်လှန်သည်ကိုပြု၍ လည် ရွဲတန်ဆာကို ငါပေးအံ့” ဟုဆို၍ အထိန်းတော် ခုဇောကို ဖြားယောင်းလို့ ရကား—

- ၁၄။ နေက္ခံ ဂီဝံ တေ ကာရေသံ၊ ပတုာ ခုဇော ကုသာဝတီ။
သစေ မံ နာဂနာသုရူ၊ ဩလောကေယျ ပဘာဝတီ။
- ၁၅။ နေက္ခံ ဂီဝံ တေ ကာရေသံ၊ ပတုာ ခုဇော ကုသာဝတီ။
သစေ မ နာဂနာသုရူ၊ အာလပေယျ ပဘာဝတီ။
- ၁၆။ နေက္ခံ ဂီဝံ တေ ကာရေသံ၊ ပတုာ ခုဇော ကုသာဝတီ။
သစေ မံ နာဂနာသုရူ၊ ဥမ္မာပေယျ ပဘာဝတီ။
- ၁၇။ နေက္ခံ ဂီဝံ တေ ကာရေသံ၊ ပတုာ ခုဇော ကုသာဝတီ။
သစေ မံ နာဂနာသုရူ၊ ပမ္မာပေယျ ပဘာဝတီ။
- ၁၈။ နေက္ခံ ဂီဝံ တေ ကာရေသံ၊ ပတုာ ခုဇော ကုသာဝတီ။
သစေ မံ နာဂနာသုရူ၊ ပါဏိဟိ ဥပသမ္ပုသေ—

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄။ ခုဇော၊ မိခင် ခုဇော။ နာဂနာသုရူ၊ ဆင်နှာမောင်းနှင့်တူသော ဦးရေ လက္ခဏာရှိသော။ ပဘာဝတီ၊ ပဘာဝတီကို။ မံ၊ ငါ့ကို။ သစေ ဩလောကေယျ၊ အကယ်၍ ကြည့်နိုင်စေငြားအံ့။ ကုသာဝတီ၊ ကုသဝတီ ပြည်သို့။ ပတုာ၊ ရောက်၍။ သေ၊ သင့်အား။ နေက္ခံ၊ ရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော။ ဂီဝံ၊ လည်ရွဲတန်ဆာကို။ ကာရေသံ၊ ပြုစေအံ့။

၁၅။ ခုဇော၊ အထိန်းတော် ခုဇော။ နာဂနာသုရူ၊ ဆင်နှာမောင်းနှင့် တူသော ပေါင်ရှိသော။ ပဘာဝတီ၊ ပဘာဝတီ အမည်ရှိသောမင်းသမီးကို။ မံ၊ ငါ့ကို။ သစေအာလပေယျ၊ အကယ်၍ ခေါ်စေနိုင်ငြားအံ့။ ကုသာဝတီ၊ ငါတို့နေရာ ကုသဝတီပြည်ကြီးသို့။ ပတုာ၊ ရောက်၍။ တေ၊ သင့်အား။ နေက္ခံ၊ ရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော။ ဂီဝံ၊ လည်ရွဲတန်ဆာကို။ ကာရေသံ၊ ပြုစေအံ့။

၁၆။ ခုဇ္ဇေ၊ မိခင် ခုဇ္ဇော။ နာဂနာသုရူ၊ ဆင်နှာမောင်းနှင့်တူသော
 ပေါင်ရှိသော။ ပဘာဝတီ၊ ပဘာဝတီ အမည်ရှိသော မင်းသမီးကို။ မံ၊
 ငါ့ကို။ သစေ ဥမှာပေယျ၊ အကယ်၍ ဖြည်းညင်းသာယာစွာ ရယ်စေနိုင်
 ငြားအံ့။ ကုသာဝတီ၊ ကုသဝတီ အမည်ရှိသော မင်းနေပြည်တော်ကြီးသို့။
 ပတွာ၊ ရောက်၍။ တေ၊ သင်မိခင်အား။ နေက္ခံ၊ ရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော။
 ဂိဝံ၊ လည်ရွဲတန်ဆာကို။ ကာရေဿံ ပြုစေအံ့။

၁၇။ ခုဇ္ဇေ၊ ခုဇ္ဇောမည်ခေါ်သော အထိန်းတော်။ နာဂနာသုရူ၊
 ရင်းကြီးဖျားငယ် တင့်တယ်လှစွာ ဆင်နှာမောင်းနှင့်တူသော ဥရုလက္ခဏာ
 ရှိသော။ ပဘာဝတီ၊ ပဘာဝတီ အမည်ရှိသော မင်းသမီးကို။ မံ၊ ငါ့ကို။
 သစေ ပမှာပေယျ၊ အကယ်၍ ပြင်းစွာ ရယ်ရွှင်စေနိုင်ငြားအံ့။ ကုသာဝတီ၊
 ကုသဝတီ အမည်ရှိသော မင်းနေပြည်တော်ကြီးသို့။ ပတွာ၊ ရောက်၍။
 တေ၊ သင့်အား။ နေက္ခံ၊ ရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော။ ဂိဝံ၊ လည်ရွဲတန်ဆာကို။
 ကာရေဿံ ပြုစေအံ့။

၁၈။ ခုဇ္ဇေ၊ အထိန်းတော် ခုဇ္ဇော။ နာဂနာသုရူ၊ ဆင်နှာမောင်း
 နှင့်တူသော ရင်းကြီးဖျားငယ် တင့်တယ်သော ပေါင်ရှိသော။ ပဘာဝတီ၊
 မင်းသမီး ပဘာဝတီကို။ မံ၊ ငါ့ကို။ ပါဏိဟိ၊ လက်တို့ဖြင့်။ သစေ
 ဥပသမ္ပုသေ၊ အကယ်၍ သုံးသပ်စေနိုင်ငြားအံ့။ ကုသာဝတီ၊ ငါတို့
 နေရာ ကုသဝတီပြည်ကြီးသို့။ ပတွာ၊ ရောက်၍။ တေ၊ သင့်အား။ နေက္ခံ၊
 ရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော။ ဂိဝံ၊ လည်ရွဲတန်ဆာကို။ ကာရေဿံ ပြုစေအံ့။

ခုဇ္ဇော၏ ကြိုးပမ်းချက်

ထိုအထိန်းတော် ခုဇ္ဇောသည် ကုသမင်းစကားကို ကြား၍ “အရှင်
 မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးတို့သည် ကြွတော်မူပါလော့၊ နှစ်ရက် သုံးရက်
 လွန်သဖြင့် ထိုမင်းသမီး ပဘာဝတီကို အရှင်မင်းကြီး အလိုတော်သို့ လိုက်
 သည်ကို ပြုပါအံ့၊ အကျွန်ုပ် လုံ့လကို ကြည့်တော်မူဦးလော့” ဟု ဆို၍
 ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးလျှင် ပဘာဝတီ အထံသို့သွား၍ ထို ပဘာဝတီ နေရာ
 တိုက်ခန်းကို သုတ်သင်သကဲ့သို့ ယူအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော တိကျစစ်စစ်တို့ကို
 လည်း မကြွင်းစေမူ၍ အယုတ်သဖြင့် ခြေနှင်းတို့ကိုလည်း ထုတ်၍ အလုံးစုံ
 သော တိုက်ခန်းကို တံမြက်လှည်း၍ တိုက်ခန်း တံခါးခုံကို အခြားပြု၍

မြင့်သောနေရာကို ခင်းပြီးလျှင် ပဘာဝတီအား တစ်ခုသော နိမ့်သော အင်းပျဉ်ခင်း၍ “ချစ်သမီး...လာလှည့်၊ သင့်ဦးခေါင်း၌ သန်းရှာအံ့” ဟု ဆို၍ ထို ပဘာဝတီကို နိမ့်သော အင်းပျဉ်၌ နေစေ၍ မိမိ ပေါင်ပေါ်၌ ပဘာဝတီ ဦးခေါင်းကိုထား၍ အတန်ငယ် ယားစေပြီးလျှင် “ဤ မင်းသမီး ဦးခေါင်း၌ သန်းတို့သည် များစွာတကား” ဟု ဆို၍ မိမိ ခေါင်းမှ သန်းတို့ကိုယူ၍ ပဘာဝတီလက်၌ ထားစေပြီးလျှင် “ချစ်သမီး ဦးခေါင်းမှ အညစ်ကြေး ဖြစ်ကုန်သော သန်းတို့ကို ရှုပါလော့” ဟု ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ပြောဆို၍ ကုသမင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလိုရ ကား—

၁၆။ န ဟိ နန္ဒာယံ ရာဇပုတ္တိ၊ ကုသေ သာတံပိ ဝိန္ဒတိ။
 အာဠာရိကေ ဘတေ ပေါသေ၊ ဝေတနေန အနတ္တိကေ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆။ ရာဇပုတ္တိ၊ ရှင်မင်းသမီး။ တံ၊ အရှင် သမီးတော်သည်။ ကုသေ၊ ကုသဝတီပြည်၌။ သာတံပိ၊ စိုးစဉ်းမျှသော ချမ်းသာကိုလည်း။ နဟိန္ဒန ဝိန္ဒတိ၊ မရပါသလော။ အယံ ရာဇာ၊ ဤ ကုသမင်းသည်။ အာဠာရိကေ၊ စပိုသည်အဖြစ်၌။ ဝေတနေန၊ အခဖြင့်။ အနတ္တိကေ၊ အလိုမရှိဘဲ။ ဘတေ၊ အခစားယောက်ျား ဖြစ်လျက်။ တုမေ၊ အရှင်သမီး တော်တို့ကို။ ပေါသေ၊ မွေးကျေးပေ၏။

ခုဇာကို ကြိမ်းမောင်းပုံ

ထို ပဘာဝတီသည် အထိန်းတော် ခုဇာ၌ အမျက်ထွက်၏။ ထိုသို့ အမျက်ထွက်သောအခါ ပဘာဝတီကို အထိန်းတော် ခုဇာသည် လည်၌ ကိုင်၍ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အပဉ္စနေလျက် တံခါးလှည့် ကြိုး၌ ဆွဲလျက်ရပ်၏။ ပဘာဝတီသည် ထို ခုဇာကို ဖမ်းအံ့သောငှာ မတတ် နိုင်သည်ဖြစ်၍ တံခါးဝ၌ ရပ်လျက် ဆဲရေးလိုရကား—

၂၀။ န ဟိ နန္ဒာယံ သာ ခုဇာ၊ လဘတိ ဇိဝှာယ ဆေဒနံ။
 သုနိသိတေန သတ္တေန၊ ဝေ ဒုဗ္ဘာသိတံ ဘဏံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀။ ဝေံ၊ ဤသို့ န ဟိန္ဒုနာယံ ရာဇပုတ္တိ အစရှိသော အပြား
အားဖြင့်။ ဒုဗ္ဘာသိတံ၊ မကောင်းသဖြင့်ဆိုအပ်သော စကားကို။ ဘဏံ-
ဘဏန္တိ၊ ဆိုသော။ အယံသာ ခုဇော၊ ဤ ခုဇောသည်။ အတ္ထိ၊ ၏။ တောယ၊
ဤ ခုဇော၏။ ဇိဝှာယ၊ လျှာကို။ သုနိသိတေန၊ ကောင်းစွာသွေးအပ်
သော။ သတ္တေန၊ ဓားဖြင့်။ ဆေဒနံ၊ ဖြတ်ခြင်းကို။ နဟိန္ဒုန လုဘတံ၊
မရလတ္တံ့လော။ လဘိဿတိဝေ၊ ရလတ္တံ့သည်သာလျှင်တည်း။

ခုဇော ကြုံးဝါးသံ

ထိုသို့ ပဘာဝတီ ဆဲရေးသောအခါ အထိန်းတော် ခုဇောသည်
တံခါးလှည့် ကြိုးကိုဆွဲ၍ ရပ်လျက်လျှင် “ပညာမရှိသော ဆုံးမခက်သော
သူငယ်မ....သင့်အား သင့်အဆင်းသည် အသို့ပြုလုတ္တံ့နည်း၊ ငါတို့သည်
သင့်အဆင်းကို စား၍မျှရကုန်အံ့လော့” ဟု ဆိုမြည်လျက် တစ်ဆယ့်
သုံးဂါထာတို့ဖြင့် ကုသမင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားပြလျက် ခုဇော၏
ကြုံးဝါးခြင်းမည်သည်ကို ကြုံးဝါးလိုရကား—

- ၂၁။ မာ နံ ရူပေန ပါမေသိ၊ အာရောဟေန ပဘာဝတီ။
မဟာယသောတိ ကတွာန၊ ကရဿု ရူစိရေ ပိယံ ။လ။
- ၂၂။ မာ နံ ရူပေန ပါမေသိ၊ အာရောဟေန ပဘာဝတီ။
ကုသရာဇာတိ ကတွာန၊ ကရဿု ရူစိရေ ပိယံ—
ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁။ ပဘာဝတီ၊ ရှင်မ ပဘာဝတီ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထို ကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ မဟာယသောတိ၊ ကြီးမြတ်
သော အာနုဘော်ရှိသော မင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတွာန၊
ပြုဦး၍။ ရူစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်
ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၂။ ပဘာဝတီ၊ ရှင်မ ပဘာဝတီ၊ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊

လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထို ကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ မဟဒ္ဒနောတိ၊ များသော
ဥစ္စာနှစ်ရှိသော မင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတုာန၊ ပြုဦး၍။
ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်ခြင်းကို။
ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၃။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ မဟဗ္ဗလောတိ၊ ခုန်
အားကြီးသောမင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတုာန၊ ပြုဦး၍။
ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်ခြင်းကို။
ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၄။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ မဟာရဋ္ဌောတိ၊ ပြန်ပြော
သော တိုင်းနိုင်ငံရှိသော မင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတုာန၊
ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်
ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၅။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ မဟာရာဇောတိ၊ အလုံး
စုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ မြတ်သောမင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။
ကတုာန၊ ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။
ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၆။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ

မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ သီဟဿရောတိ၊ ခြေသံ
မင်း၏ အသံနှင့်တူသော အသံရှိသောမင်းပေတည်းဟူ။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။
ကတောန၊ ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။
ပိယံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၇။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ ဝဂ္ဂုဿရောတိ၊ တင့်
တယ် စံပယ်သော အသံရှိသော မင်းပေတည်းဟူ။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။
ကတောန၊ ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကိုမြင်ရာ၌။ ပိယံ၊
ချစ်ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၈။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ ဗိန္ဒုဿရောတိ၊ တစ်ခဲနက်
သော အသံရှိသော မင်းပေတည်းဟူ။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတောန၊
ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်
ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၂၉။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ မဉ္ဇုဿရောတိ၊ ကောင်း
သောအသံရှိသော မင်းပေတည်းဟူ။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတောန၊
ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်
ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၃၀။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
F47(၅၅၀-ပဥမ)

လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ မရုဿရောတိ၊ သာယာ
သော အသံရှိသော မင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတွာန၊
ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်
ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၃၁။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ ကတသိပ္ပေတိ၊ သင်အပ်
ပြီးသော အရာမကသော အတတ်ရှိသော မင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး
၌။ ကတွာန၊ ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။
ပိယံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၃၂။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင် လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ ခတ္တိယောတိပိ၊ မပြတ်သော
ဩက္ကာကရာဇ် မင်းမျိုးမှဖြစ်သော မင်းပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။
ကတွာန၊ ပြုဦး၍။ ရုစိရေ။ ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။
ပိယံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ ကရဿု၊ ပြုလော့။

၃၃။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မပဘာဝတိ။ တံ၊ ရှင်မသည်။ အတ္တနော၊
မိမိ၏။ ရူပေန စ၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း။ အာရောဟေန စ၊
လုံးယပ်သဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာအားဖြင့် လည်းကောင်း။ နံ၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်ကို။ မာ ပါမေသိ၊ မာန်မမူလင့်လော့။ ကုသရာဇာတိ၊ သိကြား
နတ်မင်းပေးသော သမန်းမြက်၏အမည်နှင့်တူသော အမည်ရှိသော ကုသ
မင်းမြတ်ပေတည်းဟု။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ကတွာန၊ ပြုဦး၍။ ရုစိရေ၊
ချစ်အပ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို မြင်ရာ၌။ ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို။
ကရဿု၊ ပြုလော့။

ပဘာဝတီ တောင်းပန်ပြီ

ပဘာဝတီသည် ထိုခုဇ္ဇာစကားကို ကြား၍ “ခုဇ္ဇာ....သင်သည် အလွန်လျှင် ကြုံးဝါးဘိ၏တကား၊ ငါ့လက်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် အရှင် ရှိသောအဖြစ်ကို သင့်အား သိအံ့” ဟု ခုဇ္ဇာကို ခြိမ်းခြောက်၏။ ထိုခုဇ္ဇာ သည်လည်း “ငါသည် သင့်ကိုစောင့်ထိန်းသည်ရှိသော် သင့်ခမည်းတော် အား ကုသမင်းလာသောအဖြစ်ကို ငါ မကြားသိစေ၊ ထိုသို့ဖြစ်စေ၊ ယနေ့ အရှင်မင်းကြီးအား တင်လျှောက်အံ့” ဟု ကျယ်စွာသောအသံဖြင့် ကြောက် စေ၏။ ထိုပဘာဝတီသည်လည်း “တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကြား ခဲ့ရာ၏” ဟု ခုဇ္ဇာကို တောင်းပန်၏။

ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့ လာတောင်းခြင်း

ကုသမင်းသည်လည်း ပဘာဝတီကိုမြင်ခြင်းငှာ မရသည် ဖြစ်၍ ခုနစ်လပတ်လုံး မကောင်းသောအစာ၊ မကောင်းသောအိပ်ရာဖြင့် ပင်ပန်း ရကား ကြံတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ ကြံတော်မူသနည်းဟူမူကား “ငါ့အား ထိုပဘာဝတီဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ခုနစ်လပတ်လုံး နေပါလျက် ပဘာဝတီကို မြင်ခြင်းငှာ မရ၊ အလွန်လျှင် ခိုင်မာ၏၊ အလွန်လျှင် ညှဉ်း ဆဲစွာ ငါတို့ ကုသဝတီပြည်ကြီးသို့ ပြန်လည်၍ မယ်တော် ခမည်းတော် တို့ကိုသာ ဖူးမြင်အံ့” ဟု ဤသို့ ကြံတော်မူ၏။

ထိုခဏ၌ သိကြားနတ်မင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုကုသမင်း မြတ် ငြီးငွေ့သောအဖြစ်ကိုသိ၍ “ကုသမင်းမြတ်သည် ခုနစ်လပတ်လုံး ပဘာဝတီကို မြင်ရုံမျှလည်း မရ၊ ထိုကုသမင်းအား ပဘာဝတီကို ရခြင်း၏ အကြောင်းကို ငါ ပြုအံ့” ဟု ကြံ၍ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ တမန်ပြုလုပ်၍ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား စေသည်ရှိသော် “ပဘာဝတီသည် ကုသမင်းကို စွန့်ပစ်၍လာ၏၊ သင်တို့လာလှည့်ကုန်၊ ပဘာဝတီကိုယူလှည့် ကြကုန်” ဟု တစ်ယောက် တစ်ယောက်သောမင်းအား အသီး အသီး သတင်းစကားတို့ကို စေလိုက်၏။ ထိုခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည် များစွာသောအခြံအရံဖြင့် လာလတ်ကြကုန်၍ သာဂလမြို့သို့ ရောက်ကုန် လျှင် အချင်းချင်း လာသော အကြောင်းကို မသိကြကုန်။ ထိုခုနစ်ပြည် ထောင်သော မင်းတို့သည် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်း၊ သင် သည် အဘယ့်ကြောင့် လာသနည်းဟု အချင်းချင်း မေးကြကုန်၍

ထိုအကြောင်းကို သိကြကုန်လျှင် အမျက်ထွက်ကြကုန်၍ “သမီး တစ်ယောက်ကို စင်လျက် ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား ပေးလတ္တံ့သတတ်။ ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ မသင့်သောအကျင့်ကို ကြည့်ကြ ကုန်လော့။ ငါတို့ကို ချုပ်ချယ်ဘိ၏။ ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်းကို ဖမ်းကြကုန်အံ့” ဟု အလုံးစုံသော မင်းတို့သည်လည်း “ငါတို့အား သမီးတော် ပဘာဝတီကိုတည်း ပေးမည်လော။ စစ်ကိုတည်း ထိုးမည်လော” ဟု သဘင်းစကားတို့ကို စေလိုက်၍ မြို့ကို ဝန်းရံကုန်၏။

ခု ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်

မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် ထိုသတင်းစကားကို ကြားရလျှင် အလွန်ကြောက်လန့်ရကား မှူးတော်၊ မတ်တော်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “အသို့ ပြုရကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုသို့မေးတော်မူသောအခါ မှူးတော်၊ မတ်တော်တို့သည် “အရှင်မင်းမြတ်...ခုနစ်ပြည်ထောင် မင်းတို့သည်လည်း ဤပဘာဝတီကိုမိ၍ လာရောက်ကြကုန်၏။ အကယ်၍ ပေးတော်မမူအံ့၊ မြို့တော်တံတိုင်းကို ဖြိုဖျက်ပြီးလျှင် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ တိုင်းပြည်ကို ယူကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ “မြို့တော်ကို မဖျက်ဆီးကုန်မီလျှင် ထိုမင်းတို့အား ပဘာဝတီကို စေလိုက်ကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို တင်လျှောက်လိုကုန်ရကား—

၃၄။ ဧတေ နာဂါ ဥပတ္တဒ္ဒါ၊ သဗ္ဗေ တိဋ္ဌန္တိ ဝမ္ပိတာ။
ပုရာမဒ္ဒန္တိ ပါကာရံ၊ အာနေန္တေတံ ပဘာဝတီ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုကုန်၏။

၃၄။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဧတေနာဂါ၊ ထိုခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့၏ဆင်တို့သည်။ ဥပတ္တဒ္ဒါ၊ အလွန် ခက်ထန်ကုန်၏။ ဝမ္ပိတာ၊ ချပ်မိန်ညိုကို ဝတ်ဆင်ကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်။ တိဋ္ဌန္တိ၊ မြို့တွင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ တည်ကုန်၏။ ပါကာရံ၊ မြို့တော်တံတိုင်းကို။ ပုရာမဒ္ဒန္တိ၊ မဖျက်ဆီးကုန်မီ။ ဧတံပဘာဝတီ၊ ဤပဘာဝတီကို။ အာနေန္တေ၊ ဆောင်စေကုန်။

ခုနစ်ပိုင်း ပိုင်းစေ

ထိုသို့ မှူးတော်၊ မတ်တော်တို့ တင်လျှောက်သောစကားကို ကြား
တော်မူ၍ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် “အမတ်တို့ ငါသည် တစ်ယောက်သော
မင်းအားသာ ပဘာဝတီကို အကယ်၍ စေငြားအံ့၊ ကြွင်းကုန်သော မင်း
တို့သည် စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုကုန်လတ္တံ့၊ တစ်ယောက်သော မင်းအားသာ
ပေးခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ မြတ်
သော ကုသမင်းကိုစင်လျက် စွန့်ပစ်၍လာ၏၊ ထိုလာခြင်း၏ အကျိုးကို
ရခြင်းငှာ ထိုပဘာဝတီကို သတ်ပြီးလျှင် ခုနစ်ပိုင်းပိုင်း၍ ခုနစ်ပြည်
ထောင်သော မင်းတို့အား ပို့စေအံ့” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို အမိန့်
တော် ရှိလိုရကား....

၃၅။ သတ္တဗိလေ ကရိတုာန၊ အဟမေတံ ပဘာဝတီ။
ခတ္တိယာနံ ပဒဿာမိ၊ ယေ မံ ဟန္တု၊ ဣဓာဂတာ—
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

၃၅။ ဘောန္တော အမစ္စာယော၊ အို...အမတ်အပေါင်းတို့။ ယေ၊
အကြင် ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟန္တု၊ သတ်အံ့
သောငှာ။ ဣဓ၊ ဤ ငါတို့ မဒ္ဒရာဇ်ပြည်သို့။ အာဂတာ၊ လာရောက်ကြ
ကုန်၏။ တေသံ ခတ္တိယာနံ၊ ထိုခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား။ တေံ
ပဘာဝတီ၊ ဤ ပဘာဝတီကို။ သတ္တဗိလေ၊ ခုနစ်ပိုင်း ပိုင်းသည်ကို။
ကတုာန၊ ပြု၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဒဿာမိ၊ ပေးလိုက်တော့အံ့။

မယ်တော်ထံ အသနားခံငိုကြွေးပြီ

ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်း မိန့်ဆိုတော်မူသော ထိုစကားသည် အလုံးစုံသော
နန်းတော်၌ ထင်ရှား၏။ အလုပ်အကျွေးတို့သည် သွား၍ “ခမည်းတော်
မင်းသည် အရှင်သမီးတော်ကို ခုနစ်ပိုင်း ပိုင်းသည်ကိုပြု၍ ခုနစ်ပြည်
ထောင်သော မင်းတို့အား ပို့စေတော်မူလတ္တံ့ သတတ်” ဟု ပဘာဝတီ
အား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုပဘာဝတီသည် သေဘေးမှ ကြောက်
လန့်ရကား နေရာမှထ၍ ညီမတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် မယ်တော်ဘုရား
တိုက်ခန်းဆောင်သို့ သွားလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
သည်....

၃၆။ အဝုဠဟိ ရာဇပုတ္တိ၊ သာမာ ကောသေယျဝါသိနီ။
အဿပုဏ္ဏေဟိ နေတ္တေဟိ၊ ဒါသိဂဏပုရက္ခတာ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာမာ၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော
အဆင်းရှိသော။ ကောသေယျ ဝါသိနီ၊ ရွှေချည်တို့ဖြင့် စီရင်အပ်သော
ပိုးချည်ပုဆိုးကိုလည်း ဝတ်ထသော။ ရာဇပုတ္တိ၊ မင်းသမီး ပဘာဝတီ
သည်။ ဒါသိဂဏပုရက္ခတာ၊ ကျွန်မအပေါင်း ခြံရံလျက်။ အဿပုဏ္ဏေဟိ၊
မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်ထသော။ နေတ္တေဟိ၊ မျက်စိတို့ဖြင့်။ ရောဒ-
မာနာ၊ ငိုလျက်။ အဝုဠဟိ၊ ထလတ်၏။

ထိုပဘာဝတီသည် မယ်တော်အထံသို့ သွား၍ မယ်တော်ကို ရှိခိုး
လျက် ငိုကြွေး မြည်တမ်းလိုရကား—

၃၇။ တန္တုန ကက္ကုပနိသေဝိတံ မုခံ၊
အာဒါသ ဒန္တထရု ပစ္စဝေက္ခိတံ။
သုဘံ သုနေတ္တံ ဝိရဇံ အနဂံဏံ၊
ဆုဒ္ဓံ ဝနေ တဿတိ ခတ္တိယေဟိ ။လ။

၄၄။ ခေတ္တာနိ အမ္မ ကာရေတွာ၊
ကဏိကာရေတ္ထ ရောပယ။
ယဒါတေ ပုပ္ဖိတာ အဿု ဟေမန္တာနံ၊
ဟိမစ္စယေ သရေယျာထ မမအမ္မ၊
ဝေ ဝဏ္ဏာ ပဘာဝတီ—

ဟူသော ဤရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၇။ အမ္မ၊ မိခင်။ အာဒါသဒန္တထရု ပစ္စဝေက္ခိတံ၊ ဆင်စွယ်ဖြင့်
ပြီးသော အရိုး၌ ထည့်အပ်သော ကြေးမုံပြင်၌ ကြည့်အပ်ထသော။ သုဘံ၊
တင့်တယ်စွာထသော။ သုနေတ္တံ၊ ကောင်းသော မျက်စိလည်း ရှိထသော။

ဝိရဇံ၊ အညစ်အကြေးလည်း ကင်းထသော။ အနဂံဏံ၊ အမာရုတ် မွဲမည်း အစရှိသော အပြစ်လည်း ကင်းထသော။ ကက္ကုပနိသေဝိတံ၊ ငါးပါး သော ကသယ်မှုန်တို့ဖြင့်လည်း အမြဲ လိမ်းကျံ အပ်ထသော။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ တံ မုခံ၊ ထိုမျက်နှာကို။ နန္ဒ၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ခတ္တိယေဟိ၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်။ ဝနေ၊ တော၌။ ဆုဒ္ဓံ၊ စွန့်ပစ်လေအံ့ သည်တကား။ ဣတိ၊ ဤသို့၊ တဿတိ၊ ငိုကြွေး၏။

၃၈။ အမ္မ၊ မိခင်။ အသိဇော၊ ကောင်းစွာ မည်းကုန်သော။ ဝေလ္လိတဂ္ဂေ၊ ကော့သော အဖျားလည်း ရှိကုန်ထသော။ မုဒု၊ နူးညံ့ကုန် ထသော။ စန္ဒနသာရလိတ္တေ၊ စန္ဒကူးနံ့သာနှစ်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံ အပ်ကုန် ထသော။ သမ္မာ၊ ကောင်းစွာ။ သမာကုလေ၊ ညီညွတ်ကုန်ထသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ယေကေသေ၊ အကြင် ဆံတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ ကေသေ၊ ထိုဆံတို့ကို။ သိဝထိကာယ၊ သုသာန်၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ် ၌။ ဂိဇ္ဈာ၊ လင်းတတို့သည်။ ပါဒေဟိ၊ ခြေတို့ဖြင့်။ ပရိကခိုဿန္တိ နန္ဒ၊ ငင်လေကုန်အံ့သည် တကား။

၃၉။ အမ္မ၊ မိခင်။ မုဒု၊ နူးညံ့ကုန်ထသော။ စန္ဒနသာရလိတ္တာ၊ စန္ဒကူးနှစ်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်ကုန်ထသော။ သုလောမာ၊ ကောင်းသော အမွှေးလည်း ရှိကုန်ထသော။ တမ္ဗနခါ၊ နိသော လက်သည်းလည်း ရှိကုန် ထသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ယေဗာဟာ၊ အကြင် လက်နှစ်ဖက်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေဗာဟာ၊ ထို လက်နှစ်ဖက်တို့ကို။ ခတ္တိယေဟိ၊ ခုနစ် ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်။ ဆိန္ဒာ၊ ဖြတ်ကုန်၍။ ဝနေ၊ တော၌။ ဥဇ္ဈိတာ၊ ပစ်လေကုန်သည်ရှိသော်။ ဓကော၊ ကျီးသည်။ ဂယု၊ ချီ၍။ လုဗ္ဗိတာ၊ နုတ်၍။ ခါဒန္တော၊ ခဲလျက်။ ယေနကာမံ၊ အလိုရှိရာ အရပ်သို့။ ဂစ္ဆတိ နန္ဒ၊ သွားလေအံ့သည်တကား။

၄၀။ အမ္မ၊ မိခင်။ တာလူပနိတေ၊ ရွှေထန်းသီးမှည့်နှင့် တူကုန် သော။ အလုမ္ပေ၊ ရင်၌ တံ့ရရွဲ ဆွဲအပ်ကုန်သော။ ကာသိကစန္ဒနေန၊ နူးညံ့ စွာသော စန္ဒကူးနံ့သာဖြင့်။ နိသေဝိတေ၊ အမြဲထုံအပ်ကုန်သော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ယေ ထနာ၊ အကြင် သားမြတ်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

တေ ထနေ၊ ထို သားမြတ်တို့ကို။ တရုဏော ထနဇော၊ ငယ်စွာသော။
ပုတ္တော၊ သားသည်။ မာတု၊ အမိ၏။ ထနေသု၊ သားမြတ်တို့၌။ လမ္ပတိ
ဣဝ၊ စို့သကဲ့သို့။ သိင်္ဂါလော၊ သင်္ချိုင်းပြင်၌နေသော မြေခွေးအိုသည်။
လမ္ပိယတိ နူန၊ စို့လေအံ့သည်တကား။

၄၁။ အမ္မ၊ မိခင်။ သုကောနိတံ၊ နွားဒမးရိုးဖြင့် ခတ်အပ်သည်
ဖြစ်၍။ ပုထုလံ၊ ကောင်းစွာ ကြီးစေအပ်သော။ ကဉ္စနမေခလေဟိ၊
ရွှေခါးကြိုးတို့ဖြင့်။ နိသေဝိတံ၊ အမြဲ တန်ဆာဆင်အပ်သော။ မေ၊
အကျွန်ုပ်၏။ ယာ သောဏိ၊ အကြင် ခါးအရပ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
တံသောဏိ၊ ထို ခါးအရပ်ကို။ ခတ္ထိယေဟိ၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်း
တို့သည်။ ဝနေ၊ တော၌။ အဝတ္ထိ၊ အချည်းစည်း။ ဆန္န၊ စွန့်ပစ်အပ်လေ
သည် ဖြစ်၍။ ခင်္ကော၊ စွန့်ရဲသည်။ ဂဏှာ-ဂဏှိတု၊ ချီယူ၍။ ခါဒိတု၊
စားပြီး၍။ ယေနကာမံ၊ အလိုရှိရာသို့။ ဂစ္ဆတိ နူန၊ သွားလေအံ့သည်
တကား။

၄၂။ အမ္မ၊ မိခင်။ သောဏာ စ၊ ခွေးတို့သည် လည်းကောင်း။
ဧကံစ၊ ကျီးတို့သည် လည်းကောင်း။ သိင်္ဂါလာစ၊ မြေခွေးတို့သည် လည်း
ကောင်း။ အညေ၊ ခွေး၊ ကျီး၊ မြေခွေးတို့မှ တစ်ပါးကုန်သော။
ဒါဠိနော၊ အစွယ်ရှိကုန်သော။ ယေစ သတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ စ သတ္တာ၊ ထို သတ္တဝါတို့သည် လည်းကောင်း။
ပဘာဝတိ၊ ပဘာဝတီ၏ အသားကို။ ဘက္ခယိတု၊ စားရသောကြောင့်။
အဇရာ၊ မအိုကုန်သည်။ ဟေဿန္တိ နူန၊ ဖြစ်လေကုန်အံ့သည်တကား။

၄၃။ အမ္မ၊ မိခင်။ ဒုရဂါမိနော၊ အဝေးသို့ သွားကုန်သော။
ခတ္ထိယာ၊ မင်းတို့သည်။ မေ ငါ၏။ မံသာနိ၊ အသားတို့ကို။ သစေ
ဟရိံသု၊ အကယ်၍ ဆောင်ယူကုန်ငြားအံ့။ အဠိနိ၊ အရိုးတို့ကို။ ယာစိတု၊
တောင်းလိုက်၍။ နံ၊ ထို အရိုးကို။ အနုပထေ၊ လမ်းမအနီး၌။ ဒဟာထ၊
သင်္ဂြိုဟ်တော်မူရစ်ပါကုန်။

၄၄။ အမ္မ၊ မိခင်။ မမ စျာပိတဋ္ဌာနေ၊ အကျွန်ုပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ရာ
အရပ်၌။ ခေတ္တာနိ၊ ပန်းခင်းတို့ကို။ ကာရေတွာ၊ ပြုစေတော်မူ၍။ ဧတ္ထ၊

ဤပန်းခင်း၌။ ကဏိကာရေ၊ မဟာလောကားပင်တို့ကို။ ရောပယ၊ စိုက်တော်
 မူရစ်ပါလော့။ ဟေမန္တာနံ ဟိမစ္စယေ၊ ဆောင်းလ လွန်လတ်သော်။
 ယဒါ၊ အကြင် အခါ၌။ တေ၊ ထို မဟာလောကားပင်တို့သည်။ ပုပ္ဖိတ၊
 ပွင့်ကုန်သည်။ အဿု-ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အမ္မ၊ မိခင်။ တဒါ၊ ထို
 မဟာလောကားပင်တို့ ပွင့်သောအခါ၌။ မမ ဓိတ၊ ငါ့သမီးတော် ဖြစ်
 သော။ ပဘာဝတီ၊ ပဘာဝတီသည်။ ဝေဝဏ္ဏာ၊ ဤ မဟာလောကားပွင့်နှင့်
 တူသော အဆင်းရှိ၏ဟူ၍။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သရေယျာထ၊ အောက်မေ့
 တော်မူရစ်ပါကုန်။

မယ်တော်ပါ ငိုရပြီ

ဤသို့လျှင် ထို ပဘာဝတီသည် သေဘေးဖြင့် ကြောက်လန့်သည်
 ဖြစ်၍ မယ်တော်အထံ၌ ငိုမြည်တမ်း၍နေစဉ် ခမည်းတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး
 သည်လည်း “ပုဆိန်ကို လည်းကောင်း၊ သားလှီးဓားကို လည်းကောင်း
 ယူ၍ ခိုးသူသတ် ယောက်ျားသည် ဤသို့လျှင် လာစေသတည်း” ဟု စေ
 လိုက်၏။ ထို ခိုးသူသတ် ယောက်ျား လာသောအဖြစ်ကို ကြား၍
 ပဘာဝတီ၏ မယ်တော်သည် နေရာမှထ၍ စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်ရကား
 မင်းကြီး အထံသို့ လာလတ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလို
 သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၄၅။ တဿာ မာတာ ဥဒဋ္ဌာသိ၊ ခတ္တိယာ ဒေဝဝဏ္ဏိနီ။
 ဒိသ္မာ အသိဉ္စ သူနုဉ္စ၊ ရညော မဒ္ဒဿန္တေပူရေ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၄၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ခတ္တိယာ၊ မင်းမျိုး၌လည်း ဖြစ်ထ
 သော။ ဒေဝဝဏ္ဏိနီ၊ နတ်သမီးအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိထသော။
 တဿာ၊ ထို ပဘာဝတီ၏။ မာတာ၊ မယ်တော်သည်။ ရညော မဒ္ဒဿ၊
 မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏။ အန္တေပူရေ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ အသိဉ္စ၊ ပုဆိန်ကို လည်း
 ကောင်း။ သူနုဉ္စ၊ သားလှီးဓားကို လည်းကောင်း။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဥဒဋ္ဌာသိ၊
 နေရာမှ ထလတ်၏။

မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် မင်းကြီးအထံသို့သွား၍ ငိုမြည်တမ်း
 လျက် အကြောင်းကို မေးလျှောက်လိုရကား—

၄၆။ ဣမိနာ နှန အသိနာ၊ သုသည် တနုမဇ္ဈိမံ။
ဓိတရံ မဒ္ဒ ဟန္တာန၊ ခတ္တိယာနံ ပဒဿသိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆။ မဒ္ဒ၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်းမြတ်။ သုသည်၊ ကောင်းသော အမှတ်
လည်း ရှိထသော။ တနုမဇ္ဈိမံ၊ ငယ်သောငါးလည်း ရှိထသော။ ဓိတရံ၊
သမီးတော်ပဘာဝတီကို။ ဣမိနာ အသိနာ၊ ဤပုဆိန်ဖြင့်။ ဟန္တာန၊ သတ်
လတ်၍။ ခတ္တိယာနံ၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား။ ပဒဿသိ နှန၊
ပေးတော်မူလတ္တံ့လော။

ထိုသို့ မယ်တော်မိဖုရားကြီး မေးလျှောက်သောအခါ မဒ္ဒရာဇ်
မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးကို သိစေတော်မူလိုရကား ဤသို့ မိန့်ဆိုတော်
မူ၏။ “ရှင်မိဖုရား...အသို့ဆိုဘိသနည်း၊ ရှင်မိဖုရားသမီးသည် အလုံးစုံ
သော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ မြတ်သောမင်းကိုစင်လျက် အဆင်းမလှဟု
စွန့်ပစ်၍လာသောခရီး၌ ခြေရာသည် မပျက်မီလျှင် သေမင်းကို နဖူးဖြင့်
ဆောင်ယူ၍ လာပြန်၏။ ယခု မိမိအဆင်းကို မှီ၍ ဤသို့ သဘောရှိသော
အကျိုးကို ရ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကုသမင်းရှိလျှင် ကောင်းမယ်

ထိုမယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ခမည်းဘော်မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး စကား
ကိုကြားလျှင် သမီးဘော် ပဘာဝတီအထံသို့သွား၍ ငိုမြည်တမ်းလျက်
သမီးတော်နှင့်တကွ ပြောလိုရကား—

၄၇။ န မေ အကာသိ ဝစနံ၊ အတ္တကာမယ ပုတ္တိကေ။
သာ’ဇ္ဇ လောဟိတ သဉ္ဇန္တာ၊ ဂစ္ဆသိ ယမသာဓနံ။လ။
၅၂။ မယူရကောဉ္ဇာဘိရုဒေ၊ ကောကိလာဘိနိကူဇိတေ။
ခတ္တိယာနံ ကုလေ ဘဒ္ဒေ၊ ကိန္နု သုခတရံ တတော—
ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၇။ ပုတ္တိကေ၊ ချစ်သမီးပဘာဝတီ။ တဝ၊ သင်၏။ အတ္တ
ကာမာရ၊ အကျိုးစီးပွားကိုလိုသဖြင့်။ ယာစန္ဒိယာ၊ တောင်းပန်သော။

မေ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ န အကာသိ၊ မလိုက်နာပါလေ။ သာ၊
ထိုငါ့သမီးပတာဝတီသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ လောဟိတသဉ္စန္ဒာ၊ သွေးဖြင့်
လိမ်းကျလျက်။ ယမသာဓနံ၊ ယမမင်း၏အိမ်သို့။ ဂစ္ဆသိ၊ လိုက်ရအံ့သည်
တကား။

၄၈။ ပုတ္တိကေ၊ ချစ်သမီးပတာဝတီ။ ယော ပေါသော၊ အကြင်
သတ္တဝါသည်။ အတ္တဒဿိနံ၊ ရှည်မြင့်စွာသောအကျိုးစီးပွားကို မြင်လေ့
ရှိကုန်သော။ ဟိတာနံ၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့၏။ ဝစနံ၊
စကားကို။ စေန ကရောတိ၊ အကယ်မလိုက်နာအံ့။ သော ပေါသော၊
ထိုသတ္တဝါသည်။ ဧဝံ-ဣမိနာ ပကာရေန၊ ဤသို့သော အပြားအားဖြင့်
အာပဇ္ဇတိ၊ ရောက်၏။ အာပဇ္ဇန္တော စ၊ ရောက်ရသည် ရှိသော်ကား။
ပါပိယဉ္စ၊ ယုတ်မာသောအဖြစ်သို့သာလျှင်။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်ရ၏။

၄၉။ ပုတ္တိကေ၊ ချစ်သမီး ပတာဝတီ။ သဇေဝ၊ အကယ်၍
လည်း။ တံ၊ သင်သည်။ စိတ္တဿ၊ စိတ်၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ အာဂန္ဓာ၊
မလိုက်မူ၍။ ကုသေန၊ ကုသအမည်ရှိသော။ ခတ္တိယံ၊ မင်းမျိုး၌၊ ဇာတံ၊
ဖြစ်သော။ စာရဒဿနံ၊ နှစ်လိုဖွယ်သောအမြင်လည်းရှိထသော။ သုဝဏ္ဏမဏိ
မေခလံ၊ ရွှေပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ခါးကြိုးတန်ဆာကိုလည်း ဆင်ထသော။
ဉာတိသဗေဟိ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့သည်။ ပူဇိတံ၊ ပူဇော်အပ်သော။
ကုမာရံ၊ သတို့သားကို။ ဓာရေသိ၊ ဆောင်ရလတ္တံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့
ဆောင်သည်ရှိသော်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ယမက္ခယံ၊ ယမမင်းအိမ်သို့။ န ဂစ္ဆသိ၊
မလိုက်ရလေရာ။

၅၀။ ဘဒ္ဒေ၊ ချစ်သမီး ပတာဝတီ။ ခတ္တိယာနံ၊ ကုသဝတီမင်း
တို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဘေရိံ၊ စည်ကြီးကို။
နဒတိ၊ တီး၏။ ကုဉ္ဇရော စ၊ ဆင်ပြောင်သည်လည်း။ နိကူဇတိ၊ ကြိုးကြာ
သံနှင့်တူသော အသံကို ပြု၏။ တတော၊ ထိုကုသဝတီမင်းမျိုးထက်။ ကိန္နု၊
အဘယ်မှာလျှင်။ သုခတရံ၊ လွန်မြတ်သော ချမ်းသာကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။
ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂတာ၊ ပြေးလာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။

၅၁။ ဘဒ္ဒေ၊ ချစ်သမီး ပတာဝတီ။ ခတ္တိယာနံ၊ ကုသဝတီ မင်း
တို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ အသော စ၊ အထောင်မှကသော မြင်းတို့ဖြင့်

မြဲရံအပ်သော မင်္ဂလာမြင်းသည်လည်း။ ဟသတိ၊ မြူးရှင်၏။ ကုမာရာ၊
စောင်းတတ်သော သူငယ်သည်။ ဒွါရေ၊ နန်းတော်တံခါး၌။ ဥပရောဒတိ၊
သီချင်းသီ၍ တီး၏။ တတော၊ ထိုကုသဝတီမင်းမျိုးထက်။ ဂန္ဓ၊ အဘယ်
မှာလျှင်။ သုခတရံ၊ လွန်မြတ်သော ချမ်းသာကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဣဓ၊
ဤအရပ်သို့။ အာဂတာ၊ ပြေးလာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။

၅၂။ ဘဒ္ဒေ၊ ချစ်သမီး ပဘာဝတီ။ ခတ္တိယာနံ၊ ကုသဝတီ မင်း
မျိုးတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ မယူရဒကာဉ္စာဘိရုဒေ၊ ဥဒေါင်း ကြီးကြာ
တို့ တွန်မြူးရာလည်း ဖြစ်၏။ ကောကိသလာဘိနိကူဇိတေ၊ ဥဩတို့ မပြတ်
တွန်မြူးရာလည်း ဖြစ်၏။ တတော၊ ထို ကုသဝတီမင်းမျိုးထက်။ ကိန္ဓ၊
အဘယ်မှာလျှင်။ သုခတရံ၊ လွန်မြတ်သော ချမ်းသာကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။
ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂတာ၊ ထွက်ပြေးလာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။

ဤသို့လျှင် ထိုမယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် ဤမျှလောက် အတိုင်း
အရှည် ရှိကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် သမီးတော် ပဘာဝတီနှင့်တကွ ပြော
ဟောတော်မူ၍ “ယခုအခါ ကုသမင်းမြတ်သည် ဤငါတို့ပြည်၌ အကယ်၍
ရှိသည်ဖြစ်ပါမူ ဤခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကို ပြေးစေ၍ ငါ့ သမီး
တော် ပဘာဝတီကို ဆင်းရဲမှလွတ်စေသဖြင့် ခေါ်ယူသွားရာ၏” ဟု ကြံ၍
ယူတမြည်တမ်းတော်မူလိုရာကား—

၅၃။ ကထံ နု ခေါ သတ္တုမဒ္ဒနော၊ ပရရဋ္ဌပမဒ္ဒနော။
ကုသော သောဋ္ဌာရပညာဏော၊
ယော နော ဒုက္ခာ ပမောစယ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃။ သတ္တုမဒ္ဒနော၊ ရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ထသော။ ပရရဋ္ဌ·
မဒ္ဒနော၊ တိုင်းတစ်ပါးကိုလည်း နှိမ်နင်းနိုင်ထသော။ သောဋ္ဌာရပညာ-
ဏော၊ များမြတ်သော ပညာလည်းရှိထသော။ သော ကုသော၊ ထိုကုသ
မင်းမြတ်သည်။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ နော၊ ငါတို့ကို။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမှ။
ပမောစယ နုခေါ၊ လွတ်ပါစေအံ့နည်း။

ကုသမင်း ဒီမ္မာရီနေတယ်

ထို့နောင်မှ ပဘာဝတီသည် “ကုသမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုသော ငါ့မယ်တော်၏ခံတွင်းသည် မဆံ့ပြီ၊ ထိုငါ့မယ်တော်အား ထိုကုသမင်း ဤ ငါ့တို့ပြည်၌လျှင် စဖိုသည်အမှုကိုပြု၍ နေသောအဖြစ်ကို ကြားလျှောက်အံ့” ဟု ကြံ၍ ကြားလျှောက်လိုရကား....

၅၄။ ဣဓေဝ သော သတ္တုမဒ္ဒနော၊ ပရရဋ္ဌပုမဒ္ဒနော။
ကုသော သောဋ္ဌာရပညာဏော၊
ယော တေ သဗ္ဗေ ဝဓိဿတိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၄။ အဗ္ဗ၊ မိခင်။ သတ္တုမဒ္ဒနော၊ ရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်း နိုင်ထသော။ ပရရဋ္ဌပုမဒ္ဒနော၊ တစ်ပါးသော တိုင်းပြည်ကိုလည်း နှိမ်နင်းနိုင်ထသော။ သောဋ္ဌာရပညာဏော၊ များမြတ်သော ပညာလည်းရှိထသော။ ယော ကုသော၊ အကြင် ကုသမင်းမြတ်သည်။ ဣဓေဝ၊ ဤငါ့တို့ပြည်၌ပင်လျှင်။ အတ္ထိ၊ ရှိပါ၏။ သောကုသော၊ ထိုကုသမင်းမြတ်သည်။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တေ၊ ထိုရန်သူမင်းတို့ကို။ ဝဓိဿတိ၊ သတ်လတ္တံ့သတည်း။

နင် ရူးနေသလား

ထိုသို့ ကြားလျှောက်သောအခါ ပဘာဝတီမယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် “ဤ ပဘာဝတီသည် သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ငိုမြည်တမ်းယောင်တကား” ဟု ကြံ၍ ထိုပဘာဝတီကို မေးတော်မူလိုရကား....

၅၅။ ဥမ္မတ္တိကာ နု ဘဏသိ၊ အန္ဓဗာလာ ပဘာသသိ။
ကုသော စေ အာဂတော အဿ၊ ကိန္နု ဇာနေမု တံ မယံ....
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅။ ပုတ္တိကေ၊ ချစ်သမီး။ ဥမ္မတ္တိကာ၊ ပျံ့လွင့်သောစိတ်ရှိသည်။ ဟုတ္တာ၊ ဖြစ်၍။ ဘဏသိ နု၊ ဆိုမြည်တမ်းသလော။ အန္ဓဗာလာ၊ အလွန် မိုက်မဲ တွေဝေသည်ဖြစ်၍။ ပဘာသသိ နု၊ ဤစကားကို ဆိုမြည်တမ်း

သလော။ ကုသော၊ ကုသမင်းသည်။ အာဂတော၊ လာသည်။ သစေ-
အာထ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဝေ သတိ၊ ဤသို့ လာရောက်သည်ရှိသော်။
မယံ၊ ငါတို့သည်။ တံ၊ ထိုကုသမင်းကို။ ကိန္နု၊ အသို့လျှင်။ ဇာနေမု၊
သိရကုန်အံ့နည်း။

ဟိုမှာကြည့်ပါ မယ်တော်

ထိုပဘာဝတီသည် ဤသို့ မယ်တော်မိဖုရားကြီး မေးတော် မူလတ်
သော် “ငါ့မယ်တော်သည် ငါလျှောက်ထား ပြောဆိုသောစကားကို ယုံ
တော်မမူ၊ ထိုကုသမင်း ဤ ငါတို့၏ပြည်သို့ လာလတ်၍ ခုနစ်လပတ်လုံး
နေသော အဖြစ်ကို သိတော်မမူ၊ ငါ့မယ်တော်ကို ပြအံ့” ဟု ကြံ၍
မယ်တော်လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် ခြင်္သေ့ခံသော လေသန်နန်းတံခါးကို ဖွင့်၍
လက်ကိုဆန့်လျက် ပြလိုရကား....

၅၆။ သော အာဠာရိကော ပေါသော၊ ကုမာရိ ပုရမန္တရေ။
ဒဠိ ကတုာန သံဝေလ္လိ’၊ ကုမ္ဘိ’ ဓောဝတိ ဩဏတော....
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၆။ အမ္မ၊ မိခင်၊ ဒဠိ၊ မြဲစွာ။ သံဝေလ္လိ’၊ အောက်ပိုးကျိုက်သည်ကို။
ကတုာန၊ ပြု၍။ ဩဏတော၊ အောက်သို့ညွတ်သော ဦးခေါင်းရှိသည်ဖြစ်၍။
ကုမ္ဘိ’၊ အိုးခွက်ကို။ ဓောဝတိ၊ ဆေး၏။ သောအာဠာရိကော၊ ထိုစဉ်
သည်သည်။ ပေါသော၊ ထို ကုသမင်းတည်း။ တံ၊ သင်မိခင်သည်။
ကုမာရိပုရမန္တရေ၊ သမီးတော်တို့နေရာ လေသာနန်းတံခါးကြား၌။
ဩလောကေဟိ၊ ကြည့်တော်မူလော့။

နှင့် တယ်မိုက်ပါလား

ထိုအခါ ကုသမင်းသည် “ယနေ့ ငါ၏နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့
ရောက်လတ္တံ့သတတ်၊ မချွတ်လျှင် ပဘာဝတီသည် သေဘေးမှ ကြောက်
သည်ဖြစ်၍ ငါလာသောအဖြစ်ကို ပြောဆိုလတ္တံ့၊ အိုးခွက်တို့ကိုဆေး၍
သိုမှီးအံ့” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ရေခပ်ပြီးလျှင် အိုးခွက်တို့ကို ဆေးအံ့သောငှာ
အားထုတ်၏။ ထိုသို့ မြင်ရသောအခါ သမီးတော် ပဘာဝတီကို မယ်တော်
မိဖုရားကြီးသည် ဆဲရေးမြည်တမ်းတော်မူလိုရကား -

၅၇။ ဝေဏီ တုမသိ စဏ္ဍာလီ၊ အဒ္ဓသိ ကုလဂန္ဓိနီ။
ကထံ မဒ္ဓကုလေ ဇာတာ၊ ဒါသံ ကယိရာသိ ကာမုကံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၇။ ပုတ္တိကေ၊ ချစ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ ဝေဏီ၊ ဒေါင်းရွှေ
သည်သမီးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်လေသလော။ စဏ္ဍာလီ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား သမီး
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်လေသလော။ အဒ္ဓ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှု။ ကုလဂန္ဓိနီ၊ အမျိုး
ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော မိန်းမသည်။ အသိ၊ ဖြစ်လေသလား။ ကထံ၊
အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ မဒ္ဓကုလေ၊ မဒ္ဓရာဇ်မင်းမျိုး၌။ ဇာတာ၊
ဖြစ်ပါသျှက်။ ကာမုကံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သာမိကံ၊
လင်ကို။ ဒါသံ၊ ကျွန်အဖြစ်ကို။ ကယိရာသိ၊ ပြုဘိသနည်း။

ကျွန်လို့ ထင်လို့ လား

ထို့နောင်မှ ပဘာဝတီသည် “ငါ့မယ်တော်သည် ကုသမင်း၏
ငါ့ကိုမှီ၍ ဤသို့ စဖိုသည်ပြု၍ နေလောသောအဖြစ်ကို သိတော်မမူယောင်
တကား” ဟုကြံ၍ မယ်တော်ကို သိစေလိုရကား—

၅၈။ နာမိ ဝေဏီ န စဏ္ဍာလီ၊ န စမိ ကုလဂန္ဓိနီ။
ဩက္ကာကပုတ္တော ဘဒ္ဒန္တေ၊ တံ န ဒါသောတိ မညသိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၈။ အမှ၊ မိခင်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝေဏီ၊ ဒေါင်းရွှေ
သည် သမီးသည်။ န အမှ၊ မဖြစ်ပါ။ စဏ္ဍာလီ၊ ဒွန်းစဏ္ဍား သမီးသည်။
န အမှ၊ မဖြစ်ပါ။ ကုလဂန္ဓိနီ၊ အမျိုးကိုဖျက်ဆီးတတ်သော မိန်းမသည်။
န အမှ၊ မဖြစ်ပါ။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ချစ်မိခင်။ တံ၊ သင်မိခင်သည်။ ဩက္ကာက-
ပုတ္တော၊ ဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို။ ဒါ-
သောတိ၊ ကျွန်ဟူ၍။ မညသိနု၊ အောက်မေ့တော်မူဘိ၏တကား။

ယခုအခါ ပဘာဝတီသည် ကုသမင်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း
ပြောဆိုလိုရကား—

၅၉။ ယော ဗြဟ္မဏသဟဿာနိ၊ သဒါဘောဇောတိ ဝိသတိ။
ဩက္ကာကပုတ္တော ဘဒ္ဒန္တေ၊ တံ န ဒါသောတိ မညသိ။

- ၆၀။ ယဿ နာဂသဟဿာနိ၊ သဒါယောဇေန္တိ ဝိသတိံ။
 သြက္ကာကပုတ္တော ဘဒ္ဒန္တေ၊ တံ နု ဒါသောတိ မညသိ။
- ၆၁။ ယဿ အဿသဟဿာနိ၊ သဒါ ယောဇေန္တိ ဝိသတိံ။
 သြက္ကာကပုတ္တော ဘဒ္ဒန္တေ၊ တံ နု ဒါသောတိ မညသိ။
- ၆၂။ ယဿ ရထသဟဿာနိ၊ သဒါယောဇေန္တိ ဝိသတိံ။
 သြက္ကာကပုတ္တော ဘဒ္ဒန္တေ၊ တံ နု ဒါသောတိ မညသိ။
- ၆၃။ ယဿ ဓေနသဟဿာနိ၊ သဒါ ဒုဟန္တိ ဝိသတိံ။
 သြက္ကာကပုတ္တော ဘဒ္ဒန္တေ၊ တံ နု ဒါသောတိ မညသိ။

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၉။ အဗ္ဗ၊ မိခင်။ သြက္ကာကပုတ္တော၊ သြက္ကာကရာဇ်မင်း၏သားတော်ဖြစ်သော။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်ကုသမင်းသည်။ ဝိသတိံ ပြာဟူကာ သဟဿာနိ၊ နှစ်သောင်းသော ပုဏ္ဏားတို့ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဘောဇေတိ၊ ဆွမ်းကျွေး၏။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ချစ်မိခင်။ သော သြက္ကာကပုတ္တော၊ ထိုသြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော ကုသမင်းကို။ တံ၊ သင်မိခင်သည်။ ဒါသောတိ၊ ကျွန်ဟူ၍။ မညသိ နု၊ ထင်တော်မူဘိသလော။

၆၀။ အဗ္ဗ၊ မိခင်။ သြက္ကာကပုတ္တဿ၊ သြက္ကာကရာဇ်မင်း၏သားတော်ဖြစ်သော။ ယဿ၊ အကြင်ကုသမင်းအား။ ဝိသတိံ နာဂသဟဿာနိ၊ နှစ်သောင်းသောဆင်တို့ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ယောဇေန္တိ၊ က-စေ့ကုန်၏။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ချစ်မိခင်။ တံ၊ သင်မိခင်သည်။ သောသြက္ကာကပုတ္တော၊ ထိုသြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော ကုသမင်းကို။ ဒါသောတိ၊ ကျွန်ဟူ၍။ မညသိနု၊ အောက်မေ့တော်မူဘိသလော။

၆၁။ အဗ္ဗ၊ မိခင်။ သြက္ကာကပုတ္တဿ၊ သြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော။ ယဿ၊ အကြင်ကုသမင်းမြတ်အား။ ဝိသတိံ အဿ သဟဿာနိ၊ နှစ်သောင်းသောမြင်းတို့ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ယောဇေန္တိ၊ က-စေ့ကုန်၏။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ချစ်မိခင်။ တံ၊ သင်မိခင်သည်။ သော သြက္ကာကပုတ္တော၊ ထိုသြက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို။ ဒါသောတိ၊ ကျွန်ဟူ၍။ မညသိ နု၊ ကင်မှတ်တော် မှုဘိသလော။

၆၂။ အဗ္ဗ၊ မိခင်။ ဩက္ကာကပုတ္တဿ၊ ဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော။ ယဿ၊ အကြင်ကုသမင်းမြတ်အား။ ဝိသတိရထသဟဿာနိ၊ နှစ်သောင်းသော ရထားတို့ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ယောဇေန္တိ၊ ကစေကုန်၏။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ချစ်မိခင်။ တံ၊ သင်မိခင်သည်။ သော ဩက္ကာကပုတ္တော၊ ထိုဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို။ ဒါသောတိ၊ ကျွန်ဟူ၍။ မညသိ နု၊ အောက်မေ့တော်မူဘိသလော။

၆၃။ အဗ္ဗ၊ မိခင်။ ဩက္ကာက ပုတ္တဿ၊ ဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော။ ယဿ၊ အကြင် ကုသမင်းမြတ်အား။ ဝိသတိ ဓေနုသဟဿာနိ၊ နှစ်သောင်းသော နို့ညှစ် နွားမတို့ကို။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဒုဟန္တိ၊ နို့ညှစ်ကုန်၏။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ ချစ်မိခင်။ တံ၊ သင်မိခင်သည်။ သော ဩက္ကာကပုတ္တော၊ ထိုဩက္ကာကရာဇ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်သော ကုသမင်းမြတ်ကို။ ဒါသောတိ၊ ကျွန်ဟူ၍။ မညသိ နု၊ ထင်မှတ်တော်မူဘိသလော။

မယ်တော်မင်းကြီးကို လျှောက်ပြီ

ဤသို့ ထိုပဘာဝတီသည် ငါးဂါထာတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်း ကုသမင်း၏ စည်းစိမ် အခြံအရံကို ချီးမွမ်းလတ်သော် ထိုအခါ ပဘာဝတီ၏ မယ်တော်သည် “ဤ ပဘာဝတီသည် မကြောက်မရွံ့ ပြောဆိုဘိ၏၊ မချွတ်လျှင် ထိုစဖိုအိမ်၌ ရှိသောသူသည် ဤပဘာဝတီ ဆိုတိုင်း ကုသမင်း ဟုတ်၏” ဟု ယုံကြည်သဖြင့် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးအထံသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို တင်လျှောက်၏။

သမီးတော်ကို ကဲ့ရဲ့၍

မဒ္ဒရာဇ် မင်းကြီးသည် လျှင်မြန်စွာ သမီးတော် ပဘာဝတီအထံသို့ လာလတ်၍ “ချစ်သမီး....ကုသမင်းသည် ဤငါတို့ပြည်သို့ ရောက်လာသတတ်ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “ဖခင်မင်းမြတ်....မှန်ပါ၏၊ ထိုကုသမင်းသည် ဖခင်မင်းမြတ် သမီးတော်တို့၏ စဖိုသည်အဖြစ်ကို ပြု၍နေသည်ကား ယနေ့ ခုနစ်လ ရှိပြီ” ဟု လျှောက်၏။ ခမည်းတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် သမီးတော် ပဘာဝတီစကားကို ယုံတော်မမူသည်

ဖြစ်၍ အထိန်းတော် ခုဇွာကို မေးတော်မူလျှင် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း
ကြားသိတော်မူ၍ သမီးတော် ပဘာဝတီကို ကဲ့ရဲ့တော်မူလိုရကား—

၆၄။ တဋ္ဌ တေ ဒုက္ကဋ္ဌံ ဗာလေ၊ ယံ ခတ္တိယံ မဟဗ္ဗလံ။
နာဂံ မဏ္ဍုကဝဏ္ဏေန၊ န တံ အက္ခာသိဓာဂတံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၆၄။ ဗာလေ၊ ဟယ်အမိုက်မ။ မဟဗ္ဗလံ၊ ကြီးမားသော ခွန်အား
ရှိသော။ နာဂံ၊ ပြည့်ရှင်မင်းမြတ် ဖြစ်တော်မူသော။ ယံ ခတ္တိယံ၊ အကြင်
ကုသမင်းမြတ်ကို။ မဏ္ဍုကဝဏ္ဏေန၊ ဖား၏အသွင်ဖြင့်။ တေ-တယာ၊
သင်သည်။ ကတံ၊ ပြုကျင့်ခြင်းသည်။ တဋ္ဌ၊ စင်စစ်။ ဒုက္ကဋ္ဌံ၊ မကောင်း
သဖြင့် ပြုခြင်းတည်း။ ဣဓ၊ ဤငါတို့ပြည်သို့။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။
တံ၊ ထိုကုသမင်းမြတ်ကို။ န အက္ခာ သိ၊ သင် မပြောဆို။ တံပိ၊ ထိုသို့
မပြောဆိုခြင်းသည်လည်း။ ဒုက္ကဋ္ဌံ၊ မသင့်သော ပြုခြင်းတည်း။

ကုသမင်းကို ကန်တော့ပြီ

ဤသို့ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် သမီးတော် ပဘာဝတီကို ကဲ့ရဲ့တော်
မူပြီးလျှင် ထိုကုသမင်းအထံသို့ လျှင်စွာသွား၍ ပြုအပ်သော ပျူငှာ
လောကဝတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ လက်အုပ်ချီလျက် မိမိအပြစ်ကို ပြလိုရကား—

၆၅။ အပရာဓံ မဟာရာဇ၊ တံ နော ခမ ရထေသဘ။
ယန္တံ အညာတဝေသေန၊ နညာသိမ္မာ ဣဓာဂတံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ မဟာရာဇ၊ ကုသမင်းမြတ်။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။
နော၊ ငါတို့၏။ အပရာဓံ၊ အပြစ်ကို။ ခမ၊ သည်းခံတော်မူပါလော့။
ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။ ရာဇ၊
ကုသမင်းမြတ်။ အညာတဝေသေန၊ မထင်ရှားသောအသွင်ဖြင့်။ ဣဓ၊
ဤသာဂလမြို့သို့။ တဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ယံအာဂတံ၊ အကြင် ရောက်
လာတော်မူခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ အာဂတံ၊ ထိုသို့ရောက်လာတော်
မူခြင်းကို။ ယေ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ န အညာသိမ္မာ၊ မသိကြရပါကုန်။

ကုသမင်း တောင်းပန်ခြင်း

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် “ငါသည် ကြမ်းကြုတ် စွာသော စကားကို အကယ်၍ ဆိုအံ့၊ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌ပင် လျှင် ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်း၏နုလုံးသည် ကွဲလွဲ၍ ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်းကို သင်္ဂသာစေ အံ့” ဟုကြံ၍ အိုးခွက်ကြား၌ရပ်လျက် ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်းအား သိစေတော် မူလိုရကား—

၆၆။ မာဒိသဿ န တံ ဆန္ဒံ၊ ယောဟံ အာဠာရိကော ဘဝေ။
တုညေဝ မေ ပသီဒဿ၊ နတ္ထိ ဘေ ဒေဝ ဒုက္ကဋ်—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ယော အဟံ၊ အကြင်ငါသည်။ အာဠာရိကော၊ စပိုသည်သည်။ ဘဝေ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းသည်။ မာဒိသဿ၊ ငါ့ကဲ့သို့သောသူအား။ ဆန္ဒံ၊ လျှောက်ပတ်သည်။ န ဘဝတံ၊ မဖြစ်။ တုညေဝ၊ အရှင်မင်းသည်သာလျှင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ပသီ ဒဿ၊ ကြည်ညိုတော်မူလော့။ ဘေ၊ သင်မင်းကြီးအား။ ဒုက္ကဋ်၊ မကောင်း သဖြင့် ပြုအပ်သော အပြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပေ။

သမီးတော်ကို ကန်တော့စေပြီ

ကုသမင်းအထံမှ အစေ့အစပ် စကားကိုရလျှင် ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်တော်မူ၍ သမီးတော် ပဘာဝတီကို ခေါ်တော် မူပြီးလျှင် ကန်တော့ စိမ့်သောငှာ စေတော်မူလိုရကား—

၆၇။ ဂစ္ဆ ဗာလေ ခမာပေဟိ၊ ကုသရာဇံ မဟဗ္ဗလံ။
ခမာပိတော ကုသရာဇာ၊ သော တေ ဒဿတိ ဇီဝိတံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

၆၇။ ဗာလေ၊ သူမိုက်မ။ ဂစ္ဆ၊ သွားချေ။ မဟဗ္ဗလံ၊ ကြီးသော ခွန်အားရှိသော။ ကုသရာဇံ၊ ကုသမင်းမြတ်ကို။ ခမာပေဟိ၊ ကန်တော့ချေ လော့။ တုမေဟိ၊ သင်တို့သည်။ ခမာပိတော၊ ကန်တော့အပ်သည်ရှိသော်။ သော ကုသရာဇာ၊ ထိုကုသမင်းမြတ်သည်။ ဘေ၊ သင်အား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဒဿတိ၊ ပေးလတ္တံ့။

ပဘာဝတီ ကန်တော့ရပြီ

ထို ပဘာဝတီသည် ခမည်းတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး အမိန့်တော်ကို နာရလျှင် ညီမတော် အပေါင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကျွေး ကိုယ်လုပ် မောင်းမ အပေါင်းတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ခြံရံလျက် ကုသမင်း အထံသို့ သွားလေ၏။ ကုသမင်းသည်လည်း အမှုလုပ်သော အသွင်ဖြင့် ရပ်လျက်သာလျှင် ထိုပဘာဝတီ မိမိထံသို့ လာသည်ကိုသိ၍ “ယနေ့ ထို ပဘာဝတီ၏ မာနကို ချိုးဖျက်၍ ခြေရင်းညွှန်၌ ဝပ်စေအံ့” ဟု မိမိခပ်ဆောင် အပ်သော ရေအလုံးစုံကို သွန်၍ တလင်းရာမျှလောက်သော အရပ်ကို နင်းနယ်၍ တပေါင်တည်းသော ညွှန်ကို ပြုတော်မူ၏။ ထို ပဘာဝတီသည် ကုသမင်းအထံသို့ သွားပြီးလျှင် ကုသမင်း ခြေရင်း၌ဝပ်၍ ညွှန်ပျောင်း အပြင်၌ လျောင်းလျက် ကုသမင်းကို ကန်တော့၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၆၈။ ပိတုဿ ဝစနံ သုတွာ၊ ဒေဝဝဏ္ဏိ ပဘာဝတီ။
 သိရသာ အဂ္ဂဟိပါဒေ၊ ကုသရာဇံ မဟဗ္ဗလံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၆၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒေဝဝဏ္ဏိ၊ နတ်သမီးအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော။ ပဘာဝတီ၊ မင်းသမီး ပဘာဝတီသည်။ ပိတုဿ၊ ခမည်းတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ မဟဗ္ဗလံ၊ ကြီးသော ခွန်အားရှိသော။ ကုသရာဇံ၊ ကုသမင်းကို။ ပါဒေ၊ ခြေ၌။ သိရသာ၊ ဦးခေါင်းဖြင့်။ ပတိတွာ၊ ဝပ်၍။ အဂ္ဂဟိ၊ ဦးတိုက်ရ၏။

ထိုသို့ ခြေတို့၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ဦးတိုက်လျက် ကန်တော့လိုရကား—

၆၉။ ယာမာ ရတျော အတိက္ကန္တာ၊ တာမာ ဒေဝ တယာ ဝိနာ။
 ဝန္တေ တေ သိရသာ ပါဒေ၊ မာ မေ ကုဇ္ဈ ရထေသဘ။
 ၇၀။ သဗ္ဗံ တေ ပဋိဇာနာမိ၊ မဟာရာဇ သုဏောဟိ မေ။
 န စာပိ အပ္ပိယံ တုယံ၊ ကရေယျာမိ အဟံ ပုန။

၇၁။ ဝေဠု ယာစမာနာယ၊ ဝစနံ မေန ကာဟသိ။
ဣဒါနိ မံ တတော ဟန္တာ၊ ခတ္တိယာနံ ပဒဿတိ-
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၉။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တယာ၊ အရှင်မင်းမြတ်နှင့်။ ဝိနာ၊
ကင်း၍၊ ယာမာ ရတျော၊ အကြင် ညဉ့်တို့သည်။ အတိက္ကန္တာ၊ လွန်ကုန်
၏။ တာမာရတ္တိယော၊ ထိုညဉ့်တို့သည်။ သတ္တမာသာ၊ ခုနစ်လရှိကုန်ပြီ။
ရထေသဘ၊ ရထားစီးခြင်း မင်းဘကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော အရှင်
မင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ သိရသာ၊
ဦးဖြင့်။ ဝန္နေ၊ ရှိခိုးပါ၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မာကုဇ္ဈ၊ အမျက်
ထွက်တော်မမူပါလင့်။

၇၀။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။
အပ္ပိယံ၊ မနှစ်သက်အပ်သည်ကို။ ကတံ၊ ပြုမိပေ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသောအပြစ်
ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပဋိဇာနာမိ၊ ဝန်ခံပါ၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။
မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာတော်မူပါလော့။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ တုယံ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။
အပ္ပိယံ၊ မနှစ်သက်အပ်သည်ကို။ န စာပိ၊ ကရေယျာမိ၊ မပြုဝံ့ပါပြီ။

၇၁။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ယာစမာနာယ၊ တောင်းပန်ပါသော။ မေ၊
အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ စေ န ကာဟသိ၊ အကယ်၍လိုက်နာတော်
မမူအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့ လိုက်နာတော်မမူသည်ရှိသော်။ တတော၊ ထိုသို့
မလိုက်နာခြင်းကြောင့်။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဟန္တာ၊ သတ်၍။
ခတ္တိယာနံ၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား။ ပဒဿတိ၊ ပေးလိုက်ပါ
လတ္တံ့။

မင်းကုသ ကျေနပ်၍

ဤသို့ ပဘာဝတီ ကန်တော့တောင်းပန်သော စကားကို ကြား၍
ကုသမင်းသည် ငါသည် “ဤ ပဘာဝတီကို သင်သည်သာလျှင် သိရလိမ့်
သတည်းဟု အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ ထိုပဘာဝတီ၏ နှလုံးသည် ကဲ့လတ္တံ့၊
ထိုပဘာဝတီကို သက်သာစေအံ့”ဟု ကြံ၍ တောင်းပန်ခြင်းကို ဝန်ခံတော်
မူလိုရကား—

၇၂။ ဧဝံ တေ ယာစမာနာယ၊ ကိံ န ကာဟာမိ တေ ဝစော။
ဝိကုဒ္ဓေါ တျသ္မိံ ကလျာဏိ၊ မာ တံ ဘာယိ ပဘာဝတိ။

၇၃။ သဗ္ဗံ တေ ပဋိဇာနာမိ၊ ရာဇပုတ္တိံ သုဏောဟိ မေ။
န စာပိ အပ္ပိယံ တုယံ၊ ကရေယျာမိ အဟံ ပုန။

၇၄။ တဝ ကာမာဟိ သုဿောဏိ၊ ဗဟံ ဒုက္ခံ တိတိက္ခိသံ။
ဗဟံ မဒ္ဒကုလံ ဟန္တာ၊ နယိတံ တံ ပဘာဝတိ -

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၇၂။ ကလျာဏိ၊ ကောင်းခြင်း ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။
ပဘာဝတိ၊ ရှင်မပဘာဝတိ။ တံ၊ သင်သည်။ မာ ဘာယိ၊ မကြောက်လင့်။
တေ၊ ရှင်မအား။ ဝိကုဒ္ဓေါ၊ အမျက်မထွက်သည်။ အသ္မိံ၊ ဖြစ်၏။ ဧဝံ၊
ဤသို့။ တေ၊ ရှင်မပဘာဝတိသည်။ ယာစမာနာယ၊ တောင်းပန်ပါလျက်။
တေ၊ ရှင်မ၏။ ဝစော၊ စကားကို။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ န ကာဟာမိ၊
မလိုက်နာတုံအံ့နည်း။ ကာဟာမိ ဧဝ၊ လိုက်နာအံ့သည်သာတည်း။

၇၃။ ရာဇပုတ္တိံ၊ မင်းသမီးဖြစ်သော ရှင်မ ပဘာဝတိ။ တေ၊
ရှင်မ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသောအပြစ်ကို။ ပဋိဇာနာမိ၊ ငါ သည်းခံ၏။ မေ၊
ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာဦးလော့။ အဟံ၊ ငါသည်။
ပုန၊ တစ်ဖန်။ တုယံ၊ ရှင်မအား။ အပ္ပိယံ၊ မနှစ်သက်အပ်သည်ကို။
နစာပိ ကရေယျာမိ၊ မပြုပြီ။

၇၄။ သုဿောဏိ၊ လျှပ်းသေးသွယ် တင့်တယ်သော ခါးရှိ
သော။ ပဘာဝတိ၊ ရှင်မပဘာဝတိ။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ မဒ္ဒကုလံ၊
မဒ္ဒရာဇ်မင်းမျိုးကို။ ဟန္တာ၊ အကုန်သတ်၍။ တံ၊ ရှင်မကို။ နယိတံ၊ ဆောင်
ယူခြင်းငှာ။ သမဒတ္တာ၊ စွမ်းနိုင်လျက်။ တဝ ကာမာဟိ၊ ရှင်မကို အလိုရှိ
သောကြောင့်လျှင်။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲကို။ တိတိက္ခိသံ၊
ငါ သည်းခံ၏။

ကြုံးဝါးပြီး စစ်တပ်ကို ပြင်စေခြင်း

ထိုအခါ ကုသမင်းသည် သိကြားနတ်မင်း၏ အခြံအရံနှင့် တူသော
မိမိအခြံအရံကို မြင်လျှင် မင်း၏မာန်ကို ဖြစ်စေလျက် “ငါ ထင်ရှားရှိစဉ်

လျှင် ငါ့မယားကို တစ်ပါးသောမင်းတို့သည် ယူ၍ သွားကုန်လတ္တံ့ သတတ်”
ဟု ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ မင်းရင်ပြင်၌ တင့်တယ်စံပယ်တော်မူလျက် “မြို့အလုံး၌
နေသောသူတို့သည် ငါ လှာသောအဖြစ်ကို သိစေကုန်သတည်း” ဟု ဟစ်
ကြွေးကြော်ငြာ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်၍ “ယခု ထိုခုနစ်ပြည်ထောင်သော
မင်းတို့ကို အရှင်ဖမ်းအံ့၊ ငါ့အား ရထားစသည်တို့ကို က-လေကုန်” ဟု
ဆို၍ စေတော်မူလိုရကား—

၇၅။ ယောဇယန္တု ရထေ အဿေ၊ နာနာစိတ္တေ သမာဟိတေ။
အထ ဒက္ခထ မေ ဝေဂံ၊ ဝိဓမေန္တဿ သတ္တဝေဝါ—
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၇၅။ ဘော၊ အို...အချင်းတို့။ နာနာစိတ္တေ၊ အထူးထူးသော
တန်ဆာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ သမာဟိတေ၊ ရဲရင့် တည်ကြည်ကုန်
သော။ အဿေ၊ မြင်းတို့ကို။ ရထေ၊ ရထား၌။ ယောဇယန္တု၊ က-လေကုန်။
အထ-ပစ္စာ၊ ထို့နောင်မှ။ သတ္တဝေဝါ၊ ရန်သူမင်းတို့ကို။ ဝိဓမေန္တဿ၊
နှိမ်နင်းသော။ မေ ငါ၏။ ဝေဂံ၊ လုံ့လကို။ ဒက္ခထ၊ မြင်ရကုန်လတ္တံ့။

ဤသို့ ကြုံးဝါးတော်မူ၍ “ရန်သူမင်းတို့ကို ဖမ်းယူခြင်း မည်သည်
ကား ငါ၏တာဝန်တည်း၊ သွားချေ၊ သင် ရေချိုးပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်၍
ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်နှင့်လေလော့” ဟု ဆို၍ ထိုပတာဝတီကို လွှတ်
လိုက်၏။

စစ်ဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ကာ

မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည်လည်း ထိုကုသမင်းအား ပြုပြင်စိမ့်သောငှါ
မှူးတော်၊ မတ်တော်တို့ကို စေတော်မူလိုက်၏။ ထိုမှူးတော်၊ မတ်တော်တို့
သည် ကုသမင်းအား စားဖိုအိမ်တံခါးဝ၌ပင်လျှင် တင်းထိမ် ကာရံ၍
ဆေတ္တာသည်တို့ကို ပြုပြင်စေကုန်၏။ ထိုကုသမင်းသည် ပြုပြင်အပ်ပြီးသော
မုတ်ဆိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းနှင့်တကွ ရေချိုးပြီးလျှင် ခပ်သိမ်းသော
တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်တော် မူပြီးသော် မှူးတော် မတ်တော်
သူအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် “ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်အံ့” ဟု အရပ်
မျက်နှာတို့ကိုကြည့်၍ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်၏။ ကြည့်တိုင်း ကြည့်တိုင်း

သောအရပ်သည် တုန်လှုပ်၏။ ထိုကုသမင်းသည် “ယခု ငါ၏လုံ့လကို ကြည့်ကြကုန်လော့” ဟု ဆိုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော် မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၇၆။ တဉ္စ တတ္ထ ဥဒိက္ခိံ သု၊ ရညော မဒ္ဒဿန္နေပုရေ။
ဝိဇမ္ဘမာနံ သီဟံဝ၊ ဖောဋ္ဌေန္တံ ဒွိဂုဏံ ဘုဇံ-
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒွိဂုဏံ၊ အဆင့်ဆင့်။ ဘုဇံ၊ ဟစ် ကြွေးထသော။ ဝိဇမ္ဘမာနံ၊ တင့်တယ်စွာထသော။ သီဟံဝ၊ ခြင်္သေ့မင်း ကိုကဲ့သို့။ ရညော မဒ္ဒဿ၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏။ တတ္ထ-တသ္မိံ အန္နေပုရေ၊ ထိုနန်းတော်တွင်း၌။ ဖောဋ္ဌေန္တံ၊ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ထသော။ တဉ္စ၊ ထိုကုသမင်းကိုလျှင်။ ဥဒိက္ခိံ သု၊ ကြည့်ကြကုန်၏။

ခြင်္သေ့မင်းအသံ ဟစ်ကြွေးညံ

ထိုအခါ ထိုကုသမင်းအား မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် ဆောင်းအပ်ပြီး သော ထီးဖြူရှိသော တန်ဆာဆင်အပ်သော မြတ်သောဆင်ကို ပို့စေ တော်မူ၏။ ထိုကုသမင်းသည် ကောင်းစွာ ဆောင်းအပ်ပြီးသော ထီးဖြူ ရှိသော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်သို့ တက်တော်မူပြီးလျှင် “ပဘာဝတီကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ထိုပဘာဝတီကိုလည်း နောက်ကနေစေ ၍ လေးပါးသော အင်္ဂါရှိသော စစ်သည်အပေါင်းခြံရံလျက် အရှေ့ တံခါးဖြင့် ယွက်တော်မူလတ်၍ သူတစ်ပါးစစ်သည်ကို ကြည့်တော်မူပြီး လျှင် “ငါ ကုသမင်းတည်း၊ အသက်ကို အလိုရှိသောသူတို့သည် ရင်ဖြင့်ဝင် လေကုန်” ဟု သုံးကြိမ် ခြင်္သေ့မင်းအသံနှင့်တူသော အသံကို ဟစ်ကြွေး တော်မူ၍ ရန်သူကို နှိမ်နင်းခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင် ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၇၇။ ဟတ္ထိက္ခန္ဓေ အာရယု၊ အာရောပေတွာ ပဘာဝတီ။
သင်္ဂါမံ ဩတရိတွာန၊ သီဟနာဒံ နဒိ ကုသော။လ။

၇၇။ သဗ္ဗေပိ တေ ဝသံ ကတာ၊ အမိတ္တာ ဝိဟတာ တ။
ကာမံ ကရောဟိ တေ တယာ၊ မုဉ္ဇေ ဝါတေ ဟနဿုဝါ-
ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇၇။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကုသော၊ ကုသမင်းမြတ်သည်။
ဟတ္ထိက္ခန္ဓာ၊ ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်သို့လည်း။ အာရုယ၊ တက်စီး၍။
ပဘာဝတိ၊ မင်းသမီး ပဘာဝတီကို။ အာရောပေတွာ၊ တင်ပြီး၍။
သင်္ဂါမံ၊ စစ်မြေအရပ်သို့။ သြတရိတွာန၊ သက်၍။ သီဟနာဒံ၊ ခြင်္သေ့
မင်းအသံနှင့်တူသော အသံကို။ နဒီ၊ ဟစ်ကြွေး၏။

၇၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နဒတော၊ ဟောက်သော။ သီဟဿ၊
ခြင်္သေ့မင်း၏။ သဒ္ဓံ၊ အသံကို။ သုတွာ၊ ကြားကုန်၍။ ဣတရေ၊ ခြင်္သေ့
မင်းမှ တစ်ပါးကုန်သော။ မိဂါ၊ သားအပေါင်းတို့သည်။ ပလာယိံ သု-
ဣဝ၊ ပြေးကုန်သကဲ့သို့။ နဒတော၊ ဟစ်ကြွေးသော။ တဿ ရညော၊ ထို
ကုသမင်းမြတ်၏။ တံ သဒ္ဓံ၊ ထိုအသံကို။ သုတွာ၊ ကြားကုန်၏။ ခတ္တိယာ၊
ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်။ ကုသသဒ္ဓ ဘယဒ္ဓိတာ၊ ကုသမင်း၏
အသံတည်းဟူသော ဘေးဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဝိပ္ပလာယိံ သု၊
ပြေးလေကုန်၏။

၇၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကုသ သဒ္ဓ ဘယဒ္ဓိတာ၊ ကုသမင်း၏
အသံတည်းဟူသောဘေးဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဟတ္ထာရောဟာ၊
ဆင်စီးသူရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ အနိကဋ္ဌာ၊ မြင်းစီးသူရဲတို့သည် လည်း
ကောင်း။ ရထိကာ၊ ရထားစီးသူရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ ပတ္တိကာရကာ၊
ခြေသည်သူရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ အညမညဿ၊ အချင်းချင်းအား။
ဆိန္ဒန္တိ၊ ခုတ်ဖြတ်ကြကုန်၏။

ဝေရောစန ပတ္တမြား

၈၀။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒေဝိန္ဒော၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။
တသ္မိံ သင်္ဂါမံ သီသသ္မိံ၊ ထိုစစ်မြေဦး၌။ ပဿိတွာ၊ မြင်ရ၍။ တုဋ္ဌမာန-
သော၊ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကုသဿ ရညော၊
ကုသမင်းမြတ်အား။ ဝေရောစနံ၊ ဝေရောစန အမည်ရှိသော။ မုဏိံ၊
ပတ္တမြားကို။ အဒါသိ၊ ပေး၏။

၈၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောရာဇာ၊ ထိုကုသမင်းမြတ်သည်။
တံ သင်္ဂါမံ၊ ထိုစစ်မြေအရပ်ကို။ ဇိနိတွာန၊ အောင်မြင်ပြီး၍။ ဝေရောစနံ၊
F50(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ဝေရောစန အမည်ရှိသော။ မဏိ*၊ ပတ္တမြားကို။ လဒ္ဒါ၊ ရပြီး၍။ ဟတ္ထိက္ခန္ဓ-
ဂတော၊ မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက် စီးလျက်။ နဂရံ ပုရံ၊
သာဂလမြို့သို့။ ပါဝေက္ခိ၊ ဝင်လေ၏။

၇-ပြည်ထောင်မင်းတို့ကိုပမ်း၍

၈၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သတ္တခတ္တိယေ၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော
မင်းတို့ကို။ ဇီဝဂ္ဂါဟံ၊ အရှင်ဖမ်းခြင်းကို။ ဂဟေတွာန၊ ဖမ်းယူပြီး၍။
ဗန္ဓိတွာ၊ နှောင်ဖွဲ့၍။ ဒေဝ၊ ဖခင်မင်းမြတ်။ ဣမေ၊ ဤမင်းတို့သည်။
တေ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်၏။ သတ္တဝေ၊ ရန်သူတော်တို့တည်း။ ဣတိ၊
ဤသို့။ ဝတွာ၊ ဆို၍။ သသုရဿ၊ ယောက္ခမဖြစ်သော မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး
• အား။ ဥပနာမေသိ၊ ဆက်၏။

မင်းကြီးလက်သို့ အပ်သော်

၈၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ သင် ဖခင် မင်းမြတ်၏။
ဝသံ၊ အလိုသို့လိုက်သည်ကို။ ကတွာ၊ ပြုတော်မူ၍။ သဗ္ဗေပိ၊ အလုံးစုံ
သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ တဝ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်၏။ အမိတ္တာ၊ ရန်သူ
တို့ကို။ ဝိဟတာ၊ နှိပ်စက်အပ်ကုန်ပြီ။ တေ-တယာ၊ သင် ဖခင် မင်းမြတ်
သည်။ ကာမံ၊ အလိုတော်ရှိတိုင်း။ ကရောဟိ၊ ပြုတော်မူလော့။ တေ၊ သင်
ဖခင် မင်းမြတ်သည်။ မုဉ္ဇဝါ၊ လွတ်လိုလျှင်မူလည်း လွတ်တော်မူလော့။
ဟနဿုဝါ၊ သတ်လိုလျှင်မူလည်း သတ်တော်မူလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။
ဥပနာမေသိ၊ ဆက်လေ၏။

မင်းကုသအား ပြန်အပ်၍

ထို့နောင်မှ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် ထို အလုံးစုံကို ကုသမင်းအား
သာလျှင် အပ်နှင်းတော်မူလိုရကား—

၈၄။ တုယှေပ သတ္တဒဝါတေ၊ န ဟိ တေ မယ သတ္တဝေ။
တုညေဝ နော မဟာရာဇ၊ မုဉ္ဇ ဝါ တေ ဟနဿုဝါ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဧတေ၊ ဤ ခုနစ်ယောက်သော မင်း
တို့သည်။ တုယှေဝ၊ သင် မင်းမြတ်၏သာလျှင်။ သတ္တဒဝါ၊ ရန်သူတို့

တည်း။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ တေ၊ ထို ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်။ မယံ၊ ငါ၏။ န သတ္တဝေ၊ ရန်သူမဟုတ်ကုန်။ တုညေဝ၊ သင် မင်းမြတ် သာလျှင်။ နော၊ ငါတို့ကို။ မဟာရာဇာ၊ အစိုးရသောမင်းပေတည်း။ တေ၊ ထို ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကို။ မုဉ္ဇေဝ၊ လွတ်လိုမူလည်း လွတ်လော့။ ဟနယုဝ၊ သတ်လိုမူလည်း သတ်လော့။

ညီမ ၇-ဖော်နှင့်လက်ဆက်ပြီ

ဤသို့ မဒ္ဒရာဇ်မင်း မိန့်ဆိုလတ်သော် ဘုရားလောင်း ကုသမင်းသည် “ဤ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကို သတ်သဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ထိုမင်းတို့ လာခြင်းသည် အကျိုးမဲ့ မဖြစ်စေသတည်း၊ ပဘာဝတီ၏ ညီမ ဖြစ်ကုန်သော မင်းသမီး ခုနစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုမင်းသမီး ခုနစ်ယောက်တို့ကို ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား ပေးစေအံ့” ဟု ကြံ၍ ပေးစေတော်မူလိုရကား—

၈၅။ ဣမာ တေ ဓိတရော သတ္တ၊ ဒေဝကညူပမာ သုဘာ။

ဒဒါဟိ နေသံ ဧကေကံ၊ ဟောန္တု ဇာမာတရော တဝ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၈၅။ မဟာရာဇာ၊ ဖခင် မင်းမြတ်။ တေ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်၏။ သတ္တ၊ ခုနစ်ယောက်ကုန်သော ဣမာ ဓိတရော၊ ဤ သမီးတော်တို့သည်။ ဒေဝကညူပမာ၊ နတ်သမီးလျှင် ဥပမာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ သုဘာ၊ တင့်တယ်ကုန်၏။ နေသံ၊ ထို ခုနစ်ယောက်သော သမီးတော်တို့တွင်။ ဧကေကံ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော သမီးတော်ကို။ ဧကေကယ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော မင်းအား။ ဒဒါဟိ၊ ပေးတော်မူလော့။ တဝ၊ သင် ဖခင်မင်းမြတ်၏။ ဇာမာတရော၊ သားမက်တော်တို့သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်လော့။

ထိုအခါ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးသည် ကုသမင်းကိုပင် သမီးတော်တို့ အပ်နှင်းလိုရကား—

၈၆။ အမှာကဉ္ဇေဝ တာသဉ္ဇ၊ တံ နော သဗ္ဗေသ မိဿရော။

တုညေဝ နော မဟာရာဇာ၊ ဒေဟိ နေသံ ယဒိစ္စသိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၆။ မဟာရာဇာ၊ မင်းမြတ်။ အမှာကဉ္စေ၊ ငါတို့ကို လည်းကောင်း။ တာသဉ္စ၊ ထို သမီးတော်တို့ကို လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေသံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ နော၊ ငါတို့ကို။ တံ၊ သင် မင်းမြတ်သည်။ ဣဿရော၊ အစိုးရတော်မူ၏။ တုညေဝ၊ သင် မင်းမြတ်သည်သာလျှင်။ နော၊ ငါတို့ကို။ မဟာရာဇာ၊ အစိုးရတော်မူသော မင်းပေတည်း။ နေသံ၊ ထို ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့အား။ ယဒိစ္ဆသိ၊ အကယ်၍ ပေးတော်မူလိုအံ့။ ဒေဟိ၊ ပေးလော့။

ဤသို့ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး မိန့်ဆိုတော်မူလတ်သော် ကုသမင်းသည် ထို ခုနစ်ယောက်သော မင်းသမီးတို့ကို တန်ဆာဆင်စေပြီးလျှင် တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော မင်းအား တစ်ယောက် တစ်ယောက်စီ ပေးတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၈၇။ ဧကမေကဿ ဧကေကံ၊ အဒါ သီဟဿရော ကုသော။
ခတ္တိယာနံ တဒါ တေသံ၊ ရညော မဒ္ဒဿ ဓိတရော။
- ၈၈။ ပီဏိတာ တေန လာဘေန၊ တုဋ္ဌာ သီဟဿရေ ကုသေ။
သကရဋ္ဌာနိ ပါယိံသု၊ ခတ္တိယာ သတ္တ တာဝဒေ။
- ၈၉။ ပဘာပတိဉ္စ အာဒါယ၊ မဏိံ ဝေရောစနံ သုဘံ။
ကုသာဝတိံ ကုဒသာ ရာဇာ၊ အဂမာသိ မဟဗ္ဗလော။
- ၉၀။ တျဿ ဧကရထေ ယန္တာ၊ ပဝိသန္တာ ကုသာဝတိံ။
သမာနဝဏ္ဏရူပေန၊ အညမညာတိ ရောစိသံ။
- ၉၁။ မာတာ ပုတ္တေန သံဂစ္ဆိ၊ ဥဘယော စ ဇယမ္ပတိ။
သမဂ္ဂါ တေ တဒါ အာသံ၊ ဖိတံ ဓရဏိ မာဝသံ—

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

၈၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုမဒ္ဒရာဇ်မင်း ခွင့်ပြုသော အခါ၌။ သီဟဿရော၊ ခြင်္သေ့မင်းအသံနှင့်တူသော အသံရှိသော။ ကုသော၊ ကုသမင်းမြတ်သည်။ ရညော မဒ္ဒဿ၊ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏။ ဓိတရော၊ သမီးတော်တို့ကို။ တေသံ ခတ္တိယာနံ၊ ထိုခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့တွင်။ ဧကမေကဿ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သောမင်းအား။ ဧကေကံ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော မင်းသမီးကို။ အဒါ၊ ပေး၏။

၈၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သတ္တခတ္တိယာ၊ ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့သည်။ တာဝဒေ၊ ထိုခဏ၌။ တေန လာဘေန၊ ထိုသမီးကညာကို ရသဖြင့်။ ပီဏိတာ၊ ရောင့်ရဲကုန်သည်ဖြစ်၍။ သိဟဿရေ၊ ခြင်္သေ့မင်းအသံ နှင့်တူသော အသံရှိသော။ ကုသေ၊ ကုသမင်းမြတ်၌။ တုဋ္ဌာ၊ နှစ်သက် ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သကရဋ္ဌာနိ၊ မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်တို့သို့။ ပါယိံ သု၊ သွားလေကုန်၏။

ကုသဝတီ မြည်ဘော်ပြန်

၈၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မဟဗ္ဗလော၊ ကြီးသော ခွန်အားရှိ သော။ ကုသော ရာဇာ၊ ကုသမင်းမြတ်သည်။ ပဘာဝတိဉ္ဇ၊ မင်းသမီး ပဘာဝတီကို လည်းကောင်း။ သုဘံ၊ တင့်တယ်စွာသော။ ဝေရောစနံ၊ ဝေရောစန အမည်ရှိသော။ မဏိဉ္ဇ၊ ပတ္တမြားကိုလည်းကောင်း။ အာဒါယ၊ ယူခဲ့၍။ ကုသာဝတိံ၊ ကုသာဝတီပြည်ကြီးသို့။ အဂမာသိ၊ သွားလေ၏။

၉၀။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တေ၊ ထိုမင်းမိဖုရား နှစ်ပါးတို့သည်။ ဧကရထေ၊ တစ်ခုတည်းသောရထား၌။ အာရုယ၊ စီး၍။ ယန္တာ၊ သွား ကြကုန်သည်ရှိသော်။ ကုသာဝတိံ၊ ကုသာဝတီပြည်ကြီးသို့။ ပဝိသန္တာ၊ ဝင်လေကုန်၍။ မဏိရတနာ နုဘာဝေန၊ ဝေရောစန ပတ္တမြားရတနာ၏ အနုဘော်ကြောင့်။ သမာန-ဝဏ္ဏရူပေန၊ တူမျှသော အဆင်းအသွင် ရှိသဖြင့်။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ အတိရောစိံ သု၊ အလွန်နှစ်သက်ကြ ကုန်၏။

၉၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မာတာ၊ မယ်တော် သီလဝတီ မိဖုရား ကြီးသည်။ ပုတ္တေန၊ သားတော်မင်းမြတ်နှင့်။ သံဂစ္ဆိံ၊ ပေါင်းမိ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဇယမ္ပတိ၊ လင်မယားဖြစ်ကုန်သော။ တေ ဥဘယောစ၊ ထို မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးတို့သည်လည်း။ သမဂ္ဂါ၊ ညီညွတ် သင့်တင့်ကြကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဓရဏိံ၊ မြေအပြင်ထက်၌။ ဖိတံ၊ အဝတ်တန်ဆာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပွင့်လင်းစွာလျက်။ အာဝသု၊ နေကြကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ကုသဇာတ် ဓမ္မ ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်း

တော်မူ၏။ သမ္မာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ သာသနာတော်၌
 ငြီးငွေ့ဆန့်ကျင် မပျော်ရွှင်သည်ဖြစ်၍ လူထွက်ချင်သော ရဟန်းသည်
 သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူ
 သနည်း ဟူမူကား “ယခုအခါ မြတ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်ကုန်
 သော မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့
 ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်း ဖြစ်
 ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ညီတော် ဇယမ္ပတိမင်းသား ဖြစ်
 ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် ထိုအခါ အထိန်းတော် ခုဇ္ဇောဖြစ်ဖူးပြီ၊
 ယခုအခါ ရာဟုလ မယ်တော်သည် ထိုအခါ ပဘာဝတီ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခု
 အခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ပရိသတ်တို့ဖြင့် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊
 ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကုသမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဤသို့
 ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ခက်ခက်ခဲခဲ၊ ဉာဏ်ဖြင့်ခွဲ၊ ဇွဲဖြင့် အောင်စေရာ။

ရှေးဦးစွာသော ကုသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-သောဏနန္ဒဇာတ်

အသက်စည်းစိမ် မငဲ့မူ၍ မိဘ လုပ်ကျွေးသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
 မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဒေဝတာနုသိ ဂန္ဓဗ္ဗော” အစရှိ
 သော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သောဏနန္ဒဇာတ်ကို
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အမိအဘကို လုပ်ကျွေး
 သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု [ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် သုဂဏ္ဍသာမဇာတ်၌ ပစ္စုပ္ပန်
 ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

အထူးကား—ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့... ဤရဟန်းကို မကဲ့ရဲ့ကြကုန်လင့်၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် အလုံးစုံသောဇမ္ဗူဒိပ် ကျန်းအပြင်၌ မင်းအဖြစ်ကို ရကုန်သော်လည်း ထိုမင်းအဖြစ်ကို မရေတွက် မူ၍ မိဘတို့ကိုသာလျှင် လုပ်ကျွေးဖူးပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့...လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီ ပြည်သည် ဗြဟ္မာ့စုနုမြို့ အမည်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုဗြဟ္မာ့စုနုမြို့၌ မနောဇာအမည်ရှိသောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုဗြဟ္မာ့စုနုမြို့၌ ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော ဗြာဟ္မဏမဟာသာလ အမျိုးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် သည် သားသမီး မရှိသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် ပုဏ္ဏားမကို “အချင်းမုဏ္ဏေးမ...ငါ တိုက်တွန်း၏၊ ရှင်မသည် သားဆုကို တောင်း လော့”ဟု ဆိုလတ်သော် ပုဏ္ဏေးမသည် သားဆုကို တောင်း၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေခဲ၍ ထိုပုဏ္ဏေးမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူတော်မူ၏။ ဖွားမြင်ပြီးသော ထိုသူငယ်အား “သောဏသတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုသောဏသတို့သားသည် ခြေဖြင့် သွား နိုင်သော ကာလ၌ တစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေခဲ၍ ထိုပုဏ္ဏေးမဝမ်း၌သာလျှင် ပဋိသန္ဓေ ယူပြန်၏။ ဖွားမြင်ပြီး သော ထိုသူငယ်အား “နန္ဒသတို့သား”ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ရသေ့ ပြုကြပြီ

သင်အပ်ပြီးသော ဗေဒင်ရှိကုန်သော ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့၌ အပြီးသို့ရောက်ပြီးသောအရွယ်သို့ ရောက်ကုန်သော ထို သားနှစ်ယောက် တို့၏ အဆင်း၏ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်၍ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ပုဏ္ဏေးမကိုခေါ်၍ “အိုပုဏ္ဏေးမ...သားဖြစ်သော သောဏ သတို့သားကို အိမ်ထောင်ခြင်းဟူ သော အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ကုန်အံ့”ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏေးမသည် “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ သားအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၏။ ထိုသောဏ သတို့သားသည် “မိခင်...အကျွန်ုပ်ကား အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အလိုမရှိ ပါ၊ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံး မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို လုပ် ကျွေး၍ မိခင်၊ ဖခင်တို့ ကွယ်လွန်လျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရဟန်း ပြုပါအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏေးမသည် အဖပုဏ္ဏားကြီးအား ထိုအကြောင်းကိုကြား၏။

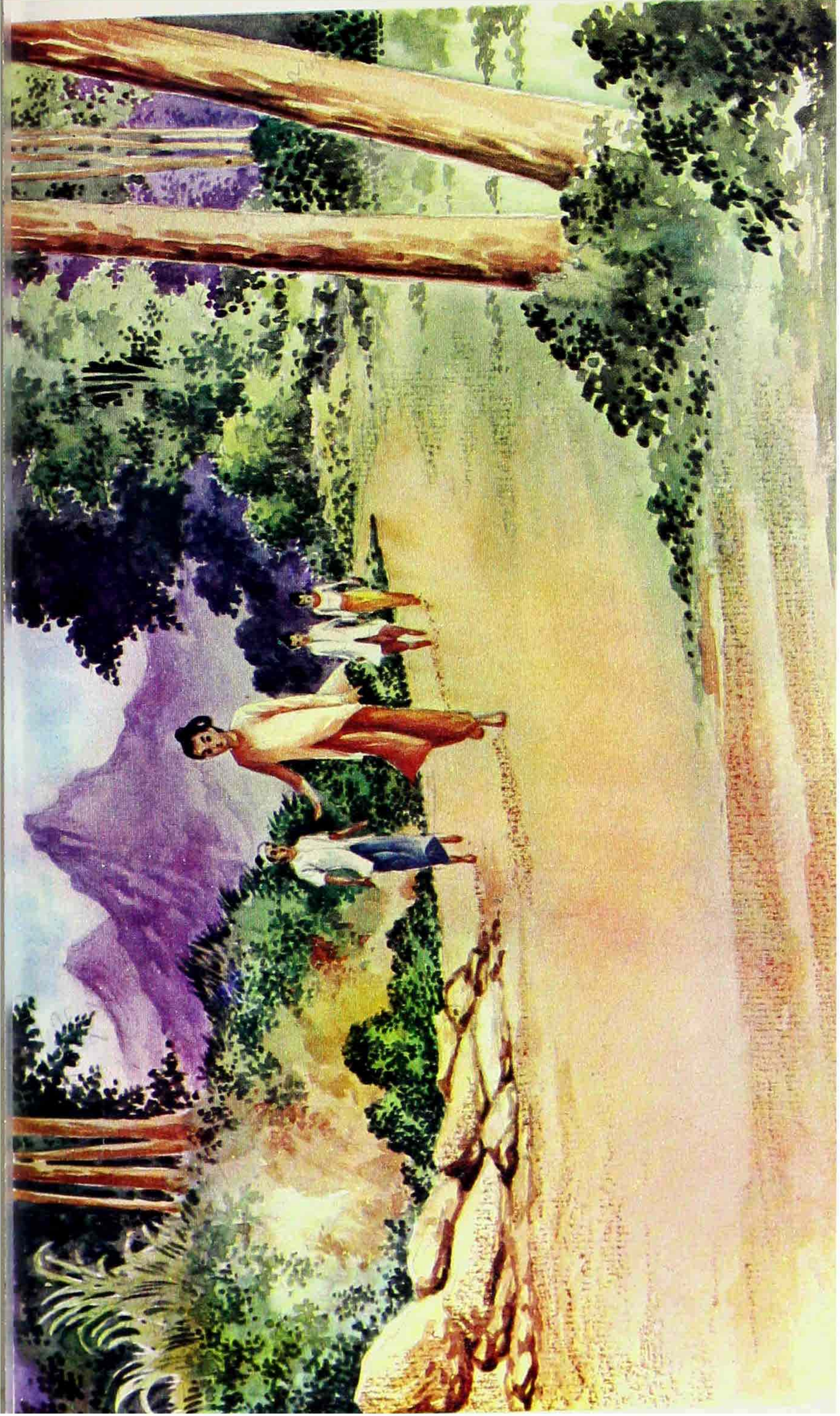
ထိုမိဘတို့သည် အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုပါသော်လည်း ထိုသောဏ် သတို့သား စိတ်ကိုမရလျှင် ညီနန္ဒ သတို့သားကိုခေါ်၍ “အမောင်နန္ဒ... အမောင်သည် ဤဥစ္စာနှစ်ကို စီရင်လော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “မိခင်၊ ဖခင်တို့... အကျွန်ုပ်သည် နောင်တော် ထွေးအပ်သော တံတွေးကို ဦး ခေါင်းဖြင့် ရွှေ့ကလိပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် မိခင်၊ ဖခင်တို့ လွန်သဖြင့် နောင်တော်နှင့်တကွသာလျှင် ရဟန်းပြုပါအံ့” ဟု ဆိုလတ်သော် “ဤသူငယ် တို့သည် ဤသို့ ငယ်စဉ်ကာလကပင် ကာမဂုဏ်တို့ကို စွန့်ကုန်သေး၏၊ ငါတို့ သည်ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့လေးယောက်တို့သည် ရဟန်းပြုကြအံ့” ဟု ကြံ၍ “အမောင်တို့... ငါတို့သေလွန်သဖြင့် ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အမောင်တို့အား အဘယ်မူအံ့နည်း၊ ယခုပင်လျှင် အလုံးစုံသောငါတို့သည် ရဟန်းပြုကြအံ့” ဟု ဆို၍ မင်းအား ပန်ကြားပြီးလျှင် အလုံးစုံသောဥစ္စာကို အလှူဝဋ္ဋံစွန့်၍ ကျွန်အပေါင်းကို တော်လှန်သည်ကိုပြုပြီးလျှင် ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့အား ပေးအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သည်ကိုပေး၍ လေးယောက်ကုန်သော မိသားတစ်စုသည် ဗြဟ္မဝနုနုမြို့မှ ထွက်ခွာပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ငါးပါးသော ကြာမျိုးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း အပ်သောအိုင်ကို အမှီပြု၍ မွေ့လျော်ဖွယ်သော တောအုပ်၌ ကျောင်း ဆောက်ပြီး ရသေ့ ရဟန်းပြုသဖြင့် ထိုကြောင်း၌ နေကြကုန်၏။ ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးကုန်၏။

ထိုမိဘတို့အား နံနက်စောစောကသာလျှင် တံပူ မျက်သစ်ရေကို ပေး၍ ကျောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပရဝုဏ်ကိုလည်းကောင်း တံမြက်လှည်း၍ သောက်ရေကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် တောမှ ချိုမြိန် မြတ်ကုန်သော သစ်သီးကြီး၊ ငယ်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ မိဘတို့ကိုစားစေကုန်၏။ ရေနှေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရေအေးဖြင့်လည်းကောင်း ရေချိုးစေကုန်၏။ ဆံကျစ်တို့ကို သုတ်သင်ကုန်၏။ ထိုမိဘတို့အား ခြေလက်ဆုပ်နယ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုကုန်၏။

ညီရသေ့ လှ၍ ပြုစုခြင်း

ဤသို့ရှည်မြင့်စွာသော ကာလရောက်လတ်သော် နန္ဒပညာရှိသည် “ငါ ဆောင်ယူအပ်သော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုသာလျှင် မိဘတို့ကို စား စေအံ့” ဟု ရှေးဦးစွာလာလတ်၍ ယမန်နေ့က လည်းကောင်း၊ တဖြန့်နေ့က လည်းကောင်း ဆွတ်ယူရာအရပ်မှ ဟူးဟူးငြားငြားသော သစ်သီးတို့ကို

(၅၅၀-မ၊ သောဏနန္ဒဇာတ်)

ပုံ-၁၂။ မင်းမိဖုရားမိသားစုလေးယောက်တို့ ရဟန်းပြုရန် ဟိမဝန္တာတောသို့ ထွက်ခွာလာကြပုံ။

နံနက်စောစောကလျှင် ဆောင်ယူခဲ့၍ မိဘတို့ကို စားစေ၏။ ထိုမိဘတို့ သည်လည်း ထိုသစ်သီးတို့ကို စားပြီးလျှင် ခံတွင်းကိုဆေး၍ ဥပုသ် ဆောက် တည်ကြကုန်၏။ နောင်တော် သောဏပညာရှိသည်ကား ဝေးသောအရပ်သို့ သွား၍ ချိုနိုးရာရာကုန်သော မှည့်နိုးရာရာကုန်သော သစ်သီးတို့ကို ဆောင် ယူခဲ့၍ကပ်၏။ ထိုအခါ သောဏပညာရှိကို မိဘတို့သည် “ချစ်သားသောဏ.... ချစ်သား၏ ညီတော်နန္ဒ ပညာရှိသည် ဆောင်ယူခဲ့ကုန်သော သစ်သီးတို့ကို ငါတို့သည် နံနက်စောစောကလျှင် စား၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်အပ်သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါတို့အား အလိုမရှိပြီ” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသောဏ ပညာရှိ၏ သစ်သီးတို့သည် သုံးဆောင်ခြင်းကို မခံရကုန်သည် ဖြစ်၍ ပျက်စီးကုန်၏။ နက်ဖြန်နေ့ စသည်တို့၌လည်း ထိုအတူသာလျှင် ပျက်စီးကုန်၏။ ဤသို့ ပျက်စီးကုန်သော်လည်း ထိုသောဏပညာရှိသည် ငါးပါးသော အဘိညာဉ်ရှင် ဖြစ်သောကြောင့် ဝေးသောအရပ်သို့ သွား၍ သာလျှင် ဆောင်ယူ၏။ ထိုမိဘတို့သည် တစ်ဖန် မစားကုန်ပြီ။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ကြံတော်မူ၏။ “ငါ့မယ်တော် ခမည်း တို့သည် နူးညံ့ကုန်၏။ ငါ့ညီနန္ဒသည်ကား ဟူးဟူးငြားငြားလည်း ဖြစ်ကုန် သော မမှည့်ကုန်သော အကြင်သစ်သီးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ စားစေ၏။ ဤသို့ စားစေသည်ရှိသော် ဤမိဘတို့သည် ရှည်မြင့်စွာ မဘည်ကုန်လတ္တံ့၊ ထို ငါ့ ညီနန္ဒကို တားမြစ်အံ့” ဟု ကြံတော်မူ၏။ ထို့နောက်မှ ညီတော်နန္ဒကို ခေါ် တော်မူ၍ “အမောင်နန္ဒ.... ဤနေ့မှစ၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ ငါ့ရောက်သည်တိုင်အောင် ငံ့လင့်လော့၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် တပေါင်းတည်းသာလျှင် မိဘတို့ကို စားစေကုန်အံ့” ဟုဆို၏။ ထိုညီနန္ဒ သည် ဤသို့နောင်တော် ဆိုပါသော်လည်း မိမိကောင်းမှုကို တောင့်တသည် ဖြစ်၍ ထိုနောင်တော်စကားကို မလိုက်နာ။

ညီရသေ အနှင်ခံရ

ဘုရားလောင်းသည် “ငါ့ညီ နန္ဒသည် နားမထောင်၊ မသင့်သည် ကို ပြုဘိ၏။ ထိုနန္ဒကို ပြေးစေအံ့၊ ထို့နောက်မှ ငါချည်းသာလျှင် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို လုပ်ကျွေးအံ့” ဟု ကြံတော်မူ၍ “အမောင်နန္ဒ.... သင့် သည် အဆုံးအမကိုမခံ၊ ပညာရှိတို့စကားကို နားမထောင်၊ ငါသည် အစ်ကိုကြီးတည်း၊ မိဘတို့သည် ငါ၏သာလျှင် ဝန်တည်း၊ ငါသည်သာ F51(၅၅၀-ပဉ္စမ)

လျှင် ထိုမိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးအံ့၊ သင်သည် ဤအရပ်၌နေခြင်းငှာမရ
လတ္တံ့၊ တစ်ပါးသောအရပ်သို့ သွားလေလော့” ဟုဆို၍ ထိုနန္ဒအား
လက်ဖျစ်တီး၏။

အစ်ကိုရသေ့ အား ကန်တော့မည်

ထိုနန္ဒသည် နောင်တော်သည် ပြေးစေရဘိရကား ထိုနောင်တော်
သောဏအထံ၌ တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ နောင်တော်ကို ရှိခိုးပြီး
လျှင် မိဘတို့ကို ကပ်သဖြင့် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ မိမိကျောင်းတွင်းသို့
ဝင်ပြီးလျှင် ကသိုဏ်းတို့ကိုကြည့်၍ ထိုနေ့ပင်လျှင် ငါးပါးသော အဘိညာဉ်
တို့ကို လည်းကောင်း၊ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း ဖြစ်စေ
၍ ကြံ၏။ “ငါသည် မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းမှ ရတနာသဲကို ထုတ်ဆောင်၍
ငါ့နောင်တော် ကျောင်း၌လည်းကောင်း၊ ပရိဝုဏ်၌လည်းကောင်း ကြံ၍
နောင်တော်ကို ကန်တော့ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ ဤသို့ စွမ်းနိုင်သော်လည်း
မတင့်တယ်လတ္တံ့၊ အနောက်တအိုင်မှ ရေကို ဆောင်ယူ၍ ကန်တော့အံ့၊
ဤသို့ ကန်တော့သော်လည်း မတင့်တယ်လတ္တံ့။ ငနောင်တော်ကို နတ်တို့၏
အစွမ်းဖြင့် အကယ်၍ ကန်တော့လိုငြား၍ မဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေး
ယောက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သိကြားမင်းကို လည်းကောင်း ဆောင်ယူ
သဖြင့် ကန်တော့နိုင်ရာ၏။ ဤသို့ ကန်တော့သော်လည်း မတင့်တယ်လတ္တံ့။
ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံး၌ မနောဇာ အမည်ရှိသော မြတ်သောမင်းကို အစပြု၍
မင်းတို့ကို ဆောင်ယူသဖြင့် ကန်တော့အံ့၊ ထိုသို့ ကန်တော့သည်ရှိသော်
ငါ့နောင်တော် ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ လွှမ်းမိုး၍ သွား
လတ္တံ့၊ နေ့လကဲ့သို့ ထင်ရှားလတ္တံ့” ဟု ကြံ၏။

မင်းတို့အား စည်းရုံးခြင်း

ကြံပြီး၍ ထိုညီတော် နန္ဒသည် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် တန်ခိုးဖြင့်သွား၍
ဗြဟ္မပရနမ္မိ၌ မနောဇာမင်း၏ နန်းတော်တံခါး၌ သက်၍ရပ်လျက်
“ရသေ့ ဟစ်ယောက်သည် အရှင်မင်းကြီးတို့ကို မြင်လိုသတတ်” ဟု မနောဇာ
မင်းအား ကြားလျှောက်စေ၏။ မနောဇာမင်းသည် “ရသေ့ ရဟန်းအား
ငါသည် မြင်ခြင်းဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း၊ အာဟာရအလိုငှာ လာသည်ဖြစ်
လတ္တံ့” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထမင်းကို ပို့စေ၏။ ထိုနန္ဒပညာရှိသည် ထမင်းကို
အလိုမရှိ၊ ဆန်ကို ပို့ပြန်စေ၏။ ဆန်ကိုလည်း အလိုမရှိ၊ အဝတ်ကို ပို့ပြန်စေ

၏။ အဝတ်တို့ကိုလည်း အလိုမရှိ။ ကွမ်းကို ပွိုပြန်စေ၏။ ကွမ်းကိုလည်း အလိုမရှိ။ ထိုအခါ နန္ဒရသေ့ အထံသို့ “အဘယ်အကျိုးငှာ ကြွလာတော် မူသနည်း” ဟု တမန်စေလိုက်၏။ ထိုနန္ဒရသေ့သည် တမန်သည် မေးအပ် သည်ရှိသော် “မင်းကို လုပ်ကျွေးအံ့သောငှာ လာ၏” ဟု ဆို၏။

မနောဇာမင်းကိုရပြီ

မနောဇာမင်းသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် “ငါ့အား အလုပ်အကျွေး သည် များစွာကုန်၏။ မိမိ၏ ရသေ့ ရဟန်းတရားကိုသာ ပြုလေလော့” ဟု စေလိုက်၏။ ထိုနန္ဒရသေ့သည် ထိုမင်းစကားကိုကြား၍ “ငါသည် ရှင်မင်း ကြီးတို့အား ငါ့အစွမ်းဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအလုံး၌ မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ပေးအံ့” ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် မနောဇာမင်းသည် “ရသေ့ ရဟန်းတို့မည် သည်ကား ပညာရှိကုန်၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို သိကုန်လတ္တံ့” ဟုကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် ထိုနန္ဒရသေ့ ကို ခေါ်စေတော်မူပြီးလျှင် နေရာကို ပေး စေ၍ ရှိခိုးလျက် “အရှင်ဘုရား အရှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်အား ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံး၌မင်းအဖြစ်ကိုယူ၍ ပေးတော်မူလတ္တံ့ သတတ်လော့” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...ဟုတ်၏” ဟု ဆို၏။ “အသို့ ယူနိုင်ပါကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...အယုတ်သဖြင့် ယင်ငယ် သောက် လောက်ရုံမျှသော သွေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မဖြစ်စေမူ၍ ရှင်မင်းကြီးအား ဥစ္စာပျက်စီးခြင်းကို မပြုမူ၍ ငါ၏ တန်ခိုးဖြင့်သာလျှင် ယူ၍ ပေးအံ့။ သက်သက်ကား အနည်းငယ် ဆိုဖွယ်ရာရှိသေး၏။ ကြာမြင့် ခြင်းကို မပြုမူ၍ ယနေ့ပင်လျှင် တွက်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။

ကောသလမင်းကိုရပြီ

ထို မနောဇာ မင်းသည် ထို နန္ဒ ပညာရှိ စကားကို ယုံကြည်သည် ဖြစ်၍ စစ်သည်အပေါင်း ခြံရံလျက် ထွက်၏။ စစ်သည်အပေါင်းအား အပူ သည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ နန္ဒ ပညာရှိ ရသေ့သည် မိမိ တန်ခိုးဖြင့် အရိပ် အာဝါသကို ပြုသဖြင့် ချမ်းအေးခြင်းကို ပြု၏။ မိုးရွာသည်ရှိသော် စစ်သည်အပေါင်းတို့အပေါ်၌ ရွာစိမ့်သောငှာ မပေး။ လေအေးကို လည်း ကောင်း၊ လေပူကို လည်းကောင်း တားမြစ်၏။ လမ်းခရီး၌ ကြမ်းတမ်း ကုန်သော ဆူးငြောင့် အစရှိကုန်သော ခပ်သိမ်းသော ဘေးရန်တို့ကို ကွယ် စေ၏။ လမ်းခရီးကို ကသိုဏ်းဝန်းကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာပြု၍ မိမိသည် ကောင်း

ကင်၌ စမ္မဒဏ်ကိုဖြန့်၍ ထက်ဝယ်ပလ္လင်ဖြင့် နေလျက် စစ်သည်အပေါင်း ခြံရံသဖြင့် သွား၏။ ဤသို့လျှင် စစ်သည်အပေါင်းကို ယူ၍ ရှေးဦးစွာ ကောသလတိုင်းသို့ သွားပြီးလျှင် မြို့မှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ သစ်တပ် တည်၍ “ငါတို့အား စစ်ကိုတည်းထိုးအံ့လော၊ ထီးဖြူကိုတည်း ပေးအံ့ လော” ဟု ကောသလမင်းအား တမန်စေလိုက်၏။ ထို ကောသလမင်း သည် အမျက်ထွက်သဖြင့် “ငါသည် မင်းမဟုတ်ပါလော” ဟု နှလုံးသွင်း၍ “စစ်ထိုးခြင်းကိုသာပေးအံ့” ဟု စစ်သည်အပေါင်းကို စုရုံး၍ မြို့မှ ထွက်၍ စစ်သည် နှစ်ဦးတို့သည် စစ်ထိုးအံ့သောငှာ အားထုတ်ကုန်၏။ နန္ဒ ပညာရှိ ရသေ့သည် စစ်သည်နှစ်ဦးတို့၏ အကြား၌ မိမိ နေရာဖြစ်သော သစ်နက် ရေကို ကြီးစွာ ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ဖြန့်၍ နှစ်ဦးသော စစ်သည်တို့သည် ပစ်အပ်သော မြားတို့ကို သားရေဖြင့်သာလျှင် ခံ၏။ တစ်ယောက်သော စစ်သည်အားလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော မြားဖြင့် စူးသောမည်သည် မရှိ။ လက်၌ ရှိကုန်သော မြားတို့ ကုန်သဖြင့် နှစ်ဦးသော စစ်သည်တို့သည်လည်း အားထုတ်ခြင်းကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ ရပ်ကုန်၏။ နန္ဒ ပညာရှိသည် မနောဇာ မင်းထံ သွား၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ကြောက်တော်မမူလင့်” ဟု နှစ်သိမ့် စေပြီးလျှင် ကောသလမင်းအထံသို့သွား၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ကြောက် တော်မမူလင့်၊ သင်မင်းကြီးအား ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူမရှိ၊ ရှင်မင်းကြီး တိုင်းပြည်သည် ရှင်မင်းကြီးအားသာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား မနောဇာမင်း အလိုသို့ လိုက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတော်မူလော့” ဟု ဆို၏။

ထို ကောသလမင်းသည် နန္ဒ ပညာရှိ စကားကို ယုံကြည်၍ “ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ဝန်ခံသောအခါ ကောသလမင်းကို မနောဇာမင်းအထံသို့ ဆောင်ယူ၍ “မြတ်သော မင်းကြီး...ကောသလမင်း သည် ရှင်မင်းကြီးအလိုသို့လိုက်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဤ ကောသလမင်း၏ တိုင်းပြည်သည် ဤ ကောသလမင်းအားသာလျှင် ဖြစ်ပါစေလော့” ဟု ဆို၏။

မင်းအားလုံးကိုရပြီ

ထို မနောဇာမင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ထို ကောသလ မင်းကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေပြီးလျှင် နှစ်ဦးသော စစ်သည်တို့ကို သိမ်းယူ၍ အင်္ဂတိုင်းသို့ သွား၍ အင်္ဂတိုင်းကို သိမ်းယူပြီးလျှင် ထို့နောင်မှ မဂဓတိုင်းသို့ သွား၍ မဂဓတိုင်းကို သိမ်းယူ၍။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း

အလုံး၌ မင်းတို့ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေပြီးလျှင် ထို မင်းအပေါင်းတို့ ခြံရံလျက် ဗြဟ္မဝဇ္ဇနမြို့သို့သာလျှင် သွားလေ၏။ ဤ နန္ဒ ပညာရှိ ရသေ့ သည်ကား ပြည်ထောင်အပေါင်းကို သိမ်းယူသည်ရှိသော် ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်တို့ဖြင့်လျှင် သိမ်းယူ၏။

မင်းကြီး ကျေးဇူးတင်ခြင်း

ထို မနောဇာမင်းသည် တစ်ဦး တစ်ဦးသော မင်းနေပြည်မှ အထူး ထူးသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် တစ်ခုခု တစ်ယောက် သော မင်းတို့ကို ခေါ်၍ ထိုမင်းတို့နှင့်တကွ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မြတ်သော အဖျော်ကို သောက်၏။ နန္ဒ ပညာရှိ ရသေ့သည် “အကြင်မျှလောက် မနောဇာမင်းသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစိုးရခြင်း မင်း၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားသေး၏။ ထိုမျှလောက် ထို မနောဇာမင်းအား မိမိကိုယ်ကို မပြအံ့” ဟု မြောက်ကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံသွားပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာဝယ် ရွှေဂူ တံခါး၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နေ၏။

မနောဇာမင်းသည်လည်း ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မိမိ၏ ကြီးစွာ သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ကြည့်၍ “ဤ စည်းစိမ် ကို ငါ၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည်လည်း မပေးအပ်၊ တစ်ပါး သော သူသည်လည်း မပေးအပ်၊ နန္ဒ ရသေ့ကို မှီ၍ ဖြစ်၏။ စင်စစ်သော် ကား ထို နန္ဒ ပညာရှိကို မမြင်ရသော ငါ့အား ယနေ့ ခုနစ်ရက် ရှိပြီ၊ ငါ့အား စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးပေသော ရှင်ရသေ့သည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု နန္ဒ ပညာရှိကို အောက်မေ့၏။ ထို နန္ဒ ပညာရှိ ရသေ့သည် မနောဇာမင်း အောက်မေ့သော အဖြစ်ကို သိလျှင် လာလတ်၍ ရှေ့မှကောင်းကင်၌ ရပ်၏။ ထို မနောဇာ မင်းသည် ကြံ၏။ “ငါသည် ဤရသေ့၏ နတ်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ လူအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ မသိ၊ ဤရသေ့သည် အကယ်၍ လူဖြစ်အံ့၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ မင်းအဖြစ်ကို ထိုရသေ့သာလျှင် ပေးအံ့၊ ထိုသို့ လူမဟုတ် နတ်သည် အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ပူဇော်သက္ကာရကိုပေးအံ့” ဟု ကြံ၍ ထို မနောဇာမင်းသည် ထိုနန္ဒရသေ့ကို စုံစမ်းလိုရကား—

၉၂။ ဒေဝတာ နုသိ ဂန္ဓဗွေ၊ အဒု သက္ကော ပုရိန္ဒဒေ၊

မနုဿဘူတော ဣဒ္ဓိမာ၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၂။ ဘော တာပသ၊ အို...ရှင်ရသေ့။ လွံ၊ ရှင်ရသေ့သည်။
 ဒေဝတာ၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်သည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ ဂန္ဓဗ္ဗော၊
 ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ အဒု၊ ထိုသို့မဟုတ်မှု။ ပုရိန္ဒဒေါ၊
 အလ္လလက်ဦး ပေးကြူးစွာသော။ သက္ကော၊ သိကြားမင်းသည်လည်း။
 အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ ဣဒ္ဓိမာ၊ တန်ခိုးကြီးသော။ မနုဿဘူတော၊ လူ
 ဖြစ်သောသူတည်း။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ တံ၊
 ရှင်ရသေ့ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့နည်း။

ထို နန္ဒပညာရှိရသေ့သည် မနောဇာမင်း၏ စကားကိုကြား၍ ဟုတ်
 မှန်တိုင်းသာလျှင် ပြောဆိုရကား-

၉၃။ နာပိ ဒေဝေါ န ဂန္ဓဗ္ဗော၊ နာပိ သက္ကော ပုရိန္ဒဒေါ။
 မနုဿဘူတော ဣဒ္ဓိမာ၊ ဝေံ ဇာနာဟိ ဘာရဓာ-
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၃။ ဘာရဓာ၊ ပြည်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်တတ်သော မင်းမြတ်။
 အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေဝေါ၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်သည်။ နာပိ-အမှီ၊ မဖြစ်။
 ဂန္ဓဗ္ဗော၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သည်။ နာပိ အမှီ၊ မဖြစ်။ ပုရိန္ဒဒေါ၊ အလ္လလက်ဦး
 ပေးကြူးစွာသော။ သက္ကော၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။ နာပိ-အမှီ၊ မဖြစ်။
 ဣဒ္ဓိမာ၊ တန်ခိုးကြီးသော။ မနုဿဘူတော၊ လူစင်စစ်ဖြစ်သောသူတည်း။
 ဝေံ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော။

ထိုစကားကိုကြား၍ မနောဇာမင်းသည် “ဤရသေ့သည် လူစင်
 စစ်ဖြစ်လျက် ငါ့အား ဤသို့ ကျေးဇူးများစွာ ပြုပေသတတ်၊ များမြတ်
 သော စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် ရောင့်ရဲစေအံ့” ဟု ကြံ၍ ကျေးဇူးကို ထုတ်
 ဖော်ပြလျက် အလိုရှိကုန်သော ဝတ္ထုဖြင့် ဖိတ်လိုရကား-

၉၄။ ကတဇ္ဈပမိဒံ ဘောတော၊ ဝေယျာဝစ္စံ အနုပ္ပကံ။
 ဒေဝမှီ ဝဿမာနမှီ၊ အနောဝဿံ ဘဝံ အကာ။
 ၉၅။ တတော ဝါတာတပေသောရေ၊ သိတစ္ဆာယံ ဘဝံ အကာ။
 တတော အမိတ္တမဇ္ဈေသု၊ သရတာဏံ ဘဝံ အကာ။

၉၆။ တတော ဖီတာနိ ရဋ္ဌာနိ၊ ဝသိနော တေ ဘဝံအကာ။
 တတော ကေသတံခတေျ အနုယန္တေ ဘဝံ အကာ။
 ၉၇။ ပတိတဿု မယံ ဘောတော၊ ဝဒ တံ ဘဉ္စ မိစ္ဆသိ။
 ဟတ္ထိယာနံ အဿရထံ၊ နာရိယော စ အလကံတာ။
 နိဝေသနာနိ ရမ္မာနိ၊ မယံ ဘောတော ဒဒါမသေ။
 ၉၈။ အထ အင်္ဂေ ဝါမဂဓေ၊ မယံ ဘောတော ဒဒါမသေ။
 အထဝါ အဿကာဝန္တိ၊ သုမနာ ဒမ္ပ တေ မယံ။
 ၉၉။ ဥပစုံ ဝါပိ ရဇဿ၊ မယံ ဘောတော ဒဒါမသေ။
 သစေ တေ အတ္ထော ရဇဇေန၊ အနုသာသ ယဒိစ္ဆသိ—
 ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ဖြင့် ဆို၏။

၉၄။ ဘော တာပသ၊ အို...ရှင်ရသေ့။ ဘောတော၊ အရှင်၏။
 ကတရူပံ၊ ပြုအပ်သောသဘောဟု ဆိုအပ်သော။ ဣဒံ ဝေယျာဝစ္စံ၊ ဤ
 ကာယ ဝေယျာဝစ္စသည်။ အနုပ္ပကံ၊ များစွာ၏။ ဒေဝမ္ပိ၊ မိုးသည်။
 ဝဿမာနုမ္ပိ၊ ရွာလတ်သော်။ အနောဝဿံ၊ မိုးမစုတ်အောင်။ ဘဝံ၊
 အရှင်သည်။ အကခ၊ ပြုတော်မူပေ၏။

၉၅။ ဘော တာပသ၊ အို...ရှင်ရသေ့။ ဘဝံ၊ အရှင်ကောင်း
 သည်။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ဘောရေ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ ဝါ-
 တာတပေ၊ လေ နေပူ၌။ သီတစ္ဆာယံ၊ ချမ်းမြေ့သောအရိပ်ကို။ အကာ၊
 ပြုတော်မူပေ၏။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ အမိတ္တမဇ္ဈေသု၊ ရန်သူတို့၏
 အလယ်၌။ သရတာဏံ၊ မြားအရံအတားကို။ ဘဝံ၊ အရှင်ကောင်းသည်။
 အကာ၊ ပြုတော်မူ၏။

၉၆။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ဘဝံ၊ အရှင်ကောင်းသည်။ ဖီတာနိ၊
 ပွင့်လင်းစည်ပင်ကုန်သော။ ရဋ္ဌာနိ၊ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတို့သည်။ သန္တိ၊
 ရှိကုန်၏။ တေရဋ္ဌဝါသိနော၊ ထိုတိုင်းကြီး ပြည်ကြီးတို့၌ နေကုန်သော
 မင်းတို့ကို။ အမ္မာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဝသိနော၊ အလိုသို့လိုက်သည်ကို။
 အကာ၊ ပြုတော်မူပေ၏။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ဘဝံ၊ အရှင်ကောင်း
 သည်။ ကေသတံခတေျ၊ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့ကို။ အနုယန္တေ၊
 အကျွန်ုပ်နှင့်တကွ သွားသည်တို့ကို။ အကာ၊ ပြုတော်မူပေ၏။

၉၇။ ဘော တာပသ၊ အို ရှင်ရသေ့။ ဘောတော၊ အရှင် မြတ်အား။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ပတိတဿ၊ နှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးအံ့။ ယံ ဘဉ္ဇံ၊ အကြင် ရတနာကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ ဘဉ္ဇံ၊ ထိုအလိုတော်ရှိသောရတနာကို။ ဝဒ၊ မိန့်တော်မူပါလော့။ ဘောတော၊ အရှင်ဘုရားအား။ ဟတ္ထိယာနဉ္စ၊ ဆင်ယာဉ်ကို လည်းကောင်း။ အဿရထဉ္စ၊ မြင်း က-သော ရထား ယာဉ် ကိုလည်းကောင်း။ အလင်္ကတ၊ တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ နာရိယောစ၊ သတို့သမီးငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ရမ္မာနိ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်ထ သော။ နိဝေသနာနိ စ၊ အိမ်တို့ကိုလည်းကောင်း။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့ သည်။ ဒဒါမသေ၊ ပေးပါကုန်အံ့။

၉၈။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အင်္ဂေ ဝါ၊ အင်္ဂတိုင်းကို လည်း ကောင်း။ မဂဓေဝါ၊ မဂဓတိုင်းကိုလည်းကောင်း။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဘောတော၊ အရှင်ဘုရားအား။ ဒဒါမဒသ၊ ပေးပါကုန်အံ့။ အထဝါ၊ ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ သုမနာ၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိကုန်သော။ အဿကာဝန္တိ၊ အဿကတိုင်း၊ အဝန္တိတိုင်းတို့ကို။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ မယံ၊ အကျွန်ုပ် တို့သည်။ ဒမ္ပ၊ ပေးပါကုန်အံ့။

၉၉။ ဘော တာပသ၊ အို ရှင်ရသေ့။ ဘောတော၊ အရှင် ဘုရားအား။ ဥပစုံ ဝါပိ ရဇဿ၊ ထက်ဝက်သော ပြည်ကိုမူလည်း။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဒဒါမသေ၊ ပေးပါကုန်အံ့။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ ရဇဇေန၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ မင်းအဖြစ်ဖြင့်။ သစေအတ္ထော၊ အကယ်၍ အလိုတော်ရှိအံ့။ ဒဒါမသေ၊ ပေးပါအုန်အံ့။ ယံ၊ အကြင်အလိုကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထိုအလိုကို။ အနုသာသ၊ စေခိုင်းတော်မူပါလော့။

အစ်ကိုရသေ့အား ကန်တော့ရန်

ထိုစကားကို ကြား၍ နန္ဒပညာရှိသည် မိမိအလိုကို မနောဇာမင်း အား ထင်ရှားပြလိုရကား—

၁၀၀။ န မေ အတ္ထောပိ ရဇဇေန၊ နဂရေန ဓနေန ဝါ။
 အထောပိ ဇနပဒေန၊ အတ္ထော မယံ န ဝိဇ္ဇာတိ။
 သစေတေ မယံ သိနေဟော အတ္ထိ။
 ဧကံ မေ ဝစနံ ကရောဟိတံ ဝတံ။

၁၀၁။ ဘောတောဝ ရဋ္ဌေ ဝိဇိတေ၊ အရညေ အတ္ထိ အဿမော။
ပိတာ မယံ ဇနေတ္ထိ စ၊ ဥဘော သမ္ပန္နိ အဿမေ။

၁၀၂။ တေသာဟံ ပုဗ္ဗာစရိယေသု၊ ပုညံ န လဘာမိ ကာတဝေ။
ဘဝန္တိ အဇ္ဈာစာရံ ကတုာ၊ သောဏံ ယာစေမု သံဝရံ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ ငါ့အား။
ရဇ္ဇေနပိ၊ ဇမ္ပုဒိပ်မင်း အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ နာဂရေနဝါ၊ မြို့ရွာဖြင့်
လည်းကောင်း။ ဓနေနဝါ၊ ဥစ္စာဖြင့်လည်းကောင်း။ န အတ္ထော၊ အလို
မရှိ။ အထောပိ၊ ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ ဇနပဒေန၊ ဇနပုဒ်ဖြင့်။ မယံ၊
ငါ့အား။ အတ္ထော၊ အလိုရှိသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ မယံ၊ ငါ့၌။ တေ၊
အရှင်မင်းကြီး၏။ သိနေဟော၊ ချစ်ခြင်းသည်။ သစေ အတ္ထိ၊ အကယ်၍
ရှိပါအံ့။ မေ၊ ငါ၏။ ဧကံ ဝစနံ၊ တစ်ခုနီးသော စကားကို။ ကရောဟိ၊
လိုက်နာပါလော့။ ဣတိ ဣဒံ ဝစနံ၊ ဤသို့သောစကားကို။ ဝတုာ၊
ဆို၏။

၁၀၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဘောတောဝ၊ အရှင်
မင်းကြီး၏သာလျှင်။ ဝိဇိတေ၊ အာဏာတော်နွံရာဖြစ်သော။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်း
နိုင်ငံတော်၌။ အရညေ၊ တောအရပ်၌။ အဿမော၊ တစ်ခုသောကျောင်း
သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ မယံ၊ ငါ၏။ ပိတာ စ၊ အဖသည် လည်းကောင်း။
ဇနေတ္ထိ စ၊ အမိသည်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်
ကုန်သော မိဘတို့သည်။ တသ္မိံ အဿမေ၊ ထိုကျောင်း၌။ သမ္ပန္နိ၊
နေကုန်၏။

၁၀၂။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေသု ပုဗ္ဗာစရိယေသု၊ ထိုလက်ဦးဆရာ
ဖြစ်ကုန်သော မိဘတို့၌။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ ကာတဝေ၊ ပြုခြင်းငှာ။
န လဘာမိ၊ မရပါ။ ဘဝန္တိ၊ အရှင်မင်းကြီးသို့။ ကတုာ၊ အခြံအရံပြုပြီ။
သောဏံ၊ ငါ့နောင်တော် သောဏပညာရှိကို။ အဇ္ဈာစာရံ၊ လွန်ကျူးမိ
သော အပြစ်ကို။ အာယတိံ၊ နောင်အခါ၌။ သံဝရံ၊ စောင့်ရှောက်
ခြင်းကို။ ယာစေမု၊ တောင်းပန်ပါကုန်အံ့။

ထိုသို့ အလိုကို ပြဆိုသောအခါ နန္ဒပညာရှိကို မနောဇာမင်းသည် မေးလျှောက်ပြန်လိုရကား -

၁၀၃။ ကရောမိ တေ တံ ဝစနံ၊ ယံ မံ ဘဏသိ ဗြာဟ္မဏ။
တေဉ္စ ခေါ နော အက္ခာဟိ၊ ကိဝန္ဓော ဟောန္တိ ယာစကာ -
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၃။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့ ။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ယံ ဝစနံ၊ အကြင်စကားကို။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဘဏသိ၊ ဆိုတော်မူ၏။ တေ၊ အရှင်ဘုရား၏။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ အဟိ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကရောမိ၊ လိုက်နာပါအံ့။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ တေဉ္စ ခေါ၊ ထိုအကြောင်းကိုသာလျှင်။ အက္ခာဟိ၊ ကြားတော်မူပါလော့။ ယာစကာ၊ တောင်းပန်တတ်သော သူတို့သည်။ ကိဝန္ဓော၊ အဘယ်မျှရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်အံ့နည်း။

ထို့နောင်မှ နန္ဒရသေ့သည် မိမိအလိုကို မင်းအား ကြားလိုရကား -

၁၀၄။ ပရောသတံ ဇာနပဒါ၊ မဟာသာလာ စ ဗြာဟ္မဏ။
ဣမေ စ ခတ္တိယာ သဗ္ဗေ၊ အတိဇာတာ ယသသိနော။
ဘဝဉ္စ ရာဇာ မနောဇော၊ အလံ ဟေဿန္တိ ယာစကာ -
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပရောသတံ၊ အရာထက်မက လွန်ကုန်သော။ ဇာနပဒါ၊ ဇနပုဒ်၌နေကုန်သော။ မဟာသာလာ စ၊ ဂဟပတိ မဟာသာလတို့သည်လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏစ၊ ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီးသော ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်းကောင်း။ အတိဇာတာ၊ မြတ်သောအမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ယသသိနော၊ များသော အခြံအရံ ရှိကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဣမေ စ ခတ္တိယာ၊ ဤမင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ မနောဇော ရာဇာ၊ မနောဇာမင်း အမည်ရှိသော။ ဘဝဉ္စ၊ မင်းကြီးသည်လည်းကောင်း။ ယာစကာ၊ ငါ၏ အကျိုးငှာ နောင်တော် သောဏပညာရှိအား တောင်းပန်တတ်သော သူတို့သည်။ အလံ၊ စွမ်းနိုင်ကုန်သည်။ ဟေဿန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

မင်းပေါင်းစုံ သွားကြပုံ

ထိုအခါ မနောဇာမင်းသည် ရှင်ရသေ့ကျောင်းသို့ သွားအံ့သော အစီအရင်ကို စေတော်မူလိုရကား—

၁၀၅။ ဟတ္ထိအသေ စ ယောဇေန္တု၊ ရထံ သန္ဓယု သာရထိ။
အာဗန္ဓနာနိ ဂဏှာထ၊ ပါဒါသုဿာရယဒ္ဓဇေ။
အဿမံ တံ ဂမိဿာမိ၊ ယတ္ထ သမ္ပတိ ကောသိယော။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၅။ ဘောဇ္ဇော အမစ္စာ၊ အို...အမတ်အပေါင်းတို့၊ ဟတ္ထိ-
အသေ စ၊ ဆင်မြင်းတို့ကို လည်းကောင်း။ ယောဇေန္တု၊ က-လေကုန်။
သာရထိ၊ ရထားထိန်း။ ရထံ၊ ရထားကို။ သန္ဓယု၊ က-လေလော့။
အာဗန္ဓနာနိ၊ ဆင်မြင်း ရထားတို့၌ ဖွဲ့ချည်သော ကြိုး စသည် တို့ကို။
ဂဏှာထ၊ ယူခဲ့ကုန်။ ပါဒါသု၊ ရထားဦးတို့၌။ ဇေ၊ တံခွန်တို့ကို။
ဥဿာရယ၊ ဆောက်ကြလေကုန်။ ယတ္ထ၊ အကြင် ကျောင်း၌။ ကော-
သိယော၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့သည်။ သမ္ပတိ၊ နေ၏။
တံ အဿမံ၊ ထို ကျောင်းတော်သို့။ ဂမိဿာမိ၊ သွားကြကုန်အံ့။

ဤသို့ မိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် တစ်ရံတစ်ယောက်သော မင်းတို့ကို
ခေါ်၍ နှစ်ဆယ့်လေးခေါက် အရေအတွက်ရှိသော စစ်သည် ဗိုလ်ပါ
အပေါင်း ခြံရံလျက် နန္ဒ ပညာရှိရသေ့ကို ရှေ့ထားသဖြင့် မြို့မှထွက်၍
သောဏရှင်ရသေ့ နေရာကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်
ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

၁၀၆။ တတော စ ရာဇာ ပါယာသိ၊ သေနာယ စတုရင်္ဂီနိ။
အဂမာ အဿမံရမ္မံ၊ ယတ္ထ သမ္ပတိ ကောသိယော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော၊ ထိုသို့ စေပြီးသော
နောက်မှ။ ရာဇာ၊ မာနာဇာမင်းသည်။ စတုရင်္ဂီနိယာ၊ လေးပါးသော
အင်္ဂါရှိသော။ သေနာယ၊ စစ်သည်ဖြင့်။ ပရိဝုတော၊ ခြံရံလျက်။

ပါယာသိ၊ သွားလေ၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်ကျောင်း၌။ ကောသိယာ၊ ကောသိယအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်ရသေ့သည်။ သမ္မတိ၊ နေ၏။ ရမ္မံ၊ နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော။ တံ အဿမံ၊ ထိုကျောင်းသို့။ အဂမာ၊ သွားလေ၏။

ထိုအခါ ထို နန္ဒရှင်ရသေ့ ကျောင်းသို့ ရောက်အံ့သောနေ့၌ နောင်တော် သောဏပညာရှိသည် “ဤအရပ်မှထွက်သွားလေသော ငါ့ညီနန္ဒအား ခုနစ်နှစ် ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်တို့သည်ရှိကုန်ပြီ” ဟုဆင်ခြင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ အဘယ်မှာနည်း” ဟု ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်တော်မူလိတ်သော် “နှစ်ဆယ်လေး ခေါက်တိ အခြံအရံ ရှိသော စစ်သည်နှင့်တကွ တစ်ရာ့ လေးပါးသော မင်းတို့ကို ခေါ်ယူခဲ့၍ ငါ့ကို ကန်တော့အံ့သောငှာလျှင် လာ၏” ဟု မြင်၍ ကြံတော်မူ၏။ “ဤ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဤ နှစ်ဆယ်လေးခေါက်တိ အ ရေ အ တွက် ရှိ သော ပရိသတ် တို့ သည် လည်းကောင်း ငါ့ညီနန္ဒ၏ များစွာသော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို မြင်ရ ကုန်ပြီ၊ ငါ၏ အာနုဘော်ကို မသိသောကြောင့်၊ ဤ ရသေ့ စဉ်းလဲသည် မိမိပမာဏကိုမသိ၊ ငါတို့အရှင်နှင့်ထပ်တူ ယှဉ်ဘိ၏တကား” ဟု ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့စကားဖြင့် ပြောဆို၍ အဝီစိသို့ လားကုန်ရာ၏၊ ထိုသူတို့ အား တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ငါပြအံ့ဟု ကြံတော်မူ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသောဏ ပညာရှိသည် လက်လေးသစ်မျှ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပခုံးကို မထိစေဘဲ ကောင်းကင်၌ ထမ်းပိုးကိုထား၍ အနဝတတ်အိုင်မှ ရေကို ခပ်အံ့သောငှာ မနောဇာမင်း၏ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ကောင်းကင်ဖြင့် သွား၏။

နန္ဒပညာရှိသည် နောင်တော် သောဏပညာရှိ လာလတ်သည်ကို မြင်၍ မိမိကိုယ်ကို ပြအံ့သောငှာ မဝံ့ရကား နေရာအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်လေ၍ ပြေးသွားသဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်လေ၏။

မနောဇာမင်း အံ့ဩခြင်း

မနောဇာမင်းသည်ကား ထိုသောဏ ပညာရှိကို အံ့ဖွယ်သရဲသော ရသေ့အသွင်ဖြင့် လာလတ်သည်ကိုမြင်၍ အကြောင်းကို မေးလျှောက်လို ရကား—

၁၀၇။ ကဿ ကာဒမ္ပယောကာဇော၊ ဝေဟာသံ စတုရဂုံလံ။
အံသံ အသမ္ပယံ တေ၊ ဥဒဟာရာယ ဂစ္ဆတော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၇။ ဘော တာပသ၊ အို...အရှင်ရသေ့။ စတုရင်္ဂလံ၊ လက်
လေးသစ် အတိုင်းအံ့ရှည်ရှိသော။ အံသံ၊ ပခုံးစွန်းကို။ အသမ္ပုသံ၊ မထိ
စေဘဲ။ ဝေဟာသံ၊ ကောင်းကင်သို့။ တေ၊ သွား၏။ ဥဒဟာရာယ၊ ရေ
ခပ်အံ့သောငှာ။ ဂစ္ဆတော၊ သွားသော အရှင်ဘုရား၏။ ကာဒမ္ပယော၊
ထိန်သားဖြင့်ပြီးသော။ ကာဇော၊ ထမ်းပိုးသည်။ ကဿ ကာဇော၊ အဘယ်
သူ၏ ထမ်းပိုးပေးနည်း။

ဤသို့ မေးလျှောက်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်း သောဏပညာရှိ
ရသေ့သည် အကြောင်းကို ပြန်ပြောတော်မူလိုရကား....

၁၀၈။ အဟံ သောဏော မဟာရာဇ၊
တာပသော သဟိတဗ္ဗတော။
ဘရာမိ မာတာပိတရော၊ ရတ္တိဒိဝ မတန္ဒိတော။

၁၀၉။ ဝနေ ဖလဉ္စ မူလဉ္စ၊ အာဟရိတွာ ဒိသမ္ပတိ။
ပေါသေမိ မာတာပိတရော၊ ပုဗ္ဗေကတ မနုဿရံ....
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၀၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သဟိတဗ္ဗတော၊
သီလကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော။ သောဏော၊ သောဏ အမည်ရှိသော။
တာပသော ရသေ့တည်း။ အတန္ဒိတော၊ မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍။ ရတ္တိ-
ဒိဝံ၊ နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး။ မာတာပိတရော၊ အမိအဘတို့ကို။ ဘရာမိ၊ မွေး
မြူ၏။

၁၀၉။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာ အရှင် ဖြစ်ဘော်မူသောမင်းမြတ်။
ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးငယ်စဉ်ကာလ၌။ ကတံ၊ ပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို။ အနုဿရံ-
အနုဿရန္တော၊ အစဉ်အောက်မေ့လျက်။ ဝနေ၊ တော၌။ ဖလဉ္စ၊ သစ်သီး
ကြီးငယ်ကို လည်းကောင်း။ မူလဉ္စ၊ သစ်မြစ် သစ်ဥကို လည်းကောင်း။
အာဟရိတွာ၊ ဆောငီယူ၍။ မာတာပိတရော၊ အမိအဘတို့ကို။ ပေါသေမိ၊
ကျေးမွေး၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ မနောဇာမင်းသည် ထိုသောဏပညာရှိနှင့်တကွ
အကျမ်းဝင်ခြင်းကို ပြုလိုရကား....

၁၁၀။ ဣစ္ဆာမ အဿမံ ဂန္တိံ ယတ္ထ သမ္ပတိံ ကောသိယော။
မဂ္ဂံ နော သောဏ အက္ခာဟိံ၊ ယေန ဂစ္ဆေမု အဿမံ...
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၀။ သောဏ၊ သောဏအမည်ရှိသော အရှင်ဘုရား။ ယတ္ထ၊
အကြင်ကျောင်း၌။ ကောသိယော၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော အရှင်
ဘုရားသည်။ သမ္ပတိံ၊ နေတော်မူ၏။ တံ အဿမံ၊ ထိုကျောင်းသို့။ ဂန္တိံ၊
သွားခြင်းငှာ။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဣစ္ဆာမ၊ အလိုရှိပါကုန်၏။ နော၊
အကျွန်ုပ်တို့အား။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ အက္ခာဟိံ၊ ကြားတော် မူပါလော့။
ယေန၊ အကြင် အရပ်၌။ အဿမော၊ အရှင်ဘုရား ကျောင်းတော်သည်။
အတ္ထိံ၊ ရှိ၏။ တံ အဿမံ၊ ထိုအရှင်ဘုရား၏ ကျောင်းတော်သို့။ ဂစ္ဆေမု၊
သွားပါကုန်အံ့။

သောဏရသေ့ လမ်းညွှန်၍

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း သောဏ ရှင်ရသေ့သည် မိမိတန်ခိုးဖြင့်
ကျောင်းသို့သွားသော လမ်းခရီးကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုမနောဇာ မင်းအား
ကျောင်းသို့သွားရာ လမ်းခရီးကို ကြားတော်မူလိုရကား....

၁၁၁။ အယံ ဧပဒီ ရာဇ၊ ယေန တံ မေဃသန္နိတံ။
ကောဝိဠာရေဟိံ သဉ္ဇန္တံ၊ ဧတ္ထ သမ္ပတိံ ကောသိယော...
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၁၁။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးခြင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်
မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဧပဒီ၊ တစ်ယောက် သွားလောက်ရုံမျှ ဖြစ်
သော။ အယံ၊ ဤ ခြေကြောင်းခရီးသည်။ အတ္ထိံ၊ ရှိ၏။ ဣမိနာ၊ ဤ ခြေ
ကြောင်းခရီးဖြင့်။ ဂစ္ဆထ၊ သွားလေကုန်။ ယေန၊ အကြင် အရပ်မျက်နှာ
အဖို့ဖြင့်။ မေဃသန္နိတံ၊ တိမ်အဆင်းနှင့် တူသော။ ကောဝိဠာရေဟိံ၊
ပင်လယ်ကသစ်ပန်းတို့ဖြင့်။ သဉ္ဇန္တံ၊ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ တံ

ဝနံ၊ ထိုတောသည်။ ဒိဿတိ၊ ထင်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤတောအရပ်၌။
ကောသိယော၊ ကောသိယအမျိုးသည်။ သမ္ပတိ၊ နေ၏။

ဖခင် ရသေ့ အား အကြောင်းကြား

ဤသို့ လမ်းခရီးကို ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ
အနုဝတတ်အိုင်သို့ သွား၍ သောက်ရေကို ခပ်ယူခဲ့သဖြင့် ထို တစ်ရာ
တစ်ပါးသော မင်းတို့သည် ကျောင်းသို့ မရောက်ကုန်မီလျှင် လာလတ်၍
သောက်ရေအိုးတို့ကို ရေအိုးစင်၌ ထား၍ လူများသည် သောက်ကြလတ္တံ့ ဟု
တောပန်းတို့ဖြင့် ဖုံးပြီးလျှင် တံမြက်ဆုပ်ကိုယူ၍ ကျောင်းကို တံမြက်လှည်း
သဖြင့် ကျောင်းတံခါးဝ၌ ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီး နေရာကို ခင်းပြီး
လျှင် ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ ခမည်းတော် ရှင်ရသေ့ကြီးကို သိစေတော်
မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍—

- ၁၁၂။ ဣဒံ ဝတုာန ပက္ကာမိ၊ တရမာနော မဟာဣသိ။
ဝေဟာသေ အန္တလိက္ခသ္မိံ၊ အနုသာသေတုာန ခတ္တိယေ။
- ၁၁၃။ အဿမံ ပရိမဇ္ဇိတုာန၊ ပညာပေတုာန အာသနံ။
ပဏ္ဏသာလံ ပဝိသိတုာ၊ ပိတရံ ပတိဗောဓယိ။
- ၁၁၄။ ဣမေ အာယန္တိ ရာဇာနော၊ အဘိဇာတာ ယသဿိနော။
အဿမာ နိက္ခမိတုာန၊ နိသီဒ တံ မဟာဣသေ။
- ၁၁၅။ တဿ တံ ဝစနံ သုတုာ၊ တရမာနော မဟာဣသိ။
အဿမာ နိက္ခမိတုာန၊ သဒ္ဓါရမ္ပိ ဥပါဝိသိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မဟာဣသိ၊ ရသေ့မြတ်သည်။
ဝေဟာသေ အန္တလိက္ခသ္မိံ၊ ကောင်းကင်၌။ ဌတုာ၊ ရပ်၍။ ခတ္တိယေ၊
မင်းတို့ကို။ အနုသာသေတုာန၊ ဆုံးမပြီး၍။ ဣဒံဝစနံ၊ ဤစကားကို။
ဝတုာ၊ ဆိုပြီး၍။ တရမာနော၊ အဆောတလျင်။ ပက္ကာမိ၊ သွားလေ၏။

၁၁၃။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မဟာဣသိ၊ ရသေ့သည်။ အဿမံ၊ ကျောင်းကို။ ပရိမဇ္ဇိတော၊ တံမြက်လှည်းပြီး၍။ အာသနံ၊ ခမည်းတော် ရသေ့ကြီး နေရာကို။ ပညာပေတောန၊ ခင်းပြီး၍။ ပဏ္ဏသာလံ၊ ကျောင်းတွင်းသို့။ ပဝိသိတော၊ ဝင်လေ၍။ ပိတရံ၊ အဖ ရသေ့ကြီးကို။ ပတိဗောဓယံ၊ သိစေ၏။

၁၁၄။ မဟာဣသေ၊ ဖခင် ရသေ့ကြီး။ အဘိဇာဘာ၊ မြတ်သော အမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ယသဿိနော၊ များသော အခြံအရံ ရှိကုန်သော။ ဣမေ ရာဇာနော၊ ဤ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့သည်။ အာယန္တိ၊ လာကုန်၏။ တံ၊ ဖခင် ရသေ့မြတ်သည်။ အဿမာ၊ ကျောင်းမှ။ နိက္ခမိတောန၊ ထွက်လတ်၍။ နိသီဒ၊ နေတော်မူပါလော့။ ဣတံ၊ ဤသို့။ ပတိဗောဓယံ၊ သိစေ၏။

၁၁၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဿ၊ ထို သားတော် သောဏ ပညာရှိ၏။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ သုတော၊ ကြား၍။ မဟာဣသိ၊ ခမည်းတော် ရသေ့ကြီးသည်။ တရမာနော၊ အဆောတလျှင်။ အဿမာ၊ ကျောင်းတွင်းမှ။ နိက္ခမိတောန၊ ထွက်လတ်၍။ သဒ္ဓါရမ္ပိ၊ မိမိ ကျောင်းတံခါးဝ၌။ ဥပါဝိသိ၊ မြင့်သောနေရာ၌နေ၏။

ဖခင်ရသေ့ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံပြီ

ဘုရားလောင်း မယ်တော်သည် ထို ရသေ့ကြီးနောက်မှ နိမ့်သော အရပ်၌ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် နိမ့်သော နေရာ၌ နေတော်မူ၏။ ညီတော် နန္ဒရသေ့သည်လည်း နောင်တော် သောဏ ရသေ့ အနာဂတတ်အိုင်မှရေခပ်၍ ကျောင်းသို့လာသောအခါ၌ မနောဇာ မင်းအထံသို့ လာ၍ ကျောင်းမှ မနီးမဝေးသောသစ်တပ်၌ နေ၏။

ထိုအခါ မနောဇာမင်းသည် ရေချိုး၍ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်ပြီးလျှင် တစ်ရာ့ တစ်ယောက်သော မင်းအပေါင်း ခြံရံလျက် နန္ဒရသေ့ကိုယူ၍ များစွာသော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ဘုရားလောင်းကို ကန်တော့အံ့သောငှာ ကျောင်းသို့ ဝင်၏။

ထိုအခါ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် လာလတ်သော မနောဇာ မင်းကို ဘုရားလောင်း ခမည်းတော် ရသေ့ကြီးသည် မြင်၍ သားတော်

ဘုရားလောင်းကို မေး၏။ သားတော် ဘုရားလောင်းသည်လည်း ခမည်း
တော် ရသေ့ကြီးအား ကြားလျှောက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား
ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၁၆။ တဉ္စ ဒိသ္မာန အာယန္တံ၊ ဇလန္တံရိဝံ တေဇသာ။
ခတျ သံဃပရိဗျူဠံ၊ ကောသိယော တေဒဗြဝိ ။လ။

၁၁၇။ တဿေသာ မဟတီ သေနာ၊ ပိဋ္ဌိတော အနုဝတ္တတိ။
အက္ခောတိဏိ အပရိယန္တာ၊ သာဂရဿေဝ ဥိမိယော-
ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တေဇသာ၊ မိမိတန်ခိုးဖြင့်။
ဇလန္တံ၊ တောက်ပသကဲ့သို့သော။ ခတျသံဃပရိဗျူဠံ၊ တစ်ရာ့ တစ်ပါး
သော မင်းအပေါင်းခြံရံလျက်။ အာယန္တံ၊ လာလတ်သော။ တဉ္စ၊ ထို
မနောဇာမင်းကိုလျှင်။ ဒိသ္မာန၊ မြင်လတ်၍။ ကောသိယော၊ ကောသိယ
အနွယ်ဖြစ်သော ရသေ့ကြီးသည်။ တေ၊ ဤသို့သောစကားကို။ အဗြဝိ၊
ဆိုလေ၏။

၁၁၇။ ပုတ္တ၊ ချစ်သားသောဏ။ ဘေရီမုဒ္ဒိဂံ၊ စည်ကြီးမှရိုး
စည်တို့သည် လည်းကောင်း။ အင်္ဂါ၊ ဖ၊ ခရုသင်းတို့သည် လည်းကောင်း။
ပဏဝဒ္ဓိဏ္ဏိမာ စ၊ ထက်စည်ပတ်သာတို့သည် လည်းကောင်း။ ပုရတော၊
ရှေ့မှ။ ရထေသဘံ၊ ရထားစီးခြင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သောမင်း
ကို။ ဟာသယန္တာ၊ ရှင်စေကုန်လျက်။ ပဋိပန္နာနိ၊ လာလတ်ကုန်၏။

၁၁၈။ တာတ၊ ချစ်သားသောဏ။ ပုထုနာ၊ များမြတ်သော။
ဝိဇ္ဇေဝဏ္ဏိနာ၊ လျှပ်စစ်နွယ်အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ ကဉ္စနုပတ္တေန၊
ရွှေသင်းကျပ်ပြားဖြင့်။ ပရိက္ခိတော၊ နဖူးပြင်အဆုံး၌ ခြံရံ ဆင်ယင်အပ်
သော မင်းသည်။ ကော၊ အဘယ်မည်သော မင်းနည်း။ ကလာပသန္နဒ္ဓေါ၊
ကောင်းစွာဖွဲ့အပ်သော လေးမြားတောင့်ရှိသော။ ယုဝါ၊ လူလင်ပျိုသည်။
သိရိယာ၊ မိမိအသရေဖြင့်။ ဇလံ-ဇလန္တော၊ တောက်ပလျက်။ တေ၊ လာ
လတ်သည်ကား။ ကော၊ အဘယ်လူလင်နည်း။

၁၁၉။ တာတ၊ အမောင်သောဏ။ ဥက္ကာမုခပဟဋ္ဌံ။ ဦးသစ်
 သော ရွှေကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ၁ဒိရဂ်ါရသန္နိဘံ။ ဖုတ်အင်သော မီးလျှံ
 ကင်းသော ရှားမီးကျီးအဆင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ အဿ၊ ထိုလုလင်၏။
 မုခဉ္ဇ၊ မျက်နှာသည်လည်း။ ရုစိယာ၊ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်။ ဘာတိ၊ တောက်ပ
 ၏။ သိရိယာ၊ မိမိအသရေဖြင့်။ ဇလံ-ဇလန္တော၊ တောက်ပလျက်။ ဧတိ၊
 လာလတ်သည်ကား။ ကော၊ အဘယ်မင်းပေနည်း။

၁၂၀။ တာတ၊ ချစ်သားသောဏ။ အာဒိစ္စရံသာဝရဏံ၊ နေမင်း
 ၏ အရောင်ကို ဟန်ဆိုးနိုင်သော။ မနောရမံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော။
 သ သလာကံ၊ အရိုးနှင့်တကွ။ ပဂ္ဂဟိတံ၊ ကိုင်စွဲအပ်သော။ ဆတ္တံ၊ ထီး
 သည်။ ကဿ ဆတ္တံ၊ အဘယ်မည်သောမင်း၏ ထီးပေနည်း။ သိရိယာ၊ မိမိ
 အသရေဖြင့်။ ဇလံ-ဇလန္တော၊ ထွန်းတောက်ပလျက်။ ဧတိ၊ လာလတ်သည်
 ကား။ ကော၊ အဘယ်မည်သော မင်းပေနည်း။

၁၂၁။ တာတ၊ ချစ်သားသောဏ။ အင်္ဂံ၊ ပရိသတ်ကို။ ပရိဂ္ဂယျ၊
 ခြံရံ၍။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ဝါလဗီဇနိံ၊ သားမြီးယပ်ကို။ အာဒါယ၊
 ယူ၍။ စရန္တိ၊ ကောင်းစွာလာလတ်ကုန်၏။ ဟတ္ထိက္ခန္ဓေန၊ ဆင်ကျောက်
 ကုန်းထက်၌ စီးလျက်။ အာယတော၊ လာလတ်သော။ ဝရပုညဿ၊ မြတ်
 သော ဘုန်းရှိသောမင်း၏။ နာပံ၊ အမည်ကား။ ကံ၊ အဘယ်အမည်
 ရှိသနည်း။

၁၂၂။ တာတ၊ ချစ်သားသောဏ။ အာဇာနိယာ၊ အာဇာနည်
 မြင်းကျောက်ကုန်းထက်၌။ သေဘာနိ၊ ဖြူကုန်သော။ ဆတ္တာနိ၊ ဆောင်း
 အပ်သော ထီးရှိကုန်သော မင်းတို့ကို။ ဝမ္ဗိကာ၊ ချပ်မိန်ညို ဝတ်ဆင်ကုန်
 သော သူရဲတို့သည်။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ၊ ပရိကီရေန္တိ၊ ခြံရံကုန်၏။
 သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ကောနာမ၊ အဘယ်အမည်ရှိသနည်း။ သိရိယာ၊
 မိမိအသရေဖြင့်။ ဇလံ-ဇလန္တော၊ ထွန်းတောက်ပလျက်။ ဧတိ၊ လာလတ်
 သည်ကား။ ကော၊ အဘယ်မင်းပေနည်း။

၁၂၃။ တာတ၊ ချစ်သားသောဏ။ ယသဿိဒနာ၊ များသော
 အပြံအရံရှိကုန်သော။ ကေသတံဝပျာ၊ တစ်ရုဉ်တစ်ယောက်သော မင်းတို့

သည်။ အနုယန္တာ၊ အစဉ်လိုက်ကုန်လျက်။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။
သနုပရိယန္တိ၊ ခြံရံကုန်၏။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ ကော၊ အဘယ်
မင်းပေနည်း။ သိရိယာ၊ မိမိအသရေဖြင့်။ ဇလံ-ဇလန္တာ၊ ထွန်းတောက်ပ
လျက်။ ဧတိ၊ လာသည်ကား။ ကော၊ အဘယ်အမည်ရှိသော မင်းပေနည်း။

၁၂၄။ တာတ၊ ချစ်သားသောဏ။ စတုရင်္ဂီနိယာ၊ လေးပါး
အင်္ဂါရှိသော။ ဟတ္ထိအဿ ရထပတ္တိသေနာယ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေ
သည်ဟု ဆိုအပ်သော စစ်သည်ဖြင့်။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်း ကျင်မှ။ အနုပရိယန္တိ၊
ခြံရံကုန်၏။ သိရိယာ၊ မိမိအသရေဖြင့်။ ဇလံ-ဇလန္တာ၊ တောက်ပလျက်။
ဧတိ၊ လာလတ်သည်ကား။ ကော၊ အဘယ်မည်သော မင်းပေနည်း။

၁၂၅။ တာဘ၊ ချစ်သားသောဏ။ သာဂရဿ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။
ဥိမိယောဣဝ၊ လှိုင်းတံပိုးကဲ့သို့။ အက္ခောဘိဏိ အပရိယန္တာ၊ အက္ခောဘဏိ
လျှင် အဆုံးမရှိသော။ မဟတိ၊ များစွာသော။ သေနာ၊ စစ်သည် အပေါင်း
သည်။ ပိဋ္ဌိတော၊ နောက်မှ။ အနုဝတ္တတိ၊ အစဉ်တစိုက်လိုက်၏။ သော၊
ဤစစ်သည်အပေါင်းသည်။ ကဿ သေနာ၊ အဘယ်မင်း၏ စစ်သည်ပေ
နည်း။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုသို့ အဘရသေ့ကြီး မေးသော
အခါ၌။ သောဏပဏ္ဍိတော၊ သောဏပညာရှိသည်။ ဣတိ၊ ဤသို့။
အာဟ၊ ဖြေဆိုတော်မူ၏။

သောဏပညာရှိ လျှောက်ကြားချက်

၁၂၆။ တာတ၊ ဖခင်သူမြတ်။ မနောဇော၊ မနောဇာ အမည်ရှိ
သော။ ရာဇာဓိရာဇာ၊ မင်းတကာတို့သည် ပူဇော်ထိုက်သော မင်းကြီး
သည်။ ဇယတံ၊ ရန်အပေါင်းကို အောင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော
တာဝတိံသာနတ်တို့၏။ ပတိ၊ အရှင်ဖြစ်သော။ ဣန္ဒောဝ၊ သိကြားနတ်
မင်းကဲ့သို့။ နန္ဒဿ၊ ငါ့ညီနန္ဒ၏။ အဇ္ဈာစာရံ၊ လွန်ကျူးမိသော အပြစ်
ကို။ ခမာပနတ္တာယ၊ ကန်တော့အံ့သောငှာ။ ဗြဟ္မစာရိနံ၊ မြတ်သော
အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်သော ဖခင်ရသေ့တို့၏။ အဿမံ၊ ကျောင်းသို့။
ဧတိ၊ လာ၏။

၁၂၇။ တာတ၊ ဖခင်သူမြတ်။ သာဂရဿ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ ဥိမိယော
ဣဝ၊ လှိုင်းတံပိုးတို့ကဲ့သို့။ အက္ခောဘိဏိ အပရိယန္တာ၊ အက္ခောဘဏိလျှင်

အဆုံးမရှိသော။ မဟတီ၊ များစွာသော။ သေနာ၊ စစ်သည်အပေါင်း
သည်။ ဝိဋ္ဌိတော၊ နောက်မှ။ အနုဝတ္တတိ၊ အစဉ်တစိုက်လိုက်၏။ သော၊
ဤစစ်သည်အပေါင်းသည်။ တဿ၊ ထို မနောဇာမင်းမြတ်၏။ သေနာ၊
စစ်သည်တော် အပေါင်းတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သောဏပဏ္ဍိတော၊
သောဏပညာရှိသည်။ အာဟ၊ ဖြေဆို၏။

မင်းတစ်ရာ့တစ်ပါးတို့ ကန်တော့ပြီ

ထိုတစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့သည် ဆည်းကပ်ခစားအံ့သော
ငှာ ရောက်လာသောအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာ
ဘုရားသည်—

၁၂၀။ အနုလိတ္တာ စန္ဒနေန၊ ကာသိကုတ္တမဓာရိနော။
သဗ္ဗေ ပဉ္စလိကာ ဟုတော၊ ဣသိနံ အဇ္ဈုပါဂမုံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၂၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ စန္ဒနေန၊ ကောင်းသောအနံ့ ရှိ
သော စန္ဒကူးနံ့သာဖြင့်။ အနုလိတ္တာ၊ လိမ်းကျံကုန်ပြီး၍။ ကာသိကုတ္တမ
ဓာရိနော၊ ကာသိတိုင်း၌ဖြစ်သော မြတ်သော ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်ကုန်ပြီး
သော။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့သည်။ ပဉ္စလိကာ၊
လက်အုပ်ချီကုန်သည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်ကုန်၍။ ဣသိနံ၊ ရသေ့တို့၏။
သန္တိကံ၊ အထံသို့။ အဇ္ဈုပါဂမုံ၊ ရှိသေစွာ ဆည်းကပ်လာကုန်၏။

ထိုသို့ဆည်းကပ်ပြီးသော နောက်မှ မနောဇာမင်းကြီးသည် ထို
သောဏရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလျက်
ပျူငါလောကဝတ်ကို ပြုလိုရကား—

၁၂၉။ ကစ္စိ နု ဘောတော ကုသလံ၊
          ကစ္စိ ဘောတော အနာမယံ။
          ကစ္စိ ဥဉ္ဇေန ယာပေထ၊ ကစ္စိ မူလဖလာ ဗဟူ။
၁၃၀။ ကစ္စိ ဥသမကသာ စ၊ အပ္ပမေဝ သရီသပါ။
          ဝနေ ဝါဠမိဂါကိဏ္ဍေ၊ ကစ္စိ ဟိံသာန ဝိဇ္ဇတိ—
ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၂၉။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊
အရှင်ဘုရားအား။ ကုသလံ နု၊ အပြစ်ကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။
ဘောတော၊ အရှင်ဘုရားအား။ အနာမယံ၊ အနာ ကင်းပါ၏လော။
ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဥဇ္ဇေန၊ သပိတ်လက်စုံ၍ ဆွမ်းခံသဖြင့်။ ယာပေထ၊
မျှပါကုန်၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ မူလဖလာ၊ တောသစ်မြစ် သစ်သီး
တို့သည်။ ဗဟူ၊ များပါကုန်၏လော။

၁၃၀။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဝါဠမိဂါကိဏ္ဍေ၊ သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်း
သော။ ဝနေ၊ တော၌။ သရီသပါ စ၊ မြေ ကင်း သန်း တို့သည် လည်း
ကောင်း။ ခုံသ မကသာစ၊ မှတ်ခြင်တို့သည် လည်းကောင်း။ အပ္ပမေဝ၊
နည်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဟိံသာ၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်။
န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ ကင်းပါ၏လော။

ထို့နောင်မှ သောဏပညာရှိသည် ထို မနေဇာမင်း၏ ပျူငှာလောက
ဝတ်ဖြင့် မေးလျှောက်သောအမေးကို ဖြေတော်မူသဖြင့် ပျူငှာလောက
ဝတ်ကို ပြုတော်မူလိုရကား—

- ၁၃၁။ ကုသလဇ္ဇေဝ နော ရာဇ၊ အထော ရာဇ အနာမယံ။
အထောဥဇ္ဇေန ယာပေမ၊ အထော မူလဖလာ ဗဟူ။
  - ၁၃၂။ အထော ခုံသမကသာ စ၊ အပ္ပမေဝ သရီသပါ။
ဝနေ ဝါဠမိဂါကိဏ္ဍေ ဟိံသာမယံ န ဝိဇ္ဇတိ။
  - ၁၃၃။ ဗဟူနိ ဝဿပူဂါနိ၊ အဿဒမ သမ္ပတံ ဣဓ။
နာဘိဇာနာမိ ဥပ္ပန္နံ၊ အာဗာဓံ အမနောရမံ။
  - ၁၃၄။ သွာဂတန္တေမဟာရာဇ၊ အထော တေ အဒုရာဂတံ။
ဣဿရောသိအနုပ္ပတ္တော၊ ယံ ဣဓတ္ထိ ပဝေဒယ။
  - ၁၃၅။ တိန္ဒြကာနိ ပိယာလာနိ၊ မဓုကေသာ သုမာရိယော။
ဖလာနိ ခုဒ္ဒကပ္ပါနိ၊ ဘုဇ္ဇေ ရာဇ ဝရံ ဝရံ။
  - ၁၃၆။ ဣဒံပိ ပါနိယံ သိတံ၊ အာဘတံ ဂိရိဂဗ္ဘရာ။
တတော ပိဝ မဟာရာဇ၊ သစေ တံ အဘိကမ်သိ။
- ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၁။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နော၊ ငါတို့အား။ ကုသလဉ္ဇေဝ၊ အပြစ် မရှိသည်သာလျှင်တည်း။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အနာ မယံ၊ အနာကင်းသည်သာတည်း။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဥဉ္ဇေန၊ သပိတ်လက်စွဲ၍ ဆွမ်းခံသဖြင့်။ ယာပေမ၊ မျှလောက်ပါကုန်၏။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ မူလဖလာ၊ တောသစ်မြစ် သစ်သီးတို့သည်။ ဗဟူ၊ များပေ ကုန်၏။

၁၃၂။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဝါဠမိဂါကိဏ္ဏေ၊ သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော။ ဝေန၊ တော၌။ သရိသပါစ၊ မြွေကင်းသန်းတို့သည် လည်း ကောင်း။ ဥသမကသာ စ၊ မှက် ခြင်တို့သည်လည်းကောင်း။ အပ္ပမေဝ၊ နည်းပေကုန်သလျှင်ကတည်း။ မယံ၊ ငါအား။ ဟိံသာ ညှဉ်းဆဲခြင်း သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပေ။

၁၃၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣဓ အဿမေ၊ ဤကျောင်း၌။ သမ္ပတံ၊ နေကုန်သော ငါတို့အား။ ဝဿပူဂါနိ၊ နှစ်အပေါင်းတို့သည်။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်ပြီ။ ဥပ္ပန္နံ၊ မြစ်ထသော။ အာဗာဓံ၊ ဖျားနာခြင်းကို လည်းကောင်း။ အမနောရမံ၊ မနှစ်သက်ဖွယ်ကို လည်းကောင်း။ နာဘိဇာ- နာမိ၊ မသိစဘူး။

၁၃၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ သင်မင်းမြတ်၏။ အာဂတံ၊ လာခြင်းသည်။ သွာဂတံ၊ ကောင်းသောလာခြင်းသည်။ အထော၊ ထိုမှ တစ်ပါး။ တေ၊ သင် မင်းမြတ်၏။ အာဂတံ၊ လာခြင်းတည်း။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ တေ၊ သင် မင်းမြတ်၏။ အာဂတံ၊ လာခြင်းသည်။ အဒုရာဂတံ၊ အပြစ်မရှိသော လာခြင်းတည်း။ ဣဿာရာ၊ လူတို့ကို အစိုးရသောမင်းမြတ် သည်။ အနုပ္ပတ္တော၊ ရောက်တော်မူလာပေသလျှင်ကတည်း။ ဣဓ၊ ဤ အရပ်၌။ ယံ၊ အကြင်အလိုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ထိုအလိုကို။ ပဝေဒယ၊ ကြားတော်မူလော့။

၁၃၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တိန္ဒြကာနိ စ၊ တည်သီးတို့သည် လည်းကောင်း။ ပိယာလာနိစ၊ လွန်သီးတို့သည် လည်းကောင်း။ မဓုကေ ကာ စ၊ သစ်မြည်စည်သီး ထောက်ချာသီးတို့သည် လည်းကောင်း။ သုမာ

ရိယော စ၊ သရက်ဖြူသီးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဧဘာနိ ဖလာနိ၊ ထို
သစ်သီးတို့သည်။ ခုဒ္ဒကပ္ပါနိ၊ ပျားမဲ့ အရသာရှိကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။
ဝရံ ဝရံ ချိုနှိုးရာကို။ ဘုဉ္ဇ၊ စားတော်မူလော့။

၁၃၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣဒံပိ ပါနိယံ၊ ဤသော န်ဒေရ
သည်လည်း။ သီတံ၊ အေးစွာ၏။ ဂိရိဂဗ္ဘရာ၊ အနဝဘတ်အိုင်မှ။ အာဘတံ၊
ဆောင်အပ်၏။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ သစေ အဘိကမ်သိ၊ အကယ်၍
အလိုရှိအံ့။ တတော၊ ထိုရေအိုးစင်မှ။ ဂဟေတူ၊ ယူ၍။ ပိဝ၊ သောက်
တော်မူလော့။

ထို့နောင်မှ မနောဇာမင်းသည် ဘုရားလောင်းစကားကို ဝန်ခံ
သဖြင့် ထိုဘုရားလောင်းအား ကန်တော့ခံစိမ့်သောငှါ တောင်းပန်လို
ရကား -

၁၃၇။ ပဋိဂ္ဂဟိတံ ယံ ဒိန္နံ၊ သဗ္ဗဿ အဂ္ဂိယံ ကတံ။
နန္ဒဿာပိ နိသာမေထ၊ ဝစနံ သော ပဝက္ခတိ။

၁၃၈။ အဇ္ဈာစာရမ္ပာ နန္ဒဿ၊ ဘောတော သန္တိက မာဂတာ။
သုဏာတု ဘဝံ ဝစနံ။ နန္ဒဿ ပရိသာယ စ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၇။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ယံဝစနံ၊ အကြင် ယံဣဓတ္ထိပဝေဒယ
ဟူသောစကားဖြင့်။ ဒိန္နံ၊ ပေးတော်မူအပ်၏။ တံဝစနံ၊ ထို ယံဣဓတ္ထိ
ပဝေဒယ ဟူသောစကားကို။ အမေဟိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ပဋိဂ္ဂဟိတံ၊
ခံပါ၏။ သဗ္ဗာသံ၊ အလုံးစုံသော အကျွန်ုပ်တစ်စုတို့အား။ အဂ္ဂိယံ၊ ပန်ခြင်း
ကို။ ကတံ၊ ပြုသည်မည်ပေ၏။ နန္ဒဿပိ၊ နန္ဒပညာရှိအားလည်း။ နိသာ
မေထ၊ သည်းခံတော်မူပါကုန်။ သော၊ ထိုနန္ဒပညာရှိသည်။ ဝစနံ၊ စကား
ကို။ ပဝက္ခတိ၊ ကြားလျှောက်ပါလတ္တံ့။

၁၃၈။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ နန္ဒဿ၊ နန္ဒပညာရှိ၏။ အဇ္ဈာစာ
ရမ္ပာ၊ ပြစ်မှားမိသော အပြစ်ကြောင့်။ ဘောတော အရှင်ဘုရား၏။
သန္တိကံ၊ အထံသို့။ အာဂတာ၊ ရောက်လာကုန်၏။ နန္ဒဿ စ၊ နန္ဒပညာ

ရှိ၏ လည်းကောင်း။ ပရိသာယစ၊ ပရိသတ်၏ လည်းကောင်း။ ဝစနံ၊
ကို။ ဘဝံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ သုဏ္ဍာတု၊ နာတော်မူလော့။

နန္ဒရသေ တောင်းပန်ခြင်း

ဤသို့ မနောဇာမင်း တောင်းပန်ပြီးသော် နန္ဒရသေသည် နေရာမှ
ထ၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို လည်းကောင်း၊ နောင်တော် သောဏ
ရသေ့ကို လည်းကောင်း ရှိခိုး၍ မိမိပရိသတ်နှင့်တကွ စကားပြောလို့
ရကား—

၁၃၉။ ပရောသတံ ဇာနပ္ပဒါ၊ မဟာသာလာ စ ဗြဟ္မဏာ။
ဣမေ စ ခတ္တိယာ သဗ္ဗေ၊ အဘိဇာလာ ယသဿိနော။
ဘဝံ စ ရာဇာ မနောဇာ၊ အနုမညန္တု မေ ဝစော ။လ။

၁၄၅။ ဥဋ္ဌာနပါရိစရိယာယ၊ မာတာ ပိတု သုခါဝဟံ။
တံ မံ ပုညာ နိဝါရေတိ၊ အရိယမဂ္ဂါဝရော နရော-
ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၉။ ပရောသတံ၊ တစ်ရာမက လွန်ကုန်သော။ ဇာနပ္ပဒါ၊ ဇနပုဒ်
၌နေကုန်သော။ မဟာသာလာ စ၊ ဂဟပတိ မဟာသာလတို့သည် လည်း
ကောင်း။ ဗြဟ္မဏာ စ၊ အထွတ်သို့ ရောက်ကုန်ပြီးသော ပုဏ္ဏားတို့သည်
လည်းကောင်း။ အဘိဇာတာ၊ မြတ်သောအမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ဟသ-
ဿိနော၊ များသော အခြံအရံရှိကုန်သော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။
ဣမေ စ ခတ္တိယာ၊ ဤတစ်ရာသော မင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ မနော-
ဇာ၊ မနောဇာ အမည်ရှိသော။ ဘဝံ စ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်
လည်းကောင်း။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစော၊ စကားကို။ အနုမညန္တု၊ သို့စေ
ကုန်သတည်း။

၁၄၀။ သမိတာရာ၊ အညီအညွတ် စည်းဝေးလာကုန်သော။
ယေစ ဒေဝါ၊ အကြင်နတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဣမ အဿမေ၊ ဤ
ကျောင်းအရပ်၌။ ဝသန္တာ၊ စောင့်နေကုန်သော။ ယေ စ ယက္ခာနံ၊
အကြင်နတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ အရညေ၊ ဟိမဝန္တာ တောအရပ်၌။
ဝသန္တာ၊ နေကုန်သော။ ယာနိ စ ဘူတာဘဗျာနိ၊ အကြင် အသက်

အရွယ်ကြီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီးသော နတ်, ငယ်နုကုန်သော နတ်တို့သည်
လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ ဒေဝါ၊ ထို နတ်တို့သည်။ မမ၊
ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏန္တု၊ နာစေကုန်သတည်း။

၁၄၁။ ဘူတာနံ၊ နတ်တို့အား။ နမော၊ ရှိခိုးခြင်းကို။ ကတွံ၊
ပြုပြီး၍။ ကောသိယ၊ ကောသိယအနွယ်ဖြစ်တော်မူသော နောင်တော်
သူမြတ်။ သုဗ္ဗတံ၊ ကောင်းသောအကျင့်ရှိသော။ ဣသိ၊ သီလက္ခန္ဓ အစရှိ
သော ကျေးဇူးအပေါင်းကို။ ရှာမိုးလေ့ရှိသော။ သောအဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်
သည်။ တေ၊ သင်နောင်တော်သူမြတ်အား။ ဒက္ခိဏာဗာဟု၊ လက်ယာ
လက်ရုံးကဲ့သို့။ သမ္မတော၊ အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ တဝ၊ နောင်တော်သူမြတ်
အား။ ဝက္ခာမိ၊ ကြားလျှောက်ပါအံ့။

၁၄၂။ ဝီရ၊ ကြီးသောလုံ့လ ရှိတော်မူသော။ ကောသိယ၊ ကော
သိယအနွယ်ဖြစ်သော နောင်တော်သူမြတ်။ ပိတရဉ္စ၊ အဘကို လည်း
ကောင်း။ ဇနေတ္တိဉ္စ၊ အမိကို လည်းကောင်း။ ဘတ္တုကာမဿ၊ လုပ်ကျွေး
လိုသည်ဖြစ်၍။ သေတော၊ ရှာထသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣဒံ ဌာနံ၊
ဤ အမိအဘတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်းတည်းဟူသော။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။
ကရောန္တံ၊ ပြုသော။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ မာဝါရယ၊ ဖြစ်တော်မမူလင့်။

၁၄၃။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ တေ၊ ဤအမိအဘတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်း
ကို။ သဗ္ဗိ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့သည်။
ဥပညာတံ၊ ကပ်၍ သိအပ်ချီးမွမ်းအပ်၏။ တေ၊ ဤ အမိအဘတို့အား
လုပ်ကျွေးခြင်း တည်းဟူသော ကောင်းမှုကို။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဥပနိ-
ဿဇ၊ ပေးတော်မူပါလော့။ ဥဋ္ဌာနုပါရိစရိယာယ၊ ထကြွလုံ့လ လုပ်ကျွေး
ခြင်းဖြင့်။ ဒီဃရတ္တံ၊ ရှည်မြင့်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး။ တယာ၊ သင်
နောင်တော်သူမြတ်သည်။ ကုသလံ၊ မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်းတည်းဟူ
သော ကောင်းမှုကို။ ကတံ၊ ပြုတော်မူပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ မာတာပိတုသု၊ မိဘတို့၌။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။
ကတ္တုကာမော၊ ပြုလိုပါ၏။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ လောကဒဒေါ၊ နတ်ရွာ
ကိုပေးသည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။

၁၄၄။ ဣသေ၊ သီလက္ခန္ဓ အစရှိသော ကျေးဇူးအပေါင်းကို ရှာလေ့
ရှိတော်မူသော နောင်တော်သူမြတ်။ တံ၊ သင် နောင်တော်သူမြတ်သည်။
F54(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ဇာနာသိယထာ၊ သိတော်မူသကဲ့သို့။ တထေဝ၊ ထို့အတူ သည်းကောင်း
 လျှင်။ ဓမ္မေ၊ ကြီးသောသူတို့အား အရိအသေပြုခြင်းအဖြစ်ဟု ဆိုအပ်
 သော တရားအစု၌။ ဓမ္မပဒံ၊ ကြီးသောသူအား အရိအသေပြုခြင်း အဖြစ်
 ဟုဆိုအပ်သော တရားအစု၏ အကြောင်းကို။ ဝိဒ္ဓ၊ သိကုန်သော။ မနုဇာ၊
 တစ်ပါးသော မင်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ကိန္တိ၊ အသို့သိကုန်သနည်း
 ဟူမူကား။ သဂ္ဂဿ လောကဿ၊ နတ်ရွာကို ရခြင်း၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်း
 ဟူ၍။ ဝိဒ္ဓ၊ သိပါကုန်၏။

၁၄၅။ ယော န ရော၊ အကြင်သူသည်။ ဥဋ္ဌာနပါရိစရိယာယ၊
 ထကြွလုံ့လ လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့်။ မာတာပိတု သုခါဝဟံ၊ အမိအဘတို့
 ချမ်းသာကိုဆောင်တတ်သော။ တံမံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ကို။ ပုညာ၊ ကောင်းမှုမှ၊
 နိဝါရေတိ၊ တားမြစ်၏။ သောနရော၊ ထိုသူသည်။ အရိယမဂ္ဂါဝရော၊
 ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော နတ်ရွာခရီးကို ပိတ်ဆီးတတ်သော သူမည်သည်။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

သောဏပညာရှိ၏ မိန့်ခွန်း

ဤသို့ နန္ဒပညာရှိ ဆိုလတ်သော် နောင်တော် သောဏရသေ့သည်
 “ဤ နန္ဒစကားကို ရှင်မင်းကြီးတို့သည် ရှေးဦးစွာ ကြားတော်မူပြီ၊ ယခု
 အခါ ငါ၏စကားကိုလည်း နာတော်မူကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍
 ကြားလိုရကား-

- ၁၄၆။ သုဏန္တု ဘောဇ္ဇော ဝစနံ၊ ဘာတုရဇ္ဈာဝရာ မမ။
 ကုလဝံသံ မဟာရာဇ၊ ပေါရာဏံ ပရိဟာပယံ။
 အမမ္မစာရီ ဇေဋ္ဌေသု၊ နိရယံ သောပပဇ္ဇတိ။
  - ၁၄၇။ ယေ စ မမ္မဿ ကုသလာ၊ ပေါရာဏဿ ဒိသမ္ပတိ။
 စာရိတ္တေန စ သမ္ပန္နာ၊ န တေ ဂစ္ဆန္တိ ဒုဂ္ဂဘိ။
  - ၁၄၈။ မာတာ ပိတာ စ ဘာတာ စ၊ ဘဂံနံ ဉာတိ ဗန္ဓဝါ။
 သဗ္ဗေ ဇေဋ္ဌဿ တေ ဘာရာ၊ ဧဝံ၊ ဇာနာဟိ ဘာရဓ။
  - ၁၄၉။ အာဒိယိတွာ ဂရံ ဘာရံ၊ နာဝိကော ဝိယ ဥဿဒဟ။
 ဓမ္မဉ္စ နပ္ပမဇ္ဇာမိ၊ ဇေဋ္ဌော စသ္မိ ရထေသဘ-
- ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏၊

၁၄၆။ မမ၊ ငါ၏။ ဘာတုရဇ္ဈာဝရာ၊ ညီတော်နန္ဒ ပရိသတ်
 ဖြစ်၍။ အာဂတာ၊ ရောက်လာကြကုန်သော။ ဘောန္တော ရာဇာနော၊
 အို...မင်းများတို့။ မမ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏန္တု၊ နာကြကုန်။
 မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မနောဇာမင်းမြတ်။ ယောပုဂ္ဂလော၊ အကြင်
 ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပေါရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။ ကုလဝံသံ၊ အမျိုးအနွယ်ကို။
 ပရိဟာပယံ-ပရိဟာပယန္တော၊ ယုတ်စေလျက်၊ ဇေဋ္ဌေသု၊ ဂုဏ်ဖြင့် ကြီး
 သောသူ၊ အရွယ်ဖြင့် ကြီးသောသူတို့၌။ အဓမ္မစာရီ၊ မရိုမသေပြုခြင်း အစ
 ရှိသော ဒုစရိုက်တရားကို ကျင့်လေ့ရှိ၏။ သောပုဂ္ဂလော၊ ထိုဂုဏ်ဖြင့်
 ကြီးသောသူ၊ အရွယ်ဖြင့်ကြီးသောသူတို့၌ မရိုမသေပြုခြင်း အစရှိသော
 ဒုစရိုက်တရားကို ကျင့်လေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ နိရယံ၊ ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊
 ဖြစ်ရ၏။

၁၄၇။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာ အရှင် ဖြစ်တော်မူသော မင်း
 မြတ်။ ယေ စ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကား။ ပေါရာဏဿ၊ ရှေး၌ ဖြစ်
 သော။ ဓမ္မဿ၊ ကြီးသောသူတို့အား အရိုအသေပြုခြင်း အစရှိသော
 ကုသိုလ်တရားကို ကျင့်ခြင်း၌။ ကုသလာ၊ လိမ္မာကုန်၏။ စာရိတ္တေန၊
 အကျင့်သီလနှင့်။ သမ္ပန္နဝ၊ ပြည့်စုံကုန်၏။ တေ ပုဂ္ဂလာ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့
 သည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ဒုဂ္ဂတိသို့။ န ဂစ္ဆန္တိ၊ မရောက်ကုန်။

၁၄၈။ ဘာရဓ၊ ပြည်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်တော် မူတတ်သော
 မင်းမြတ်။ မာတာ စ၊ အမိသည် လည်းကောင်း။ ပိတာ စ၊ အဘသည်
 လည်းကောင်း။ ဘာတာ စ၊ ညီတို့သည် လည်းကောင်း။ ဘဂိနီ စ၊ နှမ
 တို့သည် လည်းကောင်း။ ဉာတိ စ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည် လည်းကောင်း။
 ဗန္ဓဝါစ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် လည်းကောင်း။ တေ သဗ္ဗေ၊ ထိုအလုံး
 စုံကုန်သော သူတို့သည်။ ဇေဋ္ဌဿ၊ သားကြီး၏။ ဘာရာ၊ ဝန်တို့တည်း။
 ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော့။

၁၄၉။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးခြင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်
 မူသော မင်းမြတ်။ နာဝိကော၊ လှေမှူးသည်။ ဂရံ၊ လှေစွာသော။ ဘာရံ၊
 ဝန်ကို။ အာဒိယိတွာ၊ တင်၍။ ဥဿတေ ဝိယ၊ လုံ့လ ပြုရာသကဲ့သို့။
 တထာ၊ ထို့အတူ။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ တေ၊ ထိုမိဘတို့ကို။ ဥဿ-

ဟာမိ၊ လုံ့လပြုရ၏။ ဓမ္မဉ္စ၊ ကြီးသောသူတို့သည် ကျင့်ရာသော တရားကိုလည်း။ နပ္ပမဇ္ဇာမိ၊ ငါ မမေ့။ ဇေဋ္ဌော စ၊ အကြီးသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

မင်းများ ကြည်ညိုသွားကြပြီ

ထိုစကားကို ကြား၍ အလုံးစုံသော မင်းတို့သည် အလွန် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကြွင်းသော သားချင်းတို့သည် အစ်ကိုကြီး၏ ဝန်ဖြစ်သတတ်ဟူ၍ ယနေ့ ငါတို့သည် သိရပေပြီဟု နန္ဒရသေ့ကိုစွန့်၍ ဘုရားလောင်းကို ခြံရံကုန်လျက် ဘုရားလောင်းအား ကောင်းချီးပေးခြင်းပြုလိုရကား—

- ၁၅၀။ အဓိဂမာ တမေ ဉာဏံ၊ ဇလံဝ ဇာတဝေဒတော။
ဇေမေဝ နော ဘဝံ ဓမ္မံ၊ ကောသိယော ပဝိဒံသယိ။
- ၁၅၁။ ယထာ ဥဒယ မာဒိစ္စော၊ ဝါသုဒေဝေါ ပဘကံရော။
ပါဏိနံ ပဝိဒံသေတိ၊ ရူပံ ကလျာဏ ပါပကံ။
ဝေမေဝ နော ဘဝံ ဓမ္မံ၊ ကောသိယော ပပဒံသယိ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၁၅၀။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဣတော၊ ဤအခါမှ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးကာလ၌။ တမေ၊ ကြီးသောသူတို့ ကျင့်ရာသော တရားတို့ကို ဖုံးလွှမ်းတတ်ကုန်သော မောဟတို့ကို။ အဇ္ဇေ၊ ယနေ့။ ဇလံ၊ ထွန်းလင်းစေနိုင်သော။ ဉာဏံ၊ သိခြင်းဉာဏ်ကို။ အဓိဂမာ၊ ရပေကုန်ပြီ။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ယထာ၊ ဥပမာမည်သည်ကား။ ဇလံ-ဇလံန္တော၊ တောက်ပသော။ ဇာတဝေဒတောဝ၊ မှိုက်သောအခါ တောင်ထိပ်၌ တောက်ပသော တောမီးကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာလျှင်။ ကောသိယော၊ ကောသိယ အနွယ်ဖြစ်သော။ ဘဝံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ ဓမ္မံ၊ ကြီးသောသူတို့ပြုသော ကျင့်ဝတ်တရားကို။ ပဝိဒံသယိ၊ ပြုတော်မူပေ၏။

၁၅၁။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ပဘကံရော၊ အရောင်ကို ပြုအပ်တတ်သော။ ဝါသုဒေဝေါ၊ ခြိမ်ကိုပြုတတ်သော။ ဥဒယံ-ဥဒယန္တော၊

တက်ထွန်းသော။ အာဒိဇ္ဇော၊ နေမင်းသည်။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါကိုအား။
ကလျာဏပါပကံ၊ ကောင်းမှုကောင်းဖြစ်သော။ ရူပံ၊ ရူပါရုံကို။ ပဝိဒံ
သေတိ ယထာ၊ ပြသကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤ အတူသာလျှင်။ ကောသိယော၊
ကောသိယအနွယ် ဖြစ်တော်မူသော။ ဘဝံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ နော၊
အကျွန်ုပ်တို့အား။ ဓမ္မံ၊ ကြီးသောသူတို့သည် ပြုရာသော ကျင့်ဝတ်တရားကို။
ပဝိဒံသယံ၊ အပြားအားဖြင့် ပြတော်မူပေ၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း သောဏ ရှင်ရသေ့သည် ဤမျှလောက်
သော ကာလပတ်လုံး နန္ဒပညာရှိ၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရကုန်၍ ထိုနန္ဒ
ပညာရှိ၌ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိကုန်သော ထိုမင်းတို့ကို မိမိဉာဏ်အစွမ်းဖြင့်
ထိုနန္ဒပညာရှိ၌ ကြည်ညိုခြင်းကို ဖျက်ဆီး၍ မိမိစကားကို ယူစေသဖြင့်
အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့ကို မိမိသို့ ရှေးရှုကြည့်စေသည်တို့ကို ပြုတော်မူ
လေ၏။

ညီတော် တောင်းပန်ခြင်း

ထိုအခါ ညီတော် နန္ဒရသေ့သည် ငါ၏နောင်တော်သည် ပညာရှိ
၏၊ ဥပါယ်တံမည်၌ လိမ္မာတော်မူ၏၊ တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်တည်း၊ ငါ၏
အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီး၍ မိမိအသင်းအပင်းကို ပြုနိုင်
၏၊ ဤ ငါ့နောင်တော်ကိုထား၍ ငါ့နောင်တော်မှတစ်ပါး ငါ့အား
ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ၊ ဤ ငါ့နောင်တော်ကိုသာ တောင်းပန်အံ့ဟု ကြံ၍
တောင်းပန်လိုရကား -

၁၅၂။ ဝေမေ ယာစမာနဿ၊ အဉ္ဇလိံ နာဝဗုဇ္ဈထ။
တဝုပဋ္ဌာစာရော ဟေဿံ၊ ဗုဒ္ဓိတော ပရိစာရိကော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၂။ ဘာတိက၊ နောင်တော်သူမြတ်။ ဝေ၊ ဤသို့။ ခမနတ္ထာယ၊
သည်းခံစိမ့်သောငှာ။ ယာစမာနဿ၊ တောင်းပန်ပါသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်
၏။ အဉ္ဇလိံ၊ လက်အုပ်ကို။ တုမ္ပေ၊ နောင်တော်သူမြတ်တို့သည်။ သစေ
နာဝဗုဇ္ဈထ၊ အကယ်၍ ခံတော်မမူကုန်အံ့။ တုမ္ပေဝ၊ နောင်တော်တို့သည်
သာလျှင်။ မာတာပိတရော၊ အမိအဘတို့ကို။ ဥပဋ္ဌဟထ၊ လုပ်ကျွေးတော်

မူကုန်လော့။ အဟံပန၊ ကျွန်ုပ်သည်ကား။ တဝ၊ နောင်တော်သူမြတ်၏။
ဥပဋ္ဌာစာရော၊ အမှုလုပ်ဖြစ်သော။ ဝုဋ္ဌိတော၊ မပျင်းမရိသော။ ပရိစာရိ
ကော၊ အလုပ်အကျွေးသည်။ ဟေဿံ၊ ဖြစ်ပါအံ့။

မိဘလုပ်ကျွေးခွင့်ရပြီ

ဘုရားလောင်းအား ပကတိအားဖြင့်လည်း ညီတော် နန္ဒပညာရှိ၌
အမျက်ထွက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းသည် လည်းကောင်း
ရှိတော်မူ၊ အလွန် ခိုင်မာသောစကားကို ပြောဆိုသော ထိုညီတော်နန္ဒ
ပညာရှိ၏ မာနကို ပယ်ခြင်းငှာ နှိပ်သည်၏အစွမ်းဖြင့် ထိုသို့သော အခြင်း
အရာအားဖြင့် ပြုတော်မူပြီး၍ ယခုအခါ၌ ထိုညီတော် လျှောက်ထား
တောင်းပန်သောစကားကို ကြားတော်မူရလျှင် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိတော်
မူရကား ထိုညီတော်နန္ဒ၌ ကြည်ညိုခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် “ယခုအခါ သင့်
အား ငါ သည်းခံ၏၊ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကိုလည်း လုပ်ကျွေးအံ့သော
ငှာ ရလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုညီတော်နန္ဒ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှား
ပြတော်မူလိုရကား—

- ၁၅၃။ အဒ္ဓါ နန္ဒ ဝိဇာနာသိ၊ သဒ္ဓမ္မံ သဒ္ဓိဒေသိတံ။
အရိယော အရိယသမာစာရော၊ ဗာဠံ တံ မမ ဇုစ္စသိ။
- ၁၅၄။ ဘဝန္တံ ဝဒါမိ ဘောတိဉ္စ၊ သုဏာထ ဝစနံ မမ။
နာယံ ဘာရော ဘာရမတော၊ အဟု မယံ ကုဒါစနံ။
- ၁၅၅။ တံမံ ဥပဋ္ဌိတံ သန္တံ၊ မာတာပိတု သုခါဝဟံ။
နန္ဒော အဇ္ဈာဝရံ ကတွာ၊ ဥပဋ္ဌာနာယ ယာစတိ။
- ၁၅၆။ ယော စေဣစ္ဆသိ ကာမေန၊ သန္တာနံ ဗြိဟ္မစာရိနံ။
နန္ဒံ ဝေါစရထ ဧကော၊ ကံ နန္ဒော ဥပတိဋ္ဌတု—

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၅၃။ နန္ဒ၊ ညီချစ်နန္ဒ။ တံ၊ သင်ညီချစ်သည်။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။
သဒ္ဓိဒေသိတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည် ဟောတော်မူအပ်သော။ သဒ္ဓမ္မံ၊
သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို။ ဝိဇာနာသိ၊ အထူးသဖြင့် သိပေ၏။

အရိယော၊ ကောင်းပေစွ။ အရိယ သမာစာရော၊ ကောင်းသောအကျင့် ရှိပေ၏။ ကံ၊ သင်ညီချစ်သည်။ မမ၊ ငါ့အား။ ဗာဠ၊ လွန်စွာ။ ရုစွသိ၊ နှစ်သက်စေ၏။

၁၅၄။ ဘဝန္တဉ္စ၊ ဖခင်ကို လည်းကောင်း။ ဘောတိဉ္စ၊ မိခင်ကို လည်းကောင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဒါမိ၊ ကြားလျှောက်အံ့။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏာထ၊ နာတော်မူပါကုန်။ အယံ ဘာရော၊ ဤမိခင် ဖခင်တို့အား လုပ်ကျွေးခြင်း တည်းဟူသော ဝန်ကို။ ကုဒါစန၊ တရံတဆစ်မျှ။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဘာရမဘော၊ ဝန်ဟု အမှတ်ရှိသည်။ န အဟု၊ မဖြစ်။

၁၅၅။ တံ၊ ထိုဝန်ကို။ ဘာရောတိ၊ ဝန်ဟူ၍။ အမညိတွာဝ၊ မအောက်မေ့မှု၍လျှင်။ မာတာပိတု သုခါဝဟံ၊ အမိအဘတို့အား ချမ်းသာကို ရွက်ဆောင်တတ်သော။ သန္တံ၊ မြတ်နိုးတနာ။ ဥပဋ္ဌိတံ၊ လုပ်ကျွေးသော။ မိ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ နန္ဒော၊ ကျွန်ုပ်ညီနန္ဒသည်။ အဇ္ဈာစာရံ၊ လွန်ကျူးခြင်းကို။ ကတွာ၊ ပြုပြီး၍။ ဥပဋ္ဌာနာယ၊ လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ။ ယာစတိ၊ တောင်းပန်ပြန်၏။

၁၅၆။ သန္တာနံ၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးဖြင့် ငြိမ်သက်ပေကုန်သော။ ဗြဟ္မစာရိနံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိကုန်သော မိခင်ဖခင်တို့တွင်။ ယော ဧကော၊ အကြင် တစ်ယောက်ယောက်သည်။ တံ နန္ဒံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်ညီနန္ဒကို။ စေ ဣစ္ဆသိ၊ အကယ်၍ လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ အလိုရှိပါအံ့။ ဧဝံ သတိ၊ ဤသို့ အလိုရှိသည်ရှိသော်။ သော ဧကော၊ ထို တစ်ယောက်ယောက်သည်။ ကာမေန၊ လုပ်ကျွေးစေလိုသောအားဖြင့်။ ဝေါ၊ သင် မိခင်ဖခင်တို့သည်။ နန္ဒံ၊ ကျွန်ုပ်ညီနန္ဒကို။ ဝဒထ၊ ဆိုတော်မူပါကုန်။ နန္ဒော၊ ကျွန်ုပ်ညီနန္ဒသည်။ ကံ၊ အဘယ်သူကို။ ဥပတိဋ္ဌတု၊ ကပ်၍ နေစေရအံ့နည်း။

မယ်တော်ကို လုပ်ကျွေးစေခြင်း

ထိုအခါ နန္ဒရသေ့၏ မယ်တော်သည် နေရာမှထ၍ “ချစ်သား သောဏပညာရှိ... သင့်ညီတော် နန္ဒသည် ကြာမြင့်စွာ ကွေကွင်းရလေပြီ။

ဤသို့ ကြာမြင့်စွာ ကျွေးကောင်းရသော်လည်း သင်ချစ်သားကို တောင်းပန် အံ့သောငှာ ငါတို့မဝံ့ပါကုန်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ငါတို့သည် သင် ချစ် သားကိုမှီ၍ နေရပေကုန်၏၊ ယခုတမူ သင်ချစ်သားသည် ခွင့်ပြုအပ်ပြီ၊ ငါသည် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော ဤသားနန္ဒကို လက် နှစ် ဖက်တို့ဖြင့် ပိုက်ဖက်၍၊ ဦးခေါင်း၌ကပ်ငြိ၍ နမ်းခြင်းငှာ ရချင်ပါ၏” ဟု ဆို၍ ဤအကြောင်းကို သောဏပညာရှိအား ထင်ရှားပြုလိုရကား—

၁၅၇။ တယာ တာတ အနုညာတာ၊
သောဏ တံ နိဿိတာ မယံ။

ဥပသာတုံ လဘေ နန္ဒံ၊ မုဒ္ဒနိ ဗြဟ္မစာရိနံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၇။ တာတ သောဏ၊ ချစ်သားသောဏ။ တံ၊ သင်ချစ်သား ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ နိဿိတာ၊ မှီ၍နေကုန်၏။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တယာ၊ သင်ချစ်သားသည်။ အနုညာတာ၊ အခွင့်ပြုတော်မူအပ်ပြီ။ ဗြဟ္မ- စာရိနံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော။ နန္ဒံ၊ ငါ့သား နန္ဒကို။ မုဒ္ဒနိ၊ ဦးထိပ်၌။ ဥပသာတုံ၊ ကပ်၍နမ်းခြင်းငှာ။ လဘေ၊ ရချင်ပါ၏။

ထိုအခါ မယ်တော်ကို ဘုရားအလောင်းသည် “မိခင်...ထိုသို့တပြီး ကား အကျွန်ုပ်ခွင့်ပြု၏၊ မိခင်သည် ကြွတော်မူလေလော့၊ သား နန္ဒကို လည်ဖက်၍၊ ဦးခေါင်းကိုကပ်၍ နမ်းသဖြင့် မိခင်နှလုံး၌ စိုးရိမ်ခြင်းကို ငြိမ်းစေတော်မူလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုမယ်တော်သည် သားတော်နန္ဒပညာရှိ အထံသို့ သွား၍ သားနန္ဒကို ပရိသတ်အလယ်၌ပင်လျှင် လည်ဖက်၍ ဦး ခေါင်းကိုကပ်၍ အဖန်တလဲလဲ နမ်းသဖြင့် နှလုံး၌ စိုးရိမ်ခြင်းကို ငြိမ်းစေ ပြီး၍ သားတော်ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ စကားပြောဟောလိုရကား—

၁၅၈။ အဿတ္ထဿေဝ တရုဏံ၊ ပဝါဠံ မာလုတေရိတံ။
မိရဿ နန္ဒဒိ သ္မာန၊ ဟဒယံ မေ ပဝေဓတံ။

၁၅၉။ ယဒါ သုတ္တာမိ သုပိနေ၊ နန္ဒံ ပဿာမိ အာဂတံ။
ဥဒဂ္ဂါ သုမနာ ဟောမိ၊
နန္ဒော နော အာဂတော အယံ။

၁၆၀။ ယဒါ စ ပဋိဗုဇ္ဈိတံ၊ နန္ဒံ ပဿာမိ နာဂတံ။
 ဘိယျော အာဝိသတိ သောကော၊
 ဒေါမနဿဉ္စ နပုကံ။
 ၁၆၁။ သာဟံ အဇ္ဇ စိရဿံပိ၊ နန္ဒံ ပဿာမိ အာဂတံ။
 ဘတ္တုစ မယုဉ္စ ပိယော၊ နန္ဒော နော ပါဝိသိ ဘံရံ။
 ၁၆၂။ ပိတုပိ နန္ဒော သုပ္ပိယော၊ ယံ နန္ဒော နပုဝသေ သရာ။
 လဘတု တာတ နန္ဒော တံ၊ မံ နန္ဒော ဥပတိဋ္ဌတု—
 ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၈။ တာတ သောဏံ၊ ချစ်သားသောဏ။ အဿတ္ထိဿ၊ ညောင်
 ဗုဒ္ဓဟေပင်၏။ မာလုတေရိတံ၊ လေခပ်အပ်သော။ ပဝါဠံ၊ သန္တာအဆင်း
 နှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ တရုဏံ၊ ရွက်နုသည်။ ကမ္ပတိ ယထာ၊ တုန်
 လှုပ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ စိရဿံ၊ ကြာမြင့်မှ။ အာဂတံ၊
 ရောက်လာသော။ နန္ဒံ၊ ငါ့သားနန္ဒကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ မေ၊ ငါ၏။
 ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။ ပဝေဓတိ၊ တုန်လှုပ်၏။

၁၅၉။ တာတ၊ ချစ်သား သောဏ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။
 အဟံ၊ ငါသည်။ သုတ္တာ၊ အိပ်ပျော်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ သုပိနေ၊
 အိပ်မက်၌။ နန္ဒံ၊ ငါ့သားနန္ဒကို။ အာဂတံ၊ လာလတ်သည်ကို။ ပဿာမိ၊
 မြင်မှတ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ နော၊ ငါတို့၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်
 သော။ အယံနန္ဒော၊ ဤနန္ဒသည်။ အာဂတော၊ လာပြီဟု။ ဥဒဂ္ဂါ၊
 ဝမ်းမြောက်သည်။ သုမနာ၊ နှစ်သက်သည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။

၁၆၀။ တာတ၊ ချစ်သားသောဏ။ ယဒါစ၊ အကြင် အခါ၌ကား။
 ပဋိဗုဇ္ဈိတံ၊ နိုးလတ်၍။ နန္ဒံ၊ ငါ့သား နန္ဒကို။ အာဂတံ၊ လာသည်ကို။ န
 ပဿာမိ၊ မမြင်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဘိယျော၊ လွန်စွာသော။ သောကော၊
 စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ အာဝိသတိ၊ ဖြစ်၏။ အနပုကံ၊ များစွာသော။
 ဒေါမနဿဉ္စ၊ နှလုံးမသာယာခြင်းသည်လည်း။ အာဝိသတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၆၁။ တာတ၊ ချစ်သား သောဏ၊ သာ အဟံ၊ ထို ငါသည်။
 အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ စိရဿံပိ၊ ကြာမြင့်မှလျှင်။ နန္ဒံ၊ ငါ့သား နန္ဒကို။ အာဂတံ၊
 ၃၅၅(၅၅၀-ပဉ္စမ)

လာလတ်သည်ကို။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။ ဘတ္ထု စ၊ လင်အား လည်းကောင်း။ မယုဉ္ဇူ၊ ငါ့အား လည်းကောင်း။ နန္ဒော၊ ငါ့သား နန္ဒကို။ ပိယော၊ ချစ်အပ်၏။ နော၊ ငါတို့၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သော။ နန္ဒော၊ နန္ဒသည်။ သရံ၊ ငါတို့ကျောင်းသို့။ ပါဝိသိ၊ ဝင်လာ၏။

၁၆၂။ တာတ၊ ချစ်သား သောဏ။ ယံ-ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ နန္ဒော၊ ငါ့သား နန္ဒကို။ ပိတုပိ၊ အဘအားလည်း။ သုပ္ပိယော၊ အလွန် ချစ်မြတ်နိုးအပ်၏။ တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဣမမ္မာ ခံရာ၊ ဤကျောင်းမှ။ နပ္ပဝသေ၊ မစွန့်ပါလင့်။ တာတ၊ ချစ်သား သောဏ။ နန္ဒော၊ ငါ့သား နန္ဒသည်။ ယံ၊ အကြင်သူကို။ ဣစ္ဆသိ၊ လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထို လုပ်ကျွေးလိုသော သူကို။ လဘတု၊ ရပါစေ။ မံ၊ ငါ့ကို။ နန္ဒော၊ ငါ့သား နန္ဒသည်။ ဥပတိဋ္ဌတု၊ လုပ်ကျွေးပါစေ။

မိခင်တို့ ကျေးဇူး

ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ ဖြစ်စေဟု မယ်တော် စကားကို ဝန်ခံ၍ “ညီထွေး နန္ဒ ...သင်သည် ကြီးသောအစုကို ရအပ်၏၊ အမိ မည်သည်ကား အလွန် ကျေးဇူးပြုပေ၏၊ မမေ့မလျော့ဖြစ်၍ လုပ်ကျွေးလော့” ဟု ညီတော် နန္ဒကို ဆုံးမတော်မူ၍ အမိ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုရကား—

- ၁၆၃။ အနုကမ္ပိကာ ပတိဋ္ဌာ စ၊ ပုဗ္ဗေ ရသဒဒီ စ နော။
မဂ္ဂေါ သဂ္ဂဿ လောကဿ၊ မာတာ တံ ဝရတေ ဣသေ။
- ၁၆၄။ ပုဗ္ဗေ ရသဒဒီ ဂေါတ္တိ၊ မာတာ ပုညပသံဟိတာ။
မဂ္ဂေါ သဂ္ဂဿ လောကဿ၊ မာတာ တံ ရေတေ ဣသေ-
ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆၃။ ဣသေ၊ ညီထွေး နန္ဒရသေ။ မာဘာနာမ၊ အမိ မည်သည်ကား။ ပုတ္တော၊ သား၌။ အနုကမ္ပိကာ၊ နူးညံ့သောစိတ် ရှိ၏။ ပတိဋ္ဌာ စ၊ တည်ရာလည်း ဖြစ်၏။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးငယ်စဉ်ကာလ၌။ နော၊ ငါတို့အား။ ရသဒဒီ စ၊ နို့ရည်ဟူသော အရသာကိုလည်း ပေးပေတတ်၏။ သဂ္ဂဿ လောကဿ၊ နတ်ရွာကိုရခြင်း၏။ မဂ္ဂေါ၊ အပြောင်းပေတည်း။ မာတာ၊

မယ်တော်သည်။ ယံ၊ အကြင် သင် ညီထွေးကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိအပ်၏။ တံ၊
ထိုသင် ညီထွေးကို။ ဝရတေ၊ တောင့်တ၏။

၁၆၄။ ဣသေ၊ ညီထွေး နန္ဒရသေ။ မာတာ၊ မယ်တော်သည်။
ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးငယ်စဉ်ကာလ၌။ ရသဒဒိ၊ နို့ရည်တည်းဟူသော အရသာကို
လည်း ပေးပေတတ်၏။ ဂေတ္တိ၊ စောင့်ရှောက်ပေတတ်၏။ မာတာ၊
အမိသည်။ ပုညပသံဟိတာ၊ ကောင်းမှု ပြုအပ်သည်နှင့် ယှဉ်၏။ သဂ္ဂဿ
လောကဿ၊ နတ်ရွာကိုရခြင်း၏။ မဂ္ဂေါ၊ အကြောင်းပေတည်း။ မာတာ၊
မယ်တော်သည်။ ယံ၊ အကြင် သင် ညီထွေးကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ၊ ထို
သင် ညီထွေးကို။ ဝရတေ၊ တောင်း၏။

မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသင့်ကြောင်း

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် အမိ ကျေးဇူးကို
ပြဆို၍ တစ်ဖန် လာလတ်၍ ထို အမိ နေရာ၌ နေသောအခါ၌ “ညီထွေး
နန္ဒ...သင်သည် လုပ်ကျွေးရခဲသော အမိကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ ရ၏။
နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့ကို မယ်တော်သည် ဆင်းရဲ ငြိုငြင်သဖြင့်
ကောင်းစွာ ကြီးစေအပ်၏။ ထို မယ်တော်ကို ယခုအခါ သင်သည် မမေ့
မလျော့ လုပ်ကျွေးလော့၊ မချို၊ မကောင်းသော သစ်သီးတို့ကို မစားစေ
လင့်” ဟုဆို၍ ပရိသတ်အလယ်၌ပင်လျှင် အမိအား လုပ်ကျွေးရခဲသော
အဖြစ်ကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုရကား -

၁၆၅။ အာကခံမာနာ ပုတ္တဖလံ၊ ဒေဝတာယ နမဿတိ။
နက္ခတ္တာနိ စ ပုစ္ဆတိ၊ ဥတု သံဝစ္ဆရာနိ စ ။လ။
၁၆၆။ တာယ နံ ပါရိစရိယာယ၊ မာတာပိတုသု ပဏ္ဍိတာ။
ဣဓေဝ နံ ပသံသန္တိ၊ ပေစ္စ သဂ္ဂေ ပမောဒတိ-
ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်ကိုးဂါထာတို့ကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

၁၆၅။ တာတ၊ ညီထွေး နန္ဒ။ မာတာနာမ၊ အမိ မည်သည်ကား။
ပုတ္တဖလံ၊ သားဆုဟု ဆိုအပ်သော အကျိုးကို။ အာကခံမာနာ၊ အလိုရှိသည်
ဖြစ်၍။ ဒေဝတာယ၊ နတ်အား။ နမဿတိ၊ ရှိခိုး၏။ နက္ခတ္တာနိ စ၊ နက္ခတ်
တို့ကို လည်းကောင်း။ ဥတုသံဝစ္ဆရာနိ စ၊ ဥတု နှစ်တို့ကို လည်းကောင်း။
ပုစ္ဆတိ၊ မေး၏။

၁၆၆။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ တဿာ၊ ထိုအမိအား။ ဥတုမ္ပိ၊ ရှေး
 ဖြစ်သော ဥတုသည်။ နှာတာယ၊ သန့်ရှင်းပြီးသော်။ ဂဗ္ဘဿ၊ ကိုယ်ဝန်၏။
 ဝေ၊ ကြမာ၊ တည်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထိုသို့ ကိုယ်ဝန်
 တည်သောကြောင့်။ ဒေါဟဠိနိ၊ ချင်ခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
 တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့ချင်ခြင်းရှိသောကြောင့်။ သာ မာတာ၊ ထိုအမိကို။
 သုဟဒါ၊ သုဟဒါ အမည်ရှိ၏ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

၁၆၇။ နန္ဒ၊ ညီချစ်နန္ဒ၊ သံဝစ္စရံ ဝါ၊ တစ်နှစ်သည် လည်း
 ကောင်း။ ဦးနံ ဝါ၊ ခုနှစ်လသည် လည်းကောင်း။ ပရိဟရိတွာ၊ လွယ်၍။
 ဝိဇာယတိ၊ ဖွား၏။ တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့ ဖွားသောကြောင့်။ သာ
 မာတာ၊ ထိုအမိကို။ ဇနယန္တိတိ စ၊ ဇနယန္တိဟူ၍လည်းကောင်း။ ဇနေတ္တိ စ၊
 ဇနေတ္တိဟူ၍လည်းကောင်း။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

၁၆၈။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ ယာ မာတာ၊ အကြင်အမိသည်။
 ထနခိရေန စ၊ နို့ရည်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဂိတေန စ၊ သိချင်းဖြင့် လည်း
 ကောင်း။ အင်္ဂပါဝုရဏေန စ၊ သားမြတ်ကြား၌ အိပ်စေ၍ ကိုယ်အတွေ့ကို
 နှံ့စေလျက် ကြီးပွားစေသဖြင့် လည်းကောင်း။ ရောဒန္တံ၊ ငိုသော။ ပုတ္တံ၊
 သားကို။ တောသေတိ၊ နှစ်သက်စေတတ်၏။ တေန ကာရဏေန၊ ထို
 အကြောင်းကြောင့်။ သာ မာတာ၊ ထိုအမိကို။ တောသေန္တိ၊ တောသေန္တိ
 ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

၁၆၉။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ တတော ပစ္ဆာ၊ ထို့နောင်မှ။ ယာ
 မာတာ၊ အကြင်အမိသည်။ ဘောရေ၊ ပြင်းစွာသော။ ဝါတာတပေ၊
 လေ နေပူသည်။ ဇာတေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ မမံကတွာ၊ မြတ်နိုးတနာပြု၍။
 ဥဒိက္ခတိ၊ ကြည့်ပေတတ်၏။ အပ္ပဇာနန္တံ၊ မသိကြား မလိမ္မာသေးသော။
 ဒါရကံ၊ မိမိသားငယ်ကို။ ပေါသေတိ၊ မွေးပေတတ်၏။ တေန၊ ထို
 ကြောင့်။ သာ မာတာ၊ ထိုအမိကို။ ပေါသေန္တိ၊ ပေါသေန္တိဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊
 ဆိုအပ်၏။

၁၇၀။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ မာတု၊ အမိ၏။ ယဉ္ဇ ဓနံ၊ အကြင်
 ဥစ္စာသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ရှိ၏။ ပိတု၊ အဘ၏။ ယဉ္ဇ ဓနံ၊ အကြင်

ဥစ္စာသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ရှိ၏။ ဥဘယံပိ၊ နှစ်ပါးသော ဥစ္စာကိုလည်း။
နော၊ ငါတို့၏။ ပုတ္တဿ၊ သားအား။ အပိ သိယာ၊ ဖြစ်ငြားအံ့လည်း
မသိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တေဿ၊ ထိုသား၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။
မာတာ၊ အမိသည်။ ဂေါပေတိ၊ စောင့်ရှောက်ပေတတ်၏။

၁၇၁။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ ပုတ္တံ၊ သားမိုက်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ပြုပါ
လော့။ ပုတ္တံ၊ သားမိုက်။ အဒံ၊ ဤအမှုကိုပြုလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မာတာ၊
အမိသည်။ ဝိညာယတိ-သိက္ခာပေတိ၊ သွန်သင်ပေ၏။ ပရဒါရေသု၊ သူတစ်
ပါး မယားတို့၌။ ပမတ္တံ၊ မေ့လျော့သော။ အနာယန္တံ၊ မရောက်လာ
သော။ ပုတ္တံ၊ သားကိုလည်းကောင်း။ နိသိထေ၊ ညဉ့်အခါ၌။ အနာယန္တံ၊
မရောက်လာသော။ ပုတ္တံ၊ သားကိုလည်းကောင်း။ ပတ္တယောဗ္ဗနေ၊ အရွယ်
သို့ရောက်ပြီးသော။ အနာယန္တံ၊ မရောက်လာသော။ ပုတ္တံ၊ သားကိုလည်း
ကောင်း။ သာယံ၊ ညဉ့်အခါ၌။ အနာယန္တံ၊ မရောက်လာသော။ ပုတ္တံ၊
သားကိုလည်းကောင်း။ ဣတိ ဣဒမဟိ ကာရဏေဟိ၊ ဤသို့သောအကြောင်း
တို့ဖြင့်။ မာတာ၊ အမိသည်။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းတတ်၏။

အမိ မလုပ်ကျွေးပြစ်

၁၇၂။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ ဧဝံ-ဣမိနာ ဝုတ္တပ္ပကာရေန၊ ဤသို့
ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြားအားဖြင့်။ ကိစ္ဆာဘတော၊ ဆင်းရဲ ငြိုငြင်သဖြင့်
သုတ်သင် မွေးကျွေးအပ်သော။ ယော ပေါသော၊ အကြင်သားသည်။
မာတု၊ အမိအား။ အပရိစာရကော၊ မလုပ်ကျွေး။ သော ပေါသော၊
ထိုသားသည်။ မာတရိ၊ အမိ၌။ မိစ္ဆာစရိဘ္ဗာန၊ မလုပ်ကျွေးသောကြောင့်။
နိရယံ၊ ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ခံရှိ၏။

အဘ မလုပ်ကျွေးပြစ်

၁၇၃။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ ဧဝံ-ဣမိနာ ဝုတ္တပ္ပကာရေန၊ ဤသို့
ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြားအားဖြင့်။ ကိစ္ဆာဘတော၊ ဆင်းရဲ ငြိုငြင်သဖြင့်
သုတ်သင်ကျွေးမွေးအပ်သော။ ယော ပေါသော၊ အကြင်သားသည်။
ပိတု၊ အဘအား။ အပရိစာရကော၊ မလုပ်မကျွေး။ သော ပေါသော၊
ထိုသားသည်။ ပိတရိ၊ အဘ၌။ မိစ္ဆာစရိဘ္ဗာန၊ မလုပ်မကျွေးသောကြောင့်။
နိရယံ၊ ငရဲ၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၇၄။ တာတ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ ခနကာမာနံ၊ ဥစ္စာကိုအလိုရှိကုန်
 သော သူတို့၏။ ခနမ္ပိ၊ ရပြီးသော ဥစ္စာသည်လည်း။ မာတရံ၊ အမိကို။
 အပရိစရိတာန၊ မလုပ်မကျွေးသောကြောင့်။ နဿတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။
 သော ပေါသော၊ ထိုအမိကို မလုပ်မကျွေးသော သားသည်။ ကိစ္ဆံ ဝါ၊ ဆင်းရဲ
 ငြိုငြင်ခြင်းသို့လည်း။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်တတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ-မယာ၊
 ငါသည်။ သုတံ၊ ကြားဖူး၏။

၁၇၅။ တာတ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ ခနကာမာနံ၊ ဥစ္စာကို အလိုရှိကုန်
 သော သူတို့၏။ ခနမ္ပိ၊ ဖြစ်ပြီးသော ဥစ္စာသည်လည်း။ ပိတရံ၊ အဘကို။
 အပရိစရိတာန၊ မလုပ်မကျွေးသောကြောင့်။ နဿတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။
 သော ပေါသော၊ ထိုအဘကို မလုပ်မကျွေးသော သားသည်။ ကိစ္ဆံ ဝါ၊
 ဆင်းရဲငြိုငြင်ခြင်းသို့လည်း။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်တတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ-
 မယာ၊ ငါသည်။ သုတံ၊ ကြားဖူး၏။

၁၇၆။ တာတ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ အာနန္ဒော စ၊ နှစ်သက်ခြင်းကိုလည်း
 ကောင်း။ ပမောဒေါ စ၊ လွန်စွာနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း။
 ဟသိတဉ္စ၊ ရယ်ရွှင်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ ကိဋ္ဌိတဉ္စ၊ မြူးထူးပျော်ပါး
 ကစားခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဧတံသဗ္ဗံ၊ ဤအလုံးစုံကို။ မာတရံ၊ အမိကို။
 ပရိစရိတာန၊ ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးသောကြောင့်။ ဝိဇာနတော၊ ပညာရှိ
 သောသားအား။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ လဗ္ဘံ၊ ရအပ်၏။

၁၇၇။ တာတ၊ ညီထွေး နန္ဒ။ အာနန္ဒော စ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို
 လည်းကောင်း။ ပမောဒေါ စ၊ လွန်စွာနှစ်သက်ခြင်းကို လည်းကောင်း။
 ဟသိတဉ္စ၊ ရယ်ရွှင်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ ကိဋ္ဌိတဉ္စ၊ မြူးထူးပျော်ပါး
 ကစားခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဧတံသဗ္ဗံ၊ ဤအလုံးစုံကို။ ပိတရံ၊ အဘကို။
 ပရိစရိတာန၊ ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးသောကြောင့်။ ဝိဇာနတော၊ ပညာရှိ
 သောသားအား။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ လဗ္ဘံ၊ ရအပ်၏။

သင်္ဂဟတရား ၄-ပါး

၁၇၈။ တာတ၊ အမောင်နန္ဒ။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလူ့ရွာ၌။ မာ-
 တာပိတုနံ၊ အမိအဘတို့အား။ ယံ ဒါနဉ္စ၊ အကြင်ပေးအပ်သော ဝတ္ထု

သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တံ ဒါနဉ္စ၊ ထိုပေးအပ်သောဝတ္ထုကိုလည်း။
ဒါတဗ္ဗံ၊ ပေးအပ်၏။ ယံ ပိယဝါစဉ္စ၊ အကြင်ချစ်ဖွယ်သော စကားသည်
လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တံ ပိယဝါစဉ္စ၊ ထိုချစ်ဖွယ်သော စကားကိုလည်း။
ဘဏိတဗ္ဗံ၊ ပြောဆိုအပ်၏။ ယာ အတ္ထစရိယာ စ၊ အကြင်ဖြစ်သောကိစ္စ
ကို ပြီးစေသောအားဖြင့် အကျိုးကို ကျင့်ခြင်းသည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။
သာ အတ္ထစရိယာ စ၊ ထိုဖြစ်သောကိစ္စကို ပြီးစေသောအားဖြင့် အကျိုးကို
ကျင့်ခြင်းကိုလည်း။ စရိတဗ္ဗံ၊ ကျင့်အပ်၏။ တတ္ထ တတ္ထ၊ ထိုထိုအရပ်၌။
ယထာရဟံ၊ ထိုက်သည် အားလျော်စွာ။ ဓမ္မေသု၊ ကြီးသောသူတို့အား
အရိအသေပြုအပ်သော ကုသိုလ်တရားတို့၌။ ယာ သမာနတ္တတာ စ၊ အကြင်
ကိုယ်နှင့် ထပ်တူ ကျင့်အပ်သော အဖြစ်သည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သာ-
သမာနတ္တတာ စ၊ ထိုကိုယ်နှင့် ထပ်တူကျင့်အပ်သော အဖြစ်ကိုလည်း။
ကာတဗ္ဗာ၊ ပြုအပ်၏။

၁၇၉။ တာတ၊ အမောင်နန္ဒ။ လောကေ၊ လောက၌။ ဧတေခေါ-
သင်္ဂဟာ၊ ဤလေးပါးသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့သည်။ ယာယတော၊ သွား
သော။ ရထဿ၊ ရထား၏။ အာဏိဝ၊ နားစောင့်ကဲ့သို့တည်း။ ဧတေစ-
သင်္ဂဟာ၊ ဤလေးပါးသော အင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ကိုလည်း။ နာဿု၊ မဖြစ်စေ
ကုန်ငြားအံ့။ ပုတ္တကာရဏာ၊ သားဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ မာတာ၊
အမိသည်။ န ဘဒေယျ၊ မဖြစ်ရာ။

၁၈၀။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ ပုတ္တကာရဏာ၊ သားကိုစွဲ၍။ ပိတာ ဝါ၊
အဘသည်မူလည်း။ ပုဇံ ဝါ၊ ပုဇော်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ မာနံ ဝါ၊
မြတ်နိုးခြင်းကို လည်းကောင်း။ လတေထ၊ ရရာ၏။ ယသ္မာ စ၊ အကြင်
ကြောင့်လည်း။ ဧတေ၊ ဤလေးပါးတို့သည်။ သင်္ဂဟာ၊ သင်္ဂဟဝတ္ထု
မည်ကုန်၏။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သမ္ပဝေက္ခန္တိ၊ ကောင်းစွာရှုကုန်
၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ ထိုလေးပါးလော အင်္ဂဟဝတ္ထုတို့သည်။
မဟတ္တံ၊ မြတ်သောအဖြစ်သို့။ ပပေျါန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ ပသံသာစ၊ ချီး
မွမ်းခြင်းငှာ ထိုက်ကုန်သည်လည်း။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၈၁။ မာတာပိတရော၊ အမိအဘတို့ကို။ ပုတ္တာနံ၊ သားတို့၏။
ဗြဟ္မာတိ၊ ဗြဟ္မာဟူ၍ လည်းကောင်း။ ပုဗ္ဗာစရိယာတိ၊ လက်ဦးဆရာဟူ၍
လည်းကောင်း။ ဝုစ္စရေ၊ ဆိုအပ်ကုန်၏။

မိဘကို ရှိခိုးသင့်ကြောင်း

၁၀၂။ နန္ဒ၊ ညီထွေး နန္ဒ၊ မာတာပိတရော၊ အမိအဘတို့သည်။
 ပုတ္တာနံ၊ သားတို့၏။ အဝဟုနေယျော စ၊ ဆောငီ၍ ပူဇော်အပ်သောဝတ္ထု
 ကိုလည်း ခံထိုက်၏။ ပဇာယ၊ သား၌။ ယသ္မာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ အနု-
 ကမ္ပကာ၊ အစဉ်သနားခြင်း ရှိကုန်၏။ တသ္မာတိ၊ ထို့ကြောင့်သာလျှင်။
 နေ၊ ထိုမိဘတို့ကို။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသောသားသည်။ အနွေနစ၊
 ထမင်းဖြင့် လည်းကောင်း။ အထော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ပါနေန စ၊ အဖျော်
 ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝတ္ထေန စ၊ အဝတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ သယနေန စ၊
 အိပ်ရာနေရာဖြင့် လည်းကောင်း။ ဥစ္စာဒနေန စ၊ ခြေလက် ဆုပ်နယ်ခြင်း
 ဖြင့် လည်းကောင်း။ နှာပနေန စ၊ ရေနှေးရေအေးတို့ဖြင့် ရေချိုးစေခြင်း
 ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပါဒါနံ၊ ခြေတို့ကို။ ဓောဝနေန စ၊ ဆေးသဖြင့်
 လည်းကောင်း။ နမဿေယျ စ၊ ရှိလည်းခိုးရာ၏။ သက္ကရေယျ စ၊ အရို
 အသေကိုလည်း ပြုရာ၏။

၁၀၃။ နန္ဒ၊ ညီထွေးနန္ဒ။ မာတာပိတူသု၊ အမိအဘတို့၌။ တာယ-
 ပါရိစရိယာယ၊ ထိုသို့ လုပ်ကျွေးခြင်းကြောင့်။ နံ၊ ထိုသားကို။ ပဏ္ဍိတော၊
 ပညာရှိဟူ၍။ ပုစ္စတိ၊ ဆုံအပ်၏။ ဣဓေ၊ ဤလူ့ ပြည်၌ပင်လျှင်။ နံ၊ ထို
 မိဘတို့၌ လုပ်ကျွေးသောသားကို။ ပသံသန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။ ပေစ္စ၊
 တမလွန်ဘဝ၌။ သဂ္ဂ၊ နတ်ပြည်၌။ ပမောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် မြင်းမိုရ်တောင်မင်းကို လိမ့်စေဘိ
 သကဲ့သို့ ဓမ္မဒေသနာကို ပြီးစေတော်မူ၏။ ထိုဓမ္မဒေသနာတော်ကို နာရ၍
 အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့သည် မိမိတို့
 ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ ကြည်ညိုကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော
 မင်းတို့ကို ငါးပါးသော သီလတို့၌ တည်စေတော်မူပြီးလျှင် “အလှူပေး
 ခြင်း အစရှိသည်တို့၌ မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြကုန်လော့” ဟု ဆုံးမတော်မူ၍
 လွှတ်လိုက်၏။ အလုံးစုံသော မင်းတို့သည်လည်း တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၍
 အသက်၏ အဆုံး၌ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်၏။ နောင်တော် သောဏ
 ပညာရှိရသေ့၊ ညီတော်နန္ဒပညာရှိ ရသေ့ တို့သည်လည်း အသက်ထက်ဆုံး
 မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ကို လုပ်ကျွေး၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏အဆုံး၌ မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား—ယခုအခါ မြတ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်ကုန်သော မယ်တော် မဟာမာယာ၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးတို့သည် ထိုအခါ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ညီတော်အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ နန္ဒပညာရှိရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ မနောဇာမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မထေရ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ တစ်ပါးကုန်သော မထေရ်တို့သည်လည်းကောင်း ထိုအခါ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းတို့ ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ နှစ်ဆယ့်လေးခေါက်စီ အရေအတွက်ရှိသော စစ်သည်တို့ ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သောဏပညာရှိရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

သောဏ၊ နန္ဒ၊ နည်းအရာ၊ နှစ်ပါးမိဘ လုပ်ကျွေးကြ။

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သောဏနန္ဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင်
 ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ
 ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍
 ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာအကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်
 တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိ ဘုရားရှင်၏ အရှေ့ မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်
 မယ်တော် အရှင်မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော်
 ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာ ပြန်ဆိုအပ်သော
 သတ္တတိနိပါတ် ကျမ်း၌ နှစ်ခုသောဇာတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော
 သတ္တတိနိပါတ်ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသောသဒ္ဒါ၏ အစဉ်အနက်၏ အစဉ်
 အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

တ္ထောဝတာ -

မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိဓျေ၊ ဝသတာ မန္တိရေ ရမေ။
 ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

တ္ထောဝတာ၊ ဤမျှသောစကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ
 သော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော၊ မန္တိရေ၊
 အမရပူရမြို့တော်သည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရား
 မြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်း
 သုံးနေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူ
 တို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ဇာတ်ပေါင်း နှစ်ဇာတ်
 တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သတ္တတိနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်း
 သို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

သတ္တတိနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ့ ပြီး၏။

ပုံ စေတီ ခုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

အသိတိ နိပါတ်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - စူဠဟံသဇာတ်

တပည့်လိမ္မာကြောင့် ဆရာသေဘေးမှလွတ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “သုမ္မခ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠဟံသဇာတ်ကို ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်၏ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်စား အသက်ကိုစွန့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားသခင်ကို သတ်စိမ့်သောငှာ စေလွှတ်ကုန်သော လေးသမားတို့တွင် အလုံးစုံသော လေးသမားတို့၏ ရှေးဦးစွာ လွတ်အပ်သော လေးသမားသည် လာလတ်၍ “အရှင်ဒေဝဒတ်...အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်ကို သတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ။ ဘုရားသခင်သည် ကြီးသော တန်ခိုးရှိ၏၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ဆို၏။ “ဒါယကာ...မသင့်၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မသတ်လင့်လော့၊ ငါသည်ပင်လျှင် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်အံ့” ဟုဆို၍ သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၏ အနောက်အရပ်ဝယ် စင်္ကြံကြွတော်မူသည်ရှိသော် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ တက်

လတ်၍ ယန္တရားအဟုန်ဖြင့် ကြီးစွာသော ကျောက်ကိုယူ၍ “ဤကျောက်
 ဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို ငါသတ်အံ့” ဟုကြံ၍ လှိမ့်၏။ တောင်ထွတ်နှစ်ခုတို့
 သည် တကွလာလတ်ကုန်၍ ထိုကျောက်ကို ခံလင့်ကုန်၏။ ထိုကျောက်မှ
 ကျောက်ချပ်လွှာသည် ကွာ၍ ဘုရားသခင် ခြေမတော်ကို ခတ်မိ၍ သွေးကို
 ဖြစ်စေ၏။ ကြီးစွာသော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဇီဝကသည် ဘုရား
 သခင်ခြေမတော်ကို ဓားငယ်ဖြင့်ခွဲ၍ မကောင်းသောသွေးကို ထုတ်ပြီးလျှင်
 ပုပ်သော အသားတော်ကိုပယ်၍ ဖန်ဆေးသဖြင့် ဆေးလိမ်းကျံ၍ အနာ
 မရှိသည်ကိုပြု၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေ့နေ့ကဲ့သို့လျှင် ရဟန်း
 အပေါင်း ခြံရံလျက် တင့်တယ်လှစွာသော ဘုရား၏ စံပယ်ခြင်းဖြင့် ကြွ
 တော်မူ၏။

နာဠာဂိရိဆင်နှင့်တိုက်

ထိုအခါ ဘုရားသခင်ကိုမြင်၍ ဒေဝဒတ်သည် ကြံ၏။ “ဂေါတမ၏
 အဆင်း၏ သင့်တယ်ခြင်းအစုသို့ ရောက်သောကိုယ်ကို မြင်သည်ရှိသော်
 တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူဖြစ်သောသူသည် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊
 အဇာတသတ် မင်းကြီး၏ နာဠာဂိရိ အမည်ရှိသော ဆင်တော်သည် အလွန်
 ကြမ်းကြုတ်၏။ ခက်ထန်၏။ လူကို သတ်တတ်၏။ ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူး၊
 တရားဂုဏ်ကျေးဇူး၊ သံဃာဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကိုမသိ၊ ထို နာဠာဂိရိ ဆင်
 တော်သည် ဂေါတမကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍
 ထိုဒေဝဒတ်သည် သွား၍ အဇာတသတ် မင်းကြီးအား ထိုအကြောင်းကို
 ကြား၏။ အဇာတသတ်မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဆင်ထိန်းကို
 ခေါ်စေပြီးလျှင် “အချင်းဆင်ထိန်း....နက်ဖြန် နာဠာဂိရိ ဆင်တော်ကို ယစ်
 အောင်ပြု၍ နံနက်စောစောကလျှင် ရှင်ဂေါတမနှင့် ခရီးရင်ဆိုင် လွတ်
 လော့” ဟုဆို၏။ ဒေဝဒတ်သည်လည်း ထိုဆင်ထိန်းကို “ဒါယကာ....
 သင်သည် တစ်ပါးသောနေ့၌ ထိုဆင်တော်ကို အဘယ်မျှလောက် သုရာကို
 တိုက်သနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အရှင်ဘုရား....ရှစ်ဖောင်းအိုးကို တိုက်
 ပါ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “ထိုသို့တိုက်ပြီးကား နက်ဖြန် သင်သည် ထို
 နာဠာဂိရိ ဆင်တော်ကို တစ်ဆယ်ခြောက်ဖောင်းအိုးကိုတိုက်၍ ရဟန်း
 ဂေါတမ ဆွမ်းခံသွားသောခရီးသို့ ရှေးရှုလွတ်လော့” ဟု ဆို၏။ ထို
 ဆင်ထိန်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ အဇာတသတ် မင်းကြီးသည်
 “နက်ဖြန် နာဠာဂိရိ ဆင်တော်ကို သုရာယစ်သည်ကိုပြု၍ မြို့၌ လွတ်ကုန်

လတ္တံ့ ၊ မြို့သူအပေါင်းတို့သည် နံနက်စောစောကလျှင် အလုံးစုံသော ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို ပြုကုန်၍ ခရီးလမ်းမသို့ မသွားကြကုန်လင့်”ဟု မြို့၌ စည်လည်စေတော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည်လည်း နန်းတော်မှဆင်းခဲ့၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့သွားပြီးလျှင် ဆင်ထိန်းတို့ကိုခေါ်၍ “အချင်းတို့...ငါတို့သည် မြင့်သောအရာ၌ ရှိသောသူကို နိမ့်သောအရာ၌လည်းကောင်း၊ နိမ့်သောအရာ ရှိသောသူကို မြင့်သောအရာ၌လည်းကောင်း တည်စေခြင်းငှာ တတ်နိုင်ကုန် ၏။ သင်တို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အကယ်၍ အလိုရှိကုန်အံ့၊ နက်ဖြန် နံနက်စောစောကလျှင် နာဠာဂိရိဆင်တော်ကို ထက်လှစွာသောတစ်ဆယ့် ခြောက်လုံးသော အရက်ကိုတိုက်၍ ဂေါတမလာသောအခါ လုံမချွန်း တောင်းတို့ဖြင့် ထိုးဖောက်ကုန်လျက် အမျက်ထွက်စေပြီးလျှင် ဆင်တင်းကုပ် ကို ချိုးဖျက်စေ၍ ရဟန်းဂေါတမ သွားသော ခရီးကို ရှေ့ရှုလွှတ်၍ ဂေါတမကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်လော့”ဟုဆို၏။ ထိုဆင်ထိန်း တို့သည် “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ ထိုအကြောင်းသည် အလုံးစုံသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နှံ့၏။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၌ မြတ်နိုးကုန်သော ဒါယကာတို့သည် ထို စကားကို ကြားကုန်၍ ဘုရားသခင်သို့ ကပ်ကုန်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား... ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းကြီးနှင့် တကွ တပေါင်းတည်း ဖြစ်၍ နက်ဖြန် အရှင်ဘုရားတို့ ကြံရောက်တော်မူသော ခရီး၌ နာဠာဂိရိဆင်တော် ကို လွှတ်ပါလတ္တံ့ ၊ နက်ဖြန် ဆွမ်းခံကြွတော် မမူပါလင့်၊ ဤ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌သာလျှင် နေတော်မူပါကုန်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်း တော်၌သာလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါကုန် အံ့”ဟု လျှောက်ကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း “နက်ဖြန် ဆွမ်းခံမသွားအံ့”ဟု မိန့်တော်မူဘဲ “ငါဘုရားသည် နက်ဖြန် နာဠာဂိရိ ဆင်ကြမ်းကို ဆုံးမတော်မူသဖြင့် တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော်မူ၍ တိတ္ထိတို့ကို နှိမ်နင်းလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှာ မသွားမူ၍လျှင် ရဟန်း အပေါင်းခြံရံလျက် မြို့မှထွက်၍ ဝေဠုဝန် ကျောင်းသို့သာလျှင် ငါလာအံ့၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌နေကုန်သော လူအပေါင်းတို့သည်လည်း များစွာကုန်သော ဆွမ်းခွက်တို့ကို ယူခဲ့ကုန်၍ ဝေဠုဝန် ကျောင်းသို့လျှင် လာလတ်ကြကုန် လတ္တံ့ ၊ နက်ဖြန် ကျောင်းတော်၌သာလျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဤအကြောင်းဖြင့် ထိုသူတို့အား သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုပြည်သူတို့သည်

ဘုရားသခင် သည်းခံတော်မူခြင်းကို သိကုန်လျှင် ဆွမ်းခွက်တို့ကို ဆောင် ယူခဲ့ကုန်၍ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌သာလျှင် အလှူ ပေးကြကုန်အံ့” ဟု ဖဲကြလေကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ပထမယာမ၌ တရားဟောတော်မူ၍ မဇ္ဈိမယာမ၌ ပြဿနာကို ဖြေတော်မူ၍ ပစ္ဆိမယာမ ပထမအစ၌ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ကျိန်းအိပ်တော်မူခြင်းကို ကျိန်းအိပ်တော်မူပြီးလျှင် ဒုတိယ အစ၌ ဖလသမာပတ်ဖြင့် လွန်စေတော်မူ၍ တတိယအစ၌ မဟာကရုဏာ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ ကျွတ်ထိုက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို ကြည့်တော်မူသည်ရှိသော် နာဠာဂိရိဆင်ကြမ်းကို ဆုံးမတော်မူသဖြင့် ရှစ် သောင်းလေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ အကျွတ်တရားရမည်ကို မြင်တော် မူ၍ ထိုည၌သည် လင်းလက်သော် ပြုအပ်ပြီးသော ကိုယ်လက် သုတ်သင် ခြင်း ကိစ္စရှိတော်မူသည်ဖြစ်၍ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “အာနန္ဒာ...ယနေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင်ဖြစ်ကုန်သော တစ် ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကုန်သော ကျောင်းတိုက်ကြီးတို့၌ အလုံးစုံကုန်သော ရဟန်းတို့ အား ငါ ဘုရားနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်စံမိသောငှာ ကြားချေ လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ဘုရားသခင် မိန့် တော်မူတိုင်း ပြု၏။ အလုံးစုံကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ စည်းဝေးကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ ဆင်ထိန်းထို့ သည် ဒေဝဒတ်ဆုံးမတိုင်း ကျင့်ကုန်၏။ များစွာသော အစည်းအဝေးသည် ဖြစ်၏။

သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော လူတို့သည် “ယနေ့ ဘုရားတည်း ဟူသော ဆင်မြတ်အား တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သောဆင်နှင့် စစ်ထိုးခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့ သတတ်၊ နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာမရှိသော ဘုရား၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် နာဠာဂိရိ ဆင်ကြမ်းကို ဆုံးမတော်မူသည်ကို ကြည့်ကြကုန်အံ့” ဟု ကြံ၍ ပြာသာဒ်ရှည်၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်း၊ အိမ်အမိုး အစရှိသည်တို့ကို တက်၍ တည်ကုန်၏။

မသဒ္ဓါ မကြည်ညိုကုန်သော မိစ္ဆာအယူရှိကုန်သော သူတို့သည် ကား “နာဠာဂိရိဆင်တော်သည် အလွန် ကြမ်းကြုတ်၏၊ ခက်ထန်၏၊ လူကို

သတ်တတ်၏။ ဘုရားအစရှိသည်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိ၊ ထိုနာဠာဂီရိ ဆင်တော်သည် ယနေ့ ရှေ့အဆင်းတူသော အဆင်းရှိသော ရဟန်း ဂေါတမကို ဖျက်ဆီး၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလတ္တံ့ ၊ ယနေ့ ငါတို့ ရန်သူ၏ပျက်စီးခြင်းကို မြင်ရကုန်လတ္တံ့” ဟုကြံ၍ ပြာသာဒ်ထက် အစရှိသည်တို့၌ တည်ကုန်၏။

နာဠာဂီရိ ဆင်သည်လည်း ဘုရားသခင် ကြွတော်မူလတ်သည်ကို မြင်လျှင် လူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်လျက် အိမ်တို့ကို ဖျက်ဆီးပြီး၍ လည်းတို့ ကို မှန်မှန်ညက်ညက် ကျေစေလျက် နှာမောင်းကို မြှောက်၍ နားရွက်အမြီး တို့ကို ထောင်လျက် တောင်ကြီးကဲ့သို့ လွှမ်းမိုး၍ အကြင်အရပ်၌ ဘုရား သခင် ရှိတော်မူ၏။ ထိုအရပ်သို့ ရှေးရှုပြေးလာ၏။ ထိုနာဠာဂီရိဆင် လာလတ်သည်ကို မြင်၍ ရဟန်းတို့သည် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့သောစကားကို နားတော်လျှောက်ကုန်၏။ “ဘုန်းတော် ကြီးသော အရှင်ဘုရား....နာဠာဂီရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်း၏၊ ခက်ထန်၏၊ လူကို သတ် တတ်၏၊ ဤအရပ်သို့ ကြွတော်မူပါလင့်။ စင်စစ်သော်ကား ဤ နာဠာ ဂီရိဆင်သည် ဘုရားအစရှိသည်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုမသိပါ။ ဘုန်းတော် ကြီး သော အရှင်ဘုရား.... အရှင်ဘုရားသည် နောက်သို့ ဆုတ်တော်မူပါလော့၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော အရှင်ဘုရား.... အရှင်ဘုရား သည် နောက်သို့ ဆုတ်တော်မူပါလော့” ဟု နားတော် လျှောက်ကြကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့....သင်တို့သည် မကြောက်ကြ ကုန်လင့်၊ ငါဘုရားသည် နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကို ဆုံးမခြင်းငှာ စွမ်းနိုင် တော်မူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုသို့မိန့်တော်မူသောအခါ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ဘုရားသခင်ကို တောင်းပန်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင် ဘုရား.... အဘအားဖြစ်သော ကိစ္စမည်သည်ကား သားကြီး၏ ဝန်တည်း၊ အကျွန်ုပ်သည်လျှင် ထို နာဠာဂီရိဆင်ကြမ်းကို ဆုံးမပါအံ့” ဟု တောင်းပန် ၏။ ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “သာရိပုတြာ....ဘုရားအားတော်မည်သည်ကား တစ်ပါးတည်း၊ သာဝက တို့အားလည်း တစ်ပါးတည်း၊ သင်သည် ရပ်လေ” ဟု တားမြစ်တော်မူ၏။ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်အတူ များသောအားဖြင့် ရှစ်ကျိပ်ကုန်သော မဟာ သာဝကတို့သည်လည်း တောင်းပန်ကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်

အလုံးစုံသော သာဝကတို့ကို တားမြစ်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်၌ အားကြီးစွာသော ချစ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ သည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ “ဆင်သည် ငါ့ကို ရှေး ဦးစွာ သတ်ပါစေ” ဟု ဘုရားသခင်အကျိုးငှာ မိမိအသက်ကို စွန့်သဖြင့် သွား၍ ဘုရားသခင်ရှေ့တော်၌ ရပ်၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာကို ဘုရား သခင်သည် “အာနန္ဒာ.... ဖဲလလော့၊ ငါ့ဘုရားရှေ့တော်၌ သင် မရပ် လင့်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ဘုရား သခင်ကို ဤသို့ နားတော်လျှောက်ပြန်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင် ဘုရား.... ဤ နာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်း၏၊ ခက်ထန်၏၊ လူကို သတ် တတ်၏၊ ကမ္ဘာလောင်မီးနှင့်တူ၏၊ ရှေးဦးစွာ အကျွန်ုပ်ကို သတ်စေ၍ နောက်မှ အရှင်ဘုရားထံတော်သို့ လာပါစေလော့” ဟု အရှင်အာနန္ဒာသည် နားတော်လျှောက်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်အောင် မြစ်တော်မူသော်လည်း ထိုရှေ့တော်၌သာလျှင် ရပ်၏၊ နောက်သို့မဆုတ်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို တန်ခိုးတော်၏အစွမ်းဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ် စေတော်မူ၍ ရဟန်းတို့၏အလွယ်၌ ချထားတော်မူ၏။

ဆင်ကို ဆုံးမတော်မူခြင်း

ထိုခဏ၌ မိန်းမတစ်ယောက်သည် နာဠာဂိရိဆင်ကိုမြင်လျှင် သေ ဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍ ခါးပိုက်ဖြင့်ချီခဲ့သော သားငယ်ကို နာဠာဂိရိ ဆင်၏လည်းကောင်း၊ ဘုရားသခင်၏လည်းကောင်း အလယ်ကြား၌ စွန့်၍ ပြေးလေ၏။ နာဠာဂိရိဆင်သည် ထို မိန်းမကို လိုက်ပြီးလျှင် ပြန်လည်၍ သူငယ်အထံသို့ သွား၏။ ထိုအခါ သူငယ်သည် သည်းစွာသော အသံဖြင့် ငိုမြည်တမ်း၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နာဠာဂိရိဆင်ကို ရည် မှတ်တော်မူ၍ ထို နာဠာဂိရိဆင်ကိုပင်လျှင် မေတ္တာဖြင့်နဲ့စေ၍ သာယာ စွာသော ဗြဟ္မာမင်း၏အသံနှင့်တူသော အသံတော်ကို မြက်တော်မူ၍ “အို.... နာဠာဂိရိဆင်.... သင့်ကို တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးသော သုရာတို့ကိုသောက်စေ၍ ယစ်ခြင်းကို ပြုကုန်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသောသူကို ဤဆင်သည် ဖမ်း လတ္တံ့ ဟုကြံ၍ မပြုကုန်၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ့ဘုရားကို ဖမ်းယူလတ္တံ့ ဟု ကြံ၍ ပြုကုန်၏၊ အကြောင်းမဟုတ်သည်၌ မြင်းခေါင်း အစရှိသည်တို့ကို ပင်ပန်းစေလျက် သင်မသွားလင့်၊ ဤ ငါ့ဘုရားအထံသို့ လာလှည့်” ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ထို နာဠာဂိရိဆင်သည် ဘုရားသခင်စကားတော်ကို ကြား

လျှင် မျက်စိတို့ကိုဖွင့်၍ ဘုရားသခင် အဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်း၊ အသရေကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ရရကား ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ကြောင့် သုရာယစံခြင်း ပြေသည်ဖြစ်၍ နှာမောင်းကိုချသဖြင့် နှာရွက်တို့ကို တွဲလျားချလျက်သွား၍ ဘုရားသခင် ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်၏။ ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်ကို ဘုရားသခင်သည် “နာဠာဂိရိ... သင်သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ဆင်တည်း၊ ငါကား ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်တည်း၊ ဤနေ့မှစ၍ မကြမ်းတမ်းလင့်၊ မခက်ထန်လင့်၊ လူတို့ကိုမသတ်လင့်၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌ မေတ္တာစိတ်ကို အဖန်တလဲလဲ ပွားစေလော့” ဟု မိန့်တော်မူလျက် လက်ယာလက်ကို ဆန့်တော်မူ၍ ဦးကင်း၌ သုံးသပ်တော်မူလျက် ဆုံးမတော်မူလိုရကား -

မာ ကုဉ္ဇရ နာဂမာသဒေါ၊
 ဒုက္ခော ဟိ ကုဉ္ဇရ နာဂ မာသဒေါ။
 န ဟိ နာဂ ဟာဘဿ ကုဉ္ဇရ၊
 သုဂတိ ဟောတိ ဣတော ပရာယဏော။
 မာ စ မဒေါ မာ စ ပမာဒေါ၊
 န ဟိ ပမတ္တာ သုဂတိံ ဝဇန္တိတေ။
 တုညေဝ တထာ ကရိဿသိ၊
 ယေန တံ သုဂတိံ ဂမိဿသိ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

နာဂ၊ တောင်နှင့်တူသော။ ကုဉ္ဇရ၊ ဆင်မင်း။ မာ မာသဒေါ၊ သူတစ်ပါးကို ငြည့်ဦးဆဲ မနှိပ်စက်လင့်။ ကုဉ္ဇရ၊ နှာမောင်းရှိသော။ နာဂ၊ ဆင်မင်း။ မာသဒေါ၊ သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်းသည်။ ဒုက္ခော ဟိ၊ ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းသာလျှင်တည်း။ နာဂ၊ တောင်ကဲ့သို့ ကြီးမြင့်သော။ ကုဉ္ဇရ၊ ဆင်မင်း။ ဟိ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဟာဘဿ၊ သူတစ်ပါးကိုနှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသောသူအား။ ဣတော၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ။ ပရာယဏော၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားသည် ရှိသော်။ သုဂတိံ၊ သုဂတိဘဝသို့ လားရသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

နာဂ၊ နာဠာဂိရိဆင်မင်း။ တံ၊ သင်သည်။ မာစမဒေါ၊ မာန်လည်း မယစ်လင့်။ မာစ ပမာဒေါ၊ မေ့လည်း မမေ့မလျော့သင့်။ ဟိ၊ ထိုစကား

သည် မှန်၏။ ပမတ္တာ၊ မေ့လျော့ကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ သုဂတိ၊ နတ်ရွာသို့။ နဝဇန္တိ၊ မသွားကုန်။ ယေန၊ အကြင်ကောင်းမှု ဖြင့်။ တုံ၊ သင်သည်။ သုဂတိ၊ နတ်ရွာသို့။ ဂမိဿသိ၊ သွားရလတ္တံ့။ တေန၊ ထိုကောင်းမှုကို။ တုညေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။ တထာ၊ ထိုအခြင်း ဖြင့်။ ကရိဿသိ၊ ပြုလော့။

ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍ တရားဟောတော်မူလျှင် ထိုနာဠာဂိရိဆင်၏ ကိုယ်အလုံးသည် ပီတိဖြင့် မပြတ်တွေ့၏။ ထိုနာဠာဂိရိဆင်သည် အကယ်၍ တိရစ္ဆာန် မဖြစ်အံ့၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရလတ္တံ့သတတ်၊ လူတို့သည် ထိုတန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရကုန်၍ ပဲ တင်ထပ်စေကုန်၏၊ လက်ပန်းပေါက် ခတ်ကုန်၏။ ကောင်းစွာဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ကို ပစ်ကြကုန်၏။ ထိုရွှေငွေအစရှိသော ရတနာ တန်ဆာတို့သည် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဖုံးအုပ်မိကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ နာဠာ ဂိရိဆင်သည် ဓနပါလ်ဆင်ဟူ၍ တွင်၏။ ထိုဓနပါလ်ဆင်ကြမ်းကို ဆုံးမ တော်မူသော အစည်းအဝေး၌ကား ချစ်သောင်းလေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အဖျော်ကို သောက်ရကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဓနပါလ်ဆင်ကို ငါးပါးသောသီလတို့၌ တည်စေတော်မူ၏။ ထိုဓနပါလ်ဆင်သည် နှာမောင်းဖြင့် ဘုရားသခင် ခြေတော်၌ မြေမှုန့်တို့ကိုယူ၍ ဦးခေါင်းထက်၌ ကြဲမြောက်သဖြင့် ရှိသေ တုပ်ဝပ်လျက် နောက်ဆုတ်သွားသဖြင့် မြင်ကောင်းသောအရပ်၌ တည်လျက် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ပြန်လာသဖြင့် ဆင်တင်းကုပ်သို့ ဝင်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ယဉ်ကျေးသော ဆင်တကာတို့ထက် အထူးသဖြင့် ယဉ်ကျေး သည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မညှဉ်းဆဲပြီ။

ဘုရားဘခင်သည် နှလုံးတော်အလိုပြီးခြင်းသို့ ရောက်တော်မူသည် ဖြစ်၍ “အကြင်သူတို့သည် အကြင်ဥစ္စာကို ပစ်ကြဲအပ်၏၊ ထိုဥစ္စာသည် ထိုသူတို့အားသာလျှင် ဖြစ်စေသတည်း” ဟု ခံဋ္ဌာန်တော်မူ၍ “ယနေ့ ငါဘုရားသည် ကြီးစွာသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြုတော်မူအပ်ပြီ၊ ဤ ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ ဆွမ်းအလှိုငှာ သွားခြင်းသည် မသင့်လျော်ပြီ” ဟု နှလုံးသွင်း တော်မူ၍ တိတ္ထိတို့ကို နှိမ်နင်းတော်မူသဖြင့် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ရန်ကို အောင်မြင်ခြင်းသို့ရောက်သော မင်းကဲ့သို့ ရာဇဂြိုဟ်မှ ထွက်တော် မူခဲ့ပြီးလျှင် ဝေဠုငန်ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူ အပေါင်းတို့သည် များစွာသော ဆွမ်း အဖျော်
 ခဲဖွယ် ဘောဇဉ် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ကိုယူခဲ့၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်
 သို့ သွားကုန်၍ ကြီးစွာသော အလှကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ထိုနေပါလဆင်ကို
 ဆုံးမတော်မူသောနေ့ ညချမ်းအခါ၌ တရားသဘင်ကိုပြည့်စေ၍ နေကုန်
 သော ရဟန်းတို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ အဘယ်သို့ ဖြစ်စေကုန်
 သနည်း ဟူမူကား “ငါ့ရှင်တို့ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
 ဘုရားသခင်အကျိုးငှာ မိမိအသက်ကိုစွန့်သဖြင့် ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုပေ
 ၏။ နာဠာဂိရိဆင်ကို မြင်၍ ဘုရားသခင်သည် သုံးကြိမ်မြင်တော်မူသော်
 လည်း မဆုတ်နစ်၊ ငါ့ရှင်တို့ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် အံ့ဖွယ် ရှိစွာ
 ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုပေ၏” ဟု အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အား ချီးမွမ်း
 ပြောပခြင်းစကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “အာနန္ဒာ
 ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားသည် ဖြစ်၏” ဟု သိတော်မူလျှင် “ထိုအရပ်သို့
 ငါဘုရားသည် သွားအပ်၏” ဟု ကြံတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋ်တော်မှ ထွက်ကြ
 တော် မှုခဲ့သဖြင့် ကြွလာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်
 စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်
 သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော် လျှောက်ကုန်လတ်
 သော် “ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် အာနန္ဒာသည် ငါဘုရား၏
 အကျိုးငှာ မိမိအသက်ကို စွန့်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အာနန္ဒာ
 သည် တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး၌ ဖြစ်သော်လည်း ငါဘုရား၏ အကျိုးငှာ မိမိ
 အသက်ကို စွန့်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်ဟော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ မဟိံသကတိုင်း
 သာဂလမြို့၌ သာဂလအမည်ရှိသော မင်းသည် တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏။
 ထိုအခါ မြို့မှ မနီးမဝေးသော တစ်ခုသော မုဆိုးတို့ရွာ၌ တစ်ယောက်သော
 မုဆိုးသည် ကျော့ကွင်းတို့ဖြင့် ငှက်တို့ကို ထောင်ပြီးလျှင် မြို့၌ ရောင်းချ၍
 အသက်မွေး၏။ သာဂလမြို့မှလည်း မနီးမဝေးသော အရပ်၌ အခန်း
 တစ်ဆယ်နှစ်ယူဇနာရှိသော ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော ပဒုမ္မာကြာဖြင့်
 ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မာနုသိယ အမည်ရှိသော အိုင်သည် ရှိ၏။ ထို မာနုသိယ
 ပဒုမ္မာအိုင်၌ အထူးထူး အပြားပြား ရှိကုန်သော များစွာကုန်သော ငှက်
 အပေါင်းတို့သည် သက်ကုန်၏။ ထို ငှက်မုဆိုးသည် ထို မာနုသိယ ပဒုမ္မာ
 ကြာအိုင်၌ အဘယ်ငှက်ဟူ၍ မမှတ်ဘဲ ကျော့ကွင်းကို ထောင်၏။ ထိုအခါ၌

ဓတရဋ္ဌ ဟင်္သာမင်းသည် ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော ဟင်္သာ အပေါင်း ခြံရံလျက် စိတ္တကုဋ်တောင်ဝယ် ရွှေဂူ၌ နေတော်မူ၏။ ထို ဟင်္သာ မင်းအား သုမုခ အမည်ရှိသော ဟင်္သာ စစ်သူကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ထို ဟင်္သာအပေါင်းမှ နှစ်ခု သုံးခုကုန်သော ရွှေဟင်္သာတို့သည် မာနုဿိယ အမည်ရှိသော ပဒုမ္မာအိုင်သို့ သွားကုန်သော် များသော အစာရှိ သော ထိုမာနုဿိယ ပဒုမ္မာအိုင်၌ အလိုရှိတိုင်း ကျက်စားကုန်၍ ဝ, ကုန် လိတ်သော် စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ သွား၍ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းအား ကြား လျှောက်ကုန်၏။ “မြတ်သော မင်းကြီး...လူ့ပြည် ခရီး၌ မာနုဿိယ အမည်ရှိသော ပဒုမ္မာအိုင်သည် ပြည့်စုံသော ကျက်စားရာရှိ၏။ ထိုအိုင်၌ အစားကို ယူခြင်းငှာ သွားကြကုန်အံ့” ဟု ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။

ဟင်္သာမင်း ကျော့ကွင်းမိပြီ

ထို ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌ ဟင်္သာမင်းသည် “လူ့ပြည် မည်သည် ကား ဘေးဘျမ်းနှင့်တကွ ဖြစ်၏။ ရှိရှာဖွယ်ရှိ၏။ သင်တို့သည် မနှစ်သက် ကြကုန်လင့်” ဟု ပယ်တော်မူသော်လည်း ထို ဟင်္သာတို့သည် အဖန်တလဲလဲ လျှောက်ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ “သင်တို့သည် အကယ်၍ နှစ်သက်ကုန်အံ့၊ သွားကြကုန်အံ့” ဟု အခြံအရံနှင့်တကွ ထိုအိုင်သို့ သွားတော်မူ၏။ ထိုဘုရား လောင်း ဓတရဋ္ဌ ဟင်္သာမင်းသည် ကောင်းကင်မှ သက်သည်ရှိသော် ခြေကို ကျော့ကွင်း၌ သွင်းလျက်သာလျှင်သက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ဟင်္သာ မင်း ခြေကို ကျော့ကွင်းသည် သံပြားဖြင့် ငင်သကဲ့သို့ ဖဲ့၍ ယူ၏။ ထိုအခါ “ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်အံ့” ဟု ကြံ၍ ငင်သော ဘုရားလောင်း၏ ရှေးဦးစွာ အကြိမ်၌ အရေပြတ်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ငင်ရာ၌ အသားပြတ်၏။ သုံးကြိမ် မြောက် ငင်ရာ၌ အကြောပြတ်၏။ ကျော့ကွင်းသည် အရိုးကိုထိ၍ တည်၏။ သွေးသည် ယိုစီး၏။ သည်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ထို ဘုရားလောင်းသည် ကြံ၏။ “ငါသည် ကျော့ကွင်းမိသော မြည် သံကို အကယ်၍ မြည်ငြားအံ့၊ ငါ၏ ဆွေမျိုးတို့သည် ထိတ်လန့်ကုန်သည် ဖြစ်၍ အစာကို မယူကုန်မူ၍ ဆာမုတ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြေးလွှား ကုန်လိတ်သော် အားနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ကျကုန် လတ္တံ့” ဟု ကြံတော်မူ၏။ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် သည်းစွာသော ဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူ၍ ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော ဟင်္သာတို့၏ အလိုရှိတိုင်း

စားပြီး၍ ကစားသောအခါ၌ သည်းစွာသော အသံဖြင့် ကျော့ကွင်းမိသော အသံကို မြည်တော်မူ၏။ ထို မြည်သံကို ကြားကုန်လျှင် ဟင်္သာတို့သည် သေ ဘေးမှ ကြောက်ကုန်သဖြင့် အစုအစုဖြစ်၍ စိတ္တကုဋ်ဘောင်သို့ ရှေးရှု ပျံသွား ကြလေကုန်၏။

စစ်သူကြီးသုမုခ ပြန်လာခြင်း

ထို ဟင်္သာတို့ ပျံသွားကုန်သည်ရှိသော် သုမုခ အမည်ရှိသော ဟင်္သာ စစ်သူကြီးသည် “အသို့နည်း၊ စင်စစ်လျှင် ဤဘေးသည် ငါတို့သခင် အရှင် မင်းမြတ်အား ဖြစ်လေသလော့၊ ထိုဘေးကို သိအောင်ပြုအံ့” ဟု ကြံ၍ လျှင် မြန်စွာ ပျံသွားသဖြင့် ရှေ့ကသွားသော ဟင်္သာအပေါင်း၌ ဘုရား လောင်းကို မမြင်လျှင် အလယ်ကသွားသော ဟင်္သာအပေါင်း၌ စုံစမ်း ရှာ ဖွေ၏။ ထို အလယ် ဟင်္သာအပေါင်း၌လည်း ထို ဘုရားလောင်းကို မမြင်၍ နောက်ကသွားသော ဟင်္သာအပေါင်း၌ စုံစမ်းရှာဖွေပြန်၏။ ထို ဟင်္သာ အပေါင်း၌လည်း မမြင်၍ “မချွတ်လျှင် ထိုဘေးသည် ငါတို့သခင် အရှင် မင်းမြတ်အားသာလျှင် ဖြစ်၏” ဟု ပြန်လည်ခဲ့သဖြင့် လာလတ်သော် ကျော့ကွင်း၌ မိသော သွေးအလိမ်း အလိမ်း ကပ်လျက် ဆင်းရဲနာကျင်စွာ ညွန်ပျောင်း အပြင်၌နေသော ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ “အရှင် မင်းမြတ်... ကြောက်တော်မမူလင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ကိုစွန့်၍ အရှင်မင်းမြတ် တို့ကို ကျော့ကွင်းမှ လွတ်ပါစေအံ့” ဟု ဆိုလျက်လျှင် ကောင်းကင်မှ သက် လတ်၍ ဘုရားလောင်းကို နှစ်သိမ့်စေလျက် ညွန်ပျောင်း အပြင်၌ နေ၏။

ဟင်္သာမင်းနှင့် လွတ်သော်။

ထိုသို့ နေသောအခါ ဘုရားလောင်းသည် စစ်သူကြီး သုမုခကို စုံစမ်း တော်မူလိုရကား—

၁။ သုမုခ အနုပစိနန္ဒာ၊ ပက္ကမန္တိ ဝိဟင်္ဂမာ။
ဂစ္ဆ တုဝမ္ပိ မာ ကခိ၊ နတ္ထိ ဗဒ္ဒေ သဟာယတာ—
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၁။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ၊ အနုပစိနန္ဒာ၊ ချစ်ခင်သဖြင့် မကြည့်ကုန်မူ၍။ ဝိဟင်္ဂမာ၊ ဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော ကိုးသောင်း ခြောက်

ထောင်ကုန်သော ဟင်္သာတို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဆဇေတော၊ စွန့်ခွဲကုန်၍။
ပက္ကမန္တိ၊ ပျံသွားလေကုန်၏။ ဗဒ္ဒေ၊ ကျော့ကွင်းမိသော ငါ၌။ သဟာ-
ယတာ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော အပေါင်းအဖော်မည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
တုစံပိ၊ သင်သည်လည်း။ ဂစ္ဆ၊ သွားလော့။ မာ ကခံ၊ ငါ့ထံ၌ နေခြင်း
ကို အလိုမရှိလင့်။

စစ်သူကြီး ငြင်းဆန်ပုံ

ထိုစကားကိုကြား၍ စစ်သူကြီးသုမုခသည် ဟင်္သာမင်းကိုစွန့်၍ မိမိ
သွားလိုသောအကြောင်းကို ဟင်္သာမင်းအား ပြန်ကြားတင်လျှောက်လိုရ
ကား—

၂။ ဂစ္ဆေ ဝါဟံ န ဝါဂစ္ဆေ၊ န တေန အမရော သိယံ။
သုခိတံ တံ ဥပါသိတော၊ ဒုက္ခိတံ တံ ကထံ ဇဟေ။

၃။ မရဏံ ဝါ တယာ သဒ္ဓိံ၊ ဇီဝိတံ ဝါ တယာ ဝိနာ။
တဒေဝ မရဏံ သေယျော၊ ယဇ္ဇေ ဇီဝေ တယာ ဝိနာ။

၄။ နေသ ဓမ္မော မဟာရာဇ၊ ယံ တံ ဝေံ ဂတံ ဇဟေ။
ယာ ဂတိံ တုယံ သာမယံ၊ ရုစ္စတေ ဝိဟဂါဓိပ-
ဟူသော ဤ သုံးဂါတာတို့ကို ဆို၏။

၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဂစ္ဆေ ဝါ၊ သွားမူလည်း သွားအံ့။ န ဂစ္ဆေ ဝါ၊ မသွားဘဲမူလည်းနေအံ့။
တေန၊ ထိုအရှင်မင်းကြီးကို စွန့်၍ သွားသဖြင့်။ အမရေပိ၊ မသေ နေရ
သည်လည်း။ န သိယံ၊ မဖြစ်လတ္တံ့။ သုခိတံ၊ ချမ်းသာသော။ တံ၊
အရှင်မင်းကြီးကို။ ဥပါသိတော၊ မှီဝဲဆည်းကပ်ပြီး၍။ ဒုက္ခိတံ၊ ဆင်းရဲ
သော။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးကို။ ကထံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဇဟေ၊ စွန့်ရ
အံ့နည်း။

၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တယာ၊ အရှင် မင်းကြီးနှင့်။
သဒ္ဓိံ၊ တက္က။ မရဏံ ဝါ၊ သေခြင်းသည်လည်း။ အတ္ထိံ၊ ရှိ၏။ တယာ၊
အရှင်မင်းကြီးနှင့်။ ဝိနာ၊ ကင်း၍။ ဇီဝိတံ ဝါ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်

လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣမေသု ဒိသု၊ ဤ နှစ်ပါးတို့တွင်။ တယာ၊ အရှင်
မင်းကြီးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ ကု။ တဒေဝမရဏံ၊ ထို သေခြင်းသည်လျှင်။
သေယျော၊ အထူးသဖြင့် မြတ်၏။ တယာ၊ အရှင်မင်းကြီးနှင့်။ ဝိနာ၊
ကင်း၍။ ယံဇီဝေ၊ အကြင် အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံဇီ-
ဝိတံ၊ ထိုအရှင်မင်းကြီးနှင့်ကင်း၍ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ န သေယျော၊
မမြတ်။

၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ယံ-ယေန၊ အကြင်ကြောင့်။
ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဂတံ၊ ကျေးဇူးပြုအပ်သော။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးကို။ ဇဟေ၊
စွန့်ငြားအံ့။ သေ-ဧသော၊ ဤသို့ ချမ်းသာသောအခါ မှီဝဲ၍ ဆင်းရဲသော
အခါ စွန့်ခြင်းသည်။ န ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်းသဘော မဟုတ်။
ဝိဟဂါဓိပ၊ ဟင်္သာမင်း။ တုယံ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ယာ ဂတိ၊ အကြင်
ဖြစ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာ ဂတိ၊ ထို ဖြစ်ခြင်းကို။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်
သည်။ ရုစ္စတေ၊ နှစ်သက်အပ်၏။

အဘယ်ကြောင့် သေလိုသနည်း

ထိုသို့ သုမုခစစ်သူကြီး တင်လျှောက်သောစကားကို ကြား၍ ရွှေ
ဟင်္သာမင်းသည် “အမောင် သုမုခ... သင့်အသက်ကိုစွန့်၍ ငါ့အသက်ကို
ရှင်ခြင်းသည် အကြောင်းမရှိ၊ ကန်းလေပြီးသော သူသည် လင်းစေလို၍
ဆီမီးတန်ဆောင် အထောင်မက ထွန်းငြားပါသော်လည်း အလင်းမဖြစ်နိုင်
သကဲ့သို့ သင့်အသက်ကို စွန့်ခြင်း၏ အကျိုးအထူးကို ငါမမြင်” ဟု မိန့်တော်
မူ၍ ထိုအကြောင်းကို သုမုခအား ကြားတော်မူလိုရကား-

၅။ ကာ နု ပါသေန ဗန္ဓဿ၊ ဂတိ အညာ မဟာနုသာ။
သာ ကထံ စေတယာနဿ၊ မုတ္တဿ တဝ ရုဗ္ဗတိ။

၆။ ကံ ဝါ တံ ပဿသေ အတ္ထိ၊ မမ တုယုဉ္စ ပက္ခိမ။
ဉာတိနံ ပါ ဝသိဋ္ဌာနံ၊ ဉာတိန္နံ ဇီဝိတက္ခယေ။

၇။ ယံ နု ကဉ္စနဒေပိဉ္စ၊ အန္ဓေန တမသာ ဂတံ။
တာဒိသေ သဉ္စေ ပါဏံ၊ က' မတ္ထ' မဘိဇောတယေ-

ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ ပါသေန၊ ကျော့ကွင်းဖြင့်။ ဗန္ဓုယ၊
 ဖွဲ့မိသောငါးအား။ မဟာနသ၊ စပိုအိမ်မှ။ အညာ၊ တစ်ပါးသော။
 ဂတိ၊ လားရာသည်။ ကာနုအတ္ထိ၊ အတိမှာရီအံ့နည်း။ စေတယာနသ၊
 ကျော့ကွင်းမိသည်ကို သိသောစိတ်ရှိသော။ မုတ္တယ၊ ကျော့ကွင်းမှ လွတ်
 သော။ တ၊ သင်သည်။ ကထံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ သ၊ ထိုစပိုအိမ်သို့
 ငါသွားရအံ့သည်ကို။ ရုစ္စတိ၊ နှစ်သက်ဘိသနည်း။

၆။ ပက္ခိမ၊ အတောင်ရှိသော။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ ဉဘိန္နံ၊
 နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်။ ဇီဝိတက္ခယေ၊ အသက်ကုန်ခြင်း၌။
 မမဉ္ဇ၊ ငါ၏လည်းကောင်း။ တုယုဉ္ဇ၊ သင်၏လည်းကောင်း။ အဝသိဋ္ဌာနံ၊
 ငါတို့မှ ကြွင်းကုန်သော။ ဉဘိန္နံ ဝါ၊ ဆွေမျိုးတို့သည် လည်းကောင်း။
 ကံ ဝါအတ္ထံ၊ အဘယ်အကျိုးကိုလျှင်။ ဘံ၊ သင်သည်။ ဂဿသေ၊ မြင်ဘိ
 သနည်း။

၇။ ကဉ္ဇနဒေပိဉ္ဇ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အတောင်နှစ်ဖက် ရှိ
 သော။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော လုံ့လ
 ပြု၍ အကျိုးမရှိသော အရာ၌။ ပါဏံ၊ မိမိအသက်ကို။ သဉ္ဇဇံ၊ စွန့်သော
 သင်သည်။ ကံ အတ္ထံ၊ အဘယ်အကျိုးကို။ အဘိဇောတယေ၊ ပြနိုင်အံ့
 နည်း။ ယံ-ယေန၊ အကြင်ကြောင့်။ အဇ္ဇေန၊ သူကန်းသည်။ တမသာ၊
 အမှိုက်တိုက်၌။ ဂတန္နု၊ ဆီမီးထွန်းသည်နှင့် တူ၏။

ဘုရားရှိသူ တရားက စောင့်

ထို့နောင်မှ သုမုခသည် မိမိအသက်ကို စွန့်ရာ၌ အကျိုးကို ဘုရား
 လောင်းအား ပြလိုရကား—

၈။ ကဏန္ဒု ပတတ် သေဋ္ဌေ၊ ဓမ္မေ အတ္ထံ န ဗုဇ္ဈသိ။
 ဓမ္မော အပဖိယဟာ သန္တော၊ အတ္ထံ ဒဿေတိ ပါဏိနံ။

၉။ သောဟံဓမ္မံ အပေက္ခာနော၊ ဓမ္မော ဧတ္ထံ သမုဋ္ဌိတံ။
 အတ္ထိဉ္ဇ တယိ သမ္ပယံ၊ နာဝကင်္ခါမိ ဇီဝိတံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈။ ပဟတံ၊ ပျံတတ်သော ငှက်အပေါင်းတို့ထက်။ သေဋ္ဌ၊ အထူး
သဖြင့် မြတ်တော်မူသော ဟင်္သာမင်း။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ ဓမ္မေ၊
ကျင့်အပ်သော တရား၌။ ကထံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ အတ္ထံ၊ အကိုးကို။
န ဗုဇ္ဈသနု၊ မသိသနည်း။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သန္တော၊ ထင်ရှားရှိ
သော။ ဓမ္မော၊ ကျင့်အပ်သော တရားကို။ အပစိတော၊ ပူဇော်အပ်၏။
ဓမ္မော၊ ကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်တရားသည်။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။
အတ္ထံ၊ အစီးအပွားကို။ ဒဿေတံ၊ ပေးတတ်၏။

၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်
သည်။ ဓမ္မံ၊ ကျင့်အပ်သော တရားကို။ အပေက္ခာနော၊ ရှုသည်ဖြစ်၍။
ဓမ္မာ၊ ကျင့်အပ်သော ကုသိုလ်တရားကြောင့်။ သမုဋ္ဌိတံ၊ ဖြစ်သော။ ယံ
အတ္ထံ၊ အကြင် အကျိုးစီးပွားသည် လည်းကောင်း။ တယံ၊ အရှင်မင်းကြီး
၌။ ယံ ဘတ္တံ စ၊ အကြင်ချစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ အတ္ထံ၊ ရှိ၏။ တံ၊
ထိုအကျိုးကို။ သမ္ပဿံ-သမ္ပဿန္တော၊ ရှုသည်ဖြစ်၍။ ဇီဝိတံ၊ အကျွန်ုပ်
အသက်ကို။ နာဝကင်္ဂါမိ၊ အလိုမရှိ။

မိတ်ဆွေအစစ်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် သဘော
အားဖြင့် ချီးမွမ်းတော်မူသဖြင့် သုမုခကို မှာထား၍ တစ်ပါးသော အရပ်
သို့ သွားစေလိုရကား—

- ၁၀။ အဒ္ဓါ ဇေသော သတံ ဓမ္မော၊ ယော မိတ္တော မိတ္တာမာပဒေ။
န စဇေ ဇီဝိတဿာပိ၊ ဟေတု ဓမ္မံ အနုဿရံ။
- ၁၁။ သွာယံ ဓမ္မော စ တေ စိဏ္ဏော၊ ဘတ္တံ စ ဝိဒိတာ မယံ။
ကာမံ ကရဿု မယေတံ၊ ဂစ္ဆေဝါ နုမတော မယာ။
- ၁၂။ အပိ တေဝံ ဂတေ ကာလေ၊ ယံ ခဏ္ဍံ ဉာတိနံ မယာ။
တယာ တံ ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နံ၊ အဿ ပရမသံဝုတံ—
ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ ယော မိတ္တော၊ အကြင် အဆွေ
ခင်ပွန်းသည်။ ဓမ္မံ၊ အဆွေခင်ပွန်း ကျင့်ဝတ်တရားကို။ အနုဿရ
F58(၅၅၀-ပဉ္စမ)

အနုဿရန္တော၊ အောက်မေ့သည်ဖြစ်၍။ ဇီဝိတဿာပိ၊ အသက်၏လည်း။
ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ အာပဒေ၊ ဘေးရန်ရှိလတ်သော်။ မိတ္တံ၊
အဆွေခင်ပွန်းကို။ န စဇေ၊ မစွန့်။ တဿ မိတ္တဿ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။
ဧသော၊ ဤသို့ ဘေးရန်ရှိသောအခါ အဆွေခင်ပွန်းကို မစွန့်ခြင်းသည်။
အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော၊ သဘောပေတည်း။

၁၁။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ တေ၊ သင်သည်။ သွာယဓမ္မာစ၊
ထို အဆွေခင်ပွန်းကျင့်ဝတ် တရားကိုလျှင်။ ဝိဇ္ဇော၊ ကျင့်လိုအံ့။ မယံ၊
ငါ၌။ ဘတ္တိ စ၊ ချစ်ခြင်းကိုလည်း။ ဝိဒိတာ၊ သိအံ့။ မယံ၊ ငါ၏။ ကာမံ၊
အလိုရှိအပ်သော။ တေ၊ ဤငါ့စကားကို။ ကုရဿု၊ လိုက်နာလော့။ မယာ၊
ငါသည်။ အနုမတော ဝေ၊ ခွင့်ပြုသည်သာလျှင်တည်း။ တံ၊ သင်သည်။
ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။

၁၂။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ အပိတု၊ စင်စစ်သဖြင့်ကား။ ဧဝံ
ဂတေ၊ ဤသို့ဖြစ်သော။ ကာလေ၊ အခါ၌။ မယာ၊ ငါသည်။ ဉာတိနံ၊
အဆွေအမျိုးတို့အား။ ယံ ခဏ္ဍံ၊ အကြင် အပိုင်းအခြားကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။
တံ ခဏ္ဍံ၊ ထို အပိုင်းအခြားကို။ တယာ၊ သင်သည်။ ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နံ၊ ပညာနှင့်
ပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍။ ပရမသံဝုတံ၊ လွန်စွာ စောင့်ရှောက်သည်။ အဿ၊
ဖြစ်လော့။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းနှင့် စစ်သူကြီး သုမုခတို့ မှာထား
ပြောဆိုကြစဉ် ငှက်မုဆိုးသည် မြင်လေ၏။ ရွှေဟင်္သာမင်းတို့ သည်လည်း
ရန်သူဖြစ်သော မုဆိုးကို ကြည့်ကြကုန်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် မတုန်လှုပ်
ကြကုန်။

ဘာကြောင့် မပျံသနည်း

ငှက်မုဆိုးသည် လျင်မြန်စွာ ဟင်္သာမင်းတို့ အထံသို့ လာလတ်သဖြင့်
ချဉ်းကပ်၍ “နှစ်ခုကိုပင် မိသလော” ဟု ကြံစည် တွေးတောလျက်
ရွှေဟင်္သာတို့ကို မေးလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၃။ ဣဒ္ဓဝံ မန္တယန္တာနံ၊ အရိယာနံ အရိယဝုတ္တိနံ။
ပစ္စဒိဿတိ နေသာဒေါ၊ အာတုရာန မိဝန္တကော ။လ။

၂၀။ ကိန္နု၊ တျာဟံ ဒိဇော ဟောတိ၊ မုတ္တော ဗဒ္ဓံ ဥပါသသိ။
ဩဟာယ သကုဏာ ယန္တိ၊ ကိံ ကော အဝဟိယသိ—
ဟူသော ဤ ရှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣစ္စေဝံ၊ ဤသို့လျှင်။ အရိယဝုတ္တိနံ၊
မြတ်သော အကျင့်ရှိကုန်သော။ အရိယာနံ၊ မြတ်သော ငှက်မင်း နှစ်ပါး
တို့၏။ မန္တယန္တာနံ၊ တိုင်ပင် ပြောဟောကုန်စဉ်၊ အာတုရာနံ၊ ရောဂါ
နှိပ်စက်ကုန်သော သူတို့အား။ အန္တကော၊ သေမင်းသည်။ ပစ္စဒိဿတိ
ဣဝ၊ ထင်လာသကဲ့သို့။ နေသာဒေါ၊ ငှက်မုဆိုးသည်။ ပစ္စဒိဿတိ၊ ထင်
လာ၏။

၁၄။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒီသရတ္တံ၊ ရှည်မြင့်စွာသော နေ့ညဉ့်
ပတ်လုံး။ ဟိတာ၊ အချင်းချင်း အကျိုးစီးပွားကို ဆောင် ကုန် သော။
တေဒိဇော၊ ထို ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့သည်။ သတ္တု၊ ရန်သူဖြစ်သော
မုဆိုးကို။ အဘိသဉ္ဇိက္ခ၊ ကြည့်ကုန်၍။ တုဏှိမာသိတ္ထ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေကုန်
၏။ ဥဘယော၊ ဟင်္သာ နှစ်ပါးတို့သည်။ အာသနာ၊ နေရာမှ။ န စ ပစ္စေသုံ၊
မတုန်မလှုပ်ကုန်။

၁၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော တတော၊ ထိုထို အရပ်မှ။
သမုဒ္ဒေန္တေ၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကုန်သော။ ဓတရဋ္ဌေ စ၊ ဓတရဋ္ဌ
ရွှေဟင်္သာတို့ကိုလျှင်။ ဒိသ္မာနံ၊ မြင်လတ်၍။ ဒိဇသတ္တု၊ ငှက်မုဆိုးသည်။
ဒိဇာဓိပေ၊ ဟင်္သာမင်းတို့သို့။ ဝေဂေန၊ လျင်စွာ။ အဘိက္ကမထ၊ ရောက်
လေ၏။

၁၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော စ နေသာဒေါ၊ ထို ငှက်မုဆိုး
သည်လည်း။ ဝေဂေန၊ လျင်စွာ။ အဘိက္ကမ၊ ရောက်တည်လာ၍။ ပရမေ၊
မြတ်ကုန်သော။ ဒိဇော၊ ဟင်္သာမင်းတို့သို့။ အာသဇ္ဇေ၊ ချဉ်းကပ်၍။ ဗဒ္ဓါ၊
နှစ်ခုကိုပင် မိလေသလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိစိန္တယံ-ဝိစိန္တယဒန္တာ၊ စုံစမ်း
လျက်။ ပစ္စကမိတ္ထ၊ ဖြည်းဖြည်းသာသာ သွားလေ၏။

၁၇။ ကေဝါ၊ တစ်ခုကိုသာလျှင်။ ဗဒ္ဓံ၊ ကျော့ကွင်းမိသည်ဖြစ်၍။
အာသိနံ၊ နေ၏။ ပုနာပရံ၊ ဟင်္သာမင်း တစ်ခုကို။ အဗဒ္ဓဉ္စ၊ ကျော့ကွင်း

လည်း မမိ။ ဗဒ္ဒံ၊ ကျော့ကွင်းမိသော ဟင်္သာမင်းသို့။ အာသဇ္ဇ၊ ကပ်၍။ အာဒီနဝံ၊ အပြစ်ကို။ ပေက္ခမာနံ၊ ရှုကြည့်လျက်။ အာသိနံ၊ နေ၏။

၁၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ သော၊ ထို
ငှက်မုဆိုးသည်။ ဝိမတောယေဝ၊ နှစ်ခုကိုပင် မိလေသလောဟု တွေးတော
ယုံမှားရှိသည်ဖြစ်၍လျှင်။ ပဏ္ဍရေ၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူကုန်သော။ ပဝဗ္ဗ-
ကာယေ၊ ကြီးသောကိုယ် ရှိကုန်သော။ အာသိနေ၊ ညွှန်ပျောင်း၌ နေကုန်
သော။ ဒိဇသဗ်ဂဏာဓိပေ၊ ငှက်အပေါင်းတို့၏ အရှင် ဖြစ်ကုန်သော
ဟင်္သာမင်းတို့ကို။ အဇ္ဈဘာသထ၊ ဤသို့ မေးလေ၏။

၁၉။ ပက္ခိ၊ ဟင်္သာမင်း။ ယံယေန၊ အကြံကြောင့်။ မဟတာ၊
ကြီးစွာသော။ ပါသေန၊ ကျော့ကွင်းဖြင့်။ ဗဒ္ဒေါ၊ မိသော ဟင်္သာမင်း
သည်ကား။ ဒိသံ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့။ ဂန္တံ၊ သွားခြင်းငှာ။ နကုရုတေ၊
မပြုနိုင်မှုကား သင့်တန်စေ။ အဗဒ္ဒေါ၊ ကျော့ကွင်းမိသော ဟင်္သာမင်း
သည်ကား။ ဒိသံ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့။ ဂန္တံ၊ သွားခြင်းငှာ။ ကုရုတေ နှ၊
ပြုနိုင်၏ မဟုတ်လော။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ နုကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။
အဗဒ္ဒေါ၊ ကျော့ကွင်းမိသော။ ဗလီ၊ ကြီးသော ခွန်အားရှိသော။ တံ၊
သင်သည်။ န ဂစ္ဆသိ၊ မသွားဘိသနည်း။

၂၀။ အယံ ဒိဇော၊ ဤ ရွှေဟင်္သာသည်။ တေ၊ သင်နှင့်။ ကိန္နု၊
ဟောဟိ၊ အသို့တော်ကြသနည်း။ မုတ္တော၊ ကျော့ကွင်း မိသော သင်သည်။
ဗဒ္ဒံ၊ ကျော့ကွင်းကိုမိသော ရွှေဟင်္သာသို့။ ဥပါသသိ၊ ဆည်းကပ်၏။
သကုဏာ၊ သင်မှ တစ်ပါးသော ဟင်္သာတို့သည်။ သြဟာယ၊ စွန့်၍။ ယန္တိ၊
ပျံသွားကုန်၏။ နုကံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဧကော၊ သင် တစ်ယောက်တည်း။
အဝဟီယသိ၊ ကျန်ရစ်ဘိသနည်း။

မိတ်ဆွေကို မစွန့်ကောင်း

ထိုသို့ မေးသောအခါ သုမုခသည် ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းကို စွန့်၍
မိမိ မသွားသော အကြောင်းကို မုဆိုးအား ကြားလိုရကား-

၂၁။ ရာဇာ မေ သော ဒိဇာမိတ္တ၊ သခါ ပါဏသမော စ မေ။
နေဝ နံ ဝိဇဟိဿာမိ၊ ယာဝ ကာလဿ ပရိဟာယံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁။ ဒိဇာမိတ္တ၊ အဆွေမုဆိုး။ သော၊ ဤရွှေဟင်္သာသည်။
မေ၊ ငါ၏။ ရာဇာ၊ အရှင်မင်းတည်း။ မေ၊ ငါ၏။ ပါဏသမော၊ အသက်
နှင့်တူသော။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းတည်း။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်
သော ကာလပတ်လုံး။ ကာလဿ၊ သေခြင်း၏။ ပရိယာယံ၊ အလှည့်
သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ နံ၊
ထို ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ နေဝ ဝိဇဟိဿာမိ၊ ငါ မစွန့်အံ့။

ကျော့ကွင်းကို မမြင်သလော

ထိုစကားကိုကြား၍ မုဆိုးသည် “ငှက်တို့၏အရှင်...ဟင်္သာမင်းဖြစ်
လျက် မိမိအလို့ငှာ ထောင်အပ်သော ကျော့ကွင်းကို အဘယ်ကြောင့် မသိ
သနည်း” ဟု ဆို၍ ထိုသုမုခအား မေးလိုရကား—

၂၂။ ကထံ ပနာယံ ဝိဟင်္ဂေါ၊ နာဒ္ဒသ ပါသ မောဒ္ဓိတံ။
ပဒံ ဟေတံ မဟန္တာနံ၊ ဗောဒ္ဓု မရဟတိ အာပဒံ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂။ သမ္မဟံသ၊ အဆွေဟင်္သာမင်း။ အယံ ဝိဟင်္ဂေါ၊ ဤဟင်္သာ
မင်းသည်။ မဟန္တာနံ၊ အခြံအရံများသောသူ ပညာကြီးသောသူတို့တွင်။
ဧကော၊ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက်။ ကထံပန၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။
ဩဒ္ဓိတံ၊ မိမိအလို့ငှာ ထောင်အပ်သော။ ပါသံ၊ ကျော့ကွင်းကို။ နာဒ္ဒသ၊
မမြင်လေသနည်း။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ တေ၊ သင်၏။ ရာဇာ၊ အရှင်မင်း
သည်။ အာပဒံ၊ ဘေးရန်ဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဟူ၍။ ဗောဒ္ဓု၊ သိခြင်း
ငှာ။ အရဟတိ၊ ထိုက်ပါ၏။

ပျက်စီးချင်က မမြင်ကြ

သုမုခသည် ထိုမုဆိုးစကားကို ဖြေလိုရကား—

၂၃။ ယဒါ ပရာဘဝေါ ဟေတံ၊ ပေါသော ဇီဝိတသင်္ခယေ။
အထ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ဗုဇ္ဈတိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃။ သမ္မာ အဆွေမုဆိုး။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ယော
 ပေါသော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ ဇီဝိတသင်္ခယေ၊ အသက်ကုန်ခြင်း
 ကြောင့်။ ပရာဘဝေါ၊ ပျက်စီးလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်အံ့။ အထ၊ ထိုသို့
 ပျက်စီးလိုသောအခါ၌။ သောပေါသော၊ ထိုသတ္တဝါသည်။ ဇာလဉ္စ၊
 ပိုက်ကုန်သို့ လည်းကောင်း။ ပါသဉ္စ၊ ကျော့ကွင်းသို့ လည်းကောင်း။
 အာသဇ္ဇာပိ၊ ရောက်၍လည်း။ န ဗုဇ္ဈတိ၊ မသိပြီ။

မုဆိုးသည် ထိုသူမှခ ဖြေဆိုသော စကားကို ဝန်ခံလိုရကား—

၂၄။ အပိ တွေဝ မဟာပည၊ ပါသာ ဗဟုဝိဓာ တထာ။
 ဂုယု မာသဇ္ဇ မဇ္ဈန္တိ၊ အထေဝံ ဇီဝိတက္ခယေ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄။ မဟာပည၊ ကြီးသောပညာရှိသော ဟင်္သာမင်း။ အပိတွေဝ၊
 စင်စစ်လျှင်။ ဗဟုဝိဓာ၊ များသော အပြားရှိကုန်သော။ ပါသာ၊
 ကျော့ကွင်းတို့ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ တထာ၊ ထိုအတူထောင်အပ်၏။
 အထ၊ ထိုသို့ ငါထောင်သော ကျော့ကွင်း၌။ ဧဝံ ဤသို့။ ဇီဝိတက္ခယေ၊
 အသက်သေလိုသည်ရှိသော်။ ဂုယု၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော ကျော့ကွားသို့။
 အာသဇ္ဇ၊ ရောက်လာကုန်၍။ ဗဇ္ဈန္တိ၊ ဖွဲ့မိကုန်၏။

ချမ်းသာပေးပါ

ဤသို့ ထိုသူမှခသည် စကားပြောဟောသဖြင့် မုဆိုးကို စိတ်နှူးညံ့
 သည်ကိုပြု၍ ဘုရားလောင်း၏အသက်ကို တောင်းလိုရကား—

၂၅။ အပိ နာယံ တဟာသဒ္ဓိံ၊ သံဝါသဿ သုခုဒြယော။
 အပိ နော အနုမညာသိ၊ အပိ နော ဇီဝိတံ ဒဒေ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ အယံ ဤရွှေဟင်္သာမင်းသည်။
 တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တက္ခ။ သံဝါသဿ၊ ပေါင်းဖော်သဖြင့်။ သုခု
 ဒြယော၊ ချမ်းသာသော အကျိုးရှိသည်။ အပိနု၊ စင်စစ်လျှင်။ ဟောတိ၊

ဖြစ်၏။ နော၊ ငါတို့အား။ အပိနုမညာသိ၊ အခွင့်ပြုပါလော့။ နော၊
ငါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ အပိဒဒေ၊ ပေးပါလော့။

စစ်သူကြီးကိုလွှတ်ပြီ

မုဆိုးသည် ထိုသူမှခ၏ သာယာစွာသော တရားစကားဖြင့် ဖွဲ့သည်
ဖြစ်၍ သူမှခကို လွှတ်လိုရကား--

၂၆။ န စေဝ မေ တံ ဗဒ္ဒေါသိ၊ နပိ ဣစ္ဆာမိ တေ ဝခံ။
ကာမံ ခိပ္ပမိတော ဂန္ဓာ၊ ဇီဝ တံ အနိဿော စိရံ--
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆။ သမ္မဟံသ၊ အဆွေဟသံ။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။
ပါသေ၊ ကျော့ကွင်း၌။ ဗဒ္ဒေါ၊ ဖွဲ့မိသည်။ န စေဝ အသိ၊ မဖြင်သလျှင်
ကတည်း။ တေ၊ သင်အား။ ဝခံ၊ သတ်ခြင်းကို။ နပိ ဣစ္ဆာမိ၊ ငါ အလို
မရှိ။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ ခိပ္ပံ၊ လျှင်စွာ။ ကာမံ၊ အလိုရှိရာသို့။ ဂန္ဓာ၊
သွား၍။ တံ၊ သင်သည်။ အနိဿော၊ ဆင်းရဲမရှိသည်ဖြစ်၍။ စိရံ၊ မြင့်
ရှည်စွာ။ ဇီဝ၊ အသက်ရှည်လေလော့။

ဟသံမင်းကို လွှတ်ပါ

ထိုနောင်မှ သူမှခသည် မိမိအား လွှတ်သည်ကို အလိုမရှိ၊ ဘုရား
လောင်းကိုသာလျှင် လွှတ်စိမ့်သောငှာ သာယာစွာသော စကားကို ပြော
ဆိုသဖြင့် အကြောင်းနှင့်တကွ တောင်းပန်ပြန်လိုရကား--

၂၇။ နေဝါဟ မေတ မိစ္ဆာမိ၊ အညခတြ တဿ ဇီဝိတာ။
သစေ ဧကေန တုဋ္ဌောသိ၊ မုဉ္ဇေတံ မဉ္ဇ ဘက္ခယ။

၂၈။ အာရောဟ ပရိဏာဟေန၊ တုလျာသ္မာ ဝယသာ ဥဘော။
န တေ လာဘေန ဇီဝတ္ထိ၊ ဧတေန နိမိနာ တုဝံ။

၂၉။ တဒိဃံ သမပေက္ခဿ၊ ဟောတု ဂိဒ္ဓိ တဝ မုဿူ။
မံ ပုဗ္ဗေ ဗဒ္ဒ ပါသေန၊ ပစ္ဆာ မုဉ္ဇ ဒိဇာဓိပံ။

၃၀။ တာဝဒေဝ စ တေ လာဘော၊
ကတာဿ ယာစနာယ စ။

မိတ္ထိ စ ဓောရဋ္ဌေဟိ၊ ယာဝ ဇီဝါယ တေ သိယာ--
ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေဿ၊ ထို ရှေ့ဟင်္သာမင်း၏။ ဇီဝိတာ၊ အသက်ရှင်ခြင်းကို။ အညတြ၊ ထား၍။ ဧတံ၊ ဤ ငါ၏အသက်ရှင်ခြင်းကို။ နေဝ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုမရှိသည်သာတည်း။ သစေ၊ အကယ်၍။ တံ၊ သင်သည်။ ဧကေန၊ ဟင်္သာတစ်ခုဖြင့်။ တုဋ္ဌော၊ ရောင့်ရဲသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပါအံ့။ ဧတံ၊ ထိုဟင်္သာမင်းကို။ မုဗ္ဗ၊ ငါ့ကို သာလျှင်။ ဘက္ခယ၊ စားတော်မူလော့။

၂၈။ တာတ၊ ဖခင်မုဆိုး။ အာရောဟ ပရိကာဟေန၊ လုံးယပ် သဏ္ဍာန်အားဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝယသာ၊ အရွယ်အားဖြင့် လည်း ကောင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်။ တုလျာသ္မာ၊ တူကုန်၏။ တေ၊ သင် ဖခင်မုဆိုးအား။ ဟံသရာဇဿ၊ ဟင်္သာမင်း၏။ ဇီဝံ၊ အသက်ကို။ လာဘေန၊ ရခြင်းကို။ န အတ္ထိ၊ အလိုမရှိအံ့။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဧတေန၊ ထို ဟင်္သာမင်းနှင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နိမိနာတိ၊ ဖလှယ် ပါလော့။

၂၉။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ တံ၊ သင့်ကို။ ဣသံ၊ တိုက် တွန်းပါ၏။ အမေ၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ သမပေက္ခဿ၊ အမျှရှိပါလော့။ အမေသု၊ အကျွန်ုပ်တို့၌။ တဝ၊ သင့်အား။ ဂိဒ္ဓိ၊ တပ်မှက်မောခြင်း သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်အံ့။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးဦးစွာ။ ပါသေန၊ ကျော့ကွင်းဖြင့်။ ဗဒ္ဒ၊ ဖွဲ့ပါလော့။ ဒိဇာဓိပံ၊ ရှေ့ဟင်္သာ မင်းကို။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ မုဗ္ဗ၊ လွှတ်တော်မူပါလော့။

၃၀။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ ယာ ယာစနာစ၊ အကြင်ငါ၏ တောင်းပန်ခြင်းသည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာ ယာစနာ၊ ထိုတောင်း ပန်ခြင်းကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်၏။ ဧတရဋ္ဌဟိ၊ ဧတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းတို့နှင့်။ မိတ္တိစ၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်လည်း။ အဿ၊ ဖြစ် ရ၏။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ တေ၊ သင့်အား။ ဇီဝိယ၊ အသက် ရှည်ခြင်းငှာ။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ တာဝဒေဝ၊ ထိုမျှလောက်။ သေ၊ သင်၏။ ဇီဝံ၊ အသက်ကို။ လာဘော၊ ရပါစေလော့။

ဟင်္သာမင်းကိုပါ လွှတ်ပြီ

ဤသို့ဆိုလျှင် မုဆိုးသည် စစ်သူကြီးသူမုခတရားစကားဖြင့် ဆီ၌ ချအပ်သော ဝါဂွမ်းစိုင်ကဲ့သို့ နူးညံ့သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း

ရွှေဟင်္သာမင်းကို ထိုစစ်သူကြီး သုမုခအား မြတ်သော ပေးခြင်းကို ပေးလို ရကား—

၃၁။ ပဿန္တု နော မဟာသံဃာ၊ တယာ ပုတ္တံ ဣတော ဂတံ။
မိတ္တာ မစ္စာ စ ဘစ္စာ စ၊ ပုတ္တဒါရာ စ ဗန္ဓဝါ။

၃၂။ န စ သောဒိသာ မိတ္တာ၊ ဗဟူနံ ဣဓ ဝိဇ္ဇတိ။
တထာ တံ ဓတရဋ္ဌဿ၊ ပါဏာသာဓာရဏော သခါ။

၃၃။ သော တေ သဟာယံ မုဉ္ဇာမိ၊
ဟောတု ရာဇာ တဝါနုဂေါ။
ကာမံ ခိပ္ပ မိတော ဂန္ဓာ၊ ဉှတိမဇ္ဈေ ဝိရောစထ—

ဟူသော ဤသုံးပါးကို ဆို၏။

၃၁။ သမ္မဟံသ၊ အဆွေဟင်္သာမင်း။ တယာ၊ သင်သည်။ မုတ္တံ၊ လွတ်စေအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ ဂတံ၊ သွားလေ၍။ မဟာသံဃာ စ၊ များစွာသော ဆွေမျိုး ဟင်္သာ အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ မိတ္တာစ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် လည်းကောင်း။ အမစ္စာ စ၊ အမတ်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဘစ္စာစ၊ ကျွန်တို့သည် လည်းကောင်း။ ပုတ္တဒါရာစ၊ သားမယားတို့သည် လည်းကောင်း။ ဗန္ဓဝါ စ၊ အဆွေခင်ပွန်း မည်ကားမျှဖြစ်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ပဿန္တု၊ ဖူးမြင်စေကုန်လော့။

၃၂။ သမ္မဟံသ၊ အဆွေဟင်္သာမင်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဓတရဋ္ဌဿ၊ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်း၏။ ပါဏာ သာဓာရဏော၊ အသက်နှင့် ဆက်ဆံသော။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ အသိ ယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဗဟူနံ၊ များစွာကုန်သော သူတို့အား။ တောဒိသာ၊ ထိုသင်နှင့်တူကုန်သော။ မိတ္တာ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ န စ ဝိဇ္ဇတိ-န စ ဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်သလျှင်ကတည်း။

၃၃။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ သဟာယံ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဟင်္သာမင်းကို။ မုဉ္ဇာမိ၊ လွတ်အံ့။ ရာဇာ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ တဝ၊ သင်၏။ အနုဂေါ၊ အလိုသို့လိုက်သည်။ ဟောတု၊

ဖြစ်လေလော့။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ ကာမံ၊ အလိုရှိရာသို့။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ၊ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ တုမေ၊ သင်ဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့သည်။ ဉာတိမဇ္ဈေ၊ ဆွေမျိုးတို့၏အလယ်၌။ ဝိရောစထ၊ တင့်တယ်ကြလေကုန်လော့။

ဤသို့သောစကားကိုဆို၍ မုဆိုးသားသည် မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဘုရားလောင်းသို့ ကပ်ပြီးလျှင် ကျော့ကွင်းကိုဖြတ်၍ ပိုက်ဖက်သဖြင့် အိုင်မှ ထုတ်ဆောင်၍ အိုင်နား၌ နုပျိုသော နေဇာမြက်အပြင်ငယ် နေစေ၍ ဘုရားလောင်းခြေငယ် မိသော ကျော့ကွင်းကို နူးညံ့သောစိတ်ဖြင့် အသာအယာ ဖြည့်၍ အငေးသို့ ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်း၌ အားကြီးစွာသော ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ချေကိုဆောင်ယူ၍ သွေးကို ဆေးသဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ဆုပ်နယ်၏။ ထိုမုဆိုးသား၏ မေတ္တာစိတ်အာနုဘော်ဖြင့် ဘုရားလောင်းခြေ၌ အကြောသည် အကြောချင်း၊ အသားသည် အသားချင်း၊ အရေသည် အရေချင်း ဆက်မိကြ၏။ ထိုခဏ၌လျှင် ဘုရားလောင်းခြေသည် အသားနု တက်သည်။ ကောင်းသော အရေ ရှိသည်။ ကောင်းစွာပေါက်ရောက်သော အမွှေးရှိသည် ဖြစ်၏။ ကျော့ကွင်းမမိသော ခြေနှင့် အထူးမရှိသည်သာလျှင်တည်း။ ဘုရားလောင်းသည် ချမ်းသာသည် ဖြစ်၍ ပြုကတေ့အားဖြင့်လျှင် နေတော်မူ၏။

မုဆိုးကို ဆုပေး၍

ထိုသို့နေသော စစ်သူကြီးသူမုဆိုးသည် မိမိကိုယ်ကိုမို့၍ ဘုရားလောင်းရွှေဟင်္သာမင်း ချမ်းသာသောအဖြစ်ကို မြင်ရလျှင် ကောင်းစွာ ဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်ရကား မုဆိုးအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြု၏။

ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၃၄။ သော ပတိတော ပမုတ္တေန၊ သတ္တုနာ ဘတ္တုဂါရဝေါ။
အဗ္ဗတာသထ ဝက္ကင်္ဂေါ၊ ဝါစံ ကဏ္ဍသုခံ ဘဏံ။

၃၅။ ဧဝံ လုဒ္ဒက နန္ဒဿ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။
ယထာဟ မဇ္ဇ နန္ဒာမိ၊ မုတ္တံ ဒိသွာ ဒိဇာဓိပံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

(၅၅၀-မ၊ စူဠဟံသဇာတ်)

ပုံ-၁၃။ ရက်မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ဟင်္သာမင်းကို ကျောကွင်းမှ ဖြတ်နေပုံ။

၃၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘတ္တုနာ၊ မိမိအရှင် ရွှေဟင်္သာ
မင်းသည်။ ပမုတ္တေန၊ ကျော့ကွင်းမှ လွတ်သောကြောင့်။ ဝက္ကဏီ၊
ကောက်သောလည်ရှိသော။ ဘတ္တုဂါရဝေ၊ အရှင်ကို ရှိသေလေ့ရှိသော။
သော၊ ထိုစစ်သူကြီး သုမုခသည်။ ပတိတော၊ ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍။
ကဏ္ဍသုခံ- နားချမ်းသာသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ ဘဏံ-ဘုဏ္ဍနန္ဒာ၊
ပြောဟောလျက်။ အဗ္ဗဘာသထ၊ ဤသို့ဆိုလေ၏။

၃၅။ လုဒ္ဒက၊ အဆွေမုဆိုး၊ အဇ္ဇ၊ ဤအခါ၌။ အံဟံ၊ ငါသည်။
မုတ္တံ၊ ကျော့ကွင်းမှလွတ်သော။ ဒိဇာဓိပံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်
ရ၍။ နန္ဒာမိယထာ၊ နှစ်သက်သကဲ့သို့။ ဧဝံ-တထာ၊ ထိုအတူ။ တံ၊
သင်အဆွေမုဆိုးသည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ အဆွေ
အမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ နန္ဒဿ၊ နှစ်သက်ပါစေသတည်း။

မင်းကြီးထံ ပို့စေခြင်း

ဤသို့ ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုပြီး၍ စစ်သူကြီး သုမုခသည် မိမိ
ရွှေဟင်္သာမင်းအား ဤသို့ ကြားလျှောက်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...
ဤမုဆိုးသည် အကျွန်ုပ်တို့အား ကျေးဇူးပြုပေ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။
ဤမုဆိုးသည် အကျွန်ုပ်တို့စကားကို မလိုက်နာမူ၍ ဟင်္သာဖြစ်ကုန်သော
အကျွန်ုပ်တို့ကို ပင်ပန်းစေသည်တို့ကို ပြု၍ ပြည့်ရှင်မင်းတို့အား ဆက်သည်
ရှိသော် များစွာသောဥစ္စာကို ရပေရာ၏။ သတ်၍ အသားကိုရောင်းချသည်
ရှိသော် အဖိုးကိုလည်း ရပေရာ၏။ စင်စစ်သဖြင့်ကား မိမိအသက်ကို မကြည့်
မူ၍ အကျွန်ုပ်တို့စကားကို နာယူပေ၏။ ဤမုဆိုးကို မင်း၏အထံသို့ ဆောင်
ယူ၍ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးရသည်ကို ပြုကြကုန်အံ့” ဟု ကြားလျှောက်
၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဝန်ခံတော်မူ၏။ သုမုခသည် မိမိတို့ဘာသာဖြင့်
ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ဖန် လူ့ဘာသာဖြင့် မုဆိုး
ကိုခေါ်၍ “အဆွေမုဆိုး... သင်သည်အဘယ်အကျိုးငှာကျော့ကွင်းကိုထောင်
ဘိသနည်း” ဟု မေး၍ “ဥစ္စာအကျိုးငှာ ထောင်၏” ဟု ပြောဆိုလတ်သော်
“ဤသို့ ဥစ္စာအလိုငှာ ထောင်သည်ရှိသော် ငါတို့ကိုဆောင်ယူ၍ မြို့သို့ ဝင်
ပြီးလျှင် မင်းအား ပြလော့၊ သင့်အား များစွာသောဥစ္စာကို ပေးအံ့ဟု
ဆို၍ မုဆိုးအား အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၃၆။ ဇဟိ တံ အနုသိက္ခာမိ၊ ယထာ တမပိ လစ္ဆသေ။
လာဘံ တဝါယံ ဓတရဋ္ဌော၊ ပါပံ ကိဉ္စိ န ဒက္ခဘိ။

၃၇။ ခိပ္ပ မန္တေပုရံ နေတွာ၊ ရုညော ဒဿေဟိ နော ဥဘော။
အဗဒ္ဓေ ပကတိဘူတေ၊ ကာဇေ ဥဘယတော ဌိတေ။

၃၈။ ဓတရဋ္ဌာ မဟာရာဇ၊ ဟံသာဓိပတိနော ဣမေ။
အယဉ္ဇိ ရာဇာ ဟံသာနံ၊ အယံ သေနာပတိတရော။

၃၉။ အသံသယံ ဣမံ ဒိသ္မာ၊ ဟံသာရာဇံ နရာဓိပေါ။
ပတိတော သုမနော စိတ္တော၊ ဗဟံ ဒဿတိ တေ ဓနံ-
ဟူသော လေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၆။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ ဟေ၊ လာလုညှိ။ ယထာ၊ အကြင်
အခြင်းဖြင့် ငါ ဆိုးမသည်ရှိသော်။ တံ၊ သင်သည်။ အပိ၊ စင်စစ်။ လာဘံ၊
လာဘ်ကို။ လစ္စသေ၊ ရလတ္တံ့။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ဘံ၊ သင့်ကို။
အနုသိက္ခာမိ၊ ငါ ဆိုးမအံ့။ အယံ ဓတရဋ္ဌော၊ ဤ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်း
သည်။ တဝ၊ သင့်အား။ ကိဉ္စိ၊ အနည်းငယ်သော။ ပါပံ၊ ယုတ်မာခြင်း
ကို။ န ဒက္ခတိ၊ မရှု။

၃၇။ သမ္မ၊ အဆွေမုဆိုး။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အန္တေပုရံ၊ မင်း၏
နန်းတော်သို့။ ဂန္ဒာ၊ သွား၍။ အဗဒ္ဓေ၊ မဖွဲ့အပ်ကုန်သော။ ပကတိဘူတေ၊
ပကတိဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာဇေ၊ ထမ်းပိုး၌။ ဥဘယတော၊ အစွန်း
နှစ်ဖက်မှ။ ဌိတေ၊ တည်ကုန်သော။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ နော၊
ငါတို့ကို။ ရုညော၊ မင်းအား။ ဒဿေဟိ၊ ပြလော့။

၃၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣမေ၊ ဤရွှေဟင်္သာတို့သည်
ဓတရဋ္ဌာ၊ ဓတရဋ္ဌမျိုးဖြစ်ကုန်သော။ ဟံသာဓိပတိနော၊ ဟင်္သာမင်းတို့
တည်း။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အယံ၊ ဤရွှေဟင်္သာသည်။ ဟံသာနံ၊ ဟင်္သာတို့
၏။ ရာဇာ၊ မင်းတည်း။ ဣတရော၊ ဤရွှေဟင်္သာမှတစ်ပါးသော။ အယံ၊
ဤရွှေဟင်္သာသည်။ သေနာပတိ၊ စစ်သူကြီးတည်း။

၃၉။ သမ္မ၊ အဆွေမုဆိုး။ နရာဓိပေါ၊ သင်တို့၏ အရှင်မင်းသည်။
ဣမံဟံသာရာဇံ၊ ဤ ငါတို့အရှင် ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ရသည်
ရှိသော်။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမဲ့။ ပတိတော၊ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ သုမနော။

ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ စိတ္တော၊ ပီတိဖြင့် ပြည့်သော ရှင်သောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍။ တေ၊ သင့်အား။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ ဒဿတိ၊ ပေးလတ္တံ။

[“ငါတို့ကို ဆောင်ယူ၍ မင်းအား ပြုလော့”ဟု သုမုခ ဆိုသည်ကား ဘုရားလောင်း ရှေ့ဟင်္သာမင်း၏ ပညာအစွမ်းကို ပြခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ မိမိ၏အဆွေခင်ပွန်းသဘောကို ထင်ရှား ပြခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ မုဆိုးအား ဥစ္စာရခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ သာဂလမင်းအား သီလတို့၌ တည်စိမ့်သောငှာ လည်းကောင်း ဤ လေးပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဤသို့ ဆို၏။]

မင်းကြီးထံ ပြုလေသော်

ဤသို့ စစ်သူကြီး သုမုခ ဆိုလတ်သော် မုဆိုးသည် “အရှင်...အရှင် တို့သည် မင်းအား ပြခြင်းကို နှစ်သက်တော်မမူပါလင့်။ မင်းတို့မည်သည် ကား တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိကုန်၏။ အရှင်တို့ကို ပင်ပန်းစေသည်တို့ကိုမူလည်း ပြုကုန်ရာ၏။ သတ်မှုလည်း သတ်ကုန်ရာ၏” ဟုဆိုသည်ရှိသော် “အဆွေမုဆိုး... သင် မကြောက်လင့်။ ငါသည် သင်ကဲ့သို့ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော သတ္တဝါ တို့၏ သွေးကို သောက်တတ်သော မုဆိုးကိုစင်လျက် တရားစကားဖြင့် နူးညံ့သည်ကိုပြု၍ ငါ၏ခြေသို့ ဝပ်စေနိုင်သေး၏။ မင်းတို့မည်သည်ကား ဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ပညာလည်း ကြီးကုန်၏။ ကောင်းသောစကား၊ မကောင်းသော စကားတို့ကို သိတတ်ကုန်၏။ လျင်စွာ ငါတို့ကို မင်းအား ပြလော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ထိုသို့တပြားကား အကျွန်ုပ်အား အမျက် မထွက်ပါကုန်လင့်။ အကျွန်ုပ်သည် မချွတ်လျှင် အရှင်တို့ အလိုအားဖြင့် ဆောင်ယူပါအံ့” ဟု ဆို၍ ရှေ့ဟင်္သာနှစ်စုတို့ကိုလည်း ထမ်းပိုးသို့တင်၍ မင်းအိမ်သို့သွား၍ မင်းအား ပြသဖြင့် မင်းသည် မေးအပ်သည်ရှိသော် ဟုတ်မှန်တိုင်း တင်လျှောက်၏။

ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၄၀။ တဿ တံ ဝစနံ သုတွာ၊ ကမ္မုနာ ဥပပါဒယိ။
ခိပ္ပ မန္တေပုရံ ဂန္ဓာ၊ ရညော ဟံသေ အဒဿယိ။
အဗဒ္ဓေ ပကတိဘူတေ၊ ကာဇေ ဥဘယတော ဌိတေ ။လ။

၅၆။ ဥပါ ယနဉ္စ တေ ဒေဝ၊ နာညံ ပဿာမိ ဒေဝိသံ။
သဗ္ဗသာကုဏိကာ ဂါမေ၊ တံ ပဿ မနုဇာဓိပ-
ဟူသော ဤ တစ်ဆယ်ခုနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၄၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဿ၊ ထို သုမုခ၏။ တံ ဝစနံ၊ ထို စကားကို။ သုတံ၊ သူတို့။ ကြား၍။ လုဒ္ဓေါ၊ မုဆိုးသည်။ ကမ္မုနာ၊ ကိုယ်မူဖြင့်။ ဥပါဒယံ၊ ပြည့်စုံစေ၏။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အန္တေပုရံ၊ မင်း၏ နန်းတော်သို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ရညော၊ သာဂလမင်းအား။ အဗဒ္ဓေါ၊ မဖွဲ့မချည်ကုန် သော။ ပကတဘူတေ၊ ပကတိဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာဇေ၊ ထမ်းပိုး၌။ ဥဘယတော၊ အစွန်းနှစ်ဖက်မှ။ ဌိတေ၊ တည်ကုန်သော။ ဟံသေ၊ ဟင်္သာ မင်း နှစ်ခုတို့ကို။ အဒဿယံ၊ ပြလေ၏။

၄၁။ ရညာ၊ သာဂလမင်းသည်။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော မုဆိုး သည်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣမေ၊ ဤ ရှေ့ဟင်္သာတို့သည်။ ဓတရဋ္ဌာ၊ ဓတရဋ္ဌမျိုး ဖြစ်ကုန်သော။ ဟံသာဓိပတိနော၊ ဟင်္သာမင်းတို့သည်။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်ပါ၏။ အယံ၊ ဤ ရှေ့ဟင်္သာသည်။ ဟံသာနံ၊ ဟင်္သာတို့၏။ ရာဇာ၊ မင်းတည်း။ ဣတရော၊ ဤ ဟင်္သာမင်းမှ တစ်ပါးသော။ အယံ၊ ဤ ရှေ့ဟင်္သာသည်။ သေနာပတိ၊ စစ်သူကြီးတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟ၊ တင်လျှောက်၏။

၄၂။ လုဒ္ဓက၊ မုဆိုး။ ကထံပန၊ အသို့မူ၍လျှင်။ ဣမေဝိဟင်္ဂါ၊ ဤ ရှေ့ဟင်္သာတို့သည်။ တဝ၊ သင်၏။ ဟတ္ထတ္တံ၊ လက်သို့။ အာဂတာ၊ ရောက် ကုန်သနည်း။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ တံ၊ သင်သည်။ မဟန္တာနံ၊ များစွာကုန် သော ဟင်္သာတို့၏။ ဣဿရေ၊ အစိုးရသော မင်းတို့ကို။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ အဇ္ဈဂါ၊ ရသနည်း။

၄၃။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ အရှင် မင်းမြတ်။ ယံယံ၊ အကြင် အကြင်သို့ သဘောရှိသော။ အာယတနံ၊ ငှက် အပေါင်းတို့၏ စုဝေးရာသည်။ အတ္ထံ၊ ရှိပါ၏။ ဒိဇာနံ၊ ငှက်တို့၏။ ပါဏ- ရောဓနံ၊ အသက်သေခြင်းကို ပြုတတ်သော။ ပါသံ၊ ကျော့ကွင်းကို။ မညေ၊ အကျွန်ုပ်ကြံမိ၏။ တေသု တေသု ထိုထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော။ ပလ္လလေသု၊

ညွန့်ပျောင်းတို့၌။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝိဟိတာ၊ ထောင်အပ်ကုန်သော။
ပါသ၊ ကျော့ကွင်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၄၄။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ပါသံ၊ ကျော့ကွင်းသို့။
အာသဇ္ဇ၊ ရောက်၍။ ဟံသရာဇာ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ အဗဇ္ဈထ၊ မိလေ၏။
တံ၊ ထို ကျော့ကွင်းမိသော ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ အဗန္ဓော၊ ကျော့ကွင်း မမိ
သော စစ်သူကြီးသည်။ ဥပါသိနော၊ ကပ်လျက်နေ၍။ အယံ၊ ဤ ရွှေဟင်္သာ
စစ်သူကြီးသည်။ မမံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အဗ္ဗဘာသထ၊ ဘောင်းပန်စကား
ဆို၏။

၄၅။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဘတ္တိရထေ၊ အံ့ရှင် အကျိုး
တော်၌။ ပရက္ကမန္ဓော၊ လုံ့လပြုလျက်။ ဓမ္မယုတ္တော၊ ကျင့်ဝတ်တရားနှင့်
ယှဉ်သော။ ဝိဟင်္ဂမော၊ ဟင်္သာ စစ်သူကြီးသည်။ အနရိယေဟိ၊ သူယုတ်
တို့သည်။ သုဒုက္ကရံ၊ အလွန် ပြုနိုင်ခဲ့သော။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ဘာဝံ၊ မိမိ
အလိုကို။ ဒဟတေ၊ ပြပေတတ်၏။

၄၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဇီဝိတာရဟော၊ အသက်ရှည်ခြင်းငှာ
ထိုက်သော။ အယံ၊ ဤ ဟင်္သာ စစ်သူကြီးသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဇီဝိတံ၊
အသက်ကို။ ဗဇိတုာန၊ စွန့်၍။ အနုတ္တုနန္ဓော၊ အရှင်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း
လျက်။ အာသိနော၊ မိမိအရှင် ဟင်္သာမင်းထံ၌ နေလာ၍။ ဘတ္တု၊ မိမိ
အရှင်၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ယာစိတ္တ၊ တောင်းပန်၏။

၄၇။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တဿ၊ ထို ရွှေဟင်္သာ စစ်သူ
ကြီး၏။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ သုတွာ၊ ကြားရ၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ပသာဒံ၊ ကြည်ညိုခြင်းကို။ အဇ္ဈဂါ၊ ရ၏။ တတော၊ ထိုသို့ ကြည်ညိုသော
ကြောင့်။ နံ၊ ထို ရွှေဟင်္သာမင်းကို ပါသ၊ ကျော့ကွင်းမှ။ ပမုဉ္ဇိ၊ လွတ်၏။
သုခေန စ၊ ချမ်းသာသဖြင့်လည်း။ အနုညာသိ၊ အကျွန်ုပ် ခွင့်ပြုပါ၏။

၄၈။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဘတ္တုနာ၊ မိမိ အရှင် ရွှေဟင်္သာ
မင်းသည်။ ပမုတ္တေန ကျော့ကွင်းမှ လွတ်သည်ရှိသော်။ ဘတ္တုဂါရဝေါ၊
အရှင်ကို ရိုသေတတ်သော။ သောဝက္ကင်္ဂေါ၊ ထို ရွှေဟင်္သာ စစ်သူကြီးသည်။

ပတိတော၊ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နား၌ ချမ်းသာ
သော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ ဘဏံ-ဘဏန္တော၊ ပြောဟောလျက်။ အဗ္ဗဘာ-
သထ၊ ဤသို့ ဆို၏။

၄၉။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ အဇ္ဇ၊ ဤ အခါ၌။ အဟံ၊
ငါသည်။ မုတ္တံ၊ ကျော့ကွင်းမှ လွတ်သော။ ဒိဇာဓိပံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းကို။
ဒိသ္မာ၊ မြင်ရ၍။ နန္ဒာမိယထာ၊ နှစ်သက်သကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ တံ၊
သင်သည်။ သဗ္ဗေဟံ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဉာတိတံ၊ အဆွေ အမျိုးတို့နှင့်။
သဟ၊ တကွ။ နန္ဒဿ၊ နှစ်သက်ပါလေလော့။

၅၀။ သမ္မလုဒ္ဓက အဆွေ မုဆိုး။ ဧဟိ၊ လာလျည့်။ တံ၊ သင့်ကို။
အနုသိက္ခာမိ၊ ငါ ဆိုးမအံ့။ ယထာ၊ အကြင် အခြင်းဖြင့် ဆိုးမသည်ရှိသော်။
တံ၊ သင်သည်။ အပိ၊ စင်စစ်။ လာဘံ၊ လာဘ်ကို။ လစ္ဆသေ၊ ရလတ္တံ့။
တထာ၊ ထို အခြင်းဖြင့်။ အနုသိက္ခာမိ၊ ငါ ဆိုးမအံ့။ အယံ၊ ဓတရဋ္ဌော၊ ဤ
ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ ကိဉ္ဇိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော။ တဝ၊ သင်၏။
ပါပံ၊ မကောင်းခြင်းကို။ နဒက္ခသိ၊ မရှု။

၅၁။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ အန္တေပုရံ၊
မင်း၏ နန်းတော်သို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ အဗဒ္ဓေ၊ မဖွဲ့မချည်အပ်ကုန်သော။
ပကတိဘူတေ၊ ပကတိသဘော၌ တည်သည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။ ကာဇေ၊
ထမ်းပိုး၌။ ဥဘယတော၊ အစွန်းနှစ်ဖက်မှ။ ဌိတေ၊ တည်ကုန်သော။
ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ နော၊ ငါတို့ကို။ ရညော၊ မင်းအား။ ဒဿေဟံ၊
သင်ပြလော့။

၅၂။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဣမေ၊ ဤရွှေဟင်္သာတို့သည်။
ဓတရဋ္ဌာ၊ ဓတရဋ္ဌမျိုး ဖြစ်ကုန်သော။ ဟံသာဓိပတိနော၊ ဟင်္သာမင်းတို့
တည်း။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အယံ ဤရွှေဟင်္သာသည်။ ဟံသာနံ၊ ကိုးသောင်း
ခြောက်ထောင်ကုန်သော ဟင်္သာတို့၏။ ရာဇာ၊ မင်းတည်း။ ဣတရော၊ ဤ
ဟင်္သာမင်းမှ တစ်ပါးသော။ အယံ၊ ဤရွှေဟင်္သာသည်။ သေနာပတိ၊
စစ်သူကြီးတည်း။

၅၃။ နရာဓိပေါ၊ လူတို့ အရှင်ဖြစ်သော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။
ဣမံဟံသရာဇံ၊ ဤရွှေဟင်္သာမင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ရသည်ရှိသော်။ ပတိဘတ၊
နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ သုမနော၊ ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ စိတ္တော၊
ရှင်လန်းသောစိတ် ဖြစ်သည်ဖြစ်၍။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမဲ့။ တေ၊ သင့်
အား။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ ဒဿတံ၊ ပေးလတ္တံ့။

၅၄။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ဆိုသော။ တေဿ၊
ထိုစစ်သူကြီး သုမုခ၏။ ဝစနာ၊ စကားကြောင့်။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဣမေ ဥဘော၊ ဤရွှေဟင်္သာ နှစ်ခုတို့ကို။ အာနိတာ၊ ဆောင်အပ်၏။
ဧတ္ထေဝ၊ ဤမာနုဿိယအိုင်၌ပင်လျှင်။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဟိ-သစ္စံ၊
အကယ်၍လျှင်။ ဣမေ ဥဘော၊ ဤရွှေဟင်္သာ နှစ်ခုတို့ကို။ အနုမတာ၊
ခွင့်ပြုအပ်ကုန်သည်။ အာသု၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၅၅။ မဟာရာဇာ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဂတော၊ ရောက်
လာသော။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိသော။ သောအယံဒိဇော၊ ထိုရွှေဟင်္သာ
စစ်သူကြီးသည်။ ပရမ ဓမ္မိကော၊ လွန်မြတ်သော တရားကို စောင့်ပေ၏။
ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ သော၊ ထိုရွှေဟင်္သာ စစ်သူကြီးသည်။ မာဒိသဿ၊
အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော။ လုဒ္ဒဿ၊ မုဆိုးအား။ မဒ္ဒဝံ၊ နူးညံ့သည်၏အဖြစ်ကို။
ဇနယေယျာထ၊ ဖြစ်စေနိုင်၏။

၅၆။ မနုဇာဓိပ၊ လူတို့အရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ ဒေဝ၊ အရှင်
မင်းမြတ်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ ဒေဝိသံ၊ ဤရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါး
နှင့်တူသော။ အညံ၊ ရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးမှ တစ်ပါးသော။ ဥပါယနုဉ္စ၊
ပဏ္ဍာလက်ဆောင်ကိုလည်း။ န ပဿာမိ၊ မမြင်ဖူးပါ။ သဗ္ဗသာကုဏိက
ဂါမေပိ၊ အလုံးစုံသော ငှက်မုဆိုးတို့ရွာ၌လည်း။ အညံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း
နှစ်ပါးမှ တစ်ပါးသော ပဏ္ဍာလက်ဆောင်ကို။ န ပဿာမိ၊ အကျွန်ုပ်
မမြင်ဖူးပါ။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပဿ၊ ရှုတော်မူပါလော့။

ဟင်္သာမင်းနှင့် မင်းကြီးတို့ စကားဆိုကြပုံ

ဤသို့ ထိုမုဆိုးသည် ရပ်လျက်သာလျှင် စစ်သူကြီး သုမုခ၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မင်းအား တင်လျှောက်၏။ ထို့နောက်မှ မင်းသည်
F60(၅၅၀-၁၅၅)

ရွှေဟင်္သာမင်းအား မြတ်သောသူတို့အားသာလျှင် ထိုက်သောနေရာကို စစ်သူကြီး သုမုခအား ရွှေအင်းပျဉ်ကို ပေးစေပြီးလျှင် ထိုနေရာ၌ နေကုန်သော ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့ကို ရွှေခွက်တို့ဖြင့် ပေါက်ပေါက် တင်လဲအစရှိသည်တို့ကို ကျွေးမွေးစေ၍ စားသောက်ခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော် လက်အုပ်ချီ၍ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းကို တရားဟောစီမံသောငှာ တောင်းပန်၍ ရွှေနေရာ၌ နေတော်မူ၏။ ထိုမင်းသည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် ရှေးဦးစွာ အစေ့အစပ် စကားပြောဟောခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော် မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၅၇။ ဒိသွာ နိသိန္ဒ ရာဇာနံ၊ ပိဋေ သောဝဏ္ဏယေ သုဘေ။
 အဗ္ဗဘာသထ ဝက္ကင်္ဂေါ၊ ဝါစံ ကဏ္ဍသုခံ ဘဏံ ။လ။

၆၃။ အထော မေ သာဒိသိ ဘရိယာ၊ အဿဝါ ပိယဘာဏိနီ။
 ပုတ္တရူပ ယသုပေတာ၊ မမ ဆန္ဒဝသာ နုဂါ--

ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၅၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောဝဏ္ဏယေ၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော။ သုဘေ၊ တင့်တယ်စွာသော။ ပိဋေ၊ အင်းပျဉ်၌။ နိသိန္ဒ၊ နေသော။ ရာဇာနံ၊ သာဂလမင်းကို။ ဒိသွာနု၊ မြင်၍။ ဝက္ကင်္ဂေါ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နား၌ချမ်းသာသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ ဘဏံ-ဘဏန္တော၊ ပြောဟောလို၍။ အဗ္ဗဘာသထ၊ ဤသို့ဆို၏။

၅၈။ နာရသေဋ္ဌ၊ လူတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။ မန္ဒိ-ရိဿရာ၊ ရွှေနန်းရှင်။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ ကုသလံ နု၊ အနာကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ အနာမယံ၊ ဆင်းရဲကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဣဒံ ရဋ္ဌံ၊ ဤ မဟိံသက တိုင်းပြည်ဖော်သည်။ ဖီတံ၊ ဝပြောသာယာပါ၏လော။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ အနုသာသသိ၊ ဆုံးမတော်မူပါ၏လော။

၅၉။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ကုသလဉ္ဇေ၊ အနာလည်း ကင်းပေ၏။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထော၊ ထိုမြို့။

အနာမယံ၊ ဆင်းရဲလည်း ကင်းပေ၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဣဒံရဋ္ဌံ၊ ဤ
ငါတို့မတိ သကတိုင်းသည်။ ဇိတံ၊ ဝပြော သာယာပေ၏။ အဟံ၊ ငါ
သည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ အနုသာသိ၊ ဆုံးမပါ၏။

၆၀။ ဘုနာထ၊ သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူထသော။
ဘူပါလာ၊ ရေမြေရှင်။ ကစ္စံ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင်မင်းကြီး
အား။ အမစ္စေသု၊ မူးတော် မတ်တော်တို့၌။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော၊
ဒေါသော၊ အပြစ်သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ ကင်းပါ၏လော။ ကစ္စံ၊ အသို့
နည်း။ တေအမစ္စာ၊ ထို မူးမတ်တို့သည်။ တဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။
အတ္ထေသု၊ အကျိုးစီးပွားတော်တို့၌။ ဇိဝိတံ၊ အသက်ကို။ နာဝကခန္တိန္န၊
အလိုမရှိပါကုန်၏လော။ (မူးမတ်တို့သည် အသက်ကို စွန့်၍ အရှင်မင်း
ကြီးအမှုတော်ကို ထမ်းပါကုန်၏လော ဟူလိုသည်။)

၆၁။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထောပိ၊ ထိုမြို့လည်း။ မေ၊
ငါ့အား။ အမစ္စေသိ၊ မူးတော် မတ်တော်တို့၌။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ခု
သော။ ဒေါသော၊ အပြစ်သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပေ။ အထောပိ၊ ထိုမြို့လည်း။
မေ၊ ငါ၏။ တေ၊ ထိုမူးမတ်တို့သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္ထေသု၊ အကျိုး
စီးပွား အမှုကိုစွဲတို့၌။ ဇိဝိတံ၊ မိမိတို့အသက်ကို။ နာဝကခန္တိန္န၊ အလိုမရှိ
ကြပေကုန်။ (မိမိတို့အသက် ကိုစွန့်၍ ငါ၏အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ကြပေ၏
ဟူလိုသည်။)

၆၂။ ဘာရဓ၊ ပြည်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်တော် မူတတ်သော။
ဘူပါလာ၊ ရေမြေရှင်။ ကစ္စံ၊ အသို့နည်း။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။
သာဒိသိ၊ ဇာတ်မျိုးအနွယ် တူကုန်သော။ ဘရိယာ၊ မိဖုရားတို့သည်။
အဿဝါ၊ လင်ဖြစ်သော အရှင်မင်းကြီး စကားတော်ကို နားထောင်ပါ
ကုန်၏လော။ ပိယာဘာဏိနိ၊ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ပြောဆိုပါကုန်
၏လော။ ပုတ္တဂ္ဂုပယသုပေတာ၊ သားသမီး အရောင် အဆင်း အခြံအရံနှင့်
ပြည့်စုံကြပါကုန်၏လော။ တဝ၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ ဆန္ဒဝသာနုဂါ၊ အလို
ဆန္ဒသို့ လိုက်ကြပါကုန်၏လော။

၆၃။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ မေ၊ ငါ၏။
သာဒိသိ၊ ဇာတ်အမျိုးအနွယ် တူကုန်သော။ ဘရိယာ၊ မိဖုရားတို့သည်။
အဿဝါ၊ လင်ဖြစ်သော ငါ၏ စကားကို နားထောင်ကြပေကုန်၏။

ပိယဘာဏီနီ၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကိုလည်း ပြောဆိုကြပေကုန်၏။ ပုတ္တ-
ရူပယသုပေတာ၊ သားသမီး အရောင်အဆင်း အခြံအရံနှင့်လည်း ပြည့်စုံ
ကြပေကုန်၏။ မမ၊ ငါ၏။ ဆန္ဒဝသာနုဂါ၊ အလိုဆန္ဒသို့လည်း လိုက်ကြ
ပေကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားအလောင်းဟင်္သာမင်းသည် စကားပြောဟောခြင်းကို
ပြုတော်မူသည်ရှိသော် တစ်ဖန် သာဂလမင်းသည် ထိုဘုရားလောင်း ရွှေ
ဟင်္သာမင်းနှင့်တကွ စကားပြောဟောခြင်းကို ပြုလိုရကား-

၆၄။ ဘဝန္တံ ကစ္စိ န မဟာ၊ သတ္တု ဟတ္ထတ္တတံ ဂတော။
ဒုက္ခ မာပဇ္ဇိ ဝိပုလံ၊ တသ္မိံ ပဌမ ဇာပဒေ ။လ။
၇၀။ သွာဂတဉ္စေ ဝိဒံ ဘဝတံ၊ ပတိတော စသ္မိ ဒဿနာ။
ဧသော စာပိ ဗဟံ ဝိတ္တံ၊ လဘတံ ယာဝဒိစ္ဆတိ-

ဟူသော ဤ ခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၄။ ဒိဇာဓိပ၊ ငှက်တို့၏ အရှင်ဖြစ်သော။ ဟံသရာဇ၊ ရွှေ
ဟင်္သာမင်း။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘဝန္တံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ မဟာ-
သတ္တု၊ ကြီးစွာသောရန်သူ၏။ ဟတ္ထတ္တတံ၊ လက်သို့။ အာဂတောန၊
ရောက်သည်မဟုတ်လော။ တသ္မိံ အာပဒေ၊ ထိုဘေးရန်ကြောင့်။ ပဌမံ၊
ရှေးဦးစွာ။ ဝိပုလံ၊ ကြီးစွာသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲသို့။ အာပဇ္ဇိ န၊ ရောက်
သည် မဟုတ်လော။

၆၅။ ဟံသရာဇ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ အာယန္တော၊
ယန္တရား ထောင်တတ်သော မုဆိုးသည်။ အပတိတောန၊ ပြေးလာတည့်၍။
ဒဏ္ဍေန၊ ငှက်ခတ် လှင်ကန်ဖြင့်။ သမပေါထယံ၊ ပုတ်ခတ်၏။ တာဝဒေ၊
ထိုသို့ မိသောခဏ၌လျှင်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ပုတ်ခတ်ခြင်းသည်။ ဇမ္ဗာနံ၊ ယုတ်
မာကုန်သော။ ဧတေသံ၊ ထို ငှက်ခတ်မုဆိုးတို့၏။ ပါကတိကံ၊ သဘော
အလေ့သည်။ ဘဝတံ၊ ဖြစ်၏။

၆၆။ ဘူပါလ၊ ရေမြေ့ ရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မင်း
မြတ်။ ဧဝံ၊ ဤသို့မိန့်တော်မူတိုင်း။ အာပဒိယာ၊ ဘေးရန်သည်။ သတိပိ၊

ရှိသော်လည်း။ ခေမံ၊ ဘေးမရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ သတ္တုဝ၊ ရန်သူနှင့်တူသော မုဆိုးလက်သို့။ သမပဇ္ဇာ၊ ရောက်ရ၏။ ဝေံ၊ ဤသို့ ရောက်ရသော်လည်း။ အယံ၊ ဤမုဆိုးသည်။ အသွာသု၊ အကျွန်ုပ်တို့၌။ ကိစ္စံ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဆင်းရဲကိုမျှ။ န ဝ အကာသိ၊ မပြုစေသည် သာတည်း။

၆၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နေသာဒေါ၊ မုဆိုးသည်။ ပစ္စဂမိတ္ထ၊ စုံစမ်း၍ ကပ်လာ၏။ ပုဗ္ဗေဝ၊ ရှေးဦးစွာကလျှင်။ အဇ္ဈဘာသထ၊ နူးညံ့သော စကားကို ဆိုပေ၏။ တဒါ၊ ထိုသို့ နူးညံ့သော စကားကို ဆိုသော အခါ၌။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ အယံ သုမုခေါယေဝ၊ ဤ စစ်သူကြီး သုမုခသည်လျှင်။ ပစ္စဘာသထ၊ စကားတုံ့ ပြောဆို၏။

၆၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ တထ၊ ထို စစ်သူကြီး သုမုခ၏။ တံဝစနိ၊ ထိုစကားကို။ သုဘွာ၊ ကြား၍။ အယံနေသာဒေါ၊ ဤ မုဆိုးသည်။ ပသာဒံ၊ ကြည်ညိုခြင်းသို့။ အဇ္ဈဂါ၊ ရောက်ပေ၏။ တတော၊ ထိုသို့ ကြည်ညိုခြင်းသို့ ရောက်သောကြောင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပါသာ၊ ကျော့ကွင်းမှ။ ပါမုစိ၊ လွတ်ပေ၏။ သုခေန စ၊ ချမ်းသာစွာ လည်း။ အနုညာသိ၊ ခွင့်ပြုပေ၏။

၆၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေထ၊ ဤမုဆိုးအား။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ ဣစ္ဆတာ၊ ရခြင်းငှာ အလိုရှိသောကြောင့်။ သုမုခေနေဝ၊ သုမုခသည်ပင် လျှင်။ ဣဒဉ္စ၊ ဤ အကြံကိုလည်း။ တေဒတ္ထာယ၊ ထို မုဆိုးအား ဥစ္စာအလို ငှာ။ စိန္တိတံ၊ ကြံအပ်၏။ ဝေံ၊ ဤသို့ ကြံ၍။ ဘောတော၊ အရှင်မင်းကြီး၏။ သကာသေ၊ အထံတော်သို့။ အာဂမနံ၊ လာပါကုန်၏။

၇၀။ ဟံသရာဇ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ ဘဝတံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းတို့၏။ ဣဒံ၊ ဤ လာခြင်းသည်။ သွာဂတဉ္စေဝံ၊ ကောင်းသော လာခြင်းသည်သာ တည်း။ တေ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းအား။ ဒဿနာ၊ ဖူးမြင်ရခြင်းကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပတိတော၊ ဝမ်းမြောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပါ၏။ သေဝ စာပိ၊ ဤမုဆိုးသည်လည်း။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်သော ဥစ္စာကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဝိတ္တံ၊ ဥစ္စာကို။ လဘတံ-လဘတု၊ ရပါစေအံ့။

မုဆိုးအား ဆုချီးမြှင့်ခြင်း

ဤသို့သော စကားကို ပြောဆိုပြီးလျှင် သာဂလမင်းသည် အမတ် တစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ “အရှင်မင်းမြတ်...အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်း” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “ဤမုဆိုးက ဆံ့မုတ်ဆိတ်တို့ကို ပြုပြင်ပြီးလျှင် ရေချိုး၍ နံ့သာလိမ်းသဖြင့် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ဆောင်ယူခဲ့လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအမတ်သည် သာဂလမင်း မိန့်ဆို တော်မူတိုင်းပြု၍ ဆောင်ယူခဲ့သော ထိုမုဆိုးအား တစ်နှစ် တစ်နှစ်၌ အခွန် တစ်သိန်းထွက်သော ရွာကို လည်းကောင်း၊ လမ်းနှစ်ခု ရှိသော ကြီးစွာ သော အိမ်ကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သောရထားကို လည်းကောင်း၊ တစ်ပါး သော များစွာသော ရွှေငွေတို့ကို လည်းကောင်း ပေးစေတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၇၁။ သန္တပ္ပယိတွာ နေသာဒံ၊ ဘောဂေဟိ မနုဇာဓိပေါ။
အဗ္ဗဘာသထ ဝက္ကင်္ဂံ၊ ဝါစံ ကဏ္ဍသုခံ ဘဏံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မနုဇာဓိပေါ၊ လူတို့အရှင်ဖြစ်သော။ ရုဇာ၊ သာဂလ မင်းမြတ်သည်။ ဘောဂေဟိ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ဖြင့်။ နေသာဒံ၊ မုဆိုးကို။ သန္တပ္ပယိတွာ၊ ရောင့်ရဲစေ ပြီး၍။ ဟံသရာဇာနံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ အဗ္ဗဘာသထ၊ ဆိုလေ၏။ ဝက္ကင်္ဂါ စ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်လည်း။ ကဏ္ဍသုခံ၊ နား၌ ချမ်းသာသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ ဘဏံ-ဘဏန္တော၊ ပြောဟောလျက်၊ အဗ္ဗဘာသထ၊ ဆိုလေ၏။

ဟင်္သာမင်းအား နန်းအပ်ပြု

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် သာဂလမင်းအား တရားဟောတော်မူ၏။ ထို သာဂလမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ တရား စကားကို ကြားရလျှင် အလွန်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားဟော ပေတတ်သော ထို ရွှေဟင်္သာမင်းအား ပူဇော်သက္ကာရကို ငါ ပြုအံ့ဟု ကြံ၍ ထီးဖြူကို ပေးသဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ဆောက်နှင်းလိုရကား-

၇၂။ ယံ ခလု ဓမ္မ မာဓိနံ၊ ဝသော ဝတ္တတိ ကိဉ္စိ နံ။
သဗ္ဗတ္ထိဿရိယံ ဘဝတံ၊ ပသာသထ ယဒိစ္ဆထ။

၇၃။ ဒါနတ္ထံ ဥပဘောတ္တု ဝါ၊ ယံ စညံ ဥပကပ္ပတိ။
တေ ဒဒါမိ ဝေါ ဝိတ္တံ၊ ဣဿရိယံ ဝိဿဇာမိ ဝေါ-

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၂။ ဟံသရာဇ၊ ရှေ့ဟင်္သာမင်း။ ခလု၊ စင်စစ်။ ယံ-ယတ္ထ၊ အကြင်
အရပ်၌။ ဓမ္မ၊ ရာဇဓံ ဆယ်ပါးသည်။ မာဓိနံ၊ တည်၏။ မမ၊ ငါ၏။
ဝသော၊ အာဏာသည်။ ဝတ္တတိ၊ တည်၏။ နံ ဌာနံ၊ ထိုအာဏာတည်ရာအရပ်
သည်။ ကိဉ္စိ၊ အနည်းငယ်သာတည်း။ သဗ္ဗတ္ထိဿရိယံ၊ အလုံးစုံသော စည်း
စိမ် ချမ်းသာသည်။ ဘဝတံ၊ အရှင် ရှေ့ဟင်္သာမင်းတို့အား သာလျှင်။
အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ ဣစ္ဆထ၊ အလိုရှိတော်မူ
ကုန်၏။ တံ၊ ထိုအလိုတော်ကို။ ပသာသထ၊ ဆုံးမတော်မူပါလော့။

၇၃။ ဟံသရာဇ၊ ဟင်္သာမင်း။ ဒါနတ္ထံ ဝါ၊ အလှူအလိုငှာ လည်း
ကောင်း။ ဥပဘောတ္တု ဝါ၊ သုံးဆောင်ခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ အညံ၊
တစ်ပါးသော။ ယံ ဝိတ္တံ၊ အကြင်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း။ တုမ္မာကံ၊
ရှေ့ဟင်္သာမင်းကိုအား။ ဥပကပ္ပဟိ-ရုစ္စတိ၊ နှစ်သက်တော်မူ၏။ တေ ဝိတ္တံ၊
ထိုဥစ္စာကို။ ဝေါ၊ သင် ရှေ့ဟင်္သာမင်းတို့အား။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။ အဟံ၊
ငါသည်။ ဝေါ၊ သင် ရှေ့ဟင်္သာမင်းတို့အား။ ဣဿရိယံ၊ အလုံးစုံသော
စည်းစိမ်ကို။ ဝိဿဇာမိ၊ စွန့်လွှတ်ပါ၏။

စစ်သူကြီး စကားဆိုခြင်း

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရှေ့ဟင်္သာသည် သာဂလမင်းသည် ပေးအပ်
သော ထီးဖြူကို ထိုသာဂလမင်းအားသာလျှင် တစ်ဖန် ပေးတော်မူပြန်
၏။ သာဂလမင်းသည်လည်း ကြံ၏။ ရှေးဦးစွာ ရှေ့ဟင်္သာမင်း တရား
စကားကို ငါသည် ကြားနာရပေပြီ၊ မုဆိုးသည်ကား ဤစစ်သူကြီး သုမုခ
တရား စကားရှိ၏ဟု အလွန်လျှင် ချီးမွမ်းပြောပ၏။ ဤစစ်သူကြီး သုမုခ
တရားကိုလည်း နာခံအံ့”ဟု ကြံ၍ သာဂလမင်းသည် ထိုစစ်သူကြီးသုမုခ
နှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား—

၇၄။ ယထာ စမ္ပာယံ သုမုခေါ၊ အဇ္ဈဘာသေယျ ပဏ္ဍိတော။
ကမသာ ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နော၊ တံ မျာဿ ပရမပိယံ-
ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၄။ ယထာ စ၊ ယဒိ၊ အကယ်၍လည်း။ ကမသာ၊ မိမိ အလို
အားဖြင့်။ ဗုဒ္ဓိသမ္ပန္နော၊ ဥာဏ်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာ
ရှိသော။ အယံ သုမုခေါ၊ ဤစစ်သူကြီး သုမုခသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ယံ၊
အကြင်စကားကို။ အဇ္ဈဘာသေယျ၊ ပြောဆိုရာ၏။ တံ၊ ထိုပြောဆိုသော
စကားကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပရမပိယံ၊ အလွန်နှစ်သက်သည်။ အဿ၊
ဖြစ်ရာ၏။

ထို့နောင်မှ စစ်သူကြီး သုမုခသည် ထိုမင်းအား ပြောဆိုလိုရာ
ကား—

၇၅။ အဟံ ခလု မဟာရာဇ၊ နာဂရာဇာရိဝန္တရံ။
ပဋိဝတ္တံ န သက္ကောမိ၊ န မေ သော ဝိနယော သိယာ။
၇၆။ အမ္မာကဉ္ဇေဝ သော သေဋ္ဌော၊ တုဉ္ဇုဉ္ဇုတ္တမ သတ္တဝေ။
ဘူမိပါလော မနုဿိန္ဒော၊ ပူဇာ ဗဟူဟိ ဟေတုတိ။
၇၇။ ဧဝံ ဥဘိန္နံ ဘဏတံ၊ ဝတ္တမာနေ ဝိနိစ္ဆယေ။
နန္တရံ ပတံဝတ္တပ္ပံ၊ ပေသေန မနုဇာမိပ-
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ခလု၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အန္တရံ၊ ပခြုပ်တွင်းသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်သော။
နာဂရာဇာရိဝ၊ နဂါးမင်းကဲ့သို့။ ပဋိဝတ္တံ၊ စကား တုံ့ပြန်ဆိုခြင်းငှာ။
န သက္ကောမိ၊ မဝံ့ပါ။ ဝေ၊ ဤသို့ စကားတုံ့ ပြောချေသည် ရှိသော်။
သော၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝိနယော၊ ဆုံးမသည်။
န သိယာ၊ မဖြစ်ရာ။

၇၆။ ဘာရဓ၊ ပြည်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်တော် မူတတ်သော။
ဘူပါလ၊ ရေမြေ့ရှင်။ သော၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ အမ္မာကဉ္ဇေဝ၊

အကျွန်ုပ်တို့ထက်လည်း။ သေဋ္ဌော၊ မြတ်တော်မူပေ၏။ မနုဿိန္ဒော၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ ဘူမိပါဒလာ၊ ရေမြေ ရှင်ဖြစ်တော်မူသော။ တုဉ္ဇ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း။ ဥတ္တမတ္တဝေါ၊ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ပေတည်း။ ဗဟူတိ ဟေတုတိ၊ များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ပူဇာ၊ ပူဇော်ထိုက် ပေကုန်၏။

၇၇။ မနုဇာဓိပါ၊ လူတို့အရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇိန္ဒ၊ မင်း များနတ်။ ဘဏတံ-ဘဏန္တာနံ၊ ပြောဆိုတော်မူကြကုန်သော။ တေသံဥဘိန္နံ၊ ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့၏။ ဝိနိစ္ဆယေ၊ အဆုံးအဖြတ်သည်။ ဝတ္တမာနေ၊ ဖြစ်သည် ရှိသော်။ အန္တရံ၊ မင်းနှစ်ပါးတို့၏ အကြား၌။ ပေဿေန၊ အမှုကြီးငယ် ကို ရွက်ဆောင်ရသောသူသည်။ န ပတိဝတ္တဗ္ဗံ၊ စကားတုံ့မဆိုရာ။

မင်းကြီး ကျေနပ်ပြီ

သာဂလမင်းသည် ထိုစစ်သူကြီး သုမုခစကားကို ကြားရလျှင် အလွန် နှစ်သက်တော်မူ၏။ မုဆိုးကိုလည်း ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ စစ်သူကြီး သုမုခမှ တစ်ပါးသော သင်ကဲ့သို့သော သာယာစွာသော တရားစကားကို ဟောတော်မူတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မည်သည် မဖြစ်ရာဟုဆို၍ ထိုသုမုခစစ်သူကြီး အား ချီးမွမ်းလိုရကား—

၇၈။ ဓမ္မေန ကိရ နေသာဒေါ၊ ပဏ္ဍိတော အဏ္ဏဇာ ဣတိ။
နဟေဝ အကတတ္တဿ၊ နရော တောဒိသော သိယာ။

၇၉။ ဧဝံ အဂ္ဂပကတိမာ၊ ဧဝံ ဥတ္တမ သတ္တဝေါ။
ယာဝတတ္ထိ မယာ ဒိဋ္ဌာ၊ နာညံ ပဿာမိ ဒေသံ။

၈၀။ တုဋ္ဌောသ္မိ ဝေါပကတိယာ၊ ဝါကျေန မဓုရေန စ။
ဧသော စာပိ မမစ္ဆန္ဒော၊ စိရံ ပဿေယျ ဝေါ ဥဘော—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၈။ သမ္မဟံသ၊ အဆွေဟင်္သာ။ အဏ္ဏဇော၊ ရှေ့ဟင်္သာသည်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိပေ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နေသာဒေါ၊ ဆိုးသည်။ ဓမ္မေန၊ ဟုတ်မှန်သောအကြောင်းဖြင့်။ ဝဒတိ ကိရ၊ ဆိုပေသတတ်။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ အကတတ္တဿ၊ သူ့ကျေးဇူးကို မသိသောသူအား။ တောဒိသော၊ ဤသုမုခ
#61(၅၅၀-ပဥမ)

စစ်သူကြီးနှင့်တူသော။ နုရော၊ ပညာရှိသည်။ နသိယာ ဝေ၊ မဖြစ်ရာသလျှင် ကတည်း။

၇၉။ စေံ၊ ဤသို့သော အပြားအားဖြင့်။ သုမုခေါ၊ သုမုခသည်။ အဂ္ဂပကတိမာ၊ မြတ်သောသဘော ရှိပေ၏။ 'စေံ၊ ဤသို့သောအပြားအားဖြင့်။ ဥတ္တမသတ္တဝေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ပေတည်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်ရဖူးကုန်သော။ ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝတာ-တတ္တကေသု၊ ထိုမျှလောက်ကုန်သော သတ္တဝါတို့တွင်။ ဒေဝိသံ၊ ဤစစ်သူကြီး သုမုခနှင့်တူသော။ အညံ၊ တစ်ပါးသောသူကို။ နပဿာမိ၊ မမြင်စဘူး။

၈၀။ သမ္မဟံသ၊ အဆွေဟင်္သာမင်း။ ဝေ၊ သင်တို့၏။ ပါကတိယာ စ၊ ပြကတေ သဘောကြောင့်လည်းကောင်း။ မုရုရေန၊ သာယာစွာသော။ ဝါကျေန စ၊ တရားစကားကြောင့်လည်းကောင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ တုဋ္ဌော၊ နှစ်သက်လှသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ စီရံ၊ မြင်ရှည်စွာသော ကာလပတ်လုံး။ ဥဘော၊ နှစ်ခုကုန်သော။ ဝေ၊ သင်ရွှေဟင်္သာမင်းတို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဿေယျံ၊ မြင်ချင်ပါ၏။ ဧသော စာပိ၊ ဤသို့ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး မြင်ချင်ခြင်းသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဆန္ဒော၊ အလိုတည်း။

ဟင်္သာမင်း ပြန်ခွင့်တောင်းခြင်း

ထို့နောက်မှ ဘုရားလောင်းသည် သာဂလမင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူလိုရကား -

- ၈၁။ ယံ ကိစ္စံ ပရမေ မိတ္တေ၊ ကတမသ္မာသု တံ တယာ။
ပတ္တာ နိဿံသယံ တျာမှာ၊ ဘတ္တိ ရသ္မာသု ယာ တဝ။
- ၈၂။ အဒုဉ္ဇ နှန သုမဟာ၊ ဉာတိသံဃဿ မန္တရံ။
အဒဿနေန အသ္မာကံ၊ ဒုက္ခံ ဗဟူသု ပက္ခိသု။
- ၈၃။ တေသံ သောက ဝိဃာတာယ၊ တယာ အနုမတာ မယံ။
တံ ပဒက္ခိဏတော ကတော၊ ဉာတိံ ပဿေမု ရိန္ဒမ။
- ၈၄။ အဒ္ဓါဟံ ဝိပုလံ ပီတိံ၊ ဘုဝတံ ဝိန္ဒာမိ ဒဿနာ။
ဧသော စာပိ မဟာ အတ္ထော၊ ဉာတိ ဝိဿာသနာ သိယာ -
ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၁။ အရိန္ဒမ၊ ရန်သူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော။ ရာဇိန္ဒ၊ မင်း
 များနတ်။ ယံ ကိစ္စံ၊ အကြင်အမှုကို။ ပရမေ၊ မြတ်သော။ မိတ္တေ၊ အဆွေ
 ခင်ပွန်း၌။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။ တံကိစ္စံ၊ ထိုမြတ်သောအဆွေခင်ပွန်း၌ ပြု
 အပ်သော အမှုကို။ တယာ၊ သင်သည်။ အသ္မာသု၊ ငါတို့၌။ ကတံ၊
 ပြုပေ၏။ တဝ၊ သင်မင်းကြီးအား။ အသ္မာသု၊ ငါတို့၌ ယာ ဘတ္တိ၊ အကြင်
 အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တာယ ဟတ္ထိယာ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း
 ၏အဖြစ်သည်။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးနှင့်။ နိဿံသယံ၊ မချွတ်။ ပတ္တာ၊
 ရောက်ကုန်သည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၈၂။ အရိန္ဒမ၊ ရန်သူတို့ကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော။ ဘူပါလံ၊
 ရေမြေရှင်။ နူနစ၊ စင်စစ်သော်ကား။ သုမဟာ ဉာတိသံသဿ၊ အလွန်
 များစွာသော ဆွေမျိုးအပေါင်း၏။ အဒုံ၊ ဤအမည်ရှိသော။ အန္တရံ၊
 ပျက်စီးခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အသ္မာကံ၊ ငါတို့ကို။ အဒဿနေန၊ မမြင်
 ရသောကြောင့်။ ဗဟူသု၊ များစွာကုန်သော။ ပက္ခိသု၊ ဟင်္သာတို့၌။ ဒုက္ခံ၊
 ဆင်းရဲခြင်းသည်။ ဥပ္ပန္နံ၊ ဖြစ်လေ၏။

၈၃။ အရိန္ဒမ၊ ရန်သူကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော။ မဟာရာဇ၊
 မင်းမြတ်။ တေသံ၊ ထိုဆွေမျိုးဖြစ်ကုန်သော ရှေ့ဟင်္သာတို့၏။ သောက
 ဝိသာတာယ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို ဖျောက်အံ့သောငှာ။ တယာ၊ သင်မင်းကြီး
 သည်။ အနုမတာ၊ ခွင့်ပြုအပ်ကုန်သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တံ၊ အရှင်
 မင်းကြီးကို။ ပဒက္ခိဏတော၊ လက်ယာရစ်လည်သောအားဖြင့်။ ကတုာ၊
 ပြု၍။ ဉာတိံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းကို။ ပဿေမု၊ မြင်ချင်ပါကုန်၏။

၈၄။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်
 မူသော။ နရာသဘ၊ လူများသေဌ်နှင်း ပြည့်ရှင်မင်း။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်လျှင်။
 ဘဝတံ၊ သင်မင်းမြတ်ကို။ ဒဿနာ၊ မြင်ရခြင်းကြောင့်။ ဝိပုလံ၊ များစွာ
 သော။ ပီတိံ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိန္ဒာမိ၊ ရပေ၏။ ယာ
 ဉာတိ ဝိဿာသနာ၊ အကြင်ဆွေမျိုးကို ဆုံးမခြင်းသည်။ သိယာ၊ ရှိသည်
 ဖြစ်ရာ၏။ ဒေသောစာပိ၊ ဤဆွေမျိုးတို့ကို ဆုံးမခြင်းသည်လည်း။ မဟာ
 အတ္ထော၊ အကျိုးစီးပွား များပါ၏။

ဤသို့ ချီးမွမ်းပြောဆိုသည်ရှိသော် သာဂလမင်းသည် ထို ရှေ့ဟင်္သာ
 တို့၏ သွားခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ဟင်္သာမင်းတို့ ပြန်ကြပြီ

ဘုရားအလောင်းသည်လည်း သာဂလမင်းအား “ငါးပါးအပြား ရှိသော ဒုဿီလအမှု၌ အပြစ်ကို လည်းကောင်း၊ သီလ၏ အကျိုးအာနိသင်ကို လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၍ ဤ သီလကို စောင့်ရှောက်တော်မူ၍ တရား နှင့်အညီ မင်းပြုတော်မူလော့၊ လေးပါးသော သင်္ဂဟတ္ထု တို့ဖြင့် လူအပေါင်းကို သင်္ကြိုဟ်တော်မူလော့” ဟု ဆုံးမတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် စိတ္တကုဋ် တောင်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော် မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၈၅။ ဣဒံ ဝတံ၊ ဓတရဋ္ဌော၊ ဟံသရာဇာ နရာဓိပံ။
ဥတ္တမံ ဇဝ မန္ဒာယ၊ ဥာတိသံဃံ ဥပါဂမ္ပံ။

၈၆။ တေ အရောဂေ အနုပုတ္တေ၊ ဒိသ္မာန ပရမေ ဒိဇေ။
ကေကာတိ မကရုံ ဟံသာ၊ ပုထုသဒ္ဓေါ အဇာယထ။

၈၇။ တေ ပတီတာ ပမုတ္တေန၊ ဘတ္တုနာ ဘတ္တုဂါရဝါ။
သမန္တာ ပရိကံရိ သု၊ အဏ္ဏဇာ လဒ္ဓိပစ္စယာ။

ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၈၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဓတရဋ္ဌော၊ ဓတရဋ္ဌ အမျိုး ဖြစ်သော။ ဟံသရာဇာ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ နရာဓိပံ၊ လူတို့သခင်ဖြစ်သော ပြည့်ရှင် မင်းကို။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ ဝတံ၊ ဆို၍။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ဇဝံ၊ လျှင် မြန်ခြင်းကို။ အန္ဒာယ၊ စွဲ၍။ ဒေ ဟံသရာဇာနော၊ ရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါး တို့သည်။ ဥာတိသံဃံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းသို့။ ဥပါဂမ္ပံ၊ ကပ်လေ့ကုန်၏။

၈၆။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပရမေ၊ မြတ်ကုန်သော။ အရောဂေ၊ အနာကင်းသည်ဖြစ်၍။ အနုပုတ္တေ၊ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ ရောက်တော်မူကုန် သော။ တေဒိဇေ၊ ထို ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ကုန်သော ကြောင့်။ ဟံသာ၊ ဆွေမျိုးဖြစ်သော ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော ဟင်္သာတို့သည်။ ကေကာတိ၊ ကေကာ-ဟူသော အသံကို။ အကရုံ၊ မြည်ကြ ကုန်၏။ ပုထုသဒ္ဓေါ၊ များစွာသော အသံသည်။ အဇာယထ၊ ဖြစ်လေ၏။

၈၇။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဘတ္တုနာ၊ အရှင်ဖြစ်သော ရွှေဟင်္သာ မင်းသည်။ ပမုတ္တေန၊ ရန်သူလက်မှ လွတ်သည်ရှိသော်။ ပတီတာ၊ ဝမ်း

မြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဘတ္တဂါရဝါ၊ အရှင်ကို ရိုသေတတ်ကုန်သော။
တေအဏ္ဏဇာ၊ ထို ဆွေမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်
သော ဟင်္သာတို့သည်။ လဒ္ဒပစ္စယာ၊ ရံအပ်သော ကိုးကွယ်ရာ ရှိကုန်သည်
ဖြစ်၍။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ပရိကိရိ သူ၊ ခြံရံကုန်၏။

ဟင်္သာတို့ ဆုတောင်း

ဤသို့ ခြံရံကုန်ပြီး၍ကား ထို ဟင်္သာတို့သည် အရှင်မင်းကြီး အဘယ်
သို့သော အကြောင်းဖြင့် လွတ်တော်မူသနည်းဟု လျှောက်ကြကုန်၏။
ဘုရားလောင်းသည် သုမုခ စစ်သူကြီးကို မှီ၍ လွတ်သော အဖြစ်ကို လည်း
ကောင်း၊ သာဂလမင်း မုဆိုးတို့သည် ပြုအပ်သောအမှုကို လည်းကောင်း
ပြောဆိုတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်း ပြောဆိုသော
စကားကို ကြားရလျှင် ဟင်္သာအပေါင်းသည် အလွန် နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍
“သုမုခ စစ်သူကြီးသည် လည်းကောင်း၊ သာဂလမင်းသည် လည်းကောင်း
မုဆိုးသားသည် လည်းကောင်း ချမ်းသာစွာ ဆင်းရဲကုန်သည် ဖြစ်၍ မြင့်
ရှည်စွာ အသက်ရှည်ကြပါစေကုန်သတည်း” ဟု ဆုတောင်း ဆုယူ ပြုမူကြ
ကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာ
ဘုရားသည် -

၈၈။ ဧဝံ မိတ္တဝတံ အတ္ထာ၊ သဗ္ဗေ ဟောန္တိ ပဒက္ခိဏာ။

ဟံသာ ယထာ ဓတရဋ္ဌာ၊ ဉာတိသံသံ ဥပါဂမုံ -

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၈၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဓတရဋ္ဌာ၊ ဓတရဋ္ဌမျိုး ဖြစ်ကုန်သော။
ဟံသာ၊ ရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့သည်။ ဉာတိသံသံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းသို့။
ဥပါဂမုံ ယထာ၊ ချမ်းသာစွာ ကပ်ရကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံဘထာ၊ ထိုအတူ။
မိတ္တဝတံ၊ အဆွေ ခင်ပွန်းကောင်းရှိသော သူတို့အား။ ပဒက္ခိဏာ၊ ချမ်း
သာကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော ကြီးပွားခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်သော သဗ္ဗ၊
အလုံးစုံကုန်သော။ အတ္ထာ၊ အကျိုးစီးပွားတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ စူဠဟံသဇာတ်
ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခုသာလျှင် အာနန္ဒာ

သည် ငါဘုရား အကျိုးငှာ မိမိအသက်ကို စွန့်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးအခါ၌ လည်း အာနန္ဒာသည် ငါဘုရား၏ အကျိုးငှာ မိမိ အသက်ကို စွန့်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဆန္ဒမထေရ်သည် ထိုအခါ မှဆိုးဖြစ်ဖူးပြီး၊ ယခု အခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ သာဂလမင်း ဖြစ်ဖူးပြီး ယခုအခါ အာနန္ဒာ သည် ထိုအခါ ရှေ့ဟင်္သာစစ်သူကြီး သုမုခ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော ဟင်္သာ အပေါင်းတို့ ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကိုးသောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့၏အရှင် ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်း ဖြစ်ဖူးပြီဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

ကျေးဇူးရှင်တို့က၊ စွန့်အသက် တိုးတက်ချမ်းသာရာ။

ရှေးဦးစွာသော စူဠဟံသဇာတ် ပြီး၏။

၂-မဟာဟံသဇာတ်

တပည့်လိမ္မာ၍ ဆရာ အသက်ချမ်းသာခြင်း

ဟောတော်မူရာငှာနု နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “ဧတေ ဟံသာ ပက္ကမန္တိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာဟံသဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်၏ အသက်ကို စွန့်ခြင်းကိုပင်လျှင် အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် အောက်စူဠဟံသဇာတ်၌ ဆိုအပ် ပြီးသည်နှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

အထူးကား-ဤ မဟာဟံသဇာတ်၌ သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူသည်ရှိသော် ဤအကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ သံဃမ အမည်ရှိသော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းအား ခေမာအမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် ကိုးသောင်းသော ဟင်္သာအပေါင်း ခြံရံလျက် စိတ္တကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရွှေဟင်္သာ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ခေမာ မိဖုရားကြီးသည် မိုးသောက်ထအခါ၌ အိပ်မက် မြင်မက်၏- ရွှေဟင်္သာတို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ရာဇပလ္လင်၌ နေကုန်လျက် သာယာစွာသော အသံဖြင့် တရားဟောကုန်၏။ ခေမာ မိဖုရားကြီးသည် ကောင်းချီးပေးလျက် တရားတော်ကို နာစဉ် တရားနာခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲမိသာလျှင် ညဉ့်သည် လင်းလတ်၏။ ဟင်္သာတို့သည် တရားဟောပြီးကုန်ပြီးလျှင် ခြင်္သေ့ ခံသော လေသွန် နန်းတံခါးဖြင့် ထွက်၍ သွားကုန်၏။ ထိုခေမာ မိဖုရားသည် လျင်မြန်စွာ ထလတ်၍ “ပြေးသွားကုန်သော ဟင်္သာတို့ကို ဖမ်းကြပါကုန်လော့၊ ပြေးသွားကုန်သော ဟင်္သာတို့ကို ဖမ်းကြပါကုန်လော့” ဟု ဆို၍ လက်ကို ဆန့်စဉ်ပင်လျှင် နိုး၏။ ထိုမိဖုရားကြီး စကားကို ကြားကုန်၍ ကိုယ်လုပ် မောင်းမတို့လည်း “ဟင်္သာတို့သည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု အတန်ငယ် ပြက်ရယ်ပြုကြကုန်၏။

မိဖုရားကြီး ချင်ခြင်းဖြစ်

ခေမာ မိဖုရားကြီးသည် ထိုခဏ၌ အိပ်မက်အဖြစ်ကို သိ၍ ကြံ၏။ “ငါသည် မဟုတ်မမှန်သည်ကို မမြင်မက်ရာ၊ မချွတ်လျှင် ဤလောက၌ ရွှေဟင်္သာတို့သည် ရှိကုန်လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား အကယ်၍ ရွှေဟင်္သာတို့၏ တရားကို နာလိုပါ၏ဟု အရှင်မင်းကြီးကို တင်လျှောက်အံ့၊ ငါတို့သည် ရွှေဟင်္သာမည်သည်ကို မမြင်ဖူးပါကုန်၊ ဟင်္သာတို့ တရားစကားမည်သည်လည်း မမြင်ဖူးသည်သာလျှင် တည်းဟု ဆို၍ အားမထုတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ‘ချင်ခြင်းဖြစ်ပါ၏’ ဟု တင်လျှောက်သည် ရှိသော်ကား အမှတ်မရှိသော အကြောင်းဖြင့် ရှာတော်မူလတ္တံ့၊ ဤသို့ ရှာတော်မူသည် ရှိသော် ငါ၏ စိတ်အလိုသည် ပြည့်စုံလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ ထိုမိဖုရားကြီးသည် ဖျားနာဟန် ပြုသဖြင့် ကိုယ်လုပ် မောင်းမတို့အား အမှတ်ပေး၍ အိပ်၏။

မင်းသည် မင်း၏နေရာ၌ နေသည်ရှိသော် ထိုမိဖုရားကြီးအား မြင်သင့်သောအခါ၌ ထိုမိဖုရားကြီးကို မမြင်၍ “ခေမာ မိဖုရားကြီးသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “နာပါ၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် ထိုမိဖုရားကြီးအထံသို့ သွားပြီးလျှင် အိပ်ရာတစ်ပိုင်းက ထိုင်တော်မူ၍ ကျောက်သုံးသပ်လျက် “ရှင်မိဖုရားအား အဘယ် မချမ်းသာသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသော မချမ်းသာခြင်းမည်သည် မရှိပါ။ ချင်ခြင်းသည်ကား ဖြစ်ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်၏။ “ရှင်မိဖုရား... ထိုသို့တပြားကား ငါ့အား ပြောဆိုလော့၊ အကြင်ဝတ္ထုကို ရှင်မိဖုရား အလိုရှိ၏၊ ထိုဝတ္ထုကိုလျှင် ရှင်မိဖုရားအား လျှင်စွာ ပို့ဆက်စေအံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် ဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော ရာဇပလ္လင်၌နေသော တစ်ခုသော ရွှေဟင်္သာမင်းအား ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၍ ကောင်းချီးပေးလျက် တရားစကားကို နာခြင်းငှာ အလိုရှိပါ၏၊ အကယ်၍ ရအံ့၊ ဤသို့ ရပါသည်ရှိသော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရအံ့၊ အကျွန်ုပ်အသက်သည် မရှိပြီ” ဟု တင်လျှောက်၏။

မင်းကြီး ရွှေဟင်္သာရှာခြင်း

ထိုအခါ မိဖုရားကြီးကို မင်းသည် “လူ့ပြည်၌ အကယ်၍ရှိအံ့၊ ရပါလတ္တံ့၊ မစိုးရိမ်လင့်” ဟု ထို မိဖုရားကြီးကို နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းမှ ထွက်တော်မူခဲ့၍ မှူးတော် မတ်တော်တို့နှင့်တကွ တိုင်ပင်တော်မူ၏။ “အို... အမတ်တို့... ခေမာမိဖုရားကြီးသည် ရွှေဟင်္သာမင်း၏ တရားစကားကို နာခြင်းငှာ ရသည်ရှိသော် အသက်ရှင်အံ့၊ မရသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်အသက် မရှိပြီ” ဟု ငါ့အား တင်လျှောက်၏။ ရွှေဟင်္သာတို့မည်သည် ရှိပါကုန်မည်လော” ဟု မေးတော်မူလတ်သော် “အရှင်မင်းမြတ်... အကျွန်ုပ်တို့သည် မမြင်ဖူး ကြားဖူးပါကုန်” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ “အဘယ်သူတို့သည် သိပါကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်သော် “အရှင်မင်းမြတ်... ပုဏ္ဏားတို့သည် သိကုန်ရာ၏” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

မင်းသည် ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်စေဘော်မူပြီးလျှင် ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုတော်မူ၍ “ဆရာတို့... ရွှေဟင်္သာတို့သည် ရှိကုန်မည်လော” ဟု မေး

တော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ရိပါကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့ ဗေဒင်ကျမ်းတို့၌ ‘ငါးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ပုစွန်တို့သည် လည်းကောင်း၊ လိပ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ သမင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဥဒေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဟင်္သာတို့သည် လည်းကောင်း တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကုန်သော ဤ သတ္တဝါတို့သည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်၏’ ဟု လာပါကုန်၏။ ထိုတိရစ္ဆာန်တို့တွင် ဓတရဋ္ဌမျိုးဖြစ်ကုန်သော ရွှေဟင်္သာတို့မည်သည် ကား ပညာရှိကုန်၏၊ ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်၏၊ ဤသို့လျှင် လူတို့နှင့်တကွ နှစ်ယောက်သောသူတို့သည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်၏” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ တင်လျှောက်သော စကားကို ကြား၍ မင်းသည် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ “ဆရာတို့...ဓတရဋ္ဌမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ရွှေဟင်္သာတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်တို့သည် မသိပါကုန်” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ “ဆရာတို့ မသိကုန်သည်ရှိသော် ၊ အဘယ်သူတို့သည် သိပါကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ “အရှင်မင်းကြီး...မုဆိုးသားတို့သည် သိပါကုန်လတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်ကုန်လတ်သော် မိမိနိုင်ငံအတွင်း၌ ရှိကုန်သော အလုံးစုံကုန်သော မုဆိုးတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ မေးတော်မူ၏။ “အမောင်တို့...ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သော ဓတရဋ္ဌမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ဟင်္သာတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောမုဆိုးသည် “အရှင်မင်းမြတ်...ဟိမဝန္တာ အရပ်ဝယ် စိတ္တကုဋ်တောင်၌ နေကုန်သတတ်ဟု အကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးအဆက်ဆက်မှ ပြောဆိုကြပါကုန်၏” ဟု တင်လျှောက်၏။

“ထို ရွှေဟင်္သာတို့ကို ဖမ်းယူအံ့သောအကြောင်းကို သင်သိ၏လော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ် မသိပါ” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “အဘယ်သူတို့သည် သိကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်မင်းမြတ်...ပုဏ္ဏားတို့သည် သိပါကုန်လတ္တံ့” ဟု တင်လျှောက်၏။

ရေကန်တူးစေခြင်း

ထိုမင်းသည် ပုဏ္ဏားပညာရှိတို့ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ စိတ္တကုဋ်တောင်၌ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဟင်္သာတို့ရှိသောအဖြစ်ကို ကြား၍ “ထို ရွှေဟင်္သာတို့ကို ဖမ်းယူအံ့သောအကြောင်းကို သိကြကုန်၏

လော့”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထို ရွှေဟင်္သာတို့ကိုသွား၍ ဖမ်းယူသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဥပါယ်တမုဉ်ဖြင့် ထိုရွှေဟင်္သာ တို့ကို မြို့တော်အနီးသို့ သွေးဆောင်၍ ဖမ်းယူပါကုန်အံ့”ဟု တင်လျှောက် ကုန်လတ်သော် “ဥပါယ်တမုဉ်သည် အဘယ်နည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...မြို့တော်မှ မနီးမဝေး သုံးဂါဝုတ်ရှိသော မြောက်အရပ် ၌ သုံးဂါဝုတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခေမာမည်သောအိုင်ကို တူးစေ၍ ရေဖြင့် ပြည့်စေပြီးလျှင် အထူးထူးသော စပါးမျိုးတို့ကို စိုက်ပျိုးစေ၍ ငါးပါးသောအဆင်းရှိသော ကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသည်ကို ပြုစေ တော်မူပြီးလျှင် ပညာရှိသော မုဆိုးတစ်ယောက်ကို အပ်နှင်း၍ လူတို့အား ချဉ်းကပ်စိမ့်သောငှာ မပေးမူ၍ အိုင်လေးထောင့်တို့၌ တည်သောသူတို့ ကို ဘေးမဲ့ ပေးခြင်းကို ကြွေးကြော်စေတော်မူကုန်လော့၊ ထိုဘေးမဲ့ကြွေး ကြော်သံကို ကြားကုန်လျှင် အထူးထူးသောငှက်တို့သည် အရပ်ဆယ်မျက် နှာမှ သက်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ အထူးထူးသောငှက်တို့သည် သက်ကြကုန် သည်ရှိသော် ထိုရွှေဟင်္သာတို့သည်လည်း အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ထိုအိုင် ဘေးမရှိ သောအဖြစ်ကို ကြား၍လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ လာကုန်သည်ရှိသော် ထို ရွှေဟင်္သာတို့ကို သားမြီးကွင်းတို့ဖြင့် ထောင်စေ၍ ဖမ်းယူတော်မူကုန် လော့”ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။

ထိုသို့ တင်လျှောက်သောစကားကို ကြား၍ မင်းသည် ထိုပုဏ္ဏား တို့ တင်လျှောက်သော အရပ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော အခြင်းအရာရှိသော အိုင်ကို တူးစေပြီးလျှင် လိမ္မာသော မုဆိုးတစ်ယောက်ကို ခေါ်စေတော် မူ၍ ထိုမုဆိုးအား အသပြာတစ်ထောင်ပေး၍ “သင်သည် ဤနေ့မှစ၍ မိမိအမှုကို မပြုလင့်၊ ငါသည် သင်၏ သားမယားတို့ကို မွေးကျွေးအံ့၊ သင်သည် မမေ့မလျော့ ခေမာအိုင်ကို စောင့်လျက် လူတို့ကိုမဲစေ၍ အိုင် လေးထောင့်တို့၌ ဘေးမဲ့ကို ကြွေးကြော်၍ လာတိုင်းလာတိုင်းကုန်သော ငှက်တို့ကို ငါ့အား ကြားလာလှည့်၊ ရွှေဟင်္သာတို့သည် လာကုန်သည် ရှိသော် များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရလတ္တံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထို မုဆိုးကို နှစ်သိမ့်စေသဖြင့် ခေမာအိုင်ကို အပ်နှင်းတော်မူ၏။ ထိုမုဆိုး သည် ထိုအခါမှစ၍ မင်းမိန့် မှာတော်မူသည့် နည်းဖြင့်လျှင် ထိုအိုင်၌ ကျင့်၏။ ခေမာအိုင်ကို စောင့်ရှောက်၏။ ထိုသို့ ခေမာအိုင်ကို စောင့် ရှောက်သောကြောင့် ထိုမုဆိုးအား ခေမာမုဆိုး ဟူ၍သာလျှင် ထင်ရှား လေ၏။

ဟင်္သာတို့လာကြပြီ

ထိုအခါမှစ၍ အထူးထူးအပြားပြားကုန်သော ငှက်တို့သည် သက်ကုန်၏။ “ခေမာအိုင်သည် ဘေးမရှိ၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာ၏” ဟု အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်သဖြင့် အထူးထူးသော ဟင်္သာတို့သည် လာလတ်ကုန်၏။ ရှေးဦးစွာ တိဏဟင်္သာမျိုးတို့သည် လာလတ်ကုန်၏။ ထို တိဏဟင်္သာတို့၏ ကြွေးကြော်သံကြောင့် ပဏ္ဍုဟင်္သာမျိုးတို့သည် လာလတ်ကုန်၏။ ထို ပဏ္ဍုဟင်္သာတို့၏ကြွေးကြော်သံကြောင့် မနောသိလာမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ‘ဟင်္သာတို့သည် လာလတ်ကုန်၏။ ထို မနောသိလာမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ဟင်္သာတို့၏ ကြွေးကြော်သံကြောင့် သေတဟင်္သာမျိုးတို့သည် လာလတ်ကုန်၏။ ထို သေတဟင်္သာမျိုး ဖြစ်ကုန်သော ဟင်္သာတို့၏ ကြွေးကြော်သံကြောင့် ပါကဟင်္သာမျိုးတို့သည် လာလတ်ကုန်၏။

ထို ပါကဟင်္သာမျိုးတို့သည် လာလတ်ကုန်သည်ရှိသော် ခေမာမှဆိုးသည် သွား၍ မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ “အရှင်မင်းမြတ်... အမျိုး ငါးပါးရှိကုန်သော ဟင်္သာတို့သည် လာလတ်ကုန်၍ အိုင်၌ ကျက်စားကုန်ပြီ။ ပါကဟင်္သာမျိုးတို့ လာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ယခုအခါ နှစ်ရက် သုံးရက် ဖြင့် ရှေ့ဟင်္သာတို့သည် လာပါကုန်လတ္တံ့။ အရှင်မင်းမြတ် စိုးရိမ်တော်မမူလင့်” ဟု တင်လျှောက်၏။ ထို စကားကိုကြား၍ မင်းသည် “ခေမာမှဆိုးမှ တစ်ပါးသောသူသည် ထို ခေမာအိုင်သို့ မသွားအပ်။ အကြင်သူသည် သွားအံ့။ ထိုသူသည် လက်ခြေ ဖြတ်ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ အိမ်ဖျက်ဆီးခြင်းသို့ လည်းကောင်း ရောက်လတ္တံ့” ဟု မြို့တော်အလုံး၌ စည်လည်စေတော်မူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုအိုင်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်မျှ မသွားဝံ့ပြီ။ စိတ္တကုဋ်တောင်၏ မနီးမဝေး၌ကား ရှေ့ဂူဝယ် ပါကဟင်္သာမျိုးတို့သည် နေကုန်၏။ ထို ပါကဟင်္သာမျိုးတို့သည် ကြီးသော ခွန်အား ရှိကုန်၏။ ဓတရဋ္ဌ ဟင်္သာမျိုးနှင့်သာလျှင်တကွ နေကုန်၏။ ထို ပါကဟင်္သာမျိုးတို့၏ ကိုယ်အဆင်းသည်သာလျှင် ထူး၏။ ပါကဟင်္သာမင်း၏ သမီးသည်ကား ရှေ့အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိ၏။ ထို ပါကဟင်္သာမင်းသည် ထိုသမီးကို ဓတရဋ္ဌရှေ့ဟင်္သာမင်းအား လျှောက်ပတ်၏ဟုကြံ၍ ထို ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းအား မိဖုရားကြီးပြု၍ ဆက်စေ၏။ ထိုပါကဟင်္သာမင်း၏သမီးတော်ကို ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည် အလွန်ချစ်နှစ်သက်တော်မူ၏။ ထို အကြောင်းကြောင့်လျှင် ထို ဟင်္သာမျိုးနှစ်ပါးတို့သည် အချင်းချင်း အကျွမ်းဝင်ကုန်သည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်း၏ အခြံအရံ ဟင်္သာတို့သည် ပါကဟင်္သာတို့ကို မေးကုန်၏။ “ဤနေ့တို့၌ သင်တို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ကျက်စားကြကုန်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ “ငါတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ ခေမာအမည်ရှိသော အိုင်ဝယ် ကျက်စားကြကုန်၏။ သင်တို့သည်ကား အဘယ်အရပ်သို့ လှည့်လည်ကုန် သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ “ငါတို့သည် ဤမည်သောအရပ်သို့ လှည့်လည် ကြကုန်၏” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် “အဘယ်ကြောင့် ခေမာအိုင်သို့ သင်တို့ မသွားကြကုန်သနည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုခေမာအိုင်သည် နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ အထူးထူးသော ငှက်မျိုးတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏။ ကြာမျိုး ငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်၏။ အထူးထူးသော စပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံ၏။ အထူးထူးသော ပျားပိတုန်းတို့ဖြင့် ရင့်ရှုရှင်မြူးရာလည်း ဖြစ်၏။ အိုင် လေးထောင့်တို့၌ အမြဲလျှင်ဖြစ်သော ဘေးမဲ့ကြွေးကြော်သံသည် ဖြစ်၏။ ထိုခေမာအိုင်သို့ ချဉ်းကပ်အံ့သောငှာ ဝံ့သော တစ်တစ်ယောက်သော သူ မည်သည်မရှိ၊ တစ်ပါးသောဘေးရန်ကို ပြုခြင်းငှာကား အဘယ်ဆိုဖွယ် ရှိအံ့နည်း၊ ဘေးရန် မရှိသည်သာတည်း၊ ခေမာအိုင်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏ ဟု ထိုခေမာအိုင်ကို ချီးမွမ်းကြကုန်၏။

ဟင်္သာမင်း တားမြစ်ခြင်း

ထို ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်း၏ အခြံအရံတို့သည် ထို ပါက ဟင်္သာတို့၏စကားကို ကြားကုန်၍ “ဗာရာဏသီပြည်၏ အနီး၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ခေမာအမည်ရှိသောအိုင်သည် ရှိပါသတတ်၊ ပါကဟင်္သာ တို့သည် ထိုခေမာအိုင်သို့သွားကုန်၍ အစာကို ယူကုန်၏။ အရှင်တို့သည် လည်း ဓတရဋ္ဌဟင်္သာမင်းအား တင်လျှောက်ကုန်လော့။ အကယ်၍ ခွင့်ပြု တော် မူကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ထို ခေမာအိုင်သို့သွား၍ အစာ ကို ယူပါကုန်အံ့” ဟု စစ်သူကြီး သုမုခအား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။ စစ်သူကြီး သုမုခသည် မိမိအရှင် ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းအား ထိုအကြောင်း ကို တင်လျှောက်၏။ ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာသည် ကြံတော်မူ၏။ “လူတို့မည်သည်ကား များသောမာယာရှိကုန်၏။ ကြမ်းတမ်းသော အတိုင် အပင် ရှိကုန်၏။ ဥပါယ်တံမျဉ်၌ လိမ္မာကုန်၏။ ထို ခေမာအိုင်၌ အကြောင်း ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤအိုင်သည်မရှိ၊ ယခုအခါ၌ ပြုအပ်၏။ ငါတို့ကို ဖမ်းယူခြင်းငှာ ပြုသည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု

ကြံတော်မူ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် စစ်သူကြီး သုမုခအား မိန့်တော်မူ၏။ “သုမုခ....သင်သည် ထိုခေမာအိုင်သို့ သွား ခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်၊ ထို ခေမာအိုင်ကို လူတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလို့ငှာ မပြုအပ်၊ ငါတို့ကို ဖမ်းယူခြင်းငှာသာ ပြုအပ်၏၊ လူတို့မည်သည် ကား များသောမာယာရှိကုန်၏၊ ကြမ်းတမ်းသော အတိုင်အပင် ရှိကုန်၏၊ ဥပါယ်တံမုဉ်၌ လိမ္မာကုန်၏၊ သင်တို့သည် မိမိတို့ဥစ္စာဖြစ်သော ကျက် စားရာ၌သာလျှင် ကျက်စားကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရွှေဟင်္သာတို့ လာကြပြီ

ရွှေဟင်္သာတို့သည် ခေမာအိုင်သို့ သွားလိုကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ပါ ကုန်၏ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက် လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ်မြောက် လည်းကောင်း စစ်သူကြီး သုမုခအား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုစစ်သူကြီး သုမုခသည် ထိုအခြံအရံ ရွှေဟင်္သာတို့ ခေမာအိုင်သို့ သွားလိုကြကြောင်းကို ဘုရား လောင်း ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းအား တင်လျှောက်ပြန်၏။ ထိုသို့ စစ်သူ ကြီး သုမုခ တင်လျှောက်သောအခါ ဘုရားလောင်းသည် “ငါ၏ ဆွေမျိုး တို့သည် ငါ့ကိုမှီ၍ မပင်ပန်းစေကုန်လင့်” ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ “ထိုသို့ တပြီးကား သွားကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရွှေဟင်္သာအပေါင်း ကိုး သောင်း ခြံရံလျက် ထို ခေမာအိုင်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ အစာကိုယူလျက် ဟင်္သာတို့၏ ကစားမြူးရှင်ခြင်းကို ကစားမြူးရှင်တော်မူပြီး၍ စိတ္တကုဋ် တောင်သို့သာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်လည်တော်မူခဲ့၏။ ခေမာမုဆိုးသည် ထို ရွှေ ဟင်္သာတို့ကျက်စား၍ ပြန်လည်သောအခါ သွား၍ ထိုရွှေဟင်္သာတို့ လာ ကြောင်းကို မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ မင်းသည် အလွန်နှစ်သက်တော်မူ သည်ဖြစ်၍ “အချင်း ခေမာမုဆိုး.... တစ်ခုသော ရွှေဟင်္သာကို လည်း ကောင်း၊ တစ်ခုသော ရွှေဟင်္သာကိုလည်းကောင်း ဖမ်းယူခြင်းငှာ သင် သည် လုံ့လပြုပါလော့၊ သင့်အား များစွာသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ငါပေးအံ့” ဟု ဆို၍ စားနပ်ရိက္ခာပေး၍ ထိုမုဆိုးကို လွှတ်တော်မူလိုက်၏။ ထိုမုဆိုးသည် ခေမာအိုင်သို့သွား အိုးစရည်းနှင့်တူသောချိုင့်၌နေ၍ ဟင်္သာ တို့ ကျက်စားရာအရပ်ကို စုံစမ်း၏။ “ဘုရားအလောင်းတို့ မည်သည်ကား လျှပ်ပေါ်သော ကျက်စားခြင်းသည် မဖြစ်ကုန်၊ ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်း သည် ဆင်းသက်ရာအရပ်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း ကျက်စားသဖြင့် သလေးကို စားလျက် သွား၏။ ဘုရားလောင်းမှ ကြွင်းကုန်သော ဟင်္သာတို့သည် ထိုမု

ဤမှ စားကုန်လျက်လျှင် သွားကုန်၏။ ထိုအခါ ခေမာမုဆိုးသည် “ဤ ရွှေဟင်္သာသည်ကား လျှပ်ပေါ်သော ကျက်စားခြင်းမရှိ၊ ဤ ရွှေဟင်္သာကို ထောင်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၍ နက်ဖြန်နေ၌ ရွှေဟင်္သာတို့သည် အိုင်သို့ မသက်ကုန်မီလျှင် အိုးစရည်းနှင့်တူသောချိုင့်၌နေလျက် ထိုအရပ်သို့သွား၍ မနီးမဝေး၌ မိမိကိုယ်ကို ချိုင့်ဖြင့်ဖုံးလွှမ်း၍ အခါကဖြင့် ကြည့်လျက်နေ ၏။ ထိုခဏ၌ ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းသည် ဟင်္သာကိုးသောင်း ခြံရံလျက် ယမန်နေ့ ဆင်းသက်ရာအရပ်၌သာလျှင် ဆင်းသက်တော်မူ၍ အပိုင်းအခြားအတွင်း၌နေလျက် ကျက်စားပြီးသော် သွားလေ၏။

ရွှေဟင်္သာမင်း

ခေမာမုဆိုးသည် ချိုင့်ပေါက်ဖြင့်ကြည့်လတ်သော် အဆင်း၏ မြတ် သော တင့်တယ်ခြင်း အစုသို့ရောက်သော ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာ မင်း၏ကိုယ်ကိုမြင်ရလျှင် “ဤ ရွှေဟင်္သာသည် လှည်းပုံတောင်း အတိုင်း အရှည်ရှိသော ကိုယ်ရှိ၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ သုံးကြောင်း ကုန်သော နီသောအရေးတို့ဖြင့်လည်၍ ခြံရံအပ်၏။ သုံးကြောင်းကုန်သော အရေးတို့သည် လည်မှဆင်းသက်၍ ရှေ့အဖို့ပင် လျှောက်၍ သွားကုန်၏။ အရေးသုံးကြောင်းတို့သည် နောက်အဖို့ဖြင့် ထုတ်ချင်းလျှိုသွားလေကုန်၏။ ကမ္မလာနီချည်ဖြင့် ဖွဲ့အပ်သော ဆိုင်း၌ထားအပ်သော ရွှေတုံးကဲ့သို့ အလွန် တင့်တယ်၏။ ဤ ရွှေဟင်္သာသည် ထိုဟင်္သာတို့၏ မင်းဖြစ်ရာ၏။ ဤ ရွှေ ဟင်္သာ သိုက်သာလျှင် ငါဖမ်းအံ့” ဟု ကြံ၏။ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းသည် လည်း များစွာသောအစာကို စားပြီးလျှင် ရေကစားခြင်းကို ကစား၍ ဟင်္သာအပေါင်း ခြံရံလျက် စိတ္တကုန်တောင် သို့သာလျှင် ကြွတော် မူ၏။ ဤနည်းဖြင့်လျှင် ငါးရက်တို့ပတ်လုံး အစာကိုယူတော်မူ၏။

ဖမ်းမိလေပြီ

ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့၌ကား ခေမာမုဆိုးသည် မည်းနက် သော မြင်းမြီးဖြင့်ပြီးသော မြဲမြံခိုင်ခံ့သောကြိုးကို ကျစ်ပြီးလျှင် လှံတံ၌ ကျော့ကွင်းကိုဖွဲ့၍ “နက်ဖြန် ဟင်္သာမင်းသည် ဤအရပ်၌ သက်လတ္တံ့” ဟု ဟုတ်မှန်သောအားဖြင့် သိ၍ ရေထဲ၌ လှံတံကျော့ကွင်းကိုထောင်၏။ နက် ဖြန်နေ၌ ရွှေဟင်္သာမင်း သက်သည်ရှိသော် ခြေကုံ ကျော့ကွင်း၌ သွတ်သွင်း လျှင် သက်မိ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ခြေကို ကျော့ကွင်းသည် သံ

ပြားဖြင့်ငင်သကဲ့သို့ ဖွဲ့၍ယူ၏။ ရွှေဟင်္သာမင်းသည် “ကျော့ကွင်းတို့ ဖြတ်အံ့”ဟု ကြံ၍ အဟုန်ကိုဖြစ်စေလျက် ငင်၍ချီ၏။ ရှေးဦးစွာ ငင်သော အကြိမ်၌ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောအရေသည် ပြတ်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်ငင်ရာ၌ ကမ္မဿာနီ အဆင်းနှင့်တူသော အသားသည် ပြတ်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ငင်ရာ၌ အကြောသည် ပြတ်၏။ လေးကြိမ်မြောက် ငင်သော်ကား ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်း၏ ခြေသည် ပြတ်ရာ၏။ မင်းအား အင်္ဂါချို့တဲ့ခြင်း မည်သည်ကား မလျောက်ပတ်၊ ထို့ကြောင့် အားထုတ်ခြင်းလုံ့လကို ပြုတော်မမူပြီ။ အားကြီးစွာသော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် ကြံတော်မူ၏။ “ငါသည် ကျော့ကွင်းမိသော မြည်သံကို အကယ်၍ မြည်အံ့၊ ငါ၏ဆွေမျိုးတို့သည် စိတ်နှလုံး ထိတ်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အစာကို မယူဘဲလျှင် ဆာမုတ်သော ကိုယ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးသွားကုန်သော်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ကျကုန်လတ္တံ့”ဟု ကြံတော်မူ၏။

ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားအလောင်းသည် ကြီးစွာသောဝေဒနာကို သည်းခံတော်မူလျက် ကျော့ကွင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်ရသဖြင့် သလေးစပါးကို စားသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထိုဟင်္သာအပေါင်းတို့၏ အလိုရှိတိုင်းစားပြီး၍ ဟင်္သာတို့၏ ကစားခြင်းကို ကစားသောအခါ၌လျှင် သည်းစွာသောအသံဖြင့် ကျော့ကွင်းမိသောအသံကို မြည်၏။ ထိုအသံကိုကြား၍ ဟင်္သာတို့သည် သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်ရကား အစုအစု စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ ရှေးရှုဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင် ပြန်သွားကြကုန်လေ၏။

သုမုခစစ်သူကြီး ပြန်လာခြင်း

သုမုခစစ်သူကြီးသည်လည်း အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်လျှင် စုံစမ်းရှာဖွေ၍ သုံးခုသော အစုတို့၌လည်း မိမိအရှင် ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းကို မမြင်၍ “မချွတ်လျှင် ဤဘေးသည် ငါတို့၏ အရှင်မင်းကြီးအားသာလျှင် ဖြစ်၏”ဟု ကြံ၍ ပြန်လည်ခဲ့သဖြင့် လာလတ် သည်ရှိသော် သွေးလိမ်းကျလျက် ဆင်းရဲကြင်နာစွာ ညွှန်ပျောင်းအပြင်၌ ကျော့ကွင်းမိသဖြင့် လျောင်းလျက်နေသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ “အရှင်မင်းကြီး ကြောက်တော် မမူလင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် မိမိအသက်ကိုစွန့်၍ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို လွတ်ပါစေအံ့”ဟု ဆိုလျက် ကောင်းကင်မှ သက်လတ်၍ ဘုရားလောင်းကို နှစ်သိမ့်စေလျက် ညွှန်ပျောင်းအပြင်၌ နေလာ၏။

ဟင်္သာမင်းက ပြန်လွှတ်ခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် “ကိုးသောင်းကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည် ငါ့ကိုစွန့်၍ ပြေးသွားကုန်သည်ရှိသော် ဤသုမုခသည် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် လာ၏။ အသို့နည်း မုဆိုးလာသောအခါ ငါ့ကိုစွန့်၍ ပြေးသွားလတ္တံ့လော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ မပြေးလတ္တံ့လောဟု စုံစမ်းသည့် အစွမ်းဖြင့် သွေးလိမ်းကျလျက် ကျော့ကွင်းတံ၌ တွဲလျားဆွဲလျက်ပင် စစ်သူကြီး သုမုခကို စုံစမ်းတော်မူလိုရကား—

၈၉။ ဧတေ ဟံသာ ပက္ကမန္တိ၊ ဝက္ကင်္ဂါ ဘယမေရိတာ။
ဟရိတ္တစ ဟေမဝဏ္ဏ၊ ကာမံ သုမုခ ပက္ကမ။

၉၀။ သြဟာယ မံ ဉာတိဂဏာ၊ ဧကံ ပါသဝသံ ဂတံ။
အနပေက္ခမာနာ ဂစ္ဆန္တိ၊ ကိံ ဧကော အဝဟီယသိ။

၉၁။ ပတေဝ ပတတံ သေဠ၊ နတ္ထိ ဗဒ္ဓေ သဟာယတာ။
မာ အနိဿာယ ဟာပေသိ၊ ကာမံ သုမုခ ပက္ကမ—
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆိုတော်မူ၏။

၈၉။ ဟရိတ္တစ၊ ရွှေသော အရေရှိသော။ သုမုခ၊ ကောင်းသော မျက်နှာရှိသော အမောင် သုမုခ။ ဝက္ကင်္ဂါ၊ ကောက်သောလည်ရှိကုန်သော။ ဧတေဟံသာ၊ ထို ကိုးသောင်းကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည်။ ဘယမေရိတာ၊ ကြောက်ခြင်းဘေးဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပက္ကမန္တိ၊ ပျံသွားကြလေကုန်ပြီ။ ဟေမဝဏ္ဏ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ ကာမံ၊ အလိုရှိရာသို့။ ပက္ကမ၊ ပျံသွားလေလော့။

၉၀။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ ဧကံ၊ တစ်ယောက်အထီးတည်း။ ပါသဝသံ၊ ကျော့ကွင်းအလိုသို့။ ဂတံ၊ လိုက်ရသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဉာတိဂဏာ၊ ကိုးသောင်းကုန်သော ဆွေမျိုးဟင်္သာအပေါင်းတို့သည်။ သြဟာယ၊ စွန့်၍။ အနပေက္ခမာနာ၊ ငဲ့ကွက်ခြင်း ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဂစ္ဆန္တိ၊ ပျံသွားလေကုန်ပြီ။ ဟေမဝဏ္ဏ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ ဧကော၊ အမောင်တစ်ယောက်တည်း။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ အဝဟီယသိ၊ ကျန်ရစ်ဘိသနည်း။

၉၁။ ပကတု၊ပုံသွားတက်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့ထက်။ သေဋ္ဌ၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သော။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ ပတေဝ၊ ပုံသွားလေ လော့။ ဗဒ္ဒေ၊ ကျော့ကွင်းမိသော ငါ၌။ သဟာယတာ၊ အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ ပတတံ၊ ပုံတက်သွားသော ဟင်္သာအပေါင်းတို့ထက်။ သေဋ္ဌ၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သော။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ အနိဿာယ၊ ဆင်းရဲခြင်းမရှိငှာ။ ကတ္တပ္ပံ၊ ပြုအပ်သော။ ဝီရိယံ၊ လုံ့လ်ကို။ မာ၊ ဟာပေသံ၊ မယုတ်စေလင့်။ ကာမံ၊ အလိုအလျောက် ပက္ကမ၊ ပုံသွားပါလော့လော့။

မိတ်ဆွေအစစ်ပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ စစ်သူကြီး သုမုခသည် “ဤဟင်္သာမင်းကား ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ်ကို မသိ၊ ငါ့ကို အဆွေခင်ပွန်းတုဟူ၍ ထင် မှတ်ဘိ၏။ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းအား အဆွေခင်ပွန်းစစ်အဖြစ်ဖြင့် ချစ်ခင် လေးမြတ်သောအဖြစ်ကို ငါပြအံ့” ဟု ကြံ၍ ပြလိုရကား—

၉၂။ နာဟံ ဒုက္ခပရေတောပိ၊ ဓတရဋ္ဌ တုဝံ ဇဟေ။
ဇီဝိတံ မရဏံ ဝါမေ၊ တယာ သဒ္ဓိံ ဘဝိဿတိ။

၉၃။ နာဟံ ဒုက္ခပရေတေပိ၊ ဓတရဋ္ဌ တုဝံ ဇဟေ။
န မံ အနရိယသံယုတ္ထေ၊ ကမ္မေ ယောဇေတု မရဟသိ။

၉၄။ သကုမာရော သခါ တျသ္မိ၊ သစိတ္ထေ စသ္မိ တေဌိတော။
ဉာတော သေနာပတီ တျဟံ၊ ဟံသာနံ ပဝရတ္တမ။

၉၅။ ကထံ အဟံ ဝိကတ္ထိဿံ၊ ဉာတိမဇ္ဈေ ဣတော ဂတော။
တံ ဟိတွံ ပတတံ သေဋ္ဌ၊ ကိန္နော ဝက္ခာမိတော ဂတော။
ဣဓ ပါဏံ စဇိဿာမိ၊ နာနရိယံ ကတ္တုမုဿဟေ—

ဟူသော ဤလှေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၂။ ဓတရဋ္ဌ၊ ဓတရဋ္ဌအနွယ်တော်ဖြစ်သော။ မဟာရာဇ၊ အရှင် မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒုက္ခပရေတောပိ၊ ဆင်းရဲနိပ်စက်အပ် သော်လည်း။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းမြတ်ကို။ န ဇဟေ၊ မစွန့်ရာ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်

ဖနောင့်ဖြင့်နင်းအပ်သော ညွှန်ကို အထက်သို့တက်စေလျက် ဦးခေါင်းထက်
ဖြင့် သွား၍ ရှေ့မှဆင်းသက်လျက် လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထို
အကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၉၈။ ဣစ္စေစံ မန္တယန္တာနံ၊ အရိယာနံ အရိယဝုတ္တိနံ။
ဒဏ္ဍမာဒါယ နေသာဒေါ၊ အာပတီ တုရိ တာ ဘုသံ။

၉၉။ တမာပတန္တံ ဒိသ္မာန၊ သုမုခေါ အတိဗြူဟယိ။
အဋ္ဌာသိ ပုရတော ရညော၊ ဟံသော ဝိဿာသယံ ဗျထံ။

၁၀၀။ မာ ဘာယိ ပတတံ သေဋ္ဌ၊ န ဟိ ဘာယန္တိ တာဒိသာ။
အဟံ ယောဂံ ပယုဉ္ဇိသံ၊ ယုတ္တံ ဓမ္မူပသဉ္ဇိတံ။
တေန ပရိယာဒါနေန၊ ခိပ္ပံ ပါသာ ပမောက္ခသိ—
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၉၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣစ္စေစံ၊ ဤသို့လျှင်။ အရိယဝုတ္တိနံ၊
မြတ်သောအကျင့် ရှိကုန်သော။ အရိယာနံ၊ မြတ်ကုန်သော ရွှေဟင်္သာမင်း
နှစ်ပါးတို့၏။ မန္တယန္တာနံ၊ တိုင်ပင် ပြောဟော ကုန်စဉ်။ နေသာဒေါ၊
ခေမာ မုဆိုးသည်။ ဒဏ္ဍံ၊ လှံတံကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ တုရိတော၊
အဆောတလျှင်။ ဘုသံ၊ ပြင်းစွာ။ အာပတိ၊ လာလတ်၏။

၉၉။ အာပတန္တံ၊ လာလတ်သော။ တံ၊ ထိုခေမာ မုဆိုးကို။
ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ သုမုခေါ၊ သုမုခအမည်ရှိသော။ ဟံသော၊ ရွှေဟင်္သာ
စစ်သူကြီးသည်။ ဗျထံ၊ ကြောက်ထိတ်လန့်သော ရွှေဟင်္သာမင်းကို၊ ဝိဿာ
သယံ-ဝိဿာသယန္တော၊ သက်သာရာရစေလျက်။ ရညော၊ ရွှေဟင်္သာမင်း
၏။ ပုရတော၊ ရှေ့မှ။ အဋ္ဌာသိ၊ ရပ်၏။ အတိဗြူဟယိ၊ ပြင်းစွာသော
အသံကို မြှက်၏။

၁၀၀။ ပတတံ၊ ဟင်္သာအပေါင်းတို့ထက်။ သေဋ္ဌ၊ မြတ်တော်မူ
သော။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ မာ ဘာယိ၊ ကြေးက်တော်မမူလင့်။
တာဒိသာ၊ အရှင်မင်းမြတ်နှင့် တူကုန်သော သူတို့သည်။ န ဟိ ဘာယန္တိ၊
မကြောက်ကုန်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယုတ္တံ၊ သင့်လျော်သော။ ဓမ္မူ-
ပသဉ္ဇိတံ၊ အကြောင်းကိုမှီသော။ ယောဂံ၊ ဉာဏ် ဝီရိယနှင့် ယှဉ်သော

လုံ့လကို။ ပယုဉ္ဇိဿံ၊ အားထုတ်ပါအံ့။ တေန ပရိယာဒါနေန၊ ထိုသို့ အကျွန်ုပ်သည် ယှဉ်စေအပ်သော စင်ကြယ်သော လုံ့လကြောင့်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပါသာ၊ ကျော့ကွင်းမှ။ ပမောက္ခဿိ၊ လွတ်ပါလတ္တံ့။

စစ်သူကြီးတောင်းပန်ပုံ

ဤသို့ စစ်သူကြီးသူမူခသည် မိမိအရှင် ဖြစ်သော ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို နှစ်သိမ့်စေလျက် မုဆိုးအထံသို့သွား၍ သာယာ စွာသော လူ့ဘာသာကို မြှောက်ဆိုလျက် “အဆွေမုဆိုး....သင်သည် အဘယ် အမည် ရှိသနည်း” ဟု မေး၍ “ဟင်္သာမင်း....ငါသည် ခေမာမုဆိုးမည်၏” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် “အဘယ်အကျိုးငှာ လာသနည်း” ဟု မေး၏။ “ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို ဖမ်းယူခြင်းငှာ လာ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “အဆွေခေမာ မုဆိုး....သင်သည် ထောင်အပ်သော ကျော့ကွင်း၌ မိသော ဟင်္သာသည် ဟင်္သာမည်ကာမျှတည်းဟု သင် မမှတ်လင့်၊ ကိုးသောင်းကုန်သော ဟင်္သာ တို့ထက် မြတ်တော်မူသော ဓတရဋ္ဌ အမည်တော်ရသော ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည် သင်၏ကျော့ကွင်း၌ မိ၏။ ဉာဏ်ပညာ၊ သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။ သင်္ဂဟတရားလေးပါး၌ တည်တော်မူ၏။ ဤ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို သတ်ခြင်း ငှာ မသင့်၊ ငါသည်လည်း ဤကိုယ်ဖြင့် သင်၏အမှုကြီးငယ်ကို ပြုပါအံ့။ ဤ ဟင်္သာမင်းသည်လည်း ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ ငါသည် လည်း ဤ ရှေ့ဟင်္သာမင်း အတူ ရှေ့အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိ၏။ ငါသည် ဤ ရှေ့ဟင်္သာမင်းအကျိုးငှာ အသက်ကို စွန့်ပါအံ့။ အကယ်၍ အသင် မုဆိုးသည် ဤ ရှေ့ဟင်္သာမင်း၏အတောင်တို့ကို ယူလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ အတောင်တို့ကိုယူပါလော့။ ထိုမှတစ်ပါး အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး တို့တွင် တစ်ခုခုကိုယူလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏ကိုယ်မှလျှင် ယူပါလော့။ အကယ်၍ အရပ်တစ်ပါးသို့သွား၍ ထိုရှေ့ဟင်္သာမင်းကို ဟင်္သာဖြင့် ကစား ခြင်းကိုကစားလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါ့ကိုသာလျှင် ကစားပါလော့။ အရှင်ပင် လျှင်ရောင်းချ၍ ဥစ္စာကို အကယ်၍ ဖြစ်စေလိုအံ့၊ ငါ့ကို ရောင်းချ၍ ဥစ္စာ ကို ဖြစ်စေလော့။ ဉာဏ်ပညာ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံ သော ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို မသတ်ပါလင့်၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုရှေ့ ဟင်္သာမင်းကို အကယ်၍ သတ်အံ့၊ ငရဲ အစရှိသည်တို့မှ သင် မလွတ်လတ္တံ့။ ဟု ထိုခေမာမုဆိုးကို ငရဲ အစရှိသော ဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၍ မိမိ၏

သာယာစွာသော တရားစကားကို ယူစေပြီးလျှင် တစ်ဖန် ဘုရားလောင်း အထံသို့သွား၍ ဘုရားလောင်းကို နှစ်သိမ့်စေလျက် တည်၏။

မုဆိုးက ရှိခိုးရပြီ

ခေမာမုဆိုးသည် ထိုစစ်သူကြီး သုမုခစကားကို ကြား၍ “ဤ ရွှေဟင်္သာမင်းသည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် လူတို့သည်လည်း ပြုခြင်းငှာ မတတ် နိုင်သော ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကို ပြုတိ၏။ လူတို့သည်လည်း ဤသို့ အဆွေခင်ပွန်းသဘောကို ပြုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ဤရွှေဟင်္သာသည် အံ့ဖွယ်ရှိစွာ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံပေ၏။ သာယာစွာသော တရားစကား ကို ပြောတတ်၏။ တရားစောင့်ပေစွ တကား” ဟု ကြံ၍ ကိုယ်အလုံးကို ပီတိသောမနုဿဖြင့် ပြည့်သည်ကိုပြု၍ ကြက်သီးမွေးညင်းထသဖြင့် လှံတံကို စွန့်ပစ်၍ ဦးခေါင်း၌ လက်အုပ်ကို တင်ထားလျက် နေမင်းကို ရှိခိုးသကဲ့သို့ ရှိခိုး၍ စစ်သူကြီး သုမုခ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလျက် တည်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

- ၁၀၁။ တဿ တံ ဝစနံ သုတွာ၊ သုမုခဿ သုဘာသိတံ။
ပဟဋ္ဌလောမေ နေသာဒေါ၊ အဉ္ဇလိဿ ပဏာမယိ။
- ၁၀၂။ န မေ သုတံ ဝါဒိဋ္ဌံ ဝါ၊ ဘာသန္ဓော မနုသိဒိဇော။
အရိယံ ပြုဟနော ဝက္ကင်္ဂေါ၊ ဝဇန္ဓော မာနုသိဂိရံ။
- ၁၀၃။ ကိန္နု တာယံ ဒိဇော ဟောတိ၊ မုတ္တော ဗဒ္ဓံ ဥပါသသိ။
ဩဟာယ သကုဏာ ယန္တိ၊ ကိ ဧကော အဝဟိယံသိ—
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နေသာဒေါ၊ ခေမာမုဆိုးသည်။ တဿသုမု-ခဿ၊ ထိုစစ်သူကြီး သုမုခ၏။ သုဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာပြောဆို အပ်သော။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ ပဟဋ္ဌလောမော၊ ရှင်သော ကြက်သီးမွေးညင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ အဿ၊ ထိုသုမုခအား။ အဉ္ဇလိ၊ လက်အုပ်ချီလျက်။ ပဏာမယိ၊ ရှိခိုး၏။

၁၀၂။ သမ္မ၊ အဆွေရွှေဟင်္သာ၊ တံ၊ သင်သည်။ ဝက္ကင်္ဂေါ၊ ကောက်သောလည်ရှိသော။ ဒိဇော၊ ငှက်သည်။ သမာနော၊ ဖြစ်လျက်။

အဟော၊ အံဖွယ်ရှိစွတကား။ အရိယံ၊ အာစာရအရိယာဖြစ်သော။ ဒိဇာဓိပံ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ ဗြူဟနော၊ နှစ်သိမ့်စေလျက်။ မာနုသိံ၊ လူ၏ဘာသာ ဖြစ်သော။ ဂိရံ၊ စကားကို။ ဝဇန္တော၊ မြက်ဟပြောဆိုသော။ တေ၊ သင့် အား။ ဒါနိ၊ ယခု။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌော၊ မြင်ရ၏။ ဣဒတာ၊ ဤအခါမှ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ဒိဇော၊ ငှက်ဖြစ်လျက်။ မာနုသိံ၊ လူ၏ ဘာသာ စကားကို။ ဘာသန္တော၊ ပြောဆိုသည်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ န သုတံ ဝါ၊ ကြားလည်းမကြားစဖူး။ န ဒိဋ္ဌံ ဝါ၊ မြင်လည်းမမြင်စဖူး။

၁၀၃။ သမ္မ၊ အဆွေရွှေဟင်္သာ။ မုတ္တော၊ ကျော့ကွင်းမှ လွတ် သော သင်သည်။ ဗဒ္ဓံ၊ ကျော့ကွင်းမိသော။ ယံဒိဇံ၊ အကြင် ရွှေဟင်္သာ မင်းသို့။ ဥပါသသိ၊ ချဉ်းကပ်၏။ အယံဒိဇော၊ ဤရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ တေ၊ သင်နှင့်။ ကိန္နုဟောတိ၊ အသို့တော်ကြသနည်း။ သကုဏာ၊ သင်မှ တစ်ပါးသော ဟင်္သာတို့သည်။ သြဟာယ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းကိုစွန့်၍။ ယန္တိ၊ သွားကြကုန်၏။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဧကော၊ သင်တစ်ယောက်တည်း။ အဝဟိယုသိ၊ ကျန်ရစ်ဘိသနည်း။

စစ်သူကြီးလိမ္မာပုံ

ဤသို့လျှင် နှစ်သက်စွာသောစိတ်ဖြင့် ခေမာမုဆိုးသည် မေးအပ် သော ထိုစစ်သူကြီး သုမုခသည် “ဤမုဆိုးကား စိတ်နှူးညံ့ပြီ၊ ယခုအခါ ထိုမုဆိုးအား အတိုင်းထက်အလွန် နူးညံ့စိမ့်သောငှာ ငါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြဆိုအံ့”ဟု ကြံ၍ ပြလိုရကား—

၁၀၄။ ရာဇာ မေ သောဒိဇာမိတ္တ၊ သေနာ ပစ္စိဿ ကာရိယိံ။
 တမာပဒေ ပရိစ္စတ္တံ၊ နုဿဟေ ဝိဟဂါဓိပံ။
 ၁၀၅။ မဟာဂဏာယံ ဘတ္တာ မေ မာ ဧကော ဗျသနံ အဂါ။
 တထာဟံ သမ္မ နေသာဒ၊ ဘတ္တာယံ အဘိတော ရမေ—
 ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၄။ ဒိဇာမိတ္တ၊ အဆွေမုဆိုး။ ဧသော ဒိဇော၊ ဤ ရွှေဟင်္သာ မင်းသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ရာဇာ၊ မင်းတည်း။ ဧသော၊ ဤ ရွှေဟင်္သာ မင်းသည်။ အဿ-မေ၊ ထို ငါ့အား။ သေနာပစ္စံ၊ စစ်သူကြီး၏ အဖြစ်ကို။

ကာရယံ၊ ပြုပေ၏၊ ဒိဇာဓိပံ၊ ရွှေဟင်္သာတို့၏ မင်းဖြစ်သော။ တံ၊ ထို ငါတို့ အရှင် ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ အာပဒေ၊ ဘေးရန် ရလတ်သော်။ ပရိစ္စတ္တံ၊ စွန့်ခြင်းငှာ။ န ဥဿဟေ၊ ငါ မဝံ။

၁၀၅။ သမ္မ၊ အဆွေမုဆိုး။ မေ၊ ငါ၏။ ဘတ္တာ၊ အရှင်ဖြစ်တော် မူသော။ အယံ၊ ဤ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ မဟာဂဏော၊ များသော အပေါင်းအဖော် ရှိတော်မူ၏။ သမ္မနေသာဒ၊ အဆွေမုဆိုး။ ဧကော၊ ကိုယ်တော် တစ်ပါးတည်း။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ မာ အဂါ၊ မရောက် စေသတည်း။ ယထာ၊ အကြင် အခြင်းဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဒါမိ၊ ဆိုအံ့။ တထေဝ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်သာလျှင်တည်း။ အယံဘတ္တာ၊ ဤ အရှင် ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ မမ၊ ငါ၏။ အဘိတော၊ အထံ၌။ ရမေ၊ မွေ့လျော်၏။

ရွှေဟင်္သာတို့ကို လွှတ်လိုက်ပြီ

ခေမာ မုဆိုးသည် ထို သုမုခ၏ အကြောင်းကိုမိသော သာယာစွာ သော တရားစကားကို ကြားရလျှင် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက် သည်ဖြစ်၍ ရှင်သော ကြက်သီးမွေးညင်းရှိသဖြင့် “အကယ်၍ ငါသည် သီလ အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော ဤ ရွှေဟင်္သာမင်းကို သတ်ချေအံ့၊ အပါယ်လေးပါးတို့မှ မလွတ်လတ္တံ့၊ အရှင် မင်းမြတ်သည် ငါ့ကို အကြင်အမှုကို ပြုလို၏၊ ထိုအမှုကို ပြုစေ၊ ငါသည် ဤ ရွှေဟင်္သာ မင်းကို စစ်သူကြီး သုမုခအား မြတ်သောပေးခြင်းကိုပြု၍ လွှတ်အံ့” ဟု ကြံ၍ လွှတ်လိုရကား—

၁၀၆။ အရိယဝတ္တောသိ ဝက္ကင်္ဂံ၊ ယော ပိဏ္ဍ မပစာယသိ။ စဇာမိ တေ တံ ဘတ္တာရံ၊ ဂစ္ဆတူ ဘော ယထာသုခံ— ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၆။ ဝက္ကင်္ဂံ၊ ရွှေဟင်္သာမြတ်။ ယော တံ၊ အကြင် သင်သည်။ ပိဏ္ဍံ၊ ထမင်းသခင်ဖြစ်သော ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ အပစာယသိ၊ အရိယသေ ပြုပေ၏။ သောတံ၊ ထို သင်သည်။ အရိယဝတ္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်၏။ ဘတ္တာရံ၊ အရှင် ဖြစ်သော။ တံ၊ ထို ရွှေဟင်္သာမင်းကို။ စဇာမိ၊ ငါ လွှတ်အံ့။ ဥဘော၊

ရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့သည်။ ယထာသုခံ၊ အလိုတော်ရှိတိုင်း။ ဂစ္ဆန္တိ၊
ကြံတော်မူကုန်လော့။

ဤသို့ ဆိုပြီးလျှင် ခေမာ မုဆိုးသည် နူးညံ့သော စိတ်ဖြင့် ဘုရား
လောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသို့ကပ်၍ လှံတံကို ညွတ်စေ၍ ညွှန်ပျောင်း အပြင်၌
နေစေပြီးလျှင် ကျော့ကွင်းကို လှံတံမှဖြေ၍ ဘုရားလောင်းကိုချီ၍ အိုင်မှ
ဆယ်တင်ပြီးလျှင် နုပျိုသော နေဇာမြက်အပြင်၌ အားကြီးစွာသော
ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ရေကိုယူ၍ သွေးကို ဆေးပြီးလျှင်
အဖန်တလဲလဲ သုံးသပ်၏။ ထိုအခါ ထိုမုဆိုး၏ မေတ္တာ အာနုဘော်ကြောင့်
အကြောသည် အကြောချင်း၊ အသားသည် အသားချင်း၊ အရေသည်
အရေချင်း ဆက်မိ၏။ ဘုရားလောင်း ခြေသည် ပကတိဖြစ်၏။ ကျော့ကွင်း
မမိသော ခြေနှင့် အထူးမရှိ။ ဘုရားလောင်းသည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်
သည်ဖြစ်၍လျှင် ပကတိအားဖြင့် နေတော်မူ၏။

အဘယ့်ကြောင့် ဖမ်းသနည်း

စစ်သူကြီး သုမုခသည် မိမိကိုမှီ၍ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်း၏
ချမ်းသာသောအဖြစ်ကို မြင်လျှင် ကောင်းစွာဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း
ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ကြံ၏။ “ဤမုဆိုးသည် ငါတို့အား များစွာ ကျေးဇူးပြု
ပေ၏။ ငါတို့သည် ဤ မုဆိုးအား ကျေးဇူးပြုအပ်သည်မည်သည်မရှိ၊
အကယ်၍ ဤမုဆိုးသည် မင်း၏ အမတ်ကြီး အစရှိသည်တို့၏ အကျိုးငှာ
ငါတို့ကို ဖမ်းယူအံ့၊ ထိုမင်း၏ အမတ်ကြီး အစရှိသည်တို့၏ အထံသို့ ဆောင်
ယူ၍ များစွာသော ဥစ္စာကို ရလတ္တံ့၊ အကယ်၍ မိမိ အကျိုးငှာ ငါတို့ကို
ဖမ်းယူအံ့၊ ငါတို့ကို ရောင်းချ၍ ဥစ္စာကို ရပေလတ္တံ့၊ ထိုမုဆိုးကို ရှေးဦးစွာ
မေးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ကြံပြီး၍ ထိုမုဆိုးကို ကျေးဇူးတုံ့ ပြုလိုသည်၏
အဖြစ်ကြောင့် မေးလိုရကား—

၁၀၇။ သစေ အတ္တပ္ပယောဂေန၊ ဩဟိတော ဟံသပက္ခိနံ။
ပဋိဂ္ဂဏှာမ တေ သမ္ပ၊ တေ အဘယဒက္ခိဏံ။

၁၀၈။ နော စေ အတ္တပ္ပယောဂေန၊ ဩဟိတော ဟံသပက္ခိနံ။
အနိဿရော မုဉ္ဇ မမ္ပေ၊ ထေယျံ ကယိရာသိ လုဒ္ဒက—

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၇။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမုဆိုး။ သစေ၊ အကယ်၍။ အတ္တပ္ပယောဂေန၊ မိမိ၏အကျိုးငှာ။ ဟံသပက္ခိနံ၊ ဟင်္သာနှင့်တကွ တစ်ပါးသော ငှက်တို့အား။ ပါသော၊ ကျော့ကွင်းကို။ ဩဟိတော၊ ထောင်အံ့။ တေ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ ပဋိဂ္ဂဏှာမ၊ ခံကုန်အံ့။ တေ၊ ဤခေမာအိုင်သည်။ အဘယဒက္ခိဏံ၊ ဘေးမဲ့ ပေးရာဖြစ်၍ မြတ်သောအိုင်တည်း။

၁၀၈။ လုဒ္ဓက၊ မုဆိုး။ စေ၊ အကယ်၍။ အတ္တပ္ပယောဂေန၊ မိမိ၏ အကျိုးငှာ။ ဟံသပက္ခိနံ၊ ဟင်္သာနှင့်တကွ တစ်ပါးသော ငှက်တို့အား။ ပါသော၊ ကျော့ကွင်းကို။ ဩဟိတော၊ သင် ထောင်အပ်သည်။ နော၊ မဟုတ်ငြားအံ့။ အမော၊ ငါတို့ကို။ အနိဿရော၊ အစိုးမရဘဲ။ မုဉ္ဇ၊ လွတ်သည် ဖြစ်၍။ ထေယျံ၊ ခိုးယူ၍ လွတ်သည်ကို။ တံ၊ သင်သည်။ ကယိရာသိ၊ ပြုသည် မည်ရာ၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ခေမာ မုဆိုးသည် “အကျွန်ုပ်သည် အကျွန်ုပ် အကျိုးငှာ အရှင် ရွှေဟင်္သာမင်းတို့ကို မဖမ်းပါ၊ စင်စစ်သော်ကား သံယမမင်း အမည်တော်ရှိသော အကျွန်ုပ်တို့အရှင် ဗာရာဏသီ မင်းမြတ် သည် ဖမ်းစေတော်မူအပ်၏” ဟု ပြောဆို၍ ခေမာ မိဖုရားကြီး အိပ်မက်မြင် သောအခါမှစ၍ အကြင်မျှလောက် သံယမမင်းအား ထို ရွှေဟင်္သာတို့ လာသော အဖြစ်ကို ကြား၍ “အချင်း ခေမာမုဆိုး တစ်ခုသော ဟင်္သာကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ခုသော ဟင်္သာတို့ကို လည်းကောင်း ဖမ်းယူခြင်းငှာ သင်သည် လုံ့လပြုပါလော့၊ သင့်အား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်း သာကိုငါပေးအံ့” ဟု ဆို၍ စားနပ်ရိက္ခာကိုပေး၍ လွတ်သည်တိုင်အောင် သော အဖြစ်သည်ရှိ၏။ ထိုမျှလောက် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို သုမုခ စစ်သူကြီးအား လျှောက်၏။

မင်းကြီးထံ ပို့ပါလေ

ထိုသို့ ခေမာမုဆိုး လျှောက်သောစကားကို ကြား၍ “စစ်သူကြီး သုမုခ သည် ဤမုဆိုးသည် မိမိ၏ အသက်ကို မရေတွက်မူ၍ ငါတို့ကို လွတ်သဖြင့် ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုပေ၏၊ ငါတို့သည် ဤအရပ် စိတ္တကုဋ်တောင်သို့သာ လျှင် အကယ်၍ သွားကုန်ငြားအံ့၊ ငါတို့အရှင် ဓေတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်း၏ ပညာတော်အစွမ်းသည်လည်း ထင်ရှားသည် မဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ၏ အဆွေ

ခင်ပွန်း သဘောသည်လည်း ထင်ရှားသည်မဖြစ်လတ္တံ့၊ မှဆိုး သားသည် လည်း ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မရလတ္တံ့၊ သံယမ မင်းကြီး သည်လည်း ငါးပါးသော သီလ၌ မတည်လတ္တံ့၊ ခေမာ မိဖုရားကြီး၏ နှလုံးအလိုသည်လည်း အပြီးသို့မရောက်လတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ “အဆွေ ခေမာ မှဆိုး...ဤသို့ ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါတို့ကို လွှတ်ခြင်းငှာ မရလတ္တံ့၊ ငါတို့ကို သံယမ မင်းကြီးအား ပြလော့၊ ထို သံယမ မင်းကြီးသည် ငါတို့ကို အလို တော်ရှိတိုင်းပြုပစေ” ဟု ဆို၍ ဤအကြောင်းကို ခေမာမှဆိုးအား ထင်ရှား ပြလိုရကား—

၁၀၉။ ယဿ တံ ဘတကော ရညော၊ ကာမံ တဿေဝ ပါပယ။
 တတ္ထ သံယမာနော ရာဇာ၊ ယထာဘိညံ ကရိယတိ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၉။ သမ္မလုဒ္ဓက၊ အဆွေမှဆိုး။ တံ၊ သင်သည်။ ယဿ ရညော၊ အကြင်မင်း၏။ ဘတကော၊ ကျွန်တည်း။ ကာမံ၊ စင်စစ်။ တဿေဝ ရညော၊ ထို သင်တို့ အရှင်မင်း၏သာလျှင်။ သန္တိကံ၊ အထံသို့။ အမေ၊ ငါတို့ကို။ ပါပယ၊ ပြုလော့။ တတ္ထ၊ ထိုမင်း၏ နန်းတော်၌။ သံယမာနော၊ သံယမ အမည်ရှိသော (တစ်နည်းကား) သံယမာနော၊ စောင့်စည်းသော စိတ်နှလုံးရှိသော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ယထာဘိညံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ ကရိယတိ၊ ပြုလတ္တံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ခေမာ မှဆိုးသည် “အရှင်တို့သည် မင်းအား ပြခြင်းကို နှစ်သက်တော်မမူပါကုန်လင့်၊ မင်းတို့ မည်သည်ကား ဘေး ဘျမ်းနှင့်တကွဖြစ်ကုန်၏၊ ဟင်္သာ ကစားခြင်းကိုမူလည်း၊ ကစားကုန်ရာ၏၊ သတ်မှုလည်း သတ်ကုန်ရာ၏ဟု ဆို၏၊ ထိုသို့ ဆိုသောအခါ ခေမာ မှဆိုးကို စစ်သူကြီး သုမုခသည် “အဆွေမှဆိုး...ငါတို့ကို သင် မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါသည် သင်ကဲ့သို့သော ကြမ်းကြုတ် ရုန့်ရင်းသော သူအား စင်လျက် တရားစကား ဖြင့် နူးညံ့သောအဖြစ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သေး၏၊ မင်းအား အဘယ့်ကြောင့် နူးညံ့သောအဖြစ်ကို မဖြစ်စေနိုင်ရှိအံ့နည်း၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ မင်းတို့ မည်သည်ကား ပညာရှိကုန်၏၊ ကောင်းသော စကား၊ မကောင်းသော စကားကို သိတတ်ကုန်၏၊ လျင်စွာလျှင် ငါတို့ကို မှင်းအထံသို့ ဆောင်ယူ

လော့၊ ဆောင်ယူသည်ရှိသော် နှောင်ဖွဲ့သဖြင့် မဆောင်ယူလင့်၊ ပန်းချိုင့်၌
နေစေ၍ ဆောင်ယူလော့၊ ပန်းချိုင့်ကို လုပ်သည်ရှိသော် ငါတို့ အရှင်
ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းဖို့ ကြီးစွာသော ကြာပဒုမ္မာဖြူတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်
သော ချိုင့်ကိုလုပ်၍ ငါ့ဖို့မှ ငယ်သော ကြာပဒုမ္မာနီဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော
ချိုင့်ကို လုပ်ပြီးလျှင် ငါတို့အရှင် ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို ရှေ့က၊ ငါ့ကို
နောက်က နိမ့်သည်ကိုပြုသဖြင့် ဆောင်ယူ၍ လျင်မြန်စွာ မင်းအား
ပြလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုခေမာ မုဆိုးသည် သုမုခ စစ်သူကြီး ဆိုသော စကားကို ကြား၍
“သုမုခသည် မင်းကို မြင်ရသည်ရှိသော် ငါအား များစွာသော စည်းစိမ်
ချမ်းသာကို ပေးစေလိုသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကောင်းစွာ ဖြစ်သော ဝမ်း
မြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ နူးညံ့ကုန်သော နွယ်တို့ဖြင့် ချိုင့်တို့ကို လုပ်ပြီး
လျှင် ကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်း၍ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော နည်း
ဖြင့်လျှင် ထို ရှေ့ဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ သွားလေ၏။
ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၁၀။ ဣစ္စေဝံ ဝုတ္တော နေသာဒေါ၊ ဟေမဝဏ္ဏေ ဟရိတ္တစေ။
ဥဘော ဟတ္ထေဟိ သံဂယျ၊ ပဉ္စရေ အဗျဝေါဒဟိ။
၁၁၁။ တေ ပဉ္စရေ ဂတေ ပက္ခိ၊ ဥဘော ဘဿရဝဏ္ဏိနေ။
သုမုခံ ဓတရဋ္ဌဉ္စ၊ လုဒ္ဒေါ အာဒါယ ပက္ကမိ-
ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁၀။ ဘိက္ခဝံ၊ ရဟန်းတို့။ ဣစ္စေဝံ၊ ဤသို့လျှင်။ ဝုတ္တော၊
စစ်သူကြီး သုမုခသည် ဆိုအပ်သော။ နေသာဒေါ၊ ခေမာ မုဆိုးသည်။
ဟေမဝဏ္ဏေ၊ ရှေ့အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိကုန်သော။ ဟရိတ္တစေ၊
ရှေ့အဆင်းနှင့် တူသော အရေရှိကုန်သော။ ဥဘော၊ ရှေ့ဟင်္သာမင်း နှစ်ပါး
တို့ကို။ ဟတ္ထေဟိ၊ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့်။ သံဂယျ၊ ချီ၍။ ပဉ္စရေ၊ ချိုင့်၌။
အဗျဝေါဒဟိ၊ ထား၏။

၁၁၁။ ပဉ္စရေ၊ ချိုင့်၌။ ဂတေ၊ တည်ကုန်သော။ ဘဿရဝဏ္ဏိနေ၊
အရောင်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သုမုခဉ္စ၊ စစ်သူကြီး သုမုခကို လည်း

ကောင်း။ ဓတရဋ္ဌဉ္စ၊ ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို လည်း ကောင်း။
တေဉ္စဘောပက္ခိ၊ ထို ရှေ့ဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့ကို။ လုဒ္ဒေါ၊ ခေမာ မုဆိုး
သည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ပက္ခမိ၊ သွားလေ၏။

ဟင်္သာမကို အောက်မေ့ခြင်း

ဤသို့ ထို ရှေ့ဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့ကို ခေမာ မုဆိုး ဆောင်ယူသွား
သောအခါ၌ ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည် ပါက ဟင်္သာမင်း သမီးတော်
ဖြစ်သော မိဖုရားကြီးကို အောက်မေ့၍ စစ်သူကြီး သုမုခကို ခေါ်၍ မိမိ၏
ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မြည်တမ်းတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်
ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၁၂။ ဟရိယမာနော ဓတရဋ္ဌော၊ သုမုခံ တေဒဗြဝိ။
ဗာဠိ ဘာယာမိ သုမုခ၊ သာမာယ လက္ခဏရူယာ။
အသ္မာကံ ဝဓမညာယ၊ အဒ္ဓါတ္တာနံ ဝဓိဿတိ။

၁၁၃။ ပါကဟံသာ စ သုမုခ၊ သုဟေမာ ဟေမသုတ္တစာ။
ကောဉ္စိ သမုဒ္ဒတီရေဝ၊ ကပဏာ နှန ရုဇ္ဇတိ—

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဟရိယမာနော၊ ခေမာ မုဆိုးသည်
ဆောင်ယူသွားအပ်သော။ ဓတရဋ္ဌော၊ ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည်။
သုမုခံ၊ စစ်သူကြီး သုမုခကို။ တေံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။ သုမုခ၊
အမောင် သုမုခ။ လက္ခဏရူယာ၊ မြတ်သော ဥရုလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော။
သာမာယ၊ ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ဟင်္သာမင်း။ မရဏတော၊
သေခြင်းမှ။ ဗာဠိ၊ လှန်စွာ။ ဘာယာမိ၊ ငါကြောက်၏။ အသ္မာကံ၊
ငါတို့ကို။ ဝဓမညာယ၊ သေချေပြီဟု အမှတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ မေ၊ ငါ၏။
ပိယသာမိကေ၊ ချစ်လင်ဖြစ်သော ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည်။ မတေ၊ သေသည်
ရှိသော်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇီဝိတေန၊ အသက်ရှင်သဖြင့်။ ကိံ၊ အဘယ်အကျိုး
ရှိအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဝဓိဿတိ၊
သတ်လိမ့်သည်တကား။

၁၁၃။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ ပါကဟံသာစ၊ ပါက ဟင်္သာ
မင်း၏ သမီးတော်လည်း ဖြစ်ထသော။ ဟေမသုတ္တစာ၊ ရှေ့အဆင်းနှင့်

တူသော အလွန် တင့်တယ်သော အရေလည်း ရှိထသော။ သုဟေမာ၊ သုဟေမာ အမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးသည်။ ကောဉ္ဇိ၊ ကြီးကြာ ငှက်မသည်။ သမုဒ္ဒတီရေ၊ သမုဒ္ဒရာနား၌။ ကပဏာ၊ အထီးကျန်သည် ဖြစ်၍။ ရုဇ္ဇတိ ဣဝ၊ ငိုကြွေးသကဲ့သို့။ နူန၊ စင်စစ်။ ရုဇ္ဇတိ၊ ငိုကြွေးလိမ့်သည်တကား။

မိန်းမတို့ အပြစ်များ

ထိုသို့ ရှေ့ဟင်္သာမင်း မြည်တမ်းသော စကားကို ကြား၍ စစ်သူကြီး သူမုခသည် “ဤ ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည် တစ်ပါးသောသူကို ဆုံးမခြင်းငှာ သင့်ပါလျက် မိန်းမကိုမှီ၍ ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မြည်တမ်းဘိ၏။ ရေကို မီးလောင်သောအခါကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ စောင်းရန်းသည် ထလှတ်၍ လယ်၌ရှိသော စပါးကို စားသော အခါကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ စင်စစ်သဖြင့် ငါသည် ငါ၏ အစွမ်းဖြင့် မိန်းမ၏အပြစ်ကို ပြ၍ ဤ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို သိစေအံ့” ဟု ကြံ၍ ရှေ့ဟင်္သာမင်းအား ပြလိုရကား—

၁၁၄။ ဧဝံ မဟန္တော လောကဿ၊ အပ္ပမေယျော မဟာဂဏီ။
ကေတိတ္ထိ မနုသောစေယျ၊ နယိဒံ ပညာတော မိဝ။

၁၁၅။ ဝါတောဝ ဂန္ဓမာ ဒေတိ၊ ဥဘယံ ဆေကပါပကံ။
ဗာလော အာမကပတ္တံဝ၊ လောလော အန္ဓောဝ အာမိသံ။

၁၁၆။ အဝိနိစ္ဆယည၊ အတ္ထေသု၊ မန္ဓောဝ ပဋိဘာသိ မံ။
ကိစ္စာကိစ္စံ န ဇာနာသိ၊ သမ္ပတ္တော ကာလပရိယာယံ။

၁၁၇။ အဗျုမ္ပတ္တော ဥဒီရေသိ၊ ယော သေယျော မညသိတ္ထိယော။
ဗဟုသာဓာရဏာ ဟေတာ၊ သောဏ္ဍာနံ သုရာဃရံ။

၁၁၈။ မာယာ စေတာ မရီစိဝ၊ သောကော ရောဂေါ စုပဒ္ဒဝါ။
ခရာ စ ဗန္ဓနာ စေတာ၊ မစ္စုပါသာ ဂုဟာသယာ။

တာသု ယော ဝိဿသေ ပေါသော၊ သော နရေသု နရာဓမော-
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၄။ ဓတရဋ္ဌ၊ ဓတရဋ္ဌအမည်တော်ရှိသော။ မဟာရာဇ၊ မင်း မြတ်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ လောကဿ၊ သတ္တလောကထက်။ မဟန္တော၊ ကြီးမြတ် ပါလျက်။ အပ္ပမေယျော၊ နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာမရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်

ပြည့်စုံသည်ဖြစ်ပါလျက်။ မဟာဂဏီ၊ များစွာသောအပေါင်း၏ ဆရာ ဖြစ်
ပါလျက်။ ဧကိတ္တိံ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို။ ယံ အနုသောစေယျ၊ အကြွင်
စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ဣဒံ သော စနံ၊ ဤသို့ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။
န ပညဝတော ဣဝ၊ ပညာရှိမဟုတ်သကဲ့သို့ ထင်၏။

၁၁၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝါတော၊ လေသည်။ ဆေက-
ပါပကံ၊ ကောင်း၊ မကောင်းဖြစ်သော။ ဥဘယံ၊ နှစ်ပါးသော။ ဂန္ဓံ၊ အနံ၊
ကို။ အာဒေတိ ဣဝ၊ ယူဆောင်လေ့သကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ လောလော၊
အစာ၌ လျှပ်ပေါ်သော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ အာမကပက္ကံ၊ အစိမ်း၊
အမှည့်ဖြစ်သော သစ်သီးကို။ ခါဒတိ ဣဝ၊ စားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။
လောလော၊ အစာ၌လျှပ်ပေါ်သော။ အန္ဓော၊ သူကန်းသည်။ အာမိသံ၊
အစာအာဟာရကို။ ခါဒတိ ဣဝ၊ စားသကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ဧဝံ၊
ဤအတူ၊ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံ အယုတ်အမြတ် ဖြစ်
သော ယောက်ျားသို့။ ဘဇန္တိ၊ ချဉ်းကပ်တတ်ကုန်၏။

၁၁၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အတ္ထေသု၊ အကြောင်းဟုတ်သည်
မဟုတ်သည်တို့၌။ အဝိနိစ္ဆယညူ၊ အဆုံးအဖြတ်ကိုမသိသော။ မန္ဓောဝ၊
ပညာနဲ့ သော သူကဲ့သို့။ မံ-မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပဋိဘာသိ၊ ပညာ၌ ထင်
ရှား၏။ ကာလပရိယာယံ၊ သေရအံ့သောအလှည့်သို့။ သမ္ပတ္တော၊ ရောက်
ပြီးလျက်။ ကိစ္စာကိစ္စံ၊ ပြုသင့်၊ မပြုသင့်ကို။ တံ၊ အရှင် မင်းမြတ်သည်။
န ဇာနာသိ၊ သိတော်မမူ။

၁၁၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဣတ္ထိယော၊
မိန်းမတို့ကို။ သေယျာ၊ မြတ်ကုန်၏ဟူ၍။ မညသိ၊ မထင်မှတ်အံ့။ သော၊
ထိုမိန်းမတို့ကို အမြတ်ဟု ထင်မှတ်သောသူသည်။ အဗျုပ္ပတ္တော၊ သေသောက်
ကြူး၍ တစ်ပိုင်းရှူးသော သူသည်။ ဥဒိရေတိ-ဣဝ၊ မြည်တမ်းသကဲ့သို့
တည်း။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ သောဏ္ဍာနံ၊ သေ
သောက်ကြူးတို့၏။ သုရာဗရံဣဝ၊ သေတင်းကုပ်ကဲ့သို့။ ဗဟုသာဓာရဏာ၊
ယောက်ျားအများနှင့် ဆက်ဆံတတ်ကုန်၏။

၁၁၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တော၊ ဤမိန်းမတို့သည်။ မာယာ
ဣဝ၊ လှည့်ပတ်တတ်သောကြောင့် မျက်လှည့်သည်နှင့် တူ၏။ မရီစိ ဣဝ၊

စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံး၍ မရတတ်သောကြောင့် တံလှုပ်နှင့်တူ၏။ သောကော၊
 စိုးရိမ်ခြင်းကို ပြုတတ်၏။ ရောဂေါ၊ အနာရောဂါကို ပြုတတ်၏။ ဥပဒ္ဒဝါ၊
 ဘေးရန်လည်း များ၏။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်၊ ခရာ စ၊ ဒေါသကြီး
 သောကြောင့် ခက်ထန်ခိုင်မာ ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ ဗန္ဓနာ စ၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်း၏
 အကြောင်းလည်း ဖြစ်ကုန်၏။ မစ္စုပါသာ၊ သေမင်း၏ ကျော့ကွင်းလည်း
 ဖြစ်ကုန်၏။ ဂုဟာသယာ၊ ကိုယ်တည်းဟူသောလိုက်၌ နေတတ်ကုန်၏။
 ယော ပေါသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။
 ဝိဿသေ၊ အကျမ်းဝင်အံ့။ သော ပေါသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။
 နုရေသု၊ ယောက်ျားတကာတို့တွင်။ နုရာဓမော၊ ယောက်ျားယုတ်တည်း။

မိန်းမတို့ ဂုဏ်ကျေးဇူးများ

ထို့နောင်မှ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းသည် မိန်းမ၌ တပ်စွန်းသော
 စိတ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် “သင်သည် မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိ၊
 ပညာရှိတို့သည်သာလျှင် သိကုန်၏။ ထိုမိန်းမတို့ကို မကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်” ဟု ဆို၍
 မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြလိုရကား—

၁၁၉။ ယံ ဝုဒ္ဓေဟိ ဥပညာတံ၊ ကော တံ နိန္ဒိတု မရဟတိ။
 မဟာဘူတိတ္ထိယော နာမ၊ လောကသ္မိံ ဥဒပဇ္ဇိံ သု။လ။

၁၂၅။ မုတ္တောပိ နံ ဣစ္ဆသိ ဥဒ္ဓေတုံ၊ သယံ ဗဒ္ဓံ ဥပဂါဂမိ။
 သော ပဇ္ဇ သံသယံ ပတ္တော၊ အတ္တံ ပဏှာဟိ မာ မုခံ—

ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၉။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ ယံ၊ အကြင် မိန်းမတို့၏
 အကြောင်းကို။ ဝုဒ္ဓေဟိ၊ ကြီးကုန်သော သူတို့သည်။ ဥပညာတံ၊ ကပ်၍
 သိအပ်၏။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ တံ၊ ထိုမိန်းမကို။ နိန္ဒိတု၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှာ။
 အရဟတိ၊ ထိုက်အံ့နည်း။ လောကသ္မိံ၊ လောက၌။ ဣတ္ထိယောနာမ၊
 မိန်းမတို့မည်သည်လား။ မဟာဘူတာ၊ များမြတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူး
 ရှိကုန်၏။ ပဌမံ၊ ကမ္ဘာဦးအစ ကာလ၌ ပထမရှေးဦးစွာ။ ဥဒပဇ္ဇိံ သု၊
 ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။

၁၂၀။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ တျာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။ ခိဉ္ဇာ၊ ကိုယ်နှုတ်တို့၏ မြူးထူးခြင်းတို့သည်။ ပဏိဟိတာ၊ တည်ကုန်၏။ တျာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။ ရတိ၊ ကာမဂုဏ်ဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်းသည်လည်း။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည်၏။ တျာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။ ဗီဇာနိ၊ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာ၊ သာဝက၊ စကြာဝတေး၊ မန္ဓာတ် အစရှိကုန်သော မျိုးစေ့ တို့သည်။ ရူဟန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ ယဒ္ဓိဒံ ယေ ဣမေသတ္တာ၊ အကြင် သတ္တဝါတို့ သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ သတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ တာသု၊ ထို မိန်းမတို့၏ ဝမ်းတို့၌။ ပဇာယရေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပါဏိဘိ၊ မိမိအသက် တို့ဖြင့်။ ပါဏိ၊ မိန်းမတို့၏ အသက်ကို။ အာသဇ္ဇ၊ ကပ်၍။ ကော ပေါသော၊ အဘယ်ယောက်ျားသည်။ တာသု၊ ထို မိန်းမတို့၌။ နိဗ္ဗိဇေ၊ ငြီးငွေ့နိုင်အံ့နည်း။

၁၂၁။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ တုမေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ အတ္ထေသု၊ အကြောင်းတို့၌။ ဘဉ္ဇသိ၊ ယှဉ်ဘိ၏။ အညော၊ သင်မှ တစ်ပါးသောသူသည်။ နယုဉ္ဇသိ၊ မယှဉ်။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ တဿ တေ၊ ထို သင်အား။ ဘယေ၊ ဘေးသည်။ ဇာတေ၊ ဖြစ်လတ် သော်။ ဘိတေန၊ ကြောက်လျက်။ မတိ၊ သိခြင်းပညာသည်။ ဇာသတေ၊ ဖြစ်ပေ၏။

၁၂၂။ ဟိ-သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော သူသည်။ သံသယံ၊ တွေးတော ယုံမှားခြင်းသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ဘိရုံဟုတာ၊ သေဘေးသို့ ရောက်သည် ဖြစ် လျက်။ ဘယံ၊ ဘေးကို။ တိတိက္ခတိ၊ သည်းခံတတ်၏။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာ ရှိကုန်သော။ မဟန္တာနော စ၊ သူမြတ်တို့သည် သာလျှင်။ ဒုယျဇေ၊ ယှဉ်နိုင်ခဲ့သော၊ အတ္ထေ၊ ကိစ္စ၌။ ယုဉ္ဇန္တိ၊ ယှဉ်ကုန်၏။

၁၂၃။ တဒတ္တာယ၊ ထို ဆိုခဲ့ပြီးသော အမှုကို ပြုစီမံသောငှာ။ ရာဇာနော၊ မင်းတို့သည်။ မန္တိနံ၊ အတိုင်အပင် ပညာရှိသော။ သူရံ၊ ရဲရင့်သောသူကို။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ ယံ အာပဒံ၊ အကြင် ဘေးရန် သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံအာပဒံ၊ ထိုဘေးရန်ကို။ သူရော၊ ရဲရင့်သော သူသည်။ ပဋိဗာဟတံ၊ တားမြစ်နိုင်၏။ အတ္တပရိယာယံ၊ ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက် ခြင်း ငှာ။ ကရေတိ၊ ပြုနိုင်၏။

၁၂၄။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ ရညော၊ မင်း၏။ သူဒါ၊ စဖို
 သည်တို့သည်။ မဟာနသေ၊ စဖိုအိမ်၌။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ နော၊ ငါတို့
 ကို။ မာ ဝိကန္တိ သု၊ မဖြတ်စေကုန်သတည်း။ ဝေဠု၊ ဝါးပင်ကို။
 နိဿာယ၊ မှီ၍။ ဂဝတ္တံ၊ ဖြစ်သော။ ဖလံ၊ ဝါးသီးသည်။ တံဝေဠု၊ ထို
 ဝါးပင်ကို။ ဝဓိဣဝ၊ သတ်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ ပတ္တာနံ၊
 အတောင်တို့၏။ ဝဏ္ဏော ဟိ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းသည်လျှင်။
 တံ၊ သင့်ကို။ မာ ဝဓိ၊ မသတ်စေလင့်။

၁၂၅။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ တံ၊ သင်သည်။ မုတ္တောပိ၊
 ကျော့ကွင်းမှ လွတ်ပါလျက်လည်း။ ဥဒ္ဓေတံ၊ ပျံသွားခြင်းငှာ။ န ဣစ္ဆသိ၊
 အလိုမရှိ။ သယံ၊ မိမိသည်။ ဗန္ဓံ၊ မိခြင်းသို့။ ဥပါဂမိ၊ ကပ်လာ၏။
 သောပိအဟံ၊ ထို ငါသည်လည်း။ အဇ္ဇ၊ ဤအခါ၌။ သံသယံ၊ အသက်
 ရှည်ခြင်း၌ ယုံမှားခြင်းသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်ရ၏။ အတ္တံ၊ ငါ၏ အစီး
 အပွားကို။ ဂဏှဟိ၊ သင်ယူလော့။ မုခံ၊ မိန်းမတို့အား ကဲ့ရဲ့အပ်သော
 အကြောင်းကို။ မာ စိန္တေသိ၊ သင်မကြံလင့်။

ငါ့ကို အသက်ပေးပါ

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်းသည် မိန်းမတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး
 ကို ချီးမွမ်းတော်မူသဖြင့် စစ်သူကြီး သုမုခကို စကားဆိုရာ မရှိသည်ကို
 ပြုတော်မူ၍ ထို သုမုခ၏ နှလုံးမသာယာသောအဖြစ်ကို သိတော်မူသဖြင့်
 ယခုအခါ သုမုခကို ချီးမြှောက်တော် မူပြန်လို့ရကား -

၁၂၆။ သော တံ ယောဂံ ပယုဉ္ဇဿ၊ ဘတ္တံ ဓမ္မုပသံဟိတံ။
 တဝ ပရိယာပဒါနေန၊ မမ ပါဏေသနံ စရ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၆။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ယုတ္တံ၊
 သင့်လျော်သော။ ဓမ္မုပသံဟိတံ၊ အကြောင်းနှင့်ယှဉ်သော။ တံယောဂံ၊
 ထို လုံ့လကို။ ပယုဉ္ဇဿ၊ အားထုတ်ပါလော့။ တဝ၊ သင်၏။ ပရိယာ-
 ပဒါနေန၊ စင်ကြယ်သော လုံ့လဖြင့်။ မမ၊ ငါ၏။ ပါဏေသနံ၊ အသက်
 ကိုရှာခြင်းကို။ စရ၊ ကျင့်ပါလော့။

အေးအေးသာနေပါ

ထိုအခါ စစ်သူကြီး သုမုခသည် “ဤ ရွှေဟင်္သာမင်းကား အလွန် လျှင် သေဘေးမှကြောက်၏။ ငါ၏ ဥာဏ်အစွမ်းကို မသိ၊ ဗာရာဏသီမင်း ကို မြင်၍လျှင် အတန်ငယ်သော စကားပြောဟောခြင်းကို ရသည်ရှိသော် သိရလတ္တံ့ ၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းကို ရှေးဦးစွာ နှစ်သိမ့်စေအံ့” ဟု ကြံ၍ နှစ် သိမ့် စေလိုရကား—

၁၂၇။ မာ ဘာယိ ပတတံ သေဠု၊ န ဟိ ဘာယန္တိ တာဒိသာ။
အဟံ ယောဂံ ပယုဉ္ဇိဿံ၊ ယုတ္တံ ဓမ္မူပသံဟိတံ။
မမ ပရိယာပဒါနေန၊ ခိပ္ပံ ပါသာ ပမောက္ခသိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၇။ ပကတံ၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားတတ်သောဟင်္သာအပေါင်း တို့ထက်။ သေဠု၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သော။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ မာဘာယိ၊ ကြောက်တော်မမူလင့်။ တာဒိသာ၊ အရှင်မင်းမြတ်နှင့် တူကုန် သော သူတို့သည်။ န ဟိ ဘာယန္တိ၊ မကြောက်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယုတ္တံ၊ သင့်လျော်သော။ ဓမ္မူပသံဟိတံ၊ အကြောင်းနှင့် ယှဉ်သော။ ယောဂံ၊ လုံ့လကို။ ပဘဉ္ဇိဿံ၊ အားထုတ်ပါအံ့။ မမ၊ အကျွန်ုပ် ၏။ ပရိယာပဒါနေန၊ စင်ကြယ်စွာသော လုံ့လဖြင့်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ် သည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ပါသာ၊ ဆင်းရဲခြင်းတည်းဟူသော ကျော့ကွင်းမှ။ ပမောက္ခသိ၊ လွတ်တော်မူပါလတ္တံ့။ ။

နန်းတော်သို့ ရောက်ကြပြီ

ဤသို့ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့ အချင်းချင်း ဟင်္သာတို့ဘာသာ ဖြင့် စကားပြောဟောကြကုန်သည်တို့ကို ခေမာမုဆိုးတို့သည် တစ်စုံတစ်ခု ကိုမျှ မသိ၊ သက်သက်သော်ကား ထိုရွှေဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့ကို ထမ်းပိုး ဖြင့် ဆောင်ယူ၍ ဗာရာဏသီမြို့သို့သာလျှင် ဝင်လေ၏။ အံ့ဖွယ်သူရဲ မဖြစ် စဖူး ဖြစ်သဖြင့် လူများသည် လက်အုပ်ချီလျက် ပို့လိုက်ကြသည်ဖြစ်၍ ထိုခေမာမုဆိုးသည် မင်း၏နန်းတော်တံခါးသို့ရောက်လျှင် မိမိ လာရောက် သော အကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်စေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်....

၁၂၀။ သော လုဒ္ဒေါ ဟံသကာဇေန၊ ရာဇဒ္ဒါရံ ဥပါဂမိ။
ပဋိဝေဒေထ မံ ရညော၊ ဓတရဋ္ဌာ ယမာဂတော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟော်တော်မူ၏။

၁၂၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော လုဒ္ဒေါ၊ ထိုခေမာမုဆိုးသည်။
ဟံသကာဇေန၊ ဟင်္သာထမ်းသော ထမ်းပိုးဖြင့်။ ရာဇဒ္ဒါရံ၊ နန်းတော်
တံခါးသို့။ ဥပါဂမိ၊ ကပ်လေ၏။ ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ မံ၊ ငါ့ကို။
ရညော၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ အယံ ဓတရဋ္ဌော၊ ဤရွှေဟင်္သာမင်းသည်။
အာဂတော၊ ရောက်လာပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဋိဝေဒေထ၊ တင်လျှောက်ကြ
ကုန်လော့။

မင်းကြီး ဆုတော်သနားခြင်း

တံခါးစောင့်သည်သွား၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကို တင်လျှောက်
၏။ မင်းသည် ကောင်းစွာဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ “လျှင်
မြန်စွာ လာစေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ မှူးတော်မတ်တော်အပေါင်း ခြံရံ
ပြီးလျှင် ကောင်းစွာ ဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော ရာဇပလ္လင်၌
နေတော်မူလျက် ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့ကို ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်းယူ၍ ရွှေ
နန်းတော်ပြာသာဒ်မ အပြင်သို့ တက်လာသော ခေမာမုဆိုးကိုမြင်လျှင်
ရွှေဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့ကို ကြည့်တော်မူလျက် “ငါ၏စိတ်အလိုတော်သည်
ပြည့်စုံပေပြီ” ဟု ကြံ၍ ထိုခေမာမုဆိုးအား ပြုအပ်သော ကိစ္စကို မှူးတော်
မတ်တော်တို့အား စေတော်မူလိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်
လိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၂၉။ တေ ဒိသ္မာ ပုညသင်္ကာသေ၊ ဥဘော လက္ခဏသမ္ပတေ။
ခလု သံယမာနော ရာဇာ၊ အမစ္စေ အဇ္ဈဘာသထ။

၁၃၀။ ဒေထ လုဒ္ဒဿ ဝတ္ထာနိ၊ အနံ ပါနဉ္စ ဘောဇနံ။
ကာမံ ကရော ဟိရညဿ၊ ယာဂန္တော သေ ဣစ္ဆတိ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟော်တော်မူ၏။

၁၂၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပုညသင်္ကာသေ၊ မိမိဘုန်းကံနှင့်
တူသော ဘုန်းကံပါရမီရှိသော။ လက္ခဏသမ္ပတေ၊ အမြတ်ဟူ၍ သမုတ်
အပ်သော။ တေ ဥဘော၊ ထိုဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့ကို။ သံယမာနော၊

သံယမအမည်တော်ရှိသော။ ရာဇာ၊ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်မင်းမြတ်သည်။
ခလု၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အမစ္စေ၊ မူးတော်မတ်တော်တို့ကို။
အဇ္ဈဘာသထ၊ ဤသို့ ဆိုလေ၏။

၁၃၀။ ဘောန္တော အမစ္စော၊ အို အမတ်တို့။ လုဒ္ဒဿ၊ ခေမာမုဆိုး
အား။ ဝတ္ထာနိ၊ အဝတ်ပုဆိုး အထည်မျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အန္ဓုပါနဉ္စ၊
ထမင်း အဖျော်ကိုလည်းကောင်း။ ဘောဇနဉ္စ၊ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကိုလည်း
ကောင်း။ ဒေထ၊ ပေးကြကုန်လော့။ သေ-သော၊ ဤမုဆိုးသည်။
ယာဝန္တော၊ အကြင်မျှလောက်။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ တာဝတတ္တကံ၊ ထိုမျှ
လောက်သော။ ဟိရညံ၊ ရွှေကို။ အဿ၊ ထိုမုဆိုးအား။ ကာမံ၊ အလိုရှိတိုင်း။
ကရော-ကရောထ၊ ပေးကြကုန်လော့။

ဤသို့လျှင် ကြည်ညိုသောအခြင်းအရာကိုပြု၍ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်
ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ “သွားကြကုန်၊ ထိုမုဆိုးကို တန်ဆာဆင်၍
ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးကို မူးတော်
မတ်တော်တို့သည် နန်းတော်မှ ဆင်းသက်စေပြီးလျှင် ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို
ပြုပြင်၍ ရေချိုးသဖြင့် နံ့သာလိမ်းပြီးသော် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့်
တန်ဆာဆင်ယင်၍ မင်းအားပြကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းသည် တစ်နှစ်တစ်နှစ်
လျှင် အခွန် တစ်သိန်းတစ်သိန်းထွက်သောရွာ တစ်ဆယ့်နှစ်ရွာတို့ကို လည်း
ကောင်း၊ အာဇာနည်မြင်း က၊ သော ရထားကို လည်းကောင်း၊ တန်ဆာ
ဆင်အပ်သော ကြီးစွားသော အိမ်ကို လည်းကောင်း၊ ဤသို့ အစရှိသော
များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုခေမာမုဆိုးသည်
များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရပြီး၍ မိမိဆောင်ရွက်ရသောအမှုကို
မင်းအား ထင်ရှားပြလိုရကား “အရှင်မင်းမြတ်....အကျွန်ုပ်သည် ဟူးဟူး
ငြားငြားသော ဟင်္သာကို မဆောင်ယူအပ်၊ စင်စစ်သော်ကား ဤရွှေ
ဟင်္သာမင်းသည် ကိုးသောင်းကုန်သော ဟင်္သာအပေါင်းတို့၏ မင်းဖြစ်
သော ဓတရဋ္ဌ အမည်တော်ရသော ရွှေဟင်္သာမင်းတည်း။ ဤရွှေဟင်္သာ
မင်းသည် သုမုခ အမည်ရှိသော ဟင်္သာစစ်သူကြီးတည်း” ဟုတင်လျှောက်၏။

ဘယ်လိုမိခဲ့သလဲ

ထိုအခါ မုဆိုးကို မင်းသည် “အမောင်မုဆိုး....အမောင်သည် ဤ
ဟင်္သာတို့ကို အသို့ ဖမ်းယူအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်း
ကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၃၁။ ဒိသွာ လုဒ္ဓံ ပသန္နတ္တံ၊ ကာသိရာဇာ တဒဗြဝိ။
ယဒျာယံ သမ္မ ခေမက၊ ပုဏ္ဏာ ဟံသေဟိ ဟိဋ္ဌတိ။

၁၃၂။ ကထံ ရုစိ မဇ္ဈဂတံ၊ ပါသဟတ္တော ဥပါဂမိ။
ဩကိဏ္ဏံ ဉာတိသံသေဟိ၊ နိမ္မဇ္ဈိမံ ကထံ ဂတိ—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၃၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကာသိရာဇာ၊ ကာသိတိုင်းရှင် ဖြစ်
သော ဗာရာဏသီမင်းသည်။ ပသန္နတ္တံ၊ ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။
လုဒ္ဓံ၊ ခေမာမုဆိုးကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍လျှင်။ တေ ဝစနံ၊ ဤစကားကို။
အဗြဝိ၊ ဆို၏။ သမ္မခေမက၊ အမောင်ခေမာမုဆိုး။ အယံ၊ ဤငါတို့ ခေမာ
အိုင်သည်။ ဟံ သေဟိ၊ ဟင်္သာတို့ဖြင့်။ ပုဏ္ဏာ၊ ပြည့်သည်ဖြစ်၍။ ယဒိ-
တိဋ္ဌတိ၊ အကယ်၍တည်း၏။

၁၃၂။ မဇ္ဈဂတံ၊ ဟင်္သာအပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ဖြစ်သော။ ရုစိံ၊
နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို။ ပါသဟတ္တော၊ ကျော့ကွင်းလက်စွဲ
သော သင်သည်။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ ဥပါဂမိ၊ ချဉ်းကပ်သနည်း။ ဉာတိ-
သံသေဟိ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့ဖြင့်။ ဩကိဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။ နိမ္မဇ္ဈိမံ၊
ကြီးမြတ်သော ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ ဂတိ၊ သင် ဖမ်းယူ
သနည်း။

ခေမာမုဆိုးသည် ထိုမင်းအား ရှေ့ဟင်္သာမင်းတို့ကို မိမိဖမ်းယူ
သောအကြောင်းကို ပြန်ကြားလျှောက်လှိုရကား -

၁၃၃။ အဇ္ဇ မေ သတ္တမာ ရတ္တိ၊ အဒနာနိ ဥပါသတော။
ပဒ မေတဿ အနန္တသံ၊ အပ္ပမတ္တော ဃဋ္ဌသိတေ။

၁၃၄။ အထဿ ပဒ မဒ္ဒက္ခိံ၊ စရတော အဒနေသနံ။
တတ္တာဟံ ဩဒဟိံ ပါသံ၊ ဝေ တံ ဒိဇမဂ္ဂဟိံ -
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဒနာနိ၊ ကျက်စားရာ အရပ်တို့
သို့။ ဥပါသတော၊ ကပ်ရောက်လာသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဇ္ဇ၊

ယနေ့။ သတ္တမာရတ္တိ၊ ခုနစ်ညဉ့်ရှိပြီ။ တေဿ၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်း၏။ ပဒံ၊ ကျက်စားရာ၌ နင်းသောခြေရာကို။ အနွေသံ-အနွေသန္တော၊ ရှာယော အကျွန်ုပ်သည်။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့။ သဋ္ဌဿိတော၊ အိုးချိုင့်ကို မှီ၏။

၁၃၄။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ အဒနေသနံ၊ အစာကိုရှာလျက်။ စရတော၊ ကျက်စားသော။ အဿ၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်း၏။ ပဒံ၊ ခြေရာကို။ အဒ္ဒကိံ၊ အကျွန်ုပ် မြင်ရ၏။ တတ္ထ၊ ထိုနင်းသောခြေရာကို မြင်ရာ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပါသံ၊ ကျော့ကွင်းကို။ သြဒဟိံ၊ ထောင်ပါ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ထောင်သဖြင့်။ တံ ဒိဇံ၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းကို။ အဂ္ဂဟိံ၊ ဖမ်းယူ ပါ၏။

တစ်ကောင်တည်းဆို

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် ဤမုဆိုးကား တံခါး၌ရပ်လျက် ကြားလျှောက်သော်လည်း ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်း၏ လာခြင်းကိုသာလျှင် ကြားလျှောက်၏။ ယခုအခါ၌လည်း တစ်ခုသော ဤရွှေဟင်္သာမင်းကိုသာ လျှင် မိ၏ဟု ဆို၏။ ဤအရာ၌ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ကြံ၍ ခေမာ မုဆိုးကို မေးလိုရကား—

၁၃၅။ လုဒ္ဒ ဒွေ ဣမေ သကုဏာ၊ အထ ကောတိ ဘာသသိ။
စိတ္တံ နု တေ ဝိပရိယတ္တံ၊ အဒု ကိန္နု ဇီဂိသသိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၅။ လုဒ္ဒ၊ အမောင် မုဆိုး။ ဣမေ သကုဏာ၊ ဤရွှေဟင်္သာတို့ သည်။ ဒွေ၊ နှစ်ခုတည်း။ အထ၊ ထိုသို့ နှစ်ခုဖြစ်လျက်။ ကောတိ၊ တစ်ခု ဟူ၍သာလျှင်။ ဘာသသိ၊ သင်ပြောဆိုဘိ၏။ တေ၊ သင်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ် သည်။ ဝိပရိယတ္တံ နု၊ ဖောက်ပြန်သလော။ အဒု၊ ထိုသို့မဟုတ်မှု။ တံ၊ သင်သည်။ ကိံ၊ အဘယ်ကို။ ဇီဂိသသိ နု၊ ကြံသနည်း။

တစ်ကောင်က အဖမ်းခံ

ထို့နောင်မှ ခေမာမုဆိုးသည် “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်၏ စိတ် သည် မဖောက်ပြန်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသော ရွှေဟင်္သာကို အရှင်မင်း

မြတ်မဲ့ တစ်ပါးသော သူ့အား ပေးလိုသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်သော် ကားအကျွန်ုပ်သည် ထောင်အပ်သော ကျော့ကွင်း၌ ရွှေဟင်္သာ တစ်ခုကိုသာ လျှင်မိပါ၏”ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစွာပြု၍ မင်းအား တင် လျှောက်လိုချက်ကား—

၁၃၆။ ယဿ လောဟိတကာ တာလာ၊ တပနိယ နိဘာ သုဘာ။
ဥရံ သံဟစ္စ တိဋ္ဌန္တိ၊ သော မေ ဗန္ဓံ ဥပါဂမိ။

၁၃၇။ အထာယံ ဘဿရော ပက္ခိ၊ အဗဒ္ဒေါ ဗဒ္ဒမာတုရံ။
အရိယံ ဗြူဝါနော အဋ္ဌာသိ၊ ဝဒန္တော မာနုသိ ဂိရံ—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထိုကို ဆို၏။

၁၃၆။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ ယဿ၊ အကြင် ရွှေဟင်္သာ မင်းအား။ လောဟိတကာ၊ နီကုန်သော။ တာလာ၊ သုံးကြောင်းကုန် သော အရေးတို့သည်။ တပနိယနိဘာ သုဘာ၊ နေရောင်နှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်၏။ ဥရံ၊ ရင်ကို။ သံဟစ္စ၊ ဆိုက်၍။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ သော၊ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဗန္ဓံ၊ ကျော့ကွင်းသို့။ ဥပါဂမိ၊ ကပ်လာ၏။

၁၃၇။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ အဗဒ္ဒေါ၊ ကျော့ကွင်းမိသော။ ဘဿရော၊ ပြုံးပြုံးပြက်သော အရောင်ရှိသော။ အယံ ပက္ခိ၊ ဤရွှေဟင်္သာ စစ်သူကြီးသည်။ အရိယံ၊ အာစာရ အရိယာဖြစ် သော။ သာတုရံ၊ ကျင်နာသော။ ဗန္ဓံ၊ ကျော့ကွင်းမိသော ရွှေဟင်္သာမင်း ကို။ ဗြူဝါနော၊ နှစ်သိမ့်စေလျက်။ မာနုသိ၊ လူ၏ ဘာသာဖြစ်သော။ ဂိရံ၊ စကားကို။ ဝဒန္တော၊ ပြောဆိုလျက်။ အဋ္ဌာသိ၊ တည်၏။

“အရှင်မင်းမြတ်...ထိုအခါ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းအား ကျော့ ကွင်းမိသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ပြန်လည်သဖြင့် ဤရွှေဟင်္သာမင်းကို နှစ်သိမ့်စေ ၍ အကျွန်ုပ်လာသော အခါ၌လည်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကိုပြု၍ ကောင်းကင် ၌သာလျှင် အကျွန်ုပ်နှင့်တကွ သာယာစွာသော ပျူငှာစကားကို ဆို၍ လူ၏ ဘာသာစကားဖြင့် မိမိအရှင် ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလျက် တည်၏။ အကျွန်ုပ်စိတ်ကို နူးညံ့အောင်ပြု၍ တစ်ဖန် ရွှေ

ဟင်္သာမင်း၏ ရှေ့၌သာလျှင် တည်လာ၏။ အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်
သည် ထိုသို့ကောင်းစွာ ပြောဆိုအပ်သော စစ်သူကြီး သုမုခ၏ တရားစကား
ကို ကြားရလျှင် ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ စေတနာ ရွှေဟင်္သာမင်းကို
လွှတ်၏။ ဤသို့ စေတနာ ရွှေဟင်္သာမင်း၏ ကျော့ကွင်းမှ လွတ်ခြင်းကို
လည်းကောင်း၊ ဤ ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့ကိုယူ၍ အကျွန်ုပ် ၌၌ ရှေ့နန်း
တော်သို့ လာခြင်းကို လည်းကောင်း စစ်သူကြီး သုမုခသည်သာလျှင် ပြုပါ
၏” ဟုဆို၍ ထိုခေမာမှဆိုးသည် စစ်သူကြီး သုမုခ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို
တင်လျှောက်၏။

သုမုခ ကြောက်သလော

ထိုသို့ တင်လျှောက်သော စကားကိုကြား၍ မင်းသည် စစ်သူကြီး သုမုခ
တရားစကားကို နှာလိုသည်ဖြစ်၏။ မှဆိုးအား ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစဉ်ပင်
လျှင် နေသည်ဝင်၏။ ဆီမီးတို့ကို ညှိထွန်းကုန်၏။ များစွာကုန်သော မင်း
အစရှိကုန်သော သူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၏။ ခေမာ မိဖုရားကြီးသည်
လည်း အထူးထူးသော ကချေသည် ကိုယ်လုပ်မောင်းမ အပေါင်းခြံရံလျက်
မင်း၏ လက်ယာနံပါး၌ နေ၏။ ထိုခဏ၌ မင်းသည် စစ်သူကြီး သုမုခကို
စကား ပြောစေလိုရကား—

၁၃၈။ အထ ကိံ ဒါနိ သုမုခ၊ ဟန္တံ သံဟစ္စ တိဋ္ဌသိ။

အဒု မေ ပရိသံ ပတ္တော၊ ဘယာ ဘီတော န ဘာသသိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၈။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ မဓုကထော၊ သာယာစွာသော
တရားစကားကို ပြောဟောတတ်၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက်။ ကိံ၊
အဘယ်ကြောင့်။ ဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တံ၊ သင်သည်။ ဟန္တံ သံဟစ္စ၊
ခံတွင်းကိုပိတ်၍။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်ဘိသနည်း။ အဒု၊ အသို့နည်း။ မေ၊
ငါ၏။ ပရိသံ၊ ပရိသတ်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဘယာ၊
ဘေးမှ။ ဘီတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ န ဘာသသိ၊ မပြောဆိုသလော။

မကြောက်ပါ ဘုရား

ထိုစကားကိုကြား၍ စစ်သူကြီး သုမုခသည် မိမိမကြောက်သော
အဖြစ်ကို ထိုမင်းအား ပြလိုရကား—

F66(၅၅၀-ပဉ္စမ)

၁၃၉။ နာဟံ ကာသိပတိံ ဘိတော၊ ဩဂယု ပရိသံ တဝ။
နာဟံ ဘယာ န ဘာသိသံ၊ ဝါက္ခံ အတ္ထသ္မိံ တာဒိသေ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၉။ ကာသိပတိံ၊ ကာသိတိုင်းရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာ
ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဝ၊ သင် မင်းမြတ်၏။ ပရိသံ၊
ပရိသတ်သို့။ ဩဂယု၊ ရောက်၍။ န ဘိတော၊ မကြောက်။ အဟံ၊ ကျွန်ုပ်
သည်။ ဘယာ၊ ပရိသတ်မှ ကြောက်သောကြောင့်။ န ဘာသိသံ၊ စကား
မဆိုသည်ကား။ န၊ မဟုတ်။ သာဒိသေ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ အတ္ထသ္မိံ၊
အကျိုးစီးပွားသည်။ ဥပ္ပန္နော၊ ဖြစ်လတ်သော်။ ဝါက္ခံ၊ စကားကို
ဘာသိသံ၊ ပြောဆိုအံ့။

အဘယ်ကြောင့် မကြောက်သနည်း

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် ထိုသူမှခစကားကို ပွားစေလိုသော
ကြောင့် ပြက်ရယ် ပြုပြန်လိုရကား-

၁၄၀။ န တေ အဘိသရံ ပဿေ၊ န ရထေ နပိ ပတ္တိကေ။
နာယ စမ္ပံ ကိဋ္ဌံ ဝါ၊ ဝမ္ပိတေ စ ဓနုဂ္ဂဟေ။

၁၄၁။ န ဟိရညံ သုဝဏ္ဏံ ဝါ၊ နဂရံ ဝါ သုမာပိတံ။
ဩကိဏ္ဏံ ပရိခံ ဒုဂ္ဂံ၊ ဒဠ မဇ္ဇာလ ကောဠကံ။
ယတ္ထ ပဝိဋ္ဌော သုမုခ၊ ဘာယိတဗ္ဗံ န ဘာယသိ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၀။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ။ တေ၊ သင်၏။ အဘိသရံ၊
လက်နက်စွဲကိုင်သော သူရဲကို။ န ပဿေ၊ ငါ မမြင်။ ရထေ၊ ရထားစီး
သူရဲတို့ကို လည်းကောင်း။ န ပဿေ၊ ငါ မမြင်။ ပတ္တိကေ၊ ခြေသည် သူရဲ
တို့ကိုလည်းကောင်း။ နပိ ပဿေ၊ ငါ မမြင်။ စမ္ပံ ဝါ၊ မြားတား သား
ရေကို လည်းကောင်း။ ကိဋ္ဌံ ဝါ၊ အိုးခြမ်းလက်စွဲသော သူရဲကို လည်း
ကောင်း။ ဝမ္ပိတေ၊ ချပ်မိန်ညှိဝတ်ကုန်သော။ ဓနုဂ္ဂဟေ၊ လေးသမား
တို့ကိုလည်းကောင်း။ န ပဿေ၊ ငါ မမြင်။

၁၄၁။ ဟိရညံ ဝါ၊ သုံးဆောင်ပြီးသော ရွှေကိုလည်းကောင်း။
 သုဝဏ္ဏံ ဝါ၊ မသုံးဆောင်ရသေးသော ရွှေကိုလည်းကောင်း။ သုမာပိတံ၊
 ကောင်းစွာတည်အပ်သော။ နဂရံ ဝါ၊ မြို့ကိုလည်းကောင်း။ သြကိဏ္ဏံ၊
 ရေဖြင့်ပြည့်သော။ ဒုဂ္ဂံ၊ ကူးနိုင်ခဲ့သော။ ပရိခံ ဝါ၊ ကျုံးကို လည်းကောင်း။
 ဒဠံ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့သော။ အနာလကောဠကံ၊ ပြအိုး၊ ပစ္စင်၊ တံခါးမုခ်ကို
 လည်းကောင်း။ န ပဿေ၊ ငါ မမြင်။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်သို့။ ပဝိဋ္ဌော၊
 ဝင်သော သင်သည်။ ဘာယိတဗ္ဗံ၊ ကြောက်အပ်သောအရာကို။ န ဘာယသိ၊
 သင် မကြောက်။ တံ၊ ထိုသင်မကြောက်ရာသော အကြောင်းကို။ န ပဿေ၊
 ငါ မမြင်။

မကြောက်သည့် အရင်းခံတရား

ဤသို့ မင်းသည် သင့်အား မကြောက်ခြင်း၏ အကြောင်းကား
 အဘယ်နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် မင်းအား ထိုမကြောက်ခြင်း၏အကြောင်း
 ကို ပြောဆိုလိုရကား—

၁၄၂။ န မေ အဘိသရေနတ္ထော၊ နဂရေန ဓနေန ဝါ။
 အပထေန ပတံ ယာမ၊ အန္တလိက္ခေ စရာ မယံ။

၁၄၃။ သုတာ စ ပဏ္ဍိတာ တျမှာ၊ နိပုဏာ စတ္ထစိန္တကာ။
 ဘာသေ မတ္ထဝတိ ဝါစံ၊ သစ္စေ စဿ ပတိဋ္ဌိတော။

၁၄၄။ ကိဉ္စ တယံ အသစ္စဿ၊ အနရိယဿ ကရိဿတိ။
 မုသာဝါဒဿ လုဒ္ဒဿ၊ ဟဏိတမ္ပိ သုဘာသိတံ—
 ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အဘိသရေန၊
 အခြံအရံပရိသတ်ဖြင့်။ အတ္ထော၊ အလိုကိုစွဲသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ နဂရေန
 ဝါ၊ မြို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဓနေန ဝါ၊ ဥစ္စာဖြင့် လည်းကောင်း။
 အတ္ထော၊ အလိုသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ အပထေန၊ ခြေကြောင်းခရီး
 မဟုတ်သဖြင့်။ ပတံ၊ ကောင်းကင်ခရီးသို့။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။
 ယာမ၊ သွားကုန်၏။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ အန္တလိက္ခေ၊ ကောင်း
 ကင်၌။ စရာ၊ သွားကုန်၏။

၁၄၃။ တေ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိကုန်၏ဟူ၍။ သုတာ စ၊ ကြားအပ်ကုန်သည်လည်း။ အမှ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ နိပုဏာ၊ သိမ်မွေ့ကုန်သော။ အတ္ထစိန္တကာ စ၊ အနက်ကိုလှည်း ကြံနိုင်ကုန်၏။ သစ္စေ စ၊ သစ္စာ၌သာလျှင်။ ပတိဋ္ဌိတော၊ တည်သည်။ အယ၊ ဖြစ်အံ့။ အတ္ထဝတိံ၊ အကျိုးရှိသော၊ ဝါစံ၊ စကားကို။ ဘာသေမ၊ ပြောဆိုကုန်အံ့။

၁၄၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အသစ္စယ၊ သစ္စာမစောင့်သော။ အနရိယယ၊ သူတော်မဟုတ်ဘော။ မုသာဝါဒယ၊ မဟုတ် မမှန်သော စကားကို ဆိုတတ်သော။ လုဒ္ဒယ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ တုယံ၊ သင်မင်းမြတ်အား။ သုဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားကို။ ဘဏိတမ္ပိ၊ ဆိုငြားသော်လည်း။ ကိံကရိယတိ၊ အသို့ပြုလတ္တံ့နည်း။

မင်းယုတ် ဖြစ်စုံ

ထိုသို့ သုမုခစကားကိုကြား၍ မင်းသည် “အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို မုသားဆိုတတ်သော သူယုတ်ဟူ၍ သင် ဆိုသနည်း၊ ငါသည် အဘယ်ကို ပြုသနည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းကို သုမုခသည် “အရှင်မင်းမြတ်.... ထိုသို့တပြီးကား နာတော်မူလော့” ဟု ဆို၍ ထိုမင်း၏ မုသာဝါဒကို ပြလိုရကား—

- ၁၄၅။ တံ ပြာဟ္မာဏာနံ ဝစနာ၊ ဣမံ ခေမ မကာရယီ။
အဘယဉ္စတယာသုဋ္ဌံ၊ ဣမာယော ဒသဓာ ဒိသာ။
- ၁၄၆။ သြဂ္ဂယု တေ ပေါက္ခရဏိံ၊ ဝိပုသန္ဓောဒကံ သုစိံ။
ပဟူတံ စာဒနံ တတ္ထ၊ အဟိံသာ စေတ္ထ ပက္ခိကေ။
- ၁၄၇။ ဣဒံ သုတံနာနိန္ဒောသံ၊ အာဂတမှ တဝန္တိကေ။
တေ တေ ဗဒ္ဒသ္မာ ပါသေန၊ တေ တေ ဘာသိတံ မုသာ။
- ၁၄၈။ မုသာဝါဒံ ပုရက္ခတော၊ ဣစ္ဆာလောဘဉ္စ ပါပကံ။
ဥဘောသန္တိ မတိက္ကမ္ပ၊ အသာတံ ဥပပဇ္ဇတိ—
တူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ-တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပြာဟ္မာဏာနံ၊ ဆရာပုဏ္ဏားတို့၏။ ဝစနာ၊ စကားကြောင့်။ ဣမံ ခေမံ၊

ဤခေမာအိုင်ကို။ အကာရယိ၊ တူးစေတော်မူ၏။ တယာ၊ အရှင်မင်းမြတ်
သည်။ အဘယဉ္စ၊ ဘေးမဲ့ပေးခြင်းကိုလည်း။ ဣမာယော ဒသဓာ ဒိသာ၊
ဤအရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌။ ဗုဒ္ဓံ၊ ကြွေးကြော်စေတော် မူ၏။

၁၄၆။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ပေါက္ခရဏိံ၊ ခေမာအိုင်သို့။
ဩဂ္ဂယ၊ သက်၍။ အာဂတာနံ၊ လာကုန်သော ဟင်္သာတို့၏။ သန္တိကာ၊
အထံမှ။ အယံ၊ ဤခေမာအိုင်သည်။ ဝိပုသန္ဓေကာံ၊ အလွန် ချမ်းအေး
ကြည်လင်သောရေ ရှိ၏။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်၏။ တတ္ထ၊ ထိုခေမာအိုင်၌။
အဒနံ၊ ခဲဖွယ် စားဖွယ်သည်။ ပဟူတံ၊ များစွာ၏။ ဧတ္ထ၊ ဤခေမာအိုင်၌။
ပက္ခိနံ၊ ငှက်တို့အား။ အဟိံသာစ၊ ဆင်းရဲခြင်းလည်း မရှိ။

၁၄၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣဒံနိဋ္ဌေသံ၊ ဤဘေးမဲ့ကြွေး
ကြော်သံကို။ သုတုာန၊ ကြား၍။ တဝန္တိတေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏ အထံသို့
အာဂတာ၊ လာကုန်သည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေ-မယံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်
တို့သည်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ပါသေန၊ ကျော့ကွင်းကျောင့်။ ဗဒ္ဒသ္မာ၊
ဖွဲ့မိကုန်၏။ တေ မုသာ၊ ဤမုသာဝါဒကို။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။
ဘာသိတံ၊ ဆိုတော်မူ၏။

၁၄၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မုသာဝါဒစ၊ မုသားဆိုခြင်းကို
လည်းကောင်း။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာစွာသော။ ဣစ္ဆာခလံဘဉ္စ၊ မကောင်း
သော အလိုဟု ဆိုအပ်သောလောဘကို လည်းကောင်း။ ပုရက္ခတ္တာ၊ ရှေ့
တည်ပြုသည် ရှိသော်။ ဥဘောသန္တိံ၊ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်ဟု ဆိုအပ်သော
နှစ်ပါးသော ပဋိသန္ဓေကို။ အတိက္ကမ္မ၊ လွန်၍။ အသာတံ၊ ငရဲ၌။
ဥပပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ရ၏။

တရား နာလိုကြပါသည်

ဤသို့ ပရိသတ်အလယ်၌ မင်းကို ရှက်စေ၏။ ထိုအခါ သုမုခကို
မင်းသည် “အမောင်သုမုခ...ငါသည် အမောင်တို့ကို သတ်၍ အသားကို
စားလိုသောကြောင့် မဖမ်းစေ၊ စင်စစ်သော်ကား ပညာရှိသော အဖြစ်ကို
ကြား၍ ကောင်းစွာဟောအပ်သောတရားစကားကို နာလို၍ ငါ ဖမ်းစေ
တော် မူ၏” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပြလိုရကား -

၁၄၉။ နာပရဇ္ဈာမ သုမုခ၊ နပိ လောဘာဝ အဂ္ဂဟိံ။
 သုတာ စ ပဏ္ဍိတာတပုတ္တံ၊ နိပုဏာ အတ္ထစိန္တကာ။
 ၁၅၀။ အပ္ပေဝတ္ထဝတိံ ဝါစံ၊ ဗျာကရေယျုဏ္ဏဓာဂတာ။
 တထာ တံ သမ္မ နေသာဒေါ၊ ဝုတ္တော သုမုခ မဂ္ဂဟိံ—
 ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၉။ သုမုခ၊ အမောင်သုမုခ၊ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တုမ္မာကံ၊
 သင်တို့ကို။ နာပရဇ္ဈာမ၊ မသတ်ကုန်အံ့။ လောဘာဝ၊ လောဘဖြင့် သာ
 လျှင်။ တုမု၊ သင်တို့ကို။ နပိ အဂ္ဂဟိံ၊ ငါ မဖမ်း။ တုမု၊ သင်တို့
 သည်။ ပဏ္ဍိတာတိ၊ ပညာရှိကုန်၏ဟူ၍လည်း။ သုတာ၊ ကျော်စော ထင်ရှား
 ကုန်သည်။ အတ္ထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ နိပုဏာ၊ သိမ်မွေ့ကုန်သော။ အတ္ထစိန္တ-
 ကာတိ စ၊ ဖုံးလွှမ်းသောအနက်ကို ကြံနိုင်ကုန်ဟူ၍လည်း။ သုဘာ၊ ကျော်
 စောထင်ရှားကုန်သည်။ အတ္ထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၁၅၀။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ၊ အတ္ထဝတိံ၊ အကြောင်းကို
 မှီသော။ ဝါစံ၊ တရားစကားကို။ ဣဓ၊ ဤငါတို့နန်းတော်သို့။ အာဂတာ၊
 ရောက်လာကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ အပ္ပေဝဗျာကရေယျု၊ ဟောပါ
 ကုန်ငြားအံ့လည်းမသိ။ တံဝါစံ၊ ထိုသို့အကြောင်းကိုမှီသော တရားစကား
 ကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ သုဏာမ၊ နာလိုပါကုန်၏။ သမ္မသုမုခ၊ အချင်း
 သုမုခ။ တထာ၊ ထိုအကြောင်းကို မှီသော တရားစကားကို နာလိုသော
 ကြောင့် ။ တံ၊ သင့်ကို။ ဝုတ္တော၊ ပြောဆိုအပ်သော။ နေသာဒေါ၊
 မုဆိုးသည်။ အဂ္ဂဟိံ၊ ဖမ်းယူ၏။

စစ်သူကြီး၏ တရားတော်

ထိုသို့ သံယမမင်းသည် ပြောဆိုသောစကားကို ကြား၍ စစ်သူကြီး
 သုမုခသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...ကောင်းသော တရားစကားကို နာလို
 သော သင်မင်းကြီးသည် မသင့်လျော်သည်ကို ပြုတော်မူ၏”ဟု ဆို၍
 ထိုအကြောင်းကို မင်းအား ပြောပြလိုရကား—

၁၅၁။ နေဝ သူတာ ကာသိပတိ၊ ဥပနိတသ္မိံ ဇီဝိတေ။
 ဘာသေ မတ္ထဝတိံ ဝါစံ၊ သမ္ပတ္တာ ကာလပရိယာယံ။

၁၅၂။ ယေ မိဂေန မိဂံ ဟန္တိ၊ ပက္ခိံ ဝါ ပန ပက္ခိနာ။
သုတေန ဝါ သုတံ ကိဏျ၊ ကိံ အနရိရံ တတော။

၁၅၃။ ယော စာရိယရုဒံ ဘာသေ၊ အနရိယဓမ္မဝဿိတော။
ဥဘော သော ဓံသတေ လောကာ၊ ဣဓ စေဝ ပရတ္ထ စ။

၁၅၄။ န မဇ္ဇေထ ယသံ ပတ္တော၊ န ဗျာဓေ ပတ္တသံသယံ၊
ဝါယမေထော ကိစ္စေသု၊ သံဝရေ ဝိဝရာနိ စ။

၁၅၅။ ယေ ဝုဒ္ဓါ အဗ္ဘတိက္ကန္တာ၊ သမ္ပတ္တာ ကာလပရိယာယံ။
ဣဓ ဓမ္မံ စရိတုနာ၊ ဧဝံ တေ တိဒိဝံ ဂတာ။

၁၅၆။ ဣဒံ သုတုာ ကာသိပတိ၊ ဓမ္မ မတ္တနိ ပါလယ။
ဓတရဋ္ဌဉ္စ မုဉ္စာဟိ၊ ဟံသာနံ ပဝရုတ္တမံ--

ဟူသော ဤ ခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၁။ ကာသိပတိ၊ ကာသိတိုင်းရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ သံယမ၊
မင်းမြတ် သံယမ။ ဘူတာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ကာလပရိယာယံ၊ သေရအံ့
သောအလှည့်သို့။ သမ္ပတ္တာ၊ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဇီဝိတေ၊ မိမိ အသက်
သည်။ ဥပနိတသ္မိံ၊ သေမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်ရသည်ရှိသော်။ အတ္တဝတိံ၊
အကြောင်းနှင့်ယှဉ်သော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ နေဝ ဘာသေမ၊ မဟော
ကြကုန်။

၁၅၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ မိဂေန၊
သမင် တိန်ညင်ဖြင့်။ မိဂံ၊ တောသမင်ကို။ ဟန္တိ၊ သတ်တတ်၏။ ပက္ခိံ၊
ငှက်တိန်ညင်ဖြင့်။ ပက္ခိံ ဝါ ပန၊ တောငှက်ကိုမူလည်း။ ဟန္တိ၊ သတ်တတ်၏။
တယာ၊ သင် မင်းမြတ်သည်။ သုတေန၊ ကျော်စောထင်ရှားသော ခေမာ
အိုင်ဖြင့်။ သုတံ၊ ပညာရှိဖြစ်သော တရားဟောတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။
ကိဏျာ၊ ဝယ်အပ်၏။ တတော၊ ထိုအရှင်မင်းကြီးအမှုထက်။ အနရိယတရံ၊
အလွန်ယုတ်မာသော အမှုသည်။ ကိံ၊ အတိမ္မာရှိအံ့နည်း။

၁၅၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။
အရိယရုဒံ၊ ကောင်းမြတ်သော တရားစကားသံကို။ ဘာသေ၊ နှုတ်ဖြင့်သာ
ပြောဆို၏။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ အနရိယဓမ္မဝဿိတော၊ ယုတ်မာသော

အကျင့်ကို ကျင့်၏။ သော၊ ထို နှုတ်ဖြင့်သာ ပြောဆို၍ ကိုယ်ဖြင့် ကျင့်သော သူသည်။ ဣစစေဝ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်လောက၌ လည်းကောင်း။ ပရတ္တ စ၊ တမလွန်လောက၌ လည်းကောင်း။ ဥဘော လောကာ၊ လောကနှစ်ပါးမှ။ ဓံသဒတ၊ ပျက်စီး၏။

၁၅၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယသံ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သောသူသည်။ န မဇ္ဇေထ၊ မမေ့မလျော့ရာ။ ပတ္တသံသယံ၊ အသက်သေအံ့သော ယုံမှားခြင်းသို့ ရောက်သည် ရှိသော်။ နဗျာဓေ၊ မပင်ပန်းရာ။ ကိစ္စေသုဝေ၊ အမှုကိစ္စတို့၌သာလျှင်။ ဝါယမေထ၊ လုံ့လပြုရာ၏။ ဝိဝရာနိ စ၊ တံခါးပေါက်တို့ကိုလည်း။ သံဝရေ၊ ပိတ်ရာ၏။

၁၅၅။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယေ ဝုဒ္ဓါ၊ အကြင် ပညာဂုဏ်ကြီးသော သူတို့သည်။ အဗ္ဘတိက္ကန္တာ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်လောကကို လွန်ကုန်၏။ ကာလပရိယာယံ၊ သေခြင်း အလှည့်သို့။ သမ္ပတ္တာ၊ ရောက်ကုန်သော်လည်း။ ဣစ၊ ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ။ ဓမ္မံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်တရားကို။ စရိတွာ၊ ကျင့်သော ကြောင့်။ ဝေံ၊ ဤသို့။ တေ၊ ထို ပညာဂုဏ်ကြီးသော သူတို့သည်။ တိဒိဝံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂတာ၊ ရောက်ရကုန်၏။

၁၅၆။ ကာသိပတိ၊ ကာသိတိုင်းရှင်၊ ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣဒံ၊ ဤ အကျွန်ုပ်ဟောသော တရားစကားကို။ သုတွာန၊ နာရ၍။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ပါလယ၊ စောင့်တော်မူလော့။ ဟံသာနံ၊ ဟင်္သာအပေါင်းတို့ထက်။ ပဝရုတ္တမံ၊ အလွန် မြတ်တော်မူသော။ ဓတရဋ္ဌဉ္စ၊ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းကိုလည်း။ မုဉ္ဇာဟိ၊ လွတ်တော်မူလော့။

ဟင်္သာတို့ကိုလွတ်ရန်

ထိုစစ်သူကြီး သုမုခစကားကို ကြား၍ သံယမမင်းသည် ထို ရွှေဟင်္သာ မင်းတို့ကို လွတ်လိုသည်ဖြစ်၍ မှူးမတ် အစရှိသော သူတို့အား စစ်သူကြီး သုမုခ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားပြလိုရကား....

၁၅၇။ အာဟရန္တု ဒကံ ပဇ္ဇံ၊ အာသနဉ္စ မဟာရာဘံ။
ပဉ္စရတော ပမောက္ခာမိ၊ ဓတရဋ္ဌံ ယသသိနံ။

၁၅၈။ တဉ္စ သေနာပတိံ ဓိရံ၊ နိပုဏံ အတ္တစိန္တကံ။
ယော သုခေ သုခိတော ရညော၊
ဒုက္ခိတေ ဟောတိဒုက္ခိတော။

၁၅၉။ ဒေသိယော ခေါ အရဟတိ၊ ပိဏ္ဍ မသ္မာတု ဘတ္တုနော။
ယထာယံ သုမုခေါ ရညော၊ ပါဏသာဓာရဏော သခါ—

ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကိုဆို၏။

၁၅၇။ ဘောန္တော အမစ္စာ၊ အိ...အမတ်ပေါင်းတို့။ ဒကဉ္စ၊
ခြေဆေးရေကို လည်းကောင်း။ ပဇ္ဇဉ္စ၊ ခြေနယ်ဆီကို လည်းကောင်း။
မဟာရဟံ၊ မြတ်သောသူတို့အားသာ ထိုက်သော။ အာသနဉ္စ၊ နေရာကို
လည်းကောင်း။ အာဟရန္တု၊ ဆောင်ခဲ့ကုန်။ ယသဿိနံ၊ များစွာသော
အခြံအရံရှိသော။ ဓတရဋ္ဌံ၊ ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းကို။ ပဉ္စရတော၊ ချိုင့်မှ။
ပမောက္ခာမိ၊ ငါ လွတ်အံ့။

၁၅၈။ သုမုခေါ၊ သုမုခ အမည်ရှိသော။ ယော သေနာပတိ၊
အကြင်စစ်သူကြီးသည်။ ရညော၊ မိမိအရှင် ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည်။ သုခေ၊
ချမ်းသာသည်ရှိသော်။ သုခိတော၊ မိမိချမ်းသာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
ဒုက္ခိတေ၊ မိမိအရှင် ရှေ့ဟင်္သာမင်း ဆင်းရဲသည်ရှိသော်။ ဒုက္ခိတော၊ မိမိ
ဆင်းရဲသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဓိရံ၊ ပညာရှိသော။ နိပုဏံ၊ သိမ်မွေ့
သော။ အတ္တစိန္တကံ၊ လျှို့ဝှက်ခဲခက်သောအနက်ကို ကြံနိုင်သော။ တဉ္စ
သေနာပတိ၊ ထိုစစ်သူကြီး သုမုခကိုလည်း။ ပမောက္ခာမိ၊ ငါလွတ်အံ့။

၁၅၉။ ဘောန္တော အမစ္စာ၊ အိအမတ်တို့။ အယံ သုမုခေါ၊ ဤ
စစ်သူကြီး သုမုခသည်။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ရညော၊ မိမိအရှင်
ရှေ့ဟင်္သာမင်းအား။ ပါဏသာဓာရဏော၊ ဆက်ဆံသော အသက်ရှင်ခြင်း
ရှိသော။ သခေါ၊ အဆွေ ခင်ပွန်းစစ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တထာ၊
ထိုအခြင်းဖြင့်။ ဒေသိယော၊ ထို သုမုခနှင့်တူသော သူသည်။ ဘတ္တုနော၊
အရှင်၏။ ပဏ္ဍံ၊ ထမင်းကို။ အသ္မာတု၊ စားခြင်းငှာ။ အရဟတိ၊
ထိုက်၏။

F67(၅၅၀·ပဉ္စမ)

ဟင်္သာတို့ကို ပြုစုစေပြီ

သံယမမင်း စကားကိုကြား၍ အမတ်တို့သည် ထိုရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့အား နေရာခင်း၍ ထိုနေရာ၌နေကုန်သော ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့၏ ခြေတို့ကို နံ့သာရေဖြင့်ဆေး၍ အကြိမ်တစ်ရာချက်သောဆီဖြင့် ဆုပ်နယ်ကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် -

- ၁၆၀။ ပိဋ္ဌဉ္စ သဗ္ဗသောဝဏ္ဏံ၊ အဋ္ဌပါဒံ မနောရမံ။
မဋ္ဌံ ကာသိကမထ္တန္တံ၊ ဓတရဋ္ဌော ဥပါဝိသိ။
- ၁၆၁။ ကောစ္ဆဉ္စ သဗ္ဗသောဝဏ္ဏံ၊ ဝေယျဂ္ဂပရိသိဗ္ဗိတံ။
သုမုခေါ အဇ္ဈုပါဝေက္ခိ၊ ဓတရဋ္ဌဿ နန္တရာ။
- ၁၆၂။ တေသံ ကဉ္စနပတ္တေဟိ၊ ပုထူ အာဒါယ ကာသိယော။
ဟံသာနံ အဘိဟာရေသု၊ အဂ္ဂံရညာ ပဝါသိတံ -

ဟူသော ဤ သုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၆၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သဗ္ဗသောဝဏ္ဏံ၊ အလုံးစုံ ရှေ့ဖြင့် ပြီးသော။ အဋ္ဌပါဒံ၊ အခြေရှစ်ချောင်းရှိသော။ မနောရမံ၊ နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော။ မဋ္ဌံ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော။ ကာသိကမထ္တန္တံ၊ ကာသိကရာဇ်တိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုးခင်းသော။ ပိဋ္ဌဉ္စ၊ အင်းပျဉ်းသို့လျှင်။ ဓတရဋ္ဌော၊ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ ဥပါဝိသိ၊ ကပ်လေ၏။

၁၆၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝေယျဂ္ဂပရိသိဗ္ဗိတံ၊ ကျားရေဖြင့် ချုပ်အပ်သော။ သဗ္ဗသောဝဏ္ဏံ၊ အလုံးစုံရှေ့ဖြင့်ပြီးသော။ ကောစ္ဆဉ္စ၊ ကပ်ကျစ်နေရာ၌လျှင်။ သုမုခေါ၊ စစ်သူကြီး သုမုခသည်။ ဓတရဋ္ဌဿ၊ ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်း၏။ အနန္တရာ၊ အခြားမဲ့၌။ အဇ္ဈုပါဝေက္ခိ၊ ကပ်လေ၏။

၁၆၂။ တေသံ ဟံသာနံ၊ ထို ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါး တို့အား။ ကဉ္စနပတ္တေဟိ၊ ရွှေခွက်တို့ဖြင့်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ပုထူ၊ များစွာကုန်သော။ ကာသိယော၊ ကာသိတိုင်းသူတို့သည်။ ရညာ၊ သံယမမင်းသည်။ ပဝါသိတံ၊ စေအပ်သော။ အဂ္ဂံ၊ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို။ အဘိဟာရေသု၊ ဆက်ကပ်ကုန်၏။

မင်းကြီးနှင့် ရွှေဟင်္သာမင်း

ထို ဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့သည် ထို ရွှေခွက်၌ ပျားပေါက်ပေါက် တို့ကို စား၍ ချိုမြိန်မြတ်သော ရေကို သောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရား လောင်း ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းသည် သံယမမင်းကြီးသည် ဆောင်အပ် သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို လည်းကောင်း၊ ကြည်ညိုခြင်းကို လည်းကောင်း မြင်၍ ပျူငှာလောကဝတ်ကို ပြုတော်မူသဖြင့် အလုံးစုံသော အကြောင်း ကို မေးတော်မူ၏။ သံယမမင်းသည် ထို ရွှေဟင်္သာမင်းသည် မေးအပ်သော အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ဖြေဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြုတော် မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၆၃။ ဒိသ္မာ အဘိဟင်္ဂ အဂ္ဂံ၊ ကာသိရာဇေန ပေသိတံ။
ကုသလော ခတ္တဓမ္မာနံ၊ တတော ပုစ္ဆိ အနန္တရာ ။လ။

၁၇၉။ သော ကုဒ္ဒေါ ဖရသံဝါ စံ၊ နိစ္ဆာရေသိ အယောနိသော။
ယာနသ္မာသု န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ န ယိဒံ ပညဝတောမိဝ—

ဟူသော တစ်ဆယ့်ခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၆၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကာသိရာဇေန၊ ကာသိတိုင်းရှင် ဖြစ်သော သံယမမင်းသည်။ ပေသိတံ၊ စေအပ်သော။ အဘိဟင်္ဂံ၊ ရှေး ရှူး ဆောင်အပ်သော။ အဂ္ဂံ၊ မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ခတ္တဓမ္မာနံ၊ မင်းကျင့်ဝတ်တို့၌။ ကုသလော၊ လိမ္မာသော ရွှေ ဟင်္သာမင်းသည်။ အနန္တရာ၊ အခြားမဲ့သော။ တတော-တသ္မိံ ကာလေ၊ ထိုအခါ၌။ ပုစ္ဆိ၊ မေး၏။

၁၆၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင် မင်းကြီးအား။ ကုသလံ၊ အနာကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင်မင်းမြတ်အား။ အနာမယံ၊ ဆင်းရဲကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဣဒံ ရဋ္ဌံ၊ ဤကာသိတိုင်းသည်။ ဖိတံ၊ ဝပြောသာယာ ပါ၏လော။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ အနုသာ သသိ၊ ဆုံးမပါ၏လော။

၁၆၅။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ကုသလဉ္စ၊ အနာလည်း ကင်းပေ၏။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ အနာမယံ၊ ဆင်းရဲ

လည်း ကင်းပါ၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ ဣဒံ ရဋ္ဌါ၊ ဤ ကာသိတိုင်းသည်။ ဖီတံ၊ ဝပြောသာယာပါ၏။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်အညီ။ အနုသာသာမိ၊ ဆုံးမပါ၏။

၁၆၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ ဘောတော၊ အရှင် မင်းမြတ်အား။ အမစ္စေသု၊ မူးတော်မတ်တော်တို့၌။ ကောစိ၊ အနည်းငယ် သော။ ဒေါသော၊ အပြစ်သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ ကင်းပါ၏လော။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ တေ၊ ထိုမူးတော်မတ်တော်တို့သည်။ တဝ၊ သင်မင်းမြတ်၏။ အတ္ထေသု၊ အမှုကိစ္စတို့သည်။ ဥပ္ပန္နေသု၊ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဇီဝိတံ၊ မိမိ၏အသက်ကို။ နာဝကခန္တိ၊ အလိုမရှိပါကုန်၏လော။

၁၆၇။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထောပိ၊ ထိုမြို့လည်း။ မေ၊ ငါ့ အား။ အမစ္စေသု၊ မူးတော် မတ်တော်တို့၌။ ကောစိ၊ အနည်းငယ်သော။ ဒေါသော၊ အပြစ်သည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ ကင်းပါ၏လော။ အထောပိ၊ ထို မြို့လည်း။ တေ၊ ထိုမူးမတ်တို့သည်။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္ထေသု၊ အမှုကိစ္စ တို့သည်။ ဥပ္ပန္နေသု၊ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်။ ဇီဝိတံ၊ မိမိတို့အသက်ကို။ နာဝကခန္တိ၊ အလိုမရှိပေကုန်။

၁၆၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကစ္စိ၊ အသို့နည်း။ တေ၊ သင်မင်းမြတ် အား။ သာဒိသိ၊ ဇာတ်အမျိုးအနွယ် တူကုန်သော။ ဘရိယာ၊ မယားတို့ သည်။ အထဝါ၊ လင်ဖြစ်သော သင်မင်းကြီး၏အလိုသို့ လိုက်ပါကုန်၏ လော။ ပိယဘာဏိနိ၊ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုကုန်၏လော။ ပုတ္တဂ္ဂုပ- ယသုပေတာ၊ သားသမီး အရောင်အဆင်း စည်းစိမ်အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံပါ ကုန်၏လော။ တဝ၊ သင်မင်းမြတ်၏။ ဆန္ဒဝသာနုဂါ၊ အလိုသို့လိုက်ကြ ပါကုန်၏လော။

၁၆၉။ ဟံသရာဇ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ မေ၊ ငါ၏။ သာဒိသိ၊ ဇာတ် အမျိုးအနွယ် တူကုန်သော။ ဘရိယာ၊ မယားတို့သည်။ အထဝါ၊ လင် ဖြစ်သော ငါ၏စကားကို နားထောင်ကုန်၏။ ပိယဘာဏိနိ၊ ချစ်ဖွယ် သော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်၏။ ပုတ္တဂ္ဂုပယသုပေတာ၊ သားသမီး အရောင် အဆင်း အခြံအရံ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ မမ၊ ငါ၏။ ဆန္ဒ- ဝသာနုဂါ၊ အလိုဆန္ဒသို့ လိုက်ကုန်၏။

၁၇၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကစွံ၊ အသို့နည်း။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ အနုပီဋ္ဌံ၊ မညှဉ်းဆဲ၏လော။ အကုတောစိ ဥပဒ္ဒဝံ၊ တစ်စုံတစ်ခုမျှ ဘေးမရှိ ၏လော။ အသာဟသေန၊ နိုင်ထက်ကလူ မမှုဘဲ။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်။ သမေန၊ ညီစွာ။ အနုသာသသိ၊ ဆုံးမပါ၏လော။

၁၇၁။ ဟံသရာဇ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ အနုပီဋ္ဌံ၊ မညှဉ်းဆဲ။ အကုတောစိ ဥပဒ္ဒဝံ၊ တစ်စုံ တစ်ခုမျှ ဘေးမရှိ။ အဟံ၊ ငါသည်။ အသာဟသေန၊ နိုင်ထက်ကလူ မမှု ဘဲ။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်။ သမေန၊ ညီစွာ။ အနုသာသသိ၊ ဆုံးမပါ၏။

၁၇၂။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကစွံ၊ အသို့နည်း။ တုမ္ပေဟိ၊ သင် မင်းမြတ်တို့သည်။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သို့။ အပစိတာ၊ ရိုသေစွာ ဆည်းကပ်ပါကုန်၏လော။ အသန္တော၊ သူယုတ်တို့ကို။ ပရိဝဇ္ဇိတာ၊ ကြဉ် ရှောင်ပါကုန်၏လော။ စေ၊ အကယ်၍။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်တရားကို။ နိရံ- ကတာ၊ စွန့်၍။ အဓမ္မံ၊ အကုသိုလ်တရားကို။ နော အနုဝတ္ထသိ၊ မကျင့် ၏လော။

၁၇၃။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ မေ၊ ငါသည်။ သန္တောစ၊ သူတော် ကောင်းတို့ကိုသာလျှင်။ အပစိတာ၊ ရိုသေစွာ ဆည်းကပ်ပါ၏။ အသန္တော၊ သူယုတ်တို့ကို။ ပရိဝဇ္ဇိတာ၊ ကြဉ်ရှောင်ပါ၏။ ဓမ္မေဝ၊ ကုသိုလ်တရားကို သာလျှင်။ အနုဝတ္ထာမိ၊ ကျင့်ပါ၏။ မေ၊ ငါသည်။ အဓမ္မော၊ အကုသိုလ် တရားကို။ နိရကာတာ၊ စွန့်ပါ၏။

၁၇၄။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေ အရှင်။ ကစွံ၊ အသို့နည်း။ အနာဂတံ၊ နောင် ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကို။ ဒီဃံ၊ ရှည်စွာ။ သမပေက္ခာသိ နု၊ ရှုပါ၏လော။ ကစွံ၊ အသို့နည်း။ မဒနိယေ၊ မေ့လျော့ခြင်း၏အကြောင်း၌။ မတ္တော၊ မေ့လျော့ သလော။ ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကကို။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ န သန္တသိ၊ မကြောက်လန့်လော။

၁၇၅။ ပက္ခိမ၊ ရွှေဟင်္သာမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနာဂတံ၊ အနာဂတ်ဘေးကို။ ဒီဃံ၊ ရှည်စွာ။ သမပေက္ခာမိ၊ ရှုပါ၏။ ဒသသုဓမ္မေသု၊

ရာဇဝံဆယ်ပါးတို့၌။ ဌိတော၊ တည်ပါ၏။ တေန၊ ထိုသို့ ရာဇဝံဆယ်ပါး၌ တည်သောကြောင့်။ ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကကို။ န သန္တသေ၊ ငါ မကြောက်လန့်။

မင်းကျင့်တရား ၁၀-ပါး

၁၇၆။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ ဒါနံ၊ အလှူပေးခြင်း လည်းကောင်း။ သီလံ၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း လည်းကောင်း။ ပရိစ္စာဂံ၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း လည်းကောင်း။ အာဇ္ဇဝံ၊ ဖြောင့်မတ်ခြင်း လည်းကောင်း။ မဒ္ဒဝံ၊ နူးညံ့ခြင်း လည်းကောင်း။ တပံ၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း လည်းကောင်း။ အကောဓံ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း လည်းကောင်း။ အဝိဟိံသဉ္စ၊ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲခြင်း လည်းကောင်း။ ခန္တိ စ၊ သည်းခံခြင်း လည်းကောင်း။ အဝိရောဓနဉ္စ၊ ပြည်သူတို့နှင့် မဆန့်ကျင်ခြင်း လည်းကောင်း။

၁၇၇။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧတေ ကုသလေ ဓမ္မေ၊ ဤ ကုသိုလ်တရားတို့ကို။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ ဌိတေ၊ တည်သည်တို့ကို။ ပဿာမိ၊ ငါမြင်၏။ တတော၊ ထိုသို့မြင်သောကြောင့်။ မေ၊ ငါ့အား။ ပီတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ အနုပ္ပကံ၊ များစွာသော။ သောမနသဉ္စ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။

၁၇၈။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ ဝိဟင်္ဂမော၊ ကောင်းကင်သို့ပျံသွားတတ်သော။ အယံ သုမုခေါ၊ ဤ သုမုခသည်။ အစိန္တေ တွာ၊ မကြံမူ၍။ အသ္မာကံ၊ ငါတို့၏။ ဘာဝဒေါသံ၊ စိတ်၌ဒေါသကို။ အနညာယ၊ မသိဘဲလျက်။ ဖရသံ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ ဂိရံ၊ စကားကို။ ဝိဿဇိ၊ လွတ်၏။

၁၇၉။ ဟံသ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း။ သော၊ ထိုသုမုခသည်။ ကုဒ္ဒေါ၊ အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍။ အယောနိသော၊ မသင့်သောအားဖြင့်။ ဖရသံ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ နိစ္ဆာရေသိ၊ မြက်၏။ အသ္မာသု၊ ငါတို့၌။ ယာနိ၊ အကြင် အပြစ်တို့သည်။ န ဝိဇ္ဇန္တိ၊ မရှိကုန်။ တာနိ၊ ထိုအပြစ်တို့ကို။ ဝဒသိ၊ ဆိုဘိ၏။ ဣဒံ၊ ဤ သုမုခ၏စကားသည်။ ပညဝတော၊ ပညာရှိသောသူတို့၏။ ဝစနံ ဣဝ၊ စကားကဲ့သို့။ န ပညာယတိ၊ ငါမထင်။

စစ်သူကြီး ကန့်တော့ခြင်း

ထိုစကားကိုကြား၍ စစ်သူကြီးသုမုခသည် “ငါသည် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းကိုလျှင် ကဲ့ရဲ့မိ၏။ ဤမင်းသည် ငါ့အား အမျက်ထွက်၏။ ထိုမင်းကို သည်းခံစေအံ့” ဟု ကြံ၍ သည်းခံစေလိုရကား—

၁၈၀။ အတ္တိ မေ တံ အဘိသာရံ၊ ဝေဂေန မနုဇာဓိပ။
ဓတရဋ္ဌေစ ဗဒ္ဒသ္မိံ၊ ဒုက္ခံ မေ ဝိပုလံ အဟု။
၁၈၁။ တံ ပိတာ ဝိယ ပုတ္တာနံ၊ ဘူတာနံ ဓရဏီရိဝ။
အသ္မာကံ အဓိပနာနံ၊ ခမဿ ရာဇ ကုဉ္ဇရ—
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈၀။ မနုဇာဓိပ၊ လူတို့အရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဓတရဋ္ဌေ၊ အကျွန်ုပ် အရှင်ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ ဗဒ္ဒသ္မိံ၊ ကျော့ကွင်းမိသည်ရှိသော်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝိပုလံ၊ များစွာသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ ဆင်းရဲသောကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝေဂေန၊ လျင်စွာ။ တံ အဘိသာရံ၊ ထိုသို့ ချွတ်ယွင်းသောစကားသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။

၁၈၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ ပုတ္တာနံ၊ သားသမီးတို့အား။ ပိတာဝိယ၊ အဘကဲ့သို့။ ဘူတာနံ၊ သတ္တဝါမြက်သစ်ပင်တို့၏။ ပတိဋ္ဌာ၊ တည်ရာဖြစ်သော။ ဓရဏီရိဝ၊ မြေကြီးကဲ့သို့။ အဓိပနာနံ၊ အမျက်ဒေါသဖြင့် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်ကုန်သော။ အသ္မာကံ။ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အဝဿယော၊ ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။ ကုဉ္ဇရ၊ မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အမှာကံ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ ခမဿ၊ သည်းခံတော်မူပါလော့။

မင်းကြီး ကျေနပ်ခြင်း

ဤစကားကို ထိုစစ်သူကြီး သုမုခသည် နေရာမှ ဆင်းသက်၍ အတောင်တို့ကို ယှက်သဖြင့် လက်အုပ်ချီခြင်းကို ပြု၍ ဆို၏။ ထိုအခါ သုမုခကို သံယမမင်းသည် ပိုက်ဖက်သဖြင့် ယူ၍ ရွှေအင်းပျဉ်၌ နေစေပြီးလျှင် အပြစ်ကို ကြားခြင်းကို ဝန်ခံလိုရကား—

၁၈၂။ တေံ တေံ အနုမောဒါမ၊ ယံ ဘာဝံ န နိဂူဟသိ။
ခိလံ ပဘိန္ဒသိ ပက္ခိ၊ ဥဇုကောသိ ဝိဟင်္ဂမ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈၂။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိသော။ ဝိဟင်္ဂမ၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် သွားတတ်သော။ သုမုခ၊ အမောင် သုမုခ။ ယံ-ယသ္မာ၊ အကြင့်ကြောင့်။ တံ၊ သင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဘာဝံ၊ စိတ်၌ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အပြစ်ကို။ န နိဂူဟသိ၊ သင် မဖုံးလွှမ်း။ တေ၊ သင်၏။ တေံ၊ ထိုသို့ မဖုံး လွှမ်းခြင်းကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အနုမောဒါမ၊ ဝမ်းမြောက်ပါကုန်၏။ ခိလံ၊ စိတ်နှလုံး၌ ငြောင့်တံသင်းကို။ ပဘိန္ဒသိ၊ သင်ဖျက်၏။ ဥဇုကော၊ ဖြောင့်မှန်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ တေံ၊ ဤ စိတ်နှလုံး၌ဖြစ်သော ငြောင့်တံသင်းကို နုတ်ခြင်း ဖြောင့်မှန်းခြင်းကိုလည်း။ အနုမောဒါမ၊ ဝမ်းမြောက်ပါကုန်၏။

နိုင်ငံကို နှင်းအပ်ပြီ

သံယမမင်းသည် စကားကို ဆိုပြီး၍ ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်း၏ တရားစကား၌လည်းကောင်း၊ စစ်သူကြီး သုမုခ၏ ဖြောင့်မှန်သော အဖြစ်၌ လည်းကောင်း ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ ကြည်ညိုသောသူမည်သည် ကြည်ညို သော အခြင်းအရာကို ပြုအပ်၏ဟု ကြံ၍ ထို ရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့အား မိမိ၏ မင်းစည်းစိမ်နှင့်တကွသော ဗာရာဏသီမြို့ကြီးကို ဆောက်နှင်းလိုရ ကား -

၁၈၃။ ယံ ကိဉ္စိ ရတနံ အတ္ထိ၊ ကာသိရာဇ နိဝေသနေ။
ရဇတံ ဇာတရူပဉ္စ၊ မုတ္တာ ဝေဠုရိယာ ဗဟူ။
၁၈၄။ မဏယော သင်္ခမုတ္တာ စ၊ ဝတ္ထကံ ဟရိစန္ဒနံ။
အဇိနံ ဒန္တဘဏ္ဍဉ္စ၊ လောဟံ ကာဠာယသံ ဗဟူ။
တေံ ဒေဝိမိ ဝေဂိဝိတ္ထိ၊ ဣဿရံ ဝိဿဇာမိ ဝေဂိ-

ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈၃။ ဟံသရာဇာ၊ ရွှေဟင်္သာမင်းတို့။ ကာသိရာဇ နိဝေသနေ၊ ကာသိမင်း၏ နန်းတော်၌။ ယံ ကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ ရတနံ၊ ရတနာသည်။

အတ္တိ၊ ရှိ၏။ ရဇတံ၊ ငွေသည် လည်းကောင်း။ ဇာတရူပဉ္စ၊ ရှေ့သည် လည်းကောင်း။ မုတ္တာ၊ ပုလဲသွယ်သည် လည်းကောင်း။ ဝေဠုရိယာ၊ ကျောက်မျက်ရွဲသည် လည်းကောင်း။ ဗဟူ၊ များစွာ။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၁၈၄။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ မဏယော၊ ပတ္တမြား ဘဏ္ဍာတို့သည် လည်းကောင်း။ သင်္ခမုတ္တာ စ၊ လက်ယာရစ် ခရုသင်း ရတနာ ပုလဲ ရတနာတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝတ္ထကံ၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော ကာသိကရာဇ် တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးသည် လည်းကောင်း။ ဟရိစန္ဒနံ၊ ရှေ့အဆင်းနှင့် တူသော စန္ဒကူးနီသည် လည်းကောင်း။ အဇိနံ၊ သစ်နက်ရေသည် လည်းကောင်း။ ဒန္တဘဏ္ဍ၊ ဆင်စွယ်ဘဏ္ဍာသည် လည်းကောင်း။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ လောဟဉ္စ၊ ကြေးနီသည် လည်းကောင်း။ ကာဠာယဉ္စ၊ ကြေးပုပ်သည် လည်းကောင်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဧတံ ဝိတ္တံ၊ ဤဥစ္စာကို။ ဝေါ၊ သင် ရှေ့ဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့အား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။ ဣဿရံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ ဝေါ၊ သင် ရှေ့ဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့အား။ ဝိဿဇာမိ၊ စွန့်လွှတ်ပါ၏။

ဟင်္သာတို့ ပြန်ခွင့်တောင်းခြင်း

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီးလျှင် ရှေ့ဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့ကို ထီးဖြူဖြင့် ပူဇော်၍ ဗာရာဏသီမင်း အဖြစ်ကို ဆောက်နှင်း၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာမင်းသည် မင်းနှင့်တကွ စကားပြော ဟောလိုရကား—

၁၈၅။ အဒ္ဓါ အပစိတာ တျာမှာ၊ သက္ကတာ စ ရထေသဘ။
ဓမ္မေသု ဝတ္တမာနာနံ၊ တံ နော အာစရိယော ဘဝ။
၁၈၆။ အာစရိယ မနုညာတာ၊ တယာ အနုမတာ မယံ။
တံ ပဒက္ခိဏတော ကတာ၊ ညတိ ပဿေမု ရိန္ဒမ—
ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၈၅။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။ ဣဇိန္ဒ၊ မင်းများနတ်။ ဧတ၊ သင် မင်းမြတ်သည်။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ အပစိတာ၊ အရိုအသေ ပူဇော်အပ်ကုန်သည်။ အမှာ၊
F68(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သက္ကတာ စ၊ အရိအသေ ပြုအပ်ကုန်သည်လည်း။ အမှ၊
ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တံ၊ သင် မင်းမြတ်သည်။ ဓမ္မေသု၊ ကုသိုလ်ကမ္မပထ တရားတို့၌။
ဝတ္ထုမာနာနံ၊ ကျင့်ကုန်သော။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အာစရိယော၊ ဆရာ
သည်။ ဘဝ၊ ဖြစ်တော်မူလော့။

၁၈၆။ အာစရိယ၊ ဆရာအရာ၌ တည်ပေသော။ အရိန္ဒမ၊ ရန်သူ
တို့ကို ဆုံးမပေတတ်သော။ မန္တိရိဿရ၊ ရွှေနန်းရှင်။ တယာ၊ သင် မင်းမြတ်
သည်။ အနုညာတာ၊ ခွင့်ပြုအပ်ကုန်သော။ အနုမတာ၊ အလိုတော်ကို
သိကုန်သော။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ တံ၊ သင် မင်းမြတ်ကို။ ပဒက္ခိ-
ဏတော၊ လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကို။ ကတု၊ ပြု၍။ ဉာတိ၊ ဆွေမျိုး
အပေါင်းကို။ ပဿေမု၊ မြင်လိုပါကုန်၏။

ရွှေဟင်္သာတို့ လွတ်ကြပြီ

ထို သံယမမင်းသည် ရွှေဟင်္သာမင်းတို့အား သွားခြင်းကို ခွင့်ပြု
တော်မူ၏။ ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌ ရွှေဟင်္သာမင်း တရားဟောစဉ်ပင်လျှင်
အရုဏ်သည်တက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၈၇။ သဗ္ဗရတ္တိံ စိန္တယိတု၊ မန္တယိတု၊ ကထာကထံ။
ကာသိရာဇာ အနုညာသိ၊ ဟံသာနံ ပဝရုတ္တမံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၈၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကာသိရာဇာ၊
ကာသိမင်းသည်။ တေဟိ၊ ထို ရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။
ယထာကထံ၊ အလိုရှိတိုင်းသော စကားကို။ သဗ္ဗရတ္တိံ၊ ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး။
စိန္တယိတု၊ ကြံစည်ပြီး၍။ မန္တယိတု၊ တိုင်ပင်ပြီး၍။ ဟံသာနံ၊ ဟင်္သာ
အပေါင်းတို့ထက်။ ပဝရုတ္တမံ၊ အလွန်မြတ်သော ရွှေဟင်္သာမင်းကို။
အနုညာသိ၊ အခွင့်ပြု၏။

ဤသို့ ထိုဗာရာဏသီပြည့်ရှင် သံယမမင်း ခွင့်ပြုသည်ရှိသော်
ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီမင်းကို “မမေ့မလျော့ ဘုရားနှင့်အညီ မင်း

ပြုလော့”ဟု ဆုံးမ၍ ငါးပါးသောသီလတို့၌ တည်စေ၏။ ဗာရာဏသီ မင်းသည်လည်း ရွှေဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့အား ရွှေခွက်တို့ဖြင့် ပျားပေါက် ပေါက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ချိုမြိန်မြတ်သော ရေကိုလည်းကောင်း ဆက် ကပ်စေ၍ စားသောက်ခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သော် ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့ကို ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ဘုရားလောင်းကို ရွှေပန်းတောင်း ဖြင့် မင်းကြီးကိုယ်တိုင်ချီ၍ ခေမာမိဖုရားကြီးသည် စစ်သူကြီးသူမုခကို ချီပြီးလျှင် ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့ကို မြတ်သော လေသွန်တံခါးကို ဖွင့်၍ နေထွက်သောအခါ၌ “အရှင်ကောင်းတို့ ကြွတော်မူကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ လွှတ်တော်မူကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလို သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၈၈။ တတော ရတျာဝိဝသာနေ၊ သူရိယဂ္ဂမနံ ပတိ။
ပေက္ခတော ကာသိရာဇဿ၊ ဘဝနတော ဝိဂါဟိသံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၈၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော တဒါကာလေ၊ ထို အခါ၌၊ ရတျာဝိဝသာနေ၊ ညဉ့်၏အဆုံး၌။ သူရိယဂ္ဂမနံ၊ နေထွက်ခြင်း ကို။ ပတိ၊ စွဲ၍။ ကာသိရာဇဿ၊ ကာသိမင်း၏။ ပေက္ခတော၊ ရှုကြည့် လျက်။ ဘဝနတော၊ ရွှေပန်းတော်မှ။ သုဝဏ္ဏဟံသာ၊ ရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့သည်။ အာကာသံ၊ ကောင်းကင်သို့။ ဝိဂါဟိသံ၊ ပျံသွားလေ ကုန်၏။

စိတ္တကုဋ်တော်သို့ ရောက်ကြခြင်း

ထိုရွှေဟင်္သာမင်း နှစ်ပါးတို့တွင် ဘုရားလောင်းသည် ရွှေပန်း တောင်းမှ ပျံတက်၍ ကောင်းကင်၌ရပ်လျက် “မြတ်သောမင်းကြီး... စိုးရိမ်တော်မမူလင့်၊ မမေ့မလျော့ ငါတို့အဆုံးအမ၌ ကျင့်တော်မူလော့” ဟု ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် သံဃမမင်းမြတ်ကို နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် စစ်သူကြီး သုမုခကိုခေါ်၍ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကိုးသောင်းကုန်သော ဟင်္သာတို့သည်လည်း ရွှေဂူမှ ထွက်လတ်၍ စိတ္တကုဋ် တောင်အပြင်၌ နေကုန်လျက် ထိုရွှေဟင်္သာမင်းနှစ်ပါးတို့ လာလတ်သည် တို့ကို မြင်ကုန်လျှင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ခြံရံကုန်၏။ ထိုရွှေဟင်္သာမင်းနှစ်ပါး

ဆွေမျိုးအပေါင်း ခြံရံလျက် စိတ္တကုဋ်တောင်အပြင်သို့ ဝင်ကုန်၏။ ထို အကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၁၈၉။ တေ အရောဂေ အနုပ္ပတ္တေ၊ ဒိသ္မာန ပရမေ ဒိဇေ။
ကေကာတိ မကရံ ဟံသာ၊ ပုထုသဒ္ဓေါ အဇာယထ။

၁၉၀။ တေ ပတိတာ ပမုတ္တေန၊ ဘတ္တုနာ ဘတ္တုဂါရဝါ။
သမန္တာ ပရိကိရိ သု၊ အဏ္ဏဇာ လဒ္ဓပစ္စယာ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၈၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဟံသာ၊ ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည်။ အရောဂေ၊ အနာကင်းသည်ဖြစ်၍။ အနုပ္ပတ္တေ၊ ရောက်လာကုန်သော။ ပရမေ၊ မြတ်ကုန်သော။ တေ ဒိဇေ၊ ထိုရွှေဟင်္သာ မင်းနှစ်ပါးတို့ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ကုန်၍။ ကေကာတိ၊ မိမိတို့ဘာသာဖြစ်သော ကေကာဟူသော အသံကို။ အကရံ၊ မြည်ကုန်၏။ ပုထုသဒ္ဓေါ၊ များစွာ သော အသံသည်။ အဇာယထ၊ ဖြစ်လေ၏။

၁၉၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သတ္တုနာ၊ မိမိတို့အရှင်ဖြစ်သော ရွှေဟင်္သာမင်းသည်။ ပမုတ္တေန၊ ရန်သူလက်မှ လွတ်သည်ရှိသော်။ ဘတ္တု-ဂါရဝါ၊ အရှင်ကိုရှိသေတတ်ကုန်သော။ တေအဏ္ဏဇာ၊ ထိုရွှေဟင်္သာတို့ သည်။ ပတိတာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ လဒ္ဓပစ္စယာ၊ ရအပ်သော တည်ရာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ပရိကိရိ သု၊ ခြံရံ အပ်ကုန်၏။

ဟင်္သာတို့ မေတ္တာပို့ကြခြင်း

ဤသို့ ခြံရံကုန်ပြီး၍ကား ထိုဟင်္သာတို့သည် “အရှင်မင်းမြတ်.... အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် လွတ်တော်မူကုန်သနည်း” ဟု မေး လျှောက်ကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ဓတရဋ္ဌရွှေဟင်္သာမင်းသည် စစ်သူကြီး သုမုခကိမ္ဘီ၍ လွတ်သောအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သံယမမင်းမုဆိုးတို့ သည် ပြုအပ်သောအမှုကိုလည်းကောင်း ပြောဆိုတော်မူ၏။ ။ ထိုသို့ ပြော ဆိုသောစကားကို ကြားကုန်၍ ဟင်္သာအပေါင်းတို့သည် နှစ်သက်ကုန်သည် ဖြစ်၍ “စစ်သူကြီးသုမုခသည် လည်းကောင်း၊ သံယမမင်းသည် လည်း

ကောင်း၊ မုဆိုးသားသည် လည်းကောင်း ချမ်းသာသဖြင့် ဆင်းရဲကင်း
ကုန်သည် ဖြစ်၍ မြင့်ရှည်စွာ အသက်ရှည်ပါစေကုန်သတည်း” ဟု ဆိုကုန်
၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
သည်—

၁၉၁။ ဧဝံ မိတ္တဝတံ အတ္တော၊ သဗ္ဗ ဟောန္တိ ပဒက္ခိဏာ။
ဟံသာ ယထာ ဓတရဋ္ဌ၊ ဉာတိသံသ မုပါဂမုံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၉၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မိတ္တဝန္တာ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း
ဖြစ်ကုန်သော။ ဓတရဋ္ဌာ၊ ဓတရဋ္ဌမျိုး ဖြစ်ကုန်သော။ ဟံသာ၊ ရှေ့ဟင်္သာ
မင်း နှစ်ပါးတို့သည်။ ပဒက္ခိဏာ၊ အစီးအပွားနှင့် ယှဉ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။
ဉာတိသံသံ၊ ဆွေမျိုးအပေါင်းသို့။ ဥပါဂမုံ ယထာ၊ ကပ်ရကုန်သကဲ့သို့။
ဧဝံ၊ ဤအတူ။ မိတ္တဝတံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိသော သူတို့အား။
သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ အတ္တာ၊ အကျိုးတို့သည်။ ပဒက္ခိဏာ၊ စီးပွား
ခြင်းနှင့် ယှဉ်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် အာနန္ဒာသည် ငါ
ဘုရားအကျိုးငှာ မိမိအသက်ကို စွန့်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အာနန္ဒာ
သည် ငါဘုရားအကျိုးငှာ မိမိအသက်ကိုစွန့်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ယခု
အခါ ဆန္ဒမထေရ်သည် ထိုအခါခေမာမုဆိုးဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ခေမာ
ဘိက္ခုနီမသည် ထိုအခါ ခေမာမိဖုရားကြီးဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာ
သည် ထိုအခါ သံယမမင်းကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ
ရှေ့ဟင်္သာ စစ်သူကြီး သုမုခဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည်
ထိုအခါ ကြွင်းသောပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
သည်လျှင် ထိုအခါ ဓတရဋ္ဌ ရှေ့ဟင်္သာ ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်း
တော်မူ၏။

ကျေးဇူးထောက်ထား၊ သက်စွန့်ငြား၊ ကြီးပွားချမ်းသာမည်။
နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာဟံသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-သုခဘောဇနဇာတ်

ဝန်တိုမစ္ဆရိယ ကင်းဝေးကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “နေဝ ကိဏာမိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သုခဘောဇနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အလှူဒါနကို အလိုရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ထိုရဟန်းသည် သာဏုတ္တိပြည်၌ တစ်ယောက်သော အမျိုးသားဖြစ်၍ ဘုရားသခင်တရားတော်ကို ကြားနာရလျှင် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသဖြင့် ရဟန်းပြု၍ သီလတို့၌ ဖြည့်လေ့ရှိသည်။ ဓုတင်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသည်။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသည်။ ကောင်းစွာ ဖြစ်စေအပ်သော မေတ္တာစိတ်ရှိသည်။ နေ၌ သုံးကြိမ် ဘုရား တရား သံဃာကို လုပ်ကျွေးခစားခြင်း၌ မမေ့မလျော့သည်။ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ အလှူဒါနကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၏။ သာရဏီယဝတ်ကို ဖြည့်၏။ မိမိသည် ရအပ်သောပစ္စည်းကို အလှူခံတို့သည် ရှိကုန်လတ်သော် ပြတ်သော ဆွမ်းရှိသည် ဖြစ်သော်လည်း လှူသည်သာလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်း၏ အလှူဒါန၌ အလိုရှိသောအဖြစ် အလှူဒါန၌ မွေ့လျော်သောအဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်း၌ ထင်ရှား၏။

အလှူရှင်ရဟန်း

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်ဝယ် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့ ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အလှူဒါနကို အလိုရှိ၏။ အလှူ၌ မွေ့လျော်၏။ မိမိသည် ရအပ်သော တစ်လက်ဖက်မျှ လောက်သော ရေကိုသော်လည်း လောဘကိုဖြတ်၍ သီတင်းသုံးဖော်တို့အား ပေးလှူ၏။ ထိုရဟန်း၏ အလိုသည် ဘုရားလောင်း၏ အလိုဆန္ဒကဲ့သို့ ဖြစ်၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစကားကို နတ်တို့နားနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြားတော်မူလျှင် ဂန္ဓကုဋိတော်မှ ထွက်တော်မူခဲ့သဖြင့် ကြွလာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေး

တော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်
 လျှောက်ကုန်လတ်သော် “ရဟန်းတို့...ဤရဟန်းသည် ရှေး၌ကား ပေးလှူ
 လေ့မရှိသည် ဝန်တို့ မိစ္ဆာရှိသည် ဖြစ်၏။ မြက်ဖျားဖြင့် ဆီပေါက်မျှလောက်
 ကိုသော်လည်း မပေးမလှူ။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ငါဘုရားသည် ဆုံးမ
 တော်မူသဖြင့် ယဉ်ကျေးသည်ကို ပြု၍ အလှူဒါန၏ အကျိုးကို ချီးမွမ်း
 လျက် အလှူပေးခြင်း၌ တည်စေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည် တစ်လက်ဖက်
 မျှလောက်သော ရေကိုသော်လည်း ရသည်ရှိသော် မလှူမူ၍ မသောက်
 ပါပြီဟု ငါဘုရားအထံ၌ ဆုကိုယူ၏။ ထိုသို့ယူဖူးသော ဆု၏အစွမ်းကြောင့်
 အလှူဒါန၌ အလိုရှိသည် အလှူဒါန၌ မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၏” ဟု မိန့်
 တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူလျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်
 သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု၊ ရဟန်းတို့...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌
 ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တစ်ယောက်သော သူကြွယ်သည်
 များသော ဥစ္စာနှစ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝ၏။ ထိုအခါ
 ဗာရာဏသီမင်းသည် ထို သူကြွယ်အား သူဌေး အရာကို ပေးတော်မူ၏။
 ထို သူကြွယ်သည် မင်း၊ ပြည်သူ၊ ဇနပုဒ်သူတို့သည် ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍
 တစ်နေ့သ၌ မိမိ စည်းစိမ်ကိုကြည့်၍ ကြံ၏။ “ဤ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို
 ငါသည် ရှေးဘဝ၌ အိပ်သဖြင့်လည်းမရ၊ ကာယဒုစရိုက် အစရှိသည်တို့ကို
 ပြုသဖြင့်လည်းမရ၊ စင်စစ်သော်ကား သုစရိုက်တရားကို ဖြည့်၍ ရအပ်၏။
 နောင်အခါ၌လည်း ငါသည် ငါ၏တည်ရာကို ပြုခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၏။
 ကြံပြီး၍ ထို သူကြွယ်သည် မင်း၏ အထံသို့ သွား၍ “အရှင်မင်းမြတ်....
 အကျွန်ုပ်အိမ်၌ ဥစ္စာ ကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိပါ၏။ ထို ဥစ္စာကို အရှင်မင်းမြတ်သည်
 ယူတော်မူပါလော့” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “သူဌေး....ငါသည်
 သင့်ဥစ္စာဖြင့်အလိုမရှိ၊ ငါ့အား ဥစ္စာသည် များစွာ၏။ ဤ ငါ၏ နန်းတော်မူ
 သည် အကြင်ဥစ္စာကို သင် အလိုရှိ၏။ ထိုဥစ္စာကို သင်ယူလော့” ဟု ဆိုလတ်
 သော် “အရှင်မင်းမြတ်....အသိနည်း၊ အကျွန်ုပ် ဥစ္စာကို အကျွန်ုပ်သည်
 လှူခြင်းငှာ ရပါမည်လော” ဟု တင်လျှောက်ပြန်၏။ ထိုအခါ သူဌေးကို
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “သင့်ဥစ္စာကို သင် အလိုရှိတိုင်းပြုပါလော့” ဟု ဆိုလတ်
 သော် မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌ လည်းကောင်း၊ မြို့လယ်၌လည်းကောင်း၊
 နေအိမ် တံခါး၌ လည်းကောင်း ဤသို့ ခြောက်ငှာနုတို့၌ ခြောက်ဆောင်

သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်စေ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း
သော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ကြဲလျက် ကြီးစွာသော အလှူကို ဖြစ်စေ၏။

မစ္ဆရိယသုဋ္ဌေး

ထို သုဋ္ဌေးသည် အသက်ထက်ဆုံး အလှူပေး၍ “ငါ၏ ဤ အလှူ
အစဉ်အဆက်ကို မဖြတ်ကြကုန်လင့်” ဟု သားတို့ကို ဆုံးမ၍ အသက်၏
အဆုံး၌ နတ်သိကြားဖြစ်၏။ ထို သုဋ္ဌေးသားသည်လည်း ထို အတူလျှင်
အလှူပေး၍ စန္ဒ နတ်သား ဖြစ်၏။ ထို သုဋ္ဌေးသားသည်လည်း ထို အတူ
အလှူပေး၍ သူရိယနတ်သား ဖြစ်၏။ ထို သုဋ္ဌေးသားသည်လည်း ထို အတူ
အလှူပေး၍ မာတလိနတ်သားဖြစ်၏။ ထို သုဋ္ဌေးသားသည်လည်း ထို အတူ
အလှူပေး၍ ပဉ္စသိခ နတ်သား ဖြစ်၏။ ထို သုဋ္ဌေး၏ သားဖြစ်သော
ခြောက်ယောက်မြောက်သော သုဋ္ဌေးသားသည်ကား သုဋ္ဌေး အရာကို
ရသည်ရှိသော် မစ္ဆရိကောသိယ အမည်ရှိသော သုဋ္ဌေးဖြစ်၏။ ကုဋေရှစ်ဆယ်
ကြယ်ဝသည်သာလျှင်တည်း။

ခြိုးခြံလွန်းလှသူ

ထို မစ္ဆရိကောသိယ သုဋ္ဌေးသည် “ငါ၏ အဘ အဘိုးတို့သည်
မိုက်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ဆည်းပူးအပ်သော ဥစ္စာကို စွန့်ကုန်
၏။ ငါမူကား ဤဥစ္စာကိုစောင့်ရှောက်အံ့၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား
အနည်းငယ်မျှသော ဥစ္စာကို ငါမပေးအံ့” ဟု ကြံ၍ အလှူ တင်းကုပ်တို့ကို
ဖျက်ဆီး၍ မီးတိုက်ပြီးလျှင် ခက်ထန် ဝန်တိုသည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထို
မစ္ဆရိကောသိယ သုဋ္ဌေး အိမ်တံခါး၌ အလှူခံ ဖုန်းတောင်းယာစကာ
တို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ကို ချီမြှောက်ကြကုန်လျက်
“သုဋ္ဌေးကြီး...မိမိ၏ အဘ အဘိုး အဆက်ဆက်တို့၏ အလှူဝတ် အစဉ်ကို
မဖျက်ဆီးပါလင့်၊ အလှူပေးပါလော့” ဟု ဆို၍ များစွာသော အသံဖြင့်
ငိုကြွေးကုန်၏။ ထို ငိုကြွေးသံကိုကြား၍ လူများသည် “မစ္ဆရိကောသိယ
သုဋ္ဌေးသည် မိမိ အလှူဝတ်အစဉ်ကို ဖြတ်၏” ဟု ထိုသုဋ္ဌေးကို ကဲ့ရဲ့ကြကုန်
၏။ “ထို မစ္ဆရိကောသိယ သုဋ္ဌေးသည် ရှက်သည်ဖြစ်၍ အိမ်တံခါးသို့
လာကုန် ၊ လာကုန်သော အလှူခံတို့ကို မြင်စိမ့်သောငှာ အစောင့်
အရှောက်ကို ထား၏။ ထို အလှူခံ ဖုန်းတောင်းယာစကာ တို့သည်
အထောက်အပံ့ မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ တစ်ဖန် ထို သုဋ္ဌေးအိမ်တံခါးကို မကြည့်

ကုန်ပြီ။ ထို သူဌေးသည် ထိုအခါမှစ၍ ဥစ္စာကိုသာလျှင် ဆည်းပူး၏။ ထို ဥစ္စာကို မိမိလည်း မသုံးဆောင်၊ သားမယား အစရှိသော သူတို့အားလည်း မပေး၊ ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုခွဲမြောက်သော ဆန်ကဲ့ ထမင်းကိုသာလျှင် စား၏။ ဝါချည်ဖြင့် ရက်အပ်ကုန်သော ရှန်ကြမ်းသော ပုဆိုးတို့ကိုသာလျှင် ဝတ်၏။ သစ်ရွက်ထီးကို ဦးခေါင်းထက်၌ ဆောင်း၍ အိုကသော ဆွေးမြည့်ဟောင်းနွမ်းသော ရထားအိုကိုသာလျှင် စီး၍သွား၏။ ဤသို့ လျှင် သူဌေးယုတ်၏ ဥစ္စာသည် ခွေးသည်ရအပ်သော အုန်းသီးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

အာဟာရချိုမြိ

ထို သူဌေးသည် တစ်နေ့သ၌ မင်းခစားအံ့သောငှာ သွားသည်ရှိ သော် “သူဌေးငယ်ကိုခေါ်၍ သွားအံ့” ဟု ထို သူဌေးငယ်အိမ်သို့သွား၏။ ထိုခဏ၌ သူဌေးငယ်သည် သားသမီးတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ထောပတ်သစ်၊ ပျားလဖို့ သကာမုန့်တို့ဖြင့် စီရင်အပ်သော နို့ ဃနာကို စားလျက်နေ၏။ ထို သူဌေးငယ်သည် မစ္ဆရိကောသိယ သူဌေးကြီးကိုမြင်လျှင် နေရာမှထ၍ “အရှင် သူဌေးကြီး ကြွတော်မူလှည့်၊ ဤပုလွင်၌နေ၍ နို့ ဃနာကို စားကြ ကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထို ဃနာကိုမြင်လျှင် ထို မစ္ဆရိကောသိယ သူဌေး အာခံ တွင်း၌ တံတေးသည်ဖြစ်၏။ စားလို၏။ ဤသို့ စားလိုသော်လည်း တစ်ဖန် ကြံပြန်၏။ “အကယ်၍ ငါသည် ဤ ဃနာကို စားအံ့၊ ဤသို့ စားသည် ရှိသော် သူဌေးငယ်သည် ငါ့အိမ်သို့ လာသောအခါ ပူဇော်သက္ကာရ အတို့ ပြုရလတ္တံ့၊ ဤသို့ ပြုတို့ ပြုရသည်ရှိသော် ငါ၏ ဥစ္စာသည် ပျက်စီးလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ “ငါ မှစားအံ့” ဟု ဆို၏။ အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သော်လည်း “ယခုအခါ ငါ ထမင်းဝသည်ဖြစ်၏” ဟု ဆို၍ အလိုမရှိ။ သူဌေးငယ် စားသည်ရှိသော်ကား ကြည့်လျက် ခံတွင်း၌ များစွာသော တံတေးရှိလျက် နေ၍ ထိုသူဌေးငယ် စားခြင်းကိစ္စအဆုံး၌ ထိုသူဌေးငယ်နှင့်တကွ မင်း၏နန်းတော်သို့သွား၍ မင်းကို ဖူးမြင်ပြီးလျှင် မင်းအိမ်မှ သက်ခဲ၍ မိမိအိမ်သို့ ရောက်လတ်သော် နို့ ဃနာကို စားချင်ခြင်း တဏှာဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ကြံ၏။ “အကယ်၍ ငါသည် နို့ ဃနာ ကို စားလို၏ဟုဆိုအံ့၊ လူများသည်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ များစွာ ကုန်သော ဆန် အစရှိသည်တို့သည် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သူကိုမျှ မပြောမဆိုအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသူဌေးသည် နေ့ ည၌မပြတ် နို့ ဃနာကိုသာလျှင် ကြံလျက် လွန်စေသော်လည်း ဥစ္စာ

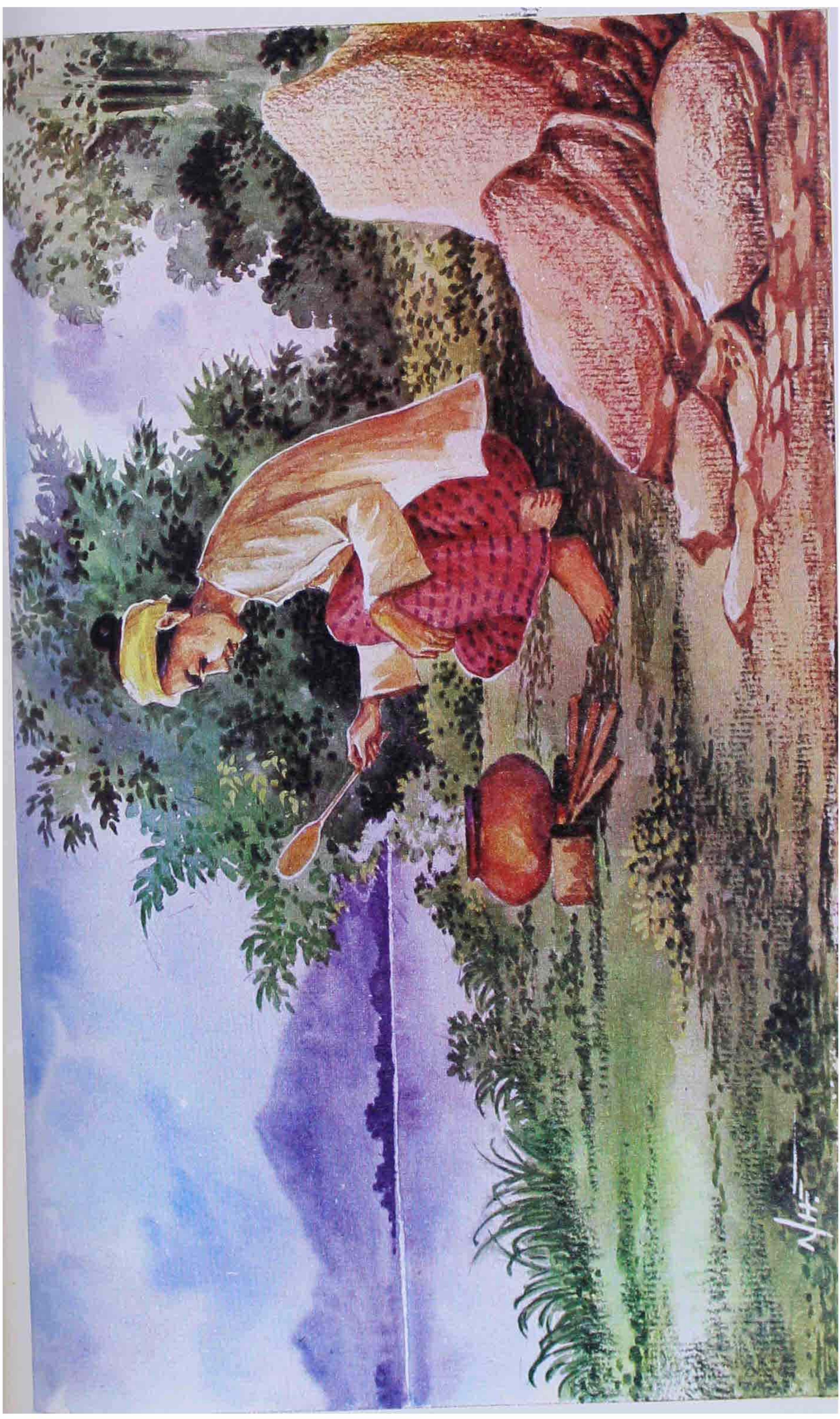
ပျက်စီးခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား မပြောမဆိုမှုရှိလျှင် ငတ်မွတ်ခြင်းကိုသည်းခံ၏။ အစဉ်သဖြင့် သည်းခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသည် ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် မပြောဆို။ နောက်အဖို့၌ အားနည်း သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာညောင်စောင်းကို ဖက်၍အိပ်၏။

ပုန်း၍ နို့ ဘနာချက်ပုံ

ထိုအခါ ထိုမစ္ဆရီကောသိယ သူဌေးကို မယားသည် ချဉ်းကပ်၍ လက်ဖြင့် ကျောက် သုံးသပ်လျက် “အရှင်...အရှင်အား အဘယ် မချမ်းသာသနည်း” ဟု ခေါ်၏။ “ရှင်မ...သင်၏ကိုယ်၌သာလျှင် မချမ်းသာ ခြင်းကို ပြုလော့၊ ငါ့အား မချမ်းသာခြင်းသည် မရှိ” ဟု ဆို၏။ “အရှင်... အရှင်သည် ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိ၏။ အရှင်အား တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံသည် ရှိသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ အရှင်၏မင်းမြတ် သည် အမျက်ထွက်တော် မူသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ သားသမီးတို့သည် မထိမဲ့မြင်ပြုသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ တစ်စုံတစ်ခုသော ချင်ခြင်းတဏှာသည် ဖြစ်သလော” ဟု မေး၏။ “ရှင်မ...ငါ့အား ချင်ခြင်းတဏှာသည် ဖြစ်၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “အရှင်...ဖြစ်သောချင်ခြင်းကို ဆိုပါလော့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ...ထိုချင်ခြင်းကို ငါ မဆိုအံ့” ဟု ဆိုလတ်သော် “အရှင်...ထိုချင်ခြင်း တဏှာကို စောင့်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ လော” ဟုမေး၏။ “စောင့်အပ် သည်နှင့် လျော်သော အခါသည် အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါ စောင့်အံ့” ဟုဆို၍ ဤသို့ဖြစ်သော်လည်း ဥစ္စာပျက်စီးအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် ပြောဆိုခြင်းငှာမဝံ့ ၊ ထိုမယားသည် အဖန်တလဲလဲနှိပ်စက်၍ မေးသည်ရှိ သော် ပြောဆို၏။ “ရှင်မ...ငါသည် တစ်နေ့သ၌ ထောပတ်သစ်၊ ပျား၊ သကာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ စီရင်အပ်သော နွားနို့ ဘနာထမင်းကို သူဌေး ငယ် စားသည်ကို မြင်ရလျှင် ထိုအခါမှစ၍ ထိုနို့ ဘနာနှင့်တူသော ဘနာထမင်းကို စားလိုသည် ဖြစ်၏” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် “အိုသူယုတီ... အသို့နည်း၊ သင်သည် ဆင်းရဲပါသလော၊ ဗာရာဏသီ မြို့လုံးလောက်အောင် နို့ ဘနာထမင်းကို ချက်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ဆိုသောအခါ ထိုသူဌေး အား ဦးခေါင်း၌ လှိုင်တံဖြင့် ပုတ်ခတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထိုသူဌေးသည် မယားအား အမျက်ထွက်၍ “ငါသည် သင်ဥစ္စာ များသော အဖြစ်ကို သိပါ၏၊ သင့်အား မိဘအိမ်မှ ဆောင်ယူခဲ့သော

(၅၅၀-မ၊ သုဓာဘောနေဇာတ်)

ပုံ-၁၄။ မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးကြီး တောထဲ၌ တစ်ယောက်ထီးတည်း နို့ယဏာထမင်းချက်နေပုံ။

ဥစ္စာသည် အကယ်၍ ရှိအံ့၊ ထိုဥစ္စာဖြင့် နို့၊ ဘနာချက်၍ အလုံးစုံသော မြို့နေသူတို့အား ပေးလော့” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား တစ်ခုသော လမ်းခရီး၌နေသော သူတို့အား စားလောက်သည်ကို ပြု၍ ချက်အံ့” ဟု ဆိုလတ်သော် “သင့်အား ထိုသူတို့ကို မိမိဥစ္စာကို စားစေသဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား ထိုမှ ဤမှ ခုနစ်အိမ်၊ ခုနစ်အိမ်၌ နေကုန်သော သူတို့အား စားလောက်သည်ကိုပြု၍ ချက်အံ့” ဟု ဆို၏။ “ထိုသူတို့ဖြင့် သင့်အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု ဆိုလတ်သော် “ဤ ငါတို့အိမ်၌နေသော ပရိသတ်အပေါင်းအား စားလောက်ရုံ ချက်အံ့” ဟု ဆို၏။ “သင့်အား ထိုသူတို့ဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား ငါတို့သားသမီး အဆွေအမျိုး တစ်စုအား သာလျှင် စားလောက်ရုံ ချက်အံ့” ဟု ဆို၏။ သင့်အား ဤသားသမီး ဆွေမျိုးတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟုဆို၏။ “ထိုသို့ တပြားကား ငါတို့ လင်မယား စားလောက်ရုံ ချက်အံ့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “သင့်အား အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ သင့်အား မသင့်” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား အရှင် တစ်ယောက်တည်းစားလောက်ရုံသာ ချက်အံ့” ဟု ဆိုလတ်သော် “ငါ့ဖို့ကို လည်း သင် မချက်ပါလင့်၊ စင်စစ်သော်ကား ဤဘနာကို ဤအိမ်၌ ချက် သည်ရှိသော် များစွာသော လူတို့သည် တောင့်တ၊ ကုန်လတ္တံ့၊ ငါ့အား တစ်ခွက်သောဆန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆန်၏ လေးစုတစ်စုသော နို့၊ ရည်ကို လည်းကောင်း၊ နို့၊ ရည်အားလျော်သော သကာခွက်ကို လည်းကောင်း၊ ထောပတ်ခွက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပျားခွက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘနာချက်စရာ အိုးတစ်လုံးကိုလည်းကောင်း ပေးလော့၊ တောသို့ဝင်၍ ထိုတော၌ချက်၍ ငါ စားချေအံ့” ဟုဆိုလတ်သော် ထိုမယားသည် သူဌေးဆိုတိုင်းပြု၏။ ထိုသူဌေး သည် အလုံးစုံကို အစေအပါးတစ်ယောက်ကိုယူခဲ့စေ၍ ထိုသူဌေးသည် အလုံး စုံကို “သွားချေ၊ ဤမည်သောအရပ်၌ သင်နေနှင့်လော့” ဟု မှာထားပြီး လျှင် ထိုအလုပ်အကျွေးကို ရှေ့ကသွားစေ၍ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် လျှိုဝှက်သည်ကိုပြု၍ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ထိုမှာထားလိုက်ရာအရပ်သို့ သွား၍ မြစ်နားဝယ် တစ်ခုသော ချုံတွင်း၌ ခုံလောက်လုပ်ပြီးလျှင် ထင်း ရေကိုဆောင်ယူစေ၍ “သင်သည် သွား၍ တစ်ခုသော လမ်းခရီး၌နေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကိုမြင်လျှင် ငါ့အား အမှတ်ပေးလှည့်လော့၊ ငါ ခေါ်မှသာလျှင် သင်လာခဲ့လော့” ဟု ဆို၍ ထိုအလုပ်အကျွေးကို စေလိုက် ပြီးလျှင်မီးညှိ၍ နို့၊ ဘနာချက်၏။

သိကြားမင်း အလှူခံလာခြင်း

ထိုခဏ၌ သိကြားနတ်မင်းသည် ယူဇနာတစ်ထောင်ရှိသော တန်ဆာဆင်အပ်သော သုဒဿန နတ်မြို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော ရွှေဖြင့်ပြီးသော နတ်လမ်းကို လည်းကောင်း၊ ယူဇနာ တစ်ထောင်မြင့်သော ဝေဇယန္တာ ပြာသာဒ်ကို လည်းကောင်း၊ ယူဇနာငါးရာရှိသော သုဓမ္မာ နတ်သဘင်ကို လည်းကောင်း၊ ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော ပဏ္ဍုကမ္မလာ ကျောက်ဖျာနေရာကို လည်းကောင်း၊ အဝန်း ငါးယူဇနာရှိသော ရွှေပန်းကို လည်းကောင်း၊ ထီးဖြူကို လည်းကောင်း၊ နှစ်ကုဋေ ငါးသန်းအရေအတွက်ရှိသော နတ်သမီးအပေါင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော မိမိကိုယ်အဖြစ်ကို လည်းကောင်း ဤသို့ မိမိ၏ ဘုန်းကျက်သရေအစုကိုကြည့်၍ “အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြု၍ ငါသည် ဤကဲ့သို့သော နတ်မင်းစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရလေသနည်း” ဟု ကြံဆင်ခြင်လတ်သော် ဗာရာဏသီပြည်၌ သူဌေးဖြစ်စဉ် မိမိသည် ဖြစ်စေအပ်သော အလှူဒါနကို မြင်၏။

ထို့နောင်မှ “ငါ၏သား အစရှိကုန်သောသူတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်လေသနည်း” ဟု ကြည့်ပြန်လတ်သော် မိမိသားသည် စန္ဒနတ်သားဖြစ်၏။ စန္ဒနတ်သား၏ သားသည် သူရိယနတ်သား ဖြစ်၏။ ထို သူရိယနတ်သား၏ သားသည် မာတလိနတ်သား ဖြစ်၏။ ထို မာတလိနတ်သား၏ သားသည် ပဉ္စသီခ နတ်သားဖြစ်၏။ ဤသို့ အလုံးစုံသော ဖြစ်ခြင်းကိုမြင်၍ “ပဉ္စသီခနတ်သား၏ သားသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိအံ့သနည်း” ဟု ကြည့်ပြန်လတ်သော် မိမိအနွယ်ကိုဖြတ်သော အဖြစ်ကို မြင်၏။ ထိုအခါ ထိုသိကြားနတ်မင်းအား ဤသို့ အကြံသည် ဖြစ်၏။ “ဤ သူယုတ်သည် ငန်တိုပိတ်ပင်သည်ဖြစ်၍ မိမိလည်း မသုံးဆောင်။ သူတစ်ပါးတို့အားလည်း မပေး။ ငါ၏ အနွယ်အဆက်ကို ထိုသူယုတ်သည် ဖြတ်၏။ သေလျှင် ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုသူယုတ်အား ဆုံးမသဖြင့် ငါ၏အနွယ်အဆက်ကို တည်စေ၍ သူယုတ်၏ ဤ ငါတို့နတ်ပြည်၌ဖြစ်အံ့သော အကြောင်းကို ငါပြုအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသိကြားနတ်မင်းသည် စန္ဒနတ်သား အစရှိသော သူတို့ကို ခေါ်စေ၍ “အမောင်တို့...လာကြကုန်၊ လူ့ပြည်သို့သွားကုန်အံ့။ မစ္ဆရီကောသိယသူဌေးသည် ငါတို့အနွယ် အဆက်ကို ဖြတ်၏။ အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၍ မီးတိုက်အပ်ကုန်၏။ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို မိမိလည်း

မသုံးဆောင်၊ သူတစ်ပါးတို့အားလည်း မပေး၊ ယခုအခါနို့ ဘနာကိုစားလို့
သည်ဖြစ်၍ အိမ်၌ချက်သည်ရှိသော် တစ်ပါးသောသူအားလည်း နို့ ဘနာ
ကို ပေးရလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း
သာလျှင် ချက်၏။ ထိုသူယုတ်ကို ဆုံးမသဖြင့် အလှူ၏အကျိုးကို သိစေ
၍ လာကြကုန်အံ့၊ စင်စစ်သော်ကား အလုံးစုံသော ငါတို့သည် တစ်ပေါင်း
တည်း တောင်းကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် သေရာ၏၊ ငါ
သည် ရှေးဦးစွာသွား၍ ဘနာကိုတောင်း၍ နေသောကာလ၌ သင်တို့သည်
ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း လာကုန်၍ တောင်းကြကုန်လော့” ဟု
မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် မိမိသည်ကား ရှေးဦးစွာ ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ထိုမစ္ဆရီ
ကောသိယ သူဌေးအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အို...ရှင်သူဌေး...ဗာရာဏသီသို့
သွားရာလမ်းခရီးသည် အဘယ်နည်း” ဟု မေး၏။ ထိုအခါ သိကြားနတ်
မင်းကို မစ္ဆရီကောသိယသူဌေးသည် “သင်သည် ရူးသလော၊ ဗာရာဏသီ
ပြည် လမ်းခရီးကိုမျှ မသိ၊ အဘယ်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်း၊ ဤ
အရပ်မှသွားလော့” ဟု ဆို၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုသူဌေးဆိုသော
စကားကိုကြားလျက်လည်း မကြား၏ကဲ့သို့ “အသို့ဆိုသနည်း” ဟု ဆို၍
ထိုသူဌေးသို့ ချဉ်းကပ်သည်သာတည်း။ ထိုသူဌေးသည်လည်း “ဟယ်
ပုဏ္ဏား နားပင်း...အဘယ်ကြောင့် ဤအရပ်သို့လာသနည်း၊ ရှေ့သို့သွား
လော့” ဟု ဆိုမြည်ရှေ့ရွတ်၏။ ထိုအခါ သူဌေးကို သိကြားမင်းသည်
“အိုသူဌေး...အဘယ်ကြောင့် သင်မြည်တမ်းသနည်း၊ မီးခိုးသည် ထင်၏၊
မီးသည် ထင်၏၊ နို့ ဘနာချက်သလော၊ ပုဏ္ဏားတို့အား ပင့်ဖိတ်ရာအရပ်
သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ငါသည်လည်း ပုဏ္ဏားတို့အား ဆွမ်းကျွေးသောအခါ
အတန်ငယ်ရလတ္တံ့၊ အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကို နှင်ထုတ်သနည်း” ဟု ဆိုလှတ်
သော် “ဤအရပ်၌ ပုဏ္ဏားတို့အား ပင့်ဖိတ်ခြင်းသည် မရှိ၊ ရှေ့သို့ အသင်
သွားလေလော့” ဟု ဆိုသဖြင့် “ထိုသို့တပြီးကား အဘယ်ကြောင့် သင်
အမျက်ထွက်သနည်း၊ သင်စားသောကာလ၌ အတန်ငယ် ငါရလတ္တံ့” ဟု
ဆို၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကို သူဌေးသည် “ပုဏ္ဏား...ငါသည် ထမင်း
တစ်လုတ်ကိုမျှလည်း သင့်အားမပေးလတ္တံ့၊ ဤ ဘနာသည် အနည်းငယ်
သာတည်း၊ ငါတစ်ယောက်မျှလောက်ရုံသာ ချက်၏၊ တောင်း၍သာလျှင်
ငါသည် ရအပ်၏၊ အသို့နည်း၊ သင်သည် တစ်ပါးသောအစာကို ရှာ
လေလော့” ဟု ဆို၍ မယားကို တောင်း၍ ရသောအဖြစ်ကို ရည်၍သာ
လျှင် ပြောဆိုသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ပုဏ္ဏားအား ကြားလိုရကား—

၁၉၂။ နေဝ ကိဏာမိ နပိ ဝိက္ခိဏာမိ၊
 နပိ မေ သန္ဓိစယော စ အတ္ထိ။
 သုကိစ္ဆရူပံ ဝတိဒံ ပရိတ္တံ၊
 ပတ္ထောဒနော နာလမယံ ဒုဝိန္ဒံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉၂။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပါယာသံ၊ နို့ဆဲနာ
 ကို။ နေဝကိဏာမိ၊ ဝယ်လည်းမဝယ်။ နပိ ဝိက္ခိဏာမိ၊ ရောင်းလည်း
 မရောင်း။ မေ၊ ငါ့အား။ သန္ဓိစယောစာပိ၊ စု၍ထားသော နို့ဆဲနာသည်
 လည်း။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣဒံ၊ ဤနို့ဆဲနာကို။ သုကိစ္ဆရူပံ၊ အလွန်ငြိုငြင်
 စွာ ရှာမှီးရ၏။ ပရိတ္တံ၊ အနည်းငယ်သာတည်း။ အယံ၊ ဤ နို့ဆဲနာ
 သည်။ ပတ္ထောဒနော၊ တစ်ကွမ်းစားချက်သာတည်း။ ဒုဝိန္ဒံ၊ နှစ်ယောက်
 ကုန်သော ငါတို့အား။ နာလံ၊ မစားလောက်။

ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားမင်းသည် “ငါသည်လည်း သင့်အား
 သာယာစွာသော အသံဖြင့် တစ်ခုသော ဂါထာကို ဟောအံ့၊ ထိုဂါထာကို
 နာလော့” ဟု ဆို၍ ငါသည် သင့်ဂါထာဖြင့် အလိုမရှိဟု သူဌေး တား
 မြစ်စဉ်ပင်လျှင်—

၁၉၃။ အပ္ပမ္မာ အပ္ပကံ ဒဇ္ဇံ၊ အနုမဇ္ဈတော မဇ္ဈကံ။
 ဗဟုမ္မာ ဗဟုကံ ဒဇ္ဇံ၊ အဒါနံ နူပပဇ္ဇတိ။
 ၁၉၄။ တံ တံ ဝဒါမိ ကောသိယ၊ ဒေဟိ ဒါနာနိ ဘုဉ္ဇ ၈။
 အရိယမဂ္ဂံ သမာရဟ၊ နေကာသိ လဘဘေ သုခံ—
 ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၉၃။ ကောသိယ၊ ကောသိယသူဌေး။ အပ္ပမ္မာ၊ အနည်းငယ်သော
 ဝတ္ထုမှ။ အပ္ပကံ၊ အနည်းငယ်သော ဝတ္ထုကို။ ဒဇ္ဇံ၊ ပေးလှူအံ့။ အနု-
 မဇ္ဈတော၊ အနည်းငယ်သော ဝတ္ထုထက်ဝက်မှ။ မဇ္ဈကံ၊ အနည်းငယ်ထက်
 ဝက်သော အဖို့ကို။ ဒဇ္ဇံ၊ ပေးလှူရ၏။ ဗဟုမ္မာ၊ များသောဝတ္ထုမှ။
 ဗဟုကံ၊ များသောဝတ္ထုကို။ ဒဇ္ဇံ၊ ပေးလှူအပ်၏။ အဒါနံ၊ မပေးမလှူ
 သည်။ န ဥပပဇ္ဇတိ၊ မဖြစ်ရာ။

၁၉၄။ ကောသိယ၊ ကောသိယသုဋ္ဌေး။ တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။
တံ၊ သင့်ကို။ ဝဒါမိ၊ ငါဆို၏။ အရိယမဂ္ဂံ၊ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ သွား
ရာလမ်းခရီးကို။ သမာရုဟ၊ ကောင်းစွာတက်၍။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။
ဒေဟိ၊ ပေးလှူလော့။ ဘုဇ္ဇစ၊ မိမိလည်း သုံးဆောင်လော့။ ဧကောပိ၊
မိမိတစ်ယောက်တည်း။ ဘုဇ္ဇန္တော၊ သုံးဆောင်စားသောက်သောသူသည်။
သုခံ၊ ချမ်းသာသုံးပါးကို။ နလဘတေ၊ မရရာ။

ထိုသူဋ္ဌေးသည် သိကြားမင်း စကားကိုကြား၍ “ပုဏ္ဏား....သင်
သည် နှစ်သက်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုပေ၏။ နို့သနာ ကျက်လတ်သော်
အတန်ငယ်ရလတ္တံ့၊ နေလော့” ဟု ဆို၏။ သိကြားမင်းသည် တင့်တယ်အပ်
သောအရပ်၌ နေ၏။

စန္ဒနတ်သား အလှူခံလာခြင်း

သိကြားမင်းနေပြီးသော် စန္ဒနတ်သားသည် ထိုရှေးနည်းဖြင့်သာ
လျှင် သူဋ္ဌေးအထံသို့ကပ်၍ ထိုရှေးအတူလျှင် စကားကို ဖြစ်စေ၍ ထို
သူဋ္ဌေး တားမြစ်စဉ်မှာပင်လျှင်—

၁၉၅။ မောသဉ္ဇာယ ဟုတံ ဟောတိ၊ မောသဉ္ဇာပိ သမိဟိတံ။
အတိထိသ္မိံ ယော နိသိန္နသ္မိံ၊ ဧကော ဘုဇ္ဇတိ ဘောဇနံ။

၁၉၆။ တံ တံ ဝဒါမိ ကောသိယ၊ ဒေဟိ ဒါနာနိ ဘုဇ္ဇ စ။
အရိယမဂ္ဂံ သမာရုဟ၊ နေကာသိ လဘတေ သုခံ—

ဟူသော ဤဂါထာ နှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၉၅။ ကောသိယ၊ ကောသိယသုဋ္ဌေး။ ယော၊ အကြင် သူသည်။
အတိထိသ္မိံ၊ ဧည့်သည်သည်။ နိသိန္နသ္မိံ၊ ရှိပါလျက်။ ဧကော၊ တစ်
ယောက်တည်း။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဇ္ဇတိ၊ စား၏။ အဿ၊ ထို
သူအား။ ဟုတံ၊ လှူအပ်သော အလှူသည်။ မောသဉ္ဇာ၊ အကျိုးမရှိသည်
သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သမိဟိတံပိ၊ ဥစ္စာကို ဆည်းပူးအပ်သော
လုံ့လသည်လည်း။ မောသဉ္ဇာ၊ အကျိုးမရှိသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၉၆။ ကောသိယ၊ ကောသိယသုဋ္ဌေး။ တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။
တံ၊ သင့်ကို။ ဝဒါမိ၊ ငါဆို၏။ အရိယမဂ္ဂံ၊ အရိယာတို့ သွားရာလမ်း

ခရီးကို။ သမာရုဟ၊ ကောင်းစွာတက်၍။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလှူလော့။ ဘုဉ္ဇ ၈၊ မိမိလည်း သုံးဆောင်လော့။ ဧကော၊ တစ်ယောက်တည်း။ ဘုဉ္ဇန္တောပိ၊ သုံးဆောင်သောသူသည်လည်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာသုံးပါးကို။ န လဲဘတေ၊ မရရာ။

ထိုသူဌေးသည် ထိုစန္ဒနတ်သား စကားကိုကြား၍ ထို ရှေးနည်းအတူသာလျှင် စကားကိုဖြစ်စေ၍ “ငါသည် ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် ရအပ်၏။ ထိုသို့ တပြုံးကားနေလော့၊ အတန်ငယ် သင်ရလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထို စန္ဒနတ်သားသည် သွား၍ သိကြားမင်း အထံ၌ နေ၏။

သူရိယနတ်သား အလှူခံလာခြင်း

ထို့နောင်မှ သူရိယနတ်သားသည် ထိုရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် သူဌေး သို့ကပ်၍ ရှေးနည်းအတူသာလျှင် စကားကိုဖြစ်စေ၍ ထိုသူဌေးသည် တားမြစ်စဉ်ပင်လျှင် -

- ၁၉၇။ သစ္စဉ္ဇဿ ဟုတံ ဟောတိ၊ သစ္စဉ္ဇာပိ သမိဟိတံ။
အတိထိသ္မိံ ယော နိသိန္နသ္မိံ၊ နေကော ဘုဉ္ဇတိ ဘောဇနံ။
- ၁၉၈။ တံတံဝဒါမိ ကောသိယ၊ ဒေဟိဒါနာနိ ဘုဉ္ဇ ၈။
အရိယမဂ္ဂံ သမာရုဟ၊ နေကာသိ လဘတေ သုခံ -
ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၉၇။ ကောသိယ၊ ကောသိယ သူဌေး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတိထိသ္မိံ၊ ညွှန်သည်သည်။ နိသိန္နသ္မိံ၊ နေပါသည်ရှိသော်။ ဧကော၊ တစ်ယောက်တည်း။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ န ဘုဉ္ဇတိ၊ မစား။ အဿ၊ ထိုသူအား။ ဟုတံ၊ အလှူသည်။ သစ္စဉ္ဇ၊ မှန်သည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သမိဟိတံပိ၊ ဥစ္စာကိုဖြစ်စေသော လုံ့လသည်လည်း။ သစ္စဉ္ဇ၊ မှန်သည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၁၉၈။ ကောသိယ၊ ကောသိယသူဌေး။ တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဝဒါမိ၊ ငါဆို၏။ အရိယမဂ္ဂံ၊ သူတော်ကောင်းတို့ သွားရာလမ်းခရီးသို့။ သမာရုဟ၊ ကောင်းစွာတက်၍။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။

ဒေဟိ၊ ပေးလှူလော့။ ဘုဉ္ဇ ၈၊ မိမိလည်း သုံးဆောင်လော့။ ကော၊
တစ်ယောက်တည်း။ ဘုဉ္ဇန္တော၊ စားသောက်သောသူသည်။ သုခံ၊ ချမ်း
သာသုံးပါးကို။ န လဘတေ၊ မရရာ။

ထိုသူရိယနတ်သားစကားကို ကြား၍လည်း “ငါသည် ဆင်းရဲ
ငြိုငြင်သဖြင့် ရအပ်၏။ ထိုသို့တပြုံးကား နေလော့၊ အတန်ငယ် သင်ရ
လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုသူရိယ နတ်သားသည် သွား၍ စန္ဒနတ်သားအထံ၌
နေ၏။

မာတလိ အလှူခံလာခြင်း

ထိုအခါ ထိုသူဌေးကို မာတလိနတ်သားသည် ထိုရှေးနည်းဖြင့်လျှင်
ချဉ်းကပ်၍ ရှေးအတူ စကားကိုဖြစ်စေ၍ ထိုသူဌေးသည် တားမြစ်စဉ်ပင်
လျှင်—

- ၁၉၉။ သရဉ္ဇ ဇဟတိ မေါသော၊ ဗဟုယာယ ဂယာယ စ၊
ဒေါဏေ တိမ္မရု တိတ္ထသ္မိံ၊ သိဃသောတေ မဟာဝဟေ။
- ၂၀၀။ အတြ စဿ ဟုတံ ဟောတိ၊ အတြ စဿ သမိဟိတံ။
အတိထိသ္မိံ ယော နိသိန္နသ္မိံ၊ နေကော ဘုဉ္ဇတိ ဘောဇနံ။
- ၂၀၁။ တံတံ ဝဒါမိ ကောသိယ၊ ဒေဟိ ဒါနာနိ ဘုဉ္ဇ ၈။
အရိယမဂ္ဂံ သမာရုဟ၊ နေကာသိ လဘတေ သုခံ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၉၉။ ကောသိယ၊ ကောသိယသူဌေး။ ပေါသော၊ သတ္တဝါ
သည်။ သရဉ္ဇ၊ ရေအိုင်သို့လည်း။ ဥပသင်္ကမိတွာ၊ ကပ်၍။ ဇဟတိ၊
ပူဇော်၏။ ဗဟုကာယ စ၊ ဗဟုကာ အမည်ရှိသော မြစ်၌လည်းကောင်း။
ဂယာယ စ၊ ဂယာအမည်ရှိသော ရေကန်၌ လည်းကောင်း။ ဒေါဏေ၊
ဒေါဏမည်သော မြစ်ဆိပ်၌လည်းကောင်း။ တိမ္မရုတိတ္ထသ္မိံ၊ တိမ္မရုမည်
သော မြစ်ဆိပ်၌ လည်းကောင်း။ သိဃသောတေ၊ လျှင်သော အလျဉ်ရှိ
သော။ မဟာဝဟေ၊ များသောရေ၌ လည်းကောင်း။ ဇဟတိ၊ ပူဇော်၏။

၂၀၀။ ကောသိယ၊ ကောသိယသူဌေး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။
အတိထိသ္မိံ၊ ညွှန်သည်သည်။ နိသိန္နသ္မိံ၊ ရှိလတ်သော်။ နေကော၊
တစ်ယောက်တည်း။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ န ဘုဉ္ဇတိ၊ မစား။ အဿ၊

ထိုသူအား။ အကြ၊ ဤမြစ် အစရှိသည်တို့၌။ ဟုတူ၊ ပူဇော်အပ်သည်
လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အဿ၊ ထိုသူအား။ အကြ၊ ဤမြစ် အစရှိ
သည်တို့၌။ သမိဟိတူ၊ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေသော လုံ့လသည်လည်း။ ဟောတိ၊
ဖြစ်၏။

၂၁၁။ တံ-တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဝဲဒါမိ၊ ငါဆို
၏။ ကောသိယ၊ ကောသိယသူဌေး။ အရိယမဂ္ဂံ၊ ဘုရားအစရှိသော
သူတော်ကောင်းတို့ သွားရာလမ်းခရီးသို့။ သမာရုဟ၊ ကောင်းစွာတက်
၍။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလှူလော့။ ဘုဉ္ဇေ၊ မိမိလည်း
သုံးဆောင်လော့။ ဧကော၊ တစ်ယောက်တည်း။ ဘုဉ္ဇမာနောပိ၊ စားသော
သူသည်လည်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာသုံးပါးကို။ န လဘတေ၊ မရရာ။

ထိုသူဌေးသည် မာတလိ နတ်သားစကားကို ကြားရှိသော် တောင်
ထွတ်ဖြင့် ဖိသကဲ့သို့ “ငါသည် ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် ရအပ်၏။ ထိုသို့
တပြီးကား နေလော့၊ အတန်ငယ် သင်ရလတ္တံ့ ဟု ဆို၏။ မာတလိ
နတ်သားသည် သွား၍ သူရိယနတ်သားအထံ၌နေ၏။

ပဉ္စသိခ အလှူခံလာခြင်း

ထို့နောက်မှ ပဉ္စသိခ နတ်သားသည် ထိုရှေးနည်းဖြင့်လျှင်ကပ်၍
ထိုရှေးအတူ စကားကိုဖြစ်စေ၍ ထိုသူဌေးသည် တားမြစ်စဉ်ပင်လျှင်—

၂၀၂။ ဗလိသံ ဟိ သော နိဂီလုတိ၊ ဒီသသုတ္တံ သဗန္ဓနံ။
အတိထိသ္မိံ ယော နိသိန္ဓသ္မိံ၊ ဧကော ဘုဉ္ဇတိ ဘောဇနံ။
၂၀၃။ တံ တံ ဝဒါမိ ကောသိယ၊ ဒေဟိ ဒါနာနိ ဘုဉ္ဇေ စ။
အရိယမဂ္ဂံ သမာရုဟ၊ နေကာသိ လဘတေ သုခံ—
ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၂၀၂။ ကောသိယ၊ ကောသိယသူဌေး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။
အတိထိသ္မိံ၊ ဧည့်သည်သည်။ နိသိန္ဓသ္မိံ၊ နေပါလျက်။ ဧကော၊ တစ်
ယောက်တည်း။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဉ္ဇတိ၊ စား၏။ သော၊ ထို
ဧည့်သည်သည် ရှိလျက် တစ်ယောက်တည်း စားသောသူသည်။ ဒီသသုတ္တံ၊

ရှည်စွာသော ကြီးရှိသော။ သဗန္ဓနံ၊ အဖွဲ့နှင့်တကွသော။ ဗလိသံ၊ သံ
မြားကောက်ကို။ နိဂိလတိ၊ မျိုသည်နှင့်တူ၏။

၂၀၃။ ကောသိယ၊ ကောသိယသူဌေး။ တံ-သွာ၊ ထို့ကြောင့်။
တံ၊ သင့်ကို။ ဝဒါမိ၊ ငါထို၏။ အရိယမဂ္ဂံ၊ ဘုရား အစရှိသော သူတော်
ကောင်းတို့ သွားရာလမ်းခရီးသို့။ သမာရဟ၊ ကောင်းစွာဘက်၍။ ဒါနာနိ၊
အလှူတို့ကို။ ဒေးဟိ၊ ပေးလှူလော့။ ဘုဉ္ဇ စ၊ မိမိလည်း သုံးဆောင်
လေလော့။ ဧကော၊ တစ်ယောက်တည်း။ ဘုဉ္ဇမာနော၊ စားသောသူ
သည်။ သုခံ၊ လှ၊ နတ်၊ နိဗ္ဗာန် ဟူသော ချမ်းသာသုံးပါးကို။ နလဘတေ၊
မရရာ။

နို့သနာများ လှူခြင်း

မစ္ဆရိကောသိယသူဌေးသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ဆင်းရဲဝေဒနာ
ရှိလျက် ကျီးညည်းသဖြင့် “ထိုသို့ တပြီးကား နေလော့၊ အတန်ငယ်
ရလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ပဉ္စသိခနတ်သားသည် သွား၍ မာတလိနတ်သား
အထံ၌ နေ၏။

ဤသို့ ထို ပုဏ္ဏားငါးယောက်တို့ နေကာမျှ၌လျှင် နို့သနာသည်
ကျက်၏။ ထိုအခါ နို့သနာကို ကောသိယသူဌေးသည် ခုံလောက်မှချ၍
“သင်တို့ ခွက်တို့ကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏားငါး
ယောက်တို့သည် မထကုန်ဘဲ ထိုင်ကုန်လျက်လျှင် လက်တို့ကို ဆန့်၍
ဟိမဝန္တာမ အင်ရွက်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ကောသိယသူဌေးသည် ထို
အင်ရွက်တို့ကိုမြင်၍ သင်တို့အား ဤသစ်ရွက်တို့ကို ပေးအပ်သော နို့
သနာသည် မရှိ၊ ရှားပင် အစရှိသည်တို့၏ အရွက်တို့ကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်
လော့” ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုရှားရွက် အစရှိသည်တို့ကို
လည်း ဆောင်ခဲ့ကြကုန်၏။ တစ်ရွက် တစ်ရွက်သော ရှားရွက်သည် ရထား
ပျဉ်ချပ် အတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ ထို သူဌေးသည် အလုံးစုံသော ပုဏ္ဏားတို့ကို
ယောက်မဖြင့်ယူ၍ နို့သနာကိုပေး၏။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားအား
ပေးလှူသောကာလ၌ ချက်သောအိုး၏အရာမျှသာ ထင်၏။ ငါးယောက်
ကုန်သောပုဏ္ဏားတို့အား ပေးပြီး၍ မိမိသည် ချက်သောအိုးကို ကိုင်၍နေ
၏။ ထိုခဏ၌ ပဉ္စသိခနတ်သားသည် ထ၍ ကိုယ်အဖြစ်ကို စွန့်ပြီးလျှင်
ခွေးယောင်ဖန်ဆင်း၍ ထိုသူ၏ရှေ့မှ ကျင်ငယ်ကို စွန့်လျက် သွား၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့နို့ ဘနာထမင်းကို သစ်ရွက်ဖြင့်ပိတ်ကုန်၏။ ကောသိယသူဌေး လက်ဖမိုး၌ ကျင်ငယ်ပေါက်သည် ကျ၏။

ခွေးလိုက်ခံရခြင်း

ပုဏ္ဏားတို့သည် ကရားတို့မှရေဖြင့် လက်ဆေး၍ နို့ ဘနာကို စားသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ကောသိယသူဌေးသည် “ငါ့အားလည်း ရေကိုပေးကြပါကုန်၊ လက်ဆေး၍စားပါအံ့” ဟု ဆို၏။ “သင်သည် ရေကိုဆောင်၍ လက်ကိုဆေးလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ “ငါသည် သင်တို့အား နို့ ဘနာကို ပေးအပ်ပြီ၊ ငါ့အား အတန်ငယ်သောရေကို ပေးကြကုန်လော့” ဟု ဆိုသဖြင့် “ငါတို့သည် အတုံ့ ပေးသော အမှုမည်သည်ကို မပြုကုန်” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ထိုသို့တပြားကား ဤ နို့ ဘနာကို ကြည့်ရစ်ကြပါကုန်၊ လက်ဆေး၍ ငါလှာပါအံ့” ဟု ဆို၍ မြစ်သို့ဆင်း၏။ ထိုခဏ၌ ခွေးသည် နို့ ဘနာကို ကျင်ငယ်ဖြင့် ပြည့်စေ၏။ ထိုသူဌေးသည် ကျင်ငယ်စွန့်သော ထိုခွေးကိုမြင်လျှင် ကြီးစွာသော လှံတံကိုယူ၍ ထိုခွေးကို ခြိမ်းခြောက်လျက် လာ၏။ ထိုခွေးသည် အာဇာနည်မြင်း အတိုင်းအရှည်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသူဌေးကို လိုက်သည်ရှိသော် အတူးထူးသော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၏။ မည်းနက်သော အဆင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ဖြူလည်း ဖြူ၏၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်၏၊ ပြောက်ကျားသော အဆင်းရှိသည်လည်း ဖြစ်၏၊ မြင့်လည်း မြင့်၏၊ နိမ့်လည်း နိမ့်၏၊ ဤသို့လျှင် အထူးထူးသော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ မစ္ဆရိကောသိယ သူဌေးကိုလိုက်၏။ ထိုသူဌေးသည် သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားတို့သို့ ကပ်၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ပျံတက်၍ ကောင်းကင်၌တည်ကုန်၏။

နတ်များကိုသိလေပြီ

ထိုသူဌေးသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ တန်ခိုးကိုမြင်၍ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို မေးလိုရကား—

၂၀၄။ ဥဠာရဝဏ္ဏံ ဝတ ပြာဟ္မဏာ ဣဒမ၊
အယန္တ ဝေါ သုနုခေါ ကိဿ ဟေတု။
ဥစ္စာဝစံ ဝဏ္ဏနိဘံ ဝိကုဗ္ဗတိ၊
အက္ခာထ နော ပြာဟ္မဏာ ကေန္တ တုမ္ပေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၄။ ပြာဟ္မဏာ၊ ပုဏ္ဏားတို့။ ဣမေ ပြာဟ္မဏာ၊ ဤ ပုဏ္ဏားတို့
သည်။ ဥဠာရဝဏ္ဏာ ဝတ၊ အလွန် တင့်တယ်သော အဆင်း ရှိကုန်စွ
တကား။ ဝေါ၊ အရှင်ပုဏ္ဏားတို့၏။ အယဉ္ဇသုနခေါ၊ ဤခွေးသည်လည်း။
ကိဿဟေတု၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ဥစ္စာဝစံ၊ ယုတ်ယုတ်မြတ်မြတ်
သော။ ဝဏ္ဏနိဘံ၊ အရောင်အဆင်းကို။ ဝိကုဗ္ဗတိ၊ ဖန်ဆင်းသနည်း။ နော၊
ငါတို့အား။ အက္ခာထ၊ ကြားကြကုန်လော့။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဧက န၊
အဘယ်မည်သော သူတို့နည်း။

ထိုသူဌေးစကားကိုကြား၍ သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုသူဌေးအား
ကြားလိုရကား—

၂၀၅။ စန္ဒောစ သူရိယောစ ဥဘော ဣဓာဂတာ၊
အယံ ပန မာတလိ ဒေဝသာရထိ။
သက္ကောဟမသ္မိ တိဒသာနမိန္ဒော၊
ဧသော စ ခေါ ပဉ္စသိခေါတိ ဝုစ္စတိ—
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၀၅။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး။ စန္ဒော စ၊ နန္ဒနတ်သား လည်း
ကောင်း။ သူရိယော စ၊ သူရိယနတ်သား လည်းကောင်း။ တိ၊ ဤသို့။
ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်သားတို့သည်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။
အာဂတာ၊ လာကုန်၏။ အယံ ပန၊ ဤသူသည်ကား။ ဒေဝသာရထိ၊
နတ်၏ရထားထိန်း ဖြစ်သော။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သားတည်း။ အဟံ၊
ငါသည်ကား။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို။ ဣန္ဒော၊ အစိုးရသော။
သက္ကော၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဧသော စ၊ ဤသူကို
ကား။ ပဉ္စသိခေါတိ၊ ပဉ္စသိခနတ်သားဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

သိကြားနတ်မင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် ပြောဆိုပြီး၍ တစ်ဖန် ထို
နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုရကား—

၂၀၆။ ပါဏိဿရာ မုဒိင်္ဂါ စ၊ မုရဇာ လမ္ဗရာနိ စ။
သုတ္တမေနံ ပဗောဓေန္တိ၊ ပဋိဗုဒ္ဓေါ စ နန္ဒတိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၆။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး၊ ပါဏိဿရာ စ၊ ခွက်ခွင်းသံတို့သည် လည်းကောင်း။ မုဒိဂ်၊ စ၊ မုရိုးစည်တို့သည် လည်းကောင်း။ မုရဇာ စ၊ မုရဇမည်သော စည်တို့သည် လည်းကောင်း။ အာလမ္မရာနိ စ၊ ထက်စည်တို့သည် လည်းကောင်း။ သုတ္တံ၊ အိပ်ပျော်သော။ နေ့ မံ၊ ထိုင်ကို။ ပဗောဓေန္တိ၊ နိုးစေကုန်၏။ ပဋိဗုဒ္ဓေါ စ၊ နိုးသော ငါသည်လည်း။ နန္ဒတိ၊ နှစ်သက်၏။

စဉ်းလဲသူများ ငရဲလား

ထိုသူဌေးသည် သိကြားမင်းစကားကိုကြား၍ “အရှင်နတ်မင်း.... ဤသို့ သဘောရှိသော နတ်စည်းစိမ်ကို အဘယ်အမှုပြု၍ ရသနည်း” ဟု မေး၏။ သိကြားမင်းသည် ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ မရှိကုန်သော၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်သော၊ ဝန်တိုစဉ်းလဲ ပိတ်ပင်တတ်ကုန်သော သူတို့သည် နတ်ပြည်သို့ မရောက်ရကုန်၊ ငရဲ၌သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏” ဟုဆို၍ ထိုအကြောင်းကို သူဌေးအား ပြလိုရကား—

၂၀၇။ ယေကေစိ မေ မစ္ဆရိနော ကဒရိယာ၊
ပရိဘာသကာ သမဏ ဗြာဟ္မဏာနံ။
ဣဓေဝ နိက္ခိပ္ပ သရီရဒေဟံ၊
ကာယဿ ဘေဒါနိရယံ ဝဇန္တိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၇။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး၊ မစ္ဆရိနော၊ ဝန်တိုပိတ်ပင်တတ်ကုန်သော။ ကဒရိယာ၊ စဉ်းလဲခက်ထန်ကုန်သော။ ယေကေစိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဣမေ၊ ဤသူတို့သည် လည်းကောင်း။ သမဏ ဗြာဟ္မဏာနံ၊ မကောင်းမှုကို ငြိမ်းစေပြီးသောသူ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသောသူတို့ကို။ ပရိဘာသကာ၊ ဆဲရေး ရေရွတ်တတ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဣဓေဝ၊ ဤလူ့ပြည်၌သာလျှင်။ သရီရဒေဟံ၊ သရီရဟူ၍ ဆိုအပ်သော ကိုယ်ကို။ နိက္ခိပ္ပ၊ စွန့်၍။ ကာယဿ၊ ကရဇကာယ၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဝဇန္တိ၊ သွားရကုန်၏။

ကုသိုလ်ပြုကံ နတ်ပြည်စံ

ဤဂါထာဖြင့် ဝန်တိုစဉ်းလဲသောသူသည် ငရဲသို့ လားရကြောင်းကို ဆိုပြီး၍ ဝန်တိုခြင်း ကင်းသဖြင့် ကုသိုလ်ကမ္မပထဘုရား ဆယ်ပါး၌ တည်ကုန်သော သူတို့၏ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခြင်းကို ပြလိုရကား—

၂၀၈။ ယေကေစိ မေ သုဂ္ဂတိမာသမာနာ၊
 ဓမ္မေ ဌိတာ သံယမေ သံဝိဘာဂေ။
 ဣဓေဝ နိက္ခိပ္ပ သရီရဒေဟံ၊
 ကာယဿ ဘေဒါ သုဂတိ' ဝဇန္တိ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၈။ မဟာသေဌိ၊ သူဌေးကြီး။ သုဂတိ'၊ သုဂတိဘဝကို။
 အာသမာနာ၊ တောင့်တကုန်သော။ ဓမ္မေ စ၊ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်
 ပါး၌ လည်းကောင်း။ သံယမေ စ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး စောင့်စည်းခြင်း၌
 လည်းကောင်း။ သံဝိဘာဂေ စ၊ ခွဲခြမ်းဝေဖန်၍ သုံးဆောင်ခြင်း၌လည်း
 ကောင်း။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ ယေကေစိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဣမေ၊
 ဤသူတို့သည်။ ဣဓေဝ၊ ဤလူ့ပြည်၌သာလျှင်။ သရီရဒေဟံ၊ သရီရဟု
 ဆိုအပ်သော ကိုယ်ကို။ နိက္ခိပ္ပ၊ စွန့်၍။ ကာယဿ ဘေဒါ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်
 သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ သုဂတိ'၊ သုဂတိဘဝသို့။ ဝဇန္တိ၊ လားကုန်၏။

အမှန်ကို ပြောပြခြင်း

ဤသို့ ပြဆိုပြီး၍ ကောသိယသူဌေး “ငါတို့သည် သင့်အထံသို့
 နို့၊ သနာအလို့ငှာ မလာကုန်၊ စင်စစ်သော်ကား သနားသောကြောင့် သင့်
 ကို စောင့်ရှောက်လိုသည်ဖြစ်၍ လာကုန်၏” ဟုဆို၍ ထိုသူဌေးအား
 အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၂၀၉။ တံ နောသိ ဉာတိ ပုရိမာသု ဇာတိသု၊
 သော မစ္ဆရီရောသကောပါပဓမ္မော။
 တဝေဝ အတ္ထာယ ဣဓာဂတမှာ၊
 မာ ပါပဓမ္မော နိရယံ ဂမိတ္ထ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၉။ မဟာသေဌိ၊ သူဌေးကြီး။ တံ၊ သင်သည်။ ပုရိမာသု
 ဇာတိသု၊ ရှေးဘဝတို့၌။ နော၊ ငါတို့၏။ ဉာတိ၊ အဆွေအမျိုးသည်။
 အသိ၊ ဖြစ်၏။ ရောသကော၊ ချုပ်ချယ်တတ်သော။ သော တံ၊ ထိုသင်
 သည်။ မစ္ဆရီ၊ ဝန်တိုပိတ်ပင်တတ်၏။ ပါပဓမ္မော၊ ယုတ်မာသော အကျင့်

ရွှိ၏။ တဝေဝ၊ သင်၏သာလျှင်။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ ဣမ၊ ဤ အရပ်သို့။ အာဂတာ၊ လာကုန်သည်။ အမှာ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပါပဓမ္မော၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော သင်သည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ မာ ဂမိတ္ထ၊ မရောက်စေသတည်း။

ဆုံးမတော်မူကြပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ ကောသိယသူဌေးသည် “ဤသူတို့သည် ငါ၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိကုန်သတတ်၊ ငါ့ကို အပါယ်ငရဲမှ ထုတ်ဆောင်၍ နတ်ပြည်၌ တည်စေလိုကုန်သတတ်” ဟု နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိကို ဆုံးမစိမ့်သောငှာ သိကြားမင်းအား တိုက်တွန်းလိုရကား—

၂၁၀။ အဒ္ဓါ မံ ဝေါ ဟိတကာမာ၊ ယံမံ သမန္နသာသထ။
သောဟံ တထာ ကရိဿာမိ၊ သဗ္ဗံ ဝုတ္တံ ဟိတေသိတိ။

၂၁၁။ သောဟ မဇ္ဇေဝ ဥပရမာမိ၊ န စာဟံ ကိဉ္စိ ကရေယျ ပါပံ။
န စာပိ မေ ကိဉ္စိ အဒေယျ မတ္ထိ၊
န စာပိ ဒတာ ဥဒကံ ပိဝါမိ။

၂၁၂။ ဝေဉ္စ မေ ဒဒတော သဗ္ဗကာလံ၊
ဘောဂါ ဣမေ ဝါသဝ ခီယိဿန္တိ။
တတော အဟံ ပဗ္ဗဇိဿာမိ သက္က၊
ဟိတာန ကာမာနိ ယထောဓိကာနိ--

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁၀။ သက္က၊ သိကြားနတ်မင်း။ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ ဝေါ၊ အရှင် နတ်မင်းတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ယံ-ယေန၊ အကြံကြောင့်။ သမန္န သာသထ၊ ဆုံးမတော်မူကုန်၏။ တေန၊ ထိုသို့ ဆုံးမတော်မူသောကြောင့် လျှင်။ မံ-မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟိတကာမာ၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိတော် မူကုန်၏။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဝဒထ၊ ဆိုတော်မူပါကုန်။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ဟိတေသိတိ၊ စီးပွားကို အလိုရှိကုန်သော အရှင် နတ်မင်းတို့သည်။ ဝုတ္တံ၊ မိန့်တော်မူအပ်သော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ ကရိဿာမိ၊ လိုက်နာပါအံ့။

၂၁၁။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ဒေသာ အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။
 အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ င်လျှင်။ မစ္ဆရိယဘာဝတော၊ ဝန်တိုပိတ်ပင်သည်၏
 အဖြစ်မှ။ ဥပရမာမိ၊ ကြည့်ပါအံ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကိဉ္ဇိ၊ အနည်း
 ငယ်သော။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ န ကရေယံ၊ မပြုပါပြီ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်
 အား။ အဒေယံ၊ မပေးမလှသော။ ကိဉ္ဇိပိ၊ အနည်းငယ်သော ဝတ္ထုသည်
 လည်း။ န စ အတ္ထိ၊ မရှိရပါပြီ။ ဥဒကံပိ၊ တလက်ဖက်မျှသော ရေကို
 လည်း။ အဒတံ၊ မပေးမလှမူ၍။ န စ ပိ ဝါမိ၊ မသောက်ပါအံ့။

၂၁၂။ ဝါသဝ၊ သိကြားမင်း။ ဝေဉ္ဇ၊ ဤဆိုအပ်ပြီးသော အပြား
 အားဖြင့်။ ဘဗ္ဗကာလေ၊ ခပ်သိမ်းသောကာလ၌။ ဒဒတော၊ ပေးလှ
 သော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဣမေ ဘောဂါ၊ ဤဥစ္စာတို့သည်။ ဒီယံ-
 သန္တိ၊ ကုန်ကုန်လတ္တံ့။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ တတော၊ ထိုသို့ကုန်သော
 အခါမှ။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယထောဓိကာနိ၊ အကြင်အကြင် အဖို့
 ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမာနိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ဟိတံ၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗဇိ-
 ယာမိ၊ ရဟန်းပြုပါအံ့။

သိကြားနတ်မင်းသည် မစ္ဆရိကောသိယ သူဌေးကို ဆုံးမသဖြင့်
 ယဉ်ကျေးသည်ကိုပြု၍ တရားဟောသဖြင့် အလှူဒါန၏ အကျိုးကို သိစေ
 ပြီးလျှင် ငါးပါးသော သီလတို့၌ တည်စေ၍ ထိုနတ်သား လေးယောက်တို့
 နှင့်တကွ နတ်ပြည်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ရသေ့ ဝတ်လေပြီ

မစ္ဆရိကောသိယ သူဌေးသည်လည်း မြို့သို့ဝင်ပြီးလျှင် မင်းကို ခွင့်ပြု
 စေ၍ ယူခွဲတိုင်း ယူခွဲတိုင်းသော ခွက်တို့ကိုပြည့်စေ၍ “အလိုရှိတိုင်း ယူစေ
 ကုန်သတည်း” ဟုဆို၍ အလှူခံ ဖုန်းတောင်းယာ စကာတို့အား ဥစ္စာကို
 ပေးစွန့်၍ ထိုဥစ္စာကုန်ပြီးသော် တောထွက်၍ ဟိမဝန္တာမှ တောင်ဘက်နံပါး
 ၌ ဂင်္ဂါ၏လည်းကောင်း၊ တစ်ခုသော ဇာတယရအိုင်၏ လည်းကောင်း၊
 အလယ်ကြား၌ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကိုဆောက်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြု၍
 တောသစ်မြစ် သစ်သီးဟု ဆိုအပ်သော အစာရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဟိမဝန္တာ၌
 ကြာမြင့်စွာနေ၍ အံ့ခြင်းသို့ ရောက်၏။

F71(၅၅၀-၀၉၆)

နာရဒရသေ့ ပြဿနာပြုခြင်း

ထိုအခါ သိကြားမင်းအား အာသာ၊ သဒ္ဓါ၊ သိရီ၊ ဟိရီ ဟူသော သမီးတော်လေးယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို နတ်သမီးလေးယောက်တို့ သည် များစွာကုန်သော နတ်ပန်းတို့ကို ယူခဲ့၍ ရေကစားအံ့သောငှာ အနဝတတ်အိုင်သို့ သွားကုန်၍ ထိုအနဝတတ်အိုင်၌ ရေကစားပြီးလျှင် ဆေးဒန်းမြင်းသီလာကျောက်ဖျာအပြင်၌ နေကုန်၏။ ထိုခဏ၌ နာရဒ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရသေ့သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့ နေ့သန့်ခြင်း ငှာ သွား၍ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ် စိတ္တလတာဥယျာဉ်တို့၌ နေ့သန့်ခြင်းကို ပြုပြီး လျှင် ပင်လယ်ကသစ်ပွင့်ကို ထီးကဲ့သို့အရိပ်အလှိုငှာ ဆောင်းလျက် နတ် သမီးတို့နေသော ကျောက်ဖျာအပြင်၏ အထက်အဖို့ဖြင့် မိမိနေရာဖြစ်သော ရွှေဂူသို့သွား၏။ ထိုအခါ ထို နတ်သမီး လေးယောက်တို့သည် နာရဒ ရသေ့လက်၌ ထို ပင်လယ် ကသစ်ပွင့်ကိုမြင်၍ တောင်းကြကုန်၏။ ထို အကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

- ၂၁၃။ နဂုတ္တမေ ဂိရိဝရေဂန္ဓမာဒနေ၊
မောဒန္တိတာ ဒေဝဝရာ ဘိပါလိတာ။
ဣဓာဂမာ ဣသိဝရော သဗ္ဗလောကဂူ၊
သုပုပ္ဖိတံ ဒုမဝရသာခ မာဒိယ။
- ၂၁၄။ သုစိံ သုဂန္ဓံ တိဒသေဟိ သက္ကတံ။
ပုပ္ဖုတ္တမံ အမရဝရေဟိ သေဝိတံ။
အလဒ္ဓမခစ္စဟိ ဝ ဒါနဝေဟိ ဝါ၊
အညတြ ဒေဝေဟိ တဒါရဟံ ဟိဒံ။
- ၂၁၅။ တတော စတသောကနက္ခတ္တပမာ၊
ဥဋ္ဌာယနာရိယောပမဒါမိပါမုနိံ။
အာသာ စ သဒ္ဓါ စ သိရီတတော ဟိရီ၊
ဣစ္စဗြဝံနာရဒ ဒေဝ ဗြာဟ္မဏံ။
- ၂၁၆။ သစေ အနုဒ္ဓိဋ္ဌံ တယာ မဟာမုနိ၊
ပုပ္ဖံ ဣမံ ပါရိစ္ဆတ္တဿ ဗြာဟ္မေ။
ဒဒါဟိ နော သဗ္ဗာ ဂတိံ တေ ဣဇ္ဈတု၊
တံပိ နော ဟောတိ ယထေဝ ဝါသဝေ။

၂၁၇။ တံ ယာစမာနာ ဘိသမေက္ခ နာရဒေါ၊
 ဣစ္စဗြဝိ သံကလဟံ ဥဒီရယိ။
 န မယုမတ္တတ္ထိ ဣမေဟိ ကောစိ နံ၊
 ယာယေဝ ဝေါ သေယျသိ သာ ပိလန္ဒထ—
 ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၁၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဂိရိဝရေ၊ ဂိရိဝရဟု ဆိုအပ်သော။
 ဂန္ဓမာဒနေ၊ ဂန္ဓမာဒန အမည်ရှိသော။ နဂုတ္တမေ၊ မြတ်သော တောင်၌။
 နေဝဝရာဘိပါလိတာ၊ သိကြားမင်းသည် စောင့်အပ်သော။ တာ၊ ထို
 နတ်သမီးလေးယောက်တို့သည်။ မောဒန္တိ၊ ဝမ်းမြောက်စွာ ရေကစားကုန်
 ၏။ သဗ္ဗလောကဂ္ဂ၊ အလုံးစုံသော လူ့ပြည်နတ်ပြည်သို့ သွားခြင်းငှာ စွမ်း
 နိုင်သော။ ဣသိဝရော၊ နာရဒရသ မြတ်သည်။ သုပုပ္ဖိတံ၊ ကောင်းစွာ
 ပွင့်သော။ ဒုမဝရသာခံ၊ ပင်လယ်ကသစ်ခက်ကို။ အာဒိယ၊ ယူ၍။ ဣဓ၊
 ဤအရပ်သို့။ အာဂမာ၊ ကြွလာ၏။

၂၁၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်စွာသော။ သုဂန္ဓံ၊
 ကောင်းသော အနံ့ ရှိသော။ တိဒသေဟိ၊ တာဝတိံသာ နတ်တို့သည်။
 သက္ကတံ၊ အရိုအသေ ပြုအပ်သော။ အမရဝရေဟိ၊ နတ် မြတ် တို့ သည်။
 သေဝိတံ၊ မှီဝဲအပ်သော၊ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ပုပ္ဖံ၊ ပင်လယ်ကသစ်ပန်း
 ကို။ ဒေဝေဟိ၊ နတ်တို့ကို။ အညတြ၊ ထား၍။ မစ္စေဟိ ဝါ၊ နတ်တို့မှ
 တစ်ပါးသော လူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒါနဝေဟိဝါ၊ ဒါနောဘိလူး
 တို့သည်လည်း။ အလဒ္ဓံ၊ မရအပ်။ ဣဒံ၊ ဤပင်လယ်ကသစ်ပန်းသည်။
 တဒါရဟံ၊ ထိုနတ်တို့အားသာလျှင် ထိုက်၏။

၂၂၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ ကနကတ္တ-
 စူပမာ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အရေရှိကုန်သော။ ပမဒါဓိပါ၊ မိန်းမ
 တကာတို့ထက် မြတ်ကုန်သေး။ အာသာ စ၊ အာသာ လည်းကောင်း။
 သဒ္ဓါစ၊ သဒ္ဓါလည်းကောင်း။ သိရီစ၊ သိရီလည်းကောင်း။ တတော၊
 ထိုမှတစ်ပါး။ ဟိရီ စ၊ ဟိရီလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတသော၊
 လေးယောက်ကုန်သော။ နာရိယော၊ နတ်တမီးတို့သည်။ ဥဋ္ဌာယ၊ နေရာမှ
 ထကုန်၍။ မုနိံ၊ ရသေ့ဖြစ်သော။ ဗြာဟ္မဏံ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီး

သော။ နာရဒံ ဝေ၊ နာရဒကိုသာလျှင်။ ဣတိ ဣဒံ၊ ဤ စကားကို။ အဗြဟ္မံ၊ ဆိုကုန်၏။

၂၁၆။ ဗြာဟ္မေ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုတော်မူပြီးသော။ မဟာမုနိ၊ မြတ်သောရှင်ရသေ့။ တယာ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ သစေ၊ အကယ်၍။ အနုဒ္ဓိဋ္ဌံ၊ မရည်သေးသည်ဖြစ်အံ့။ ဝေ၊ ဤသို့ မရည်သေးသည်ရှိသော်။ ပါရိစ္ဆတ္တဿ၊ ပင်လယ်ကသစ်ပင်၏။ ဣမံ ပုပ္ဖံ၊ ဤ အပွင့်ကို။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ ဒဒါဟိ၊ ပေးတော်မူလော့။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံသော။ ဂတိ၊ စိတ်တော် အလိုရှိတိုင်းသည်။ ဣစ္ဆတု၊ ပြည်စုံပါစေသတည်း။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဝါသဝေ၊ ဝါသဝေ၊ အဘ သိကြားမင်း ကဲ့သို့လျှင်။ တံပိ၊ အရှင်ဘုရားသည်လည်း။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်တော်မူပါလော့။

၂၁၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တံ၊ တို့ ပင် လယ် က သစ် ပွင့် ကို။ ယာစမာနာ၊ တောင်းကုန်သော နတ်သမီးတို့ကို။ နာရဒေ၊ နာရဒရသေ့သည်။ အဘိသမေက္ခ၊ စုံစမ်းဆင်ခြင်၍။ ဣတိ ဣဒံ၊ ဤ စကားကို။ အဗြဟ္မံ၊ ဆိုလေ၏။ သင်္ကလဟံ၊ ငြင်းခုံခြင်းနှင့် တကွသော စကားကို။ ဥဒီရယိ၊ မြက်၏။ ဒေဝဓိတာယော၊ နတ်သမီးတို့။ မယံ၊ ငါ့အား။ ဣမေဟိ၊ ဤပင်လယ်ကသစ်ပန်းတို့ဖြင့်။ ကောစိနံ၊ အနည်းငယ်သော။ အတ္ထော၊ အလိုသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ ဝေ၊ သင်တို့ လေးယောက်တို့တွင်။ ယာယေဝ၊ အကြင်နတ်သမီးသည်လျှင်။ သေယျာ၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သာယေဝ၊ ထိုအထူးသဖြင့် မြတ်သော နတ်သမီးသည်သာလျှင်။ ဣမံ ပုပ္ဖံ၊ ဤ ကသစ်ပန်းတို့ကို။ ပိသန္ဓထ၊ ပန်ဆင်လေကုန်။

ထိုလေးယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့သည် ထို နာရဒစကားကို ကြားကုန်၍ ထို အယုတ်အမြတ်ကို ထိုရသေ့ကိုပင်လျှင် စုံစမ်းစိစစ်စိမ့်သောငှာ ပြန်လျှောက်ကြပြန်လိုရကား—

၂၁၈။ တံ နောတ္ထမေ ဝါ ဘိသမေက္ခ နာရဒ၊
ယသိစ္ဆသိ တဿာ အနုပ္ပဝေစ္ဆသု။
ယဿာ ဟိ နော နာရဒ တံ ပဒဿသိ၊
သာ ယေဝ နော ဟေဟိတိ သေဋ္ဌသမ္ပတာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၀။ နာရဒ၊ နာရဒရှင်ရသေ့၊ တံ ဝေ၊ အရှင်ဘုရားသည်သာ
 လျှင်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သောသူကို။ အဘိသမေက္ခ၊ ရှုတော်မူလော့။ ယဿ၊
 အကြင် နတ်သမီးအား။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ဣစ္ဆသိ၊ ပေးခြင်းငှာ
 အလိုရှိတော်မူ၏။ တဿ၊ ထိုနတ်သမီးအား။ အနုပ္ပေဝစ္ဆဿ၊ ပေးတော်
 မူလော့။ နာရဒ၊ နာရဒရှင်ရသေ့။ တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ နော၊
 အကျွန်ုပ်တို့၏။ အန္တရေ၊ အလယ်၌။ ယဿ၊ အကြင်နတ်သမီးအား။
 ပဒဿသိ၊ ပေးတော်မူလတ္တံ့။ သာယဝ၊ ထို နတ်သမီးသည်သာလျှင်။
 နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ အန္တရေ၊ အလယ်၌။ သေဋ္ဌ သမ္ပတာ၊ အမြတ်
 ဟူ၍ သမုတ်အပ်သည်။ ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်ပါလတ္တံ့။

သိကြားမင်းထံ မေးကြ

ထိုနတ်သမီးတို့၏ စကားကို ကြား၍ နာရဒရှင်ရသေ့သည် ထို
 နတ်သမီးတို့ကိုခေါ်၍ သိကြားမင်းကို မေးစေလိုကား—

၂၁၉။ အကလ္လ မေတံ ဝစနံ သုဂတ္တေ၊
 ကော ပြာဟ္မဏော ကလဟံ ဥဒီရယေ။
 ဂန္ဓာန ဘူတာဓိပမေဝ ပုစ္ဆထ၊
 သစေ န ဇာနာထ ဣဓုတ္တမာဓမံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁၉။ သုဂတ္တ၊ ကောင်းသောကိုယ်ရှိသော နတ်သမီးတို့။ ဧတံ
 ဝစနံ၊ ဤ သင်တို့စကားသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အကလ္လံ၊ မသင်။
 ကောပြာဟ္မဏော၊ အဘယ် ရသေ့ ရဟန်းသည်။ ကလဟံ၊ ငြင်းခုံခြင်းကို။
 ဥဒီရယေ၊ ပွားစေအံ့နည်း။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ တုဗ္ဗေ၊ သင်တို့သည်။
 ဥတ္တမာဓမံ၊ အမြတ်အယုတ်ကို။ သစေ နဇာနာထ၊ အကယ်၍ မသိကြ
 ကုန်အံ့။ ဝေ၊ ဤသို့ မသိကြကုန်သည်ရှိသော်။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။
 ဂန္ဓာန၊ သွားကုန်၍။ ဘူတာဓိပမေဝ၊ အဘ သိကြားမင်းကိုသာလျှင်။
 ပုစ္ဆထ၊ မေးကြကုန်လော့။

ထိုနောင်မှ နတ်သမီးတို့သည် သွား၍ အဘ သိကြားမင်းကို မေး
 လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု
 မြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၂၀။ တာ နာရ ဒေန ပရမပုကောပိတာ၊
 ဥဒီရိ တာ ဝဏ္ဏမဒေန မတ္တာ။
 သံကာသံ ဂန္ဓာန သဟဿစက္ခုနော၊
 ပုစ္ဆိံသု ဘူတာဓိပံ ကာနုသေယျသိ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၂၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နာရဒေန၊ နာရဒရသေ့သည်။
 ဥဒီရိတာ၊ ဆိုအပ်ကုန်သော။ တာ၊ ထို နတ်သမီးတို့သည်။ ပရမပု-
 ကောပိတာ၊ လွန်စွာ အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝဏ္ဏမဒေန၊ အဆင်း
 မာန်ယစ်ခြင်းဖြင့်။ မတ္တာ၊ ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သဟဿစက္ခုနော၊
 သိကြားနတ်မင်း၏။ သံကာသံ၊ အထံသို့။ ဂန္ဓာန၊ သွားကုန်၍။ တာတ၊
 ဗခင်။ အမေ့သု၊ အကျွန်ုပ်တို့တွင်။ ကာ၊ အဘယ်သူသည်။ သေယျော၊
 အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ အသိနု၊ ဖြစ်သနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘူတာဓိပံ၊
 အဘသိကြားမင်းကို။ ပုစ္ဆိံသု၊ မေးလျှောက်ကြ၏။

သိကြားမင်းသည် သမီးတော်တို့ကိုမြင်၍ “ချစ်သမီးတို့၏ အငြင်း
 အခုံကို အဘယ်သူပြုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား
 ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၂၁။ သာ ဒိသ္မာ အာယတ္တမနာ ပုရိန္ဒဒေါ၊
 ဣစ္စဗြဝိ ဒေဝရာ ကတဉ္ဇလီ။
 သဗ္ဗာဝ ဝေါ ဟောထ သုဂတ္တေ သာဒိသိ၊
 ကော နေဝ ဘဒ္ဒေ ကလဟံ ဥဒီရယိ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၂၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တာ၊ ထိုနတ်သမီးတို့ကို။ ဒိသ္မာ၊
 မြင်၍။ အာယတ္တမနာ၊ ကြောင့်ကြသော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝ-
 ရာ၊ နတ်မြတ်ဖြစ်သော။ ကတဉ္ဇလီ၊ နတ်တို့သည် လက်အုပ်ချီအပ်
 သော။ ပုရိန္ဒဒေါ၊ အဘသိကြားမင်းသည်။ ဣတိ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။
 အဗြဝိ၊ ဆိုလေ၏။ သုဂတ္တေ၊ ကောင်းသောကိုယ်ရှိသော ချစ်သမီးတို့။
 သဗ္ဗာ စ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။ ဝေါ၊ သင်တို့သည်။ သာဒိသိ၊

တူမျှကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်လော့။ ဘဒဒ္ဒ၊ ချစ်သမီးတို့။ ဣဓ၊ ဤ
အရပ်၌။ ကောနေဝ၊ အဘယ်သူသည်လျှင်။ ကလဟံ၊ ငြင်းခုံခြင်းကို။
ဥဒီရယံ၊ ပွားစေသနည်း။

ထိုအခါ သမီးတော်တို့သည် အဘသိကြားမင်းအား ထင်ရှားစွာ
တင်လျှောက်ကုန်လိုရကား—

၂၂၂။ ယော သဗ္ဗလောကစွရိတော မဟာမုနိ၊
ဓမ္မေ ဌိတော နာရဒေါ သစ္စနိက္ကမော။
သော နော ဗြဝိ ဂိရိဝရေ ဂန္ဓမာဒနေ၊
ဂန္ဓာန ဘူတာဓိပမေဝ ပုစ္ဆထ။
သစေ န ဇာနာထ ဣဓုတ္တမာဓမံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၂။ ဘူတာဓိပ၊ နတ်တို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော။ တာတ၊
ဖခင်နတ်မြတ်။ သဗ္ဗလောက စရိတော၊ အလုံးစုံသော လူ့ပြည်နတ်ပြည်
သို့ ကြွသွားနိုင်သော။ ဓမ္မေ၊ ကျင့်ဝတ်တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။
နာရဒေါ၊ နာရဒအမည်ရှိသော။ သစ္စနိက္ကမော၊ မချွတ်သော လုံ့လရှိ
သော။ ယောမဟာမုနိ၊ အကြင်ရသေ့မြတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
သောမဟာမုနိ၊ ထိုရသေ့မြတ်သည်။ ဂန္ဓမာဒနေ၊ ဂန္ဓမာဒန အမည်ရှိ
သော။ ဂိရိဝရေ၊ တောင်မြတ်၌။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။
တုဗ္ဗေ၊ သင်တို့သည်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဥတ္တမာဓမံ၊ မြတ်သည် ယုတ်သည်
ကို။ သစေ န ဇာနာထ၊ အကယ်၍ မသိကြကုန်အံ့။ ဂန္ဓာန၊ သွားကုန်
၍။ ဘူတာဓိပမေဝ၊ သင်တို့အဘသိကြားမင်းကိုသာလျှင်။ ပုစ္ဆထ၊
မေးကြလေကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ နာရဒေါ၊ နာရဒ
ရသေ့သည်။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။

ကောသိယ ရှင်ရသေ့ထံ သွားမေးကြ

ထိုသို့ သမီးတော်တို့ တင်လျှောက်သောစကားကို ကြား၍ အဘ
သိကြားမင်းသည် “ဤလေးယောက်သော နတ်သမီးတို့သည်လည်း ငါ
သမီးတော်ချည်းတည်း၊ အကယ်၍ ငါသည် ဤငါ့သမီးတော် လေးယောက်

တို့တွင် တစ်ယောက်သောသမီးသည် ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မြတ်၏ ဟု အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ ကြွင်းကုန်သော သမီးတို့သည် ငါ့ကို အမုက် ထွက်ကုန်လတ္တံ့။ ဤတရားကို ငါသည် ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ ဤငါ့သမီးတော်တို့ကို ဟိမဝန္တာ၌ ကောသိယ ရသေ့ အထံသို့ စေလိုက်အံ့။ ထို ကောသိယရသေ့ သည် ထိုနတ်သမီးတို့၏ ဘုရားကို ဆုံးဖြတ်စီရင်လတ္တံ့။” ဟုကြံ၍ “ငါသည် ချစ်သမီးတို့ အငြင်းအခုံတရားကို မဆုံးဖြတ်အံ့။ ဟိမဝန္တာ၌ ကောသိယ အမည်ရှိသော ရသေ့ သည်ရှိ၏။ ထိုကောသိယ ရသေ့ အား ငါသည် နတ်သုခဘုတ်ကို ပို့ စေအံ့။ ထိုကောသိယရသေ့ သည် သူတစ်ပါးအား မပေးလှူမူ၍ မစား၊ ပေးလှူ၍သာလျှင်စား၏။ ထိုသို့ ပေးလှူသော်လည်း ရွေးချယ်စိစစ်၍ ဂုဏ်ရှိသော သူတို့အားသာလျှင် ပေးလှူ၏။ သင်တို့လေးယောက်တို့တွင် အကြင်နတ်သမီးသည် ထိုကောသိယ ရသေ့ လက်မှ နတ်သုခဘုတ်ကိုရအံ့။ ထိုနတ်သမီးသည် မြတ်သည် ဖြစ်ပါ လတ္တံ့။” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို သမီးတော်တို့အား ကြားလိုရကား—

၂၂၃။ အသုပြဟာရညစရော မဟာမုနိ၊
 နာဒတံ ဘတ္တံ ဝရဂတ္ထေ ဘုဇ္ဇတိ။
 ဝိစေယျ ဒါနာနိ ဒဒါတိ ကောသိယော။
 ယဿာ ဟိ သော ဒဿတိ သာဝ သေယျသိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၃။ ဝရဂတ္ထေ၊ မြတ်သောကိုယ်ရှိသော ချစ်သမီးတို့။ ပြဟာရ ညစရော၊ တောကြီး၌ နေလေ့ရှိသော။ အသု၊ ဤအမည်ရှိသော။ မဟာ မုနိ၊ ကောသိယ ရသေ့ မြတ်သည်။ အဒတံ၊ သူတစ်ပါးအား မပေးလှူမူ ၍။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းကို။ န ဘုဇ္ဇတိ၊ မစား။ ဒတံ၊ ပေးလှူ၍သာလျှင်။ ဘုဇ္ဇတိ၊ စား၏။ ကောသိယော၊ ကောသိယ ရှင်ရသေ့ သည်။ ဝိစေယျ၊ ရွေးချယ်စိစစ်၍။ ဒါနာနိ၊ အလှူတို့ကို။ ဒဒါတိ၊ ပေးလှူ၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သော၊ ထိုကောသိယရသေ့ သည်။ ယဿာ၊ အကြင်နတ်သမီး အား။ ဒဿတိ၊ ပေးအံ့။ သာဝေ၊ ထိုနတ်သမီးသည်သာလျှင်။ သေယျာ၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ထိုသိကြားမင်းသည် ကောသိယ ရသေ့ အထံသို့ သမီးတော်တို့ ကို စေလိုက်ပြီးလျှင် မာတလိ နတ်သားကိုခေါ်၍ ထိုရသေ့ အထံသို့ စေလိုက် ပြန်လိုရကား—

၂၂၄။ အသု ဟိ ယော သမ္မတိ ဒက္ခိဏဒိသံ၊
 ဂင်္ဂါယ တီရေ ဟိမဝန္တပဿနိ။
 သကောသိယော ဒုလ္လဘပါနဘောဇနော၊
 ကဿ သုခံ ပါပယ ဒေဝသာရထိ-
 ဟူသော အခြားမရှိသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂၄။ ဒေဝသာရထိ၊ နတ်၏ရထားထိန်းဖြစ်သော။ မာတလိ၊ အမောင်မာတလိ နတ်သား။ အသု၊ ဤအမည်ရှိသော။ ယော ကာသိယော၊ အကြင်ကောသိယ ရသေ့သည်။ ဂင်္ဂါယ၊ ဂင်္ဂါမြစ်၏။ တီရေ၊ ကမ်းနား၌။ ဟိမဝန္တပဿနိ၊ ဟိမဝန္တာ၏နံပါး၌။ ဒက္ခိဏဒိသံ၊ တောင်အရပ်၊ မျက်နှာ၌။ သမ္မတိ၊ နေ၏။ သောကောသိယော၊ ထိုကောသိယ ရသေ့သည်။ ဒုလ္လဘပါနဘောဇနော၊ ရခဲသော ဘောဇဉ် အဖျော်ရှိ၏။ မာတလိ၊ အမောင် မာတလိ နတ်သား။ တံ၊ သင်သည်။ တဿ၊ ထိုကောသိယ ရသေ့အား။ သုခံ၊ နတ်သုခဘုတ်ကို။ ပါပယ၊ ပိုလှပါချေလော့။

နတ်သုခဘုတ် အလှခံရပြီ

မာတလိနတ်သားသည် နတ်သုခဘုတ်ကို ဆောင်ယူ၍ ကောသိယ ရသေ့အား ကပ်လှ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၂၅။ သ မာတလိ ဒေဝဝရေန ပေသိတော။
 သဟဿယုတ္တံ အသိရူယု သန္ဓနံ။
 သုခိပ္ပမေဝ ဥပါဂမ္မ အဿမံ၊
 အဒိဿမာနော မုနိ နော သုခံ အဒါသိ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၂၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဒေဝ ဝရေန၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။ ပေသိတော၊ စေအပ်သော။ သော မာတလိ၊ ထိုမာတလိနတ်သားသည်။ သဟဿယုတ္တံ၊ သိန္ဓောမြင်း တစ်ထောင်က၊ သော။ သန္ဓနံ၊ ရထားကို။ အဘိရူယု၊ တက်စီး၍။ သုခိပ္ပမေ၊ အလွန်
 F72(၅၅၀-ပဉ္စမ)

လျင်မြန်စွာလျှင်။ အာဏမံ၊ ကောသိယ ရသေ့ကျောင်းသို့။ ဥဂါဂမ္မ၊ အဒိဿမာနော၊ မထင်ရှားသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ မုနိနော၊ ကောသိယ ရသေ့အား။ သုခံ၊ နတ်သူဇာဘုတ်ကို။ အဒါသိ၊ လူလေ၏။

ကောသိယရသေ့သည် ထိုနတ်သူဇာဘုတ် ခွက်ကို ကိုင်၍ ရပ်လျက် လျှင် ထိုမာတလိနတ်သားအား အကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၂၂၆။ ဥဒဂ္ဂိ ဟုတ္တံ ဥပတိဋ္ဌတော ဟိ မေ၊
ပဘကံရံ လောကတမောနုဒုတ္တမံ။
သဗ္ဗာနိ ဘူတာနိ အဓိစ္စ ဝါသဝေါ၊
ကော နေဝ မေ ပါဏိသု ကိံ သု ဓောဒဟိ။

၂၂၇။ သန္တံပမံ သေတမတုလျဒဿနံ၊
သုစိံ သုခန္တံ ပိယရူပမဗ္ဗုကံ။
အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗံ မမ ဇာတု စက္ခုဘိ၊
ကာ ဒေဝတာ ပါဏိသု ကိံ သုဓောဒဟိ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့၏အပေါင်းကို ဆို၏။

၂၂၆။ ဘော၊ အချင်းတို့။ ဥဒဂ္ဂိ၊ ရေမီးကို။ ဟုတ္တံ၊ ပူဇော် အပ်သည် ဖြစ်၍။ လောကတမောနုဒံ၊ လောက၌ အမှိုက်ကို ဖျောက်တတ် သော။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ပဘကံရံ၊ နေမင်းကို။ ဟိ-သစ္စံ၊ အကယ် လျှင်။ မေ ငါသည်။ ဥပတိဋ္ဌတော၊ ရှိခိုးစဉ်။ သဗ္ဗာနိ၊ အလုံးစုံကုန် သော။ သူတာနိ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ အဓိစ္စ၊ လွန်၍။ ဝတ္တမာနော၊ ဖြစ်သော သူသည်။ ဝါသဝေါ၊ သိကြားလော။ ကောဝေ၊ အဘယ်သူသည်သာ လျှင်။ မေ ငါ၏။ ပါဏိသု၊ လက်တို့၌။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ သုခံ၊ နတ်သူဇာဘုတ်ကို။ သြဒဟိ နု၊ ထားဘိသနည်း။

၂၂၇။ သန္တံပမံ၊ ခရုသင်းနှင့် တူသော။ သေတံ၊ ဖွေးဖွေးဖြူ သော။ အတုလျဒဿနံ၊ အတုမရှိသော အဆင်းရှိသော။ သုစိံ၊ စင် ကြယ်စွာသော။ သုဂန္တံ၊ ကောင်းသောအနံ့ရှိသော။ ပိယရူပံ၊ နှစ်သက် ဖွယ်သော အဆင်းရှိသော။ အဗ္ဗုတံ၊ မမြစ်ဘူးမြဲသော။ ဇာတု၊ စင်စစ် သဖြင့်။ မမ၊ ငါ၏။ စက္ခုဘိ၊ မျက်စိတို့ဖြင့်။ အဒိဋ္ဌပုဗ္ဗံ၊ ဤဘဝတွင် မမြင်

ဖူးသော။ သုခံ၊ နတ်သုခဘုတ်ကို။ ကာ ဒေဝတာ၊ အဘယ်နတ်သား
သည်။ ပါဏိသု၊ ငါ၏လက်တို့၌။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ သြဒဟိ၊ ထား
ဘိသနည်း။

ထို့နောင်မှ မာတလိနတ်သားသည် ကောသိယ ရသေ့အား
အကြောင်းကို လျှောက်ရကား -

၂၂၀။ အဟံ မဟိန္ဒေန မဟေသိ ပေသိတော၊
သုခဘိဟာသိံ တုရိတော မဟာ။
ဇာနာသိမံ မာတလိ ဒေဝသာရထိ၊
ဘုဉ္ဇဿ ဘတ္တုတ္တမ မာဘိဝါရယိ။

၂၂၉။ ဘုတ္တာစ သာ ဒွါဒသ ဟန္တိ ပါပကေ၊
ခုဒ္ဓံ ပိပါသံ အရတိ ဒရက္ကမံ။
ကောဓူပနာဟဉ္စ ဝိဝါဒ ပေသုဏံ၊
သိတုဏှ တန္တိဉ္စ ရသုတ္တမံ ဣဒံ -

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၂၀။ မဟေသိ၊ မြတ်သော ကျေးဇူးတရားကို ရှာလေ့ရှိသော။
မဟာမုနိ၊ မြတ်သော ရှင်ရသေ့။ မဟိန္ဒေန၊ သိကြား နတ်မင်းသည်။
ပေသိတော၊ စေတော်မူအပ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တုရိတော၊
အဆောတလျှင်။ သုခ၊ နတ်သုခဘုတ်တို့ကို။ အဘိဟာသိံ၊ ရှေးရှု
ဆောင်၏။ ဒေဝသာရထိ၊ နတ်၏ ရထားထိန်း ဖြစ်သော။ မာတလိ၊ မာ
တလိနတ်သားဟူ၍။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဇာနာသိ၊ သိတော်မူလော့။
ဘုဉ္ဇဿ၊ မြတ်သော။ ဘတ္တံ၊ သုခဘုတ်ကို။ ဘုဉ္ဇဿ၊ ဘုဉ်းပေးတော်
မူပါလော့။ မာဘိဝါရယိ၊ မြစ်တော်မမူပါလင့်။

နတ်သြဇ၏စွမ်းအင်

၂၂၉။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ဘုတ္တာ၊ သုံးဆောင် အပ်သော။
သာ စ၊ ထို နတ်သုခဘုတ်သည်ကား။ ခုဒ္ဓံ၊ ထမင်းမွတ်ခြင်းကို လည်း
ကောင်း။ ပိပါသံ၊ ရေမွတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ အရတိံ၊ မမွေ့လျော်
ခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဒရက္ကမံ၊ ပူပန်ခြင်း ပင်ပန်းခြင်းကိုလည်းကောင်း။

ကောဓံ၊ အမ္ပက်ထွက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဥပနာဟဉ္စ၊ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဝိဝါဒံ၊ ငြင်းခုံခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ပေသုဏံ၊ ကုန်းတိုက် ချောပစ်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ သီတံ၊ အေးခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဥဏံ၊ အပူကို လည်းကောင်း။ တန္ဒိဉ္စ၊ ပျင်းရိခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဣတံ၊ ဤသို့။ ပါပကေ၊ ဒွါဒွသ၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကုန်သော။ ယုတ်မာကုန်သောမကောင်းကျိုးတို့ကို။ ဟန္တိ-ဟနတိ၊ ပယ်ဖျောက်တတ်၏။ ဣဒံ၊ ဤနတ်သုခဘုတ်သည်။ ရသုတ္တမံ၊ မြတ်သောအရသာတည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ကောသိယ ရသေ့သည် မိမိဆောက်တည်သော အကျင့်ဝတ်ကို ထင်ရှားပြလိုရကား—

၂၃၀။ န ကပ္ပတီ မာတလိ မယ ဘုဉ္ဇိတုံ၊
 ပုဗ္ဗေ အဒတာ ဣတိ မေ ဝတုတ္တမံ။
 နာစာပိ ကောသုမရိယပူဇိတံ၊
 အသံဝိဘာဂီ စ သုခံ န ဝိန္ဒတိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၃၀။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သား။ ပုဗ္ဗေ၊ မစားမိရှေ့အဖို့၌။ အဒတာ၊ မပေးလှူဘဲ။ မယံ၊ ငါ့အား။ ဘုဉ္ဇိတုံ၊ စားခြင်းငှာ။ န ကပ္ပတိ၊ မသင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မေ၊ ငါသည်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ဝတံ၊ ကျင့်ဝတ်ကို။ သမာဒိန္နံ၊ ဆောက်တည်အပ်၏။ ကောသုပိ၊ တစ်ယောက်တည်း စားခြင်းကိုလည်း။ န စ အရိယပူဇိတံ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် မချီးမွမ်း။ အသံ ဝိဘာဂီ စ၊ ဝေဖန်ခွဲခြမ်းလေ့မရှိသော သူသည်လည်း။ သုခံ၊ လူနတ် နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို။ နဝိန္ဒတိ၊ မရ။

ဤဂါထာကိုဆိုပြီး၍ “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားတို့သည် သူတစ်ပါး တို့အား မပေးလှူမူ၍ စားခြင်း၌ အဘယ်အပြစ်ကိုမြင်၍ ဤ ကျင့်ဝတ်ကို ဆောက်တည်တော် မူသနည်း” ဟု မာတလိနတ်သား မေးအပ်သည် ရှိသော် ထိုမာတလိနတ်သားအား ထိုအကြောင်းကို ကြားပြန်လိုရကား—

၂၃၁။ ထိ ဘာတကာ ယေဝိမေ ပါရဒါရိကာ၊
 မိတ္တဒ္ဓုနော ယေစ သပန္နိ သုဗ္ဗတေ။
 သဗ္ဗေဝ တေ မစ္ဆရိ ပဉ္စမာ ဓမာ၊
 တသ္မာ အဒတော ဥဒကံပိ နာသ္မိယေ။

၂၃၂။ သောဟိတ္ထိယာဝါ ပုရိသဿဝါ ပန၊
 ဒဿာမိ ဒါနံ ဝိဒုသမ္ပမ္ပဏ္ဍိတံ။
 သဒ္ဓါ ဝဒညူ ဣဓ ဝိတမစ္ဆရာ၊
 ဘဝန္တိ ဟေ တေ သုစိ သစ္စသမ္ပတာ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃၀။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သား။ ယေဣမေစ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ ထိဘာတကာ၊ မိန်းမတို့ကို ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်၏။ ယေစ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ ပါရဒါရိကာ၊ သူတစ်ပါးမယားကို ပြစ်မှားတတ်ကုန်၏။ ယေစ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ မိတ္တဒ္ဓုနော၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်ကုန်၏။ ယေစ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ သုဗ္ဗတေ၊ ကောင်းသောအကျင့်ရှိကုန်သော ရသေ့ ရဟန်းတို့ကို။ သပန္နိ၊ ကျိန်ဆဲရေရွတ်တတ်ကုန်၏။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မစ္ဆရိပဉ္စမာ၊ ဝန်တိုခြင်းလျှင် ငါးယောက်မြောက် ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အဓမာ၊ သူယုတ်မည်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ ဥဒကံပိ၊ ရေမျှကိုသော်လည်း။ အဒတော၊ သူတစ်ပါးအား မပေးလှူမူ၍။ နာသ္မိယေ၊ ငါမသုံးဆောင်။

၂၃၂။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သား။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဣတ္ထိယာဝါ၊ မိန်းမအားလည်းကောင်း။ ပုရိသဿ ဝါ၊ ယောက်ျားအား လည်းကောင်း။ ပန၊ စင်စစ်။ ဝိဒုသမ္ပမ္ပဏ္ဍိတံ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်သော။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူအံ့။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ သဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ ဝဒညူ၊ ကောင်းသော စကားကို သိ တတ် ကုန် သော။ ဝိတမစ္ဆရာ၊ ဝန်တိုခြင်းကင်းကုန်သော။ ဧတေ၊ ဤသူတို့သည်။ သုစိ၊ စင်ကြယ်ကုန်သည်လည်းကောင်း။ သစ္စသမ္ပတာ၊ သူမြတ်ဟူ၍ သမုတ်အပ်ကုန်သည်လည်းကောင်း။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ရှင်ရသေ့နှင့် နတ်သမီးများ

ထိုစကားကိုကြား၍ မာတလိနတ်သားသည် မထင်ရှားသော ကိုယ်ဖြင့် တည်၏။ ထိုခဏ၌ လေးယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ ရပ်လာကုန်၏။ သိရီနတ်သမီးသည် အရှေ့အရပ်၌ ရပ်၏။ အာသာနတ်သမီးသည် တောင်အရပ်၌ ရပ်၏။ သဒ္ဓါနတ်သမီးသည် အနောက်အရပ်၌ ရပ်၏။ ဟိရီနတ်သမီးသည် မြောက်အရပ်၌ ရပ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၃၃။ အထော မတာ ဒေဝဝရေန ပေသိတာ၊
ကညာ စတဿော ကနကတ္တ စူပမာ။
အာသာ စ သဒ္ဓါ စ သိရီ တတော ဟိရီ၊
တံ အဿမံ အာဂမုယတ္ထ ကောသိယော ။လ။

၂၃၇။ ယဿာဟမိစ္ဆာမိ သုခံ မဟာမုနိ၊
သော သဗ္ဗကာမေဟိ နရော ပမောဒတိ။
သိရီတိမံ ဇာနာဟိ ဇုဟတုတ္တမ၊
တံ မံ သုဓာယ ဝရပည ဘာဇယ—

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၃၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထော၊ ထို့နောင်မှ။ ဒေဝဝရေန၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။ မတာ၊ ခွင့်ပြုအပ်ကုန်သော။ ပေသိတာ၊ စေအပ်ကုန်သော။ ကနကတ္တစူပမာ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အရေရှိကုန်သော။ အာသာ စ၊ အာသာလည်းကောင်း။ သဒ္ဓါ စ၊ သဒ္ဓါလည်းကောင်း။ သိရီ စ၊ သိရီလည်းကောင်း။ တတော၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဟိရီ စ၊ ဟိရီလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတဿော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ ကညာ၊ နတ်သမီးတို့သည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်ကျောင်း၌။ ကောသိယော၊ ကောသိယ ရှင်ရသေ့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ အဿမံ၊ ထိုကျောင်းသို့။ အာဂမံ၊ လာကြကုန်၏။

၂၃၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုတေန၊ ဘင့်တယ်စံပယ်သော။ ဝဏ္ဏေန၊ အဆင်းဖြင့်။ အဂ္ဂိနော၊ မီး၏။ သိခါရိဝ၊ အလှုံကဲ့သို့။ စတုဒ္ဓိသာ၊ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌။ စာတုရော၊ တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်

သော။ စတသော၊ လေးယောက်ကုန်သော။ တာ ကညာ၊ ထိုနတ်သမီး
တို့ကို။ ဒွိသွာ၊ မြင်၍။ ကောသိယော၊ ကောသိယရှင်ရသေ့သည်။ သဗ္ဗော
ပရမပုမောဒိတော၊ အလုံးစုံ အကြွင်းမရှိ ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ မာ-
တလိနော၊ မာဘလိနတ်သား၏။ သမ္မုခါ၊ မျက်မှောက်၌လျှင်။ ဣတိ-
ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆိုလေ၏။

၂၃၅။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ ပုရိမံဒိသံ၊ အရှေ့
မျက်နှာ၌။ ပဘာသိ၊ ထွန်းတောက်ပ၏။ ကာ၊ အဘယ်သူနည်း။ အလက-
တာ၊ တန်ဆာဆင်သည်ဖြစ်၍။ တာရဝရာ၊ ကြယ်တကာတို့ထက် မြတ်
သော။ သြသဓိ၊ သောက်ရှူးကြယ်နှင့် တူ၏။ ကဉ္စနဝေလ္လဝိဂ္ဂဟေ၊ ရွှေ
ရုပ်ကဲ့သို့ ကိုယ်ရှိသော။ ဒေပတေ၊ နတ်သမီး။ တံ၊ သင့်ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊
ငါမေး၏။ တံ၊ သင်သည်။ ကတမာ၊ အဘယ်မည်သော။ ဒေဝတာ၊ နတ်
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ တံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အာစိက္ခ၊
ကြားလော။

သိရီနတ်သမီး

၂၃၆။ ဝရပည၊ မြတ်သော ပညာရှိတော်မူသော ရှင်ရသေ့။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သိရီ၊ သိရီ အမည်ရှိသော။ ဒေဝီ၊ နတ်သမီး
တည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ မနုဇေတိ၊ လူတို့သည်။ ပူဇိဘာ၊ ပူဇော်
အပ်ကုန်၏။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ အပါပသတ္တုပ နိသေဝိတာ၊ မြတ်
သော သတ္တဝါတို့သည်သာ မှီဝဲဆည်းကပ်အပ်ကုန်၏။ သုခာဝိဝါဒေန၊
သုခဘုတ် အငြင်းအခုံကြောင့်။ တဝန္တိ၊ အရှင်ဘုရား အထံတော်သို့။
အာဂတာ၊ လာရောက်ပါကုန်၏။ တံ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်
ကို။ သုခာယံ၊ သုခဘုတ်ကို။ ဘာဇယ၊ ပေးတော်မူပါလော့။

၂၃၇။ မဟာမုနိ၊ မြတ်သောရှင်ရသေ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ယဿနရဿ၊ အကြင်သူ၏။ သုခံ၊ နတ်သုခဘုတ်ကို။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလို
ရှိ၏။ သောနရော၊ ထိုသူသည်။ သဗ္ဗကာမေဟိ၊ အလုံးစုံသော အလိုဆန္ဒ
တို့ဖြင့်။ ပမောဒတိ၊ မွေ့လျော်၏။ ဇုဟတံ၊ မီးပူဇော်သောသူတို့ထက်။
ဥတ္တမ၊ မြတ်တော်မူသော။ အရှင်ရသေ့။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သိရီတိ၊ သိရီ
နတ်သမီးဟူ၍။ ဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော့။ ဝရပည၊ မြတ်သော ပညာ

ရှိုတော်မူသော ရှင်ရသေ့။ တံ တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သုဇာယံ၊ သုဇာဘုတ်ကို။ ဘာဇယ၊ ပေးတော်မူပါလော့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ကောသိယရသေ့သည် ထို သိရီ နတ်သမီး၏ စကားကို ပယ်လိုရကား—

၂၃၈။ သိပ္ပေန ဝိဇ္ဇာစရဏေန ဗုဒ္ဓိယာ၊
နရာ ဥပေတာ ပဂုဏာ သကမ္မုနာ။
တယာ ဝိဟိနာ နလဘန္တိ ကိဉ္ဇနံ၊
တယိဒံ နသာဓု ယဒိဒံ တယာ ကတံ။

၂၃၉။ ပဿာမိ ပေါသံ အလသံ မဟဂ္ဂသံ၊
သုဒုက္ကုလိနံပိ အရူပိ မံ နရံ။
တယာနုဂုတ္တောသိရိဇာတိမာမပိ၊
ပေသေတိဒါသံဝိယဘောဂဝါသုခိ။

၂၄၀။ တံ တံ အသစ္စံ အဝိဘဇ္ဇသေဝိနိံ၊
ဇာနာမိ မူဠံ ဝိဒုရာနု ပါတိနိံ။
န တာဒ္ဓိသိ အရဟတိ အာသနုဒကံ၊
ကုတော သုဇာ ဂစ္ဆန မယု ရုစ္စသိ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃၈။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ သိပ္ပေန၊ ဆင် မြင်း အစရှိသော အတတ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝိဇ္ဇာစရဏေန၊ ဗေဒင်သုံးပုံဟု ဆိုအပ်သော အတတ်သီလနှင့် လည်းကောင်း။ ဗုဒ္ဓိယာ၊ ပညာနှင့် လည်းကောင်း။ ပဂုဏာသကမ္မုနာ၊ အားထုတ်အပ်သော မိမိအမှုနှင့် လည်းကောင်း။ ဥပေတာ၊ ပြည့်စုံကုန်သော။ နရာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ လဘန္တိ၊ ရကုန်၏။ တယာ၊ သင်သည်ကား။ ဧတေဟိ၊ ထိုအတတ် အစရှိသည်တို့မှ။ ဝိဟိနာ၊ ကင်း၍။ ကိဉ္ဇနံ၊ စိုးစဉ်းမျှသော ဥစ္စာကို။ န လဘန္တိ၊ မရကုန်။ တယာ၊ သင်သည်။ ယံ ဣဒံ၊ အကြင်အမှုကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။ တယာ၊ သင်သည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ တံ ဣဒံ၊ ထိုအမှုသည်။ န သာဓု၊ မကောင်း။

၂၃၉။ ပေါသံ၊ ပေါသဟုဆိုအပ်သော။ အလသံ၊ ပျင်းရိသော။
မဟဋ္ဌသံ၊ အစားကြီးသော။ သုဒုက္ခလိနံပိ၊ အမျိုးယုတ်သည်လည်း ဖြစ်
သော။ အရူပိမံ၊ အဆင်းမလှသည်ဖြစ်သော။ နရံ၊ သတ္တဝါကို။ ပဿာမိ၊
ငါမြင်၏။ တယာ၊ သင်သည်။ အနုဂုံတ္ထော၊ စောင့်ရှောက်အပ်သော။
သိရိ၊ ဘုန်းကျက်သရေရှိသော။ ဇာတိမာအပိ၊ အမျိုးမြတ်သည်လည်း ဖြစ်
သော။ ဘောဂဝါ၊ ဥစ္စာရှိသော။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းရှိသော။ နရော၊
သတ္တဝါကို။ ဒါသံ ဝိယ၊ ကျွန်ကိုကဲ့သို့။ ပေသေတိ၊ စေ၏။

၂၄၀။ တံ-တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ အသုစုံ၊ သစ္စာမစောင့်သော။
အဝိဘဇ္ဇံသေဝိနိံ၊ ဝေဖန်ခွဲခြမ်း၍ ဆည်းကပ်လေ့မရှိသော။ မုဋ္ဌံ၊ မိုက်မဲ
တွေဝေသော။ ဝိဒူရာနုပတိနိံ၊ ပညာရှိကို မဆည်းကပ်တတ်သော။ တံ၊
သင့်ကို။ ဇာနာမိ၊ ငါသိ၏။ တာဒိသိ၊ သင်ကဲ့သို့သောသူသည်။ အာသ-
နုဒတံ၊ နေရာရေသို့မျှလည်း။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။ သုခာ၊ နတ်သုခာ
ဘုတ်ကို။ ကုတော အရဟတိ၊ အတိမှာထိုက်အံ့နည်း။ မယံ၊ ငါသည်။
တံ၊ သင့်ကို။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။

အာသာနတ်သမီး

ထိုသိရိနတ်သမီးသည် ထိုအရပ်၌သာလျှင် ကွယ်လေ၏။ ထိုနောင်မှ
အာသာနတ်သမီးနှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား—

၂၄၁။ ကာ သုက္ကဒါဌာ ပဋိမုက္ကကုဏ္ဍလာ၊
စိတ္တင်ဒါ ကမ္မုဝိမဋ္ဌဓာရိနိ။
ဩသိတ္တဝိဏ္ဏံ ပရိဒယ သောဘသိ၊
ကုသဂ္ဂိ ရတ္တံ အပိဋ္ဌယ မဉ္ဇရိ။
၂၄၂။ မိဂီဝ ဘန္တာ သရစာပဓာရိနာ၊
ဝိရာဓိတာ မန္ဒမိဝ ဥဒိက္ခသိ။
ကော တေ ဒုတိယော ဣမ မန္ဒလောစနေ၊
န ဘာယသိ ကေကာ ကာနနေ ဝနေ -
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၄၁။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ သုက္ကဒါဌာ၊ ဖြူစင်စွာသော သွား
ရှိသော။ ပဋိမုက္ကကုဏ္ဍလာ၊ ပတ္တမြားနားတောင်းဝတ်သော။ စိတ္တင်ဒါ၊
F73(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ဆန်းကြယ်သော ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထသော။ ကမ္မုဝိမဋ္ဌ-
ဓာရိနိ၊ အလွန်ပြေပြစ်သော ရွှေတန်ဆာလှည်း ဆင်ထသော။ တံ၊ သင်
ကား။ ကာ၊ အဘယ်သူနည်း။ သြသိတ္တဝဏ္ဏံ၊ သွန်းလောင်းအပ်သော ရေ
အယဉ်အဆင်းနှင့်တူသော နတ်ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးကို။ ပရိဒယ၊ ဝတ်ရုံ၍။ ကုသဂ္ဂိ၊
သမန်းမြက်မီးလျှံကဲ့သို့။ ရတ္တံ၊ နိသော။ မဉ္ဇရိံ၊ အင်နှင့်တကွသော အသောက
ပန်းကုံးကို။ အပိဋ္ဌယ၊ ပန်ဆင်၍။ သောဘသိ၊ တင့်တယ်၏။

၂၄၂။ မန္တလောစနေ၊ ညှင်းညှင်းသာယာ ပြုံးရယ်၍ ကြည့်တတ်
သော။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ သရစာပဓာရိနာ၊ မုဆိုးသည်။ ဝိရာဇိတာ၊
မြားဖြင့်ပစ်၍ ချွတ်ယွင်းသော။ မိဂိ၊ သခင်မသည်။ ဘန္တော၊ တုန်လှုပ်
လျက်။ ဥဒိက္ခသိ ဣဝ၊ ကြည့်သကဲ့သို့။ တံ၊ သင်သည်။ မန္တမိဝ၊ ပြုံးရယ်
သကဲ့သို့ ဖြစ်၍။ ဥဒိက္ခသိ၊ ကြည့်၏။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ တေ၊ သင်၏။
ဒုတိယာ၊ အဖော်ကား။ ကာ၊ အဘယ်သူနည်း။ ကာနုနေ ဝနေ၊ ဘော
ကြီး၌။ ကေိကာ၊ တစ်ယောက်အထီးတည်း။ န ဘာယသိ၊ သင် မကြောက်
လော့။

ထို့နောင်မှ အာသာနတ်သမီးသည် မိမိလာသော အကြောင်းကို
ရသေ့အား ကြားလျှောက်လိုရကား—

၂၄၃။ န မေ ဒုတိယော ဣဓမတ္ထိ ကောသိယ၊
မသက္က သာရပုတဝမ္ပိ ဒေဝတာ။
အာသာ သုဓာသာယ တဝန္တိမာဂတာ၊
တံ မံ သုဓာယ ဝရပည ဘာဇယ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၃။ ကောသိယ၊ ကောသိယရှင်ရသေ့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။
မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒုတိယော၊ အဖော်သည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ။ မသက္က-
သာရပုတဝ၊ တာပတိသာ နတ်ရွာ၌ဖြစ်သော။ ဒေဝတာ၊ နတ်သမီး
သည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်၏။ အာသာ၊ အာသာအမည်ရှိသော အကျွန်ုပ်သည်။
သုဓာသာယ၊ နတ်သုဓာဘုတ်ကို အလိုရှိသောကြောင့်။ တဝန္တိ၊ အရှင်
ဘုရားအထံသို့။ အာဂတာ၊ လာရောက်ပါ၏။ ဝရပည၊ မြတ်သောပညာ

ရှိတော်မူသော ရှင်ရသေ့ ။ တံ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့် ။ မံ၊ မမ၊ အကျွန်ုပ်
အား ။ သုခာယ၊ နတ်သုခာဘုတ်ကို ။ ဘာဇယ၊ သနားတော်မူလော့ ။

ထို အာသာနတ်သမီးစကားကို ကြား၍ ကောသိယရသေ့သည်
သင်သည် အကြင်သူကို နှစ်သက်၏၊ ထိုနှစ်သက်သော သူအားသာလျှင်
တောင့်တခြင်း အကျိုးကို ပြီးစေသဖြင့် အလိုအသာကို ပေးသတတ်၊
အကြင်သူကို သင်သည် မနှစ်သက်၊ ထိုမနှစ်သက်သော သူအား အလို
အာသာကို မပေး၊ သင်သည် အညီအမျှဖြစ်ခြင်းမရှိ၊ အညီအမျှကို ဖျက်
ဆီးတတ်၏ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပြလိုရကား—

၂၄၄။ အာသာယ ယန္တိဝါဏီဇာ ဓနေသိနော၊
နာဂံ သမာရုယု ပရေန္တိ အဏ္ဏဝေ။
တေ တတ္ထ သိဒန္တိအထောပိ ကေဒါ၊
ဇိနဓနာ ဇန္တိ ဝိနဋ္ဌမာဂတာ ။လ။

၂၄၅။ အာသာ ဝိသံ ပါဒိက သမ္မတာ ဣမေ၊
အာသေ သုခာသံ ဝိနယဿု အတ္တနိ။
န တာဒိသိ အရဟတိ အာသန္နဒကံ၊
ကုတော သုခာ ဂစ္ဆသိ န မယု ရုစ္စသိ—

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၄၄။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ဓနေသိနော၊ ဥစ္စာကိုရှာကုန်သော။
ဝါဏီဇာ၊ ကုန်သည်တို့သည်။ အာသာယ၊ အလိုအသာကြောင့်။ ယန္တိ၊
သွားကုန်၏။ အဏ္ဏဝေ၊ သမုဒ္ဒရာ၌။ နာဂံ၊ လှေသင်္ဘောကို။ သမာရုယု၊
စီးကုန်၍။ ပရေန္တိ၊ သွားကုန်၏။ တေ၊ ထိုကုန်သည်တို့သည်။ တတ္ထ၊
ထိုသမုဒ္ဒရာ၌။ သိဒန္တိ၊ နှစ်ကုန်၏။ အထောပိ၊ ထိုမြို့လည်း။ ကေဒါ၊
တစ်ရံတစ်ခါ၌။ ဇိနဓနာ၊ ဥစ္စာရှုံးကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဇန္တိ၊ လာရကုန်၏။
ဝိနဋ္ဌ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ အာဂတာ၊ ရောက်ကုန်၏။

၂၄၅။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ကဿကာ၊ လယ်လုပ်သော သူတို့
သည်။ အာသာယ၊ အလိုအသာကြောင့်။ ခေတ္တာနိ၊ လယ်တို့ကို။
ကသန္တိ၊ ထွန်ကုန်၏။ ဗိဇာနိ၊ မျိုးစေ့တို့ကို။ ဝပန္တိ၊ စိုက်ပျိုးကုန်၏။ ဥပါ-

ယသော၊ အကြောင်းဖြင့်။ ကိစ္စံ၊ အမှုကိစ္စကို။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ ဤ
 တိနိပါတေန ဝါ၊ လေဆိုးဖျက်ခြင်း ကြွက်ခဲခြင်း၊ နွံကျခြင်း၊ ကျေးကိုက်
 ခြင်း၊ ငမြောင်တောင်ကျခြင်း၊ ပိုးကျခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း။ အဝုဋ္ဌိ-
 တာယ ဝါ၊ မိုးခေါင်သဖြင့် လည်းကောင်း။ တေ၊ ထိုလယ်လုပ်သော
 သူတို့သည်။ တတော၊ ထိုကောက်စပါးမှ။ ကိဉ္စိ၊ အနည်းငယ်သော။
 ဖလာဂမံ၊ စပါးသီးကို။ န ဝိန္ဒန္တိ၊ မရကုန်။

၂၄၆။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ အတ္တကာရာနိ၊ မိမိသည် ပြုအပ်သော
 ယောက်ျား အမှုတို့ကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ ဘတ္တုသု၊ အရှင်သခင်တို့၏။
 ကရောန္တိ၊ အမှုထမ်းကုန်၏။ သုခေသိနော၊ စီးပွားချမ်းသာကို ရှာလေ့
 ရှိကုန်သော။ နရာ၊ လူတို့သည်။ အာသံ၊ အလိုအာသာကို။ ပုရက္ခတွာ၊
 ရှေ့သွားပြု၍။ ကရောန္တိ၊ မင်းမှုထမ်းကုန်၏။ တေနရာ၊ ထိုလူတို့သည်။
 ဘတ္တုရတ္တာယ၊ အရှင်သခင်အကျိုးငှာ၊ အတိဂဋ္ဌိတာ၊ ရန်သူတို့သည် နှိပ်
 စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ကိဉ္စန္၊ အနည်းငယ်သော ဥစ္စာ
 ကိုမျှ။ အလဒ္ဓါ၊ မရမူ၍။ ဒိသာ၊ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်တို့သို့။ ပနယန္တိ၊
 ထိုမှ ဤမှ ပြေးဝင်ကုန်၏။

၂၄၇။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ သုခေသိနော၊ ချမ်းသာကို ရှာလေ့
 ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ခညဇ္ဇ၊ စပါးကို လည်းကောင်း။ ခနဇ္ဇ၊ ဥစ္စာ
 ကိုလည်းကောင်း။ ဉာတကေ စ၊ အဆွေအမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း။
 ဇဟိတွာ၊ စွန့်၍။ အာသာယ၊ တဏှာ အာသာကြောင့်။ သဂ္ဂါဓိဂမနာ၊
 နတ်ရွာကို ရလိုသည်ဖြစ်၍။ လူခံ၊ ဆင်းရဲကြုံငြင်သော။ တပံပိ၊ ပဉ္စာတပ
 အစရှိသော အကျင့်ကိုလည်း။ စိရတရံ၊ အလွန်ကြာမြင့်စွာ။ တပန္နိ၊ ကျင့်
 ကုန်၏။ တေ၊ ထိုပဉ္စာတပ အစရှိသောအကျင့် ကျင့်ကုန်သော သူတို့
 သည်။ ကုမဂ္ဂံ၊ မကောင်းသောခရီးသို့။ အာရုယျ၊ တက်၍။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်
 လေးပါးကို။ ပူရေန္တိ၊ ပြည့်စေကုန်၏။

၂၄၈။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ဣမေ၊ ဤ သတ္တဝါတို့သည်။ အာ-
 သာယ၊ တဏှာအာသာကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လေးပါးသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊
 သွားရကုန်၏။ အာသာ၊ အာသာအမည်ရှိသော သင့်ကို။ ဝိသံဒိဝါက-
 သမ္ပတာ၊ ချွတ်ယွင်းသောစကားကို ဆိုတတ်၏ဟု သမုတ်အပ်၏။ အာသေ၊

အာသာနတ်သမီး။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ သုခာယ၊ နတ်သုခာဘုတ်ကို။ ဝိန
ယဿ၊ စွန့်လော့။ တာဒိသိ၊ သင်ကဲ့သို့သောသူသည်။ အသန္နဒကံပိ၊ နေရာ
ရေကိုမျှလည်း။ နံ အရဟတိ၊ မထိုက်။ သုခာ၊ နတ်သုခာဘုတ်
သည်ကား။ ကုတော အရဟသိ၊ အတိမှာထိုက်အံ့နည်း။ မယံ၊ ငါသည်။
တံ၊ သင့်ကို။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ ဂစ္ဆ၊ သင်သွားလေလော့။

သဒ္ဓါ နတ်သမီး

ထိုအာသာ နတ်သမီးသည်လည်း ထိုကောသိယ ရသေ့သည် ပယ်
အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်လေ၏။ ထိုနောင်မှ သဒ္ဓါနတ်
သမီးနှင့်တကွ စကား ပြောပြန်လို့ရကား -

၂၄၉။ ဒဒ္ဓလ္လမာနာ ယသသာ ယသဿိနိ၊
ဇီဃညနာမ ဝုယနံ ဒိသံပတိ။
ပုစ္ဆာမိ တံ ကဉ္စန ဝေလ္လိဝိဂ္ဂဟေ၊
အာစိက္ခမေ တံ ကတမာသိ ဒေဝတေ -

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄၉။ ကဉ္စနဝေလ္လိဝိဂ္ဂဟေ၊ ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်ရှိသော
နတ်သမီး။ ဒဒ္ဓလ္လမာနာ၊ ထွန်းတောက်ပသည်ဖြစ်၍။ ယသသာ၊ အခြံ
အရံဖြင့်။ ယသဿိနိ၊ များသော အခြံအရံရှိသော။ ဇီဃညနာမဝုယနံ၊
အနောက်ဟူ၍ ယုတ်သောအမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်အပ်သော။ ဒိသမ္ပတိ၊
အရပ်မျက်နှာ၏ အကြီးအကဲဖြစ်သော။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ တံ၊ သင်
သည်ကား။ ကာ၊ အဘယ်မည်သောသူနည်း။ တံ၊ သင့်ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊
ငါမေး၏။ တံ၊ သင်သည်။ ကတမာ၊ အဘယ်မည်သော နတ်သမီးသည်။
အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ အာစိက္ခ၊ ကြားလော့။

ထိုနောင်မှ ထိုသဒ္ဓါ နတ်သမီးသည် ထိုကောသိယ ရသေ့အား
အကြောင်းကို ကြားလျှောက်လို့ရကား....

၂၅၀။ သဒ္ဓါဟ ဒေဝ မနုဇေဟိ ပုဇိတာ၊
အပါပသတ္တုပနိဒေ ဝိနိ သဒါ။
သုခာ ဝိဝါဒေနတဝန္တိမာဂတာ၊
တံ မံ သုခာယ ဝရပည ဘာဇယ -

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅၀။ ဝရပည၊ မြတ်သော ပညာရှိတော်မူသော ရှင်ရသေ့။
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါအမည်ရှိ၏။ ဒေဝမနုဇေဟိ၊ နတ်လူ
 တို့သည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ပူဇိတာ၊ ပူဇော်အပ်ကုန်၏။ အပါပ
 သတ္တုပနိသေဝိနိ၊ မြတ်သောသတ္တဝါတို့သည် ဆည်းကပ်အပ်၏။ ငရပည၊
 မြတ်သော ပညာရှိတော်မူသော အရှင်ရသေ့။ သုဓာဝိဝါဒေန၊ နတ်
 သုဓာဘုတ်ကို ရသင့် မရသင့် အငြင်းအခုံကြောင့်။ တဝန္တိ၊ အရှင်ဘုရား
 ၏ အထံသို့။ အာဂတာ၊ လာရောက်ပါ၏။ တံတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မံ၊
 အကျွန်ုပ်ကို။ သုဓာယ၊ နတ်သုဓာဘုတ်ကို။ ဘာဇယ၊ ပေးတော်မူပါ
 လော့။

ထိုအခါ ကောသိယရသေ့သည် ထိုသဒ္ဓါနတ်သမီးကို ပယ်လိုရ
 ကား....

၂၅၁။ ဒါနံ ဒမံ စာဂ မထောပိ သံယမံ၊
 အာဒါယ ကရောန္တိ ဟေကဒါ။
 ထေယျံ မုသာ ကုဋမထောပိ ပေသုဏံ၊
 ကရောန္တိ ဟေကေန ပုန ဝိစ္စုတာတယာ။

၂၅၂။ ဘရိယာသုပေါသောသဒိသိသု ပေက္ခဝါ၊
 သီလူပပန္နာသုပတိဗ္ဗတာသုပိ။
 ဝိနေတွာန ဆန္တံ ကုလိတ္ထိယာသုပိ၊
 ကရောသိ သဒ္ဓံ ပုန ကုမ္ဘဒါသိယာ။

၂၅၃။ တုမေဝ သဒ္ဓေ ပရဒါရသေဝိနိ၊
 ပါပံ ကရောသိ ကုသလမ္ပိ နိရိဇ္ဈသိ။
 န တာဒိသိ အရဟတိ အာသန္နဒကံ၊
 ကုတောသုဓာ ဂစ္ဆ န မယျရုစ္စသိ....

ဟူသော သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၅၁။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ဒါနံ၊ ပေးလှူခြင်းကို လည်း
 ကောင်း။ ဒမံ၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းကိုလည်းကောင်း။ စာဂံ၊ စွန့်ကြဲခြင်း
 ကိုလည်းကောင်း။ အထောပိ၊ ထိုမြို့လည်း။ သံယမံ၊ သီလကို စောင့်ခြင်း
 ကို လည်းကောင်း။ အာဒါယ၊ အကြောင်းပြု၍။ သဒ္ဓါယ၊ ယုံကြည်

သဖြင့်။ ဧကေ၊ အချို့သောသူတို့သည်။ ဧကဒါ၊ တစ်ရံတစ်ခါ၌။
ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်၏။ တယာ၊ သင်သည်။ ဝိစ္စုတာ၊ ရွှေ့လျားစေအပ်ကုန်
သော။ ဧကေ၊ အချို့သောသူတို့သည်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ထေယျံ၊ ခိုးဝှက်
ခြင်းကို လည်းကောင်း။ မုသာ၊ ချွတ်လွှဲသောစယားကို လည်းကောင်း။
ကုဒုံ၊ ချိန်စဉ်းလဲ အသပြာစဉ်းလဲကို လည်းကောင်း။ အထောပိ၊ ထိုမြို့
လည်း ပေသုဏံ၊ ချောပစ်သော စကားကိုလည်းကောင်း။ ကရောန္တိ
ပြုကုန်၏။

၂၅၂။ ဒေဝတာ၊ နတ်သမီး။ ပေက္ခဝါ၊ တဏှာနှင့်တကွသော။
ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ သဒိသိသု၊ အမျိုးအနွယ် စသည်ဖြင့်၊
တူကုန်သော။ သီလူပပန္နာသု၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ပတိဗ္ဗဘာသု၊
လင်ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ဘရိယာသုပိ၊ မိမိမယားတို့၌ လည်း
ကောင်း။ ကုလိတ္ထိယာသုပိ၊ အမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမတို့၌ လည်း
ကောင်း။ ဆန္ဒံ၊ တပ်စွန်းခြင်းဆန္ဒကို။ ဝိနေတွာန၊ စွန့်၍။ ပုန၊ တစ်ဖန်။
ကုမ္ဘဒါသိယာ၊ ကျွန်မ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သဒ္ဓံ၊ ယုံကြည်ခြင်းကို။
ကရောသိ၊ ပြု၏။

၂၅၃။ သဒ္ဓေ၊ သဒ္ဓါနတ်သမီး။ တုမေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။
ပရဒါသေဝိနီ၊ သူတစ်ပါးမယားကို သွားလာစေတတ်၏။ တံ၊ သင်
သည်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ကို။
နိရိဇ္ဇသိ၊ အလိုမရှိ။ တာဒိသိ၊ သင်ကဲ့သို့သောသူသည်။ အာသန္နဒကံ၊
နေရာရေကဲ့မျှလည်း။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။ သုခာ၊ နတ်သုခာဘုတ်
သည်ကား။ ကုဘော အရဟသိ၊ အဘယ်မှာ ထိုက်အံ့နည်း။ မယံ၊ ငါ
သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ ဂစ္ဆ၊ သွားလော့။

ဟိရီနတ်သမီး

ကောသိယ ရသေ့သည် ထို သဒ္ဓါနတ်သမီးကို ဤသတ္တဝါတို့သည်
တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ စကားကို ယုံကြည်၍ ထိုသို့သော အမှုကို
ပြုသည်ရှိသော် ပြုအပ်သောအမှုထက် မပြုအပ်သောအမှုကိုလျှင် အလွန်
များစွာ ပြုကုန်၏။ ထိုထိုအလုံးစုံကို သင်သည် ပြုစေအပ်သည်မည်၏ဟု
ဆိုလှတ်သော် ထို သဒ္ဓါနတ်သမီးသည် ထို အရပ်၌သာလျှင် ကွယ်လေ၏။

ကောသိယ ရသေ့သည်လည်း မြောက်အရပ်၌တည်သော ဟိရီနတ်သမီး နှင့်တကွ စကား ပြောပြန်လိုရကား—

၂၅၄။ ဇိဃညရတ္တိံ အရုဏသ္မိမူဟတေ၊
ယာ ဒိဿတိ ဥတ္တမ ရူပဝဏ္ဏိနီ။
တထူပမာမံ ပဋိဘာတိ ဒေဝတေ၊
အာစိက္ခ မေ တံ ကတမာသိ အစ္ဆရာ။

၂၅၅။ ကာဠော နိဒါဗေရိစ အဂ္ဂိဇာရိဝ၊
အနိလေရိတာ လောဟိတပတ္တမာလိနီ။
ကာ တိဋ္ဌသိ မန္တ မိဂါဝ လောကယံ၊
ဘာသေ သမာနာဝ ဂီရံ မုဉ္ဇသိ—

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၂၅၄။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ဇိဃညရတ္တိံ ၊ မိုးသောက်ယံ၌။ အရုဏသ္မိံ ၊ နေအရုဏ်သည်။ ဥဟတေ၊ တက်လတ်သော်။ ဥတ္တမရူပ-ဝဏ္ဏိနီ၊ မြတ်သော ကိုယ်အဆင်းကိုဆောင်သော။ ယာ၊ အကြင် အရှေ့ အရပ်၌တည်သော နတ်သမီးနှင့်တူသော နတ်သမီးသည်။ ဒိဿတိ၊ ထင်၏။ အာစိက္ခ၊ ဤအရပ်၌တည်သော နတ်သမီးသည်။ တထူပမာ၊ ထို အရှေ့ အရပ်၌တည်သော နတ်သမီးနှင့် တူသည်ဖြစ်၍။ ပဋိဘာသိ၊ ထင်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ အာစိက္ခ၊ ကြားလော့။ တံ၊ သင်သည်။ ကတမာ၊ အဘယ်မည်သော။ အစ္ဆရာ၊ နတ်သမီးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။

၂၅၅။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ နိဒါဗေ၊ နွေကာလ၌။ ကာဠော-ရိဝ၊ ညိုသောနွယ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ အနိလေရိတာ၊ လေညင်းခတ်အပ်သော။ အဂ္ဂိဇာလာရိဝ၊ မီးလျှံကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ လောဟိတပတ္တမာလိနီ၊ နီသော အရွက် ရှိသော ပန်းကို ပန်ဆင်သည် ဖြစ်၍။ မန္တမိဂါဣဝ၊ သမင်ငယ်ကဲ့သို့။ လောကယံ၊ ကြည့်လျက်။ တိဋ္ဌသိ၊ တည်သည်ကား။ ကာ၊ အဘယ်သူနည်း။ ဘာသေသမာနာဝ၊ ငါနှင့် စကားပြောလိုသည်ဖြစ်လျက်လျှင်၊ ဂီရံ၊ စကားကို။ န မုဉ္ဇသိ၊ မလွတ်။ ထို့နောက်မှ ဟိရီနတ်သမီးသည် ထို ကောသိယ ရသေ့ အား အကြောင်းကို ကြားလျှောက်လိုရကား—

၂၅၆။ ဟိရာဟ ဒေဝီမနုဇေဟိ ပူဇိတာ၊
 အပါပ သတ္တပ နိသေဝိနီ သဒါ။
 သုခာဝိဝါဒေန တဇန္တိမာဂတာ၊
 သာဟံ န သက္ကောမိ သုဓမ္မိ ယာစိတုံ။
 ကောဝိန ရူပါဝိယ ယာစနိတ္ထိယာ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅၆။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဟိရီ၊
 ဟိရီအမည်ရှိသော နတ်သမီးတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဒေဝနုဇေဟိ၊
 နတ်လူတို့သည်။ ပူဇိတာ၊ ပူဇော်အပ်ကုန်၏။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။
 အပါပသတ္တပနိသေဝိနီ၊ မြတ်သောသတ္တဝါတို့ကိုသာ ဆည်းကပ်လေ့ရှိ၏။
 သုခာဝိဝါဒေန၊ နတ်သုခဘုတ်ကို ရသင့်၊ မရသင့် အငြင်းအခုံ ရှိသော
 ကြောင့်။ တဇန္တိ၊ အရှင်ဘုရား၏အထံသို့။ အာဂတာ၊ လာရောက်ပါ
 ၏။ သာ အဟံ၊ ထို အကျွန်ုပ်သည်။ သုဓမ္မိ၊ နတ်သုခဘုတ်ကိုလည်း။
 ယာစိတုံ၊ ဘောင်းခြင်းငှာ။ န သက္ကောမိ၊ မဝံ့ပါ။ ဣတ္ထိယာ၊ မိန်းမ၏။
 ယာစနာ၊ တောင်းခြင်းသည်။ ကောပိနရူပါဝိယ၊ အရှက်မရှိသည်နှင့်
 တူ၏။

ထို ဟိရီနတ်သမီး ကြားလျှောက်သောစကားကို ကြား၍ ကောသိယ
 ရသေ့သည် ထို ဟိရီနတ်သမီးအား ချီးမွမ်းသဖြင့် နတ်သုခဘုတ်ကို
 ပေးလိုရကား—

၂၅၇။ ဓမ္မေန ဉ္ဇယေန သုဝတ္ထေ လဇ္ဇသိ၊
 ဒေသော ဟိ ဓမ္မော နဟိ ယာစနာ သုခာ။
 တံ တံ အယာစန္တိ မဟံ နိမန္တယေ၊
 သုခာယ ယဉ္ဇိစ္ဆသိ ဓမ္မိ တေ။

၂၅၈။ သာ တံမယာ အဇ္ဇ သကမ္ပိ အဿမေ၊
 နိမန္တိတာ ကဉ္ဇန ဝေလ္လိဝိဂ္ဂဟေ။
 တုဝံ ဟိ မေ သဗ္ဗရသေဟိ ပူဇိယာ၊
 တံ ပူဇယိတာန သုဓမ္မိ အသ္မိယေ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

F74(၅၅၀-၅၅၂)

၂၅၇။ သုဂတ္ထော၊ ကောင်းသော ကိုယ်ရှိသော။ ဒေဝတေ၊
 နတ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ ဓမ္မေန၊ သဘောအားဖြင့်။ ဉာယေန၊
 အကြောင်းအားဖြင့်။ လဇ္ဇသိ၊ ရှက်ပေ၏။ ဧသော ဟိ၊ ဤသို့ ရှက်ခြင်း
 သည်လျှင်။ ဓမ္မော၊ ကောင်းသော သဘောတည်း။ ယာစနာ၊ တောင်း
 သဖြင့်။ သုဓာ၊ နတ်သုဓာဘုတ်ကို။ ဟိ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။
 န လဘိဘဗ္ဗာ၊ မရအပ်။ တံ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အယာစန္ဒိ၊ မတောင်း
 သော။ တံ၊ သင့်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ နိမန္တယေ၊ ဖိတ်အံ့။ ယဉ္ဇသုဓာယ၊
 အကြင်နတ်သုဓာဘုတ်ကို။ ဣစ္ဆတိ၊ သင်အလိုရှိ၏။ တံ သုဓံ၊ ထို နတ်
 သုဓာဘုတ်ကို။ တေ၊ သင့်အား။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေးအံ့။

၂၅၈။ ကဉ္စနုဇေလ္လဝိဂ္ဂဟေ၊ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိ
 သော။ ဟိရီ၊ ဟိရီနတ်သမီး။ သာ တံ၊ ထိုသင့်ကို။ မယာ၊ ငါသည်။
 အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ သကမ္ပိ အဿမေ၊ မိမိကျောင်း၌။ နိမန္တိတာ၊ ပင့်ဖိတ်အပ်
 ၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ မေ၊ ငါသည်။ တုဝံ၊ သင့်ကို။ သဗ္ဗရသေဟိ၊
 အလုံးစုံသော အရသာတို့ဖြင့်။ ပူဇိယာ၊ ပူဇော်ထိုက်၏။ တံ၊ သင့်ကို။
 ပူဇယိတာ၊ ပူဇော်ပြီး၍။ သုဓမ္ပိ၊ ကြွင်းသော သုဓာဘုတ်ကိုလည်း။
 အသ္မိယေ၊ ငါစားအံ့။

ရှင်ရသေ့၏ သင်္ခမ်းကျောင်း

ထို့နောင်မှ ကောသိယရှင်ရသေ့သည် ခွင့်ပြုအပ်သော ဘုန်းတန်ခိုး
 အာနုဘောဇနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုဟိရီနတ်သမီးသည် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်
 ရှိသော ရေ၊ အစာ၊ သင်္ဃန်းနှင့် ပြည့်စုံသော သူတော်ကောင်းတို့သည်
 ပူဇော်အပ်သော အခါခပ်သိမ်း မြတ်သော သတ္တဝါတို့သည် မပြတ် မှီဝဲ
 ဆည်းကပ်အပ်သော ကောသိယ ရှင်ရသေ့ကျောင်းသို့ ဝင်လေ၏။
 သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသိယ ရှင်ရသေ့ကျောင်းကို ချီးမွမ်း
 ခြင်းနှင့်တကွ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုရကား ဘုရားဖြစ်
 တော်မူပြီး၍—

၂၅၉။ သာ ကောသိယေန နုမဘာ ဇုတိမတာ၊
 အဒ္ဓါ ဟိရီ ရမ္ပံ ပါဝိသိယဿမံ။
 ဥဒကဝန္တံ ဖလမရိယ ပူဇိတံ၊
 အပါပ သတ္တုပ နိသေဝိတံ သဒါ။လ။

၂၆၈။ ကဒလိမိဂါ ဗဟူ စေတ္ထ၊ ဗိဠာရာ သသကဏ္ဍိကာ။
 ဆမာ ဂီရိ ပုဗ္ဗဝိစိတြသန္တတာ၊
 ဒိဇာတိသုဠာ ဒိဇသံသသေဝိကာ-
 ဟူသော ဤဆယ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၅၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကောသိယေန၊
 ကောသိယ ရှင်ရသေ့သည်။ အနုမုဘာ၊ အခွင့်ပြုအပ်သော။ ဇုတိမတာ၊
 အရောင်အဝါနှင့် ပြည့်စုံသော။ သာ ဟိရီ၊ ထို ဟိရီ နတ်သမီးသည်။
 အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော။ ဥဒကဝန္တံ၊ ရေနှင့်
 ပြည့်စုံသော။ ဖလံ၊ သစ်သီးနှင့် ပြည့်စုံသော။ အရိယပူဇိတံ၊ သူတော်
 ကောင်းတို့သည် ပူဇော်အပ်သော။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ အပါပ-
 သတ္တုပ နိသေဝိတံ၊ မြတ်သော သတ္တဝါတို့သည် မှီဝဲအပ်သော။ အဿမံ၊
 ကောသိယ ရှင်ရသေ့ ကျောင်းသို့။ ပါဝိသံ၊ ဝင်လေ၏။

၂၆၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဧတ္ထ၊ ဤကောသိယ ရှင်ရသေ့
 ကျောင်း၌။ ဗဟုကာ၊ များစွာကုန်သော။ ပုပ္ဖဟာ၊ ကောင်းစွာပွင့်ကုန်
 သော။ ရုက္ခဂုဟဏာ၊ အပွင့်အသီးကို ဆောင်ကုန်သော သစ်ပင်တောတို့
 သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ အဗ္ဗာ စ၊ သရက်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။
 ပိယာလာ စ၊ လှံပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ပနသာ စ၊ ပိန္နဲပင်တို့သည်
 လည်းကောင်း။ ကိ သုကာစ၊ ပေါက်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။
 သောဘဉ္ဇနာ စ၊ အိမ်ဒန့်သလွန်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ လောဒ္ဓံ၊
 တောက်ရပ်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ ပဒ္ဒမာပိ၊ ပဒ္ဒမ္မာ
 ကြာပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ကေကာ၊ ထောက်ရှာပင်တို့သည် လည်း
 ကောင်း။ ဘင်္ဂါ စ၊ အင်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ တိလကာ စ၊
 ပြည့်စင်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ သုပုပ္ဖိတာ၊ ကောင်းစွာပွင့်ကုန်၏။

၂၆၁။ ဧတ္ထ၊ ဤကောသိယရှင်ရသေ့ ကျောင်း ထက်ဝန်းကျင်၌။
 ဗဟုကာ၊ များစွာကုန်သော။ သာလာ စ၊ အင်ကြင်းပင်တို့သည် လည်း
 ကောင်း။ ကရေရီ စ၊ ရေခံတတ်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဇမ္ဗုယော စ၊
 သပြေပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ အဿတ္ထ နိဂြောဓ မရုကာစ၊ ညောင်
 ဗုံဒုဟေပင် ပညောင်ပင် သစ်မြည်စည်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဝေဒိ

သာ၊ ရင်းရဲပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဥဒ္ဒါလကာ စ၊ ငုံရွှေပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ပါဠိလိ၊ သံသတ်ပင် လည်းကောင်း။ စိန္တုဝါရိကာ၊ ကြောင်ပန်းပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ မန္တညဂန္ဓာ၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော အနံ့ ရှိကုန်သော။ မုစလိန္ဒကေတကာ၊ ကျည်းပင် ဆတ်သွားပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၂၆၂။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဧတ္ထ၊ ဤကျောင်း ထက်ဝန်းကျင်၌။ ဟရေဏုကာ၊ ပဲမျိုးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝေဠုကာ၊ ဝါးမျိုးတို့သည် လည်းကောင်း။ ကေနု၊ တောပဲတို့သည် လည်းကောင်း။ ဟိန္ဒုကာ၊ တည်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ သာမာကနီဝါရာ၊ ကျိတ်လမန်းပင်တို့ သည် လည်းကောင်း။ အဒထာပိ၊ ထိုမြို့လည်း။ စိနကာ၊ မင်းပဲငယ် တို့သည် လည်းကောင်း။ မောစာ၊ တောငှက်ပျောပင်တို့သည် လည်း ကောင်း။ ကဒလိ၊ အိမ်ငှက်ပျောပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဗဟုကာ၊ များစွာကုန်သော။ သာလိယော စ၊ သလေးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝိဟယော စ၊ ကောက်တို့သည် လည်းကောင်း။ အာဘူဇိနောစ၊ ဘူဇပတ် ပင်တို့သည် လည်းကောင်း။ တဏှုလာ စ၊ ဖွဲမရှိသော ဆန်နှံတို့သည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၂၆၃။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဿ စ၊ ထိုကျောင်း၏လည်း။ ဥတ္တရပဿေ၊ မြောက်နံပါတ်၌။ ဇာတာ၊ အလိုလိုဖြစ်သော။ အကက္ကသာ၊ ငါးပုပ်၊ ယောက်သွားပုပ် မှော်ညှိစသည် ကင်းသော ရေရှိသော။ အပဗ္ဘာရာ၊ ချိုင့်ဝှမ်းခြင်းမရှိသော။ သာဓု၊ ကောင်းသော။ အပ္ပဋ္ဌိဂန္ဓိကာ၊ မစက်ဆုပ်ဖွယ်သော အနံ့ ရှိသော ရေရှိသော။ ပေါက္ခရဏီဝါပိ၊ ကြာ မျိုး ငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ရေကန်သည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။

၂၆၄။ တတ္ထ၊ ထိုရေကန်၌။ သန္တိရတာ၊ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်သော။ ခေမိနော၊ ဘေးမရှိကုန်သော။ ဗဟုဘောဇနာ၊ များသော အစာရှိကုန်သော။ မစ္ဆာ၊ ငါးတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သိဂုံ၊ သိဂုံ မည်သော ငါးတို့သည် လည်းကောင်း။ သဝင်္ကာ၊ သဝင်္ကာမည်သော ငါးတို့သည် လည်းကောင်း။ သင်္ကုလာ၊ သင်္ကုလာမည်သော ငါးတို့သည် လည်းကောင်း။ သတဝင်္ကာ စ၊ သတဝင်္ကာမည်သော ငါးတို့သည် လည်း

ကောင်း။ ရောဟိတာ စ၊ ရောဟိတမည်သော ငါးတို့သည် လည်းကောင်း။
အာဠိဝဂ္ဂရကာကိဏ္ဍာ၊ အာဠိဝဂ္ဂရမည်သော ငါးကာကိဏ္ဍမည်သော ငါး
တို့သည် လည်းကောင်း။ ပါဠိနာ၊ ပါဠိန မည်သော ငါးတို့သည် လည်း
ကောင်း။ ကာကမစ္ဆကာ၊ ကာကမစ္ဆကမည်သော ငါးတို့သည် လည်း
ကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၂၆၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတ္ထ၊ ထိုဇာတသရ ရေကန်၌။
သန္တိရတာ၊ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်သော။ ခေမိနော၊ ဘေးမရှိကုန်သော။
ဗဟုဘောဇနာ၊ များစွာသော အစာရှိကုန်သော။ ပက္ခိ၊ ငှက်မျိုးအပေါင်း
တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဟံသာ၊ ဟင်္သာတို့သည်လည်းကောင်း။ ကောဉ္ဇာ၊
ကြိုးကြာတို့သည်လည်းကောင်း။ မယူရာ စ၊ ဥဒေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း။
စက္ကဝါကာ စ၊ စက္ကဝက်ငှက်တို့သည် လည်းကောင်း။ ကုက္ကုဟာ၊ ဘုတ်
ငှက်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ကုဏာလကာ။
ဥဩတို့သည် လည်းကောင်း။ စိတြာ၊ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ သိခဏ္ဍိဇီဝ-
ဇီဝကာ၊ ဦးစွန်းရှိသောငှက်၊ ဇီဝဇိုးငှက်တို့သည်လည်းကောင်း။ သန္တိ၊
ရှိကုန်၏။

၂၆၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတ္ထ၊ ထိုဇာတသရ ရေကန်၌။
ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော၊ နာနာမိဂဂဏာ၊ အထူးထူးအပြားပြား ရှိကုန်
သော သားအပေါင်းတို့သည်။ ပါနာယ၊ ရေသောက်အံ့သောငှာ။
အာယန္တိ၊ လာကုန်၏။ သိဟာစ၊ ခြင်္သေ့တို့သည်လည်းကောင်း။ ဗျဉ္ဇာစ၊
ကျားတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝရာဟာစ၊ ဝက်တို့သည် လည်းကောင်း။
အစ္ဆ ကောက တရစ္ဆယော၊ ဝံ၊ သစ်ကျတ်၊ အောင်းတို့သည်လည်းကောင်း။
ပါနာယ၊ ရေသောက်အံ့သောငှာ။ အာယန္တိ၊ လာကုန်၏။

၂၆၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပလာသာဒါ စ၊ ကြံ့တို့သည်
လည်းကောင်း။ ဂဝဇာ စ၊ နွားနောက်တို့သည် လည်းကောင်း။
မဟိ သာစ၊ ကျဲတို့သည်လည်းကောင်း။ ရောဟိတာ၊ သမင်တို့သည်လည်း
ကောင်း။ ရုရူ၊ ဆတ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဇေယျာ စ၊ ဇေယျ မြည်
သော သားတို့သည်လည်းကောင်း။ ဝရာဟံ စေ၊ ဝက်တို့သည် လည်း
ကောင်း။ ဂဏိနော စ၊ စိုင်တို့သည်လည်းကောင်း။ နိကသုကရာ၊ သိုး

ဝက်ဝံတို့သည်လည်းကောင်း။ တတ္ထ၊ ထိုဇာတဿရရေအိုင်၌။ ပါနာယ၊ ရေသောက်အံ့သောငှာ။ အာယန္တိ၊ လာကုန်၏။

၂၆၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဧတ္ထ၊ ထိုကောသိယ ရသေ့၊ ကျောင်းထက်ဝန်းကျင်၌။ ကဒလိမိဂါ၊ ဝံပိုင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဗိဇ္ဇာရာ၊ ကြောင်တို့သည်လည်းကောင်း။ သသကဏ္ဍိကာ၊ ယုန်ငယ်၊ ဒရယ် တို့သည်လည်းကောင်း။ ဗဟုကာ၊ များစွာကုန်၏။ ဆမာဂိရီ၊ မြေပြင် ကဲ့သို့ ညီညွတ်သော ကျောက်ဖျာရှိ၏။ ပုပ္ဖု ဝိစိတြ သန္တတ၊ ဆန်းကြယ် သော ပန်းတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ခင်းအပ်၏။ ဒိဇာဘိဗုဋ္ဌာ၊ ငှက်အပေါင်း တို့၏ အလွန်တန်ဖိုးထူးရာဖြစ်၏။ ဒိဇသံသသေဝိသာ၊ ငှက်အပေါင်းတို့၏ မှီဝဲရာ ဖြစ်၏။

ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဂါထာတို့ဖြင့် သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် ကောသိယရသေ့၏ ကျောင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ ယခုအခါ ဟိရီ နတ် သမီး၏ ထိုကျောင်းသို့ဝင်ခြင်း အစရှိသည် တို့ကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၆၉။ သာ သုတ္တာစာ နိလဒုမာဘိလမ္ပိတာ၊
ဝိဇ္ဇမဟာမေသရိဝါနုပဇ္ဇထ။
တဿာ သုသမ္ပန္နသိရံ ကုသာမယံ၊
သုစိ သုဂဒ္ဓံ အဇိနုပသေဝိတံ။
အတြိစ္စကောစ္စဟိရိမေ တဒဗြဝိ၊
နိသိဒကလျာဏိသုခယိဒမာသနံ ။လ။

၂၇၃။ တမေန တဒါ သဓကောပိ အပူဇယံ၊
သဏ္ဍဒေဝါ သုရကညမုတ္တမံ။
သာ ပဉ္စလိ ဒေဝမနုဿပူဇိတာ၊
နဝမ္ပိ ကောစ္စမ္ပိယဒါ ဥပါဝိသိ—

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။။

၂၆၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုတ္တာစာ၊ ကောင်းသော အရေးရှိ သော။ သာ၊ ထိုဟိရီနတ်သမီးသည်။ နိလဒုမာဘိလမ္ပိတာ၊ စိမ်းညိုသော

သစ်ပင် သစ်ခက်၌ ဆွဲသကဲ့သို့ တင့်တယ်၏။ မဟာမေဃံ၊ မိုးကြီးစွာရွာ
 သောအခါ၌။ ဝိဇ္ဇူဇ္ဇဝ၊ လျှပ်စစ်ရောင်ကဲ့သို့။ အနံ့ပဇ္ဇထ၊ ကျောင်းသို့
 ဝင်လေ၏။ တဿာ၊ ထိုဟိရိနတ်သမီးအား။ သုသမ္ဗန္ဓသိရံ၊ ကောင်းစွာ
 ဖွဲ့အပ်သော ဦးခေါင်းရှိသော။ ကုသာမယံ၊ ပန်းရင်း အစရှိသည်နှင့်ရော
 သော သမန်းမြက်ဖြင့်ပြီးသော။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်စွာသော။ သုဂန္ဓံ၊
 ကောင်းသောအနံ့ ရှိသော။ အဇိနုပသေဝိတံ၊ သစ်နက်ရေဖြင့် တင့်တယ်စွာ
 ပြုအပ်သော။ အတြိစ္ဆကောစ္ဆံ၊ အလွန် အလှိုရှိအပ်သော ခတ်ကျစ်နေရာကို။
 ပဏသလဒ္ဓါရေ၊ ကျောင်းတံခါးဝ၌။ အတ္ထရိတုာ၊ ခင်း၍။ ကလျာဏံ၊
 ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော နတ်သမီး။ သုခံ၊ ကောင်းမြတ်သော။
 ဣဒံအာသနံ၊ ဤနေရာ၌။ နိသီဒ၊ နေလော့။ ဣတံ၊ ဤသို့။ ဟိရိံ၊ ဟိရိ
 နတ်သမီးကို။ တေံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိံ၊ ဆိုလေ၏။

၂၇၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကောသိယော၊ ကောသိယ အမည်ရှိ
 သော။ ဇဋ္ဌာ၊ ဆံကျစ်ထုံးသော။ ဇုတိန္နရော၊ တန်ခိုးအရောင်းကိုဆောင်
 သော။ မဟာမုနိ၊ ရသေ့မြတ်သည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကောစ္ဆဂတာယ၊
 မြတ်သော ခတ်ကျစ်အခင်းနေရာ၌ နေပြီးသော။ ယံ-ယာဝဒတ္တံ၊ အကြင်
 အကြင် ပေးတိုင်းသော နတ်သုခဘုတ်ကို။ ဣစ္ဆမာနာယ၊ အလိုရှိ
 သော။ တဿာ၊ ထိုဟိရိနတ်သမီးအား။ နဝေဟိ ပတ္တေဟိ၊ ကြာပဒုမ္မာ
 အိုင်မှ ခူးယူစဖြစ်၍ စိမ်းစိုသော ပဒုမ္မာရွက်တို့ဖြင့်။ သယံ၊ မိမိလက်ဖြင့်။
 သဟုဒကံ၊ ရေနှင့်တကွသော။ သုခံ၊ နတ်သုခဘုတ်ကို။ တုရိတော၊
 အဆောတလျင်။ အဘိဟာသိ၊ ရှေးရှုဆောင်၏။

၂၇၁။ သာ၊ ထိုဟိရိနတ်သမီးသည်။ တံ၊ ထို နတ်သုခဘုတ်ကို။
 ဥဘောဟိပါဏိဘိ၊ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့်။ ပဋိဂ္ဂယု၊ ခံယူပြီး၍။ အတ္တမနာ၊
 နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်၍။ ဇဋ္ဌာဓရံ၊ ကောသိယ ရှင်ရသေ့ကို။
 ဣတံ၊ ဤသို့။ အဗြဝိံ၊ ဆိုလေ၏။ ဗြဟ္မော၊ ရှင်ရသေ့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်
 သည်။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ တယာ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ ပူဇိတာ၊ ပူဇော်
 အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဇိတာဝိနိ၊ အောင်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တိဒိဝံ၊ တာဝတိံသာ
 နတ်ရွာသို့။ ဂစ္ဆေယျံ၊ ပြန်သွားတော့အံ့။ ဣတံ၊ ဤသို့။ အဗြဝိံ၊
 ဆိုလေ၏။

၂၇၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကောသိယေန၊ ကောသိယရှင်ရသေ့
 သည်။ အနုမတာ၊ ခွင့်ပြုအပ်သော။ ဇုတိမတာ၊ အရောင်အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံ

သော။ သာ၊ ထိုဟိရီနတ်သမီးသည်။ ဝဏ္ဏမဒေန၊ အဆင်း မာန်ယစ်ခြင်း
 ဖြင့်။ မတ္တာ၊ ယစ်သည်ဖြစ်၍။ သဟဿစက္ခုနော၊ သိကြားနတ်၏။
 သံကာသေ၊ အထံသို့။ ဂန္ဓာန၊ သွား၍။ ဥဒီရယံ၊ ဆိုလေ၏။ ဝါသဝ၊
 ဖခင် သိကြားမင်း။ အယံသုခာ၊ ဤ နတ်သုခာဘုတ်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်
 အား။ ဇယံ၊ အောင်ခြင်းကို။ ဒေဟိ၊ ပေးတော်မူလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။
 ဥဒီရယံ၊ ဆိုလေ၏။

၂၇၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သက္ကောပိ၊
 သိကြားမင်းသည်လည်း။ တမေနံ၊ ထိုဟိရီနတ်သမီးကို။ အပူဇယံ၊ ပူဇော်
 လေ၏။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ နဝမ္ပိ၊ အသစ်ဖြစ်သော။ ကောစ္ဆမ္ပိ၊
 မြတ်သော ခတ်ကျစ်အခင်း နေရာ၌။ ပဉ္စလီ၊ လက်အုပ်ချီလျက်။ ဒေဝ-
 မနုဿပူဇိတာ၊ နတ်လူတို့သည် ပူဇော်အပ်သော။ သာ၊ ထိုဟိရီနတ်သမီး
 သည်။ ဥပါဝိသိ၊ ဝင်၍နေ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သဏ္ဍန္ဒဒေဝါ၊ သိကြား
 နတ်မင်းနှင့်တကွသော နတ်သည်။ ပါရိစ္ဆတ္တကပုပ္ဖါဒီဟိ၊ ပင်လယ်ကသစ်
 ပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ သုရကညံ၊ ဟိရီနတ်သမီးကို။
 အပူဇယံ-ပူဇယံ သု၊ ပူဇော်ကုန်၏။

ဟိရီနတ်သမီး၏ဂုဏ်ပုဒ်များ

ဤသို့လျှင် သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုဟိရီနတ်သမီးကို ပူဇော်ပြီး၍
 ကြံ၏။ “အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကောသိယ ရသေ့သည် ဟိရီနတ်
 သမီးမှ ကြွင်းသော နတ်သမီးတို့အား မပေးမူ၍ ဤ ဟိရီနတ်သမီးအား
 သာလျှင် နတ်သုခာဘုတ်ကို ပေးလေသနည်း”ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို
 သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုအကြောင်းကို သိစိမ့်သောငှာ တစ်ဖန် မာတလိ
 နတ်သားကို စေလိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြတော်မူလိုသော
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၂၇၄။ တမေဝ သံသီပုနဒေဝ မာတလိံ၊
 သဟဿနေတ္တော တိဒသာနမိန္ဒော။
 ဂန္ဓာန ဝါကျံမမဗြူဟိ ကောသိယံ၊
 အာသာယ သဒ္ဓါ သိရိယာ စ ကောသိယ၊
 ဟိရီ သုခံ ကေန မလတ္ထ ဟေတုနာ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၄။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သဟဿနေတော၊ မျက်စိတစ်ထောင်
 အမြင်ဆောင်သော။ တိဒသာနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို။ ဣန္ဒြော၊ အစိုးရ
 သော သိကြားနတ်မင်းသည်။ ပုနဒဒဝ၊ တစ်ဖန်။ တမေဝ မာတလိံ၊
 ထိုမာတလိနတ်သားကိုလျှင်။ သံသိ၊ ဆိုလေ၏။ မာတလိ၊ အပောင်
 မာတလိ။ တံ၊ သင်သည်။ ဂန္ဓာန၊ သွား၍။ မမ၊ ငါ၏။ ဝါကျံ၊ စကား
 ကို။ ကောသိယံ၊ ကောသိယ ရှင်ရသေ့ကို။ ဗြဟ္မိ၊ မေးလျှောက်ပါချေ
 လော့။ ကောသိယ၊ ကောသိယ ရှင်ရသေ့။ အာသာယစ၊ အာသာနတ်
 သမီးမှ လည်းကောင်း။ သဒ္ဓါစ၊ သဒ္ဓါနတ်သမီးမှ လည်းကောင်း။ သိရိ-
 ယာစ၊ သိရိနတ်သမီးမှ လည်းကောင်း။ ကေန ဟေတုနာ၊ အဘယ်
 အကြောင်းကြောင့်။ ဟိရီ၊ ဟိရီနတ်သမီးသည်။ သုခံ၊ နတ်သုခဘုတ်ကို။
 အလတ္ထံ၊ ရလေသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သံသိ၊ လျှောက်လေလော့။

ထိုမာတလိနတ်သားသည် မိမိအရှင် သိကြားနတ်မင်း စကားကို
 ဝန်ခံပြီးလျှင် ဝေဇယန္တာရထားကို စီး၍ ကောသိယ ရှင်ရသေ့ အထံသို့
 သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
 ဣဒရားသည်—

၂၇၅။ တံသုပ္ပ ဝတ္တံဥဒတာရယီ ရထံ၊
 ဒဒ္ဓဠမာနံ ဥပကာရိယ သာဒိသံ။
 ဇမ္ဗောနဒိသံ တပနေယျသန္နိတံ၊
 အလင်္ကတံ ကဉ္စနစိတ္တသန္နိတံ။လ။

၂၈၀။ ဣန္ဒြဿ ဝါကျ နိသာမေဟိ ကောသိယ၊
 ဒုတော အဟံ ပုစ္ဆတိတိ ပုရိန္ဒဒေါ။
 အာသာယံ သဒ္ဓါ သိရိယာ စ ကောသိယ၊
 ဟိရီ သုခံ ကေန မလတ္ထ ဟေတုနာ—

ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုပ္ပဝတံ၊ အလွန်လျင်မြန်သော။
 ဒဒ္ဓဠမာနံ၊ ထွန်းတောက်ပသော။ ဥပကာရိယသာဒိသံ၊ အဆောက်အဦ
 ဘဏ္ဍာနှင့်တူသော။ ဇမ္ဗောနဒိသံ၊ ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေဖြင့်ပြီးသော ဝက်စွယ်ရှိထ
 သော။ တပနေယျသန္နိတံ၊ နှစ်သက်အပ်သော ရွှေနှင့်တူသော အရောင်ရှိ
 F75(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ထသော။ အလင်္ကာတံ၊ တန်ဆာဆင်အပ်သော။ ကဉ္စနစိတ္တသန္နိတံ၊ ရွှေဖြင့်
ပြီးသော ဆန်းကြယ်သော ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ တံ ရထံ၊
ထိုဝေဇယန္တာရထားကို။ ဥဒတာရယံ၊ သွားအံ့သော အစီအရင်ကို ပြု၏။

ဝေဇယန္တာရထား

၂၇၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဧတ္ထ၊ ဤ ဝေဇယန္တာရထား၌။
ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ သုဏ္ဍန္တန္တကာ၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ဝေါင်းမြီး
ကွက်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဟတ္ထိဂဝဿာကံ ပုရိသဗျဉ္စ ဒီပိယော၊ ရွှေ
ငွေ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော ဆင်ရုပ်၊ နွားရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ကိန္နရာရုပ်၊ ကျားရုပ်၊
သစ်ရုပ်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဇေဏယျကာ၊ ဇေတီမည်သော သားရုပ်တို့
သည် လည်းကောင်း။ ဧတ္ထ၊ ဤဝေဇယန္တာရထား၌။ လင်္ခမယာ၊ ဝံ့အံ့
သကဲ့သို့ ထင်တုန်သော။ ပက္ခိနော၊ အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့် ပြီးကုန်
သော ငှက်ရုပ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ပဋိပါဋိယာ၊ အစဉ်
အတိုင်း။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်။ ဧတ္ထ၊ ဤဝေဇယန္တာရထား၌။ ဝေဠုရိယ-
မဟာ၊ ကျောက်မျက်ရွှေဖြင့် ပြီးကုန်သော။ မိဂါ၊ သမင် အစရှိသော
သားရဲရုပ်တို့သည်။ ယုဓာ၊ တိုက်ကြကုန်သကဲ့သို့။ ယုတ္တာ၊ ယှဉ်ကုန်၏။

၂၇၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတ္ထ၊ ထိုဝေဇယန္တာရထား၌။ သုသု-
နာဂသာဒိသေ၊ ဆင်ပျို ဆင်ပေါက်ငယ်နှင့် တူကုန်သော။ အလင်္ကာတေ၊
တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ ကဉ္စနဇာလုရစ္ဆဒေ၊ ရွှေကွန်ရက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
အပ်ကုန်သော ရင်လွှမ်းတန်ဆာ ရှိကုန်သော။ အာဝေဠုနေ၊ နားတန်ဆာ
နှင့် ယှဉ်ကုန်သော။ သဒ္ဒဂမေ၊ နှင်တံမကိုင့်ဘဲ အသံဖြင့်သာ သွားကုန်
သော။ အသင်္ဂိတေ၊ ငြိတုယ်ခြင်း မရှိကုန်သော။ ဒသသတာနိ၊ တစ်ထောင်
ကုန်သော။ အဿ ရာဇဟရယော၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော
မနောမယသိန္ဓော မြင်းမင်းတို့ကို။ အယောဇေသံ၊ ကကုန်၏။

၂၇၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မာဘလိ၊ မာတလိ
နတ်သားသည်။ သေဠု၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သော၊ တံ ယာနံ၊ ထိုဝေဇယန္တာ
ရထားကို။ အဘိရုယု၊ တက်စီး၍။ ဣမာ ဒသဒိသာ၊ ဤအရပ် ဆယ်
မျက်နှာတို့ကို။ အဘိနာဒယိတ္ထ၊ ပဲ တင်ထပ်စေ၏။ နဘဉ္စ၊ ကောင်းကင်ကို
လည်းကောင်း။ သေလဉ္စ၊ တောင်ကို လည်းကောင်း။ ဝနပ္ပတိနဉ္စ၊ တောစိုး

သစ်ပင်တို့ကို လည်းကောင်း။ ဝနသဏ္ဍဉ္စ၊ တောအုပ်ကို လည်းကောင်း။
သသာဂရံ၊ သမုဒ္ဒရာနှင့်တကွသော။ မေဒနိ' စ၊ မြေကြီးကိုလည်းကောင်း။
ပဗျဓယိတ္ထ၊ တုန်လှုပ်စေ၏။

၂၇၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သော မာတလိ၊ ထိုမာတလိ နတ်
သားသည်။ အဿမံ၊ ကောသိယ ရှင်ရသေ့ ကျောင်းသို့။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျှင်
စွာလျှင်။ ဥပဂမ္မ၊ ကပ်၍။ ပါဂါရံ၊ စုလျားကို။ ကေသကတော၊ ပခုံး
တစ်ဖက်၌ တင်၍။ ကဘဉ္စလီ၊ လက်အုပ်ချီသျက်။ ဗဟုဿုတံ၊ များသော
အကြားအမြင် ရှိသော။ ဝုဗ္ဗံ၊ ဂုဏ်ဖြင့် ကြီးမြတ်သော။ ဝိနိတဝန္တံ၊
ကောင်းစွာ ဆုံးမအပ်သော အကျင့်ရှိသော။ ဒေဝဗြာဟ္မဏံ၊ ကောသိယ
ရသေ့မြတ်ကို။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဗြဝိ၊ မေးလျှောက်၏။

၂၈၀။ ကောသိယ၊ ကောသိယ ရသေ့။ ဣန္ဒဿ၊ သိကြားနတ်
မင်း၏။ ဝါကျံ၊ စကားကို။ နိသာမေဟိ၊ နာတော်မူလော့။ အဟံ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ၊ ထို သိကြားနတ်မင်း၏။ ဒုတော၊ တစ်မန်တည်း။
ပုရိန္ဒဒေါ၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ပုစ္ဆတိ၊ မေး
လျှောက်၏။ ကောသိယ၊ ကောသိယ ရသေ့။ အာသာယ စ၊ အာသာမ္ပ
လည်းကောင်း။ သဒ္ဓါ စ၊ သဒ္ဓါမှလည်းကောင်း။ သိရိယာ စ၊ သိရိမှ
လည်းကောင်း။ ကေန ဟေတုနာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ဟိရိ၊
ဟိရိနတ်သမီးသည်။ သုခံ၊ နတ်သုခဘုတ်ကို။ အလတ္ထ၊ ရလေသနည်း။

ကောသိယ ရှင်ရသေ့သည် ထိုမာတလိနတ်သား မေးလျှောက်
သော စကားကိုကြား၍ ထိုမာတလိနတ်သားအား အကြောင်းကို ပြန်
ကြားလိုရကား—

၂၈၁။ အနွာ သိရိ မံ ပဋိဘာတိ မာတလိ၊
သဒ္ဓါအနိစ္စာ ပန ဒေဝသာရထိ။
အာသာ ဝိသံဝါဒိကသမ္ပတာဟိ မေ၊
ဟိရိစ အရိယမိ ဂုဏေ ပတိဋ္ဌိတာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇၁။ ဒေဝသာရထိ၊ နတ်၏ ရထားထိန်းဖြစ်သော။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သား။ သိရီ၊ သိရီနတ်သမီးသည်။ အန္ဓာ၊ မိုက်၏ဟူ၍။ မံ၊ ငါ၏။ ပဋိဘာတိ၊ ပညာ၌ထင်၏။ သဒ္ဓါ ပန၊ သဒ္ဓါ နတ်သမီးသည် ကား။ အနိစ္စာ၊ အဖြစ်မမြဲ။ အာသာ ပန၊ အာသာနတ်သမီးကား။ မေ၊ ငါသည်။ ဝိသံဝါဒိကသမ္မတာတိ၊ ချွတ်ယွင်းသောစကားကို ဆိုတတ်၏ ဟူ၍ သမုတ်အပ်၏။ မ္ဗရီ စ၊ ဟိရီနတ်သမီးသည်ကား။ အရိယမ္ပိ၊ မြတ်သော။ ဂုဏေ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူး၌။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ အမြဲတည်၏။

ယခုအခါ၌လည်း ထိုဟိရီနတ်သမီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းပြန် လိုရကား -

၂၇၂။ ကုမာရိယောယာစိမာဂေါတ္တရက္ခိဘာ၊
 ဇိဏ္ဏာစယာယာစ သဘတ္တုဏ္ဏိယော။
 တာဆန္ဒရာဂံ ပုရိသေသု ဥဂ္ဂတံ၊
 ဟိရိယာ နိဝါရေန္တိ စိတ္တမတ္တနော။

၂၇၃။ သင်္ဂါမ သိသေ သရသတ္တိသံယုတေ၊
 ပရာဇိတာနံ ပတတံ ပလာယိနံ။
 ဟိရိယာ နိဝတ္တန္တိ ဇဟိတော ဇိဝိတံ၊
 တေ သမ္ပုဋ္ဌန္တိ ပုန ဟိရိမနာ။

၂၇၄။ ဝေလာ ယထာ သာဂရဝေဂ ဝါရိနိ၊
 ဟိရာယ ပါပါ ဇနံ နိဝါရိနိ။
 တံ သဗ္ဗလောကေဟိ အရိယပူဇိတံ၊
 ဣန္ဒြိယ တံ ဝေဒယ ဒေဝသာရထိ -

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇၂။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သား။ ဂေါတ္တရက္ခိဘာ၊ အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်တတ်သော။ ယာ စ ဣမာ ကုမာရိယော၊ အကြင် အပျိုအရွယ် ဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း။ ဇိဏ္ဏာ၊ အိုမင်းကုန်သော။ ယာ စ ဣတ္ထိယော၊ အကြင် လင်ကွာ မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း။ သဘတ္တု၊ လင်ရှိမယား ဖြစ်ကုန်သော။ ယာ စ ဣတ္ထိယော၊ အကြင် မိန်းမသည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာ၊ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မိန်းမတို့တို့သည်။ ပုရိသေသု၊ တစ်ပါးသော ယောက်ျားတို့၌။ ဥဂ္ဂတံ၊ လွန်စွာ

သော။ ဆန္ဒရာဂံ၊ အားကြီးစွာသော တပ်စွန်းခြင်းကို။ ဝိဒ္ဓိတွာ၊ သိ၍။
အတ္တနောစိတ္တံ၊ မိမိစိတ်ကို။ ဟိရိယာ၊ အရှက်ဖြင့်။ နိဝါရေန္တိ၊ တားမြစ်
ကုန်၏။

၂၈၃။ မာတလိ၊ မာတလိနတ်သား။ သရသတ္တံသံယုတေ၊ မြားဖျား
ချင်း ဓားလှံချင်းယှက်သော။ သင်္ဂါမသီဿ၊ စစ်မြေဦး၌။ ပတတံ၊
ဆုတ်နှစ်ခွဲကုန်သော။ ပလာယိနံ၊ ပြေးကုန်သော။ ပရာဇိတာနံ၊ စစ်ရှုံးကုန်
သော သူတို့အား။ ဟိရိယာ၊ အရှက်ဖြင့်။ ဇီဝိတံ၊ မိမိတို့အသက်ကို။ ဇဟိ-
တွာ၊ စွန့်ကုန်၏။ နိဝတ္တန္တိ၊ ပြန်၍ခံကုန်၏။ တေ၊ ထိုစစ်ရှုံး၍ ပြေးသော
သူတို့သည်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဟိရိမနာ၊ ရှက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။
သမ္ပုဋ္ဌိန္တိ၊ ခံကုန်၏။

၂၈၄။ ဒေဝသာရထိ၊ နတ်၏ ရထားထိန်းဖြစ်သော။ မာတလိ၊
မာတလိနတ်သား။ ဝေလာ၊ သမုဒ္ဒရာကမ်းသည်။ သာဂရဝေဂံ၊ သမုဒ္ဒရာ
လှိုင်းတံပိုးအဟုန်ကို။ ဝါရိနိယထာ၊ တားမြစ်သကဲ့သို့။ အယံ ဟိရိ၊ ဤ
ဟိရိနတ်သမီးသည်။ ဇနံ၊ သတ္တဝါအပေါင်းကို။ ပါပါ၊ မကောင်းမှုမှ၊
နိဝါရိနိ၊ တားမြစ်တတ်၏။ သဗ္ဗလောကေ၊ အလုံးစုံသော လူ့ပြည် နတ်
ပြည်၌။ တံ ဟိရိ၊ ထိုဟိရိနတ်သမီးကို။ အရိယပူဇိတံ၊ ဘုရားအစရှိသော
သူတော်ကောင်းတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်၏။ တံ၊ ထိုအကြောင်း။ ဣန္ဒဿ၊
သိကြားနတ်မင်းအား။ ဝေဒယ၊ သင်ကြားလျှောက်လေလော့။

ထိုစကားကိုကြား၍ မာတလိနတ်သားသည် ကောသိယ ရှင်ရသေ့
မိန့်ဆိုတိုင်း ဝန်ခံလိုရကား—

၂၈၅။ ကော တေ ဣဒံ ကောသိယ ဒိဋ္ဌိမောဒဟိ၊
ဗြဟ္မာ မဟိန္ဒော အထာဂါ ပဇာပတိ။
ဟိရာယ ဒေဝသု ဟိ သေဠသမ္ပတာ၊
ဓိတာ မဟိန္ဒဿ မဟေသိ ဇာယထ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၅။ ကောသိယ၊ ကောသိယ ရှင်ရသေ့။ တေ၊ အရှင်ဘုရား
 အား။ ကော၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ဣမံဒိဋ္ဌိံ၊ ဤအယူကို။ ဩဒဟိ၊ ယူတော်
 မှုသနည်း။ မဟိန္ဒော၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။ ဗြဟ္မာ၊ မြတ်စွာ၏။
 အထဝါ၊ ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ ပဇာပတိ၊ သတ္တဝါတို့၏ အရှင်ဖြစ်၏။
 မဟိန္ဒယ၊ မြတ်သော သိကြားနတ်မင်း၏။ ဓိတာ၊ သမီးတော်ဖြစ်သော။
 မဟေသိ၊ မြတ်သောကျေးဇူးကို ရှာလေ့ရှိသော။ အယံ ဟိရီ၊ ဤ
 နတ်သမီးသည်။ ဒေဝေသု၊ နတ်ပြည်တို့၌။ သေဋ္ဌသမ္ပတာ၊ အထူးသဖြင့်
 မြတ်သည်ဟု သမုတ်အပ်သည်။ ဇာယထ၊ ဖြစ်လေ၏။

ကောသိယရှင်ရသေ့ နတ်သားဖြစ်ပြီ

ဤသို့ ထိုမာတလိနတ်သား စကားပြောဆိုစဉ်ပင်လျှင် ကောသိယ
 ရသေ့အား ကွယ်လွန် ပျက်စီးခြင်း သဘောသည် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ
 မာတလိနတ်သားသည် ထိုကောသိယရသေ့ကို “အရှင်ဘုရား...အာယု
 သင်္ခါရသည် စွန့်လွှတ်ပြီ၊ အရှင်ဘုရားအား စုတေရအံ့သော သဘောသည်
 လည်း ရောက်လာပြီ၊ အရှင်ဘုရားအား လှူပြည်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိ
 အံ့နည်း၊ နတ်ပြည်သို့ သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ထိုနတ်ပြည်သို့ ယူဆောင်လို
 ရကား-

၂၀၆။ ဟန္တေဟိ ဒါနိ တိဒိဝံ အပက္ကမ၊
 ရထံ သမာရူယု မမာယိတံ ဣမံ။
 ဣန္ဒောစ တံ ဣန္ဒသဂေါတ္တ ကင်္ခတိ၊
 အဇ္ဇေဝ တံ ဣန္ဒ သဟဗျတံ ဝဇ....

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀၆။ ဣန္ဒသဂေါတ္တ၊ သိကြားနတ်မင်းနှင့်တူသော အမျိုးအနွယ်
 ရှိသော ရှင်ရသေ့။ ဟန္တ၊ အကျွန်ုပ် တိုက်တွန်းပါ၏။ ဇေဟိ၊ လာလှည့်။
 ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ တိဒိဝံ၊ တာဝတိံသာ နတ်ရွာသို့။ အပက္ကမ၊
 ကြွတော်မူလော့။ မမာယိတံ၊ မြတ်နိုးအပ်သော။ ဣမံ ရထံ၊ ဤ
 ဝေဇယန္တာရထားကို။ သမာရူယု၊ ဟက်စီးပါလော့။ ဣန္ဒောစ၊ သိကြား
 နတ်မင်းသည်လည်း။ တံ၊ အရှင်ဘုရားကို။ ကင်္ခတိ၊ အလိုရှိတော်မူ၏။

တံ၊ အရှင်ဘုရားသည်။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ ဣန္ဒသဟဗျတံ၊ သိကြား
နတ်မင်း၏ အပေါင်းအဖော်အဖြစ်သို့။ ဝဇ၊ ကြွတော်မူလော့။

ဤသို့ ထိုမာတလိ နတ်သားသည် ကောသိယ ရသေ့နှင့်တကွ
စကားပြောဟောစဉ်လျှင် ကောသိယ ရသေ့သည် စုတေ၍ ဥပပါတ်
ပဋိသန္ဓေဖြစ်သော နတ်သားဖြစ်၍ တက်စီးသဖြင့် ဝေဇယန္တာ နတ်
ရထား၌ တည်၏။

ဟိရိနတ်သမီးနှင့် ထိမ်းမြားခြင်း

ထိုအခါ ထိုကောသိယရသေ့ကို မာတလိနတ်သားသည် သိကြား
မင်း အထံသို့ ဆောင်ယူလေ၏။ သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုကောသိယ
နတ်သားကို မြင်၍လျှင် အလွန်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိ သမီး
တော်ဖြစ်သော ဟိရိနတ်သမီးကို ထိုကောသိယ နတ်သားအား မိဖုရားကြီး
ပြု၍ ပေးတော်မူ၏။ ထိုကောသိယ နတ်သားအား အတိုင်းအရှည်မရှိသော
များစွာသော စည်းစိမ်အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည်
ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ မြတ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ကံမည်သည်
ကား ဤသို့လျှင် စင်ကြယ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား
ပြတော်မူလိုရကား—

၂၇၇။ ဧ ဝံဝိသုဇ္ဈန္တိ အပါပကမ္ပိနော၊
အထော သုစိဏ္ဏဿ ဖလံ န နဿတိ။
ယေနေစိ မဒ္ဒက္ခု သုခယ ဘောဇနံ၊
သဗ္ဗေဝ တေ ဣန္ဒသဟဗျတံဂတာ—
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၇၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဧဝံ၊ ဤသို့အပ်ပြီးသော အပြား
အားဖြင့် အပါပကမ္ပိနော၊ မကောင်းမှုကို မပြုကုန်သော။ သတ္တာ၊
သတ္တဝါတို့သည်။ ဝိသုဇ္ဈန္တိ၊ အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်ကုန်၏။ အထော၊
ထိုမြို့။ သုစိဏ္ဏဿ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော အမှု၏။ ဖလံ၊ အကျိုး
သည်။ န နဿတိ၊ မပျက်။ ယေနေစိ၊ အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည်။
သုခယဘောဇနံ၊ နတ်သုခဘုတ်ကို။ ဟိရိယာ၊ ဟိရိနတ်သမီးအား။

ဒိယျမာနံ၊ ပေးလှူသည်ကို။ အဒ္ဓက္ခ၊ မြင်ရကုန်၏။ တေသဗ္ဗေ စ၊ ထို အလုံးစုံကုန်သော သူတို့သည်လည်း။ တံ ဒါနံ၊ ထိုအလှူကို။ အနုမောဒိ- တွာ၊ ဝမ်းမြောက် ကုန်သောကြောင့်။ ဣန္ဒြိယဟဗျတံ၊ သိကြားနတ်မင်း၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့။ ဂတာ၊ ရောက်ရကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသုခာဘောဇန ဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ၌သာလျှင် အလှူဒါန၌ မမ္မေ့လျော်သော ဝန်တို့ ခက်ထန်သည်လျှင် ဖြစ်သော ဤ ရဟန်းကို ဆုံးမတော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤရဟန်းကို ငါဘုရားသည် ဆုံးမတော် မူဖူးသည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ ဟိရီနတ်သမီး ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ အလှူဒါန၌ မမ္မေ့လျော်သော အလှူရှင်ဖြစ်သော ဤရဟန်းသည် ထိုအခါ ကောသိယရသေ ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ ပဉ္စသိခ နတ်သား ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မာတလိနတ် သား ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ မဟာကဿပသည် ထိုအခါ သူရိယနတ်သား ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ စန္ဒနတ်သား ဖြစ် ဖူးပြီ။ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ နာရဒ ရသေ ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သိကြားနတ်မင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဝန်တို့သသူ၊ ငရဲယူ၊ အလှူရှင်မှ နတ်ပြည်ကြွ။
သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုခာဘောဇနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-မဟာကုဏာလဇာတ်

ငြင်းခုံခိုက်ရန် မပြုသင့်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဝေမက္ခာယတိ” အစရှိသော

ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာကုဏာလ ဇာတ်ကို ကုဏာလအိုင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မမေ့လျော့ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက် ကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

(ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား အစဉ်ဖြစ်သော စကားတည်း။)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု သာကီဝင်မင်း၊ ကောလိယမင်းတို့သည် ကပိလဝတ် ပြည်၏ လည်းကောင်း၊ ကောလိယပြည်၏ လည်းကောင်း အကြား၌ ရောဟိနီမည်သော မြစ်ကို တစ်ခုခုသော ဆည်ဖြင့် ဆည်၍ ကောက်တို့ကို လုပ်ကုန်၏။

အစည်းအဝေးပဋိပက္ခ

ထိုအခါ၌ နယုန်လအခါဝယ် ကောက်ပင်တို့သည် ညှိုးကုန်လတ် သော နှစ်ပြည်သားတို့၏ လယ်လုပ်သားတို့သည် စည်းဝေးကြကုန်၏။ ထို နှစ်ပြည်သားတို့တွင် ကောလိယပြည်သားတို့သည် ဤသို့ဆိုကုန်၏။ “ဤရေ ကို ငါတို့နှစ်ဦးသား ဆောင်ယူသည်ရှိသော် သင်တို့အားလည်းမလောက်၊ ငါတို့အားလည်း မလောက်၊ ငါတို့ ကောက်သည်ကား ရေတစ်ကြိမ်သွင်း သဖြင့် အောင်ပါလတ္တံ့၊ ဤရေကို ငါတို့အား ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို ကုန်၏။ ကပိလဝတ် ပြည်သားတို့သည် ဤသို့ ဆိုကုန်၏။ “သင်တို့သည် ကျီတို့ကို ပြည့်စေ၍ တည်ကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့သည် ရွှေ ငွေ နီလာ ပတ္တမြား သလုံမည်း အသပြာတို့ကို ယူ၍ တောင်းပခြုပ် စသည် လက်စွဲ ကုန်လျက် သင်တို့အိမ်တံခါးသို့ သွားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ငါတို့ ကောက်သည်လည်း ရေတစ်ကြိမ်သွင်းရသဖြင့်လျှင် အောင်လတ္တံ့၊ ဤရေ ကို ငါတို့အားသာလျှင် ပေးကုန်လော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ “ငါတို့သည် မပေးကုန်အံ့။ ငါတို့သည် မပေးကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ခိုက်ရန်ကို ပွားစေ သဖြင့် တစ်ယောက်သောသူသည် ထ၍ တစ်ယောက်သောသူကို ပုတ်ခတ် ၏။ ထိုသူသည်လည်း တစ်ယောက်သောသူကို ပုတ်ခတ်၏။ ဤသို့ အချင်း ချင်း ပုတ်ခတ်ကုန်သဖြင့် မင်းမျိုးတို့ ဇာတ်အနွယ်ကို ထိခိုက်၍ တိုက်ခိုက်၍ ခိုက်ရန်ကို ဖြစ်စေကုန်၏။

ကောလိယပြည် လယ်လုပ်သားတို့သည် ဤသို့ ဆိုကုန်၏။ “သင်တို့ သည် ကပိလဝတ်မြို့၌ နေကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့ကိုယူ၍ ကြုံးဝါး
#76(၅၅၀-ပဥပ)

ကြကုန်၏။ အကြင် ကပိလဝတ်မြို့နေ သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ခွေး၊ မြေခွေး အစရှိသည်တို့ကဲ့သို့ မိမိတို့၏ နှမတို့နှင့်တကွ ပေါင်းဖော်ကြကုန်၏။ ထို သာကီဝင် မင်းသားတို့၏ ဆင်၊ မြင်း အစရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ပါ လက်နက်တို့သည် လည်းကောင်း ငါတို့အား အဘယ် ပြုကုန်လတ္တံ့နည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။ ကပိလဝတ်ပြည် လယ်လုပ်သားတို့သည် ဤသို့ ဆိုကုန်၏။ “သင်တို့သည် ယခုအခါ၌ အနုမုန့် ဖြစ်ကုန်သော မင်းသားတို့ကိုယူ၍ ကြုံးဝါးကြကုန်၏။ အကြင် ကောလိယ မင်းသားတို့သည် နှင်ထုတ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ကိုးကွယ်ရာ မှုရှိကုန်သဖြင့် တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ ကလောပင်အောက်၌ နေရကုန်၏။ ထိုကောလိယမင်းတို့၏ ဆင်၊ မြင်း အစရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ပါ လက်နက်သည် လည်းကောင်း ငါတို့အား အဘယ်ပြုကုန်အံ့နည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထို နှစ်ဦးသော လယ်လုပ်သားတို့သည် သွားကုန်၍ ထိုအမှု၌ယှဉ်သော အမတ်တို့အား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ထိုအမတ်တို့သည် မင်းမျိုးတို့အား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

ထို့နောင်မှ သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် “နှမနှင့် ပေါင်းဖော်သော သူတို့၏ အစွမ်းကို လည်းကောင်း၊ ခွန်အားကို လည်းကောင်း ပြုကုန်အံ့” ဟု စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထွက်ကြကုန်၏။ ကောလိယမင်းတို့သည်လည်း “ကလောပင်အောက်၌ နေကုန်သော သူတို့၏ အစွမ်းကို လည်းကောင်း၊ ခွန်အားကို လည်းကောင်း ပြုကုန်အံ့” ဟု စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထွက်ကြကုန်၏။

မှာထားချက်

[တစ်ပါးကုန်သော ဆရာတို့သည်ကား သာကီဝင်မင်း၊ ကောလိယမင်းတို့၏ ကျွန်မတို့သည် ရေခပ်အံ့သောငှာ မြစ်သို့သွား၍ ခေါင်းခုတ်ကို မြေ၌ချထား၍ ချမ်းသာသောစကားဖြင့် နေကုန်သည်ရှိသော် တစ်ယောက်သော မိန်းမ၏ ခေါင်းခုတ်ကို တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မိမိခေါင်းခုတ်အမှတ်ဖြင့် ယူမိ၏။ ထိုခေါင်းခုတ်ကိုမူ၍ ငါ့ခေါင်းခုတ် သင့်ခေါင်းခုတ်ဟု ငြင်းခုံ၍ ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြသည်ရှိသော် အစဉ်သဖြင့် ထိုနှစ်ပြည်၌နေကုန်သော ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ရွာစားတို့သည် လည်းကောင်း၊

အမတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းတို့သည် လည်းကောင်း ဤသို့ အလုံးစုံသောသူတို့သည် စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထွက်ကြကုန်၏ဟု ဆိုကုန်၏။ ဤနောက်နည်းထက် ရှေးနည်းသာလျှင် များစွာကုန်သော မဟာအဋ္ဌကထာတို့၌ လာ၏။ သင့်လည်း သင့်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရှေးနည်းကိုသာလျှင် ယူအပ်၏။]

ထို့သင်္ကာဝင်မင်း၊ ကောလိယမင်းတို့သည် ညချမ်းအခါ၌ စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထွက်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား ငြိမ်းစေခြင်း

ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူလျက် မိုးသောက်ထသောအခါ၌ သတ္တလောကကို ကြည့်တော်မူလတ်သော် ဤသို့ စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထွက်ကုန်သော ဤ သင်္ကာဝင်မင်းတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ မြင်တော်မူပြီးလျှင် “ငါကြွသွားတော်မူသည်ရှိသော် ဤခိုက်ရန်သည် ငြိမ်းလတ္တံ့လော၊ မငြိမ်းလတ္တံ့လော”ဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် “ငါသည်လျှင် ထိုအရပ်သို့သွား၍ ထိုခိုက်ရန်ကို ငြိမ်းစေသောငှာ ဇာတ်သုံးဇာတ်တို့ကို ဟောအံ့၊ ထိုသို့ ဟောသောကြောင့် ခိုက်ရန်သည် ငြိမ်းလတ္တံ့၊ ထိုသို့ ငြိမ်းသောအခါ ညီညွတ်ခြင်းကို ပြအံ့သောငှာ နှစ်ဇာတ်တို့ကိုဟော၍ အတ္တဒဏ္ဍသုတ်ကို ဟောအံ့၊ ဓမ္မဒေသနာကို ကြားနာရ၍ နှစ်ပြည်သားတို့သည် နှစ်ရာဇာဓိပတိ နှစ်ရာဇာဓိပတိသော မင်းသားတို့ကို ပေးကုန်လတ္တံ့၊ ငါသည် ထိုငါးရာသော မင်းသားတို့ကို ရဟန်းပြုအံ့၊ များစွာသော အစည်းအဝေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ နံနက်ကလျှင် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုတော်မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲပြီးသည်ရှိသော် ညချမ်းအခါ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်မှ ထွက်တော်မူခဲ့၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား ကြားတော်မူဘဲ ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းဟော်ကိုယူ၍ နှစ်ဦးသော စစ်သည်တို့၏ အကြားဖြစ်သော ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလျှင် နှစ်ဦးသော စစ်သည်တို့အား ထိတ်လန့်စိမ့်သောငှာ နေအခါ၌ အမှိုက်တိုက်ပြုအံ့သောငှာ ဆံတော်မှ ညိုသောရောင်ခြည်တော်ကို လွှတ်

* တော်မူလျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိကုန်သော ထိုနှစ်ဦးသော စစ်သည် တို့အား ကိုယ်တော်ကိုပြုလျက် ခြောက်ပါးသောအဆင်းရှိသော ဘုရား ရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်တော်မူ၏။ ကပိလဝတ် ပြည်သားတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို မြင်ကုန်လျှင် “ငါတို့အမျိုးမြတ်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား သည် ကြွတော်မူလာ၏။ ထို မြတ်စွာဘုရားသည် ငါတို့ကို ခိုက်ရန်ပြုသော အဖြစ်ကို မြင်တော်မူလေသလော” ဟု ကြံ၍ “စင်စစ်သော်ကား မြတ်စွာ ဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ရှိသော် ငါတို့သည် သူတစ်ပါးတို့၌ လက်နက် ကို ချအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ ကောလိယပြည်သားတို့သည် ငါတို့ကို သတ်မူလည်းသတ်ပစေကုန်၊ နှောင်ဖွဲ့မူလည်း ဖွဲ့ပစေကုန်” ဟု သက်နက် တို့ကို စွန့်ကုန်၏။ ကောလိယ ပြည်သားတို့သည်လည်း ထို့အတူလျှင် ပြု ကုန်၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗညုဘုရားသခင်သည် ကောင်းကင်မှ သက်တော် မှု၍ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော သဲစုဉ်ခင်းအပ်သော မြတ်သော ဘုရားနေရာ၌ နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာမရှိသော ဘုရားအသရေတော်ဖြင့် တင့်တယ်လျက်နေ တော်မူ၏။ ထိုနှစ်ဦးသောမင်းတို့သည်လည်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး လျက် နေကုန်၏။ ထိုသို့နေကုန်သောအခါ ထိုနှစ်ဦးသောမင်းတို့ကို သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် သိတော်မူလျက်လျှင် “မြတ်သောမင်းမျိုးတို့ အဘယ် ကြောင့် သင်မင်းမြတ်တို့သည် လာကြွကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား မြစ်ကိုရှုအံ့သော်ငှာ မလာပါကုန်၊ မြစ်၌ ကစားအံ့သော ငှာလည်း မလာပါကုန်၊ စင်စစ်သော်ကား ဤအရပ်၌ စစ်ထိုးခြင်းကိုဖြစ် စေလိုသောကြောင့် လာပါကုန်၏” ဟု ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။ “မြတ် သော မင်းမျိုးတို့...သင်တို့သည် အဘယ်ကိုမှီ၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန် သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...ရေကို အမှီပြု၍ ဖြစ် ပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ “မြတ်သော မင်းမျိုးတို့...ရေသည် အဘယ်မျှ အဖိုးထိုက်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...ရေ သည် နည်းသောအဖိုးကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “မြတ်သော မင်းမျိုးတို့...မြေသည်ကား အဖိုး အဘယ်မျှထိုက်သနည်း” ဟု မေးတော် မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...မြေသည် အဖိုးအတိုင်းမသိ ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက် ကုန်၏။ “မြတ်သော မင်းမျိုးတို့...မင်းတို့သည် အဖိုးအဘယ်မျှ ထိုက်ကုန် သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...မင်းတို့မည်သည်ကား အဖိုး

အတိုင်းမသိ ထိုက်ကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “မြတ်သောမင်းမျိုးတို့... အဘယ့်ကြောင့် အဖိုးမထိုက်သောရေကို အမှီပြု၍ အဖိုးများစွာ ထိုက်သော မင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးကုန်ဘိသနည်း၊ ခိုက်ရန်ပြုခြင်း၌ စိတ်ချမ်းသာခြင်းမည်သည် မရှိ၊ မြတ်သောမင်းမျိုးတို့... ထိုစကားသည် မှန်၏။ ခိုက်ရန်ပြုခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် တစ်ယောက်သော ကြို့ပင်စောင့်နတ်သည် ဝံ့နှင့်တကွ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ အလုံးစုံသော ဤကမ္ဘာလုံးလည်း ရောက်သည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဖန္ဒနဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ [ဤ ဖန္ဒနဇာတ်ကိုကား တေရသကနိပါတ်၌ ဟောတော်မူ၏။]

ထို့နောက်မှ “မြတ်သောမင်းမျိုးတို့... သူတစ်ပါးစကားကို လိုက်နာခြင်းမည်သည် မဖြစ်ရာ။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သူတစ်ပါးစကားကို လိုက်နာသည်ဖြစ်၍ ယုန်ငယ်တစ်ခု၏စကားကြောင့် ယူဇနာသုံးထောင် အပြောကျယ်သော ဟိမဝန္တာတော၌ အခြေလေးချောင်းရှိသော သားအပေါင်းတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ချည်းပြေးဆင်း၍ ဝင်ရကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးစကားကို လိုက်နာသည် မဖြစ်ရာ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဒုဒ္ဒရဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ [ဤ ဒုဒ္ဒရဇာတ်ကိုကား စတုက္ကနိပါတ်၌ ဟောတော်မူ၏။]

ထို့နောက်မှ “မြတ်သော မင်းမျိုးတို့... ရံခါ အားနည်းသော သူသည်လည်း အားကြီးသော သူ၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုနိုင်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ နို့စုတ်ငှက်မ၊ ငယ် စင်လျက် ဆင်ပြောင်ကြီးကို သတ်နိုင်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ လဠုကိကဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ [ဤ လဠုကိက ဇာတ်ကိုကား ပဉ္စကနိပါတ်၌ ဟောတော်မူ၏။]

ဤသို့လျှင် ခိုက်ရန်ငြိမ်းစိမ့်သောငှာ သုံးဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၍ ထိုမှတစ်ပါး သင့်တင့်ညီညွတ်ခြင်းကို ပြအံ့သောငှာ နှစ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ “မြတ်သောမင်းမျိုးတို့... ထိုစကားသည် မှန်၏။ သင့်တင့် ညီညွတ်ကုန်သော သူတို့အား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အယုတ်မည်သည်ကို မြင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရုက္ခဓမ္မဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ [ဤ ရုက္ခဓမ္မဇာတ်ကိုကား ဧကကနိပါတ်၌ ဟောတော်မူ၏။]

ထိုမှတစ်ပါးလည်း “မြတ်သောမင်းမျိုးတို့... သင့်တင့်ညီညွတ်ကုန်သော သူတို့အား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကွဲပြားသည်ကို မြင်

ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ အကြင်အခါ၌ကား အချင်းချင်း ငြင်းခုံခြင်း ခိုက်ရန်ကို ပြုကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုငုံးတို့ကို တစ်ယောက်သော မုဆိုးသည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် ယူ၍ သွားလေ၏။ ခိုက်ရန်ပြုခြင်း၌ ချမ်းသာခြင်းမည်သည် မရှိ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဝဋ္ဋကဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ [ဤ ဝဋ္ဋကဇာတ်ကို သမ္မောဒမာနဇာတ် ဟူသောအမည်ဖြင့် ဧကကနိပါတ်၌ ဟောတော်မူ၏။]

ရဟန်း ၅၀၀-ခု

ဤသို့လျှင် ငါးဇာတ်လို့ကို ဟောတော်မူပြီး၍ အဆုံး၌ အတ္တဒဏ္ဍသုတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ကြည်ညိုကုန်သည်ဖြစ်၍ “မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ကြွတော်မမူလာသည်ဖြစ်အံ့၊ ငါတို့သည် အချင်းချင်းသတ်၍ သွေးချောင်းစီးသည်ကို ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့၊ ဘုရားသခင်ကိုမှီ၍ ငါတို့သည် အသက်ကိုရအပ်၏။ ဘုရားသခင်သည် အိမ်ရာထောင်သောလူ၏ ဘောင်၌ အကယ်၍ နေတော်မူအံ့၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်အရံရှိသော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၌ ဖြစ်သော မင်းစည်းစိမ်သည် လက်တော်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်ရာ၏။ စင်စစ်သော်ကား ထိုမြတ်စွာဘုရားအား တစ်ထောင် အလွန်ရှိကုန်သော သားတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ထို ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းကို အစိုးရသောကြောင့် မင်းအပေါင်း အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍လျှင် သွားလှ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့သဘောရှိသော စကြာမင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်၍ တောထွက်တော်မူသဖြင့် သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ယခုအခါ၌လည်း မင်းမျိုးအပေါင်း အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍လျှင် ကြွတော်မူစေသတည်း” ဟု နှစ်ပြည်ထောင်သားတို့ နှစ်ရာ့ငါးဆယ် နှစ်ရာ့ငါးဆယ်စီသော မင်းသားတို့ကို လှူကြကုန်၏။

သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် ထို ငါးရာသော မင်းသားတို့က ရဟန်းပြုတော်မူ၍ မဟာဝုန်သို့ ကြွတော်မူ၏။ မိုးသောက်သော နေ့မှစ၍ ထိုငါးရာသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရံခါ ကပိလဝတ် ပြည်တော်၌ ရံခါ ဧကလိယပြည်တော်၌ ဤသို့ နှစ်ပြည်တို့၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ နှစ်ပြည်ထောင်သားတို့သည် ကြီးစွာသော ပူဇော်သဏ္ဍာရကို ပြုကြကုန်၏။ အလွန် ရှိသေလေးမြတ်ကြသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ အလိုအားဖြင့် ရဟန်းပြုကုန်သော ထိုငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့အား မေ့လျော့ခြင်းတို့သည်

ဖြစ်၏။ မယားဟောင်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား မမေ့လျော့ခြင်း ဖြစ်စိမ့်သောငှာ ထိုထိုသို့သော အကြောင်းကို ပြောဆို၍ သတင်းစကား စေလိုက်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် လွန်စွာ ငြီးငွေ့ကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ထိုငါးရာသော သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့ မမေ့လျော့သောအဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ “ဤရဟန်းတို့သည် ငါကဲ့သို့သော ဘုရား သဗ္ဗညုနှင့် အတူတကွနေကုန်လျက် ငြီးငွေ့ကုန်တိ၏။ ထိုရဟန်းတို့အား အဘယ်သို့သော ဘုရားစကားသည် သင့်လျော်ပါအံ့နည်း၊ လျောက်ပတ်ပါအံ့နည်း” ဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်တော်မူလတ်သော် ကုဏာလဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘုရားသခင်အား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်တော်မူ၏။ “ငါသည် ဤငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို ဟိမဝန္တာသို့ ဆောင်ယူ၍ ကုဏာလဇာတ် ဓမ္မဒေသနာဖြင့် ထိုရဟန်းတို့အား မိန်းမတို့၏အပြစ်ကို ပြသဖြင့် မမေ့လျော့ခြင်းကို ဖျောက်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ပေးအံ့” ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၏။ အကြံဖြစ်တော်မူပြီး၍ ထိုဘုရားသခင်သည် နံနက်အခါ၌ သင်းပိုင်ကို ပြင်ဝတ်တော်မူပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူတော်မူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ညအခါ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲပြီးသော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စပြီးသောကာလ၌လျှင် ငါးရာကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် မေ့လျော့ဖွယ်သော ဟိမဝန္တာအရပ်ကို မြင်ဖူးကုန်၏လော” ဟု မေးတော်မူ၏။

ဟိမဝန္တာသို့ ကြွခြင်း

“အရှင်ဘုရား...ထိုဟိမဝန္တာကို အကျွန်ုပ်တို့ မမြင်ဖူးပါကုန်” ဟု နားတော်လျှောက်ကုန်၏။ “ဟိမဝန္တာ၌ လှည့်လည်ခြင်းကို လှည့်လည်ကုန်အံ့လော” ဟု မေးတော်မူလတ်သော် “အရှင်ဘုရား...ဘုန်းတန်ခိုးမရှိကုန်သော အကျွန်ုပ်တို့သည် အသို့ သွားနိုင်ကုန်အံ့နည်း” ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။ အကယ်၍ သင်တို့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ခေါ်၍ သွားငြားအံ့၊ လိုက်ကြကုန်အံ့လော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...လိုက်ပါကုန်အံ့” ဟု နားတော်လျှောက်ကြကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအလုံးစုံသော ရဟန်းငါးရာတို့ကိုလည်း ကိုယ်တော်မြတ် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဆောင်ယူ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဟိမဝန္တာသို့သွား၍ ကောင်းကင်ပြင်၌ ရပ်တော်မူလျက်လျှင် မေ့လျော့ဖွယ်ရှိသော ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ရွှေ

တောင် ငွေတောင်၊ မြေတောင် ဟင်္သာပြဒါးတောင် မျက်စဉ်းတောင် ဖလံ
 တောင် တောင်လျှင်တောင်ဝှမ်း ဤသို့ အထူးထူး အပြားပြားရှိသော
 တောင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ မဟီ သရဘူ
 ဟူကုန်သော မြစ်ကြီးငါးစင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍမုဏ္ဍအိုင် ရထကာရ
 အိုင် သီလပူပါတအိုင် ဆဒ္ဒန္တအိုင် တိယင်္ဂလအိုင် အနဝဟတ်အိုင် ကုဏာလ
 အိုင်ဟူသော အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်တို့ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။ ဟိမဝန္တာ
 မည်သည်ကား ကြီးကျယ်စွာ၏၊ ယူဇနာငါးရာ အစောက်မြင့်၏၊ ယူဇနာ
 သုံးကောင် အပြောကျယ်၏။ ထို ဟိမဝန္တာ၏ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ဤ
 တစ်စိတ်သောအရပ်ကို ကိုယ်တော်၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပြတော်မူ၏။

ထိုဟိမဝန္တာ၌ ပြုအပ်သော နေခြင်းရှိကုန်သော ခြင်္သေ့မျိုး ကျား
 မျိုး ဆင်မျိုး အစရှိကုန်သော အခြေလေးချောင်းရှိသော သားတို့ကိုလည်း
 တစ်စိတ်အားဖြင့် ပြတော်မူ၏။ ထိုဟိမဝန္တာ၌ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော
 အရံအစရှိသည်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အပွင့်အသီးကို ဆောင်ကုန်သော
 သစ်ပင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အထူးထူး အပြားပြားရှိကုန်သော ငှက်
 အပေါင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ ရေပန်း ကြည်းပန်းတို့ကို လည်းကောင်း၊
 ဟိမဝန္တာတောင်၏ အရှေ့နံပါတ်၌ ရှေ့အပြင်ကို လည်းကောင်း၊ အနောက်
 နံပါတ်၌ ဟင်္သာပြဒါး အပြင်ကိုလည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။ ဤသို့
 သဘောရှိကုန်သော မွေ့လျော်ဖွယ်တို့ကို မြင်ရသောအခါမှစ၍ ထိုငါးရာ
 ကုန်သော ရဟန်းတို့အား မယားဟောင်းတို့၌ အားကြီးစွာသော တပ်ခြမ်း
 ရာဂကို ပယ်အပ်ကုန်၏။

ဥဩဒုက်မင်း

ထိုအခါ သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် ထိုငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့
 ကိုယူ၍ ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူပြီးလျှင် ဟိမဝန္တာ အနောက်နံပါတ်၌
 ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော မြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ခုနစ်
 ယူဇနာရှိသော တစ်ကမ္ဘာလုံးတည်သော အင်ကြင်းပင်အောက်၌ သုံးယူဇနာ
 ရှိသော မြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ထိုငါးရာသော ရဟန်းအပေါင်း
 ခြံရံလျက် ခြောက်ပါးသော အဆင်းရှိသော ဘုရား၏ ရောင်ခြည်တော်
 တို့ကို လွှတ်တော်မူလျက် သမုဒ္ဒရာအဝှမ်းကို ချောက်ချားစေ၍ ထွန်းပ
 သော နေလူလင်ကဲ့သို့ နေတော်မူ၍ သာယာစွာသော အသံတော်ကို

မြက်တော်မူလျက် ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၏။ “ရဟန်းတို့...ဤ ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ သင်တို့မမြင်ဖူးသည်ကို မေးကြကုန်လော့”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုခဏ၌ ဆန်းကြယ်စွာသော ဥသြမ နှစ်ခုတို့သည် လှံတံကို အစွန်း နှစ်ဖက်တို့၌ နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ယူလျက် အလွယ်၌ မိမိတို့ လင်ဖြစ်သော ဥသြမင်း ကဲ့ နေစေ၍ ဆန်းကြယ်ကုန်သော ဥသြတို့ကို ရှေ့ကရှစ်ခု၊ နောက်က ရှစ်ခု၊ လက်ဝဲက ရှစ်ခု၊ လက်ယာက ရှစ်ခု၊ အောက်က ရှစ်ခု၊ အထက်က ရှစ်ခု အရိပ်ပြု၍ ဤသို့ ဆန်းကြယ်သော ဥသြမင်းကို ခြံရံလျက် ကောင်းကင်ဖြင့် လာလတ်ကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုငှက်အပေါင်းကိုမြင်၍ ဘုရားသခင်ကို မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ “အရှင်ဘုရား...ဤငှက်တို့ကား အဘယ်မည်သော ငှက်တို့နည်း”ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့...ဤငှက်အပေါင်းတို့သည်ကား ငါဘုရား၏ အနွယ်တည်း၊ ငါသည် ထားအပ်သော အစဉ်အဆက်တည်း၊ ငါ့ကို ရှေးဦးစွာ ရှေး၌ ဤသို့ လုပ်ကျွေးဖူးကုန်၏။ ထိုအခါ၌ကား ဤငှက်အပေါင်းသည် အလွန်များစွာ၏၊ သုံးထောင်ငါးရာသော ငှက်မတို့သည် ငါ့ကို လုပ်ကျွေးကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် ဆုတ်ယုတ်၍ ယခုအခါ၌ ဤမျှသာလျှင် ဖြစ်၏”ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား...ဤသို့သဘောရှိသော တောအုပ်၌ ထိုငှက်မတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ကို အသို့ လုပ်ကျွေးကြကုန်သနည်း”ဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်သည် “ရဟန်းတို့...ထိုသို့တပြီးကား နာကြကုန်လော့”ဟု သတိကို ဖြစ်စေတော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ ပြတော်မူလိုရကား—

၂၀၀။ ဧဝ မက္ခာယတိ ဧဝ မနုဿယုတိ—
အစရှိသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုဂါထာတို့၏ အနက်ကား—
F76(၅၅၀-၀၂၅၀)

ဟိမဝန္တာ သားကောင်များ

၂၇၈။ ဘော ဘောန္တာ၊ အို ရဟန်းအပေါင်းတို့။ ခလု၊ စင်စစ် သဖြင့်။ သဗ္ဗော သဓ ဓရဏီဓရော၊ အလုံးစုံသော ဆေးကို ဆောင်သော မြေနှင့် ပြည့်စုံသော။ အနေက ပုပ္ဖ မာလျဝိတတေ၊ များစွာသော အသီး အလို့ငှာ ပွင့်သောပန်း ပန်စရာမရှိသော ပန်းသို့ဖြင့် ပြည့်စုံထသော။ ဂဇ၊ ဆင်။ ဂဇ၊ နွားနောက်။ မဟိံသ၊ ကျွဲ။ ရုရု၊ ဆတ်။ စာမရီမည်သော သား။ ပသဒ၊ ချေ။ ခဂ္ဂ၊ ကြံ့။ ဂေါကဏ္ဍ၊ စိုင်း။ သီဟ၊ ခြင်္သေ့၊ ဗျဉ္ဇ၊ ကျား။ ဒိပိ၊ သစ်။ အစ္စ၊ ဝံ။ ကောက၊ သစ်ကြုတ်။ တရစ္စ၊ အောင်း။ ဥဒ္ဒါရ၊ ဖုံ။ ကဒလီမိဂ၊ ဝံပိုင်။ ဗိဠာရ၊ ကြောင်။ သသ၊ ယုန်။ ကဏ္ဍိကာနုစရိတေ၊ ဒရယ်တို့၏ ကျင်လည်ရာလည်း ဖြစ်ထသော။ အာကိဏ္ဍ နေလ မဏ္ဍလ မဟာဝရာဟ နာဂကုလ ကရေဏု သင်္ဘာဝိဇုတ္ထေ၊ ပြည့်သော ဆင်ငယ်-ဆင်ကြီးအပေါင်း ဆယ်ပါးသော ဆင်မျိုးအပေါင်းတို့၏ နေရာ လည်း ဖြစ်ထသော။

၂၇၉။ ဣဿမိဂ၊ ဝံ။ သာခမိဂ၊ မျောက်။ သရဘမိဂ၊ သမင် ဆီးဆောက်။ ဧဏိမိဂ၊ ဧဏိမည်သောသား။ ဝါတမိဂ၊ သမင်ပျံ။ ပသဒမိဂ၊ ချေ။ ပုရိသာလု၊ ဝါလဝါမည်သော ဘီလူး။ ကိံပုရိသ၊ ဒေဝကိန္နရာ၊ စန္ဒကိန္နရာ၊ ဒုမကိန္နရာ စသည်ပြားသော ကိန္နရာမျိုး။ ယက္ခ၊ ဘီလူး။ ရက္ခသ နိသေဝိတေ၊ ရက္ခိသ်ဘီလူးတို့၏ မှီဝဲရာလည်း ဖြစ်ထသော။ အမဇ္ဇဝ၊ မဇ္ဇရီ ဓရ ပဟဋ္ဌ ပုပ္ဖ ဖုသိတဂ္ဂါ နေကပါဒပ ဂဏဝိတတေ၊ ပန်းငုံ ပန်းတံတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ထိသော အပွင့်အဖျားရှိသော များစွာသော ပန်းပင်အပေါင်း ဖြင့် ဆန်းကြယ်ထသော။

၂၈၀။ ကုရုရ၊ ဝန်လိုငှက်။ စကောရ၊ စင်ရော်။ ဝါရဏ၊ ငှက် ဆင်။ မယူရ၊ ဥဒေါင်း။ ပရဘတ၊ ဥဩ။ ဇီဝဇီဝက၊ ဇီဝဇိုးငှက်။ စေလာဝက၊ ထီးလိုင်ကာငှက်။ ဘိက္ခာရ၊ ဘိက္ခရာဇ်ငှက်။ ကရဝိကမတ္တ ဝိဟင်္ဂဂဏ သဘသမ္ပဗုဋ္ဌေ၊ ယစ်ကုန်သော ကရဝိက် ငှက်အပေါင်းတို့၏ မပြတ်ကောင်းစွာ တွန်မြူးရာလည်း ဖြစ်ထသော။

ဓာတ်သတ္တု ရတနာများ

၂၈၀။ အဉ္ဇန၊ မျက်စဉ်း။ မနောသိလာ၊ မြင်းသိလာ။ ဟရိတဘလ၊ ဆေးဒန်း။ ဟိဂုံလက၊ ဟင်္သာပြဒါး၊ ဟေမ၊ ရွှေ။

ရဇတ၊ ငွေ။ ကနကာနေက ဓာတုသတဝိနဒ္ဒ ပဋိမဏ္ဍိတပုဒေသေ၊
 ရှေ့ဟူသော များစွာသောဓာတ်တို့ဖြင့် မပြတ် မြွေးယှက်အပ်သည် ဖြစ်၍
 တန်ဆာဆင်အပ်သော အရပ်လည်း ရှိထသော။ ဧဝရူပေါ ဤသို့သဘော
 ရှိသော။ ရမေ၊ မေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော။ ဝနသဏ္ဍေ၊ တောအုပ်၌။
 အတိဝိယစိတ္တော၊ အထူးသဖြင့်ဆန်းကြယ်သောအဆင်းလည်း ရှိထသော။
 အတိဝိယ စိတ္တ ပတ္တစ္ဆဒနော၊ အလွန်အထူးသဖြင့် ဆန်းကြယ်သော
 အတောင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ ကုဏာလောနာမ၊ ကုဏာလအမည်ရှိ
 သော။ သကုဏော၊ ငှက်မင်းသည်။ ပတိဝသတိ၊ နေ၏။ သောဝနသဏ္ဍော၊
 ထိုကုဏာလငှက်မင်း နေရာတောအုပ်ကို။ ဧဝံ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အခြင်း
 အရာဖြင့်။ အက္ခာယတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ဧဝံ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အခြင်း
 အရာဖြင့်။ အနုသုယုတိ၊ ကြားအပ်၏။

၂၉၂။ ဘော ဘောန္တော၊ အို ရဟန်းအပေါင်းတို့။ ခလု-ကေ-
 န္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ကုဏာလဿ၊ ကုဏာလအမည်ရှိသော။ တဿေဝ
 သကုဏဿ၊ ထိုဥဩငှက်မင်း၏လျှင်။ ပါရိစရိကာ၊ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်
 ကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ငှက်မဖြစ်ကုန်သော။ အချုချာနိ ဣတ္ထိ သဟ
 ယာနိ၊ သုံးထောင်ငါးရာကုန်သော ဥဩမတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၂၉၃။ ဘော၊ အို ရဟန်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု-ကေ-
 စင်စစ်သဖြင့်။ ဒေ ဒိဇ ကညာယော၊ နှစ်ခုကုန်သော ဥဩမတို့သည်။ ကဋ္ဌံ၊
 လှံတံကို။ မုခေန၊ နှုတ်သီးဖြင့်။ ခုသိတွာ၊ ကိုက်၍။ ကုဏာလံ၊ ကုဏာလ
 အမည်ရှိသော။ တံသကုဏံ၊ ထိုဥဩငှက်မင်းကို။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။
 နိသီဒါပေတွာ၊ နေစေ၍။ ကုဏာလံ၊ ကုဏာလ အမည်ရှိသော။ နံ
 သကုဏံ၊ ထိုငှက်မင်းကို။ အဒ္ဓါန ပရိယာယာတေ၊ အခွန်ရှည်သောခရီးကို
 သွားခြင်း၌။ ကိလမထော၊ ပင်ပန်းခြင်းသည်။ မာ ဥပ္ပါဟေန္တာ၊ မဖြစ်
 စေသတည်း။ ဣတိ မနသိကတွာ၊ ဤသို့ နှလုံးပိုက်၍။ ဥဒ္ဓေန္တိ၊ ပျံသွား
 ကုန်၏။

၂၉၄။ ပဉ္စသတာ၊ ငါးရာကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ငှက်မတို့
 သည်။ သစေ၊ အကယ်၍။ ကုဏာလော၊ ကုဏာလ အမည်ရှိသော။ အယံ
 သကုဏော၊ ဤငှက်မင်းသည်။ အာသနာ၊ နေရာမှ။ ပရိ ပတိဿဟိ၊

လျှောက်သည်ဖြစ်အံ့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တံ၊ ထိုငှက်မင်းကို။ ပက္ခဟိ၊ အတောင်တို့ဖြင့်။ ပဋိဂ္ဂဟေဿမ၊ ခံကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍။ ဟေဋ္ဌတော ဟေဋ္ဌဘော၊ အောက်မှ အောက်မှ။ ခေန္တိ၊ ပျံသွားကုန်၏။

၂၉၅။ ပဉ္စသတာ၊ ငါးရာကုန်သော။ ဒိဇယညာယော၊ ငှက်မတို့သည်။ ကုဏာလံ၊ ကုဏာလအမည်ရှိသော။ နံသကုဏံ၊ ထိုငှက်မင်းကို။ အာတပေါ၊ နေပူသည်။ မာပရိယာပေသိ၊ မပူစေသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍။ ဥပရူပရိ၊ အဆင့်ဆင့်။ ခေန္တိ၊ ပျံသွားကုန်၏။

၂၉၆။ ပဉ္စသတာ၊ ငါးရာကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ငှက်မတို့သည်။ ကုဏာလံ၊ ကုဏာလ အမည်ရှိသော။ နံသကုဏံ၊ ထိုငှက်မင်းကို။ သီတံ ဝါ၊ အချမ်းသည်လည်းကောင်း။ ဥဏှံ ဝါ၊ အပူသည် လည်းကောင်း။ တိဏံ ဝါ၊ မြက်သည်လည်းကောင်း။ ရဇော ဝါ၊ မြူသည်လည်းကောင်း။ ဝါတော ဝါ၊ လေသည်လည်းကောင်း။ ဥဿာဝေါပေါ၊ ဆီးနှင်းသည်လည်းကောင်း။ မာဥပပွါသိ၊ မထိစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့နှလုံးသွင်း၍။ ဥဘတော ပဿေန၊ နံပါးနှစ်ဖက်ဖြင့်။ ခေန္တိ၊ ပျံသွားကုန်၏။

၂၉၇။ ပဉ္စသတာ၊ ငါးရာကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ငှက်မတို့သည်။ ကုဏာလံ၊ ကုဏာလအမည်ရှိသော။ နံသကုဏံ၊ ထိုငှက်မင်းကို။ ဂေါပါလကာ ဝါ၊ နွားကျောင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း။ ပသုပါလကာ ဝါ၊ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း။ တိဏဘာရကာ ဝါ၊ မြက်ရိုတ်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ကဋ္ဌဟာရကာ ဝါ၊ ထင်းခွေသော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဝနကမ္ပိကာ ဝါ၊ တောက် လုပ်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း။ ကဋ္ဌန ဝါ၊ သစ်သားဖြင့် လည်းကောင်း။ ကဋ္ဌလေန ဝါ၊ အိုးခြမ်းကွဲဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါဏိနာ ဝါ၊ လက်ဖြင့် လည်းကောင်း။ လေဗျုနာ ဝါ၊ ခဲဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒဏ္ဍန ဝါ၊ တုတ်လှံတံဖြင့် လည်းကောင်း။ သတ္တေန ဝါ၊ လက်နက်ဖြင့် လည်းကောင်း။ သက္ခရာဟိ ဝါ၊ ကျောက်စရစ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပဟရံ၊ ပုတ်ခက်ခြင်းကို။ မာ အဒံသု၊ မပေးစေကုန်သတည်း။

၂၉၈။ ကုဏာလော၊ ကုဏာလအမည်ရှိသော။ အယံ၊ သက္ခရာ၊ ဤငှက်မင်းသည်။ ဂစ္ဆေဟိ ဝါ၊ ချုံတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ လတာဟိ ဝါ၊ နွယ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ရုက္ခေဟိ ဝါ၊ သစ်ပင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။

ကောင်း။ သာခါဟိဝါ၊ သစ်ခက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ထမ္ဘေဟိ ဝါ၊
တိုင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပါသာဏေဟိ ဝါ၊ ကျောက်တို့ဖြင့် လည်း
ကောင်း။ ဗလဝန္တေဟိ၊ အားကြီးကုန်သော။ ပက္ခိဟိ ဝါ၊ ငှက်တို့ဖြင့်
လည်းကောင်း။ မာသက်မေသိ၊ မထိစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့လုံး
သွင်း၍။ ပုရတော ပုရတော၊ ရှေ့မှ ရှေ့မှ။ ဧဒန္တိ၊ ပုံသွားကုန်၏။

၂၉၉။ ပဉ္စသတာ၊ ငါးရာကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ငှက်မတို့
သည်။ သဏှာဟိ၊ ပြေပြစ်ကုန်သော။ သခိလာဟိ၊ ချစ်ဖွယ်ရှိကုန်သော။
မဇ္ဈဟိ၊ သာယာကုန်သော။ မရုရာဟိ၊ မျှိသာကုန်သော။ ဝါစာဟိ၊
စကားတို့ဖြင့်။ သမုဒါ စရန္တိယော၊ ပြောဟောကုန်လျက်။ ကုဏ္ဍာလော၊
ကုဏ္ဍာလ အမည်ရှိသော။ အယံ သကုဏော၊ ဤငှက်မင်းသည်။ အာသနေ၊
နေရာ၌။ မာပရိယုက္ကဏ္ဍိ၊ မငြီးငွေ့စေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့လုံး
သွင်း၍။ ပစ္ဆတော ပစ္ဆတော၊ နောက်မှ နောက်မှ။ ဧဒန္တိ၊ ပုံသွားကုန်၏။

၃၀၀။ ပဉ္စသတာ၊ ငါးရာကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ဥဩမ
တို့သည်။ ကုဏ္ဍာလော၊ ကုဏ္ဍာလ အမည်ရှိသော။ အယံ သကုဏော၊
ဤ ငှက်မင်းသည်။ ခုဒါယ၊ မှတ်သိပ်ခြင်းဖြင့်။ မာပရိကိလမိတ္ထ၊ မပင်
ပန်းစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့လုံးသွင်း၍။ ဒိသောဒိသံ၊ အရပ်ထက်
ဝန်းကျင်။ အနေက ရုက္ခံ ဝိဝိဓ ဝိကတိဖလံ၊ များစွာသော သစ်ပင်တို့မှ
အထူးထူးသော သစ်သီးကို။ အာဟရန္တိယော၊ ဆောင်ယူကုန်၍။ ဧဒန္တိ၊
ပုံသွားကုန်၏။

၃၀၁။ ဘော၊ အို ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
ခလု-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ တာဒိဇကညာယော၊ ထို ငှက်မတို့သည်။
ကုဏ္ဍာလံ၊ ကုဏ္ဍာလ အမည်ရှိသော။ တံ သကုဏံ၊ ထို ငှက်မင်းကို။
အာရာမေနေဝ။ အရံတစ်ခုမှလျှင်။ အာရာမံ၊ အရံတစ်ခုသို့။ ဥယျာ-
နေနေဝ၊ ဥယျာဉ်တစ်ခုမှလျှင်။ ဥယျာနံ၊ ဥယျာဉ်တစ်ခုသို့။ နဒိတိတ္ထေ-
နေဝ၊ မြစ်ဆိပ်တစ်ခုမှလျှင်။ နဒိတိတ္ထံ၊ မြစ်ဆိပ်တစ်ခုသို့။ ပဗ္ဗတသိ-
ခရေနေဝ၊ တောင်ထွဋ်တစ်ခုမှလျှင်။ ပဗ္ဗတသိခရံ၊ တောင်ထွဋ်တစ်ခုသို့။
အမ္ပဝနေနေဝ၊ သရက်တော တစ်ခုမှလျှင်။ အမ္ပဝနံ၊ သရက်ဟောတစ်ခု
သို့။ ဇမ္ပဝနေ နေဝ၊ သပြေတော တစ်ခုမှလျှင်။ ဇမ္ပဝနံ၊ သပြေတော
တစ်ခုသို့။ လဗုဇဝနေ နေဝ၊ တောင်ပိန္နဲတော တစ်ခုမှလျှင်။ လဗုဇဝနံ၊

တောင်ပိန္နဲတော တစ်ခုသို့။ နာဠိကေရ သဉ္ဇာရိယေနော၊ အုန်းတော
တစ်ခုမှလျှင်။ နာဠိကေရ သဉ္ဇာရိယံ၊ အုန်းတောတစ်ခုသို့။ ခိပ္ပမေဝ၊
လျှင်စွာလျှင်။ ရတိတ္ထာယ၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်စိမ့်သော ငှာ။
အဘိသမ္ဘောန္တိ၊ ရောက်စေကုန်၏။

၃၀၂။ သော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
ခလု-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ကုဏာလော၊ ကုဏာလအမည်ရှိသော။
သကုဏော၊ ငှက်မင်းသည်။ တာဟိဒိဇ ကညာဟိ၊ ထို သုံးထောင်ငါးရာ
ကုန်သော ငှက်မတို့ဖြင့်။ ဒိဝသံ၊ တစ်နေ့ပတ်လုံး။ ပရိဗျူဠော၊ ထက်
ဝန်းကျင် ခြံရံအပ်သည် ဖြစ်၍။ ဝသလိယော၊ ယုတ်မာကုန်သော။
စောရိယော၊ ခိုးသူနှင့်တူကုန်သော။ ဓုတ္တိယော၊ များသော မာယာရှိ
ကုန်သော။ အသတိယော၊ ပျက်သော သတိရှိကုန်သော။ လဟုစိတ္တာယော၊
မတည်ကြည်သည်ဖြစ်၍ လျှင်သော စိတ်ရှိကုန်သော။ ကတဿ၊ ပြုအပ်
သော ကျေးဇူးကို။ အပ္ပဋိကာရိယော၊ ပြုတို့ မပြုတတ် ကုန်သော။
အနိလော ဝိယ၊ လေကဲ့သို့။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ကာမံ၊ အလိုသည်။
အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်သို့။ ဂမာယော၊ သွားတတ်ကုန်သော။
တုမ္မေဝ၊ သင်တို့သည်သာလျှင်။ နဿထ၊ ပျက်ကြလေကုန်။ ဝသလိ-
ယော၊ ယုတ်မာကုန်သော။ တုမ္မေဝ၊ သင်တို့သည်သာလျှင်။ ဝိနဿထ၊
ပျက်လေကုန်။ ဣတိဝေ၊ ဤသို့။ အပသာဒဒတိ၊ ခြိမ်းမောင်း၏။

ဤသို့သောစကားကို မိန့်တော်မူပြီး၍ “ရဟန်းတို့...ဤသို့လျှင် ငါ
ဘုရားသည် တိရစ္ဆာန်မျိုး၌ ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမတို့၏ သူ့ကျေးဇူးကို
မသိတတ်သော အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မာယာများသောအဖြစ်ကို လည်း
ကောင်း၊ အကျင့်မကောင်းသောအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ သိလမရှိသော
အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း သိတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌လည်း ငါ ဘုရားသည်
ထို မိန်းမတို့၏ အလိုသို့မလိုက်မူ၍ ထို မိန်းမတို့ကိုသာလျှင် ငါ၏ အလိုသို့
လိုက်စေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤ ဂါထာတို့ဖြင့် ထို ရဟန်းတို့၏ မမွေ့
လျော်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

ဖုဿဥဩမင်း

ထိုခဏ၌ မည်းသော ဥဩမနှစ်ခုတို့သည် မိမိတို့လင်ကို လှံတံဖြင့်
ချီ၍ အောက်အဖို့ အစရှိသည်တို့၌ လေးခု လေးခုကုန်သော ဥဩမတို့သည်

ဖြစ်ကုန်၍ ထိုအရပ်သို့ လာလတ်ကုန်၏။ ထို ရဟန်းတို့သည် ထို ငှက်မ
တို့ကိုလည်း မြင်ကုန်၍ သဗ္ဗညု ဘုရားသခင်ကို မေးလျှောက်ကြကုန်၏။
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့...ရှေး၌ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်
သော ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော ဖုဿဥဩသည် ရှိ၏။ ဤ အနွယ်သည်
ထို ပုဏ္ဏမုခ ဥဩ၏ အနွယ်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရှေးနည်းဖြင့်လျှင်
ထိုရဟန်းတို့သည် မေးလျှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဖြေဆိုတော်မူလိုရကား—

၃၀၃။ တဿေဝ ခလု ဘောဟိမဝတော ပဗ္ဗတရာဇဿ၊
ပုရတ္ထိမေ ဒိသာဘာဂေ။
သုဿုမ သုနိပုဏာ၊ ဂိရိပုဘဝါ ဟရိတူပယန္တိယော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၀၃။ ဘော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ တဿေဝ ဟိမဝတော-
ပဗ္ဗတရာဇဿ၊ ထို ဟိမဝန္တာတောင်မင်း၏လျှင်။ ပုရတ္ထိမေ ဒိသာဘာဂေ၊
အရှေ့အရပ် မျက်နှာအဖို့၌။ သုဿုမ သုနိပုဏာ၊ အလွန်သိမ်မွေ့သော
ကြည်လင်သော ရေရှိကုန်သော။ ဂိရိပုဘဝါ၊ တောင်မှစီးကုန်သော။
ဟရိတူပယန္တိယော၊ စိမ်းသောမြက်နှင့် ရောသော ရေအလျဉ်ရှိသော မြစ်
တို့သည်။ သန္တန္တိ၊ စီးကုန်၏။

ယခုအခါ၌ အကြင်ကုဏာလအိုင်ကို လည်၍ သွားကုန်သော မြစ်
တို့ကို ချီးမွမ်းတော်မူပြီး၍ ထို ကုဏာလအိုင်၌ ရောက်ကုန်သော ပန်းတို့ကို
ချီးမွမ်းတော် မူလိုရကား—

၃၀၄။ ဥပ္ပလ ပဒုမ ကုမုဒ နဋ္ဌိန၊
သတပတ္တ သောဂန္ဓိက မန္တာလက။
သမ္ပတိဝိရူဠ သုစိဂန္ဓ မနုညမာဝကပ္ပဒေသေ....
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၀၄။ ဘော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ သမ္ပတိဝိရူဠ သုစိဂန္ဓ
မနုညမာဝကပ္ပဒေသေ၊ ကောင်းစွာရောက်ကုန်သော စင်ကြယ်သောအနံ့
တို့ဖြင့် နှလုံးကို ဖွဲ့တတ်သောအရပ်နှင့် ပြည့်စုံသောအိုင်၌။ ဥပ္ပလ ပဒုမ

နဋိန၊ ကြာညို၊ ပဒုမ္မာကြာနီ၊ ကုမုဒြာကြာ၊ ပဒုမ္မာကြာဖြူသည် လည်း
ကောင်း။ သတ္တပတ္တသောဂန္ဓိက မန္ဒာလက၊ သတပတ်ကြာ ကြသိမ်
ကြာခေါင်းလောင်းသည် လည်းကောင်း။ သမ္ပတိ၊ ပွင့်၏။

ထိုကုဏာလအိုင်၌ ရောက်ကုန်သော အထူးထူးသော ကြာပန်းမျိုး
တို့ကို ချီးမွမ်းတော်မူပြီး၍ ယခုအခါ ထိုကုဏာလအိုင်၏ ထက်ဝန်းကျင်၌
ရောက်ကုန်သော သစ်ပင်အစရှိသည်တို့ကို ချီးမွမ်းခြင်းနှင့်တကွ ဖုဿ
ဥသြ၏ စည်းစိမ်အခြံအရံ အခြင်းအရာတို့ကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည်....

၃၀၅။ ကုရဝက မုစလိန္ဒကေတက ဝေဒိသ ဝဠုလ၊
ပုန္နာဂ ဗကုလ တိလက ပိယက အသန။
သာလ သလဠုစမ္ပက အသောက နာဂရုက္ခ။
တိရိဋ္ဌိဘုဇပတ္တ လောဒ္ဒ စန္ဒနောသဝနေ ။လ။

၄၃၀။ အထ ခလု ဘော ကုဏာလော သကုဏော၊
တံ ပုဏ္ဏမုခံ ဖုဿကောကိလံ ပက္ခေဟိ မုခတုဏ္ဏကေန စ
ပရိဂ္ဂဟေတွာ။ ဝုဠာပေတွာ နာနာဘေသဇ္ဇာနိ ပါယာ-
ပေသိ။

အထ ခလု ဘော ပုဏ္ဏမုခဿ ဖုဿ ကောကိလုဿ သော
အာဗာဓေဝ ပဋိပုဿမ္ဘိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဆယ့်ခြောက်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

သစ်ပင်မျိုးစုံ

၃၀၅။ ကုရဝက၊ ကုရဝကမည်သော သစ်ပင်။ မုစလိန္ဒ၊ ကျည်း
ပင်။ ကေတက၊ ဆတ်သွားပင်။ ဝေဒိသ၊ ဝေဒိသမည်သော သစ်ပင်။
ဝဠုလ၊ ရင်းရဲပင်။ ပုန္နာဂ၊ ပုန်းညက်ပင်။ ဗကုလ၊ ချွယားပင်။ တိလက၊
ပြည့်စင်ပင်။ ပိယက၊ မအူပင်။ အသန၊ ပိတောက်ပင်။ သလဠု၊ ထင်းရှူး
ပင်။ စမ္ပက၊ စကားပင်။ အသောက၊ ပန်းသဉ်းပင်။ နာဂရုက္ခ၊
ကံ့ကော်ပင်။ တိရိဋ္ဌိ၊ တိရိဋ္ဌိ အမည်ရှိသော သစ်ပင်။ ဘုဇပတ္တ၊ ဘုဇပတ်
ပင်။ လောဒ္ဒ၊ တောက်ရပ်ပင်။ စန္ဒနောသဝနေ၊ စန္ဒကူးနီပင် အပေါင်း
ဟူသော တော်ရှိထသော။

၃၀၆။ ကာဠာဂရ၊ ကြဇုပင်။ ပဒ္ဒက၊ ကြက်မောက်ပင်။ ပိယဂုံ၊ ဥပါသကာပင်။ ဒေဝဒါရုကာ၊ နတ်သစ်ပင်။ စောစဂဟနေ၊ ငှက်ပျော တောလည်း ရှိထသော။ ကကုဓ၊ ရေခံတက်ပင်။ ကုဋ္ဌဇ၊ လက်ထုပ်ကြီး ပင်။ အင်္ဂေါလာ၊ မှန်ကူပင်။ ကစ္ဆိကာရ၊ စွန်လက်သည်းပင်။ ကဏီကာရ၊ မဟာလှေကားပင်။ ကဏ္ဍိကာရ၊ ကုလားဇလပ်ပင်။ ကောရဏ္ဍကာ၊ လိပ် ဆူးညိုပင်။ ကောဝိဋ္ဌာရ၊ ပင်လယ်ကသစ်ပင်။ ကိသုကာ၊ ပေါက်ပင်။ ယောဓိက၊ စမ္ပယ်ပင်။ ဝနမလ္လိက၊ တောကြက်ရုံးပင်။ အနဂံဏာ၊ အနဂံဏ အမည်ရှိသော သစ်ပင်။ အနဝဇ္ဇ၊ အနဝဇ္ဇမည်သော သစ်ပင်။ ဘဏ္ဍိ၊ ဇီဇဝါပင်။ သုရုစိရ ဘဂိနီမာလ မာလျဓရေ၊ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသော ဘဂိနီမည်သော ပန်းကိုလည်း ဆောင်ထသော။

၃၀၇။ ဇာတိသုမန၊ မြတ်လေး။ မဓုကန္တိက၊ သင်းခွေ။ ဓနု၊ ဆူး ကျင့်။ တက္ကာရီ၊ ရာသကျဉ်း။ တာလိသ၊ ပစ္စည်းပင်။ တဂရ၊ တောင် ဇလပ်။ မုသိရ၊ ပန်းရင်း။ ကောဋ္ဌ ကစ္ဆ ဝိဘဒတ၊ ပန်းချိုတို့ဖြင့်တင့်တယ် ထသော။ အဓိမုတ္တက သံကုသုဓိတ လုတာ ဝိတတ ပဋိမဏ္ဍိတပုဒေသေ၊ အပွင့်ကိုဆောင်သော အထူးထူးသော ပန်းနွယ်တို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ် သော အရပ်လည်း ရှိထသော။

ငှက်မျိုးစုံ

၃၀၈။ ဟံသ၊ ဟသံ။ ပိလဝ၊ ငှက်ဘီလူး။ ကာဒမ္ပ၊ ဒီးဒုတ်။ ကာရဏ္ဍဝါ ဘိနာဒိတေ၊ ဝမ်းဘဲ ဟသံတို့၏ အလွန် တွန်မြူးရာလည်း ဖြစ်ထသော။ ဝိဇ္ဇာဓရ သိဒ္ဓိသမဏ တာပသဂဏာဓိဝုဒတ္တ၊ ဝိဇ္ဇာဓိရ် အတတ်ဖြင့် ပြီးသောသူ ရဟန်းရသေ့ အပေါင်းတို့၏ နေရာလည်း ဖြစ် ထသော။ ဝရဒေဝ ရက္ခသဒနဝ ဂန္ဓဗ္ဗ ကိန္နရ မဟောရဂါ နှစ်ဏ္ဍိပုဒေသေ၊ မြတ်ကုန်သောနတ် ရက္ခိသ် ဒါနောဘီလူး ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ကိန္နရာ နဂါးတို့၏ မပြတ်ကျင်လည်ရာ အရပ်လည်း ဖြစ်ထသော။

၃၀၉။ ဝေရူပေ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ရမ္မေ၊ မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော။ ဝနသဏ္ဍေ၊ တောအုပ်၌။ ဘော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ ခလု-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ အတိဝိယ မဓုရဂိရော၊ အလွန် သာယာ သော အသံရှိသော။ ပဝိလာသိတ န ယန မတ္တက္ခော၊ တင့်တယ်စံပယ် သောမျက်စိ သုရာယစ်သောသူကဲ့သို့ နိသောမျက်စိရှိသော။ ပုဏ္ဏမုခေ၊

နာမ၊ ပုဏ္ဏမုခအမည်ရှိသော။ ဖုဿ ကောက်လော၊ ဖုဿဥဩသည်။
ပဋိဝသတိ၊ နေ၏။

ဌာန်မတို့ လုပ်ကျွေးကြပုံ

၃၁၀။ ဘော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ ခလု-ကေန္တေန၊ စင်စစ်
သဖြင့်။ ပုဏ္ဏမုခဿ၊ ပုဏ္ဏမုခအမည်ရှိသော။ တဿော ဖုဿ ကောက်လော၊
ထိုဖုဿဥဩမင်း၏လျှင်။ ပရိစာရိကာ။ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော။
ဒိဇကညာယော၊ ဌာန်မဖြစ်ကုန်သော။ အစုစုနိဗ္ဗတိသဘာနိ၊ သုံးရာ
ငါးဆယ်ကုန်သော မိန်းမတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၃၁၁။ ဘော၊ အိုရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု-
ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ဒွေ၊ နှစ်ခုကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ဌာန်မ
တို့သည်။ ကဋ္ဌ၊ သစ်သားလှံတံကို။ မုခေန၊ နှုတ်သီးဖြင့်။ ခုသိတွာ၊
ကိုက်၍။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ တံ ဖုဿ ကောက်လံ၊ ထိုဖုဿ
ဥဩမင်းကို။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ နိသီဒါပေတွာ၊ နေစေ၍။ မုဏ္ဏမုခံ၊
ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ နံဖုဿ ကောက်လံ၊ ထိုဖုဿဥဩကို။ အဒ္ဓါန ပရိ-
ယာယ ပထေ၊ အစွန့်ရှည်သော ခရီးကို သွားခြင်း၌။ ကိလမထော၊ ပင်ပန်း
ခြင်းသည်။ မာဥပ္ပါဒေထ၊ မဖြစ်စေတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့နှလုံးသွင်း၍။
ဧဒန္တိ၊ ပျံသွားကုန်၏။

၃၁၂။ ပညာသ ဒိဇ ကညာယော၊ ငါးဆယ်ကုန်သော ဌာန်မတို့
သည်။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခမည်သော။ အယံ ဖုဿကောက်လော၊ ဤ
ဖုဿဥဩသည်။ အာသနာ၊ နေရာမှ၊ သစေ ပရိပတိဿတိ၊ အကယ်၍
လျှောက်ကျဋ္ဌားအံ့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ တံ၊ ထိုပုဏ္ဏမုခဥဩမင်းကို။ ပက္ခေဟိ၊
အတောင်တို့ဖြင့်။ ပဋိဂ္ဂဟေဿာမ၊ ခံကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်း
ကုန်၍။ ဟေဋ္ဌတော ဟေဋ္ဌတော၊ အောက်မှ အောက်မှ၊ ဧဒန္တိ၊ ပျံသွား
ကုန်၏။

၃၁၃။ ပညာသ ဒိဇ ကညာယော၊ ငါးဆယ်ကုန်သော ဌာန်မတို့
သည်။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ နံ ဖုဿကောက်လံ၊ ထို ဖုဿ
ဥဩမင်းကို။ အာတပေါ၊ နေပူသည်။ မာ ၊ ရိတာဒပသိ၊ မပူစေ
သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့နှလုံးသွင်း၍။ ဥပရူပရိ၊ အဆင့်ဆင့်။ ဧဒန္တိ၊
ပျံသွားကုန်၏။

၃၁၄။ ပညာသ ဒိဇ ကညာယော၊ ငါးဆယ်ကုန်သော ငှက်မတို့
 သည်။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ ဖုဿကောကိလံ၊ ဖုဿဥဩမင်း
 ကို။ သိတံဝါ၊ အချမ်းသည် လည်းကောင်း။ ဥဏှံ ဝါ၊ အပူသည် လည်း
 ကောင်း။ တိဏံ ဝါ၊ မြက်သည် လည်းကောင်း။ ရဇောဝါ၊ မြူသည်
 လည်းကောင်း။ ဝါတော ဝါ၊ လေသည် လည်းကောင်း။ ဥဿာဝေါ ဝါ၊
 ဆီးနှင်းပေါက်သည် လည်းကောင်း။ မာဥပပုဿိ၊ မထိစေသတည်း။ ဣတိ၊
 ဤသို့ နှလုံးသွင်း၍။ ဥဘဒောပဿေ၊ နံပါးနှစ်ဖက်၌။ ဧဒန္တိ၊ ပျံသွား
 ကုန်၏။

၃၁၅။ ပညာသ ဒိဇ ကညာယော၊ ငါးဆယ်ကုန်သော ငှက်မတို့
 သည်။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ နံ ဖုဿကောကိလံ၊ ထို ဖုဿ
 ဥဩမင်းကို။ ဂေါပါလကာဝါ၊ နွားကျောင်းသားတို့သည်လည်းကောင်း။
 ပသုပါလကာဝါ၊ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း။ တိဏဟာရ-
 ကာဝါ၊ မြက်ရိတ်သောသူတို့သည် လည်းကောင်း။ ကဋ္ဌဟာရကာ ဝါ၊
 ထင်းခွေသောသူတို့သည် လည်းကောင်း။ ဝနကမ္ပိကာ ဝါ၊ တောလုပ်သော
 သူတို့သည် လည်းကောင်း။ ကဋ္ဌန ဝါ၊ သစ်သားဖြင့် လည်းကောင်း။
 ကဋ္ဌလာယ ဝါ၊ အိုးခြမ်းကဲ့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပါဏိနာ ဝါ၊ လက်ဖြင့်
 လည်းကောင်း။ လေဒ္ဒနာ ဝါ၊ ခဲဖြင့် လည်းကောင်း။ ဒဏ္ဍေန ဝါ၊
 တုတ် လှံတံဖြင့် လည်းကောင်း။ သတ္ထေန ဝါ၊ လက်နက်ဖြင့်လည်းကောင်း။
 သက္ခရာဟိ ဝါ၊ ကျောက်ဆစ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပဟာရံ၊ ပုတ်ခတ်
 ခြင်းကို။ မာ အဒံသု၊ မပေးစေကုန်သတည်း။

၃၁၆။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ အယံ ဖုဿ ကောကိ-
 လော၊ ဤ ဖုဿဥဩမင်းသည်။ ဂစ္ဆေဟိ ဝါ၊ ချုံတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။
 လတာဟိ ဝါ၊ နွယ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ရုက္ခေဟိ ဝါ၊ သစ်ပင်တို့ဖြင့်
 လည်းကောင်း။ သာခါဟိ ဝါ၊ သစ်ခက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ထမ္ဘေဟိ
 ဝါ၊ တိုင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပါသာဏေဟိ ဝါ၊ ကျောက်တို့ဖြင့်
 လည်းကောင်း။ ဗလငန္ဓေဟိ၊ အားကြီးကုန်သော။ ပက္ခိဟိ ဝါ၊ ငှက်တို့
 ဖြင့် လည်းကောင်း။ မာ သင်္ကမေသိ၊ မထိစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့
 နှလုံးသွင်း၍။ ပုရတော ပုရတော၊ ရှေ့မှ ရှေ့မှ။ ဧဒန္တိ၊ ပျံသွားကုန်၏။

၃၁၇။ ပညာသ ဒိဇ ကညာယော၊ ငါးဆယ်ကုန်သော ငှက်မတို့
 သည်။ သဏှာဟိ၊ ပြေပြစ်ကုန်သော။ သခိလာဟိ၊ ချစ်ဖွယ်ကုန်သော။
 မဇ္ဈဟိ၊ သာယာကုန်သော။ ဗေဒရာဟိ၊ ချိုသာကုန်သော။ ဝါစာဟိ၊
 စကားတို့ဖြင့်။ သမုဒါစရန္တိယော၊ ပြောဟောကုန်လျက်။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊
 ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ အယံ ဖုဿကောကိလော၊ ဤ ဖုဿ ဥဩမင်း
 သည်။ အာသနေ၊ နေရာ၌။ မာ ပရိယုက္ကန္တိ၊ မငြီးငွေ့စေသတည်း။
 ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်းကုန်၍။ ပစ္ဆတော ပစ္ဆတော၊ နောက်မှ နောက်မှ။
 ဧဒန္တိ၊ ပုံသွားကုန်၏။

၃၁၈။ ပညာသ ဒိဇ ကညာယော၊ ငါးဆယ်ကုန်သော ငှက်မတို့
 သည်။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ အယံ ဖုဿကောကိလော၊
 ဤ ဖုဿဥဩမင်းသည်။ ခဒါယ၊ မှတ်သိပ်ခြင်းဖြင့်။ မာပရိကိလမိတ္ထ၊
 မပင်ပန်းစေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့ နှလုံးသွင်းကုန်၏။ ဒိသောဒိသံ၊
 အရပ်ထက်ဝန်းကျင်မှ။ အနေက ရုက္ခ ဝီဝိဓ ဝိကတိဖလံ၊ များစွာသော
 သစ်ပင်တို့မှ အထူးထူး အပြားပြား ထူးဆန်းသော သစ်သီးကို။ အာဟ-
 ရန္တိယော၊ ဆောင်ယူကုန်လျက်။ ဧဒန္တိ၊ ပုံသွားကုန်၏။

၃၁၉။ ဘော၊ အို ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု-
 ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ တာ ဒိဇ ကညာယော၊ ထိုငှက်မတို့သည်။ ပုဏ္ဏမုခံ၊
 ပုဏ္ဏမုခအမည်ရှိသော။ တံ ဖုဿကောကိလံ၊ ထိုဖုဿဥဩမင်းကို။ အာရာမေ
 နေဝ၊ အရန်တစ်ခုမှလျှင်။ အာရာမံ၊ အရန်တစ်ခုသို့။ ဥယျာနေနေဝ၊
 ဥယျာဉ်တစ်ခုမှလျှင်။ ဥယျာနံ၊ ဥယျာဉ်တစ်ခုသို့။ နဒီတိဒတ္ထနေဝ၊ မြစ်
 ဆိပ်တစ်ခုမှလျှင်။ နဒီတိတ္ထံ၊ မြစ်ဆိပ် တစ်ခုသို့။ ပဗ္ဗတ သိခရေနေဝ၊
 တောင်ထွတ် တစ်ခုမှသာလျှင်။ ပဗ္ဗတသိခရံ၊ တောင်ထွတ်ထစ်ခုသို့။ သမ္မ-
 ဝနေနေဝ၊ သရက်တော တစ်ခုမှလျှင်။ အမ္မဝနံ၊ သရက်တောတစ်ခုသို့။
 ဇမ္မုဝနေနေဝ၊ သပြေတော တစ်ခုမှလျှင်။ ဇမ္မုဝနံ၊ သပြေတောတစ်ခုသို့။
 လဗုဇဝနေနေဝ၊ တောင်ပိန္နဲတော တစ်ခုမှလျှင်။ လဗုဇဝနံ၊ တောင်ပိန္နဲ
 တောတစ်ခုသို့။ နာဠိကေရ သဉ္ဇာရယေနေဝ၊ အုန်းတော တစ်ခုမှလျှင်။
 နာဠိကေရ သဉ္ဇာရိယံ၊ အုန်းတောတစ်ခုသို့။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာလျှင်။
 ရတိတ္ထာယ၊ ကာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်စိမ့်သောငှာ။ အဘိသမ္ဘောန္တိ၊ ရောက်
 စေကုန်၏။

၃၂၀။ ဘော၊ အိုရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု-
 ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခမည်သော။ ဖုဿကော-
 ကိလော၊ ဖုဿ ဥဩမင်းသည်။ တာဟိ ဒိဇ ကညာဟိ၊ ထိုငှက်မအပေါင်း
 တို့ဖြင့်။ ဒိဝသံ၊ နေ့တ်လုံး။ ပရိဗျူဠော၊ ထက်ဝန်းကျင် ခြံရံအပ်သည်
 ဖြစ်၍။ ဘဂိနိယော၊ နှမတို့။ သာဓု သာဓု၊ ကောင်းစွာ ကောင်းစွာ။
 တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဘတ္တာရံ၊ လင်ကို။ ယံပရိစရေယျာထ၊ အကြင်
 လုပ်ကျွေးကုန်၏။ ဧတံ၊ ဤသို့ လုပ်ကျွေးခြင်းသည်။ ကုလမိတာနံ၊ အမျိုး
 ကောင်းသမီး ဖြစ်ကုန်သော။ တုမှာကံ၊ သင်တို့အား။ ပတိရူပံ၊ လျောက်
 ပတ်ပေ၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ပသံသတိ၊ ချီးမွမ်း၏။

ကုဏာလငှက်မင်းထံသွားခြင်း

၃၂၁။ ဘော၊ အိုရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု-
 ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ ဖုဿ
 ကောကိလော၊ ဖုဿ ဥဩမင်းသည်။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ကုဏာ-
 လော၊ ကုဏာလ အမည်ရှိသော။ သကုဏော၊ ငှက်မင်းသည်။ အတ္ထိ၊
 ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်သို့။ ဥပသက္ခမိ၊ ကပ်လေ၏။ ကုဏာလံ၊ ကုဏာလ
 အမည်ရှိသော။ သကုဏဿ၊ ငှက်မင်း၏။ ပါရိစာရိကာ၊ အလုပ်အကျွေး
 ဖြစ်ကုန်သော။ ဒိဇကညာယော၊ ငှက်မတို့သည်။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ မည်
 သော။ တံ ဖုဿ ကောကိလံ၊ ထိုဖုဿ ဥဩမင်းကို။ ဒုရတောဝ၊ အဝေး
 မှလျှင်။ အာဂစ္ဆန္တံ၊ လာလတ်သည်ကို။ အဒ္ဒသံသုခေါ၊ မြင်ကုန်သလျှင်
 ကတည်း။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ကုန်ပြီး၍။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊
 ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ ဖုဿ ကောကိလော၊ ဖုဿ ဥဩသည်။ အတ္ထိ၊
 ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်သို့။ ဥပသက္ခမိံသု၊ ကပ်ကုန်၏။ ဥပသက္ခမိတာ၊
 ကပ်ကုန်ပြီး၍။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ တံ ဖုဿ ကောကိလံ၊
 ထို ဖုဿဥဩကို။ ဧတံဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစုံ၊ ဆိုကုန်၏။

၃၂၂။ သမ္ပ ပုဏ္ဏမုခ၊ အမောင် ပုဏ္ဏမုခ။ ကုဏာလော၊ ကုဏာလ
 အမည်ရှိသော။ အယံ သကုဏော၊ ဤငှက်မင်းသည်။ အတိဝိယ ဖရုသော၊
 အလွန်ကြမ်းကြုတ်သည်၏။ အတိဝိယ ဖရုသဝါစော၊ အလွန်ကြမ်းကြုတ်
 သော စကားရှိ၏။ တုဝံပိ၊ သင့်ကိုလည်း။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ ပိယဝါစံ၊
 ချစ်ဖွယ်သော စကားကို။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အပ္ပေဝ နာမ လဘောယျာမ၊
 ရပါကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစုံ၊ ဆိုကုန်၏။

၃၂၃။ ဘင်္ဂိနိယော၊ နှမတို့။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ အပေဝ နာမ-
 လဘေယျာမ၊ ရပါကုန်ငြားအံ့လည်း မသိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတော၊
 ဆို၍။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ကုဏာလော၊ ကုဏာလ အမည်ရှိသော။
 သကုဏော၊ ငှက်မင်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်၌။ ဥပသင်္ကမိ၊
 ကပ်လေ၏။ ဥပသင်္ကမိတော၊ ကပ်လေပြီး၍။ ကုဏာလေန၊ ကုဏာလ
 အမည်ရှိသော။ သကုဏေန၊ ငှက်မင်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပဋိသမ္မော-
 ဒိတော၊ နှစ်သက်ဝမ်းသာ ပြောဟော၍။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်သော အရပ်
 ၌။ နိသိဒ္ဓိံ၊ နေ၏။ ဧကမန္တံ၊ တင့်အပ်သောအရပ်၌။ နိသိန္ဒော၊ နေပြီး
 သော။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ ဖုဿ ကောက်လော၊ ဖုဿ
 ဥဩသည်။ ကုဏာလံ၊ ကုဏာလ အမည်ရှိသော။ တံ သကုဏံ၊ ထိုငှက်
 မင်းကို။ တေ ဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါ စ၊ ဆို၏။

မိန်းမကောင်းတွေပါ

၃၂၄။ သမ္မကုဏာလ၊ အဆွေကုဏာလ။ တံ၊ သင်သည်။ ကိဿ၊
 အဘယ်ကြောင့်။ သုဇာတာနံ၊ တူသော ဇာတ်ရှိကုန်သော။ ကုလဓိတာနံ၊
 ဥဩသမီး ဖြစ်ကုန်သော။ ဣတ္တိနံ၊ မိန်းမတို့ကို။ သမ္မာပဋိပန္နာနံ၊ ကောင်း
 စွာ ကျင့်ပါကုန်လျက်။ မိစ္ဆာပဋိပန္နောတိ၊ မကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏
 ဟူ၍။ ဝဒသိ၊ ဆိုဘိသနည်း။ သမ္မ ကုဏာလ၊ အဆွေကုဏာလ။ ဟိ-
 သစ္စံ၊ မှန်၍။ ဣတ္တိနံ၊ မိန်းမတို့သည်။ အမနာပတာဏိနံပိ၊ မနှစ်သက်ဖွယ်
 သော စကားကို ဆိုကုန်သော်လည်း။ မနာပတာဏိနာ၊ နှစ်သက်ဖွယ်
 သော စကားကို ဆိုကုန်သကဲ့သို့။ ပုရိသေဟိ၊ ယောက်ျားတို့သည်။ ဘဝိ-
 တဗ္ဗံ၊ ဖြစ်ရာ၏။ မနာပတာဏိနံ၊ နှစ်သက်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုလတ်
 သော်။ ကိမင်္ဂံ ပန၊ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါ စ၊
 ဆို၏။

မယားကြောက် သွားစမ်း

၃၂၅။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တေ၊ ဆိုလတ်သော်။ ကုဏာလော၊
 ကုဏာလအမည်ရှိသော။ သကုဏော၊ ငှက်မင်းသည်။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ
 အမည်ရှိသော။ တံ ဖုဿ ကောက်လံ၊ ထိုဖုဿဥဩမင်းကို။ ဧဝံ၊ ဤသို့။
 အပသာဒေတိ၊ ခြိမ်းမောင်း၏။ ဝသလ၊ ယုတ်မာသော။ သမ္မ၊ အဆွေ၊
 တံ၊ သင်သည်။ နဿ၊ ပျက်လေလော့။ ဇမ္မ ဝသလ၊ အလွန်ယုတ်မာသော။

သမ္မာ အဆွေ။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိနဿ၊ ပျက်လေလော့။ ဇာယာဇိနေန၊
မယားနိုင်သော။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒိသော၊ တူသော။ ဝိယတ္တော၊
လိမ္မာသောသူသည်။ ကောနုအတ္တိ၊ အတီမှာရှိအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
အပသာဒေတိ၊ ခြိမ်းမောင်း၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ အပသာဒိတော ပန၊
ခြိမ်းမောင်းအပ်သည် ရှိသော်ကာ။ ပုဏ္ဏမုခေ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။
ဖုဿကောကိလော၊ ဖုဿဥဩသည်။ တတောယေဝ၊ ထိုအရပ်မှလျှင်။ ပဋိဝတ္တိ၊
ပြန်လေ၏။

ဖုဿဥဩ မကျန်းမာ

၃၂၆။ ဘော၊ အိုရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
ခလု-ကေန္တေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ ပုဏ္ဏမုခ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။
ဖုဿကောကိလဿ၊ ဖုဿဥဩအား။ အပရေန သမယေန၊ နောက်အခါ၌။
နစိရဿေဝ၊ မကြာမြင့်သော ကာလ၏လျှင်။ အစုယေန၊ လွန်သဖြင့်။
ခရော၊ ပြင်းစွာသော။ အာဗာဓော၊ အနာသည်။ ဥပုဇ္ဇိ၊ ဖြစ်၏။ လောဟိတ
ပက္ခန္တိကာ၊ ဝမ်းသွေးကျကုန်သော။ မာရဏန္တိကာ၊ သေခါနီးကုန်သော။
ဗာဠာ၊ ပြင်းစွာကုန်သော။ ဝေဒနာ၊ ဒုက္ခဝေဒနာတို့သည်။ ဝတ္တန္တိ၊ ဖြစ်
ကုန်၏။

မယားတို့ ကုဏာလထံ လာကြ

၃၂၇။ ဘော၊ အို ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
ခလု၊ စင်စစ်။ ပုဏ္ဏမုခဿ၊ ပုဏ္ဏမုခအမည်ရှိသော။ ဖုဿ ကောကိလဿ၊
ဖုဿ ဥဩ၏။ ပရိစာရိကာနံ၊ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော။ ဒိဇကညာနံ၊
ငှက်မတို့အား။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော အကြံသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။
ပုဏ္ဏမုခေ၊ ပုဏ္ဏမုခအမည်ရှိသော။ အယံဖုဿကောကိလော၊ ဤဖုဿဥဩ
သည်။ အာဗာဓိကော ခေါ်၊ အနာဖြင့် နှိပ်စက်အပ်လျှင်ကတည်း။ ဣမမ္မာ
အာဗာဓာ၊ ဤအနာမှ။ အပေဝ နာမ ဝုဠဟေယျ၊ ထမြောက် နိုင်ငြား
အံ့လည်း မသိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧကံ၊ တစ်ယောက်တည်း။ အဒုတိယံ၊
အဖော်မရှိဘဲ။ ဩဟာယ၊ စွန့်ကုန်၍။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ကုဏာလော၊
ကုဏာလအမည်ရှိသော။ သကုဇဏာ၊ ငှက်မင်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တေန၊
ထိုအရပ်သို့။ ဥပသင်္ကမိ သု၊ ကပ်ကုန်၏။

ကြိမ်းမောင်း၍ လွှတ်

၃၂၈။ ကုဏ္ဍာလော၊ ကုဏ္ဍာလအမည်ရှိသော။ သကုဏ္ဍော၊
 ငှက်မင်းသည်။ ဒုရတောဝ၊ အဝေးမှလျှင်။ အာဂစ္ဆန္တိယော။ လှာလတ်
 ကုန်သော။ တာ ဒိဇကညာယော၊ ထိုငှက်မတို့ကို။ အဒ္ဒသ၊ မြင်သေ၏။
 ဒိသ္မာန၊ မြင်ပြီး၍။ တာ ဒိဇကညာယော၊ ထိုငှက်မတို့ကို။ ဧတံ ဝစနံ၊
 ဤစကားကို။ အဒဝါစ၊ ဆို၏။ ဝသလိယော၊ အယုတ်မတို့။ တုမှံ၊ သင်
 တို့၏။ ဘတ္တာ၊ လင်သည်။ ကဟံပန၊ အတိမ္မာနည်း။ ဣတံ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊
 ဆို၏။ သမ္ပကုဏ္ဍာလ၊ အရှင်ကုဏ္ဍာလ။ ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။
 ဖုဿကောကိလော၊ ဖုဿဥဩသည်။ ခေါ၊ စင်စစ်။ အာဗာဓိကော။
 အနာဖြင့် နှိပ်စက်အပ်၏။ တမှာ အာဗာဓော၊ ထိုအနာမူ။ အပေဝနာမ
 ဝဋ္ဋဟေယျ၊ ထနိုင်ငြားအံ့လည်း မသိ။ ဣတံ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊
 ဆိုကုန်၏။

၃၂၉။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တေ၊ ဆိုကုန်လတ်သော်။ ကုဏ္ဍာလော၊
 ကုဏ္ဍာလအမည်ရှိသော။ သကုဏ္ဍော၊ ငှက်မင်းသည်။ တာ ဒိဇကညာယော၊
 ထိုငှက်မတို့က။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ အပသာဒေတိ၊ ခြိမ်းခြောက်၏။ ဝသလိယော၊
 အယုတ်မာမတို့။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ နဿထ၊ ပျက်လေကုန်။ ဝသလိယော၊
 ယုတ်မာကုန်သော။ စောရိယော၊ ခိုးသူနှင့် တူကုန်သော။ ဓုတ္ထိယော၊ လှည့်
 ပတ်တတ်ကုန်သော။ အသတိယော၊ သတိမရှိကုန်သော။ လဟုစိတ္တာ၊ လျင်
 သော စိတ်ရှိကုန်သော။ ကဏ္ဍဿ၊ ပြုအပ်သော ကျေးဇူးကို။ အပုဋ္ဌိ
 ကာရိကာယော၊ အတုံ့မပြုတတ်ကုန်သော။ အနိလောဝိယ၊ လေကဲ့သို့။
 ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ကာမံ၊ အလိုရှိသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထို
 အရပ်သို့။ ဂမာယော၊ သွားတတ်ကုန်သော။ တုမှေ၊ သင်တို့သည်။
 ဝိနဿထ၊ ပျက်လေကုန်။

ဖုဿကို ဆေးကု

၃၃၀။ ဣတံ၊ ဤသို့။ ဝတံ၊ ဆို၍။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။
 ပုဏ္ဏမုခေါ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ ဖုဿ ယောကိလော၊ ဖုဿ ဥဩသည်။
 အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်သို့။ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်လေ၏။ ဥသင်္ကမိတွာ၊
 ကပ်လေပြီး၍။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ တံ ဖုဿ ကောလိလံ၊
 ထိုဖုဿဥဩကို။ ဧတံ ဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစ၊ ဆို၏။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊

အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ကိံ၊ အသိန်နည်း။ ဇီဝသိ၊ အသက် ရှိပါသေး၏လော။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊ ဆို၏။ သမ္မကုဏ္ဍာလ၊ အဆွေကုဏ္ဍာလ။ အဟံ၊
ငါသည်။ ဇီဝါမိ၊ အသက်ရှိပါသေး၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊
ဆို၏။

၃၃၁။ ဘော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
ခလု၊ စင်စစ်။ ကုဏ္ဍာလော၊ ကုဏ္ဍာလ အမည်ရှိသော။ အကုဏော၊
ငှက်မင်းသည်။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခအမည်ရှိသော။ တံ ဖုဿ ကောကိလံ၊
ထို ဖုဿ ဥဩကို။ ပက္ခေဟိ စ၊ အတောင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ မုခ-
တုဏ္ဏကေန စ၊ နှုတ်သီးဖြင့်လည်းကောင်း။ ပရိဂ္ဂဟေတွာ၊ ပိုက်ဖက်၍။
ဝုဠာပေတွာ၊ ထစေ၍။ နာနာဘေသဇ္ဇာနိ၊ အထူးထူးသော ဆေးတို့ကို။
ပါယာပေသိ၊ သောက်စေ၏။ ဘော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊
ထိုအခါ၌။ ခလု၊ စင်စစ်။ ပုဏ္ဏမုခဿ၊ ပုဏ္ဏမုခ အမည်ရှိသော။ ဖုဿ
ကောကိလဿ၊ ဖုဿဥဩအား။ သောအာဗာဓော၊ ထို အနာသည်။
ပဋိပုဿမ္ဘိ၊ ငြိမ်း၏။

ကုဏ္ဍာလ ဥဩမင်း တရားဟောခြင်း

ထို ငှက်မအပေါင်းတို့သည်လည်း ပုဏ္ဏမုခ မည်သော ဖုဿ ဥဩ
သည် အနာကင်းသည်ရှိသော် လာလတ်ကုန်၏။ ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းသည်
လည်း ပုဏ္ဏမုခမည်သော ဖုဿဥဩကို နှစ်ရက်သုံးရက် သစ်သီးကြီးငယ်
တို့ကို စားစေ၍ ဥဩ၏ အားရှိခြင်းသို့ ရောက်သောကာလ၌ “အဆွေ...
ယခုအခါ၌ သင်သည် အနာကင်းပြီ၊ သင့်အလုပ်အကျွေးတို့နှင့်တကွ နေ
ရစ်လော့၊ ငါသည်လည်း ငါ၏နေရာအရပ်သို့ သွားတော့အံ့” ဟု ဆို၏။
ထိုအခါ ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းကို ဖုဿဥဩသည် “အဆွေ...ဤမိန်းမတို့သည်
ပြင်းစွာနာသော ငါ့ကိုစွန့်ပစ်၍ ပြေးကုန်၏၊ ငါ့အား ဤကာမကျူးကုန်
သော မိန်းမတို့ဖြင့် အလိုမရှိ” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရား
လောင်း ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းသည် “အဆွေ...ထိုသို့တပြီးကား သင့်အား
မိန်းမ၏ ယုတ်မာသောအဖြစ်ကို ဟောအံ့” ဟု ပုဏ္ဏမုခကိုခေါ်၍ ဟိမဝန္တာ
၏ နံပါး၌ မြင်းသီလာအပြင်သို့ ဆောင်ယူ၍ ခုနစ်ယူဇနာရှိသော အင်
ကြင်းပင်ငယ် မြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာနေရာ၌ နေ၏။ ပုဏ္ဏမုခ သည်
တစ်ခုသောနံပါး၌ မိမိအခြံအရံနှင့်တကွ နေ၏။ အလုံးစုံသော ဟိမဝန္တာ

တော၌ နတ်အပေါင်းသည်လည်း ကြွေးကြော်၏။ “ယခုအခါ ကုဏ္ဍာလ
ငှက်မင်းသည် ဟိမဝန္တာဝယ် မြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာနေရာ၌ နေ၍
ဘုရား၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောလတ္တံ့၊ ထိုတရားကို နာ
ကုန်လော့”ဟု အဆင့်ဆင့် ကြွေးကြော်သဖြင့် နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်
နတ်တို့သည် ကြားကုန်၍ များသောအားဖြင့် ထို မြင်းသီလာကျောက်ဖျာ
နေရာ၌ စည်းဝေးကုန်၏။

များစွာသော နဂါးဂဠုန် ကိန္နရာ ဝိဇ္ဇာဓိရ် အစရှိသည်တို့အား
လည်း နတ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို ကြွေးကြော်ကုန်၏။ ထိုအခါ အာ
နန္ဒာ အမည်ရှိသော လင်းတမင်းသည် လင်းတ တစ်သောင်း ခြံရံလျက်
ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေ၏။ ထို အာနန္ဒာလင်းတမင်းသည်လည်း ထို အုတ်
အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံကိုကြား၍ တရားနာအံ့ဟု မိမိအခြံအရံနှင့်
တကွ လာလတ်၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေ၏။ နာရဒ အမည်ရှိသော
အဘိညာဉ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့ သည်လည်း ရသေ့ တစ်သောင်း
ခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာ၌ နေသည်ရှိသော် ထိုနတ်တို့ ကြွေးကြော်သံကိုကြား၍
ငါ၏ အဆွေဖြစ်သော ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းသည် မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို
ဟောလိမ့်သတတ်၊ များစွာသော အစည်းအဝေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့ သတတ်၊
ငါသည်လည်း ထိုတရားကို နာခြင်းငှာ သင့်၏ဟု အခြံအရံ ရသေ့ တစ်
သောင်းနှင့်တကွ တန်ခိုးဖြင့် ထိုအရပ်သို့သွား၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌
နေ၏။ သဗ္ဗညုဘုရားသခင်တို့၏ တရားဟောတော်မူသော အစည်းအဝေး
နှင့် တူသော များစွာသော အစည်းအဝေးသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းသည် ဇာတိဿရဉာဏ်
ဖြင့် မိန်းမတို့၏ အပြစ်နှင့်ယှဉ်သော ရှေးဘဝ၌ မြင်ဖူးသောအကြောင်း
ကို ပုဏ္ဏမုခကို သက်သေပြု၍ ဟော၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှား ပြလို
တော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်--

၃၃၂။ အထ ခလု ဘော ကုဏ္ဍာလော သကုဏော၊
တံ ပုဏ္ဏမုခံ ဖုဿ ကောကိလံ။
ဂိလာန ဝုဋ္ဌိတံ အစိဒုဋ္ဌိတံ၊
ဂေလညာ တေဒဂေါစ ။လ။

၃၄၅။ နေရုနာဝ သမသာဂတာ၊ ဝိသုက္ခောဝိယ နိစ္စဖလော။
နာသယန္တိ သရေ ဘောဂံ၊ ရတနာ နန္ဒကရိတ္ထိယော-
ဟူသော ဤ တစ်ဆယ့်လေးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၃၄၂။ ဘော၊ အို...ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
ခလု၊ စင်စစ်။ ကုဏ္ဍာလော၊ ကုဏ္ဍာလ အမည်ရှိသော။ သကုဏော၊
ငှက်မင်းသည်။ ဂိလာနဝုဠိတံ၊ အနာမှထသော။ ဂေလညာ၊ နာသော
အဖြစ်မှ။ အစိရဝုဠိတံ၊ ထ၍ မကြာမြင့်သေးသော။ ဝုဏ္ဏမုခံ၊ ပုဏ္ဏမုခ
အမည်ရှိသော။ ဖုဿကောကိလံ၊ ထိုဖုဿဥဩကို။ ဧတံ၊ ထိုစကားကို။
အဝေါစ၊ ဆို၏။

မိန်းမယုတ် ကဏ္ဍာဒေဝီ

၃၄၃။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ဒွေပိတိကာ၊ အဘ နှစ်
ယောက်ရှိသော။ ပဉ္စပတိကာယ၊ လင်ငါးယောက် ရှိသော။ ကဗန္ဓေ၊
လည်တိုပြိတ္တာနှင့် တူသော။ ပိဋသပ္ပိမ္ပိ၊ ဆွံသော။ ဆဋ္ဌေ၊ ခြောက်ယောက်
မြောက်သော။ ပုရိသေ၊ ယောက်ျား၌။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။ ပဋိဗန္ဓိယာ၊
တပ်စွန်းသော။ ယဒိဒံ-ယာ သော ကဏ္ဍာဒေဝီ၊ အကြင်ကဏ္ဍာဒေဝီသည်။
အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာ ကဏ္ဍာဒေဝီ၊ ထိုကဏ္ဍာဒေဝီကို။ မယာ၊ ငါသည်။
ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်ဖူး၏။ ဧတ္ထ၊ ဤအရာ၌။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ ဝါကျံ စ၊
စကားသည်လည်း။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၄။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ အဇ္ဈုနော၊ အဇ္ဈုန မင်းသားသည်
လည်းကောင်း။ နကုလော၊ နကုလမင်းသားသည် လည်းကောင်း။
ဘိမသေနော၊ ဘိမသေန မင်းသားသည် လည်းကောင်း။ ယုဓိဋ္ဌိလော၊
ယုဓိဋ္ဌိလမင်းသားသည် လည်းကောင်း။ သဟ ဒေဝေါစ ရာဇာ၊ သဟ
ဒေဝ မင်းသားသည် လည်းကောင်း။ ဧတေ ပဉ္စပတိကာ၊ ဤ ငါး
ယောက်ကုန်သော လင်တို့ကို။ အတိစ္စ၊ လွန်၍။ နာရီ၊ ကဏ္ဍာဒေဝီ မည်
သော မင်းသမီးသည်။ ခုဇ္ဇဝါမနကေန၊ ကုန်းလည်းကုန်း ကွလည်းကွ
သော။ ပိဋသပ္ပိနာ၊ ငဆွံနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပါပံ၊ မကောင်းသော အမှု
တို့ကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

သစ္စကပါပီ

၃၃၅။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ မဟာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်ဖူးသည်ကား။ သစ္စကပါပီ နာမ၊ သစ္စကပါပီ အမည်ရှိသော။ သုသာနမဇ္ဈေ၊ သုသာန်အလယ်၌။ ဝသန္တိ၊ နေလေ့ရှိသော။ စတုတ္ထဘုတ္တံ၊ လေးရက်မြောက် ဖြစ်သော ထမင်းကို။ ပရိဏာမယမာနာ၊ လွန်စေသော။ သေတသမဏီ၊ အဝတ်ဖြူဝတ်သော ပရိဗိုဇ်မသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာ၊ ထိုပရိဗိုဇ်မသည်။ သုရာဓုတ္တကေန၊ သေသောက်ကြူးနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

ကာကဝတီ

၃၃၆။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်ဖူးသည်ကား။ သမုဒ္ဒမဇ္ဈေ၊ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌။ ဝသန္တိ၊ နေသော။ ဘရိယာ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မယားဖြစ်သော။ ကာကဝတီ နာမ၊ ကာကဝတီ အမည်ရှိသော။ ဒေဝီ၊ မိဖုရားသည်။ ဝေနတေယျဿနုဋ္ဌကုဝေရေန၊ ဝေနတေယျ အမည်ရှိသော ကချေသည် စောင်းသမားနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

ကုရုဂံဒေဝီ

၃၃၇။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ မယာ၊ ငါသည်။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်ဖူးသည်ကား။ လောမသုဒ္ဓရိ၊ အမွှေးအရေတည်းဟူသော ဆန်းကြယ်သော ဝမ်းရှိသော။ ဧဋ္ဌိကကုမာရံ၊ ဧဋ္ဌိကသတို့သားကို။ ကာမယမာနာ၊ တောင့်တသော။ ကုရုဂံဒေဝီ နာမ၊ ကုရုဂံဒေဝီ အမည်ရှိသော မင်းသမီးသည်။ ဆဋ္ဌင်္ဂကုမာရဓနန္တေဝါသိနာ၊ ဆဋ္ဌင်္ဂကုမာရ အမည်ရှိသောဆရာဓနန္တေဝါသိ အမည်ရှိသော အလုပ်အကျွေးနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပါပံ၊ မကောင်းသောအမှုကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်း မယ်တော်

၃၃၈။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏။ တေ မာတရံ၊ ထိုအမိကို။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝေဉ္ဇ၊ ဤသို့လျှင်။ ဉာတံ၊ သိအပ်ပြီ။ သာ မာတာ၊ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အမိသည်။ ကောသလ

ရာဇံ၊ ကောသလမင်းကို။ ဩဟာယ၊ စွန့်၍။ ပဉ္စာလစဏ္ဍေန၊ ပဉ္စာလ
စဏ္ဍာနှင့်။ ပါပံ၊ မကောင်းသော အမှုကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။ တော စ၊
ထိုငါးယောက်သော မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း။ အညာ စ၊ ထို
ငါးယောက်မှ တစ်ပါးသော မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း။ ပါပံ၊
မကောင်းမှုကို။ အကံသု၊ ပြုကုန်သည်ချည်းတည်း။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။
အဟံ၊ ငါသည်။ ဣတ္တိနံ၊ မိန်းမတို့အား။ န ဝိဿသေ၊ အကျမ်းမဝင်။
နပုသံသေ၊ မချီးမွမ်း။

မိန်းမတို့ကို မခင်ရ

၃၃၉။ ဇဂတိ၊ ဇဂတိဟု ဆိုအပ်သော။ သမာနရတ္တာ၊ တူသော
တပ်ခြင်းရှိသော။ ဝသုန္ဒရာ၊ ရတနာအပေါင်းတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော။
ဣတရိတရာပတိဋ္ဌာ၊ အမြတ်အယုတ်တို့၏ တည်ရာဖြစ်သော။ မဟိ၊ မြေ
သည်။ သဗ္ဗသဟာ၊ အလုံးစုံသော မကောင်းမှုကို သည်းခံနိုင်သည်။
အဖန္ဒနာ၊ မတုန်မလှုပ်သည်။ အကုပ္ပ၊ မပျက်သည်။ ဟောတိ ယထာ၊
ဖြစ်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ဣတရိတရာ
ပတိဋ္ဌာ၊ အမြတ်အယုတ်တို့၏ တည်ရာတို့သည်။ သဗ္ဗသဟာ၊ အလုံးစုံ
သော မကောင်းမှုကို သည်းခံနိုင်ကုန်သည်။ အဖန္ဒနာ၊ မတုန်မလှုပ်ကုန်
သည်။ အကုပ္ပ၊ မပျက်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တာယော၊ ထို
မိန်းမတို့ကို။ နရော၊ ယောက်ျားသည်။ နဝိဿသေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။

၃၄၀။ လောဟိတ မံသ ဘောဇနော၊ အသားအသွေးကို စားတတ်
သော။ ဝါဠမိဂေါ၊ သားရဲဖြစ်သော။ ပဉ္စာဝုဓော၊ ငါးပါးသော လက်
နက်ရှိသော။ သုရုဒ္ဓေါ၊ အလွန်ကြမ်းကြုတ်သော။ ပသယုခါဒိ၊ နိုင်ထက်
မူ၍ စားလေ့ ရှိသော။ သီဟော၊ ခြင်္သေ့သည်။ ပရဟိံသနေ၊ သူတစ်ပါး
ကို ညှဉ်းဆဲခြင်း၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်သည်။ ဟောတိ ယထာ၊ ဖြစ်
သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ပရဟိံသနေ၊
သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်း၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်
ကုန်၏။ တာယော၊ ထိုမိန်းမတို့ကို။ နရော၊ ယောက်ျားသည်။ န ဝိဿသေ၊
အကျမ်းမဝင်ရာ။

မိန်းမတို့အပြစ်များ

၃၄၁။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေ ပုဏ္ဏမုခ။ တဒိဒံ - ယာတော၊
အကြင် မိန်းမတို့ကို။ ဝေသိယော၊ ဝေသိတို့ ဟူ၍ လည်းကောင်း။

နာရီယော၊ နာရီတို့ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ ဂမနိယော၊ ဂမနိ တို့ဟူ၍ လည်းကောင်း။ ဗန္ဓကံ တို့ဟူ၍ လည်းကောင်း။ န ဝုစ္စန္တိ၊ မဆိုအပ်ကုန်။ တောယော၊ ထို မိန်းမတို့သည်။ န ဝေသိယော၊ ဝေသိမည်သည်သာ လျှင် မဟုတ်ကုန်။ န နာရီယော၊ နာရီမည်သည်သာလျှင် မဟုတ်ကုန်။ သဘာဝတောပန၊ သဘောအားဖြင့်ကား။ တောယော၊ ထို မိန်းမတို့ သည်။ ဝဓိကာယောနာမ၊ လင်ကိုသတ်သည် မည်၏။

၃၄၂။ စောရောဝိယ၊ ခိုးသူကဲ့သို့။ ဝေဏီကဟာ၊ ဆံထုံးခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ ဒိဒ္ဓါ၊ ဒိဒ္ဓါဟု ဆိုအပ်သော။ မဒိရာဝ၊ အဆိပ်နှင့်ရော သောသုရာနှင့် တူ၏။ ဝါဏီဇောဝိယ၊ ကုန်သည် ကဲ့သို့။ ဝါစာ- သန္တတိယော၊ နှုတ်ဖြင့်သာ ချီးမွမ်းတတ်ကုန်၏။ ဣဿသိဂံမိဝ၊ ဝံ၏ လျှင်ခြင်းကဲ့သို့။ ဝိပရိဝတ္တာယော၊ လျှင်သောအပြန်ရှိကုန်၏။ ဥရဂမိဝ၊ မြေကဲ့သို့။ ဒုဇိဝှာယော၊ လျှာနှစ်ခုရှိကုန်၏။ သောဗ္ဘမိဝ၊ မစင်တိုင်း ကဲ့သို့။ ပဋိစ္ဆန္နာ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်၏။ ပါဘာလမိဝ၊ သမုဒ္ဒရာ၌ ပါတာ လမုခကဲ့သို့။ ဒုပ္ပုရာ၊ ပြည့်နိုင်ခဲကုန်၏။ ရက္ခသိဝိယ၊ ရက္ခိသ်၊ ဘီလူးမ ကဲ့သို့။ ဒုတ္တောသ၊ ရောင့်ရဲနိုင်ခဲကုန်၏။

၃၄၃။ ယမောဝ၊ ယမမင်းကဲ့သို့။ ဧကန္တဟာရိယော၊ စင်စစ် လျှင် ဆောင်ယူတတ်ကုန်၏။ သိခိရိဝ၊ မီးကဲ့သို့။ သဗ္ဗဘက္ခာ၊ အလုံးစုံ ကောင်းမကောင်းကို စားတတ်ကုန်၏။ နဒိရိဝ၊ မြစ်ကဲ့သို့။ သဗ္ဗဝါဟီ၊ အလုံးစုံကို မျှောဘတ်ကုန်၏။ အနီလောဝိယ၊ လေကဲ့သို့။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ကာမံ၊ အလိုသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်သို့။ စရာ၊ သွားတတ်ကုန်၏။ နေရူဝိယ၊ နေရူမည်သော ရွှေတောင်ကဲ့သို့။ အဝိသေသကရာ၊ အထူးမရှိသည်ကို ပြုတတ်ကုန်၏။ တာယော၊ ထိုမိန်းမ တို့သည်။ ဝိသရုက္ခောဝိယ၊ အဆိပ်ပင်ကဲ့သို့။ နိစ္စဖလိတာယော၊ အမြဲ လျှင် အသီးသီးတတ်ကုန်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤအရာ၌။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိ သော။ ဝါကျံ စ၊ စကားသည်လည်း။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၄။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ဧဝရော ယထာ၊ ခိုးသူနှင့် တူ၏။ ဒိဒ္ဓေါယထာ၊ အဆိပ်နှင့်ရောသော သုရာနှင့်တူ၏။ ဝါဏီဇောဝ၊ ကုန်သည်ကဲ့သို့။ ဝိကတ္တနိ၊ အထူးထူးသော စကားတို့ကို ဆိုတတ်ကုန်၏။

ဣဿသိင်္ဂမိဝ၊ ဝံ၏လျင်ခြင်းကဲ့သို့။ ပရိဝတ္တာ၊ လျင်သောအပြန် ရှိကုန်၏။ ဥရဂေါယထာ၊ မြေကဲ့သို့။ ဒုဇိဝ္ဗာ၊ လျှာနှစ်ခုရှိကုန်၏။ သောဗ္ဗမိဝ၊ မစင်တိုင်းကဲ့သို့။ ပဋိစ္ဆန္ဒာ၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်၏။ ပါဘာလမိဝ၊ ပါတာလမုခကဲ့သို့။ ဒုပ္ပရာ၊ ပြည့်နိုင်ခဲကုန်၏။ ရက္ခသိဝိယ၊ ရက္ခိသ်ဘီလူးမကဲ့သို့။ ဒုတ္တောသ၊ ရောင့်ရဲနိုင်ကုန်၏။ ယမောဝ၊ ယမမင်းကဲ့သို့။ ကေန္တဟာရိယော၊ စင်စစ်လျှင် ယူဆောင်တတ်ကုန်၏။ သိခိယထာ၊ မီးနှင့် တူကုန်၏။ နဒိယထာ၊ မြစ်နှင့်တူကုန်၏။ ဝါတောယထာ၊ လေနှင့်တူကုန်၏။

၃၄၅။ နေရုနာဝ၊ နေရုမည်သော ရွှေတောင်နှင့်လျှင်။ သမဂတာ၊ တူသောအဖို့ ရှိကုန်၏။ ဝိသရုက္ခောဝိယ၊ အဆိပ်ပင်ကဲ့သို့။ နိစ္စဖလာ၊ အမြဲလျှင် အသီးသီး၏။ သရေ၊ အိမ်၌။ ဘောဂံ၊ စည်းစိမ်ကို။ နာသယန္တိ၊ ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ ရတနန္တကရာ၊ ရွှေငွေ အစရှိသော ရတနာတို့၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏။

[ဤ ပါဠိတော်ဂါထာတို့၌ အကျဉ်းအားဖြင့် ဟောတော်မူအပ်သော ကဏှာဒေဝီ အစရှိသော မိန်းမငါးယောက် တို့၏ အကြောင်းကို အဋ္ဌကထာ၌ ဤသို့ အကျယ်ပြုဆောင်အပ်၏။]

(၁) ကဏှာဒေဝီ

ဇာတ်အမျိုးအနွယ် အဆင်းသဏ္ဍာန် ဥစ္စာစည်းစိမ် အခြံအရံနှင့် ပြည့်စုံသော လင် ငါးယောက်ရှိလျက် ခြောက်ယောက်မြောက် ငကုန်းနှင့် ယုတ်မာသော အကျင့်ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်သော ရှေးဦးစွာသော ကဏှာဒေဝီ၏ အကြောင်းကား -

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိမင်းသည် ပြည့်စုံသော ဗိုလ်ပါဆင်မြင်း ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကောသလတိုင်းကို သိမ်းယူပြီးလျှင် ကောသလမင်းကိုသတ်၍ နုသော ကိုယ်ဝန်ရှိသော ထိုကောသလမင်း၏ မိဖုရားကို ဆောင်ယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားပြီးလျှင် မိမိ၏ မိဖုရားကြီးပြု၏။ ထိုမိဖုရားကြီးသည် နောက်အဖို့၌ သမီးကိုဖွား၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားကား ပကတိအားဖြင့်လည်းသားတော်သမီးတော်မရှိ။ ထို

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ “ရှင်မိဖုရား....ဆုကိုယူလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုမိဖုရားသည် ယူအပ်သည်ကိုပြု၍ ထား၏။ ထိုသမီးငယ်အား ကား ကဏှာဒေဝီဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကဏှာဒေဝီ သည် အရွယ်ရောက်သည်ရှိသော် မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် သမီးတော် ကဏှာဒေဝီကို ဆို၏။ “ချစ်သမီး....သင့်ခမည်းတော်သည် သင့်အား ဆုပေးတော်မူအပ်၏။ ထိုဆုကို ငါသည် ယူ၍ ထားအပ်၏။ သင်သည် နှစ်သက်သောဆုကို ယူလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုသမီးတော် ကဏှာဒေဝီသည် “မိခင်....အကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသော မရှိသော ဥစ္စာမည်သည်မှရှိ၊ လင်ကို ယူအံ့သောငှာ မိခင်သည် ဆုကိုပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုကဏှာဒေဝီသည် ကံလေသာ များသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အရှက်အကြောက်ကို ဖျက်၍ မယ်တော်မိဖုရားကြီးကို ဆို၏။ ထိုမယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “နှစ်သက်သော လင်ကို ယူစေလော့” ဟု မိန့်တော် မူ၍ မိမိသည် ဆုကို ကြွေးကြော်စေ၏။ မင်းရင်ပြင်၌ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော များစွာသော ယောက်ျားတို့သည် စည်းဝေးကြကုန်၏။

လင်ပြိုင် ၅-ယောက်

ကဏှာဒေဝီမင်းသမီးသည် ပန်းပခြုပ်ကို ယူ၍ ခြင်္သေ့ခံသော မြောက်လေသာနန်းတံခါး၌ ရပ်လျက် ကြည့်လတ်သော် တစ်ယောက်ကို မျှလည်း မနှစ်သက်။ ထိုအခါ ပဏ္ဍမင်းမျိုးမှ အဇ္ဈ မင်းသား၊ နကုလ မင်းသား၊ ဘီမသေန မင်းသား၊ ယုခိဋ္ဌိလ မင်းသား၊ သဟဒေဝမင်းသား ဟူကုန်သော ညီနောင်ငါးယောက် ဖြစ်ကုန်သော ဤပဏ္ဍမင်းသားတို့ သည် တက္ကသိုလ်ပြည်ဝယ် ဒိသာပါမောက္ခဆရာအထံ၌ အတတ်သင်ပြီး၍ “အရပ်ဒေသတို့၏ အလေ့အကျက်ကို သိကုန်အံ့” ဟု လှည့်လည်ကုန်သည် ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်ကုန်၍ မြို့တွင်း၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို ကြားသဖြင့် မေး၍ ထိုအကြောင်းကို သိကုန်လျှင် “ငါတို့သည်လည်း သွားကြကုန်အံ့” ဟု ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သောငါးယောက် ကုန်သော ပဏ္ဍမင်းသားတို့သည်လည်း ထိုမင်းရင်ပြင်အရပ်သို့ သွားကုန်၍ အစဉ်အတိုင်း တည်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကဏှာဒေဝီမင်းသမီးသည် ထိုငါး ယောက်သော မင်းသားညီနောင်တို့ကို မြင်၍ ထိုငါးယောက်သော မင်း

(၅၅၀-မ၊ မဟာကုဏ္ဍလင်္ကာ)

ပုံ-၁၅။ ကဏ္ဍာဒေဝီမင်းသမီးသည် မင်းသားငါးယောက်တို့မှတစ်ပါး သူ့ဆွေငှက်နှင့် ဖောက်ပြန်နေပုံ

သားတို့၌ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါးယောက်ကုန်သော မင်းသား တို့၏ လည်ဦးခေါင်းတို့၌ ပန်းကုံးတို့ကို စုပ်၍ “မိခင်....ဤငါးယောက် သော သူတို့ကို အကျွန်ုပ်အား ဆုကို ပေးလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုမယ်တော် မိဖုရားကြီးသည်လည်း ခမည်းတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ကြားလျှောက် ၏။ ခမည်းတော်ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဆုကို ပေးမိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “မရလတ္တံ့” ဟု မဆိုမူ၍ နှလုံးမသာလျက်လျှင် “အဘယ် အမျိုးအနွယ် ရှိကုန်သနည်း၊ အဘယ်သူ၏ သားတို့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ ပဏ္ဍု မင်းသား အဖြစ်ကိုသိလျှင် ထိုမင်းသားတို့အား ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ သမီးတော်ကဏ္ဍာဒေဝီကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုကဏ္ဍာဒေဝီ မင်းသမီးသည် တံခွန်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၌ ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်၏။

ကဏ္ဍာဒေဝီ ဖောက်ပြန်ပုံ

ထိုကဏ္ဍာဒေဝီမင်းသမီးအား တစ်ယောက်သော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သော ကုန်းကူသော ငဆို့သည် ရှိ၏။ ထိုကဏ္ဍာဒေဝီမင်းသမီးသည် မင်းသား ငါးယောက်တို့ကို ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ပြီး၍ ထိုမင်း သား ငါးယောက်တို့ အပသို့ ထွက်သွားသောကာလ၌ အခွင့်ရလျှင် ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ပူလောင်သည်ဖြစ်၍ ငကုန်းနှင့်တကွ ယုတ်မာ သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုငကုန်းနှင့်တကွလည်း စကားပြောသည် ရှိသော် “ငါ့အား သင်နှင့်တူသော ချစ်သူသည်မရှိ၊ မင်းသားတို့ကို သတ်၍ မင်းသားတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ခြေတို့ကို ဆေးစေအံ့” ဟု ဆို၏။ မင်းသားငါးယောက်တို့တွင်လည်း မင်းသားကြီးနှင့် အတူတကွ ရောယှက်ခြင်းဖြစ်သော ကာလ၌ “ဤမင်းသား လေးယောက်တို့ထက် သင့်ကိုသာလျှင် ငါသည် သာလွန်၍ ချစ်၏။ ငါ့အသက်ကိုသော်လည်း သင်၏အကျိုးငှာ စွန့်၏။ ငါ့ခမည်းတော် မင်းကြီးလွန်သဖြင့် သင့်အား သာလျှင် မင်းအဖြစ်ကို ပေးအံ့” ဟု ဆို၏။ ကြွင်းသော မင်းသား လေး ယောက်နှင့် အတူတကွ ပေါင်းဖက် ရောယှက်သော ကာလ၌လည်း ဤနည်း ဖြင့်သာလျှင် ပြောဆို၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် “ဤမင်းသမီးသည်ကား ငါတို့ကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုးပေ၏။ ငါတို့အား စည်းစိမ် ချမ်းသာသည် လည်း ဤမင်းသမီးကို မှီ၍ ဖြစ်၏” ဟု ထိုမင်းသမီးအား အလွန်လျှင် နှစ်သက်ကုန်၏။ ထိုကဏ္ဍာဒေဝီမင်းသမီးသည် တစ်နေ့သ၌ အနာ နှိပ်စက် သည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းသမီးကိုခြံရံ၍ မင်းသားတစ်ယောက်ကား

ဦးခေါင်းကို ဆုပ်နယ်လျက် နေ၏။ ကြွင်းသော မင်းသားတို့သည်ကား တစ်ယောက် တစ်ယောက်စီ လက်၊ ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်ကုန်၏။ ငကုန်းသည် ကား ခြေရင်း၌ နေ၏။

ထိုကဏ္ဍာဒေဝီ မင်းသမီးသည် ဦးခေါင်းကို ဆုပ်နယ်နေသော အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သော အဇ္ဈနမင်းအား “ကျွန်ုပ်အား အရှင်သားထက် သာလွန်၍ ချစ်သောသူသည် မရှိပြီ။ ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်ပါသည် ရှိသော် ရှင်မင်းသားအား အသက်ရှင်ပါလတ္တံ့။ ခမည်းတော်လွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို ရှင်မင်းသားအား ပေးအံ့” ဟု ဦးခေါင်းအမှုအရာဖြင့် အမှတ်ပေးလျက် ထိုမင်းသားကို သင်္ဂြိုဟ်၏။ လေးယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့အားလည်း လက်ခြေ အမှုအရာတို့ဖြင့် ထိုရှေးအတူလျှင် အမှတ်သညာပေး၏။ ငကုန်းအားကား “သင့်ကိုသာလျှင် ငါသည် ချစ်မြတ်နိုး၏။ သင်၏အကျိုးငှာ ငါသည် အသက်ရှင်အံ့” ဟု လျှာအမှုအရာဖြင့် အမှတ်သညာပေး၏။ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့သည်လည်း ရှေး၌ ပြောဆိုပူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုအမှတ်သညာဖြင့် ထိုအကြောင်းကို သိကြကုန်၏။ ထိုသူတို့တွင် အဇ္ဈနမင်းသားမှ ကြွင်းကုန်သော သူတို့သည် မိမိတို့အား ပေးအပ်သော အမှတ်သညာဖြင့်သာလျှင် သိကြကုန်၏။ အဇ္ဈနမင်းသားသည်ကား ထိုကဏ္ဍာဒေဝီ မင်းသမီး၏ လက်၊ ခြေ၊ လျှာ ဖောက်ပြန်ခြင်းတို့ကို မြင်၍ “ငါ့အား အမှတ်သညာ ပေးသကဲ့သို့ ငါမှ ကြွင်းကုန်သော သူတို့အားလည်း အမှတ်ပေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ငကုန်းနှင့်လည်း ထိုမင်းသမီး ပေါင်းဖော်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏” ဟု ကြံ၍ ညီတော် မင်းသားတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် အပသို့ထွက်၍ မေး၏။

မင်းသား ၅-ယောက် မဟုန်းပြုခြင်း

“သင်တို့သည် လင်ငါးယောက်ရှိသော မိန်းမသည် ငါ့အား ဦးခေါင်း ဖောက်ပြန်ခြင်းကိုပြု၍ ပြသည်ကို မြင်ကြကုန်၏လော” ဟု မေး၏။ “မြင်ပါကုန်၏” ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် “အကြောင်းကို သိကြကုန်၏လော” ဟု မေးပြန်၍ “မသိပါကုန်” ဟု ဆိုကုန်သဖြင့် “ဤအရာ၌ ဤမည်သည်ကား အကြောင်းတည်း၊ သင်တို့အားကား လက်ခြေတို့ဖြင့် ပေးအပ်သော အမှတ်၏ အကြောင်းကို သိကုန်၏လော” ဟု မေး၏။ “သိပါကုန်၏” ဟု ဆိုသဖြင့် “ငါ့အားလည်း ထိုအကြောင်းဖြင့် အမှတ်သညာ

ပေး၏။ ငကုန်းအား လျှာဖောက်ပြန်ခြင်းဖြင့် အမှတ်သညာ ပေးခြင်း၏ အကြောင်းကို သိကုန်၏လော” ဟု မေး၏။ “မသိပါကုန်” ဟု ဆိုလုတ်သော် ထိုအခါ ညီတော်တို့အား ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ ဤငကုန်းနှင့် လည်း အတူတကွ ထိုမင်းသမီးသည် ယုတ်မာသောအမှုကို ပြု၏ဟုဆို၍ ထိုညီတော် လေးယောက်တို့သည် မယုံကြည်ကုန်သည် ရှိသော် ငကုန်းကို ခေါ်စေ၍ မေး၏။ ထိုငကုန်းသည် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြောဆို၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် ငကုန်းစကားကို ကြားရလျှင် ထိုမင်းသမီးအား တပ်စွန်းခြင်း ကင်းကုန်သည် ဖြစ်၍ “မိန်းမတို့ မည်သည်ကား ဪ... ယုတ်မာစွာ၊ ဪ... သိလမရှိကုန်စွာ၊ ငါတို့သို့သော အမျိုးအနွယ်နှင့် ပြည့်စုံသော တင့်တယ်ခြင်း အစုသို့ ရောက်သော မင်းသားတို့ကို စွန့်၍ ဤသို့ သဘောရှိသော စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်သော ငကုန်းနှင့်တကွ ယုတ်မာသော အမှုကိုပြု၏။ ပညာရှိ သဘောရှိသော အဘယ်မည်သောသူသည် ဤသို့ အရှက်အကြောက် မရှိသော ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်သော မိန်းမတို့ နှင့်တကွ မွေ့လျော်လတ္တံ့နည်း” ဟု များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မိန်းမတို့ကို ကဲ့ရဲ့၍ “ငါတို့အား အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အလိုမရှိပြီ” ဟု ငါးယောက်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရမာန်းပြုကုန်ပြီး လျှင် ကသိုဏ်းပရိကံကိုပြု၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ကံအားလျော်စွာ လားကုန်၏။

ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းသည်ကား ထိုအခါ နောင်တော်ကြီး အဇ္ဈနမင်း သား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် မြင်ဖူးသော အကြောင်းကို ပြလိုသည် ဖြစ်၍ “ဒိဋ္ဌာမယာ” အစရှိသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

(၂) သစ္စကပါပီ

နှစ်ခုမြောက်သော သစ္စကပါပီမည်သော ပရိဗိုဇ်မ၏ အကြောင်း ကား—

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကိုမှီ၍ သစ္စကပါပီမည်သော အဝတ်ဖြူဝတ်သော ပရိဗိုဇ်မသည် သုသာန်၌ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို ဆောက်စေ၍ ထိုသုသာန်ကျောင်း၌ နေလျက် လေးရက်သော ထမင်းတို့ကို လွန်၍ စား၏။ အလုံးစုံသော ဗာရာဏသီပြည်၌ နေလကဲ့ကို ယင်ရှား၏။

ဗာရာဏသီပြည်အလုံး၌ နေကုန်သော သူတို့သည် ချေသော် လည်းကောင်း၊ ချော်ချွတ်သော် လည်းကောင်း “နမော သစ္စကပါပိယာ” ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။

၁၀၀၀ ကြေးလောင်း

ထိုအခါ တစ်ခုသောပွဲသဘင်ဝယ် ရှေးဦးစွာသောနေ၌ ရွှေပန်းထိမ်သည်တို့သည် အပေါင်းဖွဲ့သဖြင့် တစ်ခုသော အရပ်၌ မဏ္ဍပ်ဆောက်၍ ငါးအမဲကို လည်းကောင်း၊ သုရာ နံ့သာ အစရှိသည်တို့ကို လည်းကောင်း ဆောင်ယူခဲ့၍ သုရာသောက်ခြင်းကိုအားထုတ်ကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် သုရာအိုးကို စွန့်သည်ရှိသော် “နမော သစ္စကပါပိယာ” ဟုဆိုရာ တစ်ယောက်သော ပညာရှိသည် “အလွန်မိုက်စွာသော အချင်း... တုန်လှုပ်သောစိတ်ရှိသော မိန်းမအား ရှိခိုးခြင်းကို ပြုတိ၏။ အလွန် မိုက်စွာတကား” ဟု ဆိုလတ်သော် “အချင်း... ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ ငရဲ၌ဖြစ်စေတတ်သော အမှုကို မပြုလင့်” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုရွှေပန်းထိမ်သည်ကို ထိုပညာရှိသည် “ပညာနည်းသောသူ... ဆိတ်ဆိတ်နေလော့၊ ဥစ္စာတစ်ထောင် လောင်းတမ်းကို သင်ပြုလော့၊ ငါသည် သင်၏ သစ္စကပါပိကို ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့် စပ်သော ဤနေရာ မဏ္ဍပ်၌လျှင် နေလျက် သုရာအိုးကို ရွက်ခဲ့စေ၍ သုရာကို သောက်အံ့၊ မိန်းမသည် မြဲသောသီလရှိသောသူမည်သည် မရှိ” ဟု ဆို၏။ ထို ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် “သင် မတတ်နိုင်လတ္တံ့” ဟု ဆို၍ ထိုပညာရှိနှင့်တကွ ဥစ္စာတစ်ထောင် လောင်းခြင်းကို ပြု၏။

ရသေ့ယောင်ဆောင်၍ ပိုးသော်

ထိုပညာရှိသည် ထိုရွှေပန်းထိမ်သည်ကို တစ်ပါးသော ရွှေပန်းထိမ်သည်တို့အား ပန်ကြား၍ နက်ဖြန်နေ၌ နံနက်စောစောကလျှင် ရသေ့အသွင်ဖြင့် သုသာန်သို့ဝင်၍ ထိုသစ္စကပါပိ ပရိဗိုဇ်မ၏ နေရာအရပ်မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ နေကို ရှိခိုးလျက်ရပ်၏။ ထို ပရိဗိုဇ်မသည် ဆွမ်းအလို့ငှာ သွားသည်ရှိသော် ထို ရသေ့အယောင်ဆောင်သော ပညာရှိကို မြင်၍ “တန်ခိုးကြီးသော ရှင်ရသေ့ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် ရှေးဦးစွာ သုသာန်နံပါး၌ နေ၏။ ဤ ရှင်ရသေ့သည်ကား သုသာန်အလယ်၌ နေ၏။ ထို ရှင်ရသေ့ ကိုယ်တိုင်း၌ နိဗ္ဗာန်တရားသည် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏။ ထိုရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုးအံ့” ဟု ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုး၏။ ထိုရသေ့သည် ကြည့်

လည်းမကြည့်၊ စကားလည်းမပြော၊ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌လည်း ထို
ရှေးအတူလျှင် ပြု၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ကား ရှိခိုးသောအခါ၌
မုက်နှာအောက်ချလျက် “သွားလေသော” ဟု ဆို၏။ လေးရက်မြောက်
သောနေ့၌ကား “အသို့နည်း၊ ဆွမ်းခံသဖြင့် မပင်ပန်းလော” ဟု စကား
ပြောဟောခြင်းကို ပြု၏။ ထိုပရိဗိုဇ်မသည် “စကားပြောဟောခြင်းကို
ရပေပြီ” ဟု အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ဖဲလေ၏။ ငါးရက်မြောက်သော
နေ့၌ကား အလွန်များစွာသော စကားပြောဟောခြင်းကိုရသဖြင့် အဘန်
ငယ်နေ၍ သွားလေ၏။ ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့၌ကား လာလတ်၍
ရှိခိုးလျက်နေသော ထိုသစ္စကပါပီကို “နှမ ...ယနေ့ ဗာရာဏသီမြို့၌ သီချင်း
သံ တီးမှုတ်သံများစွာ၏၊ အသို့နည်း” ဟု မေး၍ “အရှင်ဘုရား...အရှင်
ဘုရားတို့သည် သိတော်မူကုန်၊ ဗာရာဏသီမြို့၌ ပဲ့သဘင်ကြွေးကြော်၏၊
ဤအသံသည် ထိုပဲ့သဘင်၌ ကစားကုန်သောသူတို့၏ အသံတည်း” ဟု
ပြောဆိုလတ်သော် “ဤအသံသည် ထိုသဘင်၌ အသံမည်၏” ဟု မသိ
သကဲ့သို့ဖြစ်၍ “နှမ....သင်သည် အဘယ်မျှသော ထမင်းတို့ကို လွန်စေ
သတည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား...လေးရက်ထမင်းတို့ကို လွန်ပါစေ၏”
ဟုဆို၍ “အရှင်ဘုရားတို့သည်ကား...အဘယ်မျှသော ထမင်းတို့ကို လွန်
စေတော်မူကုန်သနည်း” ဟု မေး၏။ “နှမ....ခုနှစ်ရက်သော ထမင်းတို့ကို
လွန်စေ၏” ဟု ဤစကားကို ထိုရသေ့သည် ချွတ်လွဲသဖြင့်ဆို၏။ ထိုရသေ့
သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အခါခပ်သိမ်း ညဉ့်၌စား၏။ ထိုရသေ့သည်
ပရိဗိုဇ်မကို “နှမ....ရဟန်းပြုသည်မှာ အဘယ်မျှ ဝါရပြီနည်း” ဟု မေး၍
ထိုပရိဗိုဇ်မသည် “တစ်ဆယ့်နှစ်ဝါရပြီ” ဟု ဆို၏။ “အရှင်ဘုရားတို့အား...
အဘယ်မျှ ဝါရပြီနည်း” ဟု မေးလတ်သော် “ဤဝါသည် ငါ့အား
ခြောက်ခုမြောက်သောဝါတည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုပရိဗိုဇ်မကို “နှမ....
နှမအား နိဗ္ဗာန်တရားကို ရခြင်းသည် ရှိပါ၏လော” ဟု မေး၏။ “အရှင်
ဘုရား...မရှိပါ” ဟု ပြောဆို၍ “အရှင်ဘုရားတို့အား နိဗ္ဗာန်တရားကိုရခြင်း
သည် ရှိပါ၏လော” ဟု မေးလတ်သော် “ငါ့နှမ....ငါ့အားလည်း မရှိ” ဟု
ပြောဆို၍ “နှမ....ငါတို့သည်ကား ကာမချမ်းသာကိုလည်း မရကုန်၊
ရဟန်းချမ်းသာကိုလည်း မရကုန်၊ ငါတို့အားသာလျှင် ငရဲသည်ပူသလော၊
လူအပေ၌င်းတို့၏ အမှုအကျင့်ကို ပြုကုန်အံ့၊ ငါသည်လည်း လူထွက်အံ့၊
ငါ့အား မိဘတို့၏ အမွေဖြစ်သော ဥစ္စာသည်ရှိ၏၊ ငါသည် ဆင်းရဲကို
ခံစားအံ့သောငှာ မဘတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။

ရသေ့မ လူထွက်ပြီ

ထို ပရိပိုဇ်မသည် ထိုရသေ့ စကားကိုကြားရ၍ မိမိ၏တုန်လှုပ်
 သောစိတ် ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုရသေ့၌ တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိသည်
 ဖြစ်၍ “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်သည်လည်း ငြီးငွေ့ပါ၏။ အကယ်၍
 အကျွန်ုပ်ကို အရှင်ဘုရားသည် မစွန့်အံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း လူထွက်
 အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ပရိပိုဇ်မကို ထိုရသေ့ ယောင်ဆောင်သော ပညာ
 ရှိသည် “န့မ...လာလှည့် သင့်ကို ငါမစွန့်အံ့၊ ငါ၏မယား ဖြစ်လတ္တံ့”
 ဟုဆို၍ မြို့သို့သွား၍ သင့်နေသဖြင့် သုရာသောက်သောမဏ္ဍပ်သို့သွား၍ ထို
 သစ္စကပါပီ ပရိပိုဇ်မကို သုရာအိုးကိုယူခဲ့စေ၍ သုရာသောက်၏။ ရွှေပန်း
 ထိမ်သည်သည် ဥစ္စာတစ်ထောင်မှ ရှုံးလေ။ ထို သစ္စကပါပီသည် သေ
 သောက်ကြူးကိုစွဲ၍ သားသမီးတို့ဖြင့် ပွား၏။

ထိုအခါ၌ ကုဏာလငှက်မင်းသည် သေသောက်ကြူး ဖြစ်၏။ ထို့
 ကြောင့် မိမိသည် မြင်ဖူးသည်ကို ပြလိုသည်ဖြစ်၍ “ဒိဋ္ဌာ မာယာ” အစ
 ရှိသောဂါထာကို ဆို၏။

(၃) ကာကဝတီမိဖုရား

သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော ကာကဝတီမိဖုရား၏အကြောင်း အတိတ်
 စကားကို စတုက္ကနိပါတ် ကာကဝတီဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ ချဲ့ဆိုအပ်ပြီ။
 ထိုအခါ ကုဏာလငှက်မင်းသည် ဂဠုန်မင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိမြင်
 ဖူးသည်ကို ပြလိုသည်ဖြစ်၍ “ဒိဋ္ဌာ မာယာ” အစရှိသော ဂါထာကို
 ဆို၏။

(၄) ကုရုဂ်ဒေဝီမင်းသမီး

လေးခုမြောက်သော ကုရုဂ်ဒေဝီမင်းသမီး အကြောင်းကား—

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကောသလမင်းကို
 သတ်၍ တိုင်းပြည်ကိုသိမ်းပြီယူးလျှင် ကိုယ်ဝန်ရှိသော ထိုကောသလမင်း၏
 မိဖုရားကြီးကိုယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်လည်ခဲ့ပြီးကျင် ထိုမိဖုရားကြီး
 အား ကိုယ်ဝန်ရှိသော အဖြစ်ကို သိလျက်လည်း ထိုကောသလမင်း၏
 မိဖုရားကြီးကို မိမိ၏ မိဖုရားကြီးပြု၏။

သားကို ပစ်ထားစေခြင်း

ထိုမိဖုရားသည် ရင့်သောကိုယ်ဝန်ရှိသဖြင့် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောသားကို ဖွား၍ ကြီးခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် “ထိုငါ့ သားကို ဗာရာဏသီမင်းသည် ဤမင်းသားကား ငါ့ရန်သူ၏ သားတည်း၊ ဤမင်းသားဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်းဟု နှလုံးသွင်း၍ သတ်စေလတ္တံ့၊ ငါ့ သားသည် သူဘစ်ပါးလက်၌ မဒသစသတည်း”ဟု ကြံပြီးလျှင် အထိန်း မိန်းမကို ခေါ်၍ “မိခင်....ဤသူငယ်ကို ပုဆိုးနှမ်းခင်း၍ သူကောင်ပစ်ရာ သချိုင်း၌ အိပ်စေ၍ လာခဲ့လော့”ဟု ဆို၏။ အထိန်းမိန်းမသည် မိဖုရား ကြီး ဆိုတိုင်းပြုပြီးလျှင် ရေချိုး၍ ပြန်ခဲ့၏။

ရေ၌ မျှောခံရခြင်း

ကောသလမင်းသည်လည်းသေ၍ သား၏ ကိုယ်စောင့်နတ်ဖြစ်၏။ ထိုနတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် တစ်ယောက်သော ဆိတ်ကျောင်းသား၏ ဆိတ်တို့သည် ထိုအရပ်၌ ကျက်စားကုန်သည်ရှိသော် ဆိတ်မတစ်ခုသည် ထိုမင်းသားကိုမြင်လျှင် ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် နို့တိုက်၍ အတန်ငယ် ကျက်စားသဖြင့် တစ်ဖန် လာလတ်၍ နှစ်ကြိမ်၊ သုံး ကြိမ်၊ လေးကြိမ် နို့ တိုက်၏။ ဆိတ်ကျောင်းသားသည် ထိုဆိတ်မအမှုအရာကိုမြင်လျှင် ထိုအရပ် သို့ သွားသဖြင့် သူငယ်ကို မြင်၍ သားဟူသောချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေပြီး လျှင် ရေချိုး၍ မိမိမယားအား ပေး၏။ ထိုမယားသည်ကား သားမရှိ။ ထို့ကြောင့် ထိုမယားအား နို့ရည်မရှိ။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်ကို ဆိတ်နို့ရည် ကိုသာလျှင် တိုက်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နှစ်ခု သုံးခုသော ဆိတ်မတို့သည် သေကုန်၏။ ဆိတ်ကျောင်းသားသည် “ဤသူငယ်ကို မွေး မြူသည်ရှိသော် အလုံးစုံသောဆိတ်မတို့သည် သေကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့အား ဤသူငယ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း”ဟု ကြံ၍ ထိုသူငယ်ကို တစ်လုံး သော မြေအိုး၌ အိပ်စေပြီးလျှင် စလောင်းတစ်ခုဖြင့် ပိတ်၍ ပဲမှုန့်ညက် ဖြင့် အိုးဝကို ဟင်းလင်းမရှိအောင် လိမ်းကျံ၍ မြစ်၌မျှော၏။

ဒွန်းစဏ္ဍားသား ဖြစ်ရခြင်း

မြစ်၌မျှောသော ထိုအိုးကို အောက်ဆိပ်၌ မင်းအိမ်၌ ဆွေးမြည့် သည်ကို တစ်ဖန် ပြုပြင်တတ်သော ဒွန်းစဏ္ဍားတစ်ယောက်သည် မယားနှင့် တကွ ခဝါဖွပ်သည်ရှိသော် မြင်၍ လျင်မြန်စွာသွားသဖြင့် ဆောင်ယူ

ဆယ်တင်၍ ကမ်း၌ထားပြီးလျှင် “ဤအိုး၌ အသို့နည်း” ဟုဖွင့်၍ ကြည့်လတ်သော် သူငယ်ကို မြင်လေ၏။ ထိုဒွန်းစဏ္ဍား မယားသည်လည်း သားမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူငယ်၌ သားဟူသော ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူငယ်ကို အိမ်သို့ဆောင်ယူ၍ မွေးကျွေး၏။ ထိုသူငယ်ကို ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်အရွယ်မှစ၍ မိဘတို့သည် မင်းအိမ်သို့သွားကုန်သည် ရှိသော် ခေါ်၍ သွားကုန်၏။

မင်းသမီးကို ရခြင်း

တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရှိသောအခါမှစ၍ ထိုသတို့သားသာ လျှင် များစွာသွား၍ ဆွေးမြည့်ဟောင်းနွမ်းသည်တို့ကို တစ်ဖန် ပြုပြင်ခြင်းကို ပြု၏။ မင်း၏ မိဖုရားကြီးအားလည်း ကုရုဂ်ဒေဝီ အမည်ရှိသော မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သော သမီးတော်သည် ရှိ၏။ ထိုကုရုဂ်ဒေဝီ မင်းသမီးသည် ထိုသတို့သားကို မြင်ရသောအခါမှ စ၍ ထိုသတို့သား၌ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးသောအရပ်၌ မမွေ့လျော်။ ထိုသတို့သားအမှုလုပ်ဆောင်ရာ အရပ်သို့သာလျှင် လာ၏။ မပြတ် မြင်ရသဖြင့် အချင်းချင်း တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိကုန်သော ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် မင်းအိမ်အတွင်း၌သာလျှင် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အရပ်၌ လွန်ကျူးခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ကာလရှည်ခြင်းသို့ ရောက်လိတ်သော် အလုပ်အကျွေး မိန်းမတို့သည် သိကုန်၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် အမျက်ထွက်၍ မှူးတော် မတ်တော်တို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် “ဤဒွန်းစဏ္ဍားသားသည် ဤမည်သောအမှုကို ပြုကျင့်၏။ ဤဒွန်းစဏ္ဍားသားအား ပြုအပ်သည်ကို သိကုန်လော့” ဆို၏။

မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် “ဤသူကား အပြစ်ကြီးစွာ၏။ အထူးထူးအပြားပြားသော မင်းဒဏ်ပေးခြင်းကို ပြုစေပြီး၍ နောက်မှ သတ်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစော၌ မင်းသား အဘဖြစ်သော ကိုယ်စောင့်နတ်သည် ထိုမင်းသား မှယ်ဘော်မိဖုရားကြီးကိုယ်၌ ပူးဝင်၏။ ထိုမိဖုရားကြီးသည် နတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် မင်းသို့ကပ်၍ “မြတ်သော မင်းကြီး...ဤသတို့သားသည် ဒွန်းစဏ္ဍားသား မဟုတ်ပါ။ ဤသတို့သားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဝမ်း၌ဖြစ်သော ကောသလ မင်းသားတည်း။ အကျွန်ုပ်သည် ငါ့သားသေပြီဟု အရှင်မင်းကြီးအား မုသာဝါဒဖြင့်

ပြောဆို၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဤမင်းသားကို အရှင်မင်းကြီး၏ ရန်သူသား တည်းဟု အထိန်းတော်တို့ကို ပေး၍ သူသေကောင်ပစ်ရာ သူသာန်၌ စွန့်စေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်ကို တစ်ယောက်သော ဆိတ်ကျောင်းသားသည် မွေးကျွေး၏။ ထိုဆိတ်ကျောင်းသားသည် မိမိဆိတ်မတို့သည် သေကုန်သည် ရှိသော် မြစ်၌ မျှောလိုက်၏။ ထိုအခါ မြစ်၌မျှောသော ထိုသူငယ်ကို အရှင်မင်းကြီးတို့ နန်းတော်၌ ဆွေးမြည့်ဟောင်းနှမ်းသည်တို့ကို တစ်ဖန် ပြုပြင်တတ်သော ဒွန်းစဏ္ဍားသည် မြင်၍ မွေးမြူပါ၏။ အကယ်၍ ယုံတော်မမူကုန်အံ့၊ ထို အလုံးစုံသောသူတို့ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ မေးတော်မူကုန်လော့” ဟု တင်လျှောက်၏။ မင်းသည် အထိန်းကို အစပြု၍ အလုံးစုံသောသူတို့ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ မေးလျှင် ထိုမိဖုရားကြီးဆိုတိုင်း ထိုအကြောင်းကို အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် သိတော်မူ၍ ဤ မင်းသားသည် အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံသော မင်းသားပေတည်းဟု နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ထို မင်းသားကို ရေချိုးစေပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်၍ ထို မင်းသားအားသာလျှင် သမီးတော် ကုရုဂ်ဒေဝီကို ပေးတော်မူ၏။

မိဖုရား ယုတ်မာပုံ

ထိုမင်းသားအားကား ဆိတ်မတို့သေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ငွေ့က ကုမာရ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းသားအား ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းနှင့်တကွ ပေးတော်မူ၍ “မောင့်ခမည်းတော်၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိပြည်ကြီးကို ယူချေလော့” ဟု ငွေ့ကမင်းသားကို လွှတ်လိုက်၏။ ထိုငွေ့ကမင်းသားသည် ကုရုဂ်ဒေဝီ မင်းသမီးကိုယူ၍ သွားပြီးလျှင် ကောသလမင်း အဖြစ်၌ တည်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုကောသလမင်းသားအား ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် “ဤ ကောသလမင်းသားသည် အတတ်ပညာ မသင်ရသေး” ဟု အတတ်ပညာ သင်စီမံသောငှာ ဆဋ္ဌဂ်ကုမာရ အမည်ရှိသော ဆရာကို စေလိုက်၏။ ထိုမင်းသားသည် ဆဋ္ဌဂ်ကုမာရ ဆရာအား “ဤသူသည် ငါ၏ ဆရာပေတည်း” ဟု စစ်သူကြီးအရာကို ပေး၏။ နောက်အဖို့၌ ကုရုဂ်ဒေဝီသည် ထိုဆဋ္ဌဂ်ကုမာရဆရာနှင့်တကွ လွန်ကျူးသော အမှုကိုပြု၏။ ထိုဆဋ္ဌဂ်ဆရာ စစ်သူကြီးအားလည်း ဓနုန္ဒေဝါသီ အမည်ရှိသော အလုပ်အကျွေးသည် ရှိ၏။ ထိုစစ်သူကြီးသည် ထိုအလုပ်အကျွေးလက်၌ အဝတ်တန်ဆာ စသည်တို့ကို ပေးအပ်၍ ကုရုဂ်ဒေဝီအား ပို့စေ၏။ ထို ကုရုဂ်ဒေဝီ

သည် ထိုစစ်သူကြီး အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ဓနုန္တေဝါသီနှင့်လည်းတကွ ယုတ်မာသောအကျင့်ကို ကျင့်၏။

ထိုအခါ၌လည်း ကုဏာလငှက်မင်းသည် ဆဋ္ဌင်္ဂကုမာရ ဆရာဖြစ် ၏၊ ထို့ကြောင့် မိမိမြင်ဖူးသော ထိုအကြောင်းကို ထုတ်ဆောင်ပြလိုသည် ဖြစ်၍ 'ဒိဋ္ဌာ မာယာ' အစရှိသော ဂါထာကို ဆို၏။

(၅) ဗြဟ္မဒတ်မင်း မယ်တော်

ငါးခုမြောက်သော ဗြဟ္မဒတ်မင်း မယ်တော်အကြောင်းကား-
လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ကောသလမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်ကို သိမ်းယူပြီးလျှင် ဗာရာဏသီမင်း၏ ကိုယ်ဝန်ရှိသော မိဖုရားကို မိမိ မိဖုရားကြီးပြု၍ မိမိပြည်သို့လျှင် ပြန်ခဲ့၏။ ထို မိဖုရားကြီးသည် နောက် အဖို့၌ သားယောက်ျားဖွား၏။ ကောသလမင်းသည် သားမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သားဟဲ့သောချစ်ခြင်းဖြင့် မွေးမြူ၍ ခပ်သိမ်းသောအတတ် တို့ကို သင်စေပြီးလျှင် အရွယ်ရောက်လတ်သော် “မိမိခမည်းတော်၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ဗာရာဏသီပြည်ကို ယူချေလော့” ဟု စေလိုက်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ် မင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ မှင်းပြု၏။

မယ်တော် ယုတ်မာပုံ

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသား မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် “သားတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားကို ဖူးမြင်လိုသည်ဖြစ်၏” ဟု ကောသလမင်းကို ပန်ကြား ပြီးလျှင် များစွာသောအခြံအရံဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် ကာသီတိုင်း၊ ကောသလတိုင်း၊ နှစ်တိုင်းတို့၏ အကြားဝယ် တစ်ခုသော နိဂုံး၌ တည်းနေခြင်းကို ပြု၏။ ထိုနိဂုံး၌ ပဉ္စာလစန္ဒာ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသတို့သားတစ်ယောက် ရှိသည်။ အလွန် အဆင်းလှ၏။ ထို ပဉ္စာလ စန္ဒာ ပုဏ္ဏားသည် ထိုမိဖုရားအား လက်ဆောင်ပုဏ္ဏာ တို့ကို ဆက်၏။ မိဖုရားကြီးသည် ပဉ္စာလစန္ဒာပုဏ္ဏားကို မြင် လျှင် တပ်စွန်းသော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုပဉ္စာလစန္ဒာနှင့်တကွ ယုတ်မာသောအကျင့်ကို ကျင့်ပြီးလျှင် ထိုနိဂုံး၌ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်စေ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၍ သား တော်ကို ဖူးမြင်ခဲ့ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာပြန်ခဲ့၍ တစ်ဖန် နိဂုံး၌သာလျှင် တည်းနေခြင်းကိုပြု၍ နှစ်ရက် သုံးရက် ထို ပဉ္စာလစန္ဒာနှင့်တကွ လွန်ကျူး

သော အကျင့်ကိုကျင့်ပြီး၍ ကောသလတိုင်း၌ သွားလေ၏။ ထိုမိဖုရား
ကြီးသည် ထိုအခါမှစ၍ မကြာမြင့်မီသာလျှင် ထိုထိုသို့သော အကြောင်း
ကို ပြောဆို၍ “သားတော်အထံသို့ သွားပါအံ့” ဟု မင်းကို ပန်ကြား၍
သော်လည်းကောင်း၊ ပြန်သော်လည်းကောင်း ထိုနိဂုံး၌သာလျှင် လခွဲ
အတိုင်းအရှည်ကာလ ထိုပဉ္စာလစန္ဒာနှင့်တကွ လွန်ကျူးသောအကျင့်ကို
ကျင့်လေ၏။

ထိုအခါ၌လည်း ကုဏာလ ငှက်မင်းသည် ပဉ္စာလစန္ဒာ ဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် မိမိသည် သိမြင်ဖူးသောထိုအကြောင်းကို ထုတ်ဆောင်ပြလိုသည်
ဖြစ်၍ “ဝေဠေ တံ မုယာ ဉာတံ” အစရှိသော ဂါထာကို ဆို၏။

[တော စ အညာ စ အကံသု ပါပံ-အစရှိသော ဂါထာတို့၏
အဓိပ္ပာယ်ကို အဋ္ဌကထာ၌ ဤသို့ အကျယ်ပြအပ်၏။]

မိန်းမအားလုံး ယုတ်မာကြောင်း

အဆွေပုဏ္ဏမုခ...ဤ ငါးယောက်ကုန်သော မိန်းမတို့သည်သာလျှင်
ယုတ်မာသောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။ ဤငါးယောက်မှ တစ်ပါးသော
မိန်းမတို့သည်ကား ယုတ်မာသောအကျင့်ကို မကျင့်ကုန်ဟု မမှတ်လေနှင့်။
စင်စစ်သော်ကား ဤငါးယောက်သော မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း၊
တစ်ပါးသော မိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း များစွာသော မကောင်းမှု
တို့ကို ပြုတတ်ကုန်၏။ ဇဂတိဟု ဆိုအပ်သော ဤမြေကြီးသည် အမျက်
ဒေါသ မရှိသောကြောင့် အလုံးစုံသောဝတ္ထုတို့၌ တူမျှသော တပ်ခြင်း
ရှိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော အယုတ်အမြတ် ဖြစ်ကုန်သော ဝတ္ထုတို့၏
တည်ရာဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည်လည်း ကိလေသာ၏ အစွမ်း
ဖြင့် အလုံးစုံသော အယုတ်အမြတ် ဖြစ်ကုန်သော ယောက်ျားတို့၏တည်ရာ
ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုမိန်းမတို့သည် အခွင့်ရကုန်သည်
ရှိသော် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူနှင့်တကွ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို
ကျင့်ကုန်၏။ ဤမြေကြီးသည် အလုံးစုံကိုသာလျှင် သည်းခံသကဲ့သို့ မတုန်
လှုပ်သကဲ့သို့ မပျက်စီးသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည်လည်း အလုံးစုံ
အယုတ်အမြတ် ဖြစ်ကုန်သော ယောက်ျားတို့ကို ကိလေသာ၌ သာယာ
ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့်လျှင် သည်းခံတတ်ကုန်၏။ အကယ်၍ ထိုမိန်းမတို့၏

စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် တည်ငြားအံ့၊ ဤသို့ စိတ်၌ တည်သည်ရှိသော် ထိုယောက်ျားကို စောင့်အံ့သောငှာ စဉ်းငယ်မျှ လည်း မတုန်လှုပ် မရွှေ့မပြောင်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ကို မပြု၊ ဤ မြေကြီးသည် မပျက်စီးသကဲ့သို့ မတုန်လှုပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့ သည် မေထုန် ကာမအကျင့်ဖြင့် မပျက်စီးကုန် မတုန်လှုပ်ကုန်၊ ထိုမေထုန် ကာမအကျင့်ဖြင့် ပြည့်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။

မိန်းမတို့ခြင်သေ့နှင့်တူပုံ

သားအပေါင်းတို့၏ အသွေးအသားကို သောက်ထုတ် ဖမ်းစား တတ်သော အလွန်ရက်စရာ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သော ခြင်္သေ့အား ခြေလက်လေးဘက် နှုတ်သီးဟူသော လက်နက်ငါးပါးရှိသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့အား အဆင်း အသံ အနံ့ အရသာ အတွေ့ဟူသော လက်နက် ငါးပါးတို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုခြင်္သေ့သည် မိမိအစာဖြစ်သော သားငါး တိရစ္ဆာန်တို့ကို ဖမ်း ယူသည်ရှိသော် ထိုလက်နက်ငါးပါးတို့ဖြင့် ဖမ်းယူသကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည်လည်း ကိလေသာတည်းဟူသော အစာကို ဆောင်ယူလိုသည် ရှိသော် အဆင်း အစရှိကုန်သော လက်နက်ငါးပါးတို့ဖြင့် ပစ်သတ်၍ ဆောင်ယူတတ်ကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့သည် ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သည်ဖြစ်၍ နိုင်ထက်မူလျက် စားတတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည်လည်း ကြမ်း ကြုတ် ခက်ထန်ကုန်၏။ နိုင်ထက်မူ၍ စားတတ်ကုန်၏။ ထိုစကားသည် လျှင် မှန်၏။ ထိုမိန်းမတို့သည် သီလရှိကုန်သော ယောက်ျားတို့ကိုလည်း မိမိတို့၏အစွမ်းဖြင့် နိုင်ထက်မူခြင်းကိုပြု၍ သီလ၏ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက် စေတတ်ကုန်၏။ ထိုခြင်္သေ့သည် သူတစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲခြင်း၌ မွေ့လျော် သကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည်လည်း ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် သူတစ်ပါး ကို ညှဉ်းဆဲခြင်း၌ မွေ့လျော်ကုန်၏။ ဤသို့သော မကောင်းသော ဂုဏ် ကျေးဇူးမဲ့နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မိန်းမတို့ကို ယောက်ျားဖြစ်သော သူသည် အကျွမ်းမဝင်ရာ။ အဆွေပုဏ္ဏမူခ ထိုမိန်းမတို့အား ဝေသီအစရှိကုန်သော အကြင်အမည်တို့သည် ထိုမိန်းမတို့အား သဘောအားဖြင့် အမည် မဟုတ် ကုန်။ အကြင်မိန်းမတို့ကို ဝေသီဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နာရီဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ ဂမနီဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗန္ဓကီဟူ၍ လည်းကောင်း မဆိုအပ် ကုန်။ [ဤဝေသီ အစရှိသည်တို့ကား မိန်းမဟော ပရိယာယ်သဒ္ဒါချည်း။]

မိန်းမအလိုလိုက် မင်းလူမိုက်

ထိုမိန်းမတို့သည် ဝေသီမည်သည် မဟုတ်ကုန်၊ ဂမနီမည်သည် မဟုတ်ကုန်၊ ဗန္ဓကီမည်သည် မဟုတ်ကုန်။ သဘောအားဖြင့်ကား ထိုမိန်းမတို့သည် လင်ကိုသတ်တတ်သည် မည်ကုန်၏၊ လင်ကို သတ်တတ်ကုန်၏။ ထိုအနက်ကိုကား....

မာယာ စေတာ မရီစီ စ၊ သောကာ ရောဂါ စုပဒ္ဒဝါ။
ခရာ စ ဗန္ဓနာ စေတာ၊ မစ္စုပါသ ဂုဟာသယာ။
တာသု ယော ဝိဿသေ ပေါသော၊
သော နရေသု နရာဓမော -
ဟူသော မဟာဟံသ ဇာတ်ဂါထာဖြင့် ပြအပ်၏။

ဂါထာ အနက်ကား....

တောဣတ္ထိယော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ မာယာ၊ လှည့်ပတ်တတ်ကုန်၏။ မရီစီ၊ တံလှုပ်နှင့်တူကုန်၏။ သောကာ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကို ပြုတတ်၏။ ရောဂါ၊ အနာရောဂါကို ပြုတတ်၏။ ဥပဒ္ဒဝေါ စ၊ ဘေးရန်ကိုလည်းပြုတတ်၏။ စေတာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ခရာ စ၊ အမျက်ဒေါသအားဖြင့် ကြမ်းကြုတ်ကုန်၏။ ဗန္ဓနာ စ၊ သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းလည်း ဖြစ်ကုန်၏။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ မစ္စုပါသ၊ သေမင်း၏ကျော့ကွင်း မည်ကုန်၏။ ဂုဟာသယာ၊ ကိုယ်တည်းဟူသော လိုက်ကိုမို့ကုန်၏။ တာသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌ ယော ပေါသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းဝင်အံ့။ သော ပေါသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ နရေသု၊ ယောက်ျားတို့တွင်။ နရာဓမော၊ ယောက်ျားယုတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

မိန်းမတို့ မရောင့်ရဲမှု ၃-ပါး

ဦးသျှောင်ကိုထုံး၍ တောအုပ်၌တည်သော ခိုးသူသည် ဥစ္စာကို လုယက်ဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း ကံလေသာနိုင်ငံသို့ ဆောင်ယူ၍ ယောက်ျားအပေါင်းကို လုယက်ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ အဆိပ်နှင့်ရောသော သုရာသည် ဖောက်ပြန်ခြင်းကို ပြုတတ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း ယောက်ျားတစ်ပါးတို့၌ တပ်စွမ်းသောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ပြုအပ်သည်၊ မပြုအပ်သည်ကို မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးကို ပြု

သည်ရှိသော် တစ်ပါးကိုလျှင် ပြုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို ပြတတ်
 ကုန်၏။ ကုန်သည်သည် မိမိကုန်၏ ကျေးဇူးကိုသာလျှင် ချီးမွမ်းပြောပ
 သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း မိမိတို့ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို ဖုံးလွှမ်း
 ၍ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသာလျှင် ပြတတ်ကုန်၏။ စံသည် လျင်မြန်စွာပြန်၍
 တည်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မိန်းမတို့သည်လည်း လျင်သောစိတ်ရှိသည်၏ အဖြစ်
 ကြောင့် လျင်သောအပြန် ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ မြေသည် လျှာ
 နှစ်ခုရှိသကဲ့သို့ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း မုသားဆိုတတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
 လျှာနှစ်ခုရှိသည် မည်ကုန်၏။ ပျဉ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်သော မစင်တုင်းကဲ့သို့ ထို့
 အတူ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း အဝတ်တန်ဆာဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍
 သွားတတ်ကုန်၏။ အမှိုက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သောတုင်းသည် နင်းမိသည်ရှိ
 သော သူတစ်ပါး၏ ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမိန်းမ
 တို့သည်လည်း အကျမ်းဝင်သဖြင့် မှီဝဲသည်ရှိသော် သူတစ်ပါး၏ဆင်းရဲကို
 ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပါတာလမှုခသည် ရေဖြင့်ပြည့်နိုင်
 ခဲ့သကဲ့သို့၊ [ပါတာလမှုခဟူသည် ဗလဝါမှုခပင်တည်း။] ထို့အတူ မိန်းမ
 တို့သည်လည်း မေထုန် ကမအကျင့်ကိုလည်းကောင်း၊ သားဖွားခြင်းဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ဤသုံးပါးသော
 အကြောင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နိုင်ခဲ့ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်လျှင် သဗ္ဗညု မြတ်စွာ
 အုရားသည်—

တိဏ္ဍံ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မာနံ အတိတ္ထော မာတုဂါမော—

အစရှိသည်တို့ကို ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တိဏ္ဍံဓမ္မာနံ၊ မေထုန်အကျင့် သားဖွားခြင်း
 တန်ဆာ ဆင်ခြင်း ဟူသော သုံးပါးသော အကြောင်းအရာတို့ဖြင့်။
 အတိတ္ထော၊ မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍။ မာတုဂါမော၊ မိန်းမသည်။ ကာလံ
 ကရောတိ၊ သေရ၏။

အဆိပ်နှင့် မိန်းမ

ရက္ခိသ် ဘီလူးမသည် သားဟင်းမျိုးကိုသာ တပ်မက်မောသော
 ကြောင့် ဥစ္စာဖြင့် ရောင့်ရဲခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ များစွာသော ဥစ္စာကို
 လည်းပယ်၍ သားဟင်းမျိုးကိုသာလျှင် တောင့်တသကဲ့သို့ ထို့အတူ ထို့

မိန်းမတို့သည်လည်း မေထုန်ကာမ၌ တပ်မက်မောသောကြောင့် များစွာ
 သော ဥစ္စာဖြင့်လည်း မရောင့်ရဲနိုင်ကုန်၊ ဥစ္စာကို မရေတွက်မူ၍ မေထုန်
 အကျင့်ကိုသာလျှင် တောင့်တကုန်၏။ ယမမင်းသည် စင်စစ်လျှင် စိစစ်
 တတ်သည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မရှောင်ကြဉ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ
 မိန်းမသည်လည်း အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံခြင်း အစရှိသောသူတို့တွင် တစ်စုံတစ်
 ယောက်သောသူကိုမျှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ အလုံးစုံသော ယောက်ျားကို
 ကိုလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် သီလ၏ ပျက်စီးခြင်း အစရှိသည်သို့ ရောက်စေ၍
 နှစ်ကြိမ်ဖြစ်မြောက်သော ပဋိသန္ဓေစိတ် အလှည့်၌ ငရဲသို့ ဆောင်တတ်ကုန်
 ၏။ မီးသည် စင်ကြယ်သော ဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ မစင်ကြယ်သော
 ဝတ္ထုကို လည်းကောင်း အလုံးစုံ ကောင်းမကောင်းကို လောင်တတ်သကဲ့သို့
 ထို့အတူ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း အယုတ်အမြတ် ဖြစ်ကုန်သော အလုံးစုံ
 သော ယောက်ျားတို့ကို မှီဝဲတတ်ကုန်၏။

ဖြစ်သည် အလုံးစုံ ကောင်းမကောင်းဖြစ်သော ဝတ္ထုကို မျှောတတ်
 သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း အလုံးစုံ အယုတ်အမြတ် ဖြစ်ကုန်
 သော ယောက်ျားတို့နှင့် ဆက်ဆံတတ်ကုန်၏။ လေသည် မိမိအလိုရှိရာအရပ်
 သို့ ပြေးသွားတတ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း အကြင်အရပ်၌
 အလိုရှိ၏၊ ထိုအရပ်သို့သာလျှင် ပြေးသွားတတ်ကုန်၏။ ဟိမဝန္တာ၌ နေရူ
 မည်သော တစ်ခုသောရွှေတောင်ရှိ၏၊ ထိုရွှေတောင်သို့ ကပ်ရောက်လာကုန်
 သောကျီးတို့သည်လည်း ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သည်သာလျှင်
 ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုနေရူမည်သော ရွှေတောင်သည် အထူးမရှိသည်ကိုပြု၍ မိမိသို့
 ကပ်ရောက်လာကုန်သောသူတို့ကို ထပ်တူထပ်မျှပြုသကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမိန်းမ
 တို့သည်လည်း အထူးမရှိသည်ကိုပြု၍ မိမိသို့ရောက်လာကုန်သော ယောက်ျား
 တို့ကို ထပ်တူထပ်မျှပြု၍ ရှုတတ်ကြကုန်၏။ သရက်ပင်နှင့် တူသော။
 ကိ'ပက္က မည်သောအဆိပ်ပင်သည် အမြဲလျှင် အသီးသီး၏ အဆင်း အစရှိ
 သည်တို့နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအဆိပ်သီးကို ရှုံရှာခြင်း
 ကင်းကုန်သဖြင့် စားကုန်၍လျှင် သေကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုမိန်းမတို့
 သည်လည်း အဆင်း အစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် အမြဲ အသီးသီးကုန်
 သောကြောင့် မေ့လျော့ဖွယ်ကဲ့သို့ သင်ကုန်၏။ မိမိတို့ကို မှီဝဲကုန်သော
 သူတို့အား မေ့လျော့ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ အပါယ်လေးပါးတို့၌ ချတတ်
 ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

အာယတိံ ဒေါသံ နာညာယ၊ ယေ ကာမေ ပဋိသေဝတိ။
ဝိပါကံ တေ ဟနန္တိ နံ၊ ကိံ ပက္ကမိဝ ဘက္ခိတံ—

ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အာယတိံ၊ နောင်
အခါ၌။ ဒေါသံ၊ အပြစ်ကို။ နာညာယ၊ မသိမူ၍။ ယေကာမေ၊
အကြင် ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပဋိသေဝတိ၊ မှီဝဲ၏။ ဝိပါကံ၊ မှည့်သော။
ဘက္ခိတံ၊ စားအပ်သေး။ ကိံ ပက္ကမိဝ၊ ကိံ ပက္ကမည်သော သဆိပ်သီးကဲ့သို့။
တေ၊ ထိုကာမဂုဏ်တို့သည်။ နံ၊ ထိုမှီဝဲသောသူကို။ ဟနန္တိ၊ သတ်တတ်
ကုန်၏။

မိန်းမတို့သည် အိမ်ရှင်ဖြစ်သော လင်တို့သည် ဆင်းရဲ ငြိုငြင်စွာ
ဆည်းပူးအပ်သော ဥစ္စာရတနာတို့၏ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏။ ထိုလင်
တို့သည် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ဆည်းပူးအပ်သော ဥစ္စာ ရတနာကိုလည်း
သူတစ်ပါးအားပေး၍ ယုတ်မာသောအကျင့်ကို ကျင့်တတ်ကုန်၏။ (ဤသို့
အဋ္ဌကထာ၌ အကျယ်ပြုအပ်၏။)

ပျက်တတ်ကြောင်း ၄-ပါး

ဤမှနောက်၌လည်း ကုဏ္ဍာလ ငှက်မင်းသည် မိမိ၏ တရားဓမ္မ
ဒေသနာကို တင့်တယ်စေသဖြင့် ထိုမိန်းမနှင့်တကွ ပျက်ရာသော အကြောင်း
လေးပါးတို့ကို ထိုပုဏ္ဏမုခအား ပြပြန်လိုရကား—

၃၄၆။ “စတ္တာရိမာနိ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ” —
အစရှိသော သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၄၆။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်
သော။ ယာနိ ဣမာနိဝတ္ထုနိ၊ အကြင်ဝတ္ထုတို့သည်။ ကိစ္စေ၊ ပြုဖွယ် ကိစ္စ
သည်။ ဇာတေ၊ ဖြစ်လိတ်သော်။ အနတ္ထစရာနိ၊ အစီးအပွား မရှိကုန်
သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တာနိ၊ ထိုလေးပါးသော ဝတ္ထုတို့ကို။ ပရကုလေ၊
သူတစ်ပါးတို့အိမ်၌။ န ဝါသေတဗ္ဗာနိ၊ မနေစေအပ်ကုန်။ ဂေါဏံ၊ နွား
ထီး လည်းကောင်း။ ဓေန၊ နွားမူလည်းကောင်း။ ယာနံ၊ ယာဉ် လည်း

ကောင်း။ ဘရိယာ၊ မယားလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရိ၊ လေး
ပါးကုန်သော။ ယာနိ ဓနာနိ၊ အကြင်ဥစ္စာတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
ဇောနိ၊ ထိုဥစ္စာတို့ကို။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ သရာ၊ မိမိ
အိမ်မှ။ န ဝိပွဝါသယေ၊ ကင်း၍မနေစေရာ။ ဧတ္ထ၊ ဤအရာ၌။ ပုန စ၊
တစ်ဖန်လည်း။ ဥတ္တရံ၊ အလွန်သော။ ဝါကျံ၊ ဂါထာစကားသည်။
ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၄၇။ ဂေါဏံ စ၊ နွားလားလည်းကောင်း။ ဓေန စ၊ နွားမ
လည်းကောင်း။ ယာနုဉ္စ၊ ယာဉ်လည်းကောင်း။ ဉာတိကုလေ၊ မိဘအိမ်၌။
ဘရိယံ စ၊ မယားလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်
သော။ ဣမာနိ ဝတ္ထုနိ၊ ဤဝတ္ထုတို့ကို။ န ဝါသကေ၊ မိမိအိမ်မှကင်း၍
မနေစေရာ။

၃၄၈။ အယာနကာ၊ ယာဉ်မရှိသော သူတို့သည်။ ရထံ၊ လှည်း
ရထားကို။ ဘဉ္စန္တိ၊ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အတိဝါဟေန၊ အလွန် လေးသော
ဝန်ကို ဆောင်စေခြင်းဖြင့်။ ပုဂံဝံ၊ နွားလားကို။ ဟနန္တိ၊ သတ်တတ်ကုန်၏။
ဒေါဟေန၊ နို့ညှစ်သဖြင့်။ ဝစ္ဆကံ၊ နွားငယ်ကို။ ဟနန္တိ၊ သတ်တတ်ကုန်၏။
ဉာတိကုလေ၊ မိဘအိမ်၌ရှိသော။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။ ပဒုဿတိ၊
ပျက်တတ်၏။

ပျက်ရာအကြောင်း ၆-ပါး

ပျက်ရာသည် အကြောင်းလေးပါးတို့ကို ပြပြီး၍ ပျက်ရာသည်
အကြောင်းခြောက်ပါးကို ပြပြန်လိုရကား -

၃၄၉။ “ဆယိမာနိပုဏ္ဏမုခ” -
အစရှိသော အခွဲနှင့်တကွ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၄၉။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ဆ၊ ခြောက်ပါးကုန်
သော။ ယာနိ ဣမာနိ ဝတ္ထုနိ၊ အကြင်ဝတ္ထုတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
တာနိ၊ ထိုခြောက်ပါးသော ဝတ္ထုတို့သည်။ ကိစ္စေ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်။
ဇာတေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ အနတ္ထစရာနိ၊ အကျိုးမဲ့စီးပွားကို ကျင့်တတ်
F82(၅၅၀-ပဥမ)

ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ။ ဖြစ်ကုန်၏။ အဂုဏ်။ ညို့မရှိသော။ ဓနုဉ္စ၊ လေး
 လည်းကောင်း။ ဉာတိကုလေ၊ မိဘအိမ်၌။ ဘရိယာ စ၊ မယား လည်း
 ကောင်း။ ပါရံ၊ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌။ နာဝါ စ၊ လှေ လည်းကောင်း။
 အက္ခဘဂ္ဂံ၊ ဝင်ရိုးကျိုးသော။ ယာနုဉ္စ၊ လှည်းရထား လည်းကောင်း။
 ဒုရေ၊ အဝေး၌ ရှိသော။ မိတ္တော စ၊ အဆွေခင်ပွန်း လည်းကောင်း။
 ပါပသဟာယကော စ၊ မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း လည်းကောင်း။
 ဣဒါနိ ဆ၊ ဤ ခြောက်ပါးတို့သည်။ ကိစ္စေ၊ ပြုဖွယ်ကိစ္စသည်။ ဇာတေ၊
 ဖြစ်လတ်သော်။ အနုတ္တစရာနိ၊ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ကျင့်တတ်ကုန်၏။
 ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

လင်ကိုမထီမဲ့သော အကြောင်း ၈-ပါး

ပျက်ရာသည် အကြောင်းခြောက်ပါးတို့ကို ပြုပြီး၍ ထို မိန်းမတို့
 သည် လင်ကို မထီမဲ့မြင်ပြုရာသည် အကြောင်းရှစ်ပါးကို ပြပြန်လိုရကား -

၃၅၀။ “အဋ္ဌဟိ ခလု သမ္ပပုဏ္ဏမုခ” -
 အစရှိသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၅၀။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ခလု၊ စင်စစ်၊ အဋ္ဌဟိ၊
 ရှစ်ပါးကုန်သော။ ဌာနေဟိ၊ အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမသည်။
 သာမိကံ၊ လင်ကို။ အဝဇာနာတိ၊ မထီမဲ့မြင် ပြုတတ်၏။ ဒလိဒ္ဒတာ၊
 ဆင်းရဲသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ အာတုရတာ၊ ရောဂါ နှိပ်စက်
 သည်၏ အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဇိဏ္ဏတာ၊ အိုသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်
 လည်းကောင်း။ သုရာသောဏ္ဍတာ၊ သေသောက်ကြူးသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်
 လည်းကောင်း။ မုဒ္ဒတာ၊ အလွန်တော့ဝေသည်၏ အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း။
 ပမတ္တတာ၊ သုရာယစ်သည်၏ အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ သဗ္ဗကိစ္စေသု၊
 အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့၌။ အနုဝတ္တနတာ၊ မယားအလိုသို့ လိုက်သည်၏
 အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗဓနံ၊ အလုံးစုံသော ဥစ္စာကို။ အနုပုဒါနေန၊
 ပေးသဖြင့်လည်းကောင်း။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေ ပုဏ္ဏမုခ။ ဣမေဟိ အဋ္ဌဟိ
 ဌာနေဟိ၊ ဤ ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမသည်။
 သာမိကံ၊ လင်ကို။ အဝဇာနာတိ၊ မထီမဲ့မြင် ပြုတတ်၏။ ။ တွေ၊
 ဤအရာ၌။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ ဝါကျံ၊ ဤဂါထာစကားသည်။
 ဘဝဟိ၊ ဖြစ်၏။

၃၅၁။ ဒလိဒ္ဓိံ စ၊ ဆင်းရဲခြင်း လည်းကောင်း။ အာတုရဉ္စာပိ၊
 ရောဂါ နှိပ်စက်ခြင်း လည်းကောင်း။ ဇိဏ္ဏကဉ္စ၊ အိခြင်းလည်းကောင်း။
 သုဗ္ဗသောဏ္ဍကံ စ၊ သေသောက် ကြူးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း။
 ပတ္တမတ္တံ စ၊ သေယစ်ခြင်းလည်းကောင်း။ မုဒ္ဒပတ္တဉ္စ၊ တောဝေသောအဖြစ်
 သို့ ရောက်ခြင်းလည်းကောင်း။ ရတ္တံ၊ တပ်စွန်းသည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗကိစ္စေသု၊
 အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့၌။ အဟာပနံ၊ မိန်းမအလိုသို့ လိုက်ခြင်း လည်း
 ကောင်း။ သဗ္ဗကာမု ပဒါနေန၊ အလုံးစုံသော အလိုကို ပေးခြင်းဖြင့်
 လည်းကောင်း။ ဣတိ-ဣမေဟိ၊ ဤ ရှစ်ပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။
 ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ သာမိကံ၊ လင်ကို။ အဝဇာနန္တိ၊ မထိမဲ့မြင်
 ပြုတတ်ကုန်၏။

ဤဂါထာတို့ဖြင့် လင်ကို မထိမဲ့မြင်ပြုရာသော အကြောင်း ရှစ်
 ပါးကို ပြုပြီးလျှင် လင်၌ အပြစ်ကိုဆောင်ရာသည့် အကြောင်းကိုးပါးကို
 ပြုပြန်လိုရကား—

ရောင့်တက်ကြောင်း ၉-ပါး

၃၅၂။ “နဝဟိ ခလု သမ္ပပုဏ္ဏမုခ ဌာနေဟိ” -
 အစရှိသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၅၂။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ၊ ခလု၊ စင်စစ်။ နဝဟိ-
 ဌာနေဟိ၊ ကိုးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမတို့သည်။
 ပဒေါသံ၊ လင်၌ အပြစ်ကို။ အာဟရန္တိ၊ ဆောင်တတ်ကုန်၏။ အာရာမ
 ဂမန သီလာ စ၊ ပန်းအရံ အစရှိသည်သို့ သွားလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊
 ဖြစ်၏။ ဥယျာန ဂမန သီလာ စ၊ ဥယျာဉ်သို့ သွားလေ့ရှိသည်လည်း။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ နဒီတိတ္တံ ဂမန သီလာ စ၊ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားလေ့ရှိသည်
 လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဉှတိကုလ ဂမနသီလာ စ၊ မိဘအိမ်သို့
 သွားလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပရကုလ ဂမန သီလာ စ၊
 သူတစ်ပါးအိမ်သို့ သွားလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အာဒါသ
 ဒုဿမဏ္ဍနာနုယောဂ မနုယုတ္တသီလာ စ၊ မှန်ကြည့်ခြင်း အဝတ်တန်ဆာ
 ဆင်ခြင်း၌ အလွန်လုံ့လပြုလေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မဇ္ဇပယိနီစ၊
 သေအရက်ကို သောက်လေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ နိလ္လောကန

သီလာ စ၊ လေသာပြတင်းပေါက် စသည်ဖြင့် ကြည့်လေ့ ရှိသည်လည်း။
 ဟောတံ၊ ဖြစ်၏။ သဒ္ဓါရဋ္ဌာယိနီ စ၊ မိမိ၏ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့ကိုပြလျက်
 အရာအကြောင်းမဟုတ်သည်၌ တည်လေ့ရှိသည်လည်း။ ဟောတံ၊ ဖြစ်၏။
 သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ခလု၊ စင်စစ်။ ဣမေဟိ နဝဟိဋ္ဌာနေဟိ၊
 ဤ ကိုးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမတို့သည်။ ပဒေါသံ၊
 လင်၌အပြစ်ကို။ အာဟရန္တိ၊ ဆောင်တတ်ကုန်၏။ ဣတ္ထိ၊ ဤအရာ၌။
 အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ ဝါကျံ၊ ဝါသာစကားသည်။ ဘဝတံ၊ ဖြစ်၏။

၃၅၃။ အာရာမသီလာ၊ ပန်းအရံ အစရှိသည်သို့ သွားလေ့ရှိ၏။
 ဥယျာနံ၊ ဥယျာဉ်သို့ သွားလေ့ရှိ၏။ နဒီ၊ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားလေ့ရှိ၏။
 ဉာတိ၊ မိဘအိမ်သို့ သွားလေ့ရှိ၏။ ပရကုလံ၊ သူတစ်ပါးအိမ်သို့ သွား
 လေ့ရှိ၏။ အာဒါသ ဒုဿမဏ္ဍန အနုယုတ္တာ၊ မှန်ကြည့်ခြင်း အဝတ်တန်ဆာ
 ဆင်ယင်ခြင်း၌ အလွန်အားထုတ်လေ့ရှိ၏။ ယာစဇ္ဇတ္ထိ၊ အကြင်မိန်းမသည်
 လည်း။ မဇ္ဇပါယိနီ၊ သေအရက်ကိုသောက်လေ့ရှိ၏။

၃၅၄။ ယာ စ၊ အကြင်မိန်းမသည်လည်း။ နိလ္လောကနသီလာ၊
 လေသာပြတင်းပေါက် စသည်ဖြင့် ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ယာ စ၊ အကြင်မိန်းမ
 သည်လည်း။ သဒ္ဓါရဋ္ဌာယိနီ၊ မိမိအင်္ဂါကိုကြီးငယ်ကိုပြလျက် အကြောင်း
 မဟုတ်သည်၌ တည်လေ့ရှိ၏။ နဝဟိ၊ ကိုးပါးကုန်သော။ ဧတေဟိ ဋ္ဌာ-
 နေဟိ၊ ထိုအကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမတို့သည်။ ပဒေါသံ၊ လင်၌
 အပြစ်ကို။ အာဟရန္တိ၊ ဆောင်တတ်ကုန်၏။

မာယာ-၄၀

ဤဝါသာတို့ဖြင့် လင်၌အပြစ်ကို ဆောင်ရာသည် အကြောင်း
 ကိုးပါးကို ပြပြီး၍ လေးဆယ်သောမာယာတို့ဖြင့် ယောက်ျားတို့ကိုလွန်၍
 ကျင့်ရာသည်ကို ပြလိုရကား—

“စတ္တာလီသေဟိ ခလု သမ္ပပုဏ္ဏမုခ” ၊
 အစရှိသော ပါဠိတို့ကို ဆို၏။

သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ခလု၊ စင်စစ်။ စတ္တာလီသာယ၊
 လေးဆယ်သော။ ဋ္ဌာနေဟိ၊ အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမတို့သည်။

ပုရိသံ၊ ယောကျ်ားကို။ အစွာစရတိ၊ လွန်ကျူး၍ကျင့်၏။ ဝိဇ္ဇတိ၊ ကိုယ်
လက်ဆန့်၏။ ဝိနမတိ၊ ညွတ်၏။ ဝိလာသတိ၊ တင့်တယ်စံပယ်၏။ ဝိလဇ္ဇတိ၊
ရှက်နိုးသကဲ့သို့ ပြု၏။ နခန၊ လက်သည်း ခြေသည်းဖြင့်။ နာခံ၊ လက်
သည်း ခြေသည်းကို။ သဇ္ဇေတိ၊ ခြစ်၏။ ပါဒေန၊ ခြေခြင့်။ ပါဒံ၊ ခြေ
ကို။ အက္ကမတိ၊ နင်း၏။ ကဠေဒန၊ သစ်သားလှံတံဖြင့်။ ပထဝိံ၊ မြေကို။
ဝိလိခတိ၊ ခြစ်၏။ ဒါရကံ၊ သူငယ်ကို။ ဥလ္လသံတိ၊ မြှောက်၏။ ဥလ္လသံ-
ပေတိ၊ မြှောက်စေ၏။ ဥက္ခိပတိ၊ ချီ၏။ ကိဠတိ၊ ကစား၏။ ကိဠာပေတိ၊
ကစားစေ၏။ စုမ္ပတိ၊ နမ်း၏။ စုမ္ပာပေတိ၊ နမ်းစေ၏။ ဘုဉ္ဇတိ၊ စား၏။
ဘုဉ္ဇာပေတိ၊ စားစေ၏။ ဒဒါတိ၊ ပေး၏။ ယာစတိ၊ တောင်း၏။ ကတံ၊
ပြုသည်ကို။ အနုကရေတိ၊ အတုလိုက်၍ပြု၏။ ဥစ္စံဘာသတိ၊ မြင့်၍ဆို၏။
နိစံဘာသတိ၊ နိမ့်၍ဆို၏။ နစ္စေန၊ ကခြင်းဖြင့်။ ဂိတေန၊ သီခြင်းဖြင့်။
ဝါဒိတေန၊ တီးမှုတ်ခြင်းဖြင့်။ ရောဒိတေန၊ ငိုခြင်းဖြင့်။ ဝိလာသိတေန၊
တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်။ ဝိဘူသိတေန၊ တန်ဆင်ဆင်ခြင်းဖြင့်။ အဝိစ္စံ-
ဘာသတိ၊ ထင်စွာဆို၏။ ဝိဝိစ္စံဘာသတိ၊ ကွယ်၍ဆို၏။ ဇ္ဈတိ၊ ပြင်းစွာ
ရယ်၏။ ပေက္ခတိ၊ စောင်း၍ကြည့်၏။ ကဋိံ၊ ခါးကို။ စာလေတိ၊ လှုပ်၏။
ဂုယုဘဏ္ဍကံ၊ လျှိုဝှက်အပ်သော အင်္ကျီကို။ သဉ္ဇာလေတိ၊ ထက်ဝန်းကျင်
လှုပ်၏။ ဥရုံ၊ ပေါင်ကို။ ဝိဝရတိ၊ ဖွင့်၏။ ဥရုံ၊ ပေါင်ကို။ ပိဒဟတိ၊ ဖုံး
၏။ ထနံ၊ သားမြတ်ကို။ ဒဿေတိ၊ ပြု၏။ ကစ္ဆံ၊ လက်ကတီးကို။ ဒဿေတိ၊
ပြု၏။ နာဘိံ၊ ချက်ကို။ ဒဿေတိ၊ ပြု၏။ အက္ခိံ၊ မျက်စိကို။ နိခနတိ၊
မှိတ်၏။ ဘမုကံ၊ မျက်မှောင်ကို။ ဥက္ခိပတိ၊ ချီ၏။ သြဋ္ဌံ၊ နှုတ်ခမ်းကို။
ဥပလိခတိ၊ ကိုက်၏။ ဇိဝှာ၊ လျှာကို။ နိလ္လာခလေတိ၊ ထုတ်၏။ ဒုဿံ၊
အဝတ်ကို။ မုဉ္ဇတိ၊ ကျွတ်အောင်ပြု၏။ ဒုဿံ၊ အဝတ်ကို။ ပဋိဗန္ဓတိ၊
ပြင်၍ဝတ်၏။ သိရသံ၊ ဆံပင်ကို။ မုဉ္ဇတိ၊ ဖြေ၏။ သိရသံ၊ ဆံပင်ကို။
ဗန္ဓတိ၊ ထုံး၏။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ စတ္တာလီသာယ၊ လေးဆယ်
သော။ ဣမေဟိ ဌာနေဟိ၊ ဤအကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမတို့သည်။
ပုရိသံ၊ ယောကျ်ားတကာကို။ အစွာစရတိ၊ လွန်ကျူး၍ ကျင့်၏။

မိန်းမပျက်အင်္ကျီ ၂၅-ပါး

လေးဆယ်သောအကြောင်းတို့ဖြင့် ထိုမိန်းမတို့သည် ယောကျ်ား
တို့ကို လွန်ကျူး၍ကျင့်ရာသည်တို့ကို ပြုပြီး၍ ထို မိန်းမတို့ပျက်ရာသည်
အကြောင်း နှစ်ဆယ်ငါးပါးတို့ကို ပြုပြန်လိုရကား—

၃၅၅။ “ပဉ္စဝိသဟိ ခလ” --
အစရှိသော တစ်ဆယ့်တစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၅၅။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။ ခလ၊ စင်စစ်။ ပဉ္စဝိသဟိ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပါးကုန်သော။ ဌာနေဟိ၊ အကြောင်းတို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိပဒုဋ္ဌာ၊ မိန်းမတို့ ပျက်စီးခြင်းတို့ကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သာမိကဿ၊ လင်၏။ ပဝါသံ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားခြင်းကို။ ဝဏ္ဏေတိ၊ ချီးမွမ်း၏။ ပဝုတ္တံ၊ အရပ်တစ်ပါးမှရောက်လာသောလင်ကို။ န သရတိ၊ ရအောက်မေ့။ အာဂတံ၊ အရပ်တစ်ပါးမှ ရောက်လာသောလင်ကို။ နာဘိနန္ဒတိ၊ မနှစ်သက်။ တဿ၊ ထိုလင်၏။ အဝဏ္ဏံ၊ ကျေးဇူးမဲ့ကို။ ဘဏတိ၊ ပြောဆို၏။ တဿ၊ ပြောဆို၏။ တဿ၊ ထိုလင်၏။ ဝဏ္ဏံ၊ ကျေးဇူးကို။ န ဘဏတိ၊ မပြောဆို။ တဿ၊ ထိုလင်၏။ အနတ္တံ၊ အကျိုးမဲ့ကို။ စရတိ၊ ကျင့်၏။ တဿ၊ ထိုလင်၏။ အတ္တံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ န စရတိ၊ မကျင့်။ တဿ၊ ထိုလင်အား။ အကိစ္စံ၊ မပြုအပ်သည်ကို။ ကရေတိ၊ ပြု၏။ တဿ၊ ထိုလင်အား။ ကိစ္စံ၊ ပြုအပ်သည်ကို။ န ကရေတိ၊ မပြု။ ပရိဒဟိ-တော၊ အဝတ်ကို မြဲဖွဲ့ဝတ်၍။ သယတိ၊ အိပ်၏။ ပရမုခိ၊ လင်ကို ကျောပေး၍။ နိပုဇ္ဇတိ၊ အိပ်၏။ ပရိဝတ္တကဇာတာ ခေါပန၊ တပြောင်းပြန်ပြန် လူးလဲတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကုက္ကမိယ ဇာတာ၊ အုတ်အုတ် ကျက် ကျက် ဖြစ်၍။ ဒိသံ၊ ရှည်စွာ။ အဿာသတိ၊ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲ ဝေဒနာကို။ ဝေဒယတိ၊ ကြားတတ်၏။ ဥစ္စာရပဿာဝံ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို။ အဘိဏ္ဍံ၊ မပြတ်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။ ဝိလောပံ၊ ဖောက်ပြန်သောအကျင့်ကို။ အာ-စရတိ၊ ကျင့်တတ်၏။ ပရပုရိသသဒ္ဓံ၊ တစ်ငါးသော ယောက်ျား၏အသံကို။ သုတော၊ ကြား၍။ ကဏ္ဏသောတံ၊ နားတွင်းကို။ ဝိဝချ၊ ဖွင့်၍။ တံ၊ ထိုတစ်ပါးသော ယောက်ျား၏အသံကို။ သြဒဟတိ၊ နားထောင်တတ်၏။ ခေါပန၊ စင်စစ်။ နိဟတဘောဂါ၊ ဖည်းစိမ်ဥစ္စာကို ဖျက်ဆီး ဘတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပဋိဝိသကေဟိ၊ အိမ်နီးချင်း ယောက်ျားတို့နှင့်။ သန္တဝံ၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ပေါင်းဖက်ရောယှက်ခြင်းကို။ ကရေတိ၊ ပြု၏။ နိက္ခန္တပါဒါ၊ ထွက်သွားသော ခြေရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိသိခါနု-စာရိနိ၊ အဒါမဲ ဖြစ်သော ညဉ့်မှ သွားလေ့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အတိစာရိနိခေါပန၊ သယောက်လင်စောင် ထားတတ်သည်လျှင်။ ဟောတိ၊

ဖြစ်၏။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သာမိကေ၊ လင်၌။ အဂါရဝါ၊ ရိုသေခြင်း မရှိသည်
 ဖြစ်၍။ ပဒုဋ္ဌမာန သင်္ကပ္ပါ၊ ပြစ်မှားလိုသော စိတ်အကြံ ရှိသည်ဖြစ်၍။
 အဘိဏ္ဍ၊ မပြတ်။ ဒွါရေ၊ တံခါးဝ၌။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ ကစ္ဆာဒိနိ၊
 လက်ကတီးကြား အစရှိကုန်သော။ အင်္ဂါနိ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်ဖြစ်ကုန်သော။
 ထနာနိ၊ သားမြတ်တို့ကို။ ဒဿတိ၊ ပြတတ်၏။ ဒိသောဒိသံ၊ ထိုမှကြိုမှ။
 ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ပေက္ခတိ၊ ကြည့်တတ်၏။ သမ္ပပုဏ္ဏမုခ၊ အဆွေပုဏ္ဏမုခ။
 ပဗ္ဗဝိသာဟိ၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပါးကုန်သော။ ဣမေဟိ ဌာနေဟိ၊ ဤအကြောင်း
 တို့ဖြင့်။ ဣတ္ထိပဒုဋ္ဌာ၊ မိန်းမတို့၏ ပျက်စီးခြင်းတို့ကို။ ဝေဒိဘဗ္ဗာ၊ သိအပ်
 ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤအရာ၌။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိ
 သော။ ဝါကံ၊ ဂါထာစကားသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၅၆။ တဿ၊ ထိုလင်၏။ ပဝါသံ၊ ကွေကွင်းခြင်းကို။ ဝဏ္ဏေတိ၊
 ချီးမွမ်း၏။ တဿ၊ ထိုလင်၏။ ဂတံ၊ သွားလေသည်ကို။ န သောစတိ၊
 မစိုးရိမ်။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။ ပတိံ၊ လင်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်ရ၍။
 နာဘိနန္ဒတိ၊ မနှစ်သက်။ ဘတ္တာရဝဏ္ဏံ၊ လင်၏ကျေးဇူးကို။ ကဒါစိ၊
 တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ။ န ဘာသတိ၊ မပြောဆို။ ဧတေ၊ ဤသည်တို့ကား။
 ပဒုဋ္ဌာယ၊ ပျက်စီးခြင်း၏။ လက္ခဏာ၊ လက္ခဏာတို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်
 ကုန်၏။

၃၅၇။ တဿ၊ ထိုလင်၏။ အနတ္တံ၊ အကျိုးမဲ့ကို။ စရတိ၊ ကျင့်၏။
 အသညတာ၊ ပျင်းရိသည်ဖြစ်၍။ အတ္ထံ၊ အစီးအပွားကို။ ဟာပေတိ၊ ယုတ်
 စေ၏။ အကိစ္စကာရိနိ၊ မပြုအပ်သည်ကို ပြုလေ့ရှိ၏။ ပရိဒဟိတွာ၊ အဝတ်
 ကို မြဲစွာဝတ်၍။ ပရမုခိ၊ လင်ကို ကျောပေး၍။ သယတိ၊ အိပ်၏။
 ဧတေ၊ ဤသည်တို့ကား။ ပဒုဋ္ဌာယ၊ ပျက်စီးခြင်း၏။ လက္ခဏာ၊ လက္ခဏာ
 တို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၃၅၈။ ပရိဝတ္တကဇာတာ စ၊ တပြောင်းပြန်ပြန် လူးလဲကုန်သည်
 လည်း။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ကုက္ကံမိ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍။ ဒီသံ
 စ၊ ရှည်စွာလည်း။ အဿာသတိ၊ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေ၏။ ဒုက္ခ
 ဝေဒိနိ၊ ဆင်းရဲဝေဒနာကို ကြားတတ်၏။ ဥစ္စာရပဿာဝံ၊ ကျင်ကြီး ကျင်
 ငယ်ကို။ အဘိဏ္ဍ၊ မပြတ်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားတတ်၏။ ဧတေ၊ ဤသည်တို့

ကား။ ပဒုဋ္ဌာယ၊ ပျက်ခြင်း၏။ လက္ခဏာ၊ လက္ခဏာတို့သည်။ ဘဝန္တိ၊
ဖြစ်ကုန်၏။

၃၅၉။ ဝိလောပံ၊ ဖောက်ပြန်သော အကျင့်ကို။ အာစရတိ၊ ကျင့်၏။
အကိစ္စကာရိနိ၊ မပြုအပ်သည်ကို ပြုလေ့ ရှိ၏။ ဘာသတော၊ ပြောဆို
သော။ ပရဿ၊ ယောက်ျားတစ်ပါး၏။ သဒ္ဓံ၊ အသံကို။ နိသာမေတိ၊
နားထောင်တတ်၏။ ဒိဟတ ဘောဂါ စ၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီး
တတ်၏။ သန္တဝံ၊ ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ပေါင်းဖက် ရောယှက်ခြင်းကို။
ကရောတိ၊ ပြုတတ်၏။ ဧတေ၊ ဤသည်တို့ကား။ ပဒုဋ္ဌာယ၊ ပျက်ခြင်း၏။
လက္ခဏာ၊ လက္ခဏာတို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၃၆၀။ ကိစ္ဆေန၊ ငြို့ငြင်သဖြင့်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်သော။ ကသိရာဘတံ၊
ဆင်းရဲစွာ ဆောင်အပ်သော။ ဒုက္ခေန၊ ဆင်းရဲငြို့ငြင်သဖြင့်။ သမ္ဘဝံ၊
ဖြစ်စေအပ်သော။ ဝိတ္တံ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာဟု ဆိုအပ်သော။ နေံ၊ ဥစ္စာကို။
ဝိနာသေတိ၊ ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ပဋိဝိသကေဟိ စ၊ အိမ်နီးချင်းယောက်ျား
တို့နှင့်လည်း။ သန္တဝံ၊ ပေါင်းဖက် ရောယှက်ခြင်းကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။
ဧတေ၊ ဤသည်တို့ကား။ ပဒုဋ္ဌာယ၊ ပျက်ခြင်း၏။ လက္ခဏာ၊ လက္ခဏာ
တို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၃၆၁။ နိက္ခန္တပါဒါ၊ ထွက်သွားသောခြေ ရှိ၏။ ဝိသိခါနုစာရိနိ၊
အခါမဲ့ ညဉ့်မှ သွားလေ့ ရှိ၏။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သာမိမ္မိ၊ မိမိလင်၌။ ပဒုဋ္ဌ-
မာနသ၊ ပြစ်မှားလိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ အတိစာရိနိ၊ သယောက်
လင်စောင် ထားတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အပေတဂါရဝါ၊ ရိုသေ
ခြင်း ကင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဧတေ၊ ဤသည်တို့ကား။ ပဒုဋ္ဌာယ၊
ပျက်ခြင်း၏။ လက္ခဏာ၊ လက္ခဏာတို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၃၆၂။ အဘိက္ခဏံ၊ မပြတ်။ ဒွါရမူလေ၊ တံခါးဝ၌။ တိဋ္ဌတိ၊
တည်၏။ ထနာနိ စ၊ သားမြတ်တို့ကို လည်းကောင်း။ ကစ္ဆာနိ စ၊
လက်ကတီးတို့ကို လည်းကောင်း။ ဒဿယန္တိ၊ ပြုလျက်။ ဒိသောဒိသံ၊
ထိုမှကြိုမှ။ ဘန္တစိတ္တာ၊ တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပေက္ခတိ၊ ကြည့်
တတ်၏။ ဧတေ၊ ဤသည်တို့ကား။ ပဒုဋ္ဌာယ၊ ပျက်ခြင်း၏။ လက္ခဏာ၊
လက္ခဏာတို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၃၆၃။ သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ နဒီ၊ မြစ်တို့သည်။ ဝက်ဂတိ၊ ကောက်သဖြင့်သာ သွားကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဝနာ၊ တောတို့သည်။ ကဋ္ဌမယာ၊ ထင်းဖြင့် ပြီးကုန်၏။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ နိဝါတကေ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်ကို။ လိဘမာနေ၊ ရသည်ရှိသော်။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသော အမှုကို။ ကရေ၊ ပြုကုန်၏။

၃၆၄။ ခဏံ ဝါ၊ အခွင့်ကို လည်းကောင်း။ ရဟော ဝါ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာကို လည်းကောင်း။ နိဝါတ ကံဝါပိ၊ ဖျက်ဆီးအံ့သော သူကို လည်းကောင်း။ သဗေလဘေထ၊ အကယ်၍ ရကုန်ငြားအံ့။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော သူကို။ လဘေထ၊ ရကုန်ငြားအံ့။ သဗ္ဗာဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင် ဖြစ်ကုန်သော။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမတို့သည်။ အညံ၊ တစ်ပါးသော သူကို။ အလဒ္ဓါ၊ မရသည်ရှိသော်။ ပိဋ္ဌသပ္ပိနာပိ၊ ဆွံ့သောသူနှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသော အမှုကို။ ကယိရံနု၊ ပြုကုန်ရာ၏။

၃၆၅။ နရာနံ၊ ယောက်ျားတို့၏။ အာရမကရာသု၊ မမ္မေ့လျော်ခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်သော။ အနေကစိတ္တာသု၊ များသောစိတ် ရှိကုန်သော။ အနိဂ္ဂဟာသု၊ နှိပ်သဖြင့် ဆုံးမနိုင်ခဲကုန်သော။ နာရိသု၊ မိန်းမတို့၌။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံ၌။ နာပိတိကရာပိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို မပြုတတ်သည်လည်း။ စေသိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ တိတ္ထဘမာ၊ မြစ်ဆိပ်နှင့် တူကုန်၏။

[ဤပါဠိတော် ဂါထာတို့ဖြင့် မိန်းမတို့၏ များသော မာယာရှိသည်၏ အဖြစ်များသော အပြစ်ရှိသည်၏ အဖြစ်တို့ကို ဟောတော်မူရာ၌ အဋ္ဌကထာ၌ ဤဝတ္ထုကို ပြဆောင်အပ်၏။]

ဝတ္ထုကား—

ကိန္နရဒေဝီ

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကဏ္ဍရီမည်သောမင်းသည် မင်းပြု၍ မြက်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ ထိုမင်းအား နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း F83(၅၅၀-၂၃၂)

အမတ်တစ်ထောင်တို့သည် နံ့သာကြွတ်တစ်ထောင်ကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်း၏ နန်းတော်၌ အရံအကာကို ပြုပြီးလျှင် နံ့သာကြွက်တို့ကို ခွဲ၍ နံ့သာကို ထင်းပြု၍ ထမင်းချက်ကုန်၏။ ထိုမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည်လည်း အလွန် အဆင်းလှ၏။ အမည်အားဖြင့် ကိန္နရဒေဝီ အမည်ရှိ၏။ ထိုမင်းအား အရွယ်တူဖြစ်သော၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော ပဉ္စာလစန္ဒာ အမည်ရှိသော ပုရောဟိတ်သည် ရှိ၏။ မင်း၏နန်းတော် ပြာသာဒ်ကို မှီ၍ မြို့တံတိုင်းအတွင်း၌ကား သပြေပင်သည် ရှိ၏။ ထိုသပြေ၏ အခက်သည် တံတိုင်းအထက်၌ကား တွဲလျားကျ၏။ ထိုသပြေပင်၏ အရိပ်၌ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရှိသော၊ မကောင်းသော အဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိသော ငဆွံသည် နေ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ကိန္နရဒေဝီ မိဖုရားသည် လေသွန်တံခါးဖြင့် ကြည့်လတ်သော် ထိုငဆွံကို မြင်၍ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ညဉ့်၌ မင်းကို ကာမဂုဏ် မွေ့လျော်မြင်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်၍ ထိုမင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အသာအယာ နေရာမှထ၍ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ကို ရွှေခွက်၌ ထည့်၍ ခါးပိုက်ဖြင့် ဆောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ပုဆိုးကြိုးဖြင့် လေသွန်တံခါးမှ ဆင်းသက်၍ သပြေပင်သို့တက်၍ သပြေခက်ဖြင့် ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ငဆွံကို ကျွေးမွေး၍ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးလျှင် လာသော လမ်းခရီးဖြင့် နန်းတော် ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ နံ့သာတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ခမ်းကပ်ပြီးလျှင် မင်းနှင့်တကွ အိပ်၏။

ဤနည်းဖြင့်လျှင် မပြတ် ငဆွံနှင့်တကွ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ မင်းသည်ကား မသိ။ ထိုမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ မြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကိုပြု၍ နန်းတော်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် သပြေပင်ရိပ်၌ အလွန် သနားဖွယ်ရှိသော အဖြစ်သို့ ရောက်သော ထိုငဆွံကို မြင်၍ ပုရောဟိတ်ကို “ဤ လူပြိတ္တာကို ဆရာ မြင်၏လော” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ် မြင်ပါ၏” ဟု ချောက်တင်လတ်သော် “ဆရာ ဤသို့သဘောရှိသောစက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရှိသောသူကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော မိန်းမတို့သည် ဆန္ဒရာဂ၏အစွမ်းဖြင့် ချဉ်းကပ်အံ့လော” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ငဆွံသည် မာနကို ဖြစ်စေ၍ “ဤမင်းသည် အသို့ ဆိုဘိသနည်း၊ မိမိ မယားဖြစ်သော ကိန္နရဒေဝီသည် ငါ့အထံသို့ လာရောက်သည်ကို မသိလေ ယောင်တကား” ဟု သပြေပင်အား လက်အုပ်ချီ၍ “အရှင် သပြေပင် စောင့်နတ်.... နာတော်မူပါလော့၊ အရှင်နတ်မင်းကို ထား၍ အရှင်နတ်

မင်းမှ တစ်ပါးသောသူသည် ထိုအကြောင်းကို မသိပါ” ဟု ဆို၏။ ပုရော
 ဟိတ်သည် ထိုငဆွံ အမှုအရာကိုမြင်၍ ကြံ၏။ “မချွတ်လျှင် မင်း၏ မိဖုရား
 ကြီးသည် သပြေပင်ဖြင့်သွား၍ ဤငဆွံနှင့်တကွ ယုတ်မာသော အမှုကို
 ပြု၏” ဟု ကြံ၍ ထိုပုရောဟိတ်သည် မင်းကိုမေး၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...အရှင်
 မင်းမြတ်အား ညဉ့်အဖို့၌ မိဖုရားကြီး၏ ကိုယ်အတွေ့သည် အသို့ရှိသနည်း”
 ဟု မေး၏။ ဆရာတစ်ပါးကို ငါမမြင်၊ သန်းခေါင်ယံ၌ကား ထိုမိဖုရား၏
 ကိုယ်အတွေ့သည် အလွန်အေး၏” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထိုသို့
 တပြီးတစ်ပါးသော မိန်းမကိုထားဘိဦး အရှင်မင်းမြတ်၏ မိဖုရားကြီး
 ဖြစ်သော ကိန္နရဒေဝီသည် ဤ ငဆွံနှင့်တကွ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို
 ကျင့်၏” ဟု တင်လျှောက်၏။

“ဆရာ...အသို့ဆိုဘိသနည်း၊ ဤသို့သဘောရှိသော အလွန် တင့်
 တယ်စံပယ်ခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော မိဖုရားကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် အလွန်
 စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရှိသော ဤငဆွံနှင့်တကွ မွေ့လျော်လတ္တံ့နည်း” ဟု
 ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထိုသို့တပြီးကား ထိုမိဖုရားကြီးကို စုံစမ်းတော်မူ
 လော့” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် ထိုမင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍
 ညစာစားပြီးသော် ထို မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ အိပ်၍ “ထို မိဖုရားကြီးကို
 စုံစမ်းအံ့” ဟု ပကတိအားဖြင့် အိပ်သောအချိန်၌ အိပ်ပျော်သောအခါ
 ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထို မိဖုရားကြီးသည်လည်း ထ၍ ထိုရှေးအတူလျှင် ပြု၏။
 မင်းသည် ထိုမိဖုရားကြီးခြေရာသို့လျှောက်၍ သပြေပင်ရိပ်ကိုမှီလျက် ရပ်
 ၏။ ငဆွံသည် မိဖုရားအား အမျက်ထွက်၍ “နင်သည် ယနေ့ အလွန်
 ကြာမြင့်မှ လာ၏” ဟု နားခဲသွားဖြင့် တန်ဆာဆင်ယင်အပ်သော နားကို
 လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်၏။ ထိုအခါ ငဆွံကို “အရှင်...အကျွန်ုပ်ကို အမျက်
 မထွက်ပါလင့်၊ မင်း၏အိပ်ပျော်ခြင်းကို ကြည့်ရပါသည်” ဟု ဆို၍ ထိုငဆွံ၌
 မယားကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပုတ်ခတ်သဖြင့် ထိုမိဖုရားကြီး၏ ခြင်္သေ့ ခံတွင်း
 ခံသော နားတောင်းသည် နားမှလျှော၍ မင်း၏ခြေရင်း၌ ကျ၏။ မင်းသည်
 “ဤမျှသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ထိုနားတောင်းကိုယူ၍ သွားလေသည်။ ထို
 မိဖုရားကြီးသည်လည်း ငဆွံနှင့်တကွ လွန်ကျူးသောအကျင့်ကို ကျင့်ပြီး
 လျှင် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် သွား၍ မင်းနှင့်တကွ အိပ်အံ့သောငှာ အား
 ထုတ်၏။

မင်းသည် ပယ်၍ “နက်ဖြန်နေ့၌ ကိန္နရဒေဝီသည် ငါပေးသော
 အလုံးစုံသော တန်ဆာကို ဆင်ယင်၍ လာစေ” ဟု စေလိုက်

၏။ ထိုကိန္နရဒေဝီသည် “အကျွန်ုပ်၏ ခြင်္သေ့ခံတွင်းခံသော နားတောင်းသည် ရှေ့ပန်းထိမ်သည် အထံပါး၌ ရှိ၏” ဟု ဆို၍ မလာ။ တစ်ဖန်စေလတ်သော်ကား နားတောင်း တစ်ဖက်ဝတ်လျက်လျှင် လာ၏။ မင်းသည် “သင်၏ နားတောင်းသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။ “ရှေ့ပန်းထိမ်သည်အထံ၌ ရှိပါ၏” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် ရှေ့ပန်းထိမ်သည်ကို ခေါ်စေ၍ “သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤမိဖုရားနားတောင်းကို မပေးသနည်း” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်မယူပါ” ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် မင်းသည် မိဖုရားကိုအမုက်ထွက်၍ “ဟယ်ယုတ်မာစွာသော ဒွန်းစဏ္ဍားမ... ငါ့ကဲ့သို့သောသူသည် နင်၏ ရှေ့ပန်းထိမ်သည် ဖြစ်ရာသလော” ဟု ဆို၍ ထိုနားတောင်းကို မိဖုရားရှေ့မှချ၍ ပုရောဟိတ်ကို “ဆရာ...ဆရာဆိုသော စကားသည် အလွန်မှန်ပေ၏။ သွားချေ ထိုမိဖုရားကြီးဦးခေါင်းကို ဖြတ်ချေလော့” ဟု ဆို၏။

သတို့သမီးပျက်

ပုရောဟိတ်သည် ထိုမိဖုရားကြီးကို မင်း၏ နန်းတော်၌သာလျှင် တစ်ခုသောအရပ်၌ထားပြီးလျှင် မင်းသို့ကပ်၍ “အရှင်မင်းမြတ်...ကိန္နရဒေဝီအား အမုက်ထွက်တော် မမူပါလိင်္ဂ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော မိန်းမတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သည်သာလျှင်တည်း၊ အကယ်၍လျှင် မိန်းမတို့၏ သီလမရှိသောအဖြစ်ကို သိတော်မူလိုအံ့၊ ထိုမိန်းမ၏ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို လည်းကောင်း၊ များသောမာယာ ရှိသောအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ အရှင်မင်းမြတ်အား ပြပါအံ့၊ ကြွတော်မူလော့၊ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ဇနပုဒ်သို့ လှည့်လည်ကုန်အံ့” ဟု တင်လျှောက်၏။ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မယ်တော်အား တိုင်းပြည်ကိုအပ်နှင်းခဲ့ပြီးလျှင် ထိုပုရောဟိတ်နှင့်တကွ ဒေသစာရီလှည့်လည်၏။ ထို မင်း၊ ပုရောဟိတ်တို့သည် တစ်ယူဇနာမျှလောက်သော အရပ်သို့ရောက်၍ ခရီးမ၌ နားနေကုန်စဉ်လျှင် တစ်ယောက်သောသူကြွယ်သည် မိမိသားအလို့ငှာ သတို့သမီးတစ်ယောက်ကို မင်္ဂလာပြု၍ ဖုံးလွှမ်းသောယာဉ်၌နေစေလျက် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် သွား၏။

ထိုသို့ သွားသည်ကိုမြင်၍ ပုရောဟိတ်သည် မင်းကို တင်လျှောက်၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...အကယ်၍ အလိုတော်ရှိအံ့၊ ဤ သတို့သမီးကို အရှင်

မင်းမြတ်နှင့်တကွ ယုတ်မာသောအမှုကို ပြုစိမ့်သောငှာ အကျွန်ုပ်တတ်နိုင် ပါအံ့” ဟု တင်လျှောက်၏။ “ဆရာ...အသို့ဆိုဘိသနည်း၊ များစွာသော အခြံအရံ ရှိ၏၊ မတတ်နိုင်ကုန်ရာ” ဟု ဆိုလတ်သော် “အရှင်မင်းမြတ်... ထိုသို့တပြီးကား ကြည့်တော်မူလော့” ဟု ဆို၍ ရှေ့ကသွားနှင့်ပြီးလျှင် ခရီးမှ မနိုးမဝေးသောအရပ်၌ တင်းထိမ်ကို ကာရံ၍ မင်းကို တင်း ထိမ်တွင်း၌ ထားပြီးလျှင် မိမိသည် ခရီးအပါး၌ ငိုလျက်နေ၏။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ကို သူကြွယ်သည် မြင်၍ “အမောင်...အဘယ့် ကြောင့် ငိုသနည်း” ဟု မေး၏။ “ဖခင်...ကျွန်ုပ်မယားသည် လေး သော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိဘအိမ်သို့ ဆောင်ယူအံ့သောငှာ ခရီးသို့ သွားပါ၏၊ ထိုမယား၏ ကိုယ်ဝန်သည် ခရီးအကြား၌ လှုပ်၏။ ဤကျွန်ုပ် မယားသည် တင်းထိမ်တွင်း၌ အလွန်ပင်ပန်းလျက် ရှိပါ၏၊ ထိုအကျွန်ုပ် မယား၏အထံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မရှိပါ၊ ကျွန်ုပ် သည်လည်း ထိုအရပ်သို့သွားခြင်းငှာ မဘတ်ကောင်း၊ အသို့ ဖြစ်လိတ္တံ့ သည်ကို မသိပါ၊ တစ်ယောက်သော မိန်းမကိုရခြင်းငှာ သင့်ပါ၏” ဟု ပြောဆို၏။ သူကြွယ်သည်လည်း “အမောင်...မငိုလင့်၊ ငါ့အား မိန်းမ တို့သည် များပါကုန်၏၊ တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် သွားလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။

“ဖခင်...ထိုသို့တပြီးကား ဤသတို့သမီးကိုလျှင် သွားပါစေလော့၊ ဤသတို့သမီးအားလည်း စီးပွားကြောင်းဖြစ်သော မင်္ဂလာသည် ဖြစ်ပါ လတ္တံ့” ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုသူကြွယ်သည် ကြံ၏။ “ဤပုဏ္ဏားသည် ဟုတ်မှန်သော စကားကို ဆိုပေရာ၏၊ ငါ့ချွေးမအားလည်း စီးပွား ကြောင်းဖြစ်သော မင်္ဂလာကိုသာလျှင် အလိုရှိ၏၊ ဤနိမိတ်ဖြင့် ထိုချွေးမ သည် သားသမီးတို့ဖြင့် ပွားများလတ္တံ့” ဟု ကြံ၏။ ထိုချွေးမကိုပင်လျှင် စေ၏။ ထိုသတို့သမီးသည် တင်းထိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ မင်းကိုမြင်လျှင် တပ် စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော အမှုကိုပြု၏။ မင်းသည်လည်း ထိုသတို့သမီးအား လက်စွပ်ကိုပေး၏။ ထိုအခါ ပြုအပ်သောကိစ္စ ပြီးလတ် သော် တင်းထိမ်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့၍ လာလတ်သော ထိုသတို့သမီးကို “အသို့ ဖွားသနည်း” ဟု မေးကြကုန်၏။ “ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သားကို ဖွား၏” ဟု ပြောဆို၏။ သူကြွယ်သည် ထိုသတို့သမီးကိုယူ၍ သွားလေ၏။ ပုရောဟိတ်သည်လည်း မင်း၏အထံသို့သွား၍ “အရှင် မင်း

မြတ်...အရှင်မင်းမြတ်သည် သတို့သမီး စင်လျက်လည်း ဤသို့ ယုတ်မာသော အမှုကို ပြုသည်ကို မြင်တော်မူရပြီ။ တစ်ပါးသော မိန်းမတို့သည် ကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရှိအံ့နည်း။ စင်စစ်သော်ကား အရှင်မင်းမြတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးတော်မူလိုက်သလော” ဟု မေး၏။

“ဆရာ...ငါသည် လက်စွပ်ကို ပေးလိုက်၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “ထို သတို့သမီးအား ထိုလက်စွပ်ကို မပေးအံ့” ဟု လျင်မြန်စွာသွား၍ ယာဉ်ကို ကိုင်၏။ “ဤယာဉ်ကိုကိုင်သည်ကား အသူနည်း” ဟု ဆိုလတ်သော် “ဤသတို့သမီးသည် ငါ၏ပုဏ္ဏားမ ဦးခေါင်းရင်း၌ ထားအပ်သော လက်စွပ်ကိုယူ၍ သွားသောကြောင့် လာပါ၏။ ချစ်သမီး...လက်စွပ်ကို ပေးပါလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုသတို့သမီးသည် လက်စွပ်ကို ပေးသည်ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏားလက်ကို လက်သည်းဖြင့် ထိုးခြစ်၍ “ခိုးသူ...ယူလော့” ဟု ဆို၍ ပေးလိုက်၏။

ဤသို့လျှင် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် အထူးထူး အပြားပြား ကုန်သော ဥပါယ်တံမျဉ်တို့ဖြင့် တစ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာကုန်သော လွန်ကျူး၍ ကျင့်တတ်ကုန်သော မိန်းမတို့ကို မင်းအားပြု၍ “ဤအရပ်၌ ဤမျှသည် ဖြစ်စေဦး။ အရှင်မင်းမြတ်...တစ်ပါးသောအရပ်သို့ သွားကုန်ဦးအံ့” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို လှည့်လည်သော်လည်း “အလုံးစုံသော မိန်းမတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ ၊ ငါတို့အား ထိုမိန်းမတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။ ပြန်လည်ကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့သာလျှင် ပြန်လည်ခဲ့၍ “အရှင်မင်းမြတ်...ထိုမိန်းမတို့ မည်သည်ကား ဤသို့ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏။ ဤသို့ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသည်ကား ထိုမိန်းမတို့၏ ပြကတေ သဘောတည်း။ အရှင်မင်းမြတ် ကိန္နရဒေဝီ၏အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူကုန်လော့” ဟု ပုရောဟိတ်သည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ သည်းခံသဖြင့် မင်းအိမ်မှ နှင်ထုတ်စေ၏။ ထိုမိဖုရားကြီး ကိန္နရဒေဝီကို အရာမှကားချ၍ တစ်ပါးသောမိန်းမကို မိဖုရားကြီးပြု၏။ ထိုငဆွဲကိုလည်း နှင်ထုတ်စေ၍ သပြေခက်ကိုလည်း ဖြတ်စေ၏။

ထိုအခါ ကုဏာလငှက်မင်းသည် ပဉ္စာလစက္ကာ ပုဏ္ဏားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိမြင်ဖူးသည်ကိုသာလျှင် ထုတ်ဆောင်၍ ပြလိုရကား—

၃၆၆။ ယံဝေ ဒိသ္မာ ကဏ္ဍရီကိန္နရာနံ၊
 သဗ္ဗိတ္ထိယော န ရမန္တိအဂါရေ။
 တံ တာဒိသံ မစုံစဇိတာ ဘရိယာ၊
 အညံ ဒိသ္မာ ပုရိသံ ပိဌသပ္ပိ -
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၆၆။ ကဏ္ဍရီ ကိန္နရာနံ၊ ကဏ္ဍရီမင်း ကိန္နရာမိဖုရားတို့၏။ ယဉ္ဇ၊
 အကြင်အကြောင်းကိုလျှင်။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဇာနိတဗ္ဗံ၊ သိအပ်၏။ သဗ္ဗိ-
 ထိဒယာ၊ အလုံးစုံသော မိန်းမတို့သည်။ အဂါရေ၊ လင်အိမ်၌။ နရမန္တိ၊
 မမွေ့လျော်ကုန်။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ပရပုရိသံ၊ တစ်ပါးသော
 ယောက်ျားဖြစ်သော။ ပိဌသပ္ပိ၊ ငဆွဲကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ တာဒိသံ၊ ထို
 သို့ မွေ့လျော်ခြင်း၌ လိမ္မာသောသဘောရှိသော။ တံ၊ ထိုကဏ္ဍရီမင်းကို။
 မစုံစဇိတာ၊ လွန်ကျူး၍။ ဘရိယာ၊ မယားဖြစ်သော ကိန္နရာမသည်။
 မနုဿပေတေ၊ လူပြိုတာဖြစ်သော ငဆွဲနှင့်။ သိဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ပါပံ၊ မကောင်း
 မှုကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

ပဉ္စပါပီ

အကြောင်းတစ်ပါးလည်း လွန်လေပြီးသောအခါ တစ်ယောက်
 သော ဗက အမည်ရှိသော ဗာရာဏသီမင်းသည် တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏။
 ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၏ အရှေ့တံခါး၌နေသော တစ်ယောက်သော
 သူဆင်းရဲအား ပဉ္စပါပီ အမည်ရှိသော သမီးသည် ရှိ၏။

ဘဝအကုသိုလ်

ထိုပဉ္စပါပီသည် ရှေးဘဝ၌လည်း တစ်ယောက်သော သူဆင်းရဲ
 သမီး ဖြစ်၍ မြေကိုနယ်၍ အိမ်နံရံကို လိမ်းကျံ၏။ ထိုအခါ အရှင်
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တစ်ပါးသည် မိမိလိုက်ကို လိမ်းကျံခြင်းကို ပြုအံ့သောငှာ
 “အဘယ်အရပ်၌ မြေကို ရအံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ “ဗာရာဏသီပြည်၌ ရအံ့
 သောငှာ တတ်ကောင်း၏” ဟု သင်္ကန်းကို ရံလျက် သပိတ် လက်စွဲလျက်
 ဗာရာဏသီပြည်သို့ဝင်၍ ထိုသတို့သမီး၏ မနီးမဝေး၌ ရပ်တော်မူ၏။ ထို
 သတို့သမီးသည် သမုက်ထွက်သဖြင့် ကြည့်လျက်ပြစ်မှားလိုသော စိတ်ဖြင့်
 “မြေမျှကိုလည်း တောင်းဘိ၏” ဟု ဆို၏။ မတုန်မလှုပ်လျှင် ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုသတို့သမီးသည် မတုန်မလှုပ်ရပ်၍ နေသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်၍ တစ်ဖန် ထိုသတို့သမီးအား စိတ်ကိုကြည်ညိုစေ၍ “ရှင်ရဟန်း... မြေမျှကိုလည်း မရသလော” ဟု ဆို၍ ကြီးစွာသော မြေစိုက်ကိုယူ၍ သပိတ်၌ထည့်၏။ ထိုအရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထိုမြေစိုက်ဖြင့် လိုက်၌ လိမ်း ကျခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ထိုသတို့သမီးသည် မကြာမြင့်မီလျှင် ထိုဘဝမှ စုတေ၍ ထိုမြေ၌သာလျှင် မြို့ပဖြစ်သော ‘တံခါးရွာဝယ် သူဆင်းရဲမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေယူ၏။ ထိုသတို့သမီးသည် ဆယ်လလွန်သဖြင့် အမိဝမ်းမှ ဖွား၏။ ထိုသတို့သားအား မြေစိုက်လူဖူးသော အကျိုးကြောင့် ကိုယ်သည် အတွေ့ နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အမျက်ထွက်၍ ကြည့်သောကြောင့်ကား လက်ခြေခံတိုင်း မျက်စိနှာခေါင်းတို့သည် ယုတ်မာကုန်သည်။ အဆင်းမလှကုန်သည် ဖြစ် ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသတို့သမီးကို ပဉ္စပါပီဟူ၍သာလျှင် သိကြကုန်၏။

မင်းကြီး ကြိုက်သွားပြီ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် ညဉ့်အဖို့၌ မထင်ရှား သော အသွင်ဖြင့် မြို့ကိုစုံစမ်းသည်ရှိသော် ထိုအချပ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုပဉ္စပါပီသည်လည်း ရွာသူသားငယ်တို့နှင့်တကွ ကစားသည် ဖြစ်၍ မသိဘဲလျှင် မင်းလက်၌ ကိုင်မိ၏။ ထိုမင်းသည် ပဉ္စပါပီ လက်အတွေ့ ကြောင့် မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် တည်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ နတ်အတွေ့ဖြင့် တွေ့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် ဖဿရာဂဖြင့် တပ်စွန်းသည် ဖြစ်၍ ထိုသို့ ဖောက်ပြန်သော အဆင်းရှိသော်လည်း ထိုပဉ္စပါပီကို လက်၌ကိုင်၍ “အဘယ်သူ သမီးနည်း” ဟု မေး၍ “တံခါးရွာ၌ နေသောသူ၏ သမီး တည်း” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် လင်မရှိသောအဖြစ်ကို မေး၍ “ငါသည် သင်၏လင် ပြုသွားအံ့၊ သွားချေ မိဘတို့ကို အခွင့်ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုပဉ္စပါပီသည် မိဘတို့ကိုကပ်၍ “မိခင် ဖခင်တို့...တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် အကျွန်ုပ်ကို မြင်၍ အလိုရှိ၏” ဟု ပြောဆို၍ “ထို ယောက်ျားသည်လည်း ဆင်းရဲသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကယ်၍ ထိုသို့သော သူကိုလည်း အလိုရှိအံ့၊ ကောင်းပြီ” ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် သွား၍ မိဘ တို့သည် ခွင့်ပြုသောအဖြစ်ကို ကြား၏။ ထိုမင်းသည် ထိုအိမ်၌သာလျှင် ထိုပဉ္စပါပီနှင့်တကွ နေ၍ နံနက်စောစောကလျှင် နန်းတော်သို့ ဝင်၏။ ထိုအခါ မှစ၍လျှင် မထင်မှားသောအသွင်ဖြင့် မပြတ် ထိုအိမ်သို့သွား၏။ တစ်ပါးသောမိန်းမကို ကြည့်ခြင်းငှာလည်း အလိုမရှိ။

နန်းတော်သို့ ခေါ်ရန်ကြံခြင်း

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ပဉ္စပါပီ၏ အဘအား ဝမ်းသွေးကျသော အနာသည် ဖြစ်၏။ မှန်မြတ်သော နို့စုရည်ထောပတ် ပျားသကာနှင့် ယှဉ်သော နို့စုဆန်သည်လျှင် ထိုအနာ၏ ဆေးဘည်း။ ထိုဆေးကို ထိုသူတို့ သည် ဆင်းရဲသောကြောင့် ရအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုနောင်မှ ပဉ္စပါပီအမိသည် သမီး ပဉ္စပါပီကို “ချစ်သမီး...အသို့နည်း၊ ချစ်သမီး လင်သည် နို့စုဆန်ကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ တတ်နိုင်ပါလတ္တံ့လော” ဟု ဆို၏။ “မိခင်...အကျွန်ုပ်လင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ထက်လည်း အလွန်ဆင်းရဲသည် ဖြစ် နေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်လင်ကို မေးပါဦးအံ့၊ မစိုးရိမ်လင့်” ဟုဆို၍ ထိုမင်းလာသောကာလ၌ နှလုံးမသာသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေလင့်၏။ ထိုအခါ ပဉ္စပါပီကို မင်းသည် လာလတ်၍ “ရှင်မ...အဘယ့်ကြောင့် နှလုံး မသာသနည်း” ဟု မေး၏။ ပဉ္စပါပီသည် ထိုအကြောင်းကိုကြား၏။ မင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ရှင်မ...ဤအလွန်အရသာရှိသော ဆေးကို အဘယ်မှာ ရကုန်အံ့နည်း” ဟုဆို၍ ကြံ၏။ “ငါသည် အခါခပ်သိမ်း ဤသို့သွားအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ ခရီးအကြား၌ ဘေးရန်ကိုလည်း ရှုအပ်၏။ စင်စစ်သော်ကား ဤမိန်းမကို နန်းတော်သို့ အကယ်၍ ဆောင် ယူအံ့၊ ဤသို့ဆောင်ယူသည်ရှိသော် ဤပဉ္စပါပီ၏ အတွေ့နှင့် ပြည့်စုံ ခြင်းကို မသိကုန်သော သူတို့သည် ငါတို့မင်းသည် ဘီလူးမကို ယူ၍ လာ၏ဟု ပြက်ရယ်ပြုကုန်လတ္တံ့၊ မြို့အလုံး၌ နေကုန်သော သူတို့ကို ပဉ္စပါပီ၏ အတွေ့ကို သိစေ၍ သာလျှင် ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို လွတ်စေ အံ့” ဟု ကြံ၍ ထိုအခါ ပဉ္စပါပီကို “ရှင်မ...မစိုးရိမ်လင့်၊ သင့် အဖဖို့ နို့စုဆန်ကို ငါဆောင်ယူခဲ့အံ့” ဟု ဆို၍ ထိုပဉ္စပါပီနှင့် တကွ မွေ့လျော်ပြီးလျှင် နန်းတော်သို့သွား၍ နက်ဖြန်နေ၌ ထိုသို့ သဘောရှိ သော နို့စုဆန်ကို ချက်စေပြီးလျှင် ဖက်ရွက်တို့ကို ဆောင်ယူစေ၍ နှစ် ထုပ်ပြုပြီးလျှင် တစ်ထုပ်၌ နို့စုဆန်ကိုထည့်၍ တစ်ထုပ်၌ ပတ္တမြား ဦးသျှောင်ကျင်ကို ထား၍ ထုပ်ပြီးလျှင် ညဉ့်အဖို့၌သွား၍ “ရှင်မ...ငါတို့ သည် ဆင်းရဲကုန်၏။ ငြိုငြင်သဖြင့် ပြည့်စုံစေရ၏။ သင့်အဖကို ယနေ့ ဤ အထုပ်မှ နို့စုဆန်ကို စားစေလော့၊ နက်ဖြန် ဤအထုပ်မှပေးလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုပဉ္စပါပီသည် မင်း မှာဆိုတိုင်းပြု၏။ ထိုအခါ ပဉ္စပါပီ၏ အဖ သည် ဤသို့သော သြဇာအရသာနှင့် ပြည့်စုံသော နို့စုဆန်ကို အတန်ငယ် F84(၅၅၀-ပဉ္စပါပီ)

စားလျှင် ရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၏။ အကြောင်းကို အမိအားပေး၍ မိမိလည်း စား၏။ သုံးယောက်သော သူတို့သည်လည်း ဝသည်ဖြစ်ကုန်၏။ ပတ္တမြား ဦးသျှောင်ကျင် ထည့်သော အထုပ်ကိုကား နက်ဖြန်အလို့ငှာ ထား ကုန်၏။

ဦးသျှောင်ကျင်သူခိုး

မင်းသည် နန်းတော်သို့သွား၍ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် “ငါ၏ ပတ္တမြား ဦးသျှောင်ကျင်ကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ “အရှင် မင်းမြတ်...မမြင်ပါကုန်” ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် “မြို့အလုံး၌ စိစစ်ရှာကြ လေကုန်” ဟု ဆို၏။ မင်းချင်းတို့သည် စုံမီးရှာဖွေသော်လည်း မမြင် ကုန်။ “ထိုသို့တပြီးကား မြို့အပ၌နေကုန်သော သူဆင်းရဲအိမ်တို့၌ ထမင်း ထုပ်ကို အစပြု၍ ရှာလေကုန်” ဟု ဆို၍ ရှာကုန်သည်ရှိသော် ပဉ္စပါပီ အိမ်၌ ပတ္တမြား ဦးသျှောင်ကျင်ကိုမြင်၍ ထိုပဉ္စပါပီမိဘတို့ကို ခိုးသူဟု နှောင်ဖွဲ့၍ ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပဉ္စပါပီမိဘတို့သည် မင်းအား “အရှင်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်တို့သည် မခိုးယူပါကုန်၊ တစ်ပါးသောသူသည် ဤ ပတ္တမြားဦးသျှောင်ကျင်ကို ဆောင်ယူခဲ့ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်၍ “အဘယ်သူသည် ဆောင်ယူခဲ့သနည်း” ဟု မေးလတ်သော် “အကျွန်ုပ် သမက်သည် ဆောင်ယူခဲ့ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။ “ထိုသမက်သည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးလျှင် “အကျွန်ုပ်တို့ သမီးသည် သိပါ၏” ဟု တင်လျှောက်ကုန်၏။ ထို့နောင်မှ သမီးနှင့်တကွ ပြောဆို၏။ “ချစ်သမီး... ချစ်သမီးလင်ကို သိပါ၏လော့” ဟု မေး၏။ “မသိပါ” ဟု ပြောဆိုလတ် သော် “ဤသို့ မသိသည်ဖြစ်ခဲ့က ငါတို့အသက်မရှိပြီ” ဟု ဆိုသဖြင့် “ဖခင်...အကျွန်ုပ်လင်သည် မိုက်သောအခါမှ လာလတ်၍ မိုက်သော အခါကပင်လျှင် သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလင်၏ အရုပ်အဆင်းကို မသိ ပါ။ လက်အတွေ့ဖြင့်ကား ထိုလင်ကိုသိခြင်းငှာ ဟတ်နိုင်ပါ၏” ဟု ဆို၍ ပဉ္စပါပီသည် မင်းချင်းတို့အား ကြား၏။

သူခိုးရှာဖွေစေ

ထိုမင်းချင်းတို့သည်လည်း မင်းအား တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ မင်း သည် မသိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ “ထိုသို့တပြီးကား ထိုမိန်းမကို မင်းရင်ပြင်ဝယ် တင်းထိမ်တွင်း၌ထား၍ တင်းထိမ်ကို လက်ဆန့်ရုံမျှသော အပေါက်ကို

ဖောက်၍ မြို့အလုံး၌နေသော သူတို့ကို စည်းဝေး၍ လက်အတွေ့ဖြင့် ခိုးသူ
 ကို ဖမ်းကြကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ မင်းချင်းတို့သည် မင်းဆိုတိုင်း ပြုအံ့သော
 ငှာ ထိုပဉ္စပါပီ အထံသို့သွား၍ အဆင်းကို မြင်ကုန်၍လျှင် နှလုံးမသာ
 သည်ဖြစ်၍ “လမ်းခရီး၌နေသော မြေဘုတ်ဘီလူးမလော” ဟု ဆိုကုန်၍
 စက်ဆုပ် ရွံရှာကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုအံ့သောငှာ မဝံ့ကုန်။ ဆောင်ယူ၍မူကား
 ထိုပဉ္စပါပီကို မင်းရင်ပြင်ဝယ် တင်းထိမ်တင်း၌ ထား၍ မြို့အလုံး၌ နေ
 ကုန်သော သူတို့ကို စည်းဝေးစေကုန်၏။ ထိုပဉ္စပါပီသည် လာတိုင်း လာ
 တိုင်းကုန်သော သူတို့၏ တင်းထိမ်ပေါက်ဖြင့် ဆန့်သောလက်ကိုကိုင်၍သာ
 လျှင် “ဤသူသည် ခိုးသူမဟုတ်” ဟု ဆို၏။ ယောက်ျားတို့သည် ထိုပဉ္စပါပီ
 ၏ နတ်အတွေ့နှင့်တူသော အတွေ့၌ တပ်စုန်းသဖြင့် သွားအံ့သောငှာ မတတ်
 နိုင်ကုန်။ “အကယ်၍ ဤမိန်းမသည် မင်းဒဏ်ထိုက်အံ့၊ ဒဏ်ကိုပေး၍
 လည်းကောင်း၊ ကျွန်အမှုလုပ်အဖြစ်သို့ ကပ်၍လည်းကောင်း၊ ဤမိန်းမ
 ကို အိမ်၌သာလျှင် ပြုကုန်အံ့” ဟု ကြံကြကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းချင်းတို့
 သည် တုတ်လှံတံဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ ထိုသူတို့ကို ပြေးစေကုန်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းကို
 အစပြု၍ အလုံးစုံသော ယောက်ျားတို့သည် ရူးကုန်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။

သူခိုးမိပြီ

ထိုအခါ မင်းသည် “အသို့နည်း၊ ငါသည် ဖြစ်လေသလော” ဟု
 လက်ကို တင်းထိမ်တင်းသို့ သွင်း၏။ ထိုမင်းကို လက်၌ကိုင်၍လျှင် “ငါ
 သည် ခိုးသူကိုဖမ်းမိပြီ” ဟု သည်းစွာသော အသံကိုပြု၏။

မင်းသည် ထိုမြို့နေသူ အပေါင်းတို့အား “သင်တို့သည် ဤမိန်းမ
 သည် သင်တို့လက်တို့၌ ကိုင်သည်ရှိသော် အသို့ ကြံကြကုန်သနည်း” ဟု
 မေး၏။ ထိုမြို့နေသူ အပေါင်းတို့သည် ဟုတ်မှန်သောအတိုင်း တင်လျှောက်
 ကြံကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသူတို့ကို မင်းသည် ဤသို့ပြောဆို၏။ “ငါသည်
 ဤမိန်းမကို နန်းတော်သို့ ဆောင်ယူခြင်းငှာ ဤသို့ပြု၏။ ဤမိန်းမ၏
 အတွေ့ကို မသိကုန်သောသူတို့သည် ငါ့ကိုကဲ့ရဲ့ကုန်ရာ၏” ဟု ကြံ၏။ ထို့
 ကြောင့် ငါသည် အလုံးစုံကုန်သော သင်တို့ကို သိစေအပ်ကုန်ပြီ။ ဆိုကြ
 ကုန်လော့၊ “ယခုအခါ ထိုမိန်းမသည် အဘယ်သူ၏ အိမ်၌ဖြစ်ခြင်းငှာ
 သင့်မည်နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...အရှင်မင်းမြတ်တို့၏
 နန်းတော်၌ဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပြီ

ထိုအခါ ပဉ္စပပါပီကို အဘိသိက်သွန်း၍ မိဖုရားကြီး ပြု၏။ ထိုပဉ္စပပါပီ မိဘတို့အားလည်း များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါမှစ၍ကား ထိုပဉ္စပပါပီကို အလွန် မြတ်နိုးသောကြောင့် တရားဆုံးဖြတ်ခြင်းကို မဖြစ်စေ၊ တစ်ပါးသော မိန်းမကိုလည်း မကြည့်ပြီ။

မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပြန်ခြင်း

ထိုအခါ တစ်ပါးသော မိန်းမတို့သည် ထိုပဉ္စပပါပီ၌ အခွင့်ကိုရှာကြကုန်၏။ ထိုပဉ္စပပါပီသည် တစ်နေ့သ၌ မင်းနှစ်ပါးတို့ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ခြင်း၏ နိမိတ်ကို အိပ်မက်၌ မြင်မက်၍ မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ မင်းသည် အိပ်မက် ဖတ်ကတ်ကုန်သောသူတို့ကိုခေါ်၍ “ဤသို့ သဘောရှိသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်သည်ရှိသော် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ထို အိပ်မက် ဖတ်တတ်သော သူတို့သည် တစ်ပါးကုန်သော မိန်းမတို့၏ အထံမှ တံစိုးကိုယူ၍ “အရှင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်လုံးဖြူသော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ နေရသည်ဟုမက်သော အဖြစ်သည် အရှင်မင်းမြတ်တို့၏ သေရလတ္တံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း၊ ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ နေလျက် လက် သုံးသပ် မက်ခြင်းသည် အရှင်မင်းတို့အား ရန်သူမင်းတို့ ဆောင်ခြင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်တည်း” ဟု ဖက်ဆို၍ “ယခုအခါ အသို့ပြုအပ်သနည်း” ဟု မေးလတ်သော် “အရှင်မင်းမြတ်.... မိဖုရားကြီးကို သတ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ ဤမိဖုရားကို လှေ၌ထား၍ မြစ်၌ စွန့်အံ့သောငှာ သင့်၏” ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ မင်းသည် အစာအာဟာရ အဝတ်တန်ဆာတို့နှင့်တကွ ညဉ့်အဖို့ဝယ် လှေ၌ထား၍ မြစ်၌လှတ်၏။ ထိုမိဖုရားသည် မြစ်၌ မျောသည်ရှိသော် အကြွေ၌ လှေဖြင့် ရေကစားသော ဗာဝရိကမင်း၏ ရှေးရှုအရပ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဗာဝရိကမင်း၏ စစ်သူကြီးသည် ထိုလှေကို မြင်၍ ဤလှေသည် ငါ့လှေဟု ဆို၏။ မင်းသည် လှေ၌ ဘဏ္ဍာသည် ငါ့ဥစ္စာဟု ဆို၏။ လှေသည် ရောက်လတ်သော် ထို ပဉ္စပပါပီကိုမြင်၍ “သင်သည် ရက္ခိုသိဘီလူးမနှင့် တူ၏၊ အဘယ်အမည် ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ ထိုပဉ္စပပါပီသည် ပြုံးရယ်ခြင်းကိုပြု၍ ဗကမင်း မိဖုရားကြီးအဖြစ်ကို ပြောဆိုလျက် အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို ထိုဗာဝရိကမင်းအား ကြား၏။ ထိုမိဖုရားသည်ကား ပဉ္စပပါပီဟူ၍ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ ထင်ရှား၏။ ထိုအခါ ထိုပဉ္စပပါပီကို ဗာဝရိကမင်း လက်၌ကိုင်၍

ချီ၏။ ကိုင်မိသည်နှင့်တကွလျှင် ဖဿရာဂ တပ်စွန်းသည် ဖြစ်၍ တစ်ပါး ကုန်သော မိန်းမတို့၌ မိန်းမဟူသော အမှတ်ကို မပြုမူ၍ ထို ပဉ္စပါပီကို မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထား၏။ ထို ပဉ္စပါပီသည် ဗာဝရိကမင်း၏ အသက်နှင့် အတူ ခြစ်၏။

မင်းနှစ်ပါး၏ မိဖုရားကြီး

ဗကမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ “ငါသည် ထိုဗာဝရိက မင်းအား ပဉ္စပါပီကို မိဖုရားကြီး ပြုစီမံသောငှာ မပေးအံ့” ဟု စစ်သည် ဖိုလ်ပါပီကို စုရုံး၍ မြစ်ဆိပ်၌ နန်းဆောက်၍ ထိုဗာဝရိကမင်းအား “ငါ၏ မယားကိုလည်း ပေးမည်လော၊ စစ်ကိုတည်း ထိုးမည်လော” ဟု မှာစာကို စေလိုက်၏။ ထို ဗာဝရိကမင်းသည် “စစ်ထိုးခြင်းကိုသာ ပေးအံ့၊ မယားကို မပေး” ဟု မှာလိုက်၍ စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင်ကို ပြု၏။ ထိုမင်းနှစ်ပါး တို့၏ မှူးမတ်တို့သည် “မိန်းမကိုမှီ၍ သေရအံ့သော ကိစ္စသည် မရှိ၊ ရှေးဦး စွာ လင်ဖြစ်သောကြောင့် ဤမိဖုရားသည် ဗကမင်းအားလည်း ရောက် သင့်၏။ လှေ၌ ရသောကြောင့် ဗာဝရိကမင်းအားလည်း ရောက်သင့်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော မင်း၏ နန်းတော်၌ ခုနစ်ရက် ခုနစ်ရက်စီ ဖြစ်စေလော့” ဟု တိုင်ပင်၍ မင်းနှစ်ပါးတို့ကိုလည်း သိစေကုန် ၏။ ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည်လည်း နှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြစ်ဆိပ်တစ်ဖက် စီဖြင့် မြို့တည်၍ နေကုန်၏။ ထို ပဉ္စပါပီသည်လည်း မင်းနှစ်ပါးတို့၏ မိဖုရားကြီးအဖြစ်ကို ပြု၏။ မင်းနှစ်ပါးတို့ သည်လည်း ထို ပဉ္စပါပီအား အလွန် မြတ်နိုးကုန်၏။

လင်ငယ်နေပြီ

ထို ပဉ္စပါပီသည်ကား မင်းတစ်ပါး နန်းတော်၌ ခုနစ်ရက်နေပြီး၍ လှေဖြင့် မင်းတစ်ပါး နန်းတော် သွားသည်ရှိသော် လှေကိုလှော်၍ ဆောင် သွားသော အိုမင်းပြီးသော တံငါ ငကုန်းနှင့်တကွ မြစ်လယ်၌ ယုတ်မာ သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။

ထိုအခါ ကုဏာလငှက်မင်းသည် ဗကအမည်ရှိသော ဗာရာဏသီ မင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် မြင်ဖူးသောအကြောင်းကို ထုတ်ဆောင် ပြလိုရကား—

၃၆၇။ ဗကဿစ ဗာဝရိကဿစရညော၊
 အစ္စန္တကာမာ နုဂတဿ ဘရိယာ။
 အဝါရီ ဝတ္ထဝဿ နုဂဿ၊
 ကံဝါ ပိ ဣတ္ထိနာတိစရေ တဒညံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၆၇။ ဗကဿစ ရညော၊ ဗကမင်း၏ လည်းကောင်း။ ဗာဝရိက-
 ဿစ ရညော၊ ဗာဝရိကမင်း၏ လည်းကောင်း။ အစ္စန္တကာမာ နုဂတဿ၊
 စင်စစ်လျှင် အလိုသို့လိုက်ရသော။ အဝါရီ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိ
 သော။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။ ပတ္တာသာ နုဂဿ၊ တောင့်တ၍ မိမိအလို
 သို့ လိုက်ရသောသူနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တက္က။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို။
 အကာသိ၊ ပြု၏။ ကံဝါ၊ အဘယ်မည်သော။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ တံပိ၊
 ထိုယောက်ျားကိုလည်း။ ဣတ္ထိ၊ မိန်းမတို့သည်။ နာတိစရေ၊ မလွန်ကျူးဘဲ
 ရှိအံ့နည်း။

ပိဂီယာနိမိဖုရား

အကြောင်းတစ်ပါးလည်း လွန်လေပြီးသောအခါ တစ်ယောက်
 သော ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မယားဖြစ်သော ပိဂီယာနိ အမည်ရှိသော မိဖုရား
 ကြီးသည် ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်နန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ကြည့်လတ်သော်
 မင်္ဂလာ မြင်ထိန်းဘော်ကိုမြင်၍ မင်းအိပ်ပျော်သောအခါ လေသွန်နန်း
 တံခါးဖြင့် နန်းတော်မှဆင်းသက်၍ ထိုမြင်ထိန်းနှင့်တကွ လွန်ကျူးပြီး
 လျှင် တစ်ဖန် နန်းတော်ထက်သို့တက်၍ နံ့သာတို့ဖြင့် ကိုယ်ကိုလိမ်းကျံ၍
 မင်းနှင့်တကွ အိပ်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မင်းသည် “အဘယ့်ကြောင့်
 ဤမိဖုရားကြီးကိုယ်သည် သန်းခေါင်ယံအခါ၌ အေးလေသနည်း၊ ထို
 မိဖုရားကြီးကို စုံစမ်းအံ့” ဟု တစ်နေ့သ၌ အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထ၍
 သွားသော ထိုမိဖုရားသို့လိုက်၍ မြင်းထိန်းနှင့်တကွ လွန်ကျူးသောအမှုကို
 ပြုသည်ကိုမြင်လျှင် ပြန်ခဲ့၍ အိပ်ရာသို့တက်၏။ ထို မိဖုရားကြီးသည်လည်း
 လွန်ကျူးသောအမှုကို ပြုခဲ့ပြီးလျှင် လာလတ်၍ နိမ့်သောအိပ်ရာ၌ အိပ်၏။
 မိုးသောက်နေ၌ မင်းသည် မှူးတော် မတ်တော် အပေါင်းတို့၏အလယ်၌
 ထိုမိဖုရားကိုခေါ်စေ၍ အမှုကို ထင်စွာပြုပြီးလျှင် “ခပ်သိမ်းကုန်သော
 မိန်းမတို့သည် ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်၏” ဟု ထိုမိဖုရားကြီးအား

သတ်ခြင်း နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ခြေလက်တို့ကိုဖြတ်ခြင်းငှာ ထိုက်သောအပြစ်ကို
သည်းခံ၍ မိဖုရားကြီးအရာမှ ချပြီးလျှင် တစ်ပါးသောမိန်းမကို မိဖုရားကြီး
မြှောက်၏။

ထိုအခါ ကုဏာလငှက်မင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
မိမိသည် မြင်ဖူးသော ထိုအကြောင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ပြလိုရကား -

၃၆၈။ ပိင်္ဂီယာနီ သဗ္ဗလောကိဿရဿ၊
ရညော ပိယာ ဗြဟ္မဒတ္တဿ ဘရိယာ။
အဝါစရီ ပတ္တဝသ နုဂဿ၊
တံဝါပိသာ နာဇ္ဈဂါ ကာမကာမိနီ -

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၆၈။ ဗြဟ္မဒတ္တဿ၊ ဗြဟ္မဒတ်အမည်ရှိသော။ သဗ္ဗလောကိဿရဿ၊
အလုံးစုံသောလူကို အစိုးရသော။ ရညော၊ မင်း၏။ ဘရိယာ၊ မယားဖြစ်
သော။ ပိယာ၊ ချစ်အပ်သော။ ပိင်္ဂီယာနီ၊ ပိင်္ဂီယာနီ အမည်ရှိသော
မိဖုရားကြီးသည်။ ပတ္တဝသနုဂဿ၊ တောင့်တ၍ မိမိအလိုသို့ လိုက်ရ
သော မြင်းထိန်းနှင့်။ အဝါစရီ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ကို လွန်ကျူး၍
ကျင့်သည်ဖြစ်၍။ ကာမကာမိနီ၊ ကာမဂုဏ်ကို တောင့်တသော။ သာ၊ ထို
မိဖုရားသည်။ တံဝါပိ၊ ထိုတောင့်တသော ကာမဂုဏ်ကိုလည်းကောင်း။
မဟေသိဌာနံဝါ၊ မိဖုရားကြီးအရာကို လည်းကောင်း။ နာဇ္ဈဂါ၊ မရပြီ။
ဥဘတော၊ နှစ်ပါးစုံမှ။ ဘဋ္ဌာ၊ ပျက်လေ၏။

မပေါင်းအပ်သောမိန်းမများ

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း ကုဏာလငှက်မင်းသည် ဤအတိတ်
ဝတ္ထုတို့ဖြင့် မိန်းမတို့၏အပြစ်ကို ဟောပြီး၍ တစ်ပါးသောအကြောင်းဖြင့်
လည်း ထိုမိန်းမတို့၏ အပြစ်ကိုပင်လျှင် ဟောပြောလိုရကား -

၃၆၉။ လုဒ္ဓါနံ လဟုစိတ္တာနံ၊ အကဘညန ဒုဗ္ဗိနံ။
နာ ဒေဝ သတ္တော ပုရိသော၊ ထိနံ သဒ္ဓါတု မရဟတိ ။လ။

၃၀၀။ နာစွန္တ ဝဏ္ဏာ န ဗဟူ န ကန္တာ၊
 နဒက္ခိဏာ (မဒါ သေဝိတဗ္ဗာ။
 န ပရဿ ဘရိယာ န ဓနဿ ဟေတု၊
 တေတိယော ပဉ္စ န ထေဝိတဗ္ဗာ—
 ဟူသော ဤတစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၆၉။ လုဒ္ဓါနံ၊ တပ်မက်မောတတ်ကုန်သော။ လဘူစိတ္တာနံ၊ လျင်
 သော စိတ်အပြန်ရှိကုန်သော။ အကတညူနံ၊ သူ့ကျေးဇူးကို မသိဟတ်
 ကုန်သော။ ဒုဗ္ဗိနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်ကုန်သော။ ထိနံ၊
 မိန်းမတို့၏။ သီလဝန္တဝါဒံ၊ သီလရှိ၏ဟူသော စကားကို။ သဒ္ဓါတုံ၊
 ယုံကြည်အံ့သောငှာ။ အဒေဝသတ္တော၊ ရာဂနတ် မဖမ်းသော။ ပုရိသော၊
 ယေဘုကျားသည်။ န အရဟဟံ၊ မထိုက်။

၃၇၀။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ကတံ၊ မိမိအား ပြုအပ်ပြီးသော
 ကျေးဇူးကို။ နပုဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ ကိစ္စံ၊ ပြုအပ်သော ကျေးဇူးတို့ကို။
 နပုဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ မာတရံ၊ အမိကိုလည်းကောင်း။ ပိတရံ၊ အဘကို
 လည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ ဘာတရံ၊ မောင်အစ်မ ညီမကို
 လည်းကောင်း။ န ဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ အနရိယာ၊ ယုတ်မာသောအကျင့်၌
 မရှက်ကုန်။ သမတိက္ကန္တဓမ္မာ၊ လွန်ကျူး၍ ကျင့်တတ်သော သဘောရှိကုန်
 ၏။ သဿေဝ၊ မိမိ၏လျှင်။ စိတ္တဿ၊ စိတ်၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ ဝဇန္တိ၊
 လိုက်ကုန်၏။

၃၇၁။ စိရာနုတ္တံပိ၊ မြင့်ရှည်စွာ အတူနေ၍လည်း။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်
 သော။ မနာပံ၊ နှစ်လိုအပ်သော။ အနုကမ္ပကံ၊ သနားတတ်သော။ ပါဏသမံ၊
 အသက်နှင့်တူသော။ နံ၊ ဘတ္တံပိ၊ ထိုလင်ကိုသော်လည်း။ အာဝါသုစ၊
 ဘေးရန်တို့ကြောင့် လည်းကောင်း။ ကိစ္စေသု စ၊ ထိုထို ကိစ္စတို့ကြောင့်
 လည်းကောင်း။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်တတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊
 ငါသည်။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့ကို။ န ဝိဿသာမိ၊ အကျမ်းမဝင်။

၃၇၂။ ဟိ သစ္စံ၊ မှန်၏။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်သည်။
 ဝါနရဿ၊ မျောက်၏။ စိတ္တံယထာ၊ စိတ်နှင့်တူ၏။ ရုက္ခဆာယာ၊ သစ်ပင်

ရိပ်သည်။ ကဏ္ဍပုကဏ္ဍ၊ သက်တိုင်းသက်တိုင်းသောသူကို။ အဘိရုယုတိ
ယထာ၊ တက်သကဲ့သို့တည်း။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဟဒယံ၊ နှလုံးသည်။
စလာစလံ၊ အလွန်တုန်လှုပ်၏။ စက္ကဿ၊ လှည်းဘီးစက်၏။ နေမိဝိယ၊
အကုပ်ကဲ့သို့။ ပရိဝတ္တတိ၊ လည်တတ်၏။

၃၇၃။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ သမေ-
က္ခမာနာ၊ ကြည့်ရှုအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ အာဒေယျရူပံ၊ ယူအပ်သော
သဘောရှိသော။ ပုရိသဿ၊ ယောက်ျား၏။ ဝိတ္တံ၊ ဥစ္စာကို။ ပဿန္တိ၊
မြင်ကုန်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သဏှာဟိ၊ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်ကုန်သော။
ဝါစာဟိ၊ စကားတို့ဖြင့်။ ခနံ၊ ဥစ္စာကို။ နယန္တိ၊ ဆောင်တတ်ကုန်၏။
ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ကမ္မောဇကော၊ ကမ္မောဇ တိုင်းသား
တို့သည်။ ဇလဇေန၊ ရေ၌ဖြစ်သော မှော်ဖြင့်။ အဿံ၊ မြင်းကို။ နယန္တိ
ဣဝ၊ ဆောင်ကုန်သကဲ့သို့တည်း။

၃၇၄။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ သမေက္ခ-
မာနာ၊ ရှုကုန်သည်ဖြစ်၍။ အာဒေယျရူပံ၊ ယူအပ်သော သဘောရှိသော။
ပုရိသဿ၊ ယောက်ျား၏။ ဝိတ္တံ၊ ဥစ္စာကို။ န ပဿန္တိ၊ မမြင်ကုန်။ တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ သမန္တတော၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ နံ၊ ထိုယောက်ျားကို။ ပရိ
ဝဇ္ဇယန္တိ၊ ကြည့်ရှုကုန်၏။ တိဏ္ဏော၊ ကူးမြောက်ပြီးသော။ နဒီပါရ
ဂတော၊ မြစ်တစ်ဘက်သို့ ရောက်သောသူသည်။ ကုလ္လံ၊ ဖောင်ကို။ န
ပဋိဣက္ခတိ ဣဝ၊ မကြည့်သကဲ့သို့တည်း။

၃၇၅။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ သီလေသုပမာ၊ မျောက်နွဲ့
စေးနှင့်တူကုန်၏။ သဗ္ဗဘက္ခာ၊ အလုံးစုံ ကောင်းမှကောင်းကို စားတတ်
သော။ သိခိရိဝ၊ မီးနှင့်တူကုန်၏။ သိဃသောတာ၊ လျင်သော အလျဉ်
ရှိသော။ နဒီရိဝ၊ မြစ်ကဲ့သို့။ တိက္ခမာယာ၊ ထက်သောမာယာရှိကုန်၏။
ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ နာဝါ၊ လှေသည်။ သြရကုလံ၊ ဤမှာ ဘက်ကမ်းကို
လည်းကောင်း။ ပရဉ္စကုလံ၊ ထိုမှာ ဘက်ကမ်းကို လည်းကောင်း။ သေဝ
တိယထာ၊ မှီဝဲသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို့အတူ။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။
ပိယဉ္စ၊ ချစ်မြတ်နိုးသော ယောက်ျားကိုလည်းကောင်း။ အပ္ပိယဉ္စ၊ မုန်း
သောယောက်ျား လည်းကောင်း။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲတတ်ကုန်၏။

၃၇၆။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ကေသာ၊ တစ်ယောက်သောသူ
 အား။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ဒိန္တိ၊ နှစ်ယောက်သောသူတို့အား။ န
 ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ပသာရိတော၊ ကျင်းပအပ်သော။ အာပဏောဝ၊
 အိမ်စေ့နှင့်တူ၏။ ယော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့
 ကို။ မယံ၊ ငါ၏။ ဘရိယာတိ၊ မယားဟူ၍။ မညေယျ၊ အောက်မေ့ငြား
 အံ့။ သော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ဝါတံ၊ လေကို။ ဇာလေန၊ ကွန်ဖြင့်။
 ဗာဓယေ၊ ဖွဲ့မိရာ၏။

၃၇၇။ လောကေ၊ လောက၌။ ဣတ္ထိယောနာမ၊ မိန်းမတို့မည်
 သည်ကား။ ဖေံ၊ ဤသို့သဘောရှိကုန်၏။ နဒိ ယထာစ၊ မြစ်ဆိပ်ကဲ့သို့
 လည်းကောင်း။ ပန္နောယထာ စ၊ ခရီးလမ်းမကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ပါနာ
 ဂါရံ ယထာစ၊ သေသောက်ရာ တင်းကုပ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ သဘာ
 ယထာ စ၊ သဘင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ပပါယထာ စ၊ ရေအိုးစင်ကဲ့သို့
 လည်းကောင်း။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့အား။ ဝေလှာ၊ အချိန်အခါသည်။
 န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

၃၇၈။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ဃတာသနုပမာ၊ မီးနှင့်တူကုန်
 ၏။ ကဏှာသပ္ပသိရူပမာ၊ မြေဟောက်ဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏။ ဂါဝေ၊
 နွားတို့သည်။ တိဏဿ၊ မြက်၏။ ဗဟိ၊ အပ၌။ ဝရာဝရံ၊ ကောင်းနိုး
 ရာရာကို။ ဩမသန္တိ ဣဝ၊ ရှာစားသည်နှင့် တူကုန်၏။

၃၇၉။ ဃဘာသနံ၊ မီးကိုလည်းကောင်း။ ကုဉ္ဇရံ၊ ဆင်ကို လည်း
 ကောင်း။ တဏှာသပ္ပံ၊ မြေဟောက်ကို လည်းကောင်း။ မုဒ္ဒါတိသိတ္တံ၊
 မင်းကို လည်းကောင်း။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ပမဒါစ၊ မိန်းမကို
 လည်းကောင်း။ ဧတဝဉ္ဇ၊ ထိုငါးယောက်တို့ကို။ နရော၊ လူသည်။ နိစ္စ
 ယတော၊ မြဲသော သတိရှိသည်ဖြစ်၍။ ဘဇေထ၊ ဆည်းကပ်ရာ၏။ ဟဝေ၊
 စင်စစ်။ တေသံ၊ ထိုငါးယောက်တို့၏။ သဗ္ဗဘာဝေ၊ အလုံးစုံသော
 အလိုကို။ ဒုပ္ပိဒု၊ သိနိုင်ခဲ၏။

မချစ်သင့်သော မိန်းမများ

၃၈၀။ အစ္စန္တဝဏ္ဏာ၊ အလွန်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသောမိန်းမကို။ န
 သေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲအပ်ကုန်။ ဗဟုနကန္တာ၊ များစွာသောသူတို့ ချစ်နှစ်သက်
 သောမိန်းမကို။ န သေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲအပ်ကုန်။ ဒက္ခိဏာ၊ ကခြင်းသိခြင်း၌

လိမ္မာကုန်သော။ ပမဒါ၊ မိန်းမတို့ကို။ နသေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲအပ်ကုန်။
 ပရဏာ၊ သူတစ်ပါး၏။ သရိယာ၊ မယားကို။ နသေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲအပ်ကုန်။
 ယာစ၊ အကြင်မိန်းမသည်ကား။ ဓနဿ၊ ဥစ္စာ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်း
 ကြောင့်။ ဘဇတိ၊ မိမိသို့ ဆည်းကပ်၏။ သာ၊ ထိုမိန်းမကို။ အပရိဂ္ဂဟာပိ၊
 သိမ်းဆည်းသောသူပင် မရှိသော်လည်း။ နသေဝိတဗ္ဗာ၊ မမှီဝဲအပ်။ ပဉ္စ၊
 ငါးယောက်ကုန်သော။ တောဣတ္ထိယော၊ ထိုမိန်းမတို့ကို။ နသေဝိတဗ္ဗာ၊
 မမှီဝဲအပ်ကုန်။

အာနန္ဒာလင်းတမင်း၏ မိန်းမ တရား

ဤသို့ ဟောသည်ရှိသော် လူများသည် “ဘုရားလောင်း ကုဏာလ
 ငှက်မင်းအား ဪ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ ကောင်းစွာဟောပေ၏” ဟု ကောင်းချီး
 ပေးကြ၏။ ထိုဘုရားလောင်း ကုဏာလငှက်မင်းသည်လည်း ဤမျှသော
 အကြောင်းတို့ဖြင့် မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဟောပြီးလျှင် ဆိတ်ဆိတ် နေ
 တော်မူ၏။ ထိုကုဏာလငှက်မင်း၏ တရားစကားကို ကြား၍ အာနန္ဒာ
 လင်းတမင်းသည် “အဆွေကုဏာလငှက်မင်း....ငါသည်လည်း ငါ၏ ဉာဏ်
 စွမ်းဖြင့် မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဟောအံ့” ဟုဆို၍ မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့
 ကို ဟောအံ့” ဟုဆို၍ မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့စကားကို အားထုတ်၏။
 ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၃၀၁။ “အထ ခလု ဘော အာနန္ဒော ဂိဇ္ဈရာဇာ” —
 အစရှိသော တစ်ဆယ့်ငါးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၃၀၁။ ဘော၊ အိုရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု၊
 စင်စစ်။ အာနန္ဒော၊ အာနန္ဒာအမည်ရှိသော။ ဂိဇ္ဈရာဇာ၊ လင်းတမင်း
 သည်။ ကုဏာလဿ၊ ကုဏာလအမည်ရှိသော။ သကုဏဿ၊ ငှက်မင်း၏။
 အာဒိမဇ္ဈကထာ ပရိယောသာနံ၊ စကား၏အစ အလယ် အဆုံးကို။ ဝိဒိတာ၊
 သိပြီး၍။ တာယံ ဝေလာယံ၊ ထိုအခါ၌။ ဣမာ ဂါထာ။ ဤဂါထာတို့ကို။
 အဘာသိ၊ ရွတ်၏။

၃၀၂။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ သမ္မတာယ၊ မြတ်နိုးအပ်
 သော။ ဣတ္ထိယာ၊ မိန်းမအား။ ဓနေန၊ ဥစ္စာဖြင့်။ ပုဏ္ဏံ၊ ပြည့်သော။
 ဣမံ ပထဝီ၊ ဤမြေကြီးကို။ စေဒဇ္ဇာပိ၊ အကယ်၍ ပေးငြားသော်လည်း။

ခဏံ၊ အခွင့်ကို။ လဒ္ဒါ၊ ရသည်ရှိသော်။ ဘံပိ၊ ထိုယောက်ျားကိုလည်း။
အတိမညေယျ၊ မထိမဲ့မြင်ပြုရာ၏။ အသန္တိနံ၊ သူယုတ်မာ ဖြစ်ကုန်သော။
တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့၏။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။ န ဂစ္ဆေ၊ မလိုက်ရာ။

၃၈၃။ စေပိ၊ အကယ်၍လည်း။ အလီနုဝုတ္တိံ၊ မတူန့်တို့သော
ဖြစ်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍။ ဥဋ္ဌာဟကံ၊ လုံ့လ ပြုရာ၏။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်သော။
မနာပံ၊ နှစ်လိုအပ်သော။ နံ ကောမာရဘတ္တာရံပိ၊ ထိုသတို့သားငယ် ဖြစ်
သော လင်ကိုသော်လည်း။ အာဝါသု စ၊ ဘေးရန်တို့ကြောင့် လည်း
ကောင်း။ ကိစ္စေသု စ၊ ထိုထိုကိစ္စတို့ကြောင့်လည်းကောင်း။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်
တတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣတ္ထိနံ၊ မိန်းမတို့
အား။ န ဝိဿသာမိ၊ အကျွမ်းမဝင်။

၃၈၄။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဣစ္ဆတိ၊
အလိုရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ထင်မှတ်၍။ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ မေ၊
ငါ၏။ သံကာသေ၊ အထံ၌။ ရောဇတိ၊ ကြင်နာ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။
န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ပိယမပ္ပိယဉ္ဇေ၊
ချစ်သောသူ မချစ်သောသူကိုလည်း။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲတတ်ကုန်၏။ နာဝါ၊
လှေသည်။ ဩရကုလံ၊ ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ လည်းကောင်း။ ပရဉ္စကုလံ၊
ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့လည်းကောင်း။ နေတိ ယထာ၊ ပို့ဆောင် သကဲ့သို့တည်း။

အကျွမ်းမဝင်သင့် ၄-ပါး

၃၈၅။ သာဓပုရာဏ သန္တတံ၊ ဟောင်းလေပြီးသော သစ်ခက်
အခင်းကို။ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ မိတ္တ ပုရာဏ စောရံ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သော ခိုးသူကို။ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်း မဝင်ရာ၊
ရာဇာနံ၊ မင်းကို။ မမ၊ ငါ၏။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။ ဒ သန္တ မာဘရံ၊ သားတစ်ကျိပ်တို့၏ အမိ
ဖြစ်သော်လည်း။ ဣတ္ထိံ၊ မိန်းမကို။ န ဝိဿသေ၊ အကျွမ်းမဝင်ရာ။

၃၈၆။ ရာမကရာသု၊ လူမိုက်တို့၏ မွေ့လျော်ခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်
သော။ အစ္စန္တသီလာသု၊ လွန်ကျူး၍ ကျင့်လေ့ရှိကုန်သော။ အသညတာသု၊
ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မစောင့်ကုန်သော။ နာရီသု၊ မိန်းမတို့၌။ န ဝိဿသေ၊

အကျမ်းမဝင်ရာ။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။ အစွန္ဒပေမာနုဂတာ၊ စင်စစ်
လျှင် အတုလိုက်သော ချစ်ခြင်းရှိသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ န ဝိဿဒသ၊
အကျမ်းမဝင်ရာ။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ တိတ္ထသမာ၊
မြစ်ဆိပ်နှင့် တူကုန်၏။

၃၇၇။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ သာမိကံ၊ လင်ကိ။
ဟနေယျုပိ၊ သတ်မှုလည်း သတ်ကုန်၏။ ဆိန္ဒေယျုပိ၊ ဖြတ်မှုလည်း ဖြတ်
ကုန်ရာ၏။ ဆေဒါပေယျုပိ၊ ဖြတ်စေမှုလည်း ဖြတ်စေကုန်ရာ၏။ ကဏ္ဍေပိ၊
လည်း၌လည်း။ ဆေတွာ၊ ဖြတ်၍။ ရဟိရံ၊ သွေးကို။ ပိဒဝယျု၊ သောက်
ကုန်ရာ၏။ မာဒိနကာမာသု၊ ယုတ်မာသော အလိုရှိကုန်သော။ အသညတာသု၊
မစောင့်စည်းကုန်သော။ ဂင်္ဂတိတ္ထုပမာသု၊ ဂင်္ဂါဆိပ်နှင့် တူကုန်သော။
နာရိသု၊ မိန်းမတို့၌။ ဘာဝံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ အကရေ၊ မပြုရာ။

မိန်းမသစ္စာ မုသားသာ

၃၇၈။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့အား။ မုသာ၊ မုသာဝါဒသည်။ သစ္စံ
ယထာ၊ သစ္စာနှင့်တူ၏။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့၏။ သစ္စံ၊ သစ္စာသည်။
မုသာ ယထာ၊ မုသာဝါဒနှင့် တူ၏။ ဂါဝေါ၊ နွားတို့သည်။ တိဏဿ၊
မြက်၏။ ဗဟိ၊ အပ၌။ ဝရာဝရံ၊ ကောင်းနိုးရာရာကို။ ဩမသန္တိ ဣဝ၊ ရှာ
စားကုန်သကဲ့သို့တည်း။

၃၇၉။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ဂတေန၊ သွားခြင်းဟူသော။
နိမိတ္တေနစ၊ နိမိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပေက္ခိတေန၊ ကြည့်ရှုခြင်းဟူသော။
နိမိတ္တေနစ၊ နိမိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ မှိတေန၊ ပြုံးခြင်းဟူသော။ နိမိတ္တေန-
စ၊ နိမိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ အဘောပိ၊ ထိုမှဘစ်ပါးလည်း။ ဒုန္နိဝတ္တေန-
စ၊ မကောင်းသောဝတ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း။ မဉ္ဇုနာ ဘဏိတေန စ၊
သာယာစွာ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း။ ပလောဘေန္တိ၊ ဖြားယောင်း
တတ်ကုန်၏။

၃၈၀။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ စောရိယော၊
ခိုးသူနှင့်တူကုန်၏။ ကဋ္ဌိနာ၊ ခက်ထန်သောစိတ် ရှိကုန်၏။ ဝါဠာ၊ ကြမ်း
ကြုတ်ကုန်၏။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ လပသက္ခရာ၊ အကျိုးမဲ့ပြောဆို

သဖြင့် သကာခဲကဲ့သို့ နှုတ်ဖြင့် ချိုသာကုန်သည်ဖြစ်၍။ ကိဉ္ဇိ၊ စိုးစဉ်း
သော စိတ်အကြံအစည်ကို။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ န ဇာနန္ဒိ၊ မသိနိုင်
ကုန်။ မနုဿေသု၊ လူတို့၌။ ယံ ဝဉ္ဇနံ၊ အကြင် လှည့်ပတ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊
ရှိ၏။ တံ ဝဉ္ဇနံ၊ ထိုလှည့်ပတ်ခြင်းကို။ န ဇာနန္ဒိ၊ မသိနိုင်ကုန်။

၃၉၁။ လောကေ၊ လောက၌။ ထိယော နာမ၊ မိန်းမတို့မည်သည်
ကား။ အသာ၊ သတိမရှိသည်ဖြစ်၍ ယုတ်မာကုန်၏။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမ
တို့အား။ ဝေလာ၊ အပိုင်းအခြားသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ သံရတ္တာ စ၊
အခါခပ်သိမ်း တပ်စွန်းခြင်းနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်၏။ ပဂဗ္ဗာ စ၊ ကိုယ်နှုတ်
နှလုံးလည်း ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ သဗ္ဗသသော၊ အလုံးစုံ ကောင်း မကောင်း
ကို စားတတ်သော။ သိခိ ယထာ၊ မီးနှင့်တူကုန်၏။

၃၉၂။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့အား။ ပိယော နာမ၊ ချစ်ခြင်းမည်သည်။
နတ္ထိ၊ မရှိ။ အပ္ပိယောပိ၊ မချစ်ခြင်းသည်လည်း။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ ဟိ-သစ္စံ၊
မှန်၏။ နာဝါ၊ လှေသည်။ ဩရကုလံ၊ ဤမှာဘက်ကမ်းကို လည်း
ကောင်း။ ပရဉ္စကုလံ၊ ထိုမှာဘက်ကမ်းကို လည်းကောင်း။ သေဝတိ-
ယထာ၊ မှီဝဲသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ပိယဉ္စ၊
ချစ်သောယောကျ်ားကို လည်းကောင်း။ အပ္ပိယဉ္စ၊ မချစ်သောယောကျ်ား
ကို လည်းကောင်း။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲတတ်ကုန်၏။

၃၉၃။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့အား။ ပိယော နာမ၊ ချစ်ခြင်းမည်သည်။
န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ အပ္ပိယောပိ၊ မချစ်ခြင်းသည်လည်း။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။
ဒုမနိသိတာ၊ သစ်ပင်ကိုမှီသော။ လတခ၊ နွယ်သည်။ ဒုမံ၊ အလုံးစုံ ကောင်း
မကောင်းဖြစ်သော သစ်ပင်အပေါင်းကို။ ပဝေဌတိ ဣ၊ ရှစ်ပတ်၍ နွယ်
သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို အတူ။ ဓနတ္တာ၊ ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့်။
ပဋိဝလ္လန္တိ၊ မှီဝဲရှစ်ပတ်တတ်ကုန်၏။

မိန်းမတို့ကြိုက်တတ်ရာ

၃၉၄။ ဟတ္ထိဗန္ဓံ၊ ဆင်ထိန်းကိုလည်းကောင်း။ အဿဗန္ဓံ၊ မြင်းထိန်း
ကို လည်းကောင်း။ ဂေါပုရိသံ၊ နွားကျောင်းသားကို လည်းကောင်း။
ဆဝဉ္စာဟကံ၊ သူကောင်ဖုတ်ဖြစ်သော။ စဏ္ဍာလဉ္စ၊ ဒွန်းစဏ္ဍားကို လည်း

ကောင်း။ ပုပ္ဖဆူကံ၊ မစင်ကျုံးသောသူကို လည်းကောင်း။ သဓနံ၊ ဥစ္စာ ရှိသော။ ပုရိသမဏ္ဍလံ၊ ယောက်ျားအပေါင်းကို။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့ သည်။ အနုပတန္တိ၊ အစဉ်လိုက်တတ်ကုန်၏။

၃၉၅။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ အကိဉ္ဇနံ၊ ဥစ္စာမရှိသော။ ကုလိပုတ္တံ၊ အမျိုးကောင်းသားကိုလည်း။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်တတ်ကုန်၏။ ဆဝ- ကသမသဒိသံ၊ ခွေးသားကိုစားသော ဒွန်းစဏ္ဍားနှင့်တူ၏။ သဓနံ၊ ဥစ္စာ ရှိသောသူကို။ ဓနုဟေတု၊ ဥစ္စာဟူသောအကြောင်းကြောင့်။ ဂစ္ဆန္တိ-အနု- ပတန္တိ၊ အစဉ်လိုက်တတ်ကုန်၏။

နာရဒရသေ့၏ မိန်းမတရား

ဤသို့လျှင် အာနန္ဒာမည်သော လင်းတမင်းသည် မိမိဥာဏ်၌တည် ၍ မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဟောပြီးလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထို အာနန္ဒာ လင်းတမင်း တရားစကားကိုကြား၍ နာရဒရသေ့ သည်လည်း မိမိဥာဏ်၌တည်၍ ထိုမိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဟော၏။ ထို အကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၃၉၆။ “အထ ခလု ဘော နာရဒေါ” —
အစရှိသော တစ်ဆယ့်နှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၃၉၆။ ဘော၊ အို ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု၊ စင်စစ်။ ဒေဝဗြဟ္မာဏော၊ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သော။ နာရဒေါ၊ နာရဒ ရသေ့သည်။ အာနန္ဒဂိဇ္ဈရာဇဿ၊ အာနန္ဒာအမည်ရှိသော လင်းတမင်း၏။ အာဒိမဇ္ဈကထာ ပရိယောသာနံ၊ စကား၏ အစ အလယ် အဆုံးကို။ ဝိဒိတွာ၊ သိပြီး၍။ တာယံဝေလာယံ၊ ထိုအခါ၌။ ဣမာ ဂါထာ၊ ဤ ဂါထာတို့ကို။ အတာသိ၊ ရွတ်၏။

မပြည့်နိုင်သော အရာများ

၃၉၇။ ဒိဇမ္ပတိ၊ ငှက်တကာတို့၏ မင်းဖြစ်သော ဥဩမင်းသည်။ ဘာသတော၊ ဆိုလှတ့်သော။ မမာ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏာထ၊

နာလိင်္ဂကုန်။ သမုဒ္ဒေါ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ လည်းကောင်း။ ပြာဟ္မဏော၊ ပုဏ္ဏားလည်းကောင်း။ ရာဇာ၊ မင်းလည်းကောင်း။ ဣတ္ထိစာပိ၊ မိန်းမလည်းကောင်း။ ဣမေ စတ္တာရော၊ ဤလေးယောက်သော သူတို့သည်။ န ပူရေန္တိ၊ မပြည့်နိုင်ကုန်။

၃၉၈။ ယာကာစိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ပထဝိသိတာ၊ မြေကို မှီကုန်သော။ သရိတာ၊ မြစ်တို့သည်။ သာဂရံ၊ သမုဒ္ဒရာ၌။ ယန္တိ၊ စီးဝင်ကုန်၏။ တာ၊ ထိုမြစ်တို့သည်။ သမုဒ္ဒံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာကို။ န ပူရေန္တိ၊ မပြည့်စေနိုင်ကုန်။ ဥနတ္တာဟိ၊ ယုတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်လျှင်။ န ပူရတိ၊ မပြည့်နိုင်။

၃၉၉။ ပြာဟ္မဏောစ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်း။ ပဉ္စမံ၊ ဣတိဟာသ ကျမ်းလျှင် ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော။ ဝေဒမက္ခာနံ၊ ဗေဒင်လေးပုံကို။ အဓိယာန၊ သင်၍။ ဘိယျောပိ၊ လွန်စွာလည်း။ သုဟံ၊ အကြားအမြင်ကို။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။ ဥနတ္တာဟိ၊ ယုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လျှင်။ န ပူရတိ၊ မပြည့်နိုင်။

၄၀၀။ ရာဇာ စ၊ မင်းသည်လည်း။ သသမုဒ္ဒံ၊ သမုဒ္ဒရာနှင့်တကွ သော။ သပဗ္ဗတံ၊ စကြဝဠာတောင်နှင့်တကွသော။ အဇ္ဈာဝသံ၊ နေရာ ဖြစ်သော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ပထဝိံ၊ မြေကို။ ဝိဇိနိတုာပိ၊ အောင်မြင်ပြီးသော်လည်း။ အနန္တ ရတနောစိတံ၊ အထူးထူးများသော ရတနာ တို့ဖြင့် ပြည့်သော၊ ပါရံ၊ သမုဒ္ဒံ၊ သမုဒ္ဒရာ၏ ကမ်းတစ်ဖက်ကို။ ပတ္တေတိ၊ တောင့်တ၏။ ဥနတ္တာဟိ၊ ယုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လျှင်။ န ပူရတိ၊ မပြည့်နိုင်။

၄၀၁။ ဧကမေကာယ ဣတ္ထိယာ၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက် သော မိန်းမအား။ သူရာ စ၊ ကာမ၌ အလွန်ရဲရင့်သည်လည်း ဖြစ်ကုန် သော။ ဗလဝန္တော စ၊ ကာမ၌ အားကြီးသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ သဗ္ဗကာမ ရသာဟရာ၊ အလုံးစုံသော ကာမအရသာကို ဆောင်နိုင်ကုန် သော။ အဋ္ဌဋ္ဌပတိနော၊ ရှစ်ယောက် ရှစ်ယောက်သော လင်တို့သည်။ သိယာ-သိယံ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန်ငြားအံ့။ နဝေမေ၊ ကိုးယောက်မြောက်သော

လင်၌။ ဆန္ဒ၊ ဆန္ဒကို။ ကရေယျ၊ ပြုသည်သာတည်း။ ဦးနုတ္တာတိ၊ ယုတိ
သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လျှင်။ န ပူရတိ၊ မပြည့်နိုင်။

၄၀၂။ သဗ္ဗိတ္ထိယော၊ ခပ်သိမ်းသော မိန်းမတို့သည်။ သဗ္ဗဘက္ခာ၊
အလုံးစုံကို စားတတ်သော။ သိဒ္ဓိရိဝ၊ မီးနှင့်တူကုန်၏။ သဗ္ဗိတ္ထိယော၊
ခပ်သိမ်းသော မိန်းမတို့သည်။ သဗ္ဗဝါဟီ၊ အလုံးစုံကို မျှောတတ်သော။
နဒီရိဝ၊ မြစ်နှင့်တူကုန်၏။ သဗ္ဗိတ္ထိယော၊ ခပ်သိမ်းသော မိန်းမတို့သည်။
ကဏ္ဍကာနံဝ သာခါ၊ အဆူးရှိသောသစ်ခက်နှင့် တူကုန်၏။ သဗ္ဗိတ္ထိယော၊
ခပ်သိမ်းကုန်သော မိန်းမတို့သည်။ ဓနဟေတု၊ ဥစ္စာဟူသော အကြောင်း
ကြောင့်။ ဝဇန္တိ၊ ယောက်ျားတစ်ပါးသို့ ကပ်တတ်ကုန်၏။

၄၀၃။ ယော နရော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ သဗ္ဗဘာဝံ၊
အလုံးစုံသောအလိုကို။ ပမဒါသု၊ မိန်းမတို့၌။ ဩဿဇ္ဇေ၊ လွတ်ငြားအံ့။
သော နရော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ဝါတံ၊ လေကို။ ဇာလေန၊ ကွန်ဖြင့်။
ပရာမသေ၊ ဖမ်းရာ၏။ သာဂရံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာကို။ ဧကပါဏိနာ၊ လက်
တစ်ဖက်တည်းဖြင့်။ ဩသိဇ္ဇေယျ၊ သွန်ရာ၏။ သကေနဟတ္ထေန၊ မိမိလက်
ဖြင့်။ ယောသံ၊ အသံကို။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။

၄၀၄။ ယာသု၊ အကြင်မိန်းမတို့၌။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။
သုဒုလ္လဘံ၊ အလွန်ရခဲ၏။ စောရိနံ၊ ခိုးသူနှင့်တူကုန်သော။ ဗဟုဗုဒ္ဓိနံ၊ များ
သော ဥပါယ်တံမျှင်ရှိကုန်သော။ ထိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဘာဝေါ၊ အလိုကို။
ဒုရာဇာနော၊ သိနိုင်ခဲကုန်၏။ ဥဒကော၊ ရေ၌။ မစ္ဆယ၊ ငါး၏။ ဂတံဣဝ၊
သွားခြင်းကဲ့သို့တည်း။

၄၀၅။ အနလာ၊ သုံးပါးကုန်သော တရားတို့ဖြင့် တန်ပြီဟု
မဆိုကုန်။ မုဒုသမ္ဘာသာ၊ နူးညံ့ချိုသာသော စကားရှိကုန်၏။ တာ၊ ထိုမိန်းမ
တို့သည်။ ဒုပ္ပုရာ၊ ကိလေသာဖြင့် ပြည့်နိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍။ နဒီသမာ၊ မြစ်နှင့်
တူကုန်၏။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ အပါယေသု၊ အပါယ်လေးပါး
တို့၌။ သိဒ္ဓန္တိ၊ နှစ်တတ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိဒိတာန၊ သိ၍။ အာရကာ၊
ဝေးစွာ၊ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ကြည့်ရှောင်ရာ၏။

၄၀၆။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ မဟာမာယာ၊ များစွာ
သော မာယာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အာဝဇ္ဇနီ၊ မျက်လှည့်သည်နှင့် တူကုန်၏။
ဗြဟ္မစရိယ ဝိဒေကာ ပနာ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ သီဒန္တိ၊
အပါယ်လေးပါး၌ နစ်တတ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိဒိတုာန၊ သိ၍။
အာရကာ၊ ဝေးစွာ။ ပရိဝဇ္ဇယေ၊ ကြည့်ရှောင်ရာ၏။

၄၀၇။ တော၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ယံ၊ အကြင်ယောက်ျားကို။
ဆန္ဒသာဝါ၊ ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဓနေနဝါ၊ ဥစ္စာ
ကြောင့် လည်းကောင်း။ ဥပသေဝန္တိ၊ မှီဝဲတတ်ကုန်၏။ ဇာတဝေဒေါ၊
မီးသည်။ သဏ္ဍာနံ၊ မိမိတည်ရာကို။ ဒဟတိ ဣဝ၊ လောင်သကဲ့သို့။
တထာ၊ ထို့အတူ။ နံ၊ ထိုမိန်းမကို မှီဝဲသော ယောက်ျားကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။
အနုဒဟန္တိ၊ လောင်တတ်ကုန်၏။

ကုဏာလ ဥဩမင်း၏ မိန်းမတရား

ဤသို့ နာရဒရသေ့သည် မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြသည်ရှိ
သော် တစ်ဖန် ဘုရားလောင်း ကုဏာလငှက်မင်းသည် အထူးပြု၍ ထို
မိန်းမတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ
ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၄၀၈။ “အထ ခလု ဘော ကုဏာလော” —
အစရှိသော ဂါထာနှစ်ဆယ်တို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၄၀၈။ ဘော၊ အို ရဟန်းအပေါင်းတို့။ အထ၊ ထိုအခါ၌။ ခလု၊
စင်စစ်။ ကုဏာလော၊ ကုဏာလ အမည်ရှိသော။ သကုဏော၊ ငှက်မင်း
သည်။ ဒေဝဗြာဟ္မဏဿ၊ မြတ်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်သော။ နာရဒဿ၊ နာရဒ
ရသေ့၏။ အာဒိမဇ္ဈကထာ ပရိယာယာသာနံ၊ စကား၏ အစအလယ် အဆုံး
ကို။ ဝိဒိတုာန၊ သိပြီး၍။ တာယံဝေလာယံ၊ ထိုအခါ၌။ ဣမာဂါထာယော၊
ဤဂါထာတို့ကို။ အဘာသိ၊ ဟော၏။

၄၀၉။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ နိသိတ ခဂ္ဂ ပါဏိနာအပိ၊
ထက်စွာ သွေးအပ်ပြီးသော သန်လျက် လက်စွဲသော သူနှင့် လည်းကောင်း။

ပိုသာစ ဒေါသိနာအပိ၊ ဒေါသထွက်သော ဘီလူးနှင့် လည်းကောင်း။
သလ္လပေ၊ စကားပြောရာ၏။ ဥက္ကတေဇံ၊ ထက်သော အဆိပ်ရှိသော။ ဥရဂံ၊
မြေကိုသော်လည်း။ အာသိဒေ၊ ကိုင်ရာ၏။ ကောကောယ၊ တစ်ယောက်
တည်းချင်း။ ပမဒါယ၊ မိန်းမနှင့်။ နာလပေ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ စကား
မပြောရာ။

မိန်းမတို့ လက်နက်များ

၄၁၀။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ လောကစိတ္တ
မထနာ၊ လူတို့၏စိတ်ကို ညှဉ်းဆဲတတ်ကုန်၏။ နစ္စ ဂီတ ဘဏိတ မှီတာ
ဝုဓာ၊ ကခြင်း၊ သီခြင်း၊ စကားပြောခြင်း၊ ပြုံးရယ်ခြင်း လက်နက်ရှိကုန်
သည်ဖြစ်၍။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ အနုပဋိတဿတိံ၊ မထင်သော
သတိရှိသော ယောက်ျားကို။ ဗာဓယန္တိ၊ နှိပ်စက်တတ်ကုန်၏။ ဒီပေ၊
သမုဒ္ဒရာကျွန်းငယ်၌။ ရက္ခသိဂဏော၊ ရက္ခိုသ် ဘီလူးအပေါင်းသည်။
ဝါဏိဇေ၊ ကုန်သည်တို့ကို။ ခါဒန္တိဣဝ၊ စားကုန်သကဲ့သို့တည်း။

၄၁၁။ တာသံ၊ ထိုမိန်းမတို့အား။ ဝိနယော၊ ကောင်းသောအကျင့်
သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သံဝရော၊ စောင့်စည်းခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ မဇ္ဇ-
မံသာ နိရတာ၊ သေအရက်၊ ငါး၊ အမဲနှင့် မေ့လျော့ကုန်၏။ အသည-
တာ၊ ကိုယ် နှုတ် နှလုံးကို မစောင့်ကုန်။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ပုရိသဿ၊
ယောက်ျားသည်။ ပါဘတံ၊ ဆင်းရဲစွာ ဆည်းပူးအပ်သော ဥစ္စာကို။
ဂိလန္တိ၊ ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ တိမိဂ်လော၊ တိမိဂ်လ အမည်ရှိသော ငါး
ကြီးသည်။ သာဂရော၊ သမုဒ္ဒရာ၌။ မကရံ၊ မကရ်းကို။ ဂိလတိဣဝ၊ မျှီ
သကဲ့သို့တည်း။

၄၁၂။ ပဉ္စကာမဂုဏသဘတ ဂေါစရာ၊ ငါးပါးကုန်သော ကာမ
ဂုဏ်၌ သာယာခြင်း၏အာရုံ ဖြစ်ကုန်၏။ ဥဒ္ဒတာ၊ တက်သောစိတ် ရှိကုန်
၏။ အနိယတာ၊ မမြဲကုန်။ အသညတာ၊ မစောင့်စည်းကုန်။ ပမဒါ၊
မိန်းမတို့သည်။ ပမာဒိနံ၊ မေ့လျော့သော ယောက်ျားတို့အား။ ဩသရန္တိ၊
အနီးသို့ ကပ်တတ်ကုန်၏။ အာပဂါ၊ မြစ်တို့သည်။ လောဏဒတာယ-
ဝတိယံ၊ ဆားငန်ရေ အတိပြီးသော မဟာသမုဒ္ဒရာသို့။ ဩသရန္တိဣဝ၊
စီးဝင်ကုန်သကဲ့သို့တည်း။

မိန်းမကပ်ဆေး

၄၁၃။ နာရီယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ဆန္ဒသာ ဝါ၊ ချစ်ခင် လေး
 မြတ်သဖြင့် လည်းကောင်း။ ရတီယာ ဝါ၊ စာမဂုဏ်၌ မွေ့လျော်လို့
 သဖြင့် လည်းကောင်း။ ဓနေန ဝါ၊ ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့်
 လည်းကောင်း။ ယံနရံ၊ အကြင်ယောက်ျားကို။ ဥပလဘေန္တိ၊ ဖြားယောင်း
 တတ်ကုန်၏။ ရာဂဒေါသဝဓိကာ၊ ရာဂ ဒေါသတို့ဖြင့် နှိပ်စက်တတ်ကုန်
 သော မိန်းမတို့သည်။ ဇာတဝေဒသဒိသံ၊ မီးကဲ့သို့ ထင်ရှားသော။
 တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ နံ-နရံပိ၊ ထိုယောက်ျားကိုလည်း။
 ဒဟန္တိ၊ လောင်တတ်ကုန်၏။

၄၁၄။ အနံ၊ ကြွယ်ဝကုံလုံ ပြည့်စုံသော။ မဟဒ္ဒနံ၊ များသောဥစ္စာ
 ရှိသော။ ပုရိသံ၊ ယောက်ျားကို။ ဥတု၊ သိ၍။ သဓနံ၊ မိမိဥစ္စာကို။
 ဒတု၊ ပေး၍။ သဟတ္တနာ၊ အတ္တဘော တည်းဟူသော ကိုယ်နှင့်တကွ။
 သြသရန္တိ၊ အနီးသို့ တပ်တတ်ကုန်၏။ ရတ္တစိတ္တံ၊ တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိ
 သော။ နံ-ပုရိသံ၊ ထိုယောက်ျားကို။ အတိဝေဌယန္တိ၊ အလွန် ရစ်ပတ်
 တတ်ကုန်၏။ ကာနနေ၊ တောကြီး၌။ မာလုဝလတာ၊ ပြိတ်နွယ်သည်။
 သာလံ၊ အင်ကြင်းပင်ကို။ အတိဝေဌယံ ဣဝ၊ ရစ်ပတ်သကဲ့သို့တည်း။

၄၁၅။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ အလင်္ကာတာ၊ တန်ဆာဆင်ကုန်
 သောကြောင့်။ စိတြဗိမ္မမုခိယော၊ ဆန်းကြယ်သော ကိုယ်မျက်နှာ ရှိကုန်
 သည် ဖြစ်၍။ ဝိဝိဓေန၊ အထူးထူးအပြားပြားသော။ ဆန္ဒသာ၊ အလိုဆန္ဒ
 ဖြင့်။ ဥပေန္တိ၊ ကပ်ကုန်၏။ နာရီယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ဥပဟသန္တိ၊ ပြင်းစွာ
 ရယ်ကုန်၏။ ပဟသန္တိ၊ ညှင်းညှင်းသာသာရယ်ကုန်၏။ သံဝရောဏ္ဏဝ၊ မျက်
 လှည့်သည် ရာဟုအသူရိန်နှင့် တူကုန်၏။ သတမာယာကောဝိဒါ၊ များ
 စွာသော မာယာ၌ လိမ္မာကုန်၏။

၄၁၆။ ဇာတရူပ မဏိမုတ္တဘူသိတာ၊ ရှေ့ ပတ္တမြား ပုလဲတို့ဖြင့်
 တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ပဋိကုလေသု၊ လင့်အိမ်တို့၌။ သက္ကတာ၊
 အရိုအသေပြုကုန်သော်လည်း။ နာရီယော၊ မိန်းမတို့သည်။ အရက္ခိတာ၊
 မစောင့်ရှောက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သာမိကံ၊ လင်ကို။ အတိစရန္တိ၊ လွန်ကျူး
 တတ်ကုန်၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ဟဒယန္တရသိတာ၊ ဒါနော

ဘိလူး၏ဝမ်း၌ ထားအပ်သော မိန်းမသည်။ ဒါနဝံ၊ ဒါနောဘိလူးကို။
အတိစရတိဣဝ၊ လွန်ကျူး၍ ကျင့်သကဲ့သို့။ အတိစရန္တိ၊ လွန်ကျူး၍ ကျင့်
ကုန်၏တည်း။

၄၁၇။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ တေဇဝါ၊ တန်ခိုးကြီးသော။ ဝိစက္ခဏော၊
ပညာအဆင်ခြင်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဗဟုဇနဏ၊ များစွာသော သူသည်။
သက္ကတော၊ အရိုအသေပြုအပ်သော။ ပုဇိတော၊ ပူဇော်အပ်သော။ နရောပိ၊
ယောက်ျားသည်လည်း။ နာရိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ ဂတော၊
လိုက်သည်ရှိသော်။ န သောဘတိ၊ မတင့်တယ်။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း
ဟူမူကား။ ရာဟုနာ၊ ရာဟု အသူရိန်သည်။ ဥပဟတော၊ ဖမ်းအပ်သော။
စန္ဒိမာ၊ လသည်။ န သောဘတိ ဣဝ၊ မတင့်တယ်သကဲ့သို့တည်း။

၄၁၈။ ကုပ္ပိတော၊ အမျက်ထွက်သော သူသည်။ ဒုဠစိတ္တော၊
ပျက်စီးသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဒိသောဒိသံ၊ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ဝသံ၊
မိမိနိုင်ငံသို့။ အာဂတံ၊ ရောက်လာသော။ အရိံ၊ ရန်သူကို။ ယံဗျသနံ၊
အကြင်ပျက်စီးခြင်းကို။ ကရေယျ၊ ပြုရာ၏။ တေနဘိယျောဗျသနံ၊ ထိုရန်သူ
ပျက်စီးသောထက်။ နာရိနံ၊ မိန်းမတို့၏။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။ ဂတော၊ လိုက်
သော။ အပေက္ခဝါ၊ တဏှာကိုငဲ့သောသူသည်။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ဗျသနံ၊
ပျက်စီးခြင်းသို့။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်၏။

၄၁၉။ ကေသလုနနခဆိန္နတဇ္ဇိတာ၊ ဆံကိုနှုတ်ခြင်း။ ခြေသည်း
လက်သည်းတို့ဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ခြင်းတို့ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကုန်သည် ဖြစ်၍။
ပါဒပါဏိကသ ဒဏှ တာဠိတာ၊ ခြေ လက် တတောင် ကြိုး လှံတံတို့ဖြင့်
ပုတ်ခတ်ကုန်သော်လည်း။ နာရိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ဟိနမေဝ၊ အယုတ်
ကိုသာလျှင်။ ဥပါဂတာ၊ ကပ်တတ်ကုန်၏။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ မက္ခိကာ၊
ယင်တို့သည်။ ကုဏပေ၊ အပုပ်၌။ ရမန္တိဣဝ၊ မွေ့လျော်ကုန်သကဲ့သို့။
ဟိနေယေဝ၊ အယုတ်၌သာလျှင်။ ရမန္တိ၊ မွေ့လျော်တတ်ကုန်၏။

၄၂၀။ တာ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ကုလေသု ဝါ၊ လင့်အိမ်တို့၌
လှည်းကောင်း။ ဝိသိခန္တရေသု ဝါ၊ ခရီးလမ်းမတို့၌ လှည်းကောင်း။
ရာဇဌာနီ နိဂမေသု ဝါ၊ မင်းနေပြည် ရွာနိဂုံးတို့၌ လှည်းကောင်း။ ပုန၊

တစ်ဖန်။ သြဉ္စိတံ၊ ထောင်အပ်သော။ နမူစိပါသဝါ ကရံ၊ ကိလေသာမာရ်၌ ကျော့ကွင်းကုပ်ညွတ်ကို။ သြဉ္စန္တိ၊ ထောင်ကုန်၏။ တံ၊ ထိုကျော့ကွင်းကုပ်ညွတ်ကို။ သုခတ္ထိကော၊ ချမ်းသာကိုအလိုရှိသော။ စက္ခုမာ၊ ပညာမျက်စိနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည်။ ဗရိဝဇ္ဇေ၊ ကြင်ရှောင်ရာ၏။

၄၂၁။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ဟုဆိုအပ်သော။ တပေါဂုဏံ၊ အကျင့်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို။ သြဿဇိတွာ၊ စွန့်၍။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အနရိယ-စရိတာနိ၊ ကာမဂုဏ်၌ မကောင်းသောအကျင့်တို့ကို။ စရိ၊ ကျင့်အံ့။ သော၊ ထိုသူကို။ ဒေဝတာဟိ၊ နတ်တို့သည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ နယိဿတိ၊ ဆောင်လတ္တံ့။ ဝါဏိဇော၊ ကုန်သည်သည်။ သတ သဟဿဂ္ဂံဘဏ္ဍံ၊ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ဥစ္စာကို။ ဒတွာ၊ ပေး၍။ ဆေဒါဂါမိမဏိယံ၊ စဉ်းကျောက်ကို။ ဂဏုတိဣဝံ၊ ယူသကဲ့သို့တည်း။

၄၂၂။ သော ဒုမ္ပတိ၊ ထိုပညာနည်းသောသူသည်။ ဣဓ စ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌။ ဂဟရိတော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍။ ပရတ္ထစ၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်း။ သကမ္မုနာ၊ မိမိပြုသော မကောင်းမှုသည်။ ဥပဟတော၊ ဖျက်ဆီးအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဂဠာဂဠံ၊ လူ့ပြည် နတ်ပြည်မှ လျှောကျ၍။ အနိယတော၊ ရှည်မြင့်စွာသော တာလပတ်လုံး။ အပါယေသု၊ အပါယ်တို့၌။ ပစ္စိဿတိ၊ ကျက်ရလတ္တံ့။ ဒုဠာဒြဘရထော၊ ပျက်သော မြင်းက၊ သော ရထားသည်။ ဥပ္ပထေ၊ ခရီးမဟုတ်သည်၌။ ဂစ္ဆတိ ဣဝံ၊ သွားသကဲ့သို့တည်း။

တပ်မက်လွန်းသူ ငရဲ

၄၂၃။ သော၊ ထိုကာမဂုဏ်၌ မက်မောသောသူသည်။ ပတာပနံ၊ ပတာပန အမည်ရှိသော။ နိရယံ၊ ငရဲကြီးသို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်ရ၏။ အာယသံ၊ သံဖြင့်ပြီးသော။ သတ္တိသိဗ္ဗလိဝနဉ္စ၊ လုံသွားကဲ့သို့ ဆူးရှိသော လက်ပံတောသို့လည်း။ ဥပေတိ၊ ရောက်ရ၏။ တိရစ္ဆာနံ၊ ယောနိယံ၊ တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌။ အာဝသိတွာနု၊ ဖြစ်ပြီး၍။ ပေတရာဇဝိသယံ၊ ပြိတ္တာ အသုရကာယ်မှ။ န မုစ္စတိ၊ မလွတ်။

၄၂၄။ ပမဒါ၊ မိန်းမတို့သည်။ ပမာဒီနံ၊ မေ့လျော့သော ယောကျ်ားတို့အား။ နန္ဒနေ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌။ ဒိဗျဒိဉ္စရတိယော၊ နတ်

ပြည်၌ ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်း မွေ့လျော်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း။
မာနုသေ၊ လူ့ပြည်၌။ စက္ကဝတ္တိ စရိတဉ္စ၊ စကြဝတေးမင်း၏ စည်းစိမ်
ချမ်းသာကို လည်းကောင်း။ နာသယန္တိ၊ ဖျက်ဆီးတတ်ကုန်၏။ နံ၊ ထို
မွေ့လျော့သော ယောက်ျားကို။ ဒုဂ္ဂတိဉ္စ၊ အပါယ်လေးပါးသို့လည်း။
ပဋိပါဒယန္တိ၊ ရောက်စေတတ်ကုန်၏။

၄၂၅။ ယေ ပုရိသာ၊ အကြင် ယောက်ျားတို့သည်။ ပမဒါဟိ၊
မိန်းမတို့ဖြင့်။ အနတ္တိကာ၊ အလိုမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်
သော အကျင့်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကုန်၏။ တေဟိ ပုရိသေဟိ၊ ထိုယောက်ျား
တို့သည်။ ဒိဗျခိဉ္စရတိယော၊ နတ်၌ဖြစ်သော မြူးထူးခြင်း မွေ့လျော်
ခြင်းတို့ကို။ န ဒုလ္လဘာ၊ ရလွယ်ကုန်၏။ မနုသေ၊ လူ့ပြည်၌။ စက္ကဝတ္တိ-
စရိတဉ္စ၊ စကြဝတေးမင်း စည်းစိမ်ကိုလည်း။ န ဒုလ္လဘံ၊ ရလွယ်၏။
သောဝဏ္ဏဗျမ္မာ နိလယာ၊ ရွှေဗိမာန်၌ နေကုန်သော။ အစ္ဆရာ စ၊
နတ်သမီးတို့ကိုလည်း။ န ဒုလ္လဘာ၊ ရလွယ်ကုန်၏။

၄၂၆။ ယေပုရိသာ၊ အကြင် ယောက်ျားတို့သည်။ ပမဒါဟိ၊
မိန်းမတို့ကို။ အနတ္တိကာ၊ အလိုမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်
သော အကျင့်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကုန်၏။ တေဟိ ပုရိသေဟိ၊ ထိုယောက်ျား
တို့သည်။ ကာမဓာတု သမတိက္ကမံ၊ ကာမဓာတ်ကို လွန်ခြင်းဟု ဆိုအပ်
သော။ ယာ ဂတိ၊ အကြင်ဖြစ်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ ရူပဓာတုယာ၊
ရူပဘုံ၌။ ယော ဘာဝေ၊ အကြင် ဖြစ်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ န ဒုလ္လ-
ဘော၊ ရခဲသည်မဟုတ်။ ဝိတရာဂ ဝိသယူပ ပတ္တိယာ၊ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌
ဖြစ်ခြင်းငှာ။ န ဒုလ္လဘာ၊ ရခဲသည်မဟုတ်။ သုလဘာ ဝေ၊ ရလွယ်သည်
သာလျှင်တည်း။

၄၂၇။ ယေ ပုရိသာ၊ အကြင် ယောက်ျားတို့သည်။ ပမဒါဟိ၊
မိန်းမတို့ကို။ အနတ္တိကာ၊ အလိုမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်
သော အကျင့်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကုန်၏။ နိဗ္ဗုတေဟိ၊ ကိလေသာတို့မှ ငြိမ်း
ကုန်ပြီးသော။ သုစိဘိ၊ ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်ကုန်ပြီးသော။ တေဟိ
ပုရိသေဟိ၊ ထိုယောက်ျားတို့သည်။ သဗ္ဗဒုက္ခာ၊ ခပ်သိမ်းသော ဆင်းရဲ
အပေါင်းမှ။ သမတိက္ကမံ၊ လွန်ရာဖြစ်သော။ သိဝံ၊ ငြိမ်သက်ခြင်းကို

ပြုတတ်သော။ အစွန္တံ၊ စင်စစ်။ အစလိတံ၊ ကိလေသာတို့ဖြင့် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော။ အသင်္ခတံ၊ ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရတည်း ဟူသော အကြောင်းတရား လေးပါးတို့သည် မပြုပြင်အပ်သော။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုသော်လည်း။ န ဒုလ္လဘံ၊ ရခဲသည်မဟုတ်။ သုလဘံ ဝေ၊ ရလွယ်သည် သာလျှင်တည်း။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းသည် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေသဖြင့် ဓမ္မဒေသနာတော်ကို ပြီးစေတော်မူ၏။ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နေကုန်သော ကိန္နရာ နဂါးအစရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ တည်ကုန်သော နတ်တို့သည် လည်းကောင်း “ဪ... အံ့ဖွယ်ရှိစွာ၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် ဟောပေ၏” ဟု ချီးမွမ်းကုန်လျက် ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။ အာနန္ဒာ အမည်ရှိသော လင်းတမင်းသည် လည်းကောင်း၊ နာရဒရသေ့သည် လည်းကောင်း၊ သုမ္မခ အမည်ရှိသော ဖုဿ ဥဩသည် လည်းကောင်း မိမိ မိမိတို့၏ ပရိသတ်တို့ကို ယူ၍ မိမိတို့နေရာ အရပ်သို့သာလျှင် သွားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်း ကုဏ္ဍာလ ငှက်မင်းသည် မိမိနေရာအရပ်သို့ သွားလေ၏။ အာနန္ဒာ မည်သော လင်းတမင်း၊ နာရဒရသေ့၊ ပုဏ္ဏမုခ ဥဩတို့သည်ကား ကြိုးကြားကြိုးကြား လာလတ်ကုန်၍ ဘုရားလောင်း ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းထံ၌ အဆုံးအမကိုယူ၍ ထိုအဆုံးအမ၌ တည်ကုန်၍လျှင် နတ်ပြည်သို့ လားကြကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီး၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းပြန်တော်မူလိုရကား—

၄၂၈။ ကုဏ္ဍာလော ဟံ တဒါ အာသိံ၊
ဥဒါယိ ဖုဿကောကိလော။
အာနန္ဒော ဂိဇ္ဈရာဇာသိ၊ သာရိပုတ္တော စ နာရဒေါ။
ပရိသာ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ဝေ ဓာရေထ ဇာကကံ—
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၄၂၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကုဏ္ဍာလော၊ ကုဏ္ဍာလငှက်မင်းသည်။ အာသိံ၊

ဖြစ်ဖူးပြီ။ တေရဟိံ၊ ယခုအခါ၌။ ဥဒါယိ၊ ဥဒါယိသည်။ တဒါ၊
 ထိုအခါ၌။ ဖုဿ ကောကိသော၊ ပုဏ္ဏမုခအမည်ရှိသော ဖုဿဥဩသည်။
 အသိ၊ ဖြစ်ဖူးပြီ။ တေရဟိံ၊ ယခုအခါ၌။ အာနန္ဒော၊ အာနန္ဒာသည်။
 တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဂိဇ္ဈရာဇာ၊ အာနန္ဒာအမည်ရှိသော လင်းတမင်းသည်။
 အသိ၊ ဖြစ်ဖူးပြီ။ တေရဟိံ၊ ယခုအခါ၌။ သာရိပုတ္တော စ၊ သာရိပုတြာ
 သည်ကား။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ နာရဒေါ၊ နာရဒရသေ့သည်။ အသိ၊
 ဖြစ်ဖူးပြီ။ တေရဟိံ၊ ယခုအခါ၌။ ဗုဒ္ဓပရိသာ၊ ငါဘုရားပရိသတ်တို့သည်။
 တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ပရိသာ၊ ကုဏာလငှက်မင်း ပရိသတ်တို့သည်။
 အဟေသံ၊ ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ။ ဧဝံ ဤသို့။ ဇာတတံ၊ ဇာတ်ပေါင်းခြင်းကို။
 ဓာရေထ၊ မှတ်လေကုန်။

ထိုငါးရာကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်ကား သွားသော
 အခါ မြတ်စွာဘုရား အာနုဘော်တော်ဖြင့် သွားကုန်၍ လာသောအခါ၌
 ကား မိမိ မိမိတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့်သာလျှင် လာကြကုန်၏။ ထိုငါးရာ
 ကုန်သော သာကီဝင် မင်းသား၊ ရဟန်းတို့အား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား
 သည် မဟာဝုန်တော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူ၏။ အလုံးစုံသော
 ရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုနေ့၌ပင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။
 များစွာသော နတ်တို့၏ အစည်းအဝေးသည် ဖြစ်၏။ ထို များစွာသော
 နတ်တို့ အစည်းအဝေး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာသမယသုတ်ကို ဟော
 တော်မူ၏။

မိန်းမတို့မှာ၊ ပြစ်များစွာ၊ သိကာ ချမ်းသာရ။

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာကုဏာလ ဇာတ်သည်
ပြီး၏။

၅-မဟာသုတသောမဇာတ်

ပညာဉာဏ်ဖြင့် အလိုဆန္ဒပြည့်ဝခြင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန

နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ကသွာ တုဝံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤ မဟာသုတသောမဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အင်္ဂုလိမာလမထေရ်ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု [ထိုအင်္ဂုလိမာလ မထေရ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းပြုခြင်းကို လည်းကောင်း အင်္ဂုလိမာလသုတ် အဋ္ဌကထာ၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် သိအပ်၏။]

အထူးကား ထိုအင်္ဂုလိမာလမထေရ်သည် သစ္စာပြုသဖြင့် သား မဖွားနိုင်သော မိန်းမအား ချမ်းသာခြင်းကိုပြုသဖြင့် ထိုအခါမှစ၍ ရလွယ်သော ဆွမ်းရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပွားစေလျက် နောက်အဖို့၌ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ရောက်သဖြင့် ထင်ရှားသည်ဖြစ်၍ ရှစ်ကျိပ်သော မဟာ ထေရ်တို့၏ အတွင်း၌ဖြစ်၏။ ထိုအခါ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့....ဪ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ သဗ္ဗညု ဘုရား သခင်သည် ထိုသို့သဘောရှိသော ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်စွာသော လက်၌ သွေးရှိသော ခိုးသူကြီးဖြစ်သော အင်္ဂုလိမာလ မထေရ်ကိုစင်လျက် တုတ် လှံတံ လက်နက် ကိုင်စွဲတော်မူဘဲ ဆုံးမတော်မူ၍ အဆိပ်မရှိသည်ကို ပြုတော်မူသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုတော်မူ၏။ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်တို့ မည်သည်ကား အံ့ဖွယ်ရှိစွာ ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုတော်မူပေစွာ” ဟု စကား ကို ဖြစ်စေကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်၌ တည်တော်မူ လျက်လျှင် ဒိဗ္ဗသောတဖြင့် ရဟန်းတို့စကားကို ကြားတော်မူ၍ “ယနေ့ တရားသဘင်သို့ ငါကြွတော်မူခြင်းသည် သတ္တဝါတို့အား များစွာသော ကျေးဇူးရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကြီးစွာသော တရားဓမ္မဒေသနာသည် ဖြစ် လတ္တံ့” ဟု သိတော်မူ၍ နှိုင်းယှဉ်စရာဥပမာမရှိသော ဘုရား၏ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းဖြင့် တရားသဘင်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ

တော်၌ နေတော်မူလျက် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကား
 ဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့်
 စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်လှတ်သော် “ရဟန်းတို့... ယခု
 အခါ၌ကား အလွန်မြင့်မြတ်သော သဗ္ဗညုဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်
 မူ၍ ငါဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလမထေရ်ကို ဆုံးမတော်မူခြင်းသည် အံ့ဖွယ်
 မရှိသေး၊ ငါဘုရားသည် ရှေး၌ ဘုရားအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူသည်
 ရှိသော် တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သော ပဒေသညာဏ်၌တည်လျက်လည်း ထို
 အင်္ဂုလိမာလကို ဆုံးမတော်မူဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆိတ်ဆိတ်နေတော်
 မူလျှင် ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်
 တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ရဟန်းတို့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ကုရုတိုင်း၊
 ဣဒ္ဓပတ္တနဂိုရ်မြို့၌ ကောရဗျ အမည်ရှိသော မင်းသည် ရာဇဓိ ဆယ်ပါးနှင့်
 အညီ မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထို ကောရဗျမင်း၏
 မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုမိဖုရားသည် ဆယ်လလွန်သည်ရှိသော် ရှေ့
 အဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သားကို ဖွား၏။ အကြားအမြင်တည်း
 ဟူသော နှစ်သက်ဖွယ်သော ဥစ္စာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား ထို သတို့
 သားကို “သုတသောမ” ဟူ၍ မှည့်ကုန်၏။ ခမည်းတော် ကောရဗျမင်းကြီး
 သည် အရွယ်သို့ရောက်သော ထိုသားတော် သုတသောမ မင်းသားကိုမြင်၍
 ရွှေစင်နိက္ခ တစ်ထောင်ပေး၍ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာအထံ၌ အတတ်သင်
 စိမ့်သောငှာ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ စေလိုက်၏။ ထိုသုတသောမမင်းသားသည်
 ဆရာစားဖြစ်သော ရွှေစင်နိက္ခ တစ်ထောင်ကိုယူ၍ မြို့မှ ထွက်ခဲ့သဖြင့် ခရီး
 သို့ သွား၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကာသိမင်းသား ဖြစ်သော
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည်လည်း ထိုသုတသောမ မင်းသားအတူလျှင် ခမည်း
 တော် ကာသိကရာဇ်မင်းကြီးသည် စေအပ်သည်ဖြစ်၍ မြို့မှ ထွက်ခဲ့သဖြင့်
 ခရီးသို့ သွား၏။ ထိုအခါ သုတသောမ မင်းသားသည် ခရီးသို့ သွား၍
 တက္ကသိုလ်မြို့တံခါး ဇရပ်ပျဉ်၌ အပင်အပန်း ဖြေအံ့သောငှာ နားလေ၏။

မိတ်ဆွေ မင်းသား နှစ်ပါး

ဗြဟ္မဒတ် မင်းသားသည်လည်း သွား၍ ထို သုတသောမမင်းသား
 နှင့်တကွ ပျဉ်တစ်ပြားတည်း၌ နေ၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားကို

သုတသောမမင်းသားသည် စကားပြောဟောခြင်းကို ပြုလိုသည် ဖြစ်၍ ဤသို့ ဆို၏။ “အဆေ... ခရီးသွားရသဖြင့် ပင်ပန်းသလော၊ အဘယ် အရပ်မှ လာခဲ့သနည်း” ဟု မေး၍ “ဗာရာဏသီပြည်မှ လာခဲ့၏” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် “အဘယ်သူ၏ သားနည်း” ဟု မေး၏။ “ကာသိမင်း၏ သားတော်ဘည်း” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် “အဘယ်အမည် ရှိသနည်း” ဟု မေး၍ “ငါကား ဗြဟ္မဒတ်မင်းသား အမည်ရှိ၏” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် “အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်း” ဟု မေး၏။ ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည် “အတတ်သင်အံ့သောငှာ လာ၏” ဟုဆို၍ “သင် သည်လည်း ခရီးပင်ပန်းသလော၊ အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်း” ဟု ထို နည်းဖြင့်လျှင် သုတသောမ မင်းသားကို မေး၏။ ထို သုတသောမမင်းသား သည်လည်း အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြောဆို၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့ သည်လည်း “ငါတို့သည် မင်းမျိုးချည်းတည်း၊ တစ်ဆရာတည်း၊ အထံ၌ အတတ်သင်အံ့သောငှာ သွားကြကုန်အံ့” ဟု အချင်းချင်း မိတ်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် မြို့သို့ဝင်၍ ဆရာ့အိမ်ကို သွားသဖြင့် ဆရာကို ရှိခိုးကုန်၍ မိမိ တို့၏ အမျိုးအနွယ်ကို ထင်စွာပြု၍ အတတ်သင်အံ့သောငှာ လာသော အဖြစ်ကို ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုဆရာသည်လည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုမင်းသား နှစ်ယောက်တို့သည် ဆရာစားကို ပေး၍ အတတ်သင်ကြကုန်၏။

ပညာသင်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပြီ

သက်သက်သော်ကား ထိုမင်းသားတို့သည်သာ မဟုတ်ကုန်။ ထို အခါ၌ ထိုမင်းသားနှစ်ပါးတို့မှ တစ်ပါးကုန်သော ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ တစ်ရာ့တစ်ပါးသော မင်းသားတို့သည်လည်း ထိုဆရာ့အထံ၌သင်လျှင် အတတ်သင်ကြကုန်၏။ သုတသောမ မင်းသားသည် ထိုမင်းတို့ထက် တပည့် ကြီးဖြစ်၍ အတတ်သင်သည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီလျှင် အပြီးသို့ ရောက်၏။ ထိုသုတသောမမင်းသားသည် တစ်ပါးသောသူ၏ အထံသို့ မသွားမူ၍ “ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည်ကား ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတည်း” ဟု ဗြဟ္မဒတ် မင်းသား၏ အထံသို့သာလျှင် သွား၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသား ဆရာစောင်ဖြစ်၍ အတတ်ကို သင်စေ၏။ သုတသောမ မင်းသားမှ တစ်ပါးကုန်သော မင်း သားတို့အားလည်း အစဉ်သဖြင့် အတတ်သည် အပြီးသို့ ရောက်၏။ ထိုမင်း တို့သည် ခက်ဆစ်ခက်ရပ်တို့ကို သုတ်သင်ပြီးလျှင် ဆရာကို ရှိခိုး၍ သုတ သောမ မင်းသားကို ခြံရံကုန်လျက် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့ကြကုန်၏။

မင်း ဖြစ်ကြသော်

ထိုအခါ ထိုမင်းသားတို့ကို သုတသောမ မင်းသားသည် ခရီးအလယ်၌ရပ်၍ လွတ်လိုသည်ရှိသော် “သင်တို့သည်မိမိ မိမိတို့၏ မိဘတို့အား ပညာကိုပြု၍ မင်းအဖြစ်၌ တည်ကြကုန်လတ္တံ့၊ တည်ကုန်ပြီးသော်ကား ငါ၏ သြဝါဒကို ပြုကြကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ “ဆရာ... အသို့နည်း” ဟု မေးကုန်လတ်သော် “လုဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ ဥပုသ်နေ့တို့၌ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်လျက် အသက်သတ်ခြင်းကို မပြုကုန်လင့်ဟု စည်လည်ခြင်းကို ပြုလေကုန်လော့” ဟု ဆုံးမ၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ ဘုရားလောင်း သုတသောမ မင်းသားသည်လည်း အင်္ဂုဇ္ဇာအတတ်၌ ထင်ရှားသောကြောင့် “နောင်သောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားကို မှီ၍ ကြီးစွာသော ဘေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိ၍ ထိုမင်းသားတို့အား အဆုံးအမကို ပေး၍ လွတ်လိုက်၏။ ထိုအလုံးစုံကုန်သော မင်းသားတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ပြည်ရွာသို့ သွားကုန်၍ မိဘတို့အား အတတ်ပညာကို ပြု၍ မင်းအဖြစ်၌ တည်ပြီး၍ မင်းအဖြစ်၌ တည်သော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ အဆုံးအမကို လိုက်နာသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း သိစိမ့်သောငှာ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်နှင့်တကွ မှာစာတို့ကို စေလိုက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ “မမေ့မလျော့ သာလျှင် ဖြစ်ကြလေကုန်လော့” ဟု မှာစာတို့ကို ပြန်၍ စေလိုက်၏။

ဗာရာဏသီမင်း လူသားစားခြင်း

ထိုမင်းသားတို့တွင် ဗာရာဏသီမင်းသည် အမဲနှင့်ကင်း၍ ထမင်းမစား။ ထိုဗာရာဏသီမင်းအား ဥပုသ်နေ့အလို့ငှာ အမဲကိုဝယ်၍ ထားရ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဤသို့ထားအပ်သောအမဲကို စားတော်ချက်သည် မေ့လျော့သဖြင့် မင်းအိမ်၌မွှေးသော ခွေးတို့သည် စားကုန်၏။ စားတော်ချက်သည် ထိုအမဲကို မမြင်၍ အသပြာတို့ကိုယူ၍ လှည့်လည်ရှာဖွေသော်လည်း အမဲကို ရစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ “အမဲမရှိသော စားတော်ပွဲကို အကယ်၍ ဆက်ချေအံ့၊ ငါ၏အသက်သည် မရှိပြီ၊ အသို့ပြုရအံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ ဤအကြောင်းသည်ရှိ၏ဟု ညဉ့်အခါ၌ သုသာန်သို့ သွား၍ ထိုခဏ၌ သေသော ယောက်ျား၏ပေါင်သားကိုယူပြီးလျှင် ကောင်းစွာ ချက်၍ စားတော်ပွဲကို ဆက်၏။ မင်းအား အသားတုံးကို လျှာဖျား၌

ထားခါမျှ၌သာလျှင် အရသာကိုဆောင်သော အကြော ခုနစ်ထောင်တို့ကို နှို၏။ ကိုယ်အလုံးသည် ချောက်ချား၏။

[အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ရှေးဘဝ၌ လူသားကို စားဖူးသောကြောင့် ကိုယ်အလုံးသည် ချောက်ချား၏။ ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် အခြားမရှိသော ကိုယ်အဖြစ်၌ ဘီလူးဖြစ်၍ လူသားကို များစွာ စားဖူးသတတ်။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းအား လူသားကို ချစ်မြတ် နှိုး၏။]

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြံ၏။ “ငါသည် ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် အကယ်၍ စားအံ့၊ ဤစားတော်ချက်သည် ငါ့အား ဤအမဲကို မပြောဆို လတ္တံ့”ဟု ကြံ၍ တံတွေးနှင့်တကွလျှင် မြေ၌ထွေး၏။ “အရှင်မင်းမြတ်... အမဲသည် အပြစ်မရှိပါ၊ စားတော်မူလော့”ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် လူတို့ကိုဖဲစေ၍ “ငါသည်လည်း ထိုအမဲ အပြစ်မရှိသောအဖြစ်ကို သိ၏၊ ဤအသားသည် အဘယ်အသားနည်း”ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းမြတ်... ရှေးနေ့တို့၌ သုံးဆောင်အပ်သော အမဲပင်တည်း”ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “တစ်ပါးသောကာလ၌ ဤအမဲသည် အရသာမရှိတကား”ဟု ဆိုလတ် သော် “အရှင်မင်းမြတ်... ယနေ့ အချက်ကောင်းပါ၏”ဟု တင်လျှောက် ၏။ “ရှေးနေ့တို့၌လည်း ဤအတူချက်သည် မဟုတ်လော့”ဟု မေး၏။ ထိုအခါ စားတော်ချက် ဆိတ်ဆိတ်နေသည်ကိုသိ၍ “ဟုတ်မှန်တိုင်း ပြော ဆိုလော့၊ အကယ်၍ ဟုတ်မှန်တိုင်း မပြောဆိုအံ့၊ သင့်အသက်သည် မရှိပြီ” ဟု ဆို၏။ ထိုစားတော်ချက်သည် ဘေးမဲ့ကိုဒတောင်းပန်၍ ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း တင်လျှောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “အသံမပြုလင့်၊ ဆိတ်ဆိတ်နေ လော့၊ ပကတိအားဖြင့် ချက်သောအမဲကို သင်စား၍ ငါ့ဖိုမူကား လူသား ကိုသာလျှင် ချက်လော့”ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ်... လူသားကို ရခဲပါ ၏”ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “သင် မကြောက်လင့်၊ ရလွယ်၏”ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ်... မပြတ်လျှင် အဘယ်မှာ ရပါလတ္တံ့နည်း”ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “နှောင်အိမ်၌ လူတို့သည် များစွာရှိကုန်သည် မဟုတ်လော့”ဟု ဆို၏။

လူတို့ ဆူကြသော်

ထိုစားတော်ချက်သည် ထိုအခါမှစ၍ ထိုမင်း ဆိုတိုင်းပြု၏။ နောက်အဖို့၌ နှောင်အိမ်၌ လူတို့သည် ကုန်လတ်သော် “အရှင်မင်းမြတ်...

ယခုအခါ၌ အသို့ပြုပါအံ့နည်း”ဟု တင်လျှောက်၏။ “ခရီးအကြား၌ အသပြာထောင်ထုပ်ကိုပစ်ချ၍ အကြင်သူသည် ထိုအသပြာထောင်ထုပ်ကို ယူလတ္တံ့၊ ထိုသူကို ခိုးသူဟု ဖမ်း၍ သတ်ပြီးလျှင် ချက်လော့”ဟု ဆို၏။ ထိုစားတော်ချက်သည် မင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။ နောက်အဖို့၌ မင်းဘေးမှ ကြောက်ကုန်သောကြောင့် အသပြာထောင်ထုပ်ကို ကြည့်သောသူကိုမျှ လည်း မမြင်၍ “အရှင်မင်းမြတ်...ယခုအခါ အသို့ပြုပါအံ့နည်း”ဟု မေးလျှောက်ပြန်၏။ “အကြင် သန်းခေါင်ယံ အခါ၌ မြို့အလုံးသည် ခိုးသူတို့ ဖြင့် နှောင့်ယှက်၏။ ထိုအခါ သင်သည် တစ်ခုသော အိမ်ခြံစပ်၌ လည်းကောင်း၊ ခရီးလမ်းမ၌လည်းကောင်း၊ ခရီးလမ်းအဆုံး၌လည်းကောင်းရပ်၍ လူကိုသတ်ပြီးလျှင် အသားကို ယူလော့”ဟု ဆို၏။ စားတော်ချက်သည် ထိုနေ့မှစ၍ မင်းဆိုတိုင်းပြုလျက် ဆူဖိုးသောအသားကို ယူ၍သွားလေ၏။ ထိုထိုအရပ်၌ လူသေကောင်တို့ကို မြင်ကုန်၍ ငါ၏ အမိသည်မထင်၊ ငါ၏ အဘသည် မထင်၊ ငါ၏ညီအစ်ကိုသည် လည်းကောင်း၊ နှမသည် လည်းကောင်း မထင်၏ဟု လူတို့၏ငိုကြွေးသံကို ကြားကြကုန်၏။ ပြည်သူတို့သည် ကြောက်လန့်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဤသူတို့ကို ခြသေ့ စားလေသလော၊ ကျားသည် စားလေသလော၊ ဘီလူးသည် စားလေသလောဟု ကြည့်ကြကုန်လတ်သော် ထိုးခုတ်ရာကို မြင်ကုန်၍ တစ်ယောက်သော လူသားစား ခိုးသူသည် ဤသူတို့ကို စား၏ဟု သိကြကုန်၏။ လူများတို့သည် မင်းရင်ပြင်၌ စည်းဝေး၍ ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “အမောင်တို့...အသို့နည်း”ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ဤမြို့တော်၌ လူသားစားသော ခိုးသူသည် ရှိပါ၏။ ထိုလူသားစားခိုးသူကို ဖမ်းစေတော်မူပါလော့”ဟု တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ “ငါသည် အသို့မူ၍ ထိုခိုးသူကို သိနိုင်မည်နည်း၊ အသို့နည်း၊ ငါသည် မြို့ကိုစောင့်ရှောက်လျက် လှည့်လည်ရမည်လော”ဟု ဆို၏။

လူသတ်သူကို မိပြု

လူများတို့သည် “ဤမင်းကား တိုင်းပြည်ဖြင့် အလိုမရှိ၊ ကာဠဟတ် အမည်ရှိသော စစ်သူကြီးအား ကြားလျှောက်ကြကုန်အံ့”ဟု ဆို၍ ထိုစစ်သူကြီးအား ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်ကုန်၍ “ခိုးသူကို ရှာအံ့သောငှာ သင့်၏”ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုစစ်သူကြီးသည် “ကောင်းပြီ၊ ခုနစ်ရက်မျှ ငံ့ကြကုန်လော့၊ ခိုးသူကို ရှာ၍ပေးအံ့”ဟု ဆို၍ လူများကို

လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် မင်းချင်းတို့ကိုခေါ်၍ “အမောင်တို့...မြို့၌ လူသား စားသောခိုးသူ ရှိသတတ်၊ အမောင်တို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ ပုန်းကွယ်၍ ထိုခိုးသူကို ဖမ်းကြကုန်လော့” ဟု စေလိုက်၏။ ထို မင်းချင်းတို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံကုန်ပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ မြို့ကို စုံစမ်းကြကုန်၏။ စားတော်ချက်သည်သည်း တစ်ခုသောအိမ်ခြံစပ်၌ပုန်းကွယ်လျက် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသတ်ပြီးလျှင် တခဲနက်သော အသားကိုယူ၍ အမဲတောင်းကို ပြည့်စိမ့်သောငှာ အားထုတ်၏။ ထိုအခါ စားတော်ချက်ကို မင်းချင်းတို့သည် ဖမ်းယူ၍ ပုတ်ခတ်သဖြင့် လက်ပြန်နှောင်ဖွဲ့၍ “လူသားစားခိုးသူကို ဖမ်းမိပြီ” ဟု သည်းစွာသော အသံကို ပြုကုန်၏။ လူများသည် ထို စားတော်ချက်ကို ဝန်းရံလာ၏။ ထိုအခါ ထိုစားတော်ချက်ကို မြဲမြံစွာ နှောင်ဖွဲ့ပြီးလျှင် အမဲတောင်းကို လည်၌ဆွဲလျက် ဆောင်ယူ၍ စစ်သူကြီးအား ပြကုန်၏။

အဘယ့်ကြောင့် သတ်သနည်း

စစ်သူကြီးသည် ထိုစားတော်ချက်ကို မြင်လျှင် “အသို့နည်း၊ ဤသူသည် ဤလူသားကို စားလေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ တစ်ပါးသော အမဲနှင့်ရော၍ ရောင်းလေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ တစ်ပါးသောသူ၏ စကားဖြင့် သတ်လေသလော” ဟု ကြံ၍ ထိုအကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၄၂၉။ ကသွာ တုဝံ ရသက ဒေသာနိ၊
 ကရောသိ ကမ္မာနိ သုဒါရုဏာနိ။
 ဟနာသိ ဣတ္ထိ ပုရိသေစ မူဠော၊
 မံသဿ ဟေတု အဒု ဓနဿကာရဏာ +
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၂၉။ သမ္မရသက၊ အချင်း စားတော်ချက်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဒေသာနိ၊ ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော။ သုဒါရုဏာနိ၊ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ အမှုတို့ကို။ ကသွာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ကရောသိ၊ ပြုဘိသနည်း။ မူဠော၊ တွေဝေသည်ဖြစ်၍။ ဣတ္ထိ စ၊ မိန်းမတို့ကို လည်းကောင်း။ ပုရိသေ စ၊ ယောက်ျားတို့ကို လည်းကောင်း။ ဟနာသိ၊ သတ်သလော။ မံသဿ၊ အသား၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ဟနာသိ၊

သတ်သလော။ အဒု၊ ထိုမှို့။ ဓနဿ၊ ဥစ္စာ၏။ ကာရဏာ၊ အကြောင်း
ကြောင့်။ ဟနာသိ၊ သတ်သလော။

မင်းကြီး ခိုင်းစေပါသည်

ထို့နောင်မှ စားတော်ချက်သည် စစ်သူကြီးအား အကြောင်းကို
ပြန်လျှောက်လိုရကား—

၄၃၀။ န အတ္တဟေတု န ဓနဿ ကာရဏာ၊
န ပုတ္တဒါရဿ သဟာယ ဉာတိနံ။
ဘတ္တာ စ မေ ဘဂဝါ ဘူမိပါလော၊
သေံ ခါဒတိ မံသံ ဘဒန္တေ ဒိသံ—

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃၀။ သာမိ၊ အရှင် စစ်သူကြီး။ တေ၊ အရှင် စစ်သူကြီးအား။
ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းမြတ်သည်။ အတ္တု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
အတ္တဟေတု၊ အကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကြောင့်လည်း။ န ဟနာမိ၊ မသတ်
ပါ။ ဓနဿ၊ ဥစ္စာ၏။ ကာရဏာ၊ အကြောင်းကြောင့်။ န ဟနာမိ၊ မသတ်
ပါ။ ပုတ္တဒါရဿ၊ သားမယား၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ န ဟနာမိ၊
မသတ်ပါ။ သဟာယဉာတိနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းအဆွေအမျိုးတို့၏။ ကာရဏာ၊
အကြောင်းကြောင့်။ န ဟနာမိ၊ မသတ်ပါ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဘတ္တာ စ၊
ထမင်းရှင်လည်းဖြစ်သော။ ဘဂဝါ၊ ကြီးသော ဘုန်းတော်လည်းရှိထ
သော။ ဘူမိပါလော၊ ရေမြေကိုအစိုးရသော။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်
ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သေံ ရာဇာ၊ ထိုပြည့်ရှင်မင်းမြတ်
သည်။ ဒေိသံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။ မံသံ၊ အသားကို။ ခါဒတိ၊ စား
ပါ၏။

ဘုရင့်ရှေ့တော်မှာ ဖြေလော့

ထိုစကားကိုကြား၍ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို
မင်းရှေ့တော်၌ ရသကကို ပြောဆိုစေလိုရကား—

၄၃၁။ သစေ တုဝံ ဘတ္တုရုတ္ထေ၊
ပယုတ္တော ကရောသိ ကမ္မာနိ သုဒါရဏာနိ။
ပါတော အန္တေပုရံ ပါပုဏိတာ၊
လပေယျာသိ ရာဇိနော သမ္ပုဓေ တံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃၁။ သမ္မရသက၊ အချင်း ရသက။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ဘတ္တု-
 ရထွေ၊ အရှင် အစီးအပွားတော်၌။ ပယုတ္တေခ၊ ယှဉ်သည်ဖြစ်၍။ သုဒါ-
 ရုဏာနိ၊ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ အမှုတို့ကို။ ကရောသိ၊ ပြုအံ့။
 ဧဝံ၊ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော်။ ပါတောဝ၊ နံနက်စောစောကလျှင်။ အန္တေပုရံ၊
 နန်းတော်တွင်းသို့။ ပါပုဏိတုာ၊ ရောက်၍။ ရာဇိနော၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။
 သမ္မုခေ၊ ရှေ့တော်၌။ ဧတံ၊ ဤစကားကို။ မေ၊ ငါ့အား။ လပေယျာသိ၊
 ပြောဆိုလော့။

ထိုအခါ ရသကသည် ထိုသို့ပြောဆိုအံ့သည်ကို ဝန်ခံလိုရကား—

၄၃၂။ တထာ ကရိဿာမိ အဟံ ဘဒန္တေ၊
 ယထာ တုဝံ ဘာသသိ ကာဠဟတ္တိ။
 ပါကောဝ အန္တေ ပုရံ ပါပုဏိတုာ၊
 ဝက္ခာမိ တေ ရာဇိနော သမ္မုခေတံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃၂။ ဘဒန္တေ၊ ကောင်းသော မျက်နှာရှိသော။ ကာဠဟတ္တိ၊
 အရှင်ကာဠဟတ်။ တုဝံ၊ အရှင် ကာဠဟတ်သည်။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်း
 ဖြင့်။ ဘာသသိ၊ ဆို၏။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
 ကရိဿာမိ၊ ပြုပါအံ့။ ပါတောဝ၊ နံနက်စောစောလျှင်။ အန္တေပုရံ၊ နန်း
 တော်တွင်းသို့။ ပါပုဏိတုာ၊ ရောက်၍။ ရာဇိနော၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။
 သမ္မုခေ၊ ရှေ့တော်၌။ ဧတံ၊ ဤစကားကို။ တေ၊ အရှင်ကာဠဟတ်အား။
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝက္ခာမိ၊ ဆိုပါအံ့။

ဤသို့ စိစစ်ပြောဆိုပြီးသော စစ်သူကြီးကာဠဟတ်သည် ရသကကို
 မြဲမြံစွာ နှောင်ဖွဲ့တိုင်းသာလျှင် အိပ်စေ၍ မိုးသောက်သည်ရှိသော် မူးမတ်
 စသော ပြည်သူအပေါင်းနှင့်တို့တကွ တိုင်ပင်၍ အလုံးစုံသော သူတို့သည်
 တူသောဆန္ဒရှိကုန်လတ်သော် အလုံးစုံသော အရပ်တို့၌ အစောင့်အရှောက်
 ထား၍ မြို့ကို မိမိလက်သို့ ရောက်သည်ကိုပြုပြီးလျှင် ရသကလည်၌ အမဲ
 တောင်းကို ဆွဲလျက် ခေါ်ယူ၍ မင်း၏နန်းတော်သို့ သွားလေ၏။ မြို့အလုံး
 သည် တွန်မြူးထူး၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်လည်း ယမန်နေ့က နံနက်စာ စား

ပြီးသော် ညဉ့်အခါ အမဲကိုမရ၍ “ရသကသည် ယခုပင် လာလတ္တံ့၊ ရသကသည် ယခုပင် လာလတ္တံ့” ဟု ဆိုလျက်သာလျှင် ညဉ့်ကို လွန်စေ၍ “ယနေ့လည်း ရသကသည် မလာ၊ ပြည်သူတို့၏ များစွာသော အသံကို လည်း ကြားရ၏၊ ဤအကြောင်းကား အသိနည်း” ဟု နန်းတော် လေသွန် တံခါးဖြင့် ကြည့်လတ်သော် ထိုသို့သောအခြင်းအရာအားဖြင့် ‘ဆောင်ယူခဲ့သော ရသကကို မြင်၍ “ဤအကြောင်းသည် ထင်ရှားသည်ဖြစ်ချေပြီ” ဟု ကြံ၍ သတိကိုဖြစ်စေလျက် ရာဇပလ္လင်၌လျှင် နေလင့်၏။

စစ်သူကြီး လျှောက်ချက်

စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည်လည်း ထိုမင်းသို့ကပ်၍ အကြောင်းကို စိစစ်၏။ ထိုမင်းသည်လည်း စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်အား ပြောဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၄၃၃။ တတော ရတျာဝိဝသာနေ၊ သူရိယုဂ္ဂမနံ ပတိ။
ကာဠော ရသကမာဒါယ၊ ဣဇာနံ ဥပသင်္ကမိ။
ဥပသင်္ကမ္မ ဣဇာနံ၊ ဣဒံ ဝစန မဗြဝိ။

၄၃၄။ သစ္စံ ကိရ မဟာရာဇ၊ ရသကော ပေသိတော တယာ။
ဟနတိ ဣတ္ထိ ပုရိသေ၊ တုဝံ မံသာနိ ခါဒသိ-
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၄၃၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တတော-တဒါကာလေ၊ ထိုအခါ၌။ ရတျာ၊ ညဉ့်သည်။ ဝိဝသာနေ၊ မိုးသောက်လတ်သော်။ သူရိယုဂ္ဂမနံပတိ၊ နေထွက်သောအခါ၌။ ကာဠော၊ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည်။ ရသကံ၊ ရသကကို။ အာဒါယ၊ ယူဆောင်ခဲ့၍။ ဣဇာနံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသို့၊ ဥပသင်္ကမိ၊ ကပ်၏။ ဥပသင်္ကမ္မ၊ ကပ်ပြီး၍။ ဣဇာနံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို။ ဣဒံဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဗြဝိ၊ ဆို၏။

၄၃၄။ မဟာရာဇ၊ အရှင်မင်းမြတ်။ တယာ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ရသကော၊ ရသကကို။ ပေသိတော၊ စေတော်မူအပ်သည်။ သစ္စံကိရ၊ မှန်ပေသလော။ အယံရသကော၊ ဤရသကသည်။ ဣတ္ထိစ၊ မိန်းမတို့ကို လိည်းကောင်း။ ပုရိသေစ၊ ယောက်ျားတို့ကို လည်းကောင်း။ ဟနတိ၊

သတ်၏။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ မံသာနိ၊ လူသားတို့ကို။ ခါဒသိ ကိုရ၊ စားတော်မူသတတ်ဟူသည်။ သစ္စံ၊ မှန်ပေသလော။

မင်းကြီး၏ အဖြေ

ထိုစကားကိုကြား၍ ဗြဟ္မဇတ်မင်းသည် မိမိအမှုကို ဝန်ခံသဖြင့် စစ်သူကြီးကဋ္ဌဟတ်ကို အပြစ်တင်လိုရကား-

၄၃၅။ ဝေမေဝ တထာ ကာဠ၊ ရသကော ပေသိတော မယာ။
မမ အတ္ထံ ကရောန္တဿ၊ ကိမေတံ ပရိဘာသသိ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၃၅။ ကာဠ၊ ကာဠဟတ်။ ဝေမေဝ၊ ဤသို့ဆိုတိုင်း ဟုတ်သည် သာလျှင်တည်း။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ရသကော၊ ရသကကို။ မယာ၊ ငါသည်။ ပေသိတော၊ စေအပ်၏။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ကရောန္တဿ၊ ပြုစဉ်။ တေံ၊ ဤရသကကို။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ပရိဘာသသိ၊ ဆဲရေးဘိသနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် “ဤမင်းသည် ကား မိမိနှုတ်ဖြင့်သာလျှင် ဝန်ခံဘိ၏။ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မင်းသည် အံ့ဖွယ်ရှိစွာ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤလူတို့ကို ဤ မင်းသည် စားအပ်ကုန်၏။ ထိုမင်းကို ငါမြစ်အံ့”ဟုကြံ၍ “အရှင်မင်းမြတ် ဤသို့ပြုတော်မူလင့်၊ လူသားတို့ကို စားတော်မူပါလင့်”ဟု တားမြစ် ၏။ “ကာဠဟတ်...သင်သည် အသို့ဆိုသနည်း၊ ငါသည် ဤလူသားတို့ ကို ကြဉ်ရှောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်”ဟု ဆို၏။ “အကယ်၍ အရှင်မင်း မြတ် ဤလူသားကို ကြဉ်ရှောင်တော် မမူအံ့၊ ဤသို့ မကြဉ်ရှောင်သည်ရှိ သော် ကိုယ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်အလုံးကိုလည်းကောင်း ဖျက်ဆီးသည်မည်လတ္တံ့”ဟုဆို၏။ “ကာဠဟတ်...ဤသို့ ပျက်စီးသော် လည်း ငါသည် ထိုလူသားမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်”ဟု ဆို၏။ ထို့နောင်မှ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် ထိုမင်းသိစိမ့်သောငှာ ဤဝတ္ထုကို ထုတ်ဆောင်၍ပြ၏။

ငါးကြီးအာနန္ဒာ

မြတ်သောမင်းကြီး လွန်လေပြီးသောအခါ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ငါးကြီး
 ခြောက်ခုတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုငါးကြီး ခြောက်ခုတို့တွင် အာနန္ဒာမည်
 သောငါး၊ တိမိနန္ဒာမည်သောငါး၊ အဇ္ဈာရောဟမည်သောငါး၊ ဤငါး
 ကြီး သုံးခုတို့သည် ယူဇနာငါးရာစီ ရှိကုန်၏။ တိပိင်္ဂလမည်သောငါး၊
 တိမိရပိင်္ဂလမည်သောငါး၊ မဟာတိမိရပိင်္ဂလမည်သောငါး ဤငါးကြီး
 သုံးခုတို့သည် ယူဇနာ တစ်ထောင်စီ ရှိကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော ငါးကြီး
 တို့သည်လည်း ကျောက်စစ်မှော် ရေညှိကိုသာလျှင် စားကုန်၏။ ထိုငါးကြီး
 ခြောက်ခုတို့တွင် အာနန္ဒာ ငါးကြီးသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ နံပါးတစ်ဘက်၌
 နေ၏။ ထိုအာနန္ဒာငါးကြီးကို ဖူးမြင်အံ့သောငှာ များစွာကုန်သော
 ငါးတို့သည် ကပ်လာကုန်၏။ တစ်နေ့သ၌ ထိုအလုံးစုံသော ငါးတို့အား
 ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏။ “အခြေနှစ်ချောင်းရှိသောလူ၊ အခြေ
 လေးချောင်းရှိသော သားတို့အား မင်းသည်ထင်၏၊ ငါတို့အား မင်းသည်
 မရှိ၊ ငါတို့သည်လည်း ထိုအာနန္ဒာငါးကြီးကို မင်းမြှောက်ကြကုန်အံ့” ဟု
 အကြံသည်ဖြစ်၏။ ကြံပြီး၍ အလုံးစုံသောငါးတို့သည် တူသောဆန္ဒ ရှိကုန်
 သည်ဖြစ်၍ အာနန္ဒာငါးကြီးကို မင်းမြှောက်ကြကုန်၏။ ထိုငါးတို့သည်
 ထိုအခါမှစ၍ ညဉ့်နံနက် ထိုအာနန္ဒာငါးကြီးအား ခစားခြင်းငှာ သွား
 ကုန်၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ အာနန္ဒာငါးကြီးသည် တစ်ခုသောတောင်၌
 ကျောက်စစ်ညှိမှော်ရေတို့ကို စားသည်ရှိသော် မသိ၍ မှော် ရေညှိ ဟူသော
 အမှတ်ဖြင့် ငါးတစ်ခုကို စားမိ၏။ ထိုအသားကို စားမိသော အာနန္ဒာ
 ငါးကြီး၏ ကိုယ်အလုံးသည် ချောက်ချား၏။ ထိုအာနန္ဒာငါးကြီးသည်
 “အဘယ်ကြောင့်လျှင် ဤအစာသည် အလွန်အရသာ ရှိလေသနည်း” ဟု
 ထုတ်၍ ကြည့်လတ်သော် ငါးတုံးကိုမြင်၍ “ငါသည် ဤမျှလောက်သော
 ကာလပတ်လုံး မသိသောကြောင့်လျှင် မစားမိ” ဟုကြံ၍ ညဉ့်နံနက် ငါးတို့
 ခစားအံ့သောငှာ လာ၍ပြန်သွားသောအခါ၌ တစ်ခုသောငါးကို လည်း
 ကောင်း၊ နှစ်ခုသောငါးကို လည်းကောင်း စားအံ့။ ထင်ရှားစွာပြု၍
 စားသည်ရှိသော် တစ်ခုသောငါးသည်မျှလည်း ငါသို့ မချဉ်းကပ်လတ္တံ့၊
 အလုံးစုံသော ငါးတို့သည် ပြေးကုန်လတ္တံ့၊ ဖုံးလွှမ်းသည်ကိုပြု၍ ငါးတို့
 ပြန်သောအခါ နောက်ဆုံးငါးကိုသတ်၍ စားအံ့” ဟုကြံလျက် ထိုသို့

ကြံတိုင်းပြု၍စား၏။ ငါးတို့သည် ကုန်သည်ကိုသိ၍ ကြံကြကုန်၏။
 “အဘယ်အရပ်မှလျှင် ငါတို့ဆွေမျိုးတို့အား ဘေးဖြစ်သနည်း” ဟုဆိုကုန်
 ၏။ ထိုအခါ တစ်ခုသော ငါးပညာရှိသည် “ငါသည် အာနန္ဒာငါး
 ကြီး၏ အမူအရာကို မနှစ်သက်၊ ထိုအာနန္ဒာငါးကြီးကို စုံစမ်းအံ့” ဟု
 ကြံ၍ ငါးတို့သည် ခစားအံ့သောငှာ သွားကြကုန်လတ်သော် အာနန္ဒာ
 ငါးကြီး၏ နားရွက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်တည်၏။ အာနန္ဒာ ငါးကြီးသည်
 ငါးတို့ကို လှုတ်လိုက်၍ အလုံးစုံတို့၏ နောက်မှသွားသောငါးကို စား၏။
 ထိုပညာရှိသည် ထိုအမူအရာကိုမြင်လျှင် ဖာရ်ငါးသောငါးတို့အား ထို
 အကြောင်းကို ပြောဆို၏။ ထိုအလုံးစုံသော ငါးတို့သည်လည်း ကြောက်
 လန့်တကြား ပြေးလေကုန်၏။

ဇာတ်တူသားစား၍ သေမြီ

အာနန္ဒာ ငါးကြီးသည် ထိုအခါမှစ၍ ငါးအသား၌ တပ်မက်မော
 သောကြောင့် တစ်ပါးသောအစာကို မယူ။ ထိုအာနန္ဒာငါးကြီးသည် မှတ်
 သိပ်ဆာလောင်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ရကား ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ “ဤငါးတို့
 သည် အဘယ်အရပ်သို့ ပြေးသွားကြလေကုန်သနည်း” ဟု ထိုငါးတို့ကို
 စုံစမ်းရှာဖွေသည်ရှိသော် တောင်တစ်ခုကိုမြင်၍ “ငါမှ ကြောက်ကုန်သော
 ကြောင့် ဤတောင်ကိုမှီ၍ နေကုန်သည်ထင်၏။ ထိုတောင်ကို ရစ်ပတ်၍
 စုံစမ်းရှာဖွေအံ့” ဟု အမြီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊
 နံပါးနှစ်ဘက်၌ ရစ်ပတ်၍ရှာ၏။ ထိုနောင်မှ “အကယ်၍ ဤတောင်၌
 နေကုန်အံ့၊ ပြေးကုန်လတ္တံ့ ဟု တောင်ကိုရစ်ပတ်သည်ရှိသော် မိမိ၏အမြီးကို
 မြင်၍ “ဤငါးသည် ငါ့ကိုလှည့်ပတ်သဖြင့် တောင်ကိုမှီ၍ နေ၏” ဟု
 အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ ယူဇနာငါးဆယ်ရှိသော မိမိအမြီးပိုင်းကို တစ်ပါး
 သော ငါးမှတ်သဖြင့် မြဲစွာဖမ်းယူ၍ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်စေလျက် စား၏။
 သည်းစွာသော ဆင်းရဲဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ သွေးအနံ့ကြောင့် ငါးတို့
 သည် ရုံးစုပြီးလျှင် စားကုန်လျက် ဦးခေါင်းတိုင်အောင် သွားကုန်၏။
 ကြီးသော ကိုယ်ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ပြန်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်
 ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ အရိုးစုသည် တောင်
 ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကောင်းကင်ဖြင့် ပျံသွားကုန်သော ရသေ့၊ ရဟန်း၊ ပရိဗိုဇ်
 တို့သည် ထိုအရိုးစုကို မြင်ကုန်၍ လူတို့အား ကြားကုန်၏။ အလုံးစုံသော

(၅၅၀-မ၊ မဟာသုတသောမဇောတ်)

ပုံ-၁၆။ အာနန္ဒာငါးကြီးသည် ယူနောငါးဆယ်ရှိသော မိမိ၏အမြီးပိုင်းကို တစ်ပါးသောငါးဟု မှတ်ထင်၍ ဖမ်းယူဝါးမျိုနေပုံ ၇၀၂

ဇမ္ဗုဒိပ်ကျွန်း၌ နေကုန်သော သူတို့သည် သိကုန်၏။ ထိုဝတ္ထုကို ထုတ်
ဆောင်၍ ပြလိုသော စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည်-

၄၃၆။ အာနန္ဒော သဗ္ဗမစ္ဆာနံ၊
ခါဒိတွာ ရသဂိဒ္ဓိမာ။
ပရိက္ခိဏာယ ပရိသာယ၊
အတ္တာနံ ခါဒိယာ မတော။

၄၃၇။ ဧဝံ ပမတ္တောရသဂါရဝေ ရတ္တော၊
ဗာလော ယဒိအာယတိနာဝဗုဇ္ဈတိ။
ဝိဓမ္မပုတ္တေ စဇိ ဉာတကေ စ၊
ပရိဝတ္တိယ အတ္တာနုညေဝ ခါဒတိ။

၄၃၈။ ဣဒံ တေ သုတွာန ဝိဂေတု ဆန္ဒော။
မာဘက္ခယီ ရာဇ မနုဿမံသံ။
မာ တွံ ဣမံ ကေဝလံဝါရိဇောဝ၊
ဒ္ဓိပဒါဓိပ သုညမကာသိ ရဋ္ဌံ-

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၃၆။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ရသဂိဒ္ဓိမာ၊ အရသာ၌ တပ်မက်မော
ခြင်း ရှိသော။ အာနန္ဒော၊ အာနန္ဒာငါးကြီးသည်။ သဗ္ဗမစ္ဆာနံ၊ အလုံးစုံ
သော ငါးတို့ကို။ ခါဒိတွာ၊ စား၍။ ပရိသာယ၊ ပရိသတ်သည်။ ပရိက္ခိ-
ဏာယ၊ ကုန်သည်ရှိသော်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ခါဒိယာ၊ စား၍။
မတော၊ သေရလေသည်။

၄၃၇။ ဧဝံ၊ ဤအတူ ၎င်းလျှင်။ ပမတ္တော၊ မေ့လျော့သော။
ရသဂါရဝေ၊ လူသားအရသာ သဘော၌။ ရတ္တော၊ တပ်မက်မောသော။
ဗာလော၊ မလိမ္မာသော။ သောတွံ၊ ထိုအရှင်မင်းမြတ်သည်။ အာယတိံ၊
နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော ဆင်းရဲကို။ ယဒိန ဝဗုဇ္ဈတိ၊ အကယ်၍ သိတော်မမူ
အံ့။ ဧဝံ၊ ဤသို့ သိတော်မမူသည်ရှိသော်။ ပုတ္တေ စ၊ သားသမီးတို့ကို
လည်း။ ဝိဓမ္မ၊ ဖျက်ဆီး၍။ ဉာတကေ စ၊ အဆွေအမျိုးတို့ကိုလည်း။
စဇိ၊ စွန့်လော့။ ပရိဝတ္တိယ၊ မြို့အလုံးကို လှည့်လည်လျက်။ မနုဿမံသံ၊

လူသားကို။ အလတိတူ၊ မရသည်ရှိသော်။ အတ္တာနုညေဝ၊ မိမိကိုယ်ကို သာလျှင်။ ခါဒတိ၊ စားလတ္တံ့။

၄၃၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣဒံ၊ ဤအကြောင်းကို။ သုတူာန၊ ကြားရသောကြောင့်။ တေ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏။ ဆန္ဒော၊ လူသား၌ ချင်ခြင်းကို။ ဝိဂေတု၊ ဖျောက်စေချင်ပါ၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မနုဿမံသံ၊ လူသားကို။ မာဘက္ခယိ၊ စားတော်မမူပါလင့်။ ဒွိပဒါမိပ၊ လူတို့အရှင်ဖြစ်တော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ကောလံ၊ စင်စစ်။ ဝါရိဇောဝ၊ ငါးမင်းအာနန္ဒာကဲ့သို့။ ဣဒံရဋ္ဌံ၊ ဤကာသိတိုင်းကို။ သုညံ၊ ဆိတ်သည်ကို။ မာအကာသိ၊ ပြုတော်မမူပါလင့်။

ဇမ္ဗုသပြေသီးမက်၍ သေရသူ

ထိုစကားကို ကြား၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “အချင်း ကာဠုဟတ်.... သင်သည်သာလျှင် ဥပမာကို သိသလော၊ ငါသည်လည်း သိ၏၊ လူသားကို တပ်မက်မောသောကြောင့် ရှေးအကြောင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ ပြလိုရကား—

၄၃၉။ သုဇာတောနာမ နာမေန၊ သြရသော တဿ အတြဇော။
ဇမ္ဗုပေသိ မလဒ္ဓါန၊ မတော သော တဿ သင်္ခယေ။

၄၄၀။ ဧဝ မေဝ အဟံ ကာဠု၊ ဘုတူာ ဘက္ခံ ရသုတ္တမံ။
အလဒ္ဓါ မာနုသံ မံသံ၊ မညေ ဟိဿာမိ ဇီဝိတံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၃၉။ ကာဠု၊ ကာဠုဟတ်။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ သုဇာတောနာမ၊ သုဇာတ အမည်ရှိသော။ ယောကုဋ္ဌုမ္ပိကော၊ အကြင်သူကြွယ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တဿ၊ ထိုသူကြွယ်၏။ အတြဇော၊ မိမိမြတ်သော။ သြရသော၊ သားဦးသည်။ ဇမ္ဗုပေသိ၊ ဇမ္ဗုသပြေသီးကို။ အလဒ္ဓါန၊ မရ၍။ တဿ ဇမ္ဗုပေသိယာ၊ ထိုဇမ္ဗုသပြေသီး၏။ သင်္ခယေ၊ ကုန်ခြင်းကြောင့်။ မတော၊ သေလေ၏။

၄၄၀။ ကာဠု၊ ကာဠုဟတ်။ ဧဝ မေဝ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ရသုတ္တမံ၊ အရသာတကာတို့ထက် မြတ်သော။ ဘုက္ခံ၊ အစာကို။

ဘုတုာန၊ စားဦး၍။ မာနသံမံသံ၊ လူသားကို။ အလဒ္ဒါ၊ မရခြင်းကြောင့်။
မေ၊ ငါ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဟိဿာမိ မညေ၊ စွန့်ရအံ့ယောင်
တကား။

ဤဂါထာ၌ အကျဉ်းအားဖြင့် ပြဆောင်အပ်သော သုဇာတသုကြွယ်
၏ အကြောင်းကို အဋ္ဌကထာ၌ ဤသို့ အကျယ်ပြုဆောင်အပ်၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ သုဇာတ အမည်ရှိသော
သူ ကြွယ်သည် ချဉ်ဆား မှီဝဲအံ့သောငှာ ဟိမဝန္တာမှ လာကုန်သော
ရသေ့ငါးရာတို့ကို မိမိဥယျာဉ်၌နေစေ၍ အမြဲ လုပ်ကျွေး၏။ အိမ်၌ အမြဲ
ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိသော ဆွမ်းသည် ဖြစ်၏။ ထို ရသေ့တို့သည်ကား
ရံခါ ဇနပုဒ်သို့ ဆွမ်းခံသွားကုန်၏။ ရံခါ ကြီးစွာသော ဇမ္ဗုသပြေသီးကို
ဆောင်ယူ၍ စားကုန်၏။ ထိုရသေ့တို့ ဇမ္ဗုသပြေသီးကို ဆောင်ယူ၍
စားသောအခါ၌ သုဇာတသုကြွယ်သည် ကြံ၏။ “ယခုအခါ အရှင်
ကောင်းတို့သည် သုံးရက် လေးရက်တို့ မလာကုန်၊ အဘယ်အရပ်သို့သွား
ကြလေကုန်သနည်း” ဟု ကြံ၍ ထိုသူကြွယ်သည် မိမိသားငယ်ကို လက်၌
ဆွဲစေ၍ ထိုရသေ့တို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသောအခါ၌ ထိုကျောင်းသို့လာ
၏။ ထိုသူကြွယ် လာသောအခါ၌လျှင် ရသေ့ကြီးတို့ ခံတွင်းဆေးသော
ကာလ၌ ရေကိုပေး၍ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ရသေ့သည် ဇမ္ဗုသပြေသီးကို
စား၏။ သုဇာတသုကြွယ်သည် ရသေ့တို့ကိုရှိခိုး၍ ထိုင်လျက် “အရှင်
ဘုရားတို့ အဘယ်ကို ဘုဉ်းပေးတော်မူကြကုန်သနည်း” ဟု မေးလျှောက်
၏။ “ဒါယကာ...ဇမ္ဗုသပြေသီးကို စားကုန်၏” ဟု ပြောဆိုကုန်လတ်သော်
ထိုစကားကိုကြား၍ သားသူငယ်သည် ချင်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ
ထိုသူငယ်အား ရသေ့အပေါင်းတို့၏ ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်သော ရသေ့ကြီး
သည် အတန်ငယ်သော ဇမ္ဗုသပြေသီးကို ပေး၏။ ထိုသူငယ်သည် ထိုဇမ္ဗု
သပြေသီးကို စားရလျှင် အရသာ၌ အလွန်တပ်စွန်း၍ “ငါ့အား ဇမ္ဗု
သပြေသီးကို ပေးကုန်လော့၊ ငါ့အား ဇမ္ဗုသပြေသီးကို ပေးကုန်လော့”
ဟု အဖန်တလဲလဲ တောင်း၏။

သူကြွယ်သည် တရားနာပြီး၍ “ချစ်သား...မငိုလင့်၊ အိမ်သို့ရောက်
လျှင် စားရလတ္တံ့” ဟု ထိုသားငယ်ကို လှည့်စားလျက် “ဤသူငယ်ကိုမို့၍
F89(၅၅၀-ပဉ္စမ)

အရှင်ကောင်းတို့သည် ငြီးငွေ့ကုန်လိတ္တံ့”ဟု ထိုသားငယ်ကို နှစ်သိမ့် စေလျက် ရသေ့အပေါင်းကို မပန်ကြားမူ၍လျှင် အိမ်သို့ သွားလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါမှစ၍ သူကြွယ်၏သားသည် “ငါ့အား ဇမ္ဗုသပြေ သီးကို ပေးကုန်လော့၊ ငါ့အား ဇမ္ဗုသပြေသီးကို ပေးကုန်လော့” ဟု ငိုမြည်တမ်း၏။ သုဇာတာသူကြွယ်သည် “ရသေ့တို့ကိုသာလျှင် ပြောကြား အံ့”ဟု ဥယျာဉ်သို့ လာ၏။ ရသေ့အပေါင်းတို့သည်လည်း “ဤအရပ်၌ ငါတို့သည် ကြာမြင့်ကုန်ပြီ”ဟု ဟိမဝန္တာသို့လျှင် သွားကြကုန်သဖြင့် ကျောင်း၌ ရသေ့တို့ကို မမြင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူငယ်အား သပြေသီး၊ သရက်သီး၊ ပိန္နဲသီး၊ ငှက်ပျောသီး အစရှိသည်တို့ကို ပျားသကာနှင့်နယ်၍ ပေး၏။ ထိုအရသာတို့သည် ထိုသူငယ်၏ လျှာဖျား၌ ထားကာမျှဖြင့်လျှင် လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်နှင့်တူသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသူငယ် သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းသည်ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဤအကြောင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ ပြလိုသည်ဖြစ်၍ “သုဇာတော နာမ နာမေန” အစရှိသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။ (ဤသို့ အဋ္ဌကထာ၌ အကျယ်အားဖြင့် ပြဆောင်အပ်၏။)

ထိုနောင်မှ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် “ဤမင်းကား အလွန်လျှင် အရသာ၌ တပ်မက်မော၏၊ ထိုမင်းအား တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော ပုံသက်သေတို့ကို ပြဆောင်ဦးအံ့”ဟု ကြံ၍ “အရှင်မင်းမြတ်....လူသားကို စားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်တော်မူလော့”ဟု ဆို၏။ ထို ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “လူသားကိုစားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်”ဟု ဆိုလတ်သော် “အရှင်မင်းမြတ်....အကယ်၍ ကြဉ်ရှောင်တော် မမူနိုင်သည်ဖြစ်အံ့၊ အရှင် မင်းမြတ်သည် ဆွေတော် မျိုးတော် အပေါင်းမှလည်းကောင်း၊ ပြည်စည်း စိမ် အသရေမှ လည်းကောင်း ယုတ်လတ္တံ့၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။”

သောတ္တိယ အရက်သမား

အရှင်မင်းမြတ်....လွန်လေပြီးသောအခါ ဤ ဗာရာဏသီပြည်၌ပင် လျှင် ပဉ္စသီ ငါးပါးကိုစောင့်သော သောတ္တိယ အမျိုးသည်ရှိ၏။ ထို သောတ္တိယအမျိုးအား တစ်ယောက်သော သားငယ်သည်ရှိ၏။ ထို သား ငယ်သည် မိဘတို့အား ချစ်မြတ်နိုး၏၊ ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏၊ ဗေဒင်သုံးပုံ တို့၏ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်၏။ ထိုသားငယ်သည် အရွယ်တူဖြစ်ကုန်သော

လုလင်ပျိုတို့နှင့်တကွ အပေါင်းဖွဲ့သဖြင့် သွား၏။ ထိုလုလင်မှ ကြွင်းကုန်
 သော အပေါင်းဖွဲ့ကုန်သော သူတို့သည် ငါးအမဲတို့ကို စားကုန်လျက်
 သုရာကို သောက်ကုန်၏။ ထိုလုလင်သည် ငါးအမဲအစရှိသည်တို့ကို မစား၊
 သုရာကို မသောက်။ ထိုအပေါင်းအဖော်တို့သည် တိုင်ပင်ကြကုန်၏။
 “ဤလုလင်သည် သုရာကို မသောက်သောကြောင့် ငါတို့အား အဖိုးကို
 မပေး၊ ဥပါယ်တမျှဖြင့် ထိုလုလင်ကို သုရာသောက်စေကုန်အံ့” ဟု ဆို၍
 ထိုလုလင်နှင့်တကွ စည်းဝေး၍ “အဆွေ သဘင်ကစားအံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။
 “အဆွေတို့ သင်တို့သည်သာလျှင် သုရာကိုသောက်ကုန်လော့၊ ငါသည်
 မသောက်အံ့၊ သင်တို့သည်သာလျှင် သွားကြကုန်လော့” ဟု ဆိုလတ်သော်
 “အဆွေ သင်သောက်ရန် အလို့ငှာ နို့ရည်ကို ယူစေကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်
 ၏။ ထိုသောတ္ထိယလုလင်သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

သေသောက်ကြူးတို့သည် ဥယျာဉ်သို့သွားကုန်၍ ကြွာပဒုမ္မာရွက်
 တို့၌ ထက်စွာသော သုရာကိုထုပ်၍ ထားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသူတို့၏
 သုရာသောက်သော ကာလ၌ လုလင်အား နို့ရည်ကိုပေးကုန်၏။ ထို့နောက်
 တစ်ယောက်သော သေသောက်ကြူးသည် “အချင်းတို့...ကြာမှဖြစ်သော
 ပျားကို ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု ဆောင်ယူစေ၍ ပဒုမ္မာကြာရွက်
 ထုပ်ကို အောက်မှ အပေါက်ဖောက်ပြီးလျှင် လက်တို့ဖြင့် ခံတွင်း၌ထား၍
 စုံတ်၏။ ဤအတူ တစ်ပါးသော သေသောက်ကြူး လုလင်တို့သည်လည်း
 ယူဆောင်၍ သောက်ကြကုန်၏။ လုလင်သည် “ဤသည်ကား အသို့နည်း”
 ဟု မေး၍ “ကြာပျားမည်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အချင်းတို့...ငါ့အား
 လည်း အတန်ငယ် ရလိုပါ၏၊ ပေးပါကုန်လော့” ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုလုလင်
 အားလည်း ပေးစေကုန်၏။ ထိုလုလင်သည် ကြာမှဖြစ်သော ပျားဟူသော
 အမှတ်ဖြင့် သုရာကိုသောက်၏။ ထိုအခါ ထိုလုလင်အားလည်း မီးကျီး၌
 ကင်သော အမဲကိုလည်း ပေးကုန်၏။ ထိုအမဲကိုလည်း စား၏။ ဤသို့လျှင်
 အဖန်တလဲလဲ သောက်သော ထိုလုလင်အား ယစ်သောအခါ၌ “ဤသည်
 ကား ကြာမှဖြစ်သော ပျားမဟုတ်၊ ဤသည်ကား သုရာတည်း” ဟု ဆို
 ကုန်၏။ ထိုလုလင်သည်လည်း “ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ငါ
 သည် ဤသို့ ကောင်းမြတ်သော အရသာကိုမသိ၊ အချင်းတို့...သုရာကို
 ဆောင်ခဲ့ပါကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် တစ်ဖန်
 လည်း ဆောင်ယူ၍ ပေးကုန်၏။ ချင်ခြင်း မှတ်ခြင်းသည် များစွာဖြစ်၏။

ထိုအခါ တစ်ဖန်လည်း တောင်းပြန်သော ထိုလူလင်အား “ကုန်ပြီ” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုလူလင်သည် “အချင်းတို့...ယခု ထိုသူ့ရာကို ဆောင်ချေကုန်လော့” ဟု ဆို၍ လက်စွပ်ကိုပေး၏။ ထိုလူလင်သည် တစ်နေ့ပတ်လုံး ထိုသူတို့နှင့်တကွ သောက်စား၍ ယစ်သောကြောင့် နီသောမျက်စိရှိသည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်လျက် မြည်တမ်းလျက် အိမ်သို့သွား၍ အိပ်၏။ ထိုအခါ ထိုလူလင်၏ အဖသည် သုရာသောက်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ အယစ်ပြေသည်ရှိသော် “ချစ်သား...အသင်ချစ်သားသည် မသင့်လျော်သည်ကို ပြုကျင့်၏။ သောတ္တိယအမျိုး၌ ဖြစ်ပါလျက် သုရာကို သောက်သဖြင့် မသင့်၊ တစ်ဖန် ဤသို့မပြုလင့်” ဟု ဆို၏။ “ဖခင်...သုရာသောက်သဖြင့် အကျွန်ုပ်အား အဘယ်အပြစ် ရှိသနည်း” ဟု ဆို၍ “သုရာသောက်သော အဖြစ်သည် မသင့်” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ဖခင်...အသို့ဆိုသနည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ဤသို့သဘောရှိသော ကောင်းမြတ်သော အရသာကို မရဘူးပါ” ဟုဆို၏။ အဖ ပုဏ္ဏားသည်လည်း အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်၏။ ထိုလူလင်သည်လည်း “ကြဉ်ရှောင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုလူလင်ကို အဖပုဏ္ဏားသည် “ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါတို့ အမျိုးအနွယ်သည်လည်း ပြတ်လတ္တံ့၊ ဥစ္စာသည်လည်း ပျက်စီးလတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ သားကို ဆုံးမလိုရကား—

၄၄၁။ မာဏာ အဘိရူပေါသိ၊
 ကုလေ ဇာတော သိ သောတ္တိယေ။
 နတံ အရဟသိ တာတ၊ အဘက္ခံ ဘက္ခယေ တဝေ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၄၁။ မာဏဝ၊ လူလင်ဖြစ်သော။ တာတ၊ ချစ်သား။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ အဘိရူပေါ၊ အလွန်အဆင်းလှသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သောတ္တိယေ၊ သောတ္တိယဖြစ်သော။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဇာတော၊ ဖြစ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တာတ၊ ချစ်သား။ တံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ အဘက္ခံ၊ မစားမသောက်အပ်သည်ကို။ ဘက္ခယေတဝေ၊ စားသောက်ခြင်းငှာ။ န အရဟသိ၊ မထိုက်။

အရက်ကိုမက်၍ သေရပြီ

ဤသို့သော စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ကား “ချစ်သား...ကြည်ရှောင်လော့၊ အကယ်၍ မကြည်ရှောင်အံ့၊ ချစ်သား...ငါသည်လည်း ဤအိမ်မှ ထွက်အံ့၊ သင်ချစ်သားကိုလည်း တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်သောအမှုကို ပြုအံ့” ဟု ဆို၏။ လုလင်သည် “ဖခင်...ဤသို့နှင်ထုတ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သုရာသောက်ခြင်းကို စွန့်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို အဖပုဏ္ဏားအား ကြားလိုရကား—

၄၄၂။ ရသာနံ အညတရံ တေံ၊ ကသ္မာ မံ ဟံ နိဝါရယေ။
သောဟံ တတ္ထ ဂမိဿာမိ၊ ယတ္ထ လစ္ဆာမိ ဒေသံ။

၄၄၃။ သောဝါ ဟံ နိပုတိဿာမိ၊ န တေ ဝစ္ဆာမိ သန္တိကေ။
ယဿ မေ ဒဿနေန တံ၊ နာဘိနန္ဒသိ ပြာဟ္မဏ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၄၂။ ပြာဟ္မဏ၊ ဖခင်ပုဏ္ဏား။ တေံ၊ ဤသုရာသည်။ ရသာနံ၊ အရသာတကာတို့တွင်။ အညတရံ၊ မြတ်သော တစ်ပါးသော အရသာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ တံ၊ သင် ဖခင်သည်။ နိဝါရယေ၊ တားမြစ်ဘိသနည်း။ ပြာဟ္မဏ၊ ဖခင်ပုဏ္ဏား။ ယောအဟံ၊ အကြင် ငါသည်။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဒေသံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော အရသာကို။ လစ္ဆာမိ၊ ရအံ့။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်သို့။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဂမိဿာမိ၊ သွားပါအံ့။

၄၄၃။ ပြာဟ္မဏ၊ ဖခင်ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်ဖခင်သည်။ ယဿ-မေ၊ အကြင်ငါအား။ ဒဿနေန၊ မြင်ရသဖြင့်။ နာဘိနန္ဒသိ၊ မနှစ်သက်။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ တေ၊ သင် ဖခင်၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ န ဝစ္ဆာမိ၊ မနေပြီ။ နိပုတိဿမိ၊ ထွက်ပါတော့အံ့။

ဤသို့သောစကားကိုဆို၍ “ငါသည် သုရာသောက်ခြင်းကို မကြည်ရှောင်အံ့၊ အကြင်အမှုကို ပြုခြင်းငှာ သင်ဖခင်သည် နှစ်သက်၏၊ ထိုအမှုကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ အဖပုဏ္ဏားသည် “သင်သည် ငါတို့ကို စွန့်သည်ရှိသော် ငါတို့သည်လည်း သင့်ကိုစွန့်အံ့” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို သားအား ကြားလိုရကား—

၄၄၄။ အဒ္ဓါ အညေပိ ဒါယာဒေ၊ ပုတ္တေ လစ္ဆာမ မာဏဝ။
တုဉ္ဇ ဇမ္ဗ ဝိနဿဿ၊ ယတ္ထ ပတ္တံ န တံ သုဏေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၄၄။ မာဏဝ၊ လုလင်။ ဒါယာဒေ၊ အမွေခံ ထိုက်သော။
အညေပိ၊ သင်မှတစ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ပုတ္တေ၊ သားသမီးတို့ကို။
အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ လစ္ဆာမ၊ ရကုန်အံ့။ ဇမ္ဗ၊ သူယုတ်။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်သို့။
ပတ္တံ၊ ရောက်လေသော။ တံ၊ သင့်ကို။ န သုဏေ၊ ငါတို့မကြားမှ။ တတ္ထ၊
ထိုအရပ်သို့။ တုဉ္ဇ၊ သင်သည်လျှင်။ ဝိနဿဿ၊ သွားလေလော့။

ထိုအခါ အဖပုဏ္ဏားသည် ထိုသားယုတ်ကို တရားဆုံးဖြတ်ရာ
အရပ်သို့ဆောင်၍ သားမဟုတ်သောအဖြစ်ကိုဆို၍ နှင်ထုတ်စေ၏။ ထိုလုလင်
သည် နောက်အဖို့၌ အထောက်အပံ့ မရှိသောကြောင့် အထီးကျန်သည်
ဖြစ်၍ ပုဆိုးနှမ်းကိုဝတ်ရသဖြင့် ခွက်လက်စွဲလျက် အစာအာဟာရ အလို့ငှာ
တောင်းစားလျက် တစ်ခုသောနံရံကိုမီ၍ သေ၏။

ဤအကြောင်းကိုဆောင်၍ စစ်သူကြီးကဠာဟတ်သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း
အား ပြလျက် “မြတ်သောမင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်တို့
စကားကို အကယ်၍ လိုက်နာတော်မမူအံ့၊ သင်မင်းကြီးအား ပြည်မှ နှင်
ထုတ်သော အမှုကို ပြုကုန်အံ့” ဟုဆို၍ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား
ကြားလိုရကား—

၄၄၅။ ဝေမေဝ တုဝံ ရာဇ၊ ဒွိပဒိန္န သုဏော ဟိမေ။
ပဗ္ဗာဇေဿန္တိ တံ ရဋ္ဌာ၊ သောဏ္ဍံမာဏဝကံ ယထာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၄၅။ ဒွိပဒိန္န၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော လူတို့ကို အစိုးရတော်
မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။
ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာဟော်မူလော့။ သောဏ္ဍံ၊ သေသောက်
ကြူးသော။ မာဏဝကံ၊ လုလင်ပျိုကို။ ပဗ္ဗာဇေဿန္တိ ယထာ၊ တိုင်းပြည်မှ
နှင်ထုတ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ တံ၊ အရှင်မင်းကြီးကို။
ရဋ္ဌာ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှ။ ပဗ္ဗာဇေဿန္တိ၊ နှင်ထုတ်ကုန်လတ္တံ့။

နတ်သမီးကိုမက်၍ သေသူ

ဤသို့စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်သည် ဥပမာ ပုံသက်သေကို ပြဆောင်
သော်လည်း ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ထိုလူသားမှ ကြည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်
ဖြစ်၍ တစ်ပါးသောပုံသက်သေကို စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်အား ပြပြန်လိုရ
ကား—

၄၄၆။ သုဇာတောနာမ နာမေန၊ ဘာဝိတတ္တာန သာဝကော။
အစ္ဆရံ ကာမယန္တောဝ၊ နသောဘူဠိန သောပိဝိ။

၄၄၇။ ကုသဂ္ဂေနဒကမာဒါယ၊ သမုဒ္ဒေ ဥဒကံ မိနေ။
ဝေံ မာနုသကာ ကာမာ၊ ဒိဗ္ဗကာမာန သန္တိကေ။

၄၄၈။ ဝေမေဝ အဟံ ကာဠ၊ ဘုတ္တာ ဘက္ခံ ရသုတ္တမံ။
အလဒ္ဓါ မာနုသံမံသံ၊ မညေ ဟိဿာမိ ဇီဝိတံ—

ဟူသော ဤသုံးဂါထာကို ဆို၏။

၄၄၆။ ကာဠ၊ ကာဠဟတ်။ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ ပွားစေအပ်ကုန်
သော စိတ်ရှိကုန်သော။ ပဉ္စန္ဒိ ဣသိသတာနံ၊ ရသေ့ ငါးရာတို့ကို။
သာဝကော၊ တပည့် တကာ ဖြစ်သော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။
သုဇာတောနာမ၊ သုဇာတ အမည်ရှိသော။ ယော ကုဋ္ဌုမ္ပိကော၊ အကြင်
သူကြွယ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော ကုဋ္ဌုမ္ပိကော၊ ထိုသူကြွယ်သည်။ အစ္ဆရံ၊
နတ်သမီးကို။ ကာမယန္တောဝ၊ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍လျှင်။ န ဘူဠိ၊ စားလည်း
မစား။ သော၊ ထိုသူကြွယ်သည်။ န ပိဝိ၊ သောက်လည်း မသောက်။

၄၄၇။ ကာဠ၊ ကာဠဟတ်။ ကုသဂ္ဂေန၊ သမန်းမြက်ဖြင့်။ ဥဒကံ၊
ရေကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ သမုဒ္ဒေ၊ သမုဒ္ဒရာ၌။ ဥဒကံ၊ ရေကို။
မိနေယထာ၊ နှိုင်းယှဉ်သကဲ့သို့။ ဝေံ၊ ထိုအတူ။ မာနုသကာ၊ လူ၌ဖြစ်ကုန်
သော။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ဒိဗ္ဗကာမာနံ၊ နတ်၌ဖြစ်ကုန်သော
ကာမဂုဏ်တို့၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၄၄၈။ ကာဠ၊ ကာဠဟတ်။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ အဟံ၊
ငါသည်။ ရသုတ္တမံ၊ အရသာ တကာတို့ထက်မြတ်သော အရသာရှိသော။
ဘက္ခံ၊ အစာကို။ ဘုတ္တာ၊ စားဦး၍။ မာနုသံမံသံ၊ လူသားကို။ အလဒ္ဓါ၊

မရခြင်းကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဟိဿာမိ မညေ၊ စွန့်
ရအံ့ယောင်တကား။

[ဤဂါထာတို့၌ အကျဉ်းအားဖြင့် ပြဆောင်အပ်သော သုဇာတ
သုကြွယ်၏ပတ္တကို အဋ္ဌကထာ၌ အကျယ် ဤသို့ပြဆောင်အပ်၏။]

နတ်သမီးကိုမက်၍ သေရသူ

အောက်၌ဆိုအပ်ပြီးသော သုဇာတမည်သော သုကြွယ်သည် ရသေ့
ငါးရာတို့ ဇမ္ဗူ သပြေသီးကို စားသောအခါ၌ မလာသည်ကိုသိ၍ “အရှင်
ကောင်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် မကြွလာကုန်သနည်း၊ အကယ်၍ တစ်စုံ
တစ်ခုသောအရပ်သို့ ကြွတော်မူကုန်အံ့၊ အကြောင်းကိုသိအံ့။ အကယ်၍
တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်သို့ ကြွတော်မမူကုန်အံ့၊ ထိုသို့ တစ်ပါးသော အရပ်
သို့ ကြွတော်မမူကုန်သည် ရှိသော် ထိုအရှင်မြတ်တို့၏ အထံ၌ တရား
တော်ကို နာအံ့” ဟု ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရသေ့ အပေါင်းကို ရှိခိုး၍ ဂိုဏ်း
ဆရာဖြစ်သော ရှင်ရသေ့ ကြီးအထံ၌ တရားနာလျက် နေစဉ်လျှင် နေသည်
ဝင်၏။ ထိုရသေ့ တို့သည် လှူတံလှိုက်ကုန်သော်လည်း “ယခု ဤကျောင်း
၌သာလျှင်နေအံ့” ဟုဆို၍ ရသေ့ အပေါင်းကို ရှိခိုးလျက် ကျောင်းတွင်းသို့
ဝင်၍အိပ်၏။ ညဉ့်အဖို့၌ သိကြားနတ်မင်းသည် နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံ
လျက် မိမိ အလုပ်အကျွေးတို့နှင့်တကွ ရသေ့ အပေါင်းကို ရှိခိုးအံ့သောငှာ
လာလိတ်၏။ အလုံးစုံသော ကျောင်းအရံသည် တစ်ပြိုင်နက်သာလျှင်
လင်း၏။ သုဇာတာ သုကြွယ်သည် “ဤအလင်းကား အဘယ်နည်း” ဟု
ထ၍ ကျောင်းအပေါက်ဖြင့် ကြည့်လတ်သော် ရသေ့ အပေါင်းကို ရှိခိုးအံ့
သောငှာ လာလတ်သော နတ်သမီးအပေါင်း ခြံရံအပ်သော သိကြားနတ်
မင်းကိုမြင်၍ နတ်သမီးတို့ကို မြင်သည်နှင့်တကွလျှင် ရာဂဖြင့် တပ်စွန်း
သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏။ သိကြားနတ်မင်းသည် ထိုကျောင်း၌နေ၍
သာယာစွာသော တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် မိမိနေရာ တာဝတိံသာနတ်
ရွာသို့လျှင် သွားလေ၏။

သုဇာတာ သုကြွယ်သည်လည်း မိုးသောက်သောနေ့၌ ရသေ့
အပေါင်းကို ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရားတို့...ညဉ့်အဖို့၌ အရှင်ဘုရားတို့ကို ရှိခိုး
အံ့သောငှာ လာသောထိုသူသည် အဘယ်မည်သော သူနည်း” ဟု မေး
လျှောက်၏။ “ဒါယကာ...သိကြားမင်းတည်း” ဟု ပြောဆို၍ “ထို

သိကြားနတ်မင်းကို ခြံရံလျက်နေကုန်သော ထိုမိန်းမတို့ကား အဘယ်မည်သော သူတို့နည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “ဒါယကာ... ဤမိန်းမတို့ကား နတ်သမီးတည်း” ဟု ပြောဆိုသဖြင့် ထိုသူကြွယ်သည် ရသေ့အပေါင်းကို ရှိခိုး၍ အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် အိမ်သို့ရောက်သောအခါမှစ၍ “ငါ့အား နတ်သမီးကို ပေးကုန်လော့၊ ငါ့အား နတ်သမီးကို ပေးကုန်လော့” ဟု မြည်တမ်း၏။ ဆွေမျိုးတို့သည် ခြံရံကုန်၍ “ဖုတ်ဝင်လေသလော” ဟု လက်ဖျစ်တီးကုန်၏။ ထိုသူကြွယ်သည် “ငါ့ကိုဖုတ်မဝင်၊ ငါသည် ဤ နတ်သမီးကို မပြောဆို၊ တာဝတိံသာ နတ်သမီးကိုသာလျှင် ငါပြောဆို၏” ဟုဆို၍ “ဤသူကား နတ်သမီးတည်း” ဟု နတ်သမီးကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်၍ ဆောင်ယူပြုအပ်သော မိမိမယားကို လည်းကောင်း၊ ပြည့်တန်ဆာမကို လည်းကောင်း ကြည့်၍ “ဤသူကား နတ်သမီးမဟုတ်၊ ဤသူသည် ဘီလူးမတည်း၊ ငါ့အား နတ်သမီးကို ပေးကုန်လော့” ဟု မြည်တမ်းလျက် အစာကင်းသည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

“အချင်း ကာဠုဟတ်... အကြင်သူသည် သမန်းမြက်ဖျားဖြင့် ရေကိုယူ၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေသည် ဤမျှသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု မဟာသမုဒ္ဒရာရေနှင့်တကွ နှိုင်းယှဉ်ရာ၏။ ထိုသူသည် သက်သက်သာလျှင် နှိုင်းယှဉ်ရာ၏။ သမန်းမြက်ဖြင့် ယူအပ်သော ရေသည်ကား အလွန်နည်းသည်သာလျှင် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ထိုအတူ ၎င်းလျှင် လူ၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့သည် နတ်၌ ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်တို့၏ အထံ၌ သမန်းမြက်ဖျားဖြင့် ယူအပ်သော ရေကဲ့သို့လျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသုဇာတာ သူကြွယ်သည် တစ်ပါးသောမိန်းမကို မကြည့်မူ၍ နတ်သမီးကိုသာလျှင် တောင့်တလျက် သေလေ၏။ ထိုသူကြွယ်သည် နတ်၌ဖြစ်သော ကာမဂုဏ်ကိုမရ၍ မိမိအသက်ကို စွန့်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ငါသည်လည်း မြတ်သော အရသာဖြစ်သော လူသားကို မရသည်ရှိသော် ငါ၏အသက်ကို စွန့်ရအံ့ဟုဆို၏။ (ဤသို့ အဋ္ဌကထာ၌ ပြဆောင်အပ်၏။)

ဇာတ်တူသားစား ရွှေဟင်္သာများ

ဤသို့ ဗြဟ္မဒတ်မင်း ပြဆောင်အပ်သော ပုံသက်သေ စကားကို ကြား၍ စစ်သူကြီး ကာဠုဟတ်သည် “ဤမင်းကား အလွန်လျှင် အရသာ၌ မက်မော၏။ ထိုမင်းကို သိစေအံ့” ဟုကြံ၍ မိမိနှင့် ဇာတ်တူဖြစ်သော #90(၅၅၀-ပဥမ)

သူ၏အသားကိုစား၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားတတ်ကုန်သော ရွှေဟင်္သာတို့ စင်လျက်လည်း ပျက်စီးကုန်သေး၏ဟု ထိုအကြောင်းကို မိမိအရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ပြလိုရကား -

၄၄၉။ ယထာပိ တေ ဓတရဋ္ဌာ၊ ဟံသာ ဝေဟာယ သင်္ဂမာ။
အဘုတ္တံ ပရိဘောဂေန၊ သဗ္ဗေ အပ္ပတ္တတံ ဂတာ။

၄၅၀။ ဝေမေဝ တုဝံ ရာဇ၊ ဒွိပဒိန္န သုဏောဟိ မေ။
အဘက္ခံ ရာဇ ဘက္ခေသိ၊ တသ္မာ ပဗ္ဗာဇယန္တိ တံ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့၏အပေါင်းကို ဆို၏။

၄၄၉။ ဒွိပဒိန္န၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော လူတို့က အစိုးရတော်မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာတော်မူလော့။ ဓတရဋ္ဌာ၊ ဓတရဋ္ဌမျိုး ဖြစ်ကုန်သော။ ဝေဟာယသင်္ဂမာ၊ ကောင်းကင်သို့ပျံသွားလေ့ရှိကုန်သော။ ယေဟံသာ၊ အကြင်ဟင်္သာတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တေဟံသာ၊ ထိုရွှေဟင်္သာတို့သည်။ အဘုတ္တံပရိဘောဂေန၊ မစားအပ်သော အစာကို စားသောကြောင့်။ အပ္ပတ္တတံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂတာယထာပိ၊ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့တည်း။

၄၅၀။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ အဘက္ခံ၊ မစားအပ်သော အစာကို။ ဘက္ခေသိ၊ စားတော်မူဘိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ အရှင်မင်းမြတ်ကို။ ရဋ္ဌာ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှ။ ပဗ္ဗာဇယန္တိ၊ နှင်းထုတ်ကုန်လတ္တံ့။

[ဤဥပမာ ပုံသက်သေ၌ အကျဉ်းမျှ ပြဆောင်အပ်သော ဇာတ်တူ ဖြစ်သော အသားကိုစားသောကြောင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ရွှေဟင်္သာမင်းတို့၏ ဝတ္ထုကို အဋ္ဌကထာ၌ အကျယ်ပြုဆောင်အပ်၏။]

လွန်လေပြီးသောအခါ စိတ္တကုဋ်တောင်ဝယ် ရတနာရွှေဂူ၌ ကိုးသောင်းကုန်သော ရွှေဟင်္သာတို့သည် နေကုန်၏။ ထိုရွှေဟင်္သာတို့သည် မိုးလေးလပတ်လုံး အပသို့ မထွက်ကုန်။ အကယ်၍ ထွက်ကုန်ငြားအံ့၊ ရေ

ပြည့်သော အတောင်တို့ဖြင့် နှံ့ပျံသွားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌သာလျှင် ကျကုန်၏။ ထို့ကြောင့် အပသ္မိမထက်ကုန်။ မိုးကာလ နီးလတ်သော် ဇာတဿရအိုင်မှ အလိုလိုသာလျှင်ဖြစ်သော သလေးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ ရွှေဂူကို ပြည့်စေပြီးလျှင် သလေးကို စားကုန် လျက် နေကုန်၏။ ထိုရွှေဟင်္သာတို့၏ ရွှေဂူ တံခါး၌ တစ်ခုသော ရထား လှည်းဘီး ပမာဏရှိသော ဥဏ္ဏနာဘိ အမည်ရှိသောပင်ကူသည် တစ်လ တစ်လ၌ တစ်ခုတစ်ခုသော အမြွေးကိုဖွဲ့၏။ ထိုပင်ကူ၏ တစ်ခုတစ်ခု သော အမြွေးချည်သည် နွားချည်ကြိုးပမာဏ ရှိ၏။ ဟင်္သာတို့သည် ထိုပင်ကူ မြွေး ကွန်ရက်ကို ဖောက်လတ္တံ့ ဟု တစ်ခုသော ဟင်္သာပျိုအား နှစ်စုံသော အစာတို့ကို ပေးကုန်၏။ ထိုဟင်္သာပျိုသည် မိုးစဲလတ်သော် အလုံးစုံသော ဟင်္သာတို့ရှေ့က သွား၍ ထိုပင်ကူမြွေး ကွန်ရက်ကို ဖောက်၏။ ကြွင်းကုန် သော ဟင်္သာတို့သည် ထိုခရီးဖြင့် သွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ကာလ၌ ငါးလပတ်လုံး မိုးရွာ၏။ ဟင်္သာ တို့သည် အစာကုန်လတ်သော် “အသို့လျှင် ပြုပါရအံ့နည်း” ဟု တိုင်ပင်၍ “ငါတို့သည် အသက်ရှင်ကုန်သည်ရှိသော် အဥတို့ကို ရကုန်လတ္တံ့” ဟု ရှေးဦးစွာ အဥတို့ကို စားကုန်၏။ ထို့နောင်မှ ဟင်္သာငယ်တို့ကို စားကုန် ၏။ ထို့နောင်မှ အိုသောဟင်္သာတို့ကို စားကုန်၍ ငါးလလွန်သဖြင့် မိုးစဲ လတ်သော် ပင်ကူသည် ငါးခုသော အမြွေးကွန်ရက်တို့ကို ဖွဲ့၏။ ဟင်္သာ တို့သည် မိမိနှင့် ဇာတ်တူတို့၏ အသားကို စားကုန်သောကြောင့် နည်း သောအား ရှိသည်ဖြစ်ကုန်၏။ နှစ်ဆတက်သော အစုအစာကိုရသော ဟင်္သာပျိုသည် ပင်ကူမြွေး ကွန်ရက်တို့ကို ဖြတ်သဖြင့် လေးထပ်သော ကွန်ရက်တို့ကို ဖောက်၏။ ငါးခုမြောက်သော ကွန်ရက်ကိုဖောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ထိုငါးခုမြောက်သော ကွန်ရက်၌သာလျှင် ငြိလေ၏။ ထိုအခါ ပင်ကူသည် ထိုဟင်္သာပျို၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ သွေးကိုသောက်၏။ တစ်ပါးကုန်သော ဟင်္သာတို့သည်လည်း လာလတ်ကုန်၍ ကွန်ရက်ကို ဖောက်ကုန်၏။ ထိုဟင်္သာတို့သည်လည်း ထိုကွန်ရက်၌သာလျှင် ငြိကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ပင်ကူသည် အလုံးစုံကုန်သော ဟင်္သာတို့၏ သွေးကိုသောက်၏။ ထိုအခါ ဓတရဋ္ဌဟင်္သာပျိုးသည် ပြတ်၏။

ထိုဟင်္သာတို့သည် မစားအပ်သော မိမိတို့နှင့် ဇာတ်တူတို့၏ အသား ကို စားကုန်သကဲ့သို့ ထိုအတူ အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း မစားအပ်သော

လူသားကို စားတော်မူတိ၏။ တိုင်းပြည်အလုံးသည် ဘေးသို့ရောက်၏။
 “အရှင်မင်းမြတ်...အရှင်မင်းမြတ်သည် လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်
 တော်မူလော့။ အကြဉ်ကြောင့် မစားအပ်သော မိမိနှင့် ဇာတ်တူဖြစ်သော
 လူသားကို စားတော်မူတိ၏။ ထို့ကြောင့် ဤပြည်သူတို့သည် အရှင်မင်း
 မြတ်ကို တိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်ကုန်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ (ဤသို့ ပြဆောင်
 အပ်၏။)

တိုင်းပြည်မှ နှင်လိုက်ပြီ

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တစ်ပါးသော ပုံဥပမာကိုလည်း ဆိုလိုသည်
 ဖြစ်၏။ ပြည်သူတို့သည်ကား ထလတ်ကုန်၍ “အရှင်စစ်သူကြီး...အသို့
 ပြုကုန်သနည်း၊ လူသားစား ခိုးသူကိုယူ၍ အသို့ကျင့်လတ္တံ့နည်း၊ အကယ်
 ၍ လူသားစားခြင်းကို မကြဉ်ရှောင်အံ့၊ ထိုမင်း ကိုတိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်
 တော်မူလော့” ဟု ဆိုကုန်၍ ထိုမင်းအား စကားဆိုစိမ့်သောငှာ မပေး
 ကုန်။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် များစွာကုန်သော လူတို့၏စကားကို ကြား၍
 ကြောက်ရကား တစ်ဖန်ဆိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ တစ်ဖန်လည်း ထိုဗြဟ္မဒတ်
 မင်းကို စစ်သူကြီးကဠာဟတ်သည် “အရှင်မင်းမြတ်...အသို့နည်း၊ လူသား
 ကိုကြဉ်ရှောင်အံ့သောငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့လော့၊ သို့မဟုတ် မတတ်နိုင်
 လတ္တံ့လော့” ဟု မေးပြန်၍ “မတတ်နိုင်” ဟု ဆိုလတ်သော် “အလုံးစုံ
 ကုန်သော ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ကို လည်းကောင်း၊ သားတော် သမီးတော်
 တို့ကို လည်းကောင်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်သည်တို့ကို
 ရှုတော်မူလော့” ဟု ဆို၍ “အရှင်မင်းမြတ်...ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော
 ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ မှူးတော်မတ်တော် အပေါင်းတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ မင်းစည်းစိမ်အသရေကို လည်းကောင်း၊ ရှုတော်မူလော့။
 မပျက်ပါစေလင့်၊ လူသားကို စားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်တော်မူပါ” ဟုတင်
 လျှောက်၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “ငါသည် ဤစည်းစိမ်ကို လူသား
 ထက် မချစ်အပ်ကုန်” ဟု ဆို၍ “အရှင်မင်းမြတ်...ထိုသို့တပြားကား ဤမြို့မှ
 လည်းကောင်း၊ ဤတိုင်းပြည်မှ လည်းကောင်း ထွက်တော်မူကုန်လော့”
 ဟု တင်လျှောက်လတ်သော် “အချင်း ကဠာဟတ်...ငါသည် မင်းအဖြစ်
 ကို အလိုမရှိပြီ၊ မြို့မှထွက်သွားတော့အံ့၊ စင်စစ်သော်ကား တစ်ခုသော
 သန်လျက်ကို လည်းကောင်း၊ ရသကကို လည်းကောင်း၊ လူသားချက်ရန်
 အိုးကိုလည်းကောင်း ငါ့အားပေးပါလော့” ဟုဆို၏။ ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မဒတ်

မင်းအား သန်လျက်ကို လည်းကောင်း၊ လူသားချက်သော အိုးကိုလည်းကောင်း၊ လူသားထည့်သော တောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရသကကိုလည်းကောင်း ပေးပြီးလျှင် တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်သောအမှုကို ပြုကုန်၏။

မရ ရသက ချိုင်

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် သန်လျက်ကို လည်းကောင်း၊ ရသကကို လည်းကောင်း ယူ၍ မြို့နန်းမှ ထွက်သွားပြီးလျှင် တောသို့ဝင်၍ တစ်ခုသော ပင်ညောင်ပင်ရင်း၌ နေရာအရပ်ကို ပြုသဖြင့် ထိုပင်ညောင်ပင်ရင်း၌ နေလျက် တောအုပ်ခရီး၌ရပ်၍ လူတို့ကိုသတ်ပြီးလျှင် ဆောင်ယူ၍ စားတော်ချက် ရသကအား ပေး၏။ ရသကသည်လည်း လူသားကိုချက်၍ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ဆက်ရ၏။ ဤသို့လျှင် နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ လူကိုဖမ်းသောအခါ၌ကား ငါသည် လူကိုခိုးစားသတ်ဖြတ်တတ်သော ပေါရိသာဒတည်းဟု မိမိအမည်ကို ကြား၍ ထိုပေါရိသာဒသည် ထွက်လတ်သော် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် မိမိကိုယ် အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော သူတို့သည် မြေ၌လည်း ကုန်၏။ ထိုလူတို့တွင် အကြင်သူကို အလိုရှိ၏။ ထိုသူကို ခြေမိုးမြှော် ဦးခေါင်းစောက်ထိုးထား၍ ပုတ်ခတ်သတ်ပြီးလျှင် ရသကအားပေး၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် တစ်နေ့သောအခါ တော၌တစ်စုံတစ်ခုသော လူသားကိုမရ၍ လာလိတ်သည်ရှိသော် “ခုံလောက်၌ အိုးကို တည်လော့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...အမဲသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု ဆိုလတ်သော် “ငါသည် အမဲကို ရလတ္တံ့” ဟုဆို၏။ ထိုရသကသည် “ယခုအခါ ငါ၏အသက်သည် မရှိပြီ” ဟု တုန်လှုပ်လျက် ခုံလောက်၌ မီးညှိ၍ အိုးကိုတည်၏။ ထိုအခါ ပေါရိသာဒသည် ထိုရသကကို သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်ပြီးလျှင် အသားကိုချက်၍ စား၏။ ထိုအခါမှစ၍ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်သာလျှင် ချက်၍စား၏။ ပေါရိသာဒသည် ခရီးသွားကုန်သော သူတို့ကိုသတ်၍စား၏ဟု ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ ထင်ရှား၏။

ပေါရိသာဒ ရှားငုတ်စူးပြီ

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ပြည့်စုံသော ဥစ္စာစည်းစိမ် ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုလျက် အရှေ့အစွန်း

မှသည် အနောက်အစွန်းသို့ သွား၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကြံ၏။ “ပေါရိသာဒ အမည်ရှိသော ခိုးသူသည် ခရီး၌ လူတို့ကိုသတ်သတ်၊ ဥစ္စာကို ပေး၍ ထိုတောအုပ်ကို လွန်အံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုပုဏ္ဏားသည် တောအုပ်၌နေကုန်သော သူတို့ကိုဆို၏။ “သင်တို့သည် ငါ့ကိုတောအုပ်ကို လွန်စေကုန်လော့” ဟု ဆို၍ အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေးပြီးလျှင် ထိုသူတို့ နှင့်တကွ ခရီးသို့သွား၏။ သွားသော်လည်း ထိုပုဏ္ဏားသည် အလုံးစုံသော လှည်းကို ရှေ့ကသွားစေသဖြင့် ရေချိုး၍ နံ့သာလိမ်းပြီးသော် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဖြူသောနွားကသော ညင်သာသောလှည်း၌ စီးလျက် ထိုတောအုပ်ကိုစောင့်သော သူတို့ဖြင့်ခြံရံလျက် မိမိသည် အလုံးစုံသောလူတို့၏ နောက်မှသွား၏။ ထိုခဏ၌ ပေါရိသာဒသည် သစ်ပင်သို့တက်၍ လူကိုစုံစမ်း ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် လာလတ်သော ထိုပုဏ္ဏားကို မြင်၍ “ဤပုဏ္ဏားမှကြွင်းသောသူတို့၌ စားဖွယ်သည်အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း” ဟု အလုံးစုံသော သူတို့၌ကင်းသော ဆန္ဒရှိသည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားကို မြင်သောအခါမှ စ၍ စားလိုသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ယိုစီးသော တံတွေးရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် မိမိအထံသို့ ထိုပုဏ္ဏား ရောက်လတ်သော် သစ်ပင်မှ ဆင်းသက်၍ “ဟယ် အချင်းတို့... ငါသည် ပေါရိသာဒတည်း” ဟု မိမိအမည်ကို သုံးကြိမ်ကြား၍ သန်လျက်ကို ပတ်ပတ် လှည့်လျက် သဲဖြင့် ထိုသူတို့၏ မျက်စိတို့ကို ပြည့်စေသကဲ့သို့ ပြေးလာ၏။

တစ်ယောက်သောသူသည်မျှလည်း တည်တံ့ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော မည်သည်မရှိ။ အလုံးစုံသော သူတို့သည် ရင်ဖြင့် မြေ၌ ဝပ်ကုန်၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ညင်သာသောလှည်း၌ စီးသော ပုဏ္ဏားကို ခြေ၌ကိုင်၍ ကျောက်ကုန်း၌ ဦးခေါင်း စောက်ထိုးတွဲလျားဆွဲလျက် ဦးခေါင်းကို ဖမ္ပက်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်လျက် ချီယူ၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် ထ၍ “အိုအချင်းတို့... ငါတို့သည် ပုဏ္ဏားလက်မှ အသပြာတစ်ထောင်ကို ယူကုန်၏။ ငါတို့အား ယောက်ျားတို့သည် ပြုအပ်သော ကိစ္စသည် အသို့နည်း၊ တတ်နိုင်မှုလည်း ဖြစ်စေ၊ မတတ်နိုင်မှုလည်း ဖြစ်စေ အတန်ငယ် လိုက်ကုန်အံ့” ဟု လူတို့သည် ထိုပေါရိသာဒသို့ လိုက်ကုန်၏။ ပေါရိသာဒသည်လည်း ပြန်ကြည့်လတ်သော် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို မမြင်၍ ဖြည်းဖြည်းသွား၏။ ထိုခဏ၌ အားနှင့် ပြည့်စုံသော တစ်ယောက်သော ရဲရင့်သောသူသည် လျင်မြန်စွာလိုက်၍ ပေါရိသာဒကို မီလေ၏။ ပေါရိသာဒ

သည် ထိုရဲရင့်သောသူကို မြင်၍ တစ်ခုသော စောင်ရန်းကို ခုန်လတ်သော် ရှားငုတ်ကို နင်းမိ၏။ ရှားငုတ်သည် ဖဝါးမှစူး၍ ခြေဖမိုးသို့ ထွက်၏။ သွေးယိုစီးလျက် ခုန်သည်ဖြစ်၍ သွား၏။ ထိုအခါ ရဲရင့်သော သူသည် ထိုပေါရိသာဒကိုမြင်၍ “အချင်းတို့...ငါသည် ဤပေါရိသာဒကို ထိုးပစ် အပ်ပြီ။ သက်သက်သော်ကား သင်တို့သည် နောက်မှ လာလှည့်ကုန်၊ ထိုပေါရိသာဒကို ဖမ်းကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုလူတို့သည် အားနည်းသော အဖြစ်ကို သိကုန်၍ ပေါရိသာဒသို့ လိုက်ကုန်၏။

ပညောင်ပင်စောင့်နတ်ကို တောင်းပန်

ပေါရိသာဒသည် ထိုလူတို့ လိုက်သောအဖြစ်ကို သိလျှင် ပုဏ္ဏားကို လွှတ်၍ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာခြင်းကို ပြု၏။ အစားသော သူတို့သည် ပုဏ္ဏားကို ရသောအခါမှစ၍ “ငါတို့အား ခိုးသူဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း” ဟု ထိုအရပ်မှလျှင် ပြန်ကုန်၏။ ပေါရိသာဒသည်လည်း မိမိနေရာ ပညောင်ပင် ရင်းသို့ သွားပြီးလျှင် ပညောင်ပင်မြစ် ပါးပျဉ်းကြားသို့ ဝင်၍ အိုပ်လျက် “အရှင် ပညောင်ပင်စောင့်နတ်...အကယ်၍ ခုနစ်ရက် အတွင်း၌ လျှင် ငါ၏အနာကို ချမ်းသာအောင် ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ တစ်ရာ့တစ်ယောက်သော မင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် အရှင်နတ်မင်း၏ ပင်စည်ကိုဆေးအံ့။ အအူတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ငါးပါးသော အရသာရှိသော အမဲသားဖြင့် ပူဇော်သော အမှုကို ငါ ပြုအံ့” ဟု တောင်းပန်ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုပေါရိသာဒအား ထမင်းအဖျော် အမဲသားကို မရသဖြင့် ကိုယ်သည် ခြောက်ကပ်၍ ခုနစ်ရက် အတွင်း၌သာလျှင် အနာသည် ချမ်းသာ၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ပညောင်ပင်စောင့်နတ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ထိုအနာ ချမ်းသာသော အဖြစ်ကို မှတ်၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လူသားကိုစား၍ အားကိုယူ၍ ကြံ၏။ “ငါ့အား ဤနတ်သည် များစွာ ကျေးဇူးကို ပြုပေ၏။ ထိုနတ်အား တောင်းပန်ခြင်းကို လွတ်စေအံ့” ဟု ကြံ၍ ထိုပေါရိသာဒသည် သန်လျက်ကို ယူကာ ပညောင်ပင်ရင်းမှ ထွက်၍ “တစ်ရာ့တစ်ယောက်သော မင်းတို့ကို ဆောင်ယူချေအံ့” ဟု သွား၏။

ပဒလက္ခဏ မန္တန်

ထိုအခါ ပေါရိသာဒကို ရှေးဘဝ၌ ဘီလူးဖြစ်သောအခါ အတူတကွ လူသားစားဖက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဘီလူးသည်

သွားသည်ကို မြင်၍ “ဤသူသည် ရှေးဘဝ၌ ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းတည်း” ဟု သိ၍ “အဆွေ....ငါ့ကို သိ၏လော” ဟု မေး၏။ “ငါ မသိပါ” ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုအခါ ပေါရိသာဒအား ဘီလူးသည် ရှေးဘဝ၌ ဖြစ်ဖူးသော အကြောင်းကို ပြောဆို၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် သိ၍ စကားပြောဟောခြင်းကို ပြု၏။ “အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးလတ်သော် ဖြစ်ရာအရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်သော အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယခုအခါ၌ နေသောအရပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှားငှုတ်စူးမိသော အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ နတ်အား တောင်းပန်ခြင်းမှ လွတ်စိမ့်သောငှာ သွားသော အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အလုံးစုံကို ပြောဆို၍ “အဆွေ....သင်သည်လည်း ငါ၏ ဤအမှုကို ထုတ်ဆောင်သင့်ပါ၏။ အဆွေ....ငါတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “အဆွေ....ငါသည် မလိုက်အံ့၊ စင်စစ်သော်ကား ငါ့အား တစ်ခုသော အမှုသည် ရှိ၏။ ငါသည်လျှင် အဖိုးများစွာထိုက်သော ပဒလက္ခဏ မည်သော တစ်ခုသော မန္တရားကို တတ်၏။ ထိုမန္တရားသည် ခွန်အားကို လည်းကောင်း၊ လျှင်မြန်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကိုလည်းကောင်း၊ အသံကိုလည်းကောင်း ပြုနိုင်၏။ ထိုမန္တရားကို ယူလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၏။ ဘီလူးသည်လည်း ထိုပေါရိသာဒအား ပဒလက္ခဏ မန္တရားကို ပေး၍ သွားလေ၏။

မင်းတို့ကို ဖမ်းခြင်း

ပေါရိသာဒသည် မန္တရားကိုသင်၍ ထိုအခါမှစ၍ လေကဲ့သို့ လျှင်မြန်၏။ ရဲရင့်၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ခုနစ်ရက်အတွင်း၌သာလျှင် တစ်ရာတစ်ပါးသော မင်းတို့ကို ဥယျာဉ်အစရှိသည်တို့သို့ သွားသည်တို့ကိုမြင်လျှင် လေကဲ့သို့သော လျှင်မြန်ခြင်း အဟုန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက် “ဟယ်အချင်းတို့....ငါကား ပေါရိသာဒတည်း” ဟု အမည်ကိုကြား၍ ဟစ်ကြွေးကြော်ငြာလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်သို့ ရောက်သည်ကိုပြု၍ ခြေတို့ကို ကိုင်လျက် ဦးခေါင်းစောက်ထိုးထား၍ ဖနှောင့်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုပုတ်ခတ်လျက် လေကဲ့သို့သော လျှင်မြန်ဖြင့် ဆောင်ယူ၍ လက်ဝါးပြင်တို့၌ အပေါက်ဖောက်ပြီးလျှင် ကြိုးဖြင့်သိပြီး ခြေဖျားတို့ဖြင့် မြေကို ထိစေကုန်လျက် ပညောင်ပင်၌ ဆွဲ၏။

ထိုအလုံးစုံသော မင်းတို့သည် လေခတ်သည်ရှိသော် ညှိုးသော လိပ်သရွေ့ပန်းကုံးကဲ့သို့ တပြောင်းပြန်ပြန် လည်ကုန်လျက် တွဲရရွဲဆွဲကုန် ၏။ သုတသောမ မင်းသည်ကား ငါ၏ ဆရာစောင်ပေတည်း။ အကယ်၍ ထိုသုတသောမ မင်းကို ဖမ်းယူသည်ဖြစ်အံ့၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း သည် အချည်းနှီးဖြစ်လတ္တံ့” ဟု နှလုံးသွင်း၍ သုတသောမမင်းကို မဆောင် ယူ။ ထိုပေါရိသာဒသည် “နတ်အား ပူဇော်သောအမှုကို ပြုအံ့” ဟု မီးညှိ၍ တံစို့ကို ချန်လျက်နေ၏။

သုတသောမ မင်းကို ဖမ်းစေခြင်း

ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် ထိုအမှုအရာကိုမြင်၍ “ဤပေါရိသာဒ သည် ငါ့အား ပူဇော်သောအမှုကို ပြုလတ္တံ့သတတ်၊ ငါသည် ထိုပေါရိ သာဒအနာကို တစ်စုံတစ်ခုမျှ ချမ်းသာသည်ကို ပြုအပ်သည်မရှိ၊ ယခုအခါ ဤမင်းတို့အား ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းကို ပြုလတ္တံ့၊ အသို့လျှင် ပြုပါ ရအံ့နည်း” ဟုကြံ၍ “ငါသည် ပေါရိသာဒကို မြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင် လတ္တံ့” ဟု စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့အထံသို့သွားပြီး ထိုအကြောင်းကို ပြောဆို၍ ထိုပေါရိသာဒကို မြစ်ပါကုန်လော့ဟု ဆို၏။

ထိုစတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည်လည်း “ငါ တို့သည် ပေါရိသာဒအမှုကို မြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်” ဟု ဆိုကုန်လတ် သော် “အဘယ်သူသည် တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု မေး၍ “သိကြားနတ် မင်းသည် တတ်နိုင်လတ္တံ့” ဟု ဆိုကုန်၍ ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားနတ် မင်းအထံသို့ကပ်၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုသဖြင့် “ထိုပေါရိသာဒကို မြစ်တော်မူပါကုန်လော့” ဟုဆို၍ ထိုသိကြားနတ်မင်းသည်လည်း “ငါ သည် ထိုပေါရိသာဒကို မြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ တတ်နိုင်သောသူကိုမူကား ငါကြားအံ့” ဟုဆို၍ “တတ်နိုင်သောသူသည် အဘယ်သူနည်း” ဟု မေး လျှောက်သော် “နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ တစ်ပါးသော တူသောသူ မရှိသော ကုရုတိုင်း ဣန္ဒြိယနဂါရ်မြို့၌ ကောရဗျမင်း၏ သားတော်ဖြစ် သော သုတသောမ အမည်ရှိသော မင်းမြတ်သည် ထိုပေါရိသာဒကို အဆိပ် မရှိသည်ကိုပြု၍ ဆုံးမလတ္တံ့၊ မင်းတို့၏အသက်ကိုလည်း ပေးလတ္တံ့၊ ပေါရိသာဒကိုလည်း လူသားစားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်စေလတ္တံ့၊ ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းအလုံး၌ အမြိုက်ကဲ့သို့ တရားရေအေးဖြင့် သွန်းလတ္တံ့။” အကယ်၍ F91(၅၅၀-၆၉၆)

မင်းတို့၏ အသက်ကို ပေးလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ သုတသောမမင်းကို ဆောင်၍ ပူဇော်သောအမှုကို ပြုခြင်းငှာ သင့်၏ဟု ပြောဆိုလေလော့”ဟု မိန့်တော် မူလိုက်၏။

ထိုပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် ကောင်းပြီဟု ပန်ခံ၍ လျင်မြန်စွာ လာလတ်ပြီးလျှင် ရဟန်းအသွင်ဖြင့် ထိုပေါရိသာဒ၏ မနီးမဝေးသို့ သွား ၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ခြေသံဖြင့် “တစ်စုံတစ်ယောက်သော မင်းသည် ထွက်ပြေးသည် ဖြစ်လိတ္တံ့”ဟု ကြည့်လတ်သော် ထိုပညောင်ပင်စောင့် နတ်ကိုမြင်၍ “ရဟန်းတို့မည်သည်ကား မင်းလျှင်ပင်ဘည်း၊ ဤရဟန်းကို ဖမ်း၍ မင်းတစ်ရာတစ်ပါး ပြည့်စေပြီးလျှင် နတ်အား ပူဇော်သောအမှု ကို ပြုအံ့”ဟု ထ၍ သန်လျက်ကို လက်စွဲလျက်လိုက်၏။ သုံးယူဇနာ တိုင်တိုင် လိုက်သော်လည်း ထိုရဟန်းကို မှီခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ကိုယ်မှ ချွေးတို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ကြံ၏။ “ငါသည် ချွေး ကာလ၌ကား ပြေးသွားသောဆင်ကို လည်းကောင်း၊ မြင်းကို လည်း ကောင်း၊ ရထားကိုလည်းကောင်း လိုက်၍ဖမ်းနိုင်၏၊ ယခုမူကား မိမိ၏ ပကတိအားဖြင့်သွားသော ဤရဟန်းကို အားထုတ်ကုန်သဖြင့် ပြေးသွား ၍ လိုက်ပါသော်လည်း ငါသည် ဖမ်းယူခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ ဤအကြောင်း ကား အသို့နည်း”ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုပေါရိသာဒသည် ရဟန်းမည် သည်ကား စကားကို လိုက်နာတတ်ကုန်၏။ ရပ်လော့ဟုဆို၍ ရပ်သော ရဟန်းကို ဖမ်းယူအံ့ဟုကြံ၍ “ရှင်ရဟန်း....ရပ်လော့”ဟု ဆို၏။ “ငါ သည်ကားရပ်၏၊ သင်မူကား ပြေးသွားအံ့သောငှာ လုံ့လပြု၏” ထိုအခါ ရဟန်းကို “အိုရဟန်း....ရဟန်းတို့ မည်သည်ကား အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်မမှန်သောစကားကို မပြောဆိုကုန်၊ သင် သည်ကား မုသားဆိုခြင်းကို ပြုဘိ၏”ဟုဆို၍ ထိုရဟန်းကို သိစေလို ရကား—

၄၅၁။ တိဋ္ဌာဟိတိ မယာဝုတ္တော၊ သော တံ ဂစ္ဆသိ ပမုခေါ။
အဋ္ဌိတော တံ ဌိတောမ္ပိတိ၊ လပသိ ဗြဟ္မစာရိနိ။
ဣဒံ တေ သမဏံ ယုတ္တံ၊ အသိဉ္စ မေ မညသိ ကကံပတ္တံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅၁။ သမဏ၊ ရှင်ရဟန်း။ တိဋ္ဌာဟံ၊ ရပ်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။
မယာ၊ ငါသည်။ စုတ္တော၊ ဆိုအပ်သော။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ပဗ္ဗု-
ခေါ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ရှေးရှု။ ဂစ္ဆသိ၊ ပြေးသွားတိ၏။ ဗြဟ္မစာရိနိ၊
မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသော။ သမဏ၊ ရှင်ရဟန်း။ အဋ္ဌိတော၊
မရပ်ဘဲလျက်။ ဌိတော၊ ရပ်သည်။ အမှိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တေ၊
သင်ရဟန်းသည်။ အယုတ္တံ၊ မသင့်သော။ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ လပသိ၊
ပြောဆို၏။ မေ၊ ငါ၏။ အသိဉ္စ၊ သန်လျက်ကိုလည်း။ ကကံပတ္တံ၊ သိန်း
တောင်ကဲ့သို့။ မညသိ၊ သင် အောက်မေ့သလော။

ထို့နောင်မှ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် ထို ပေါရိသာဒအား
အကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၄၅၂။ ဌိတော ဟမသ္မိ သဒ္ဓမ္မေသု ရာဇ၊
န နာမဂေါတ္တံ ပရိဝတ္တယာမိ။
စောရဉ္စ လောကေ အဋ္ဌိတံ ဝဒန္တိ၊
အပါယိကံ နေရယိကံ ဣတော စုတံ။

၄၅၃။ သစေ တံ သဒ္ဓဟသိ ရာဇ၊
သုတံ ဂဏှာဟိ ခတ္တိယ။
တေန ယညံ ယဇိတာန၊
ဧဝံ သဂ္ဂံ ဂမိဿသိ—

ဟူသော ဤဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၄၅၂။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သဒ္ဓမ္မေသု၊ သူတော်
ကောင်း တရားတို့၌။ ဌိတော၊ တည်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ နာမဂေါတ္တံ၊
အမည်အမျိုးကို။ န ပရိဝတ္တယာမိ၊ မပြန်။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဣတော၊
ဤလူ့ပြည်မှ။ စုတံ၊ စုတေသည်။ ဟုတော၊ ဖြစ်၍။ အပါယိကံ၊ ချမ်းသာ
ကင်းသော။ နေရယိကံ၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့သော။ စောရဉ္စ၊ ခိုးသူကိုသာ
လျှင်။ အဋ္ဌိတံ၊ မရပ်သောသူဟူ၍။ လောကေ၊ လောက၌။ ဝဒန္တိ၊
ဆိုကုန်၏။

၄၅၃။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေကို အစိုးရသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တံ၊
သင်မင်းမြတ်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သစေ သဒ္ဓဟသိ၊

အကယ်၍ ယုံကြည်အံ့။ သုတံ၊ သုတသောမမင်းကို။ ဂဏှာဟိ၊ ဖမ်းယူ
လော့။ တေ၊ ထိုသုတသောမမင်းဖြင့်။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇိတွံ၊ နှာ၊
ပူဇော်၍။ ဝေ၊ ဤသို့ ပူဇော်သဖြင့်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဂမိဿသိ၊
ရောက်လတ္တံ့။

ပေါရိသာဒ ရေကန်တွင်း ဆင်းနေ

ဤသို့သော စကားကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည်
ရဟန်းအသွင်ကို ကွယ်စေ၍ မိမိအသွင်ဖြင့် ကောင်းကင်၌ ထွက်သစ်သော
နေလုလင်ကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပလျက် တည်၏။ ပေါရိသာဒသည် ထိုနတ်၏
စကားကို ကြား၍ အသွင်ကိုကြည့်လျက် “သင်သည်ကား အဘယ်သူနည်း”
ဟု မေး၏။ “ဤ ပညောင်ပင်၌ဖြစ်သော နတ်တည်း” ဟု ပြောဆိုလတ်
သော် ထို ပေါရိသာဒသည် “အရှင်နတ်မင်းကို ငါသည် မြင်ရပေပြီ” ဟု
အလွန်နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ “အရှင်နတ်မင်း... သုတသောမ မင်းကြောင့်
စိုးရိမ်တော် မမူလင့်၊ အရှင်နတ်မင်း၏ ပညောင်ပင်သို့သာလျှင် ဝင်တော်
မူလော့” ဟု ဆို၏။ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် ထို ပေါရိသာဒ မြင်စဉ်
လျှင် ပညောင်ပင်သို့ ဝင်လေ၏။ ထိုခဏ၌ နေသည် ဝင်၏။ လသည်
ထွက်၏။ ပေါရိသာဒသည် ဗေဒင်၌ လိမ္မာ၏။ နက္ခတ်သွားခြင်းတို့ကို
သိ၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ကောင်းကင်သို့ကြည့်လတ်၍ “နက်ဖြန် လသည်
ဖုသျှနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်လတ္တံ့၊ သုတသောမ မင်းသည် ရေချိုးအံ့သောငှာ
ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လတ္တံ့၊ ထိုဥယျာဉ်၌ သုတသောမမင်းကို ဖမ်းယူအံ့၊ ထို
သုတသောမ မင်းအား အစောင့်အရှောက်ကား များသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊
ထက်ဝန်းကျင် သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် အလုံးစုံသော မြို့နေလူတို့သည် စောင့်
ရှောက်ကုန်လျက် သွားလတ္တံ့၊ အစောင့်အရှောက်ကို မစီရင်မီ ပထမယာမ်
ကသာလျှင် မိဂါဇိန်ဥယျာဉ်သို့သွား၍ မင်္ဂလာရေကန်သို့ ဆင်းသက်၍
နေအံ့” ဟု ကြံလျက် ထိုမိဂါဇိန်ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ မင်္ဂလာရေကန်သို့
ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ပဒုမ္မာကြာရွက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဖုံးလျက် နေ၏။ ထို
ပေါရိသာဒ၏တန်ခိုးကြောင့် ငါး၊ လိပ် အစရှိသည်တို့သည် ရွှေ့လျော
ကုန်လျက် ရေအဆုံး၌သာလျှင် အစုအစုဖြစ်၍ သွားကုန်၏။

[ဤတန်ခိုးကို ပေါရိသာဒသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်ရ
သနည်း ဟူမူကား ရှေးကောင်းမှု၏ အစွမ်းကြောင့် ရသတတ်။]

ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလတ်သောအခါ နို့ဆနာဖြင့်ပြီးသော စာရေးတံဆွမ်းကို လှူဖူး ၏။ ထို့ကြောင့် ခွန်အားကြီးသည် ဖြစ်၏။ မီးတင်းကုပ် ဆောက်လုပ်၍ ရဟန်းအား အချမ်းပျောက်စီမံသောငှာ မီးကိုလည်းကောင်း၊ ထင်းကို လည်းကောင်း၊ ထင်းဖြတ်ရန် ပဲခုပ်ကို လည်းကောင်း၊ ပုဆိန်ကို လည်း ကောင်း လှူဖူး၏။ ထို့ကြောင့် တန်ခိုးကြီးသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ပေါရိသာဒသည် မိဂါဇိန် ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ရောက်ပြီးသော် မိုးသောက် အားကြီးသောအခါ၌ ထက်ဝန်းကျင်မှ သုံးယူဇနာတိုင်တိုင် အစောင့် အရှောက်ကို ယူကုန်၏။

သုတသောမမင်း ထွက်ချီလာပြီ

သုတသောမမင်းသည်လည်း နံနက်စောစောကလျှင် နံနက်စာ စား ပြီးသော် တန်ဆာဆင်အပ်သော မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ စီး၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည် ရဲမော်အပေါင်း ခြံရံလျက် မြို့မှ ထွက်၏။

ထိုအခါ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ နန္ဒအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားသည် လေး ပါးကုန်သော သတာရဟဂါထာတို့ကို ယူ၍ ယူဇနာ တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ရှိ သော ခရီးကိုလွန်၍ ထိုဏ္ဍိပတ္တနဂိုရ်မြို့သို့ ရောက်လျှင် တံခါးရွာ၌နေ၍ နေထွက်လတ်သော် ထိုမြို့တွင်းသို့ဝင်၍ သုတသောမမင်းကို အရှေ့တံခါး ဖြင့် ထွက်သည်ကိုမြင်လျှင် လက်ကိုဆန့်၍ အောင်ဆုပေး၏။ သုတသောမ မင်းသည် အရပ်တစ်ပါးသို့ ရှေးရှုသော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ သွားလတ် သော် မြင့်ရာအရပ်၌ တည်သော ပုဏ္ဏား၏ ဆန့်သောလက်ကို မြင်လျှင် ဆင်တော်ဖြင့် ပုဏ္ဏားသို့ချဉ်းကပ်၍ မေးတော်မူလိုရကား -

၄၅၄။ ကိသ္မိံနု ရဋ္ဌေ တဝ ဇာတိဘူမိ၊
အထ ကေနုဒ္ဒတ္တေန ဣဓာနု ပတ္တော။
အက္ခာဟိ မေ ပြာဟူဏ ဟေမတ္တံ၊
ကိမိစ္ဆသိ ဒေမိ တယဇ္ဇ ပတ္တိတံ -

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅၄။ ဘောဗြာဟ္မဏ၊ အို...ပုဏ္ဏား။ တဝ၊ သင်၏။ ဇာတိဘူမိ၊
 ဖွားရာအရပ်သည်။ ကိသ္မိံ၊ အဘယ်မည်သော။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်း၌။ အထနု၊
 ဖြစ်သနည်း။ ကေန၊ အဘယ်မည်သော။ အထွေန၊ အကြောင်းကြောင့်။
 ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့၊ တံ၊ သင်သည်။ အနုပုဏ္ဏော၊ ရောက်လာသနည်း။
 ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တေမတ္ထံ၊ တို့အကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်
 သော သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလျှောက်လော့။ ကိံ၊
 အဘယ်ကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိသနည်း။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တယာ၊ သင်
 သည်။ ပတ္ထိတံ၊ တောင့်တအပ်သော ဝတ္ထုကို။ တေ၊ သင့်အား။ အဇ္ဇ၊
 ယခု။ ဒေမိ၊ ငါပေးအံ့။

ထိုသို့မေးသောအခါ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် ထိုသုတသောမ မင်းအား
 မိမိလာရောက်သော အကြောင်းကို တင်လျှောက်လိုရကား....

၄၅၅။ ဂါထာ စတသော ဓရဏီမ ဟိဿရ၊
 သုဂမ္ဘီရတ္တာဝရသာ ဂရူပမာ။
 တဝေဝ အတ္ထာယ ဣဓာဂတောသ္မိ၊
 သုဏောဟိ ဂါထာ ပရမတ္ထသဉ္စိတာ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅၅။ ဓရဏီမဟိဿရ၊ အလုံးစုံသော မြေအပြင်ကို အစိုးရတော်
 မှုသော။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေရှင်။ သုဂမ္ဘီရတ္တာ၊ အလွန်နက်နဲသော
 အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိကုန်သော။ ဝရသာဂရူပမာ၊ မြတ်သောသမုဒ္ဒရာလျှင်
 ဥပမာရှိကုန်သော။ စတသော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့
 သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တဝေဝ၊ အရှင်မင်းမြတ်၏သာလျှင်။ အတ္ထာယ၊
 အကျိုးငှာ။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂတော၊ ရောက်လာသည်။ အသ္မိ၊
 ဖြစ်၏။ ပရမတ္ထသဉ္စိတာ၊ မြတ်သော အကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်ကုန်သော။
 ဂါထာ၊ ဂါထာတို့ကို။ သုဏောဟိ၊ နာတော်မှုလော့။

ဤသို့ တင်လျှောက်ပြီး၍ကား “အရှင်မင်းမြတ်...ဤဂါထာတို့ကို
 ကဿပ မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူကုန်၏။ ဤသတာရဟ လေး
 ဂါထာတို့ကို အရှင်မင်းမြတ်တို့သည် အကြားအမြင်၌ နှစ်သက်တော် မူ

ကုန်၏ဟု ကြား၍ အရှင်မင်းမြတ်တို့အား ဟောအံ့သောငှာ လာရောက် ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်၏။ သုတသောမမင်းသည် အလွန်နှစ်သက်တော် မူသည်ဖြစ်၍ “ဆရာ...ဆရာ လာရောက်ခြင်းသည်ကား ကောင်းသော လာရောက်ခြင်းတည်း၊ ငါသည်ကား ပြန်လည်အံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ ယနေ့ ဖုသျှနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သဖြင့် ဦးခေါင်းဆေး လျှော်အံ့သောငှာ လာ သည်ဖြစ်၏။ ငါသည် နက်ဖြန်နေ၌ လာလတ်၍နာပါအံ့၊ ဆရာသည် မငြီးငွေ့ပါလင့်” ဟု ဆို၍ “သွားချေကုန်၊ ဆရာပုဏ္ဏားအား ဤမည်သော အိမ်၌ အိပ်ရာနေရာကိုခင်း၍ အဝတ်အစားကို စီရင်လေကုန်” ဟု မှူးတော် မတ်တော်တို့ကို စေလိုက်ပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ တို့ဥယျာဉ် သည် တစ်ဆယ်ရှစ်တောင် အခောက်မြင့်သော တံတိုင်းဖြင့် ခြံရံအပ်၏။ ထိုဥယျာဉ်ကို အချင်းချင်း ဦးကင်းထိကုန်သော ဆင်တို့သည် ခြံရံကုန်၏။ ထို့နောင်မှ မြင်းတို့သည် ခြံရံကုန်၏။ ထို့နောင်မှ ရထားတို့သည် ခြံရံ အပ်ကုန်၏။ ထို့နောင်မှ လေးသမားတို့သည် ခြံရံအပ်ကုန်၏။ ထို့နောင် မှ ခြေသည်သူရဲတို့သည် ခြံရံအပ်ကုန်၏။ လေ၏အဟုန်ဖြင့် ချောက်ချား သော သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ အပေါင်းသည် ပဲ့တင်ထပ်စေ၏။

ထိုအခါ မဟာသုတသောမမင်းသည် လေးကုန်သော တန်ဆာ တို့ကို ချွတ်၍ ဆံ့မုတ်ဆိတ်ပြုပြင်ခြင်းအမှုကို ပြုစေပြီးလျှင် ပေါ့သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်္ဂလာရေကန်တော်အတွင်း၌ မင်း၏ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်း ဖြင့် ရေချိုး၍ ရေမှတက်ပြီးလျှင် ဝတ်လဲတော်ပူဆိုးကိုဝတ်၍ တည်၏။ ထိုအခါ မဟာသုတသောမမင်းအား အဝတ်တန်ဆာ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ဆက်ကုန်၏။

မင်းအား ဖမ်းလေပြီ

ပေါရိသာဒသည် ကြံ၏။ “သုတသောမမင်းသည် တန်ဆာ ဆင် ယင်းပြီးသော အခါ၌ လေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပေါ့သော အခါ၌သာလျှင် ထိုသုတသောမမင်းကို ဖမ်းယူအံ့” ဟု ကြံ၍ ထိုပေါရိသာဒသည် ဟစ်ကြွေး ကြော်ငြာလျက် ရေ၌ ငါးတို့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေလျက် လျှပ်စစ် နွယ်ကဲ့သို့ သန်လျက် ဦးခေါင်းထက်၌ ပတ်ပတ်လှည့်၍ “ဟယ်အချင်းတို့... ငါ မဟာပေါရိသာဒတည်း” ဟု မိမိအမည်ကို ကြားစေ၍ လက်ချောင်းကို နှဖူးပြင်၌ ထားလျက် ရေထဲမှ တက်လှတ်၏။ ထိုပေါရိသာဒအသံကို

ကြား၍လျှင် ဆင်စီးသူရဲတို့သည် ဆင်ထက်မှ လျှောကျကုန်၏။ မြင်းစီးသူရဲတို့သည် မြင်းထက်မှ လျှောကျကုန်၏။ ရထားစီး သူရဲတို့သည် မှထားထက်မှ လျှောကျကုန်၏။ ရဲမက် ဗိုလ်ပါအပေါင်းတို့သည် စွဲကိုင်တိုင်းသော လက်နက်တို့ကို စွန့်ပစ်၍ ရင်ဖြင့် မြေခွဲဝပ်ကုန်၏။ ပေါရိသာဒသည် သုတသောမမင်းကို ပိုက်ချီ၍ ယူ၏။ သုတသောမမင်းမှ ကြွင်းကုန်သော မင်းတို့ကိုကား ခြေခွဲကိုင်၍ ဦးခေါင်းစောက်ထိုးထား၍ ဖနှောင့်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ပုတ်ခတ်လျက် သွား၏။

မင်းကြီး ကြောက်၍ ငိုသလော

ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းကိုကား ကပ်၍ ညွတ်စေလျက် အသာအယာပိုက်ချီ၍ ပခုံး၌ နေစေ၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် “ဥယျာဉ်တံခါးဖြင့် ထွက်သွားသည်ရှိသော် ကြာမြင့်သည်ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ရှေးရှုရာ အရပ်ဖြင့်သာလျှင် တစ်ဆယ်ရှစ်တောင် အစောက်မြင့်သော ဥယျာဉ်တံတိုင်းကို ခုန်လွှား၍ ရှေ့မှ အမုန်ယစ်သော ဆင်ဦးကင်းတို့ကို နင်း၍ တောင်ထွတ်တို့ကို ဖြတ်၍ ချဘိသကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းအဟုန်ဖြင့် မြင်းတို့၏ ကျောက်ကုန်း၌ နင်းလျက် လဲည်းစေ၏။ ရထားဦး၊ ရထားနားပန်းတို့၌ နင်း၍ ပတ်ပတ်လည်ခြင်းကိုလှည့်လည်ဘိသကဲ့သို့ လည်စေလျက် ပညောင်ပင်ရွက်တို့ကို နင်းနယ်ဘိသကဲ့သို့ များစွာသော လက်နက်ကိုင်တို့ကို နှိပ်နင်းလျက် တစ်ဟုန်တည်းခြင်းဖြင့် သုံးယူဇနာရှိသော ခရီးကို သွား၍ “သုတသောမမင်း အကျိုးငှာ နောက်မှ လိုက်လာလော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရှိသလော” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ကြည့်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို မမြင်၍ ဖြည်းဖြည်းသာသာ သွားသည်ရှိသော် သုတသောမ မင်းကြီး ဆံတော်တို့မှ ရေပေါက်တို့သည် မိမိရင်ပေါ်၌ ကျသည်တို့ကို မြင်၍ “သေဘေးမှ မကြောက်သော သူ မည်သည်မရှိ၊ သုတသောမမင်း စင်လျက်လည်း သေရအံ့သော သေဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် ငိုယောင်တကား” ဟု ကြံစည်၍ ထိုအကြောင်းကို မေးလိုရကား—

၄၅၆။ န ဝေ ရှဒန္တိ မတိန္ဒာ သပညာ၊
 ဗဟုသုတာ ယေ ဗဟုဋ္ဌာန စိန္တိနော။
 ဒီပဉ္စိ တေ ပရမံ နရာနံ၊
 ယံ ပဏ္ဍိတာ သောကနုဒါ ဘဝန္တိ။

၄၅၇။ အတ္တာနံ ဉတိ ဥဒါဟု ပုတ္တဒါရံ၊
ဓညံ ဓနံ ရဇတံ ဇာတရူပံ။
ကိမေဝတံ သုတသောမာ နုတပေ၊
ကောရဗျသေဋ္ဌဝစနံ သုဏောမ တေတံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၅၆။ သုတသောမာ မင်းမြတ်သုတသောမ။ ယေ ပဏ္ဍိတာ၊
အကြင်ပညာရှိတို့သည်။ မတိမန္တာ၊ အကျိုးရှိသည် မရှိသည်၊ အကြောင်း
ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သိနိုင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ သပညာ၊
ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတတ်သော ဉာဏ်ပညာ ရှိကုန်၏။ ဗဟုဿုတာ၊ များ
သော အကြားအမြင်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ဗဟုဋ္ဌာနစိန္တိနော၊ များစွာ
သော အရာအထူးကို ကြံစည်နိုင်ကုန်၏။ တေ ပဏ္ဍိတာ၊ ထိုပညာရှိတို့
သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ န ရုဒန္တိ၊ မငိုကုန်။ သုတသောမ၊ မင်းမြတ်
သုတသောမ။ ယေသံပဏ္ဍိတာနံ၊ အကြင်ပညာရှိတို့၏။ ယံ အသောစနံ၊
အကြင် မစိုးရိမ်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေအသောစနံ၊ ထိုမစိုးရိမ်ခြင်း
သည်။ နရာနံ၊ လူတို့၏။ ပရမံ၊ မြတ်သော။ ဒီပဉ္စိ၊ မှီခိုရာသည်ပင်လျှင်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တေပဏ္ဍိတာ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ သောကနုဒါ၊ မစိုးရိမ်
ခြင်း ကင်းကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၄၅၇။ ကောရဗျ၊ ကောရဗျအနွယ်ဖြစ်သော။ သေဋ္ဌ၊ အထူး
သဖြင့် မြတ်သော။ သုတသောမ၊ မင်းမြတ်သုတသောမ။ တံ၊ သင်သည်။
အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကိုတည်း။ အနုတပေ၊ စိုးရိမ်သလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့
မဟုတ်မှု။ ဉတိ၊ အဆွေအမျိုးတို့ကိုတည်း။ အနုတပေ၊ စိုးရိမ်သလော။
ပုတ္တဒါရံ၊ သားမယားကိုတည်း။ အနုတပေ၊ စိုးရိမ်သလော။ ဓညံ၊
စပါးကိုတည်း။ အနုတပေ၊ စိုးရိမ်သလော။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကိုတည်း။
အနုတပေ၊ စိုးရိမ်သလော။ ရဇတံ၊ ငွေကိုတည်း။ အနုတပေ၊ စိုးရိမ်
သလော။ ဇာတရူပံ၊ ရွှေကိုတည်း။ အနုတပေ၊ စိုးရိမ်သလော။
သုတသောမ၊ မင်းမြတ်သုတသောမ။ ကိမေဝ၊ အဘယ်ကိုလျှင်။ အနုတပေ၊
စိုးရိမ်သနည်း။ တေ၊ သင်၏။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ သုဏောမ၊
ကြားနာလိုပါကုန်၏။

F92(၅၅၀-ပဉ္စမ)

ခုလွတ်ပါ ပြန်လာအံ့

သုတသောမမင်းသည် ပေါရိသာဒအား ထိုအကြောင်းကို ကြား
လိုရကား—

၄၅၈။ နေဝါဟ မတ္တာနု မနုတ္ထုနာမိ၊
န ပုတ္တဒါရံ န ဓနံ န ရဋ္ဌံ။
သတဉ္စ ဓမ္မော စရိတော ပုရာဏော၊
တံ သင်္ဂရံ ဗြာဟ္မဏဿာ နုတပေ။

၄၅၉။ ကတော မယာ သင်္ဂရော ဗြာဟ္မဏေန၊
ရဋ္ဌေ သကေ ဣဿရိတေ ဌိတေန။
တံ သင်္ဂရံ ဗြာဟ္မဏံ သပ္ပဒါယ၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုနရာဇဇိဿံ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၅၈။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ အဟံ၊ ငါသည်။
အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ နေဝ အနုတ္ထုနာမိ၊ မစိုးရိမ်။ ပုတ္တဒါရံ၊ သား
မယားကိုလည်း။ နေဝ အနုတ္ထုနာမိ၊ မစိုးရိမ်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကိုလည်း။
န အနုတ္ထုနာမိ၊ မစိုးရိမ်။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်ကိုလည်း။ န အနုတ္ထုနာမိ၊
မစိုးရိမ်။ သတဉ္စ သပ္ပုရိသာနံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ စရိတော၊ လေ့
ကျက် အပ်သော။ ပုရာဏော၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။ ယော ဓမ္မော၊ အကြင်
တရားသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဗြာဟ္မဏဿ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားနှင့်။ ယံ သင်္ဂရံ၊
အကြင် အချိန်းအချက်ကို။ ကတော၊ ပြုမိသောကြောင့်။ တံ သင်္ဂရံ၊
ထိုအချိန်းအချက်ကိုလျှင်။ အနုတပေ၊ စိုးရိမ်၏။

၄၅၉။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ သကေရဋ္ဌေ၊
မိမိတိုင်းနိုင်ငံ ဖြစ်သော။ ဣဿရိယေ၊ မင်းစည်းစိမ်၌။ ဌိတေန၊ တည်
သော။ မယာ၊ ငါသည်။ ဗြာဟ္မဏေန၊ နန္ဒပုဏ္ဏားနှင့်။ ယော သင်္ဂရော၊
အကြင် အချိန်းအချက်ကို။ ကတော၊ ပြုအပ်၏။ တံ သင်္ဂရံ၊ ထိုအချိန်း
အချက်ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားကို။ သပ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေဦး၍။
သစ္စာနုရက္ခိ၊ စောင့်သော သစ္စာရှိသော ငါသည်။ ပုနရာဇဇိဿံ၊ တစ်ဖန်
ပြန်လာပါအံ့။

တကယ် ပြန်လာမလား

ထိုအခါ ပေါရိသာဒသည် ထိုသုတသောမမင်း၏ စကားကို မယုံကြည်သဖြင့် စကားတုံ့ ပြန်လိုရကား-

၄၆၀။ နေဝါဟမေတံ အဘိသဒ္ဓဟာမိ၊
သုခိ နရော မစ္စုမုခါ ပမုတ္တော။
အမိတ္တဟတ္ထံ ပုနရာဝဇေယျ၊
ကောရဗျ သေဋ္ဌ န ဟိမံ ဥပေသိ။

၄၆၁။ မုတ္တော တုဝံ ပေါရိသာဒဿ ဟတ္တာ၊
ဂန္ဓာ သကံ မန္ဒိရံ ကာမ ကာမိ။
မရုရံ ပိယံ ဇီဝိတံ လဒ္ဓါ ရာဇ၊
ကုတော တုဝံ ဧဟိသိ မေ သကာသံ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၆၀။ ကောရဗျ၊ ကောရဗျ အနွယ်ဖြစ်သော။ သေဋ္ဌ၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မစ္စုမုခါ၊ သေမင်းခံတိုင်းမှ။ ပမုတ္တော၊ လွတ်ပြီးသော။ နရော၊ လူသည်။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်း ရှိပြီးလျက်။ အမိတ္တဟတ္ထံ၊ ရန်သူ လက်သို့။ ပုနရာဝဇေယျ၊ တစ်ဖန် လာပြန်ရာ၏။ ဧဟိသိ၊ ဤသို့ တစ်ဖန်ပြန်လာခြင်းကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ နေဝ အဘိသဒ္ဓဟာမိ၊ အလွန် မယုံသည်သာလျှင်တည်း။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါသို့။ န ဟိ ဥပေသိ၊ မှကပ်ပေရာ။

၄၆၁။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပေါရိသာဒဿ၊ လူသားစား၏။ ဟတ္တာ၊ လက်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်ပြီးသော။ ကာမကာမိ၊ လိုချင်တောင့်တအပ်သော ကာမဂုဏ်ရှိသော။ တုဝံ၊ သင်သည်။ သကံမန္ဒိရံ၊ မိမိနန်းတော်သို့။ ဂန္ဓာ၊ သွားဦး၍။ မရုရံ၊ ကောင်းမြတ်သော။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်သော။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ လဒ္ဓါ၊ ရပြီးလျက်။ ကုတော၊ အတိမှ။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ သကာသံ၊ အထံသို့။ ဧဟိသိ၊ လာပေအံ့နည်း။

တကယ် ပြန်လာမယ်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း သုတသောမ မင်းသည် ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ မကြောက်မရွံ့သည် ဖြစ်၍ ထိုပေါရိသာဒအား အကြောင်းကို ပြောဆိုပြန်လိုရကား-

၄၆၂။ မှတ် ဝရေယျ ပရိသုဒ္ဓသီလော၊
 နဇီဝိတံ ဂရဟိတော ပါပဓမ္မော။
 နဟိ တံ နရံ တာယတေ ဒုဂ္ဂတီတံ၊
 ပရဿ ဟေတု အလိကံ ဘဏေယျ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆၂။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ပရိသုဒ္ဓသီလော၊
 သန္နိရုဏ်းစင်ကြယ်သော သီလရှိသော။ ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။
 ဇီဝိတဟေတုပိ၊ အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ အလိကံ၊
 မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ ဝဒေယျ၊ ဆိုငြားအံ့။ သော နရော၊
 ထိုသူသည်။ မတံ၊ သေခြင်းသည်။ ဝရေယျ၊ မြတ်ရာ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်
 ရှည်ခြင်းသည်။ န ဝရေယျ၊ မမြတ်ရာ။ ဂရဟိတော၊ ကဲ့ရဲ့အပ်သော။
 ပါပဓမ္မော၊ ယုတ်မာသော သဘောရှိသော။ ယော နရော၊ အကြင်
 သူသည်။ ယဿာပိ၊ အကြင်သူ၏လည်း။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။
 အလိကံ၊ မဟုတ် မမှန်သော စကားကို။ ဘဏေယျ၊ ပြောဆိုရာ၏။ တံ
 နရံ၊ ထိုသူကို။ သော နရော၊ ထိုသူတစ်ပါးသည်။ ဒုဂ္ဂတီဟိ၊ ဒုဂ္ဂတီတို့မှ။
 န ဟိ တာယတိ၊ မကယ်ပေရာ။

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးမှ မုသာဝါဒမှ မိမိကြည်ရှောင်ကြောင်းကို ထို
ပေါရိသာဒအား ပြန်ကြားလိုရကား—

၄၆၃။ သစေပိ ဝါတော ဂိရိမာ ဝဟေယျ၊
 စန္ဒောစ သူရိယောစ ဆမာ ပတေယျံ။
 သဗ္ဗာ စ နဇ္ဇော ပတိသောတံ ဝဇေယျံ၊
 နတော ဟံ ရာဇ မုသာ တဏေယျံ။

၄၆၄။ နဘံ ဖလေယျ ဥဒဓိပိ သုဿေ၊
 သံဝတ္တေယျ၊ ဘူတဓရာ ဝသုန္ဓရာ။
 သိလုစ္စယော မေရု သမူလ မုဗ္ဗဒဟယျ၊
 နတော ဟံ ရာဇ မုသာဘဏေယျ—

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၆၃။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ဂါတော၊ အရပ်
 ရှစ်မျက်နှာမှလာသော လေသည်။ ဂီရိံ၊ ကြီးစွာသောတောင်ကို။ သစေပိ၊
 အကယ်၍လည်း။ အာဝဟေယျ၊ လွင်နိုင်ရာ၏။ စန္ဒောစ၊ လသည် လည်း
 ကောင်း။ သူရိယောစ၊ နေသည်လည်းကောင်း။ ဆမာ၊ မြေ၌။ သစေပိ၊
 အကယ်၍လည်း။ ပတေယျ၊ ကျကုန်ရာ၏။ သဗ္ဗာ၊ အလုံးစုံကုန်သော။
 နဇ္ဇောစ၊ မြစ်တို့သည်လည်း။ ပတိသောတံ၊ အညာသို့။ သစေပိ၊ အကယ်
 ၍လည်း။ ဝဇေယျ၊ စီးကုန်ရာ၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။
 မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကို။ န တွေဝ ဘဏေယျံ၊ မပြောမဆိုရာ။

၄၆၄။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ နဘံ၊ ကောင်း
 ကင်သည်။ ဖလေယျ၊ ကဲ့ရာ၏။ ဥဒဓိ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည်။ သုဿ၊
 ခြောက်တတ်ရာ၏။ ဘူတရာ၊ သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော။ ဝသုန္ဓရာ၊
 မြေမျက်နှာသည်။ သံဝတ္ထယျေ၊ အောက် အထက်ပြန်ရာ၏။ သိလုစ္စယော
 မေရု၊ မြင်းမိုရ်တောင်မင်းသည်။ သမူလံ၊ အမြစ်နှင့်တကွ။ ဥဗ္ဗဟေယျ၊
 ရွှေ့ရာ၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါသည်။ မုသာ၊ မဟုတ်မမှန်သော
 စကားကို။ န တွေဝ ဘဏေယျံ၊ မဆိုရာ။

ကျိန်စာ ဆိုရမယ်

ဤသို့ မဟာသုတသောမမင်းမြတ် ပြောဆိုငြားသော်လည်း ထို
 ပေါရိသာဒသည် မယုံကြည်သည်သာလျှင်တည်း။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း
 မဟာသုတ သောမမင်းသည် “ဤပေါရိသာဒသည် ငါ့ကိုမယုံ၊ ကျိန်ဆိုရာ
 သဖြင့်လည်း ထိုပေါရိသာဒကို ယုံကြည်စေအံ့” ဟု ကြံ၍ “အဆွေပေါရိ
 သာဒ....ငါ့ကို ငါ့ဆုံးမချဦးလော့၊ ကျိန်ဆိုခြင်းကိုပြု၍ သင့်ကို ယုံစေအံ့” ဟု
 ဆိုသဖြင့် ထိုပေါရိသာဒသည် သုတသောမမင်းကို မြေ၌ချသည်ရှိသော်
 ဘုရားလောင်းသည် ကျိန်ဆိုခြင်းကို ပြုလိုရကား—

၄၆၅။ အသိဉ္စ သတ္တိဉ္စ ပရာမသာမိ၊
 သပထံပိ တေ သမ္ပ အဟံ ကရောမိ။
 တယာ ပမုတ္တော အဏဏော ဘဝိတွံ၊
 သစ္စာနုရက္ခိ ပုန ရာဝဇိဿ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆၅။ သမ္မ၊ အဆွေပေါ်ရိသာဒ။ ယောအဟံ၊ အကြင်ငါသည်။
 အသိဉ္စ၊ သန်လျက်ကိုလည်းကောင်း။ သတ္တိဉ္စ၊ လုံကိုလည်းကောင်း။ ပရာ
 မသာမိ၊ သုံးသပ်အံ့။ သပထံပိ၊ ကျိန်ဆိုခြင်းကိုလည်း။ တေ၊ သင့်အား။
 ကရောမိ၊ ပြုအံ့။ တယာ၊ သင်သည်။ ပမုတ္တော၊ လွတ်အပ်သော။
 သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဏဏော၊ မြီမရှိသည်။ ဘဝိတော၊ ဖြစ်ဦး၍။
 သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာစောင့်သည်ဖြစ်၍။ ပုနရာဇဇိယံ၊ တစ်ဖန်ပြန်လာအံ့။

တကယ် ပြန်လာပါ

ထို့နောင်မှ ပေါ်ရိသာဒသည် “ဤသုတသောမမင်းသည် မင်းမျိုး
 တကာတို့သည် မပြုအပ်သော ကျိန်ဆိုခြင်းကို ပြု၏။ ဤ သုတသောမမင်း
 ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဤ သုတသောမမင်းသည် လာသည်မူလည်း
 ဖြစ်စေ၊ မလာသည်မူလည်းဖြစ်စေ ငါသည်လည်း ရေမြေကို အစိုးရသော
 မင်းတည်း။ ငါ၏ လက်ရုံးသွေးကိုလျှင်ယူ၍ နတ်အား ပူဇော်သောအမှုကို
 ပြုအံ့၊ ဤ သုတသောမမင်းသည် အလွန်လျှင် ပင်ပန်း၏” ဟုကြံ၍ သုတ
 သောမမင်းကို လွတ်လိုရကား -

၄၆၆။ ယော တေ ကတော သင်္ဂရာ ဗြာဟ္မဏေန၊
 ရဋ္ဌေ သကေ ဣဿရိယေ ဌိတေန။
 တံ သင်္ဂရံ ဗြာဟ္မဏံ သမ္ပဒါယ၊
 သစ္စာနုရက္ခိ ပုန ရာဇဇိယု -

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆၆။ သမ္မ သုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ တေ၊ သင်သည်။
 သကေရဋ္ဌေ၊ မိမိတိုင်းနိုင်ငံ၌။ ဣဿရိယေ၊ မင်းအဖြစ်၌။ ဌိတေန၊ တည်
 သဖြင့်။ ဗြာဟ္မဏေန၊ ပုဏ္ဏားနှင့်။ ယော သင်္ဂရော၊ အကြင်အချိန်းအချက်
 ကို။ ကတော၊ ပြုအပ်၏။ တံ သင်္ဂရံ၊ ထိုအချိန်းအချက်ကို။ ဗြာဟ္မဏံ၊
 ပုဏ္ဏားတို့ကို။ သမ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေဦး၍။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာစောင့်သည်
 ဖြစ်၍။ ပုနရာဇဇိယု၊ တစ်ဖန် ပြန်ခဲ့လော့။

တရားနာပြီး ပြန်လာမည်

ထိုအခါ ပေါ်ရိသာဒကို ဘုရားလောင်း သုတသောမ မင်းသည်
 “အဆွေ ပေါ်ရိသာဒ... သင်မစိုးရိမ်လင့်၊ သတာရဟ လေးဂါထာတို့ကို

နာ၍ တရားဟောပေသော ပုဂ္ဂိုလ်အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် နံနက်
စောစောကလျှင် လာအံ့” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားလိုရကား—

၄၆၇။ ယော မေ ကတော သင်္ဂရော ဗြာဟ္မဏေန၊
ရဋ္ဌေ သကေ ဣဿရိယေ ဌိတေန။
တံ သင်္ဂရံ ဗြာဟ္မဏံ သမ္ပဒါယ၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုန ရာဇဇိဿံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆၇။ သမ္ပာ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ သဒက၊ မိမိ၏ဥစ္စာဖြစ်သော။
ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ ဣဿရိယေ၊ မင်းအဖြစ်၌။ ဌိတေန၊ တည်သော။
မေ၊ ငါသည်။ ဗြာဟ္မဏေန၊ နန္ဒပုဏ္ဏားနှင့်။ ယော သင်္ဂရော၊ အကြင်
အချိန်းအချက်ကို။ ကတော၊ ပြုအပ်၏။ တံ သင်္ဂရံ၊ ထိုအချိန်းအချက်ကို။
ဗြာဟ္မဏံ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားကို။ သမ္ပဒါယ၊ ပြည့်စုံစေ၍။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာကို
စောင့်သောငါသည်။ ပုနရာဇဇိဿံ၊ တစ်ဖန်ပြန်လာအံ့။

ကောင်းပြီ၊ သွားပေတော့

ထိုအခါ သုတသောမမင်းကို ပေါရိသာဒသည် “မြတ်သော
မင်းကြီး...သင်မင်းကြီးတို့သည် မင်းမျိုးတကာတို့သည် မပြုအပ်သော ကျိန်
ဆိုခြင်းကို ပြုအပ်၏၊ ထိုကျိန်ဆိုခြင်းကို အောက်မေ့တော်မူလော့” ဟုဆို၍
“အဆွေ ပေါရိသာဒ...သင်သည် ငါ့ကို ငယ်သောအခါကစ၍ သိ၏၊
ရယ်မြူးလိုသဖြင့်လည်း မုသာဝါဒကို ငါမဆိုစဘူး၊ ငါသည် ယခုအခါ
မင်းအဖြစ်၌ တည်လျက် အကြောင်းဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ကိုသိလျက်
အဘယ့်ကြောင့် မဟုတ်မမှန်သော စကားကို ဆိုအံ့နည်း။ ငါ့ကို ယုံကြည်
လော့၊ ငါသည် နက်ဖြန် သင်၏ နတ်ပူဇော်ခြင်းကိစ္စကို မှီအောင် ရောက်
ပါစေအံ့” ဟု ယုံကြည် စေအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ “မြတ်သော မင်းကြီး...
ထိုသို့ တပြီးကား သွားလေလော့၊ သင်မင်းကြီးတို့သည် မရောက်ကုန်သည်
ရှိသော် နတ်အား ပူဇော်သောအမှုသည် ပျက်လတ္တံ့၊ နတ်သည်လည်း
ရှင်မင်းကြီးတို့နှင့်ကင်း၍ ပူဇော်မခံ၊ ငါ နတ်ပူဇော်သောအမှု၏ အန္တရာယ်
ကို မပြုပါလင့်” ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းကို လွတ်
လိုက်၏။

နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သော်

ထိုသုတသောမမင်းသည် ရာဟုခံတွင်းမှ လွတ်သော လက်သို့ ဆင်
 ပြောင်အားနှင့် တူသော အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ လျင်မြန်စွာ
 လျှင် မြို့သို့ရောက်၏။ ထိုသုတသောမမင်း၏ စစ်သည်တို့သည်လည်း “ငါတို့
 အရှင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည် ပညာရှိတော်မူ၏။ သာယာစွာသော
 တရားစကားကို ပြောဟောတော် မူတတ်၏။ တစ်ဂါထာ နှစ်ဂါထာကို
 ဟောခြင်းငှာ အခွင့်ရသည်ရှိသော် ပေါရိသာဒကိုဆုံးမ၍ ခြင်္သေ့ ခံတွင်းမှ
 လွတ်သော အမှန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ လာတော်မူလတ္တံ့ ၊ ဤ
 စစ်သည်တို့သည် အရှင်မင်းမြတ်ကို ပေါရိသာဒအား ပေး၍ လံာကုန်၏”
 ဟု လူအပေါင်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်လတ္တံ့” ဟု ကြံ၍ မြို့ပ၌သာလျှင် သစ်
 တပ်ကိုတည်၍ နေလင့်၏။

ထိုဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းကို အဝေးမှလျှင် လာလတ်
 သည်ကို မြင်လျှင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ရှိခိုးလျက် “အရှင်မင်းမြတ် အသို့နည်း၊
 ပေါရိသာဒသည် အရှင်မင်းမြတ်တို့ကို ပင်ပန်းစေအပ်သလော” ဟု မေး
 မြန်း တင်လျှောက်ခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် “ပေါရိသာဒသည် ငါ့အား
 အမိအဖတို့သည်လည်း ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုပေ၏။ တိုသို့သဘောရှိသော
 ကြမ်းကြုတ် ရက်စရာစွာ နိုင်ထက်ကလူ မူတတ်သော ပေါရိသာဒစင်လျက်
 လည်း ငါ၏တရားစကားကို ကြားရသဖြင့် ငါ့ကိုလွှတ်ပေ၏” ဟု မိန့်ဆို
 တော်မူလတ်သော် သုတသောမမင်းကို တန်ဆာ ဆင်ယင်ပြီးလျှင် ဆင်
 ကျောက်ကုန်းထက်သို့ တင်၍ ခြံရံကုန်လျက် မြို့တွင်းသို့ဝင်လေ၏။ ထိုသုတ
 သောမ မင်းကို မြင်ရကုန်၍ အလုံးစုံသော ပြည်သူအပေါင်းတို့သည် အလွန်
 နှစ်သက်ကြကုန်၏။

တရား တောင်းပြီ

ထိုသုတသောမ မင်းသည်လည်း တရားကို အလေးအမြတ် ပြုတော်
 မူသောကြောင့် တရားနာ ကြူးတော်မူသောကြောင့် မယ်တော် ခမည်း
 တော်တို့ကို မဖူးမြင်ဘဲလျှင် နောက်မှသာ ထိုမယ်တော် ခမည်းတော်တို့
 ကိုဖူးမြင်အံ့ဟု နန်းတော်သို့ဝင်ပြီးလျှင် မင်း၏နေရာ၌ နေလျက် နန္ဒ
 ပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေ၍ ထိုပုဏ္ဏားအား ဆံမုတ်ဆိတ်ပြုပြင်ခြင်း စသည်တို့ကို
 ပြုပြင်စေ၍ ဆံမုတ်ဆိတ် ပြုပြင်ခြင်း၏ကိစ္စသည် ပြီးလတ်သော် ရေချိုး၍

နံ့သာလိမ်းသဖြင့် အဝတ်တန်ဆာ ဆင်ပြီးလျှင် ဆောင်ယူခဲ့၍ ပြ
သောအခါ၌ မိမိသည် နောက်မှရေချိုး၍ နံ့သာလိမ်းပြီးသော် ထို နန္ဒ
ပုဏ္ဏားအား မိမိစားတော် ထမင်းကိုပေးစေ၍ ထိုနန္ဒပုဏ္ဏား စားပြီး
သော် မိမိစား၍ ထိုနန္ဒပုဏ္ဏားကို မြတ်သော သူတို့အားသာလျှင် ထိုက်
သော ပလ္လင်၌ နေစေ၍ တရားကို အလေးအမြတ် ပြုတော်မူသောကြောင့်
ပန်းနံ့သာ အစရှိသည်ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကို ပြု၍ မိမိသည် နိမ့်သောနေရာ၌
နေလျက် “ဆရာ... ဆရာတို့သည် အကျွန်ုပ်အား ဆောင်အပ်ကုန်သော
သတာရဟ ဂါထာတို့ကို နာပါအံ့” ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုအကြောင်းကို
ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်—

၄၆၈။ မုတ္တောစ သောပေါရိသာဒဿ ဟတ္တာ၊
ဂန္ဓာနံ တံ ပြာဟ္မဏံ တေဒေဝါစ။
သုဏောမိ ဂါထာယော သတာရဟာယော၊
ယာ မေ သုတာ အဿ ဟိတာယ ဗြဟ္မေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၄၆၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ယော သုတ-
သောမော၊ အကြင် သုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ ပေါရိသာဒဿ၊ လူသား
စား၏။ ဟတ္တာ၊ လက်မှ။ မုတ္တောစ၊ လွတ်သည်ဖြစ်၍လျှင်။ ဂန္ဓာနံ၊
မိမိနန်းတော်သို့ သွားဦး၍။ ဗြဟ္မေ၊ ဆရာ နန္ဒပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါသည်။
သုတာ၊ ကြားအပ်ကုန်သော။ ယာ ဂါထာ၊ အကြင် ဂါထာတို့
သည်။ ဟိတာယ၊ စီးပွားခြင်းငှာ။ အဿ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သတာရဟာ-
ယော၊ သတာရဟ ဖြစ်ကုန်သော။ တာ ဂါထာယော၊ ထိုဂါထာတို့ကို။
သုဏောမိ၊ နာပါအံ့။ ဣသိ၊ ဤသို့။ တံ ပြာဟ္မဏံ၊ ထိုနန္ဒပုဏ္ဏားကို။
တေဝစနံ၊ ဤစကားကို။ အဝေါစ၊ ဆို၏။

နန္ဒပုဏ္ဏား၏ တရား ၄-ဂါထာ

ထိုအခါ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း သုတသောမ မင်းသည်
တောင်းပန်သောအခါ၌ နံ့သာတို့ဖြင့် လက်ကို ပွတ်သပ်ပြီးလျှင် လှယ်
အိတ်မှ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ရွှေပေကိုထုတ်၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်
ကိုင်လျက် “မြတ်သောမင်းကြီး...အကျွန်ုပ်သည် တိုက်တွန်းပါ၏၊ တဿပ
F93 (၅၅၀-ပဉ္စမ)

မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော ရာဂဖြင့် ယစ်ခြင်း အစရှိ သည်တို့ကို နှိပ်စက်တတ်ကုန်သော သေခြင်းကင်းရာဖြစ်သော အမြို့က် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်ကုန်သော လေးပါးကုန်သော သတာရဟဂါထာ တို့ကို နာတော်မူလော့”ဟု ဆို၍ ရွှေပေကို ကြည့်လျက် ဟောလိုရကား—

- ၄၆၉။ သင်္ကံ ဒေဝ သုတသောမ၊ သဗ္ဗိ ဟောတိ သမာဂမော။
သာ နံ သင်္ဂတိ ပါ လေတိ၊ နာသဗ္ဗိ ဗဟုသင်္ဂမော။
- ၄၇၀။ သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ၊ သဗ္ဗိ ကုဗ္ဗေထ သန္တဝံ။
သတံ သဒ္ဓမ္မ မညာယ၊ သေယျော ဟောတိ န ပါပိယော။
- ၄၇၁။ ဇိရန္တိ ဝေ ရာဇရထာ သုစိတ္တာ၊
အထော သရီရမ္ပိ ဇရံ ဥပေတိ။
သတဉ္စ ဓဒမ္မာ န ဇရံ ဥပေတိ၊
သန္တော ဟဝေ သဗ္ဗိ ပဝေဒယန္တိ။
- ၄၇၂။ နဘဉ္စ ဒုရေ ပထဝီ စ ဒုရေ၊
ပါရံ သမုဒ္ဒဿ တဒါဟုဒုရေ။
တတော ဟဝေ ဒုရတရံ ဝဒန္တိ၊
သတဉ္စ ဓဒမ္မာ အသတဉ္စ ရာဇ—
ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၆၉။ သုတသောမ၊ သုတသောမ အမည်ရှိတော်မူသော။ မဟာ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သဗ္ဗိ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သင်္ကံ ဒေဝ၊ တစ်ကြိမ် သာလျှင်။ ယော သမာဂမော၊ အကြင် ပေါင်းဖက်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သာ သင်္ဂတိ၊ ထိုပေါင်းဖက်ခြင်းသည်။ နံ၊ ထိုသူကို။ ပါလေတိ၊ စောင့်ရှောက်ပေတတ်၏။ သဗ္ဗိ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့နှင့်။ ဗဟု၊ အကြိမ်များစွာ။ ယော သင်္ဂမော၊ အကြင် ပေါင်းဖက်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သာ သင်္ဂတိ၊ ထိုပေါင်းဖက်ခြင်းသည်။ နံ၊ ထိုသူကို။ န ပါလေတိ၊ မစောင့်ရှောက်တတ်။

၄၇၀။ သဗ္ဗိရေဝ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်သာလျှင်။ သမာသေထ၊ ပေါင်းဖက်ကုန်ရာ၏။ သဗ္ဗိ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သန္တဝံ၊ ပေါင်းဖက် ခြင်းကို။ ကုဗ္ဗေထ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ သတံ၊ ဘုရား အစရှိသော ပညာရှိတို့၏။

သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းတို့ တရားကို။ အညာယ၊ သိ၍။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပါပိယော၊ ယုတ်မာသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

၄၇၁။ ဟောရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ သုစိတ္တာ၊ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ ရာဇရထာ၊ မင်းစီး ရထားတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဇီရန္တိ၊ ဆွေးမြည့် ပျက်စီးတတ်ကုန်၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ သရီရမ္ပိ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း။ ဇရံ၊ အိုခြင်းသို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်တတ်၏။ သန္တော၊ ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သပ္ပိ၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ပဝေဒယန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော စ၊ နိဗ္ဗာန်တရားသည်ကား။ ဇရံ၊ အိုခြင်းသို့။ န ဥပေတိ၊ မရောက်။

၄၇၂။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နဘဉ္စ၊ ကောင်းကင်သည်လည်း။ ဒူရေ၊ မြေနှင့် ဝေး၏။ ပထဝီ စ၊ မြေသည်လည်း။ ဒူရေ၊ ကောင်းကင်နှင့် ဝေး၏။ သမုဒ္ဒဿ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ ယံ ပါရံ၊ အကြင် ထိုမှာဘက်ကမ်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံပါရံ၊ ထိုထိုမှာဘက်ကမ်းကို။ ဒူရေ၊ ဤမှာဘက်ကမ်း ထက်ဝေး၏ဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ တတော၊ ထိုကောင်းကင်နှင့်မြေ သမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်ကမ်းဝေးသောထက်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော စ၊ တရားသည် လည်းကောင်း။ အသတံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာတို့၏။ ဓမ္မော စ၊ တရားသည် လည်းကောင်း။ ဟဒေ၊ စင်စစ်။ ဒူရ-တရံ၊ အလွန်ဝေး၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့သည်။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။

အသပြာ ၄၀၀ဝိဖြင့် ပူဇော်ပြီ

နန္ဒပုဏ္ဏားသည် ဤသတာရဟ လေးဂါထာတို့ကို ကဿပမြတ်စွာ ဘုရား ဟောတော်မူသော နည်းဖြင့်လျှင် ဟော၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို သတာရဟ လေးဂါထာတို့ကိုနာပြီး၍ ဘုရားလောင်းသုတသောမမင်းသည် “ငါ၏လာခြင်းသည် အကျိုးရှိ၏” ဟု နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ “ဤဂါထာတို့ကို သာဝကတို့သည် မဟောအပ်ကုန်၊ ရသေ့တို့သည်လည်း မဟောအပ်ကုန်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မဟောအပ်ကုန်၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်သာလျှင် ဟောတော်မူအပ်၏။ အဘယ်မျှ

အဖိုးထိုက်တန်သနည်း” ဟု ကြံသည်ရှိသော် ဤဂါထာတို့အား အလုံးစုံသော စကြာဝဠာတိုက်ကို ပြဟောပြည်တိုင်အောင် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြည့်သည်သာဖြစ်၍ ပေးငြားသော်လည်း လျှောက်ပတ်သည်ကို ပြုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း။ စင်စစ်သော်ကား ထိုနန္ဒပုဏ္ဏားအား ငါသည် ယူဇနာသုံးရာရှိသော ကုရုတိုင်း ခုနစ်ယူဇနာရှိသော ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်မြို့၌ မင်းအဖြစ်ကိုပေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။

“ထိုနန္ဒပုဏ္ဏားအား မင်းပြုထိုက်သောဘုန်းကံသည် ရှိပါ၏လော” ဟု အင်္ဂဝိဇ္ဇာ အာနုဘော်အစွမ်းဖြင့် ကြည့်လတ်သော် မင်းဖြစ်ထိုက်သော ဘုန်းကံကိုမမြင်။ ထို့နောင်မှ စစ်သူကြီးအရာ အစရှိသည်တို့ကိုကြည့်၍ တစ်ရွာစားထိုက်သော ဘုန်းကိုမျှလည်း မမြင်၍ “အသပြာလေးထောင်ဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားကို ပူဇော်အံ့” ဟုအသပြာလေးထောင်ထုပ်ကို ပေးစေ၍ “ဆရာ.... ဆရာတို့သည် တစ်ပါးကုန်သောမင်းတို့အား ဤဂါထာကို ဟောကုန်သည်ရှိသော် အဘယ်မျှသောဥစ္စာကို ရပါကုန်သနည်း” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး.... တစ်ဂါထာ တစ်ဂါထာသည် ဥစ္စာ တစ်ရာ တစ်ရာစီ ! ရပါ၏။ ထို့ကြောင့်လျှင် သတာရဟ ဂါထာမည်ပါ၏” ဟု တင်လျှောက်၏။

ထိုအခါ ထိုနန္ဒပုဏ္ဏားကို သုတသောမမင်းသည် “ဆရာ.... ဆရာသည် မိမိဥစ္စာကို ယူ၍ရောင်းအပ်သော ဘဏ္ဍာ၏ အဖိုးကိုလည်းမသိ၊ ဤနေ့မှစ၍ တစ်ဂါထာ တစ်ဂါထာသည် တစ်ထောင်စီထိုက်စေသတည်း” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို နန္ဒပုဏ္ဏားအား ကြားလိုရကား—

၄၇၃။ သဟဿိယော ဣမာ ဂါထာ၊
န ယိမာ ဂါထာ သတာရဟာ။
စတ္တာရိ တံ သဟဿာနိ၊
ခိပ္ပံ ဂဏှာဟိ ပြာဟ္မဏ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇၃။ ပြာဟ္မဏ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ဣမာ ဂါထာ၊ ဤဂါထာတို့သည်။ သဟဿိယော၊ အသပြာ တစ်ထောင်စီထိုက်ကုန်၏။ ဣမာ ဂါထာ၊ ဤဂါထာတို့သည်။ န သတာရဟာ၊ အသပြာ တစ်ရာစီမထိုက်ကုန်။ တံ၊ သင်

သည်။ စတ္တာရိ သဟဿာနိ၊ အသပြာလေးထောင်တို့ကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။
ဂဏှာဟိ၊ ယူလေလော့။

ခမည်းတော် ကဲ့ရဲ့ခြင်း

ထိုအခါ နန္ဒပုဏ္ဏားအား တစ်ခုသော ညင်သာသောယာဉ်ကို ပေး
၍ “ဆရာ...နန္ဒပုဏ္ဏားကို ချမ်းသာစွာ အိမ်သို့ပို့ကြံလေကုန်လော့” ဟု
မင်းချင်းတို့ကိုစေ၍ ထိုပုဏ္ဏားကို လွှတ်လိုက်၏။ ထိုခဏ၌ “သုတသောမ
မင်းသည် သတာရဟဂါထာကို သဟဿာရဟ ဂါထာပြု၍ ပူဇော်ပေ၏။
ကောင်းစွာ ကောင်းစွာ” ဟု များစွာသော ကောင်းချီးပေးသော အသံသည်
ဖြစ်၏။ ထို သုတသောမမင်း၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် ထိုကောင်း
ချီးပေးသံကိုကြားလျှင် “ဤအသံသည် အဘယ်အသံနည်း” ဟု မေး၍
ဟုတ်မှန်သော အတိုင်းကြားရလျှင် မိမိတို့၏ဥစ္စာ၌ တပ်မက်မောသော
ကြောင့် သားတော် မဟာသုတ သောမမင်းအား အမျက်ထွက်ကုန်၏။
သားတော် မဟာသုတ သောမမင်းလည်း နန္ဒပုဏ္ဏားကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင်
ထိုမယ်တော် ခမည်းတော်တို့ အထံသို့သွား၍ ရှိခိုးလျက် တည်၏။ ထိုသို့
တည်သောအခါ ထိုမင်း၏ ခမည်းတော်သည် “ချစ်သား...အသို့မူ၍ ဤသို့
သဘောရှိသော နိုင်ထက်ကလူမူတတ်သော ခိုးသူလက်မှ လွတ်ရသနည်း”
ဟု မေးမြန်းပြောဆိုခြင်း ပဋိသန္တာရမျှကိုလည်း မပြုမူ၍ မိမိဥစ္စာ၌ တပ်
မက်မောသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် “ချစ်သား...သင်သည် လေးဂါထာတို့ကို
ကြားနာရ၍ အသပြာလေးထောင်ကို ပေးသတတ်ဟု ငါကြားရသည် မှန်
သလော” ဟု မေး၍ “မှန်၏” ဟု ပြောဆိုလတ်သော် သားတော် မဟာ
သုတသောမမင်းကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား—

၄၇၄။ အာသီတိယာ နာဂုတိယာ စ ဂါထာ၊
သတာရဟာစာပိ ဘဝေယျ ဂါထာ။
ပစ္စတ္တမေဝ သုတသောမ ဇာနာဟိ၊
သာဟသိယာနာမ ကာအတ္ထိ ဂါထာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇၄။ သုတသောမ၊ ချစ်သားသုတတောမ။ အာသီတိယာ၊
ရှစ်ဆယ်ထိုက်သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာသည်။ ဘဝေယျ၊ ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏။

နာဂုတိယာ၊ ကိုးဆယ်ထိုက်သော။ ဂါထာ စ၊ ဂါထာသည်လည်း။ သိယာ၊ ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏။ သတာရဟာစာပိ၊ တစ်ရာထိုက်သော ဂါထာသည်လည်း။ ဘဝေယျ၊ ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏။ တာတ သုတသောမ၊ ချစ်သား သုတသောမ။ ပစ္စတ္တမေဝ၊ မိမိသည်သာလျှင်။ ဇာနာဟိ၊ သိလော့။ သာဟသိယာ နာမ၊ တစ်ထောင်ထိုက်သည် မည်သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာသည်။ ကာ အတ္ထိ၊ အတိမှာ ရှိဖူးသနည်း။

ဗဟုသုတ လိုလားအပ်

ထိုအခါ ခမည်းတော်ကို ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမ မင်းသည် “ဖခင်...အကျွန်ုပ်သည် ဥစ္စာဖြင့် စီးပွားခြင်းကို အလိုမရှိ၊ အကြားအမြင်ဖြင့် စီးပွားခြင်းကိုသာလျှင် အလိုရှိ၏” ဟု ဆို၍ ထိုခမည်းတော်ကို သိစေလိုရကား—

၄၇၅။ “ဣစ္ဆာမိ ဝေါ ဟံ သုတဝုဗ္ဗိ မတ္တနော” — အစရှိသော သုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၇၅။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သုတဝုဗ္ဗိ၊ အကြားအမြင်ဖြင့် ကြီးပွားခြင်းကို။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ သန္တော၊ ငြိမ်သက်တည်ကြည်ကုန်သော။ သပ္ပုရိသာ စ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်လည်း။ ယံ မံ၊ အကြင် အကျွန်ုပ်သို့။ ဘဇေယျ၊ ဆည်းကပ်ကုန်ရာ၏။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ မဟောဒမိ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည်။ သဝန္တိဟိ၊ စီးဝင်လာကုန်သော မြစ်ငယ်တို့ဖြင့်။ န တပ္ပတိ ဣဝ၊ မရောင်ရဲသကဲ့သို့။ သုဘာသိတေန၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားဖြင့်။ န တပ္ပုရိမိ၊ မရောင်ရဲ။

၄၇၆။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ တိဏကဋ္ဌံ၊ မြက်ထင်းကို။ ဒဟန္တော၊ လောင်သည်ရှိသော်။ န တပ္ပတိ ယထာ၊ မရောင်ရဲသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ သာဂရော၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည်။ နဒီဟိ၊ မြစ်ငယ်တို့ဖြင့်။ န တပ္ပတိ ဣဝ၊ မရောင်ရဲသကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဝေမ္ပိ၊ ဤအတူလျှင်။

ဝေ၊ စင်စစ်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သုတော၊ ကြားနာရ၍။
သုဘာသိတေန၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားဖြင့်။ န တပုဏ္ဏိ၊
မရောင့်ရဲကုန်။

၄၇၇။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ တာတ၊ ခမည်း
တော် မင်းမြတ်။ သကဿ၊ မိမိ၏။ ဒါသဿ၊ ကျွန်၏။ အတ္ထဝတိံ၊ အစီး
အပွားရှိသော။ ယံ ဂါထံ၊ အကြင်ဂါထာကို။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုဏောမိ၊ ကြားနာရအံ့။ တမေဝ၊ ထိုဂါထာကို
သာလျှင်။ သက္ကစ္စံ၊ ရှိသေစွာ။ နိသာမယာမိ၊ နာလျက်နေပါအံ့။ ဓမ္မေသု၊
ကုသိုလ်တရားတို့၌။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ တိတ္ထိ၊ ရောင့်ရဲခြင်းသည်။
န ဟိ အတ္ထိ၊ မရှိသလျှင်ကတည်း။

ပေါရိသာဒထံ သွားရမည်

ဤသို့သောစကားကို ဆိုပြီး၍ “ဖခင်....အကျွန်ုပ်ကို ဥစ္စာဟူသော
အကြောင်းကြောင့် မရေရွတ်ပါလိမ့်။ အကျွန်ုပ်သည် တရားနာပြီးလျှင်
လာပါအံ့ဟု ပေါရိသာဒအထံ၌ ကျိန်စာရွတ်၍ လာခဲ့ရ၏။ ယခုအခါ
အကျွန်ုပ်သည် ပေါရိသာဒ အထံသို့ သွားရပါအံ့။ သင် ဖခင်မင်းမြတ်၏
ဤတိုင်းပြည်ကို ယူတော်မူရစ်ကုန်လော့”ဟု ဆို၍ တိုင်းပြည်ကို ခမည်း
တော်အား အပ်နှင်းလိုရကား—

၄၇၈။ ဣဒံ တေ ရဋ္ဌံ သဓနံ သဒယာဂုံ၊
သကာယုရံ သဗ္ဗကာမူပပန္နံ။
ကိံ ကာမဟေတု ပရိဘာသသိမံ၊
ဂစ္ဆာမဟံ ပေါရိသာဒဿ ဥတ္ထေ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇၈။ တာတ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်။ သဓနံ၊ ရတနာဥစ္စာနှင့်
တကူသော။ သယောဂုံ၊ ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်နှင့် တကူသော။ သကာယုရံ၊
မင်းမြောက်တန်ဆာနှင့် တကူသော။ သဗ္ဗကာမူပပန္နံ၊ အလုံးစုံသော
ကာမဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ တေ၊ သင်ခမည်းတော်မင်းမြတ်၏။ ဣဒံ ရဋ္ဌံ၊
ဤတိုင်းပြည်ကို။ အန္ဓသာသ၊ ဆုံးမတော်မူရစ်လော့။ တာတ၊ ခမည်းတော်

မင်းမြတ်။ ကာမဟေတု၊ ဝတ္ထုကာမဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ မိ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ကိ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ ပရိဘာသသိ၊ ရေရွတ်တော်မူဘိ သနည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ပေါရိသာဒဿ၊ လူသားစား၏။ ဥတ္ထေ၊ အထံသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားရပါအံ့။

ခမည်းတော် နှိမ်နင်းမည်

ထိုသို့ သားတော် သုတသောမမင်း အပ်နှင်းသော အခါ၌ ခမည်းတော်မင်း၏ နှလုံးသည် အလွန်ပူပြင်း၏။ ထိုခမည်းတော် မင်းကြီး သည် “ချစ်သား သုတသောမ...အဘယ့်ကြောင့် ဤစကားကို ပြောဆိုဘိ သနည်း၊ ငါတို့သည် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ဖြင့် လူသားစား ခိုးသူကို ဖမ်းယူကုန်အံ့” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို သားတော်အား ကြားလို ရကား -

၄၇၉။ အတ္တာနုရက္ခာယ ဘဝန္တိ ဟေကေ၊
ဟတ္တာရောဟာ ရထိကာ ပတ္တိကာစ။
အဿာရောဟော ယေစ ဓနုဂ္ဂဟာ၊
သေနံ ပယုဉ္ဇာမ ဟနာမ သတ္တု-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇၉။ တာတ သုတသောမ၊ ချစ်သား သုတသောမ။ ဧကေ၊ အချို့ ကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ အတ္တာနုရက္ခာယ၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ။ ဘဝန္တိဟိ၊ ဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ ယေဟတ္တာရောဟာ စ၊ အကြင်ဆင်စီး သူရဲတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေရထိကာ စ၊ အကြင် ရထားစီး သူရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ ယေပတ္တိကာ စ၊ အကြင်ခြေသည် သူရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ ယေအဿာရောဟာ စ၊ အကြင်မြင်းစီးသူရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ ယေဓနုဂ္ဂဟာသေစ၊ အကြင်လေးစွဲ သူရဲတို့သည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေသေနံ၊ ဤစစ်သည်အပေါင်းကို။ ပယုဉ္ဇာမ၊ တိုက်စေကုန်အံ့။ သတ္တု၊ ရန်သူကို။ ဟနာမ၊ သတ်ကုန်အံ့။

တစ်နန်းတော်လုံး ငိုကြွေးကြပြီ

ထိုအခါ သားတော် မဟာသုတသောမမင်းကို မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် မျက်ရည်ဖြင့်ပြည့်သော မျက်နှာရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ငိုမြည်

တမ်းကုန်လျက် “ချစ်သား သုတသောမ....မသွားပါလင့်၊ သွားခြင်းငှာ မရလတ္တံ့” ဟု တောင်းပန်ကုန်၏။ တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ကုန်သော မောင်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကြွင်းကုန်သော အလုပ်အကျွေးတို့သည် လည်းကောင်း “အရှင်မင်းကြီး....အကျွန်ုပ်တို့ကို ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်တို့ကို ပြု၍ အဘယ်အရပ်သို့ ‘ကြွတော်မူမည်နည်း’” ဟု ငိုကြွေးကုန်၏။ အလုံးစုံ သော မြို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်း ငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ “အချင်းတို့....သုတသောမမင်းသည်ပေါ်ရိသာဒ အား ဝန်ခံခြင်းကို ပေး၍ လာရသတတ်၊ ယခုအခါ လေးပါးကုန်သော သတာရဟ ဂါထာတို့ကို နာပြီး၍ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်အား ပူဇော်သက္ကာရ ကိုပြု၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ တစ်ဖန်လည်း ၊ လူသားစား ခိုးသူ၏ အထံသို့ သွားလိမ့်သတတ်” ဟု မြို့အလုံးသည် တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၏။

မသွား၍ မဖြစ်ပြီ

မဟာသုတသောမမင်းသည်လည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တို့စကား ကို ကြား၍ ထိုမယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား အကြောင်းကို ကြားလိုရ ကား-

၄၇၀။ သုဒ္ဓုက္ကရံ ပေါရိသာဒေါ အကာသိ၊
 ဇီဝံ ဂဟေတွာ န အဝဿဇီမံ။
 တံ တာဒိသံ ပုဗ္ဗကိစ္စံ သရန္တော၊
 ဒုဗ္ဗေ အဟံ တဿ ကထံ ဇနိန္ဒု-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇၀။ ဇနိန္ဒု၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ တာတ၊ ခမည်း တော် မင်းမြတ်။ ပေါရိသာဒေါ၊ ပေါရိသာဒသည်။ သုဒ္ဓုက္ကရံ၊ အလွန် ပြုနိုင်ခဲ့စွာသော အမှုကို။ အကာသိ၊ ပြုပေ၏။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဇီဝံဂဟေတွာန၊ အရှင်ဖမ်းဦး၍။ အဝဿဇီ၊ လွတ်ပေ၏။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ တံ ပုဗ္ဗကိစ္စံ၊ ထိုရှေးကျေးဇူးကို။ သရန္တော၊ အောက်မေ့ သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တဿ၊ ထိုပေါရိသာဒအား။ ကထံ ဒုဗ္ဗေ၊ အသို့ပြစ်မှားအံ့နည်း။

ပေါရိသာဒအထံ သွားပြီ

ထိုသုတသောမမင်းသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို နှစ်သိမ့်စေ၍ “အို မိခင် ဖခင်တို့...သင်မိခင် ဖခင်တို့သည် အကျွန်ုပ်ကို စိုးရိမ်တော် မမူကြပါကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် ပြုအပ်ပြီးသော ကောင်းမှုရှိ၏၊ အကျွန်ုပ် အားကာမာဝစရနတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နတ်တို့၌ဖြစ်သောစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခဲ့သည် မဟုတ်” ဟု ဆို၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ ကြွင်းသော ပရိသတ်ကိုလည်း နှစ်သိမ့်စေပြီး၍ ပေါရိသာဒအထံသို့ သွားလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်—

၄၇၁။ ဝန္တိတော သော ပိတရံ မာတရဉ္စ၊
အနုသာ သေတော နေဂမဉ္စ ဗလဉ္စ။
သစ္စဝါဒီ သစ္စာနုရက္ခမာနော၊
အဂမာသိ သော ယတ္ထ ပေါရိသာဒေါ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၄၇၁။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သော၊ ထိုသုတသောမမင်းသည်။ မာတရဉ္စ၊ မယ်တော်ကိုလည်းကောင်း။ ပိတရဉ္စ၊ ခမည်းတော်ကိုလည်းကောင်း။ ဝန္တိတော၊ ရှိခိုး၍။ နေဂမဉ္စ၊ နိဂုံးဇနပုဒ်သူ အပေါင်းကို လည်းကောင်း။ ဗလဉ္စ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအပေါင်းကိုလည်းကောင်း။ အနုသာသေတော၊ ဆုံးမပြီး၍။ သစ္စဝါဒီ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။ သော၊ ထိုသုတသောမ မင်းမြတ်သည်။ သစ္စာနုရက္ခမာနော၊ သစ္စာစောင့်ရှောက်လိုသည်ဖြစ်၍။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ပေါရိသာဒေါ၊ ပေါရိသာဒသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်သို့။ အဂမာသိ၊ သွားလေ၏။

မဟာသုတသောမ မင်းသည် ထိုညဉ့်ပတ်လုံး နန်းတော်၌သာလျှင် နေပြီး၍ မိုးသောက်သောနေ့၌ အရုဏ်တက်သောအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့မှကြွင်းသော လူအပေါင်းကို သက်သာရာ ရစေ၍ မျက်ရည်စွက်စို့ ငိုသောမျက်နှာရှိသော အထူးထူး အပြားပြားဖြင့် ငိုကြွေးသော မင်းမောင်းမ အစရှိသော လူများအပေါင်းသည် ပို့လိုက်အပ်သည်ဖြစ်၍ မြို့နန်းမှထွက်၏။ ထိုလူအပေါင်းကို ပြန်လည် စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ခရီး၌ လှံတံဖြင့် ဖိလာအရေးကို ငင်၍ “ငါ၌ ချစ်ခြင်းသည် အကယ်၍ ရှိငြားအံ့၊ ဤအရေးကို မလွန်စေကုန်

သတည်း”ဟု ဆို၏။ လူ့အများသည် သီလရှိသော ဘုန်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော မင်း၏အာဏာကို လွန်ခြင်းငှာ မဝံ့ ကုန်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသော အသံဖြင့် ငိုကြွေးလျက် ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ တင်တယ်စံပယ်လျက် ကြွသွားတော်မူသော ထို မဟာသုတသောမ မင်းမြတ်ကိုကြည့်၍ မဟာသုတသောမ မင်းသည် မြင်ကောင်းရာအရပ်ကို လွန်သည်ရှိသော် တစ်ပြိုင်နက် ငိုကြွေးခြင်းကို ငိုကြွေးလျက် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကြလေကုန်၏။

ငါ တရားနာပြီး ပြန်ခဲ့သည်

မဟာသုတသောမမင်းသည်သည်း လာခဲ့သော ခရီးဖြင့်လျှင် ထိုပေါရိသာဒ အထံသို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ ပေါရိသာဒသည် ဤသို့ ကြံလင့်၏။ “အကယ်၍လျှင် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မဟာသုတသောမ မင်းမြတ်သည် လာလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ လာပစေ၊ မလာလိုသည်ဖြစ်အံ့၊ နေပစေ၊ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်းသည် ငါ့အား အကြင်အမှုကို ပြုလို၏၊ ထိုအမှုကို ပြုပစေ၊ ဤမင်းတို့ကိုသတ်၍ ငါးပါးသော မှန်မြတ်သော အသားဖြင့် နတ်အား ပူဇော်သော အမှုကို ပြုအံ့”ဟု ထင်းတို့ကို စုပုံပြီးလျှင် မီးညှိ၍ “မီးကျိုးစုသည် ဖြစ်စေဦး” ဟု ထို ပေါရိသာဒသည် တံစို့တို့ကို ချွန်၍နေသော အခါ၌ သုတသောမ မင်းလည်း ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ပေါရိသာဒသည် သုတသောမမင်းကို မြင်၍ နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ “အဆွေ သုတသောမ... မြို့နန်းသို့သွား၍ သင်သည် ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ပြုခဲ့ပြီလော” ဟု မေး၏။ မဟာသုတသောမ မင်းသည် “မင်းကြီး... ပြုခဲ့ပြီ၊ ငါသည် ကဿပ အမည်တော်ရှိသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော ဂါထာတို့ကိုနာ၍ တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်အားလည်း ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုအပ်ပြီ၊ ထို့ကြောင့် မြို့နန်းသို့ သွား၍ ပြုအပ်သော ကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီးသည် မည်၏” ဟု ပြောဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပေါရိသာဒအား ပြလိုရကား-

၄၈၂။ ကတော မယာသင်္ဂရာ ဗြာဟ္မဏေန၊
ရဋ္ဌေ သကေ ဣဿရိယေ ဌိတေန။
ကံ သင်္ဂရံ ဗြာဟ္မဏ သမ္ပဒါယ၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုနရာဂတော သ္မိ။
ယဇဿု ယညံ ခါဒ မံ ပေါရိသာဒ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈၂။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ သကေ၊ ငါ၏ဥစ္စာ
 ဖြစ်သော။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ ဣဿရိယေ၊ မင်းအဖြစ်၌။ ဌိတေန၊
 တည်သော။ မယာ၊ ငါသည်။ ပြာဟ္မဏေန၊ နန္ဒပုဏ္ဏားနှင့်။ သဟ၊
 တကွ။ ယော သင်္ဂရော၊ အကြင် အချိန်းအချက်ကို။ ကတော၊ ပြုအပ်၏။
 တံ သင်္ဂရံ၊ ထိုအချိန်းအချက်ကို။ ပြာဟ္မဏံ၊ နန္ဒပုဏ္ဏားကို။ သမ္ပဒါယ၊
 ပြည့်စုံစေဦး၍။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာကို စောင့်လေ့ရှိသော ငါသည်။ ပုနရာ-
 ဂတော၊ တစ်ဖန် သင့်အထံသို့ ပြန်လာသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္ပပေါရိ-
 သာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟန္တော၊ သတ်၍။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။
 ယဇယု ဝါ၊ ပူဇော်လိုလျှင်လည်း ပူဇော်လော့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ခါဒ ဝါ၊
 စားလိုမူလည်း စားလော့။

ငါ့အား တရားဟောပါ

ထိုစကားကို ကြား၍ ပေါရိသာဒသည် “ဤမင်းကား မကြောက်၊
 သေဘေးမှ ကြောက်ခြင်းကင်းသည် ဖြစ်၍ ဆိုဘိ၏။ ဤသို့ မကြောက်ခြင်း
 သည် အဘယ်တန်ခိုး၏ အာနုဘော်နည်း” ဟုကြံ၍ “တစ်ပါးသော ဘုန်း
 တန်ခိုး အာနုဘော်သည် မရှိရာ၊ ဤသုတသောမ မင်းသည် ကဿပမြတ်စွာ
 ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော ဂါထာတို့ကို ငါသည် နာအပ်ကုန်
 ၏ဟု ဆို၏။ ထိုဂါထာတို့၏ အာနုဘော် ဖြစ်ရာ၏။ ငါသည်လည်း ကြောက်
 ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်အံ့” ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြု၍ ထိုဂါထာတို့ကို နာလိုရ
 ကား—

၄၈၃။ န ဟာယတေ ခါဒိတံ မယံ ပစ္စွာ၊
 စိတကာ အယံ တာဝ သာဓုမိကာစ။
 နိဒ္ဒမ္မကေ ပစိဟံ သာဓုပက္ကံ၊
 သုဏောမိ ဂါထာယော သတာရဟာဒယာ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈၃။ သမ္ပသုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ မယံ၊ ငါ့အား။
 ပစ္စွာ၊ နောက်၌။ ခါဒိတံ၊ စားခြင်းသည်။ န ဟာယတေ၊ မဟုတ်။
 တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ အယံစိတကာ၊ ဤထင်းစုသည်။ သဓုမိကာစ-
 သအဓုမိကာ စ ဝေ၊ အခိုးအလှုံ့မရှိသည်လျှင်။ ဘဝါဟိ၊ ဖြစ်စေဦး။

နိဒ္ဒူမကေ၊ အခိုးအလုံ့ မရှိသော မီးကျိုးစု၌။ ပစိတံ၊ ကင်အပ်သော အမဲသည်။ သာဓုပက္ကံ၊ ကောင်းစွာ ကျက်၏။ သမ္မ သုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ သတာရဟာယော၊ သတာရဟ ဖြစ်ကုန်သော။ ဂါထာ-ယော၊ ဂါထာတို့ကို။ သုဇဏာမိ၊ နာပါအံ့။

တရားနှင့် မတရားသူ မတန့်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း သုတသောမမင်းသည် “ဤ ပေါရိသာဒသည် ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိ၏။ ဤ ပေါရိသာဒကို အတန် ငယ် နှိပ်သဖြင့် ရှက်စေလျက် ဟောအံ့” ဟု ကြံ၍ နှိပ်လိုရကား—

၄၈၄။ အဓမ္မိကော တံ ပုရိသာဒ မကာသိ၊

ရဋ္ဌာ စ သဋ္ဌော ဥဒရဿ ဟေတု။

ဓမ္မဉ္စိမာ အဘိဝဒန္တိ ဂါထာ၊

ဓမ္မော အဓမ္မော စ ကုဟိံ သမေတိ။

၄၈၅။ အဓမ္မိကဿ လုဒ္ဒဿ၊ နိစ္စံ လောဟိတပါဏိနော။

နတ္ထိံ သစ္စံ ကုတော ဓမ္မော၊ ကိံ သုဒတန ကရိဿသိ—
ဟူသော ဤ နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၈၄။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ တံ၊ သင်သည်။ အဓမ္မိကော၊ တရားမစောင့်သည်ဖြစ်၍။ ပုရိသာဒံ၊ လူသားစားခြင်းကို။ အကာသိ၊ ပြုဘိ၏။ ဥဒရဿ၊ ဝမ်း၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ရဋ္ဌာစ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှလည်း။ ဘဋ္ဌော၊ လျှောက်၏။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ ဣမာ ဂါထာ၊ ဤ ဂါထာတို့သည်။ ဓမ္မဉ္စိ၊ ကိုး ပါးသော လောကုတ္တရာ တရားကိုသာလျှင်။ အဘိဝဒန္တိ၊ အလွန် ဟော ကုန်၏။ ဓမ္မော စ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ အကျင့်သည်လည်းကောင်း၊ အဓမ္မော စ၊ သူယုတ်မာတို့၏ အကျင့်သည်လည်းကောင်း။ ကုဟိံ၊ အဘယ် အရပ်၌။ သမေတိ၊ ညီကြသနည်း။

၄၈၅။ သမ္မ ပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ အဓမ္မိကဿ၊ တရားမစောင့်သော။ လုဒ္ဒဿ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ လောဟိတပါဏိနော၊ လက်၌ သွေးရှိသော။ ယဿ တေ၊ အကြင် သင့်

အား။ သစ္စံ၊ ဝစီသစ္စာသည်မျှလည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဓမ္မော၊ တရား
သည်ကား။ ကုတောအတ္ထိ၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။
သုတေန၊ အကြားအမြင်ဖြင့်။ ကိံကရိယသိ၊ အသိပြုအံ့နည်း။

လူသားစားတာ လူသတ်တာ ဘာထူးသလဲ

ထို ပေါရိသာဒသည် ဤသို့ သုတသောမမင်းဆိုသော်လည်း အမျက်
မထွက်။ အဘယ်ကြောင့် အမျက်မထွက်သနည်း ဟူမူကား ဘုရားလောင်း
မဟာသုတသောမမင်း၏ မေတ္တာကို ပွားစေခြင်း၏ များသည်၏ အဖြစ်
ကြောင့် အမျက်မထွက် သလျှင်ကတည်း။ ထိုအခါ သုတသောမမင်းကို
ပေါရိသာဒသည် “အဆွေ သုတသောမ... အသိနည်း၊ ငါသည်သာလျှင်
တရားမစောင့်သလော” ဟု ဆို၍ ထို အကြောင်းကို သုတသောမ မင်း
အား ကြားလိုရကား—

၄၈၆။ ယော မံသဟေတု မိဂဝံ စရေယျ၊
ယော ဝါဟနေ ပုရိသမတ္တဟေတု။
ဥဘောပိ တေ ပေစ္စ သမာ ဘဝန္တိ၊
ကသ္မာ နော အဓမ္မိကံ ဗြူသိ မံ တံ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈၆။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ ယော ရာဇာ၊
အကြင်မင်းသည်။ မံသဟေတု၊ အမဲကို အလိုရှိသောကြောင့်။ မိဂဝံ၊
သမင်တောသို့။ စရေယျ၊ သွားရာ၏။ ယော ရာဇာဝါ၊ အကြင်မင်း
သည်လည်း။ အတ္တဟေတု၊ မိမိအမှုကြောင့်။ ပုရိသံ၊ လူဖြစ်သော
သတ္တဝါကို။ ဟနေ၊ သတ်ရာ၏။ ဥဘောပိ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ တေ
ရာဇာ၊ ထို မင်းတို့သည်။ ပေစ္စ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ သမာ၊ တူမျှကုန်သည်။
ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ မံ ဝေ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။
အဓမ္မိကံ၊ တရားမစောင့်ဟူ၍။ တံ၊ သင်သည်။ ဗြူသိနု၊ ဆိုဘိသနည်း။

သင် မင်းကျင့်တရား ပျက်၏

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမ မင်းသည်
ထို ပေါရိသာဒအယူကို ဖျက်ဆီးလိုရကား—

၄၈၇။ ပဉ္စပဉ္စ န ခါ ဘက္ခာ၊ ခတ္တိယေန ပဇာနတာ။
အဘက္ခံ ရာဇ ဘက္ခေသိ၊ တသ္မာ အဓမ္မိကော တုဝံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈၇။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ ပဇာနတာ၊ မင်းကျင့်တရားကိုသိသော။
ခတ္တိယေန၊ ပြည့်ရှင်မင်းသည်။ ပဉ္စပဉ္စ၊ ငါးပါး ငါးပါးကုန်သော။
သတ္တာ၊ သတ္တာတို့သည်။ ခါ-ခါဒိတဗ္ဗယုတ္တကာ၊ စားအပ်သည်နှင့် ယှဉ်
ကုန်သော။ ဘက္ခာ၊ အစာတို့သည်။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ အထ၊
ထိုသို့လျက်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ အဘက္ခံ၊ မစားအပ်သော လူသားကို။
ဘက္ခေသိ၊ စားဘိ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တုဝံ၊ သင်သည်။
အဓမ္မိကော၊ တရားမစောင့်သည်။ ဇာတော၊ ဖြစ်၏။

သင် ရာဇမာယာကို မသိ

ဤသို့ ထိုပေါရိသာဒသည် နှိပ်နင်းခြင်းသို့ ရောက်လျှင် တစ်ပါး
သော ကိုးကွယ်ရာကိုမမြင်၍ မိမိမကောင်းမှုကို ဖုံးလွှမ်းလိုရကား—

၄၈၈။ မုတ္တော တုဝံ ပေါရိသာဒဿ ဟတ္ထာ၊
ဂန္ဓာ သကံ မန္ဒိရံ ကာမကာမိ။
အမိတ္တဟတ္ထံ ပုနရာ ဂတောသိ၊
န ခတ္တဓမ္မေ ကုသလောသိ ရာဇ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈၈။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပေါရိသာဒဿ၊ လူသား၏။ ဟတ္ထာ၊
လက်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သော။ ကာမကာမိ၊ လိုချင် တောင့်တသော
ကာမရှိသော။ တုဝံ၊ သင်သည်။ သကံမန္ဒိရံ၊ မိမိနန်းတော်သို့။ ဂန္ဓာ၊
သွား၍။ အမိတ္တဟတ္ထံ၊ ရန်သူလက်သို့။ ပုနရာ ဂတော၊ တစ်ဖန် လာပြန်
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ဘိ၏။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။
ခတ္တ ဓမ္မေ၊ မင်းကျင့်တရားဟု ဆိုအပ်သော ရာဇမာယာ၌။ ကုသလော၊
လိမ္မာသည်။ န အသိ၊ မဖြစ်။

ရာဇမာယာဟာ ငရဲစာ

ထိုအခါ ပေါရိသာဒကို မဟာသုတသောမ မင်းသည် “အဆွေ ပေါရိသာဒ ရာဇမာယာ၌ လိမ္မာသောသူ မည်သည်ကား ငါနှင့်တူသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ငါသည် ထိုရာဇမာယာကို သိ၏။ ထိုသို့ သိသော်လည်း ထိုရာဇမာယာ အလို့ငှာ မကျင့်” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်း ကို ပေါရိသာဒအား ကြားလိုရကား—

၄၇၉။ ယေ ခတ္တဓမ္မေ ကုသလာ ဘဝန္တိ၊
ပါယေန တေ နေရယိကာ ဘဝန္တိ။
တသ္မာ အဟံ ခတ္တဓမ္မံ ပဟာယ၊
သစ္စာနုရက္ခိ ပုနရာဂတောသ္မိ။
ယဇယု ယညံ ခါဒ မံ ပေါရိသာဒ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇၉။ သမ္မ ပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ယေရာဇာနော၊ အကြင်မင်းတို့သည်။ ခတ္တဓမ္မေ၊ ရာဇမာယာ၌။ ကုသလာ၊ လိမ္မာကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေရာဇာနော၊ ထိုမင်းတို့သည်။ ပါယေ၊ များသောအားဖြင့်။ နေရယိကာ၊ ငရဲ၌ဖြစ်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ခတ္တဓမ္မံ၊ ရာဇမာယာကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ သစ္စာနုရက္ခိ၊ သစ္စာကို စောင့်လေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပုနရာဂတော၊ တစ်ဖန်လာပြန်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟန္တာ၊ သတ်၍။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇယု ဝါ၊ ပူဇော်လိုမှုလည်း ပူဇော်လော့။ ခါဒဝါ၊ စားလိုမှုလည်း စားလော့။

သစ္စာစောင့်သိ ဘယ်ကျိုးရှိ

ထိုစကားကိုကြား၍ ပေါရိသာဒသည် သစ္စာစောင့်ခြင်း၌ အကျိုးကို သုတသောမမင်းအား မေးမြန်းလိုရကား—

၄၉၀။ ပေါသာဒဝါသာ ပထဝီဂတဿ၊
ကာမိတ္ထိယော ကာသိကစန္ဒနဉ္စ။
သဗ္ဗတဟိ လဗ္ဘသိသာမိတာယ၊
သစ္စေနိ ပဿသိ အာနိသံသံ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉၀။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ ယေ ပါသာဒ-
 ဝါသာ စ၊ အကြင်နေရာ ရွှေနန်းပြာသာဒ်တို့၌ လည်းကောင်း။ ယေ ပထဝီ
 ဂဝဿာ စ၊ အကြင်မြေအပြင်၌ နွားမြင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ယံ
 ကာမိတ္ထိယော စ၊ အကြင်ကာမဂုဏ်၏ အကြောင်းဖြစ်သော မိန်းမတို့သည်
 လည်းကောင်း။ ယံ ကာသိကစန္ဒနုဉ္စ၊ အကြင်ကာသိတိုင်း၌ ဖြစ်သော ပုဆိုး
 စန္ဒကူးနီသည် လည်းကောင်း။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ တံ သဗ္ဗံ၊ ထို
 အလုံးစုံကို။ တဟိံ၊ ထိုဣန္ဒြိယပတ္တနဂိုရ်မြို့၌။ သာမိတာယ၊ အစိုးရသည်၏
 အဖြစ်ကြောင့်။ ပရိဘုဉ္စိတံ၊ သုံးဆောင်ခြင်းငှာ။ လဗ္ဘသိ၊ ရ၏။ အထ၊
 ထိုသို့လျက်။ သစ္စေန၊ သစ္စာဖြင့်။ ကိံ အာနိသံ၊ အဘယ်အကျိုးကို။
 ပဿသိ၊ သင်မြင်သနည်း။

သစ္စာတည်က နိဗ္ဗာန်ရ

မဟာသုတသောမ မင်းသည် သစ္စာအကျိုးကို ထိုပေါ်ရိသာဒအား
 ဟောလိုရကား—

၄၉၁။ ယေ ကေစိမေ အတ္ထိ ရသာ ပထဗျာ၊
 သစ္စံတေသံ သာဓုတရံ ရသာနံ။
 သစ္စေ ဌိတာ သမဏပြာဟူဏာ စ၊
 တရန္တိ ဇာတိ မုရဏဿ ပါရံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉၁။ သမ္မပေါ်ရိသာဒ၊ အဆွေပေါ်ရိသာဒ။ ပထဗျာ၊ မြေ
 အပြင်၌။ ယေကေစိ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ဣမေ၊ ဤသို့ သဘောရှိကုန်
 သော။ ရသာ၊ အရသာတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေသံ-ရသာနံ၊
 ထိုအရသာတို့ထက်။ သစ္စံ၊ သစ္စာဟူသော အရသာသည်။ သာဓုရသံ၊
 ကောင်းမြတ်သော အရသာမည်၏။ သစ္စေ၊ သစ္စာတရား၌။ ဌိတာ၊
 တည်ကုန်သော။ သမဏပြာဟူဏာစ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဇာတိ-
 မုရဏဿ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သေခြင်း၏။ ပါရံ၊ ကမ်းတစ်ဘက်သို့။
 တရန္တိ၊ ကူးမြောက်နိုင်၏။

သင် သေရမှာ မကြောက်လော

ဤသို့ ထိုပေါ်ရိသာဒအား မဟာသုတသောမ မင်းသည် သစ္စာ
 အကျိုး အာနိသင်ကို ဟော၏။ ထိုနောင်မှ ပေါ်ရိသာဒသည် ပွင့်သစ်သော
 F95(၅၅၀-ပဥမ)

ကြာပဒုမ္မာ လှပြည့်ဝန်းအသရေနှင့် တူသည်သာလျှင် ဖြစ်သော မဟာ
 သုတသောမမင်းမြတ်၏ မျက်နှာတော်ကို ကြည့်၍ “ဤ သုတသောမမင်း
 သည် မီးကျီးပုံကိုလည်းမြင်၏၊ အမဲတံစုံ ချွန်သည်ကိုလည်း မြင်၏၊ ထို
 သုတသောမမင်းအား စိတ်၏ ထိတ်လန့်ခြင်းမျှလည်း မရှိ၊ အသို့နည်း၊
 ဤသို့ မကြောက်မလန့်ခြင်းသည် သတာရဟဂါထာ၏ အာနုဘော်လော၊
 ထိုသို့ မဟုတ်မူ သစ္စာ၏ အာနုဘော်လော၊ တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော တစ်စုံ
 တစ်ခု၏ အာနုဘော်လောလော”ဟု ကြံ၍ ရှေးဦးစွာ ထို သုတသောမမင်း
 ကို ငါမေးအံ့ဟု မေးလိုရကား—

၄၉၂။ မုတ္တော တုဝံ ပေါရိသာဒဿ ဟတ္တာ၊
 ဂန္ဓာ သကံ မန္တိရံ ကာမကာမိ။
 အမိတ္တဟတ္တံ ပုနရာဂတောသိ၊
 န ဟိ နှ န တေ မရဏဘယံ ဇနိန္ဒ။
 အလိနစိတ္တော အသိ သစ္စဝါဒိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉၂။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ မဟာရာဇ၊ မင်း
 မြတ်။ ပေါရိသာဒဿ၊ လူသားစား၏။ ဟတ္တာ၊ လက်မှ။ မုတ္တော၊
 လွတ်ပြီးသော။ ကာမကာမိ၊ လိုချင်တောင့်တသော ကာမဂုဏ် ရှိသော။
 တုဝံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ သကံမန္တိရံ၊ မိမိနန်းတော်သို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား
 ဦး၍။ အမိတ္တဟတ္တံ၊ ရန်သူ့လက်သို့။ ပုနရာဂတော၊ တစ်ဖန်ပြန်လာ
 သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သစ္စဝါဒိ၊ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသော။
 မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တေ၊ သင် မင်းမြတ်အား။ မရဏဘယံ၊ သေဘေးမှ
 ကြောက်ခြင်းသည်။ န ဟိ နှ န၊ မရှိလေယောင်တကား။ အလိနစိတ္တော၊
 မတုန်မဆုတ်သော စိတ်ရှိသည်။ အသိ နှ၊ ဖြစ်ယောင်တကား။

ကုသိုလ်များလို့ သေဖို့မကြောက်

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်း မဟာသုတ သောမမင်း
 သည် ထိုပေါရိသာဒအား မိမိ မကြောက်သော အကြောင်းကို ကြားလို
 ရကား—

၄၉၃။ “ကတာ မေ ကလျာဏာ အနေကရူပါ”-
အစရှိသော ဤ ရှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၉၃။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ မေ ငါသည်။
အနေကရူပါ၊ များသောအပြား ရှိကုန်သော။ ကလျာဏာ၊ ကောင်းမှု
တို့ကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်ကုန်ပြီ။ ဝိပုလာ၊ ပြန်ပြောစွာကုန်သော။ ပသဠာ၊
ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော။ ယေ ယညာ၊
အကြင် ယဇ်တို့ကို။ ယိဠာ၊ ပူဇော်အပ်ကုန်ပြီ။ ပရလောကဿ၊ တမလွန်
လောက၏။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးကို။ ဝိသောဓိတော၊ ငါ သုတ်သင်အပ်ပြီ။
ဓမ္မေ၊ ကုသိုလ်တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။ မာဒိသော၊ ငါနှင့်တူ
သော။ ကော၊ အဘယ်မည်သောသူသည်။ မရဏဿ၊ သေဘေးမှ။
ဘာယေ၊ ကြောက်ရအံ့နည်း။

၄၉၄။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ မေ ငါသည်။
အနေကရူပါ၊ များသော အပြားရှိကုန်သော။ ကလျာဏာ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။
ကတာ၊ ပြုအပ်ကုန်ပြီ။ ဝိပုလာ၊ ပြန်ပြောစွာကုန်သော။ ပသဠာ၊
ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော။ ယေ ယညာ၊
အကြင်ယဇ်တို့ကို။ ယိဠာ၊ ပူဇော်အပ်ကုန်ပြီ။ အနာနုတပုံ၊ တစ်ဖန် စိုး
ရိမ်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကသို့။ ဂမိဿံ၊ ငါ
သွားအံ့။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟန္တာ၊
သတ်၍။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇဿ ဝါ၊ ပူဇော်လိုမှုလည်း ပူဇော်လော့။
အဒ ဝါ၊ စားလိုမှုလည်း စားလော့။

၄၉၅။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ မေ ငါသည်။
ပိတာ စ၊ အဘကိုလည်းကောင်း။ မာတာ စ၊ အမိကို လည်းကောင်း။
ဥပဋ္ဌိတာ၊ ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေး အပ်ကုန်ပြီ။ မေ ငါသည်။ ဓမ္မေန၊
ရာဇဓံဆယ်ပါးနှင့်အညီ။ ဣဿရိယဉ္စ၊ တိုင်းပြည်ကိုလည်း။ ပသဠံ၊ ဆုံးမ
အပ်ပြီ။ ပရလောကဿ၊ တမလွန်လောက၏။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးကို။ ဝိသော-
ဓိတော၊ သုတ်သင်အပ်ပြီ။ ဓမ္မေ၊ ကုသိုလ်တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။
မာဒိသော၊ ငါနှင့်တူသော။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မရဏဿ၊ သေ
ဘေးမှ။ ဘာယေ၊ ကြောက်ပေလိမ့်နည်း။

၄၉၆။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ မေ၊ ငါသည်။
 ပိတာ စ၊ အဘကို လည်းကောင်း။ မာတာ စ၊ အမိကို လည်းကောင်း။
 ဥပဋ္ဌိတာ၊ ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်ပြီ။ မေ၊ ငါသည်။ ဓမ္မေန၊
 ရာဇခံဆယ်ပါးနှင့်အညီ။ ဣဿရိယံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ ပသဋ္ဌံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီ။
 အနာနုတပ္ပံ၊ တစ်ဖန် စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်
 လောကသို့။ ဂမိဿံ၊ ငါသွားအံ့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟန္တာ၊ သတ်၍။
 ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇဿ ဝါ၊ ပူဇော်လိုမှုလည်း ပူဇော်လော့။ အဒ ဝါ၊
 စားလိုမှုလည်း စားလော့။

၄၉၇။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ မေ၊ ငါသည်။
 ဉာတိသု၊ အဆွေအမျိုးတို့၌လည်းကောင်း။ မိတ္တေသု၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌
 လည်းကောင်း။ ကာတာကာရာ၊ ကျေးဇူးပြုအပ်ကုန်ပြီ။ မေ၊ ငါသည်။
 ဓမ္မေန၊ ရာဇခံ ဆယ်ပါးနှင့် အညီ။ ဣဿရိယံ၊ တိုင်းပြည်ကို။ ပသဋ္ဌံ၊ ဆုံးမ
 အပ်ပြီ။ ပရလောကဿ၊ တမလွန်လောက၏။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးကို။ ဝိသော-
 ဓိတော၊ ငါ့သုတ်သင်အပ်ပြီ။ ဓမ္မေ၊ ကုသိုလ်တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။
 မာဒိသော၊ ငါနှင့်တူသော။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မရဏဿ၊ သေ
 ဘေးမှ။ ဘာယေ၊ ကြောက်ရအံ့နည်း။

၄၉၈။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ မယာ၊ ငါသည်။
 ဉာတိသု၊ အဆွေအမျိုးတို့၌ လည်းကောင်း။ မိတ္တေသု၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌
 လည်းကောင်း။ ကာတာကာရာ၊ ကျေးဇူးပြုအပ်ကုန်ပြီ။ မေ၊ ငါသည်။
 ဓမ္မေန၊ ရာဇခံ ဆယ်ပါးနှင့်အညီ။ ဣဿရိယံ၊ တိုင်းကားပြည်ရွာကို။
 ပသဋ္ဌံ၊ ဆုံးမအပ်ပြီ။ အနာနုတပ္ပံ၊ တစ်ဖန် စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍။
 ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကသို့။ ဂမိဿံ၊ ငါသွားအံ့။ မံ၊ ငါ့ကို။
 ဟန္တာ၊ သတ်၍။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇဿ ဝါ၊ ပူဇော်လိုမှုလည်း ပူဇော်
 လော့။ ခါဒ ဝါ၊ စားလိုမှုလည်း စားလော့။

၄၉၉။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ မေ၊ ငါသည်။
 ဗဟုဓာ၊ များသော အပြားအားဖြင့်။ ဗဟူနံ၊ များစွာကုန်သော သူတို့
 အား။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူအပ်ပြီ။ သမဏဗြာဟ္မဏာ စ၊
 ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း။ သန္တပ္ပိတာ၊ ရောင့်ရဲစေအပ်ကုန်ပြီ။ ပရလော-

ကဿ၊ တမလွန်လောက၏။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးကို။ ဝိသောဓိတော၊ ငါ သုတ်
သင်အပ်ပြီ။ ဓမ္မေ၊ ကုသိုလ်တရား၌။ ဌိတော၊ တည်သော။ မာဒိသော၊
ငါနှင့်တူသော။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မရဏဿ၊ သေဘေးမှ။ ဘာယေ၊
ကြောက်ရအံ့နည်း။

၅၀၀။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ မေ၊ ငါသည်။
ဗဟုဓာ၊ များသောအပြားဖြင့်။ ဗဟူနံ၊ များစွာကုန်သော သူတို့အား။
ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒိန္နံ၊ ပေးလှူအပ်ပြီ။ သမဏဗြာဟ္မဏာ စ၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်
တို့ကိုလည်း။ သန္တပ္ပိတာ၊ ရောင်ရဲစေအပ်ကုန်ပြီ။ အနာနုတပ္ပံ၊ တစ်ဖန်
စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍။ ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကသို့။ ဂမိဿံ၊
ငါသွားအံ့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဟန္တာ၊ သတ်၍။ ယညံ၊ ယဇ်ကို။ ယဇဿု ဝါ၊
ပူဇော်လိုမူလည်း ပူဇော်လော့။ ခါဒ ဝါ၊ စားလိုမူလည်း စားလော့။

သတာရဟ ဂါထာကို ဟောပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ ပေါရိသာဒသည် “ဤ သုတသောမမင်းကြီး
သည် သူတော်ကောင်းပေတည်း၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သာယာစွာ
သောစကားကို ပြောတတ်၏။ အကယ်၍ ငါသည် ဤ သုတသောမမင်း
မြတ်ကို စားအံ့၊ ငါ၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ်ကွဲရာ၏။ ဤမြေကြီးသည်
မူလည်း နှစ်ဖြာကွဲ၍ ငါ့ကို မျိုချေရာ၏” ဟု ကြောက်ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍
“အဆွေ သုတသောမ မင်းမြတ်....ငါသည် သင်မင်းမြတ်ကို စားအပ်
သော သဘောရှိသည် မဖြစ်” ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို မဟာသုတသောမ
မင်းကြီးအား ကြားလိုရကား—

၅၀၁။ ဝိသံ ပဇာနံ ပုရိသော အဒေယျ၊
အာသိဝိသံ ဇလိတမုဂ္ဂတေဇံ။
မုဒ္ဒါပိ တဿ ဖလေယျ သတ္တဓာ၊
ယော တာဒိသံ သစ္စဝါဒိံ အဒေယျ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀၁။ သမ္ပသုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ ယော ပုရိသော၊
အကြင်ယောက်ျားသည်။ ပဇာနံ-ပဇာနန္ဒော၊ သိလျက်။ ဝိသံ၊ လတ်

တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်ကို။ အဒေယျ၊ စားငြားအံ့။ ယော
 ပုရိသော။ အကြင်ယောက်ျားသည်။ ဇလိကံ၊ အဆိပ်တန်ခိုးဖြင့် ပြောင်
 ပြောင်တောက်သော။ ဥဂ္ဂတေဇံ၊ ထက်သော တန်ခိုးရှိသော။ အာသိဝိသံ၊
 လျင်သော အဆိပ်ရှိသောမြေကို။ ဂဏှေယျ၊ ကိုင်ငြားအံ့။ သောပုရိသော၊
 ထိုယောက်ျားသည်။ အာသံ၊ မချွတ်။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပု-
 ဏေယျ၊ ရောက်ရာ၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သစ္စဝါဒီ၊ မှန်သောစကား
 ကိုဆိုလေ့ရှိသော။ တာဒိသံ၊ သင်မင်းကြီးကဲ့သို့သော သူကို။ ခါဒေယျ၊
 စားငြားအံ့။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ မုဒ္ဒါပိ၊ ဦးခေါင်းသည်လည်း။ သတ္တဓာ၊
 ခုနစ်စိတ်။ ဖလေယျ၊ ကဲ့ရာ၏။

ဤသို့လျှင် ထိုပေါရိသာဒသည် ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမ
 မင်းကို လတ်တလော သေစေတတ်သော အဆိပ်နှင့်တူသည်ကို ပြု၍
 “အဘယ်သူသည် သင့်ကို စားလတ္တံ့နည်း” ဟု ဆို၍ ထိုသတာရဟ
 ဂါထာတို့ကို နာလိုသည်ဖြစ်၍ မဟာသုတသောမမင်းကို တောင်းပန်သဖြင့်
 ထိုသုတသောမမင်းသည် တရား၌ ရှိသေခြင်းကို ဖြစ်စိမ့်သောငှာ “အဆွေ
 ပေါရိသာဒ....သင်သည် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အပြစ်မရှိကုန်သော
 ဂါထာတို့၏ တည်ရာမဟုတ်ဟု ပယ်သော်လည်း ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ ဤ
 သုတသောမမင်းနှင့်တူသော ပညာရှိ မည်သည် မရှိ၊ ဤ သုတသောမမင်း
 သည် ငါ၏လက်မှ လွတ်သဖြင့် သွားလေ၍ ထိုဂါထာတို့ကို နာပြီးလျှင်
 တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်အား ပူဇော်သက္ကာရပြု၍ မိမိနဖူးပြင်ဖြင့် သေစာကိုယူ၍
 တစ်ဖန် ငါ၏ အထံသို့လာပြန်၏။ ထိုဂါထာတို့သည် အလွန် ကောင်းမြတ်
 သော သဘောရှိသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့” ဟု လွန်စွာ တရားနာခြင်း၌
 ကောင်းစွာဖြစ်သော ရှိသေခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသုတသောမမင်းကို
 တောင်းပန်လိုရကား—

၅၀၂။ သုတံ ဓမ္မံ ဝိဇာနန္တိ၊ နရာ လာလျာဏ ပါပကံ။
 အပိ ဂါထာ သုဏ္ဍိတံ၊ ဓမ္မေ မေ ရမတေ မနော—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀၂။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ နရာ၊ လူတို့သည်။
 ဓမ္မံ၊ တရားကို။ သုတံ၊ ကြားနာကုန်ပြီး၍။ ကလာဗာဏ ပါပကံ၊ ကောင်း

သည် မကောင်းသည်ကို။ ဝိဇာနန္တိ၊ သိရကုန်၏။ ဂါထာ၊ ဂါထာကို။ သုဏိတာန၊ နာရသောကြောင့်။ မေ၊ ငါ၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ ဓမ္မေ၊ တရား၌။ အပိ ရမတေ၊ မွေ့လျော်ပါငြားအံ့လည်း မသိ။

ထိုသို့ တောင်းပန်သောအခါ မဟာသုတသောမ မင်းသည် “ယခု အခါ ပေါရိသာဒသည် နာလိုပြီ၊ ငါဟောအံ့” ဟု ကြံ၍ “အဆွေ ပေါရိသာဒ....ထိုသို့တပြားကား ကောင်းစွာ နာလော့” ဟု ထိုပေါရိသာဒကို နားထောင်စေ၍ နန္ဒပုဏ္ဏားသည် ဟောအပ်သောနည်းဖြင့်လျှင် ဂါထာတို့ကို ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုသဖြင့် ကာမာဝစရ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တို့၌ တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ပြု၍ နတ်တို့သည် ကောင်းချီးပေးကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမ မင်းသည် ထိုပေါရိသာဒအား ဟောလိုရကား—

- ၅၀၃။ သင်္ကဒေဝ မဟာရာဇ၊ သဗ္ဗိ ဟောတိ သမာဂမော။
သာ နံ သင်္ဂတိ ပါလေတိ၊ နာသဗ္ဗိ ဗဟု သင်္ဂမော။
- ၅၀၄။ သဗ္ဗိရေဝ သမာသေထ၊ သဗ္ဗိ ကုဗ္ဗေထ သန္တဝံ။
သတံ သဒ္ဓမ္မမညာယ၊ သေယျော ဟောတိ န ပါပိယော။
- ၅၀၅။ ဇီရန္တိ ဝေ ရာဇရထာ သုစိတ္တာ၊
အထော သရီရမ္ပိ ဇရံ ဥပေတိ။
သတဉ္စ ဓမ္မော န ဇရံ ဥပေတိ၊
သန္တော ဟဝေ သဗ္ဗိ ပဝေဒယန္တိ။
- ၅၀၆။ နဘဉ္စ ဒုရေ ပထဝီ စ ဒုရေ၊
ပါရံ သမုဒ္ဓယ တဒါဟု ဒုရေ။
တတော ဟဝေ ဒုရတရံ ဝဒန္တိ၊
သတဉ္စ ဓမ္မော အသတဉ္စ ရာဇ—

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဟော၏။

၅၀၃။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သဗ္ဗိ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သင်္ကဒေဝ၊ တစ်ကြိမ်သာလျှင်။ ယော သမာဂမော၊ အကြင်ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သာသင်္ဂတိ၊ ထိုသို့ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ နံ၊ ထိုသူကို။ ပါလေတိ၊ စောင့်ရှောက်ပေ၏။ အသဗ္ဗိ၊ သူတော်မဟုတ် သူ

ယုတ်မာတို့နှင့်။ ဗဟု၊ အကြိမ်များစွာ။ ယော သင်္ဂမော၊ အကြင်ပေါင်း
ဖော်ခြင်းသည်။ နံ၊ ထိုသူကို။ န ပါလေတိ၊ မစောင့်ရှောက်။

၅၀၄။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သဗ္ဗိရေဝ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့် သာ
လျှင်။ သမာသေထ၊ ပေါင်းဖော်ကုန်ရာ၏။ သဗ္ဗိ၊ သူတော်ကောင်းတို့
နှင့်။ သန္တဝံ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို။ ကုဗေထ၊ ပြုကုန်ရာ၏။ သတံ၊ ဘုရား
အစရှိသော ပညာရှိတို့၏။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို။ အညာယ၊
သိ၍။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပါပိဒယာ၊
ယုတ်မာသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်ရာ။

၅၀၅။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သုစိတ္တာ၊ ကောင်းစွာ ဆန်းကြယ်ကုန်
သော။ ရာဇရထာ၊ မင်းစီးရထားတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဇီရန္တိ၊ ဆွေး
မြေ့ ပျက်စီးတတ်ကုန်၏။ အထော၊ ထိုမြို့။ သရီရမ္ပိ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်
လည်း။ ဇရံ၊ အိုခြင်းသို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်တတ်၏။ သတံ၊ သူတော်ကောင်း
တို့၏။ ဓမ္မော စ၊ နိဗ္ဗာန်တရားသည်ကား။ ဇရံ၊ အိုခြင်းသို့။ န ဥပေတိ၊
မရောက်။ သန္တော၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သဗ္ဗိ၊
နိဗ္ဗာန်တရားကို။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ပဝေဒယန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်၏။

၅၀၆။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ နဘဉ္စ၊ ကောင်းကင်သည်လည်း။ ဒုရေ၊
မြေနှင့်ဝေး၏။ ပထဝီ စ၊ မြေသည်လည်း။ ဒုရေ၊ ကောင်းကင်နှင့် ဝေး
၏။ သမုဒ္ဒဿ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ ယံ ပါရံ၊ အကြင် ကမ်းတစ်ဖက်သည်။ အတ္ထိ၊
ရှိ၏။ တံ ပါရံ၊ ထိုကမ်းတစ်ဖက်ကို။ ဒုရေ၊ ဝေး၏ဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်
၏။ တတော၊ ထိုကောင်းကင်နှင့် မြေသမုဒ္ဒရာကမ်းတစ်ဖက် ဝေးသော
ထက်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော စ၊ တရား
သဘောသည် လည်းကောင်း။ အသတံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာတို့
၏။ ဓမ္မော၊ တရားသဘောသည် လည်းကောင်း။ ဒုရတရံ၊ အလွန်ဝေး၏
ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။

လိုသောဆု ၄-ခု ပေးပြီ

ထိုပေါ်ရိသာဒအား သုတသောမမင်းသည် ကောင်းစွာ ဟောအပ်
သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိပညာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်

လည်းကောင်း “ထိုဂါထာတို့ကို သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ သကဲ့သို့တကား” ဟု ကြံဆင်ခြင်သော ထိုပေါရိသာဒ၏ ကိုယ်အလုံးသည် ငါးပါးအပြားရှိသော ပီတိဖြင့်ပြည့်၏။ မဟာသုတသောမမင်း၌ နူးညံ့သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၏။ ထီးဖြူကို ပေးတတ်သော အဖကဲ့သို့ မဟာသုတသောမ မင်းကို ထင်မှတ်၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် “ငါသည် မဟာသုတသောမ မင်းအား ပေးအပ်သော တစ်စုံတစ်ခုသော ရှေ့ငွေကို မမြင်၊ ထိုမဟာ သုတသောမမင်းအား တစ်ဂါထာ တစ်ဂါထာဖြင့် တစ်ပါး တစ်ပါးစီ သော ဆုကို ပေးအံ့ဟုကြံ၍ ဆုကိုပေးလိုရကား—

၅၀၇။ ဂါထာ ဣမာ အတ္ထဝတီ သုဗျဉ္ဇနာ၊
သုဘာသိတာ တုယု ဇနိန္ဒ သုတ္တာ။
အာနန္ဒိ ဝိတ္ထော သုမနော ပတီတော၊
စတ္တာရိတေ သမ္ပ ဝရေ ဒဒါမိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀၇။ ဇနိန္ဒ၊ လူတကာတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ သမ္ပ သုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ အတ္ထဝတီ၊ ကောင်းသော အနက်ရှိကုန် သော။ သုဗျဉ္ဇနာ၊ ကောင်းသော သဒ္ဒါရှိကုန်သော။ တုယု၊ သင်သည်။ သုဘာသိတာ၊ ကောင်းစွာဟောအပ်ကုန်သော။ ဣမာဂါထာ၊ ဤဂါထာ တို့ကို။ သုတ္တာ၊ နာ၍။ အာနန္ဒိ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိသော။ ဝိတ္ထော၊ နှစ်သက်ခြင်းရှိသော။ သုမနော၊ ရှင်လန်းသောစိတ်ရှိသော။ ပတီတော၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသော။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ တေ၊ သင့်အား။ စတ္တာရိ၊ လေးပါးကုန်သော။ ဝရေ၊ ဆုတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။

နှုတ်ဆု ပေးမှာလား

ထိုအခါ ပေါရိသာဒကို မဟာသုတသောမ မင်းသည် အချင်း ပေါရိသာဒ သင်သည် အဘယ်မည်သောဆုကို ပေးအံ့နည်းဟု ခြိမ်းမှောင်း လိုရကား—

၅၀၈။ ယော နာတ္တနော မရဏံ ဗုဇ္ဈသိ ဇုဇံ၊
ဟိတာဟိတံ ဝိနိပါတဉ္ဇသဂ္ဂံ။
ဂိဒ္ဓေါ ရသေ ဒုစ္စရိတေ နိဝိဋ္ဌော၊
ကိံ တံ ဝရံ ဒဿသိ ပါပဓမ္မံ။

၅၀၉။ အဟဉ္ဇတံ ဒေဟိ ဝရန္တိ ဝဇ္ဇံ၊
 တုဉ္ဇာပိ ဒတာန အဝါကရေယျ။
 သန္ဒိဋ္ဌိကံ ကလဟ မိမံ ဝိဝါဒံ၊
 ကော ပဏ္ဍိတော ဇာနိ မုပဗ္ဗဇေယျ—
 ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၀၈။ ပါပဓမ္မယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသော။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊
 အဆွေပေါရိသာဒ။ ယော တုဝံ၊ အကြင် သင်သည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။
 မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ န ဗုဇ္ဈသိ၊ မသိ။ ဟိတာဟိတဉ္စ၊ အစီးအပွား ရှိသည်
 မရှိသည်ကို လည်းကောင်း။ ဝိနိပါတဉ္စ၊ အပါယ်ငရဲသို့ ကျဖို့ရာကို လည်း
 ကောင်း။ သဂ္ဂဉ္စ၊ နတ်ရွာကို လည်းကောင်း။ န ဗုဇ္ဈသိ၊ မသိ။ ရသေ၊
 လူသားအရသာ၌။ ဂိဒ္ဓေါ တပ်မက်သော။ ဒုစ္စရိတေ၊ မကောင်းသော
 အကျင့်၌။ နိဝိဋ္ဌော၊ တည်သော။ သော တံ၊ ထိုသင်သည်။ ကိံ ဝရံ၊
 အဘယ်ဆုကို။ ဒဿသိ၊ ပေးအံ့နည်း။

၅၀၉။ ပါပဓမ္မယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသော။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊
 အဆွေပေါရိသာဒ။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒေဟိ၊ ပေး
 လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံ၊ သင့်ကို။ ဝဇ္ဇံ၊ ဆိုချေအံ့။ တုဉ္ဇာပိ၊ သင်သည်
 လည်း။ ဒတာ၊ နှုတ်ဖြင့် ပေးဦး၍။ န အဝါကရေယျ၊ တောင်းတိုင်း
 မပေးအံ့။ သန္ဒိဋ္ဌိကံ၊ မျက်မှောက်၌ဖြစ်သော။ ကလဟံ၊ တွန့်တို့ခြင်း ရှိ
 သော။ ဣမံ ဝိဝါဒံ၊ ဤငြင်းခုံရာသို့။ ကောပဏ္ဍိတော၊ အဘယ်အမည်ရှိ
 သော ပညာရှိသည်။ ဇာနိ၊ အကယ်မလွဲသဖြင့်။ ဥပဗ္ဗဇေယျ၊ ကပ်၍ ဖြေ
 လာပေးအံ့နည်း။

ထို့နောင်မှ ပေါရိသာဒသည် “ဤသုတသောမမင်းသည် ငါ့ကို
 မယုံကြည်၊ ထိုသုတသောမ မင်းကို ယုံကြည်စေအံ့” ဟု ဝန်ခံလိုရကား—

၅၁၀။ န တံ ဝရံ အရဟတိ ဇန္တုဒါတုံ၊
 ယံ ဝါပိ ဒတာန အဝါကရေယျ။
 ဝရဿ သမ္ပ အဝိကမ္မမာနော၊
 ပါဏံ စဇိတာပိ ဒဿမေဝ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၀။ ခတ္တိယ၊ ရေမြေ့ရှင်ဖြစ်တော်မူသော၊ သမ္မသုတသောမ၊
အဆွေသုတသောမ။ ယောဇန္တု၊ အကြင်သူသည်။ ယံ ဝရံ၊ အကြင်ဆုကို။
ဒတာပိ၊ ပေးပြီးလျက်လည်း။ နအဝါကရေယျ၊ တောင်းတိုင်းမပေးအံ့။
သောဇန္တု၊ ထိုသူသည်။ တံ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ဒါတံ၊ ပေးခြင်းငှာ။ န အရဟတံ၊
မထိုက်။ သမ္မ၊ အဆွေသုတသောမ။ အဝိကမ္မမာနော၊ တွန့်တိုခြင်းမရှိသည်
ဖြစ်၍။ ဝရဿု၊ ယူလော့။ ပါဏံ၊ အသက်ကို။ စဇိတာနပိ၊ စွန့်၍လည်း။
ဒဿံဇေ၊ ပေးအံ့သလျှင်ကတည်း။

(၁) အနှစ်တစ်ရာ အသက်ရှည်ပါစေ

ထိုအခါမဟာသုတသောမမင်းသည် “ဤပေါရိသာဒသည် အလွန်
လျှင် ရဲရင့်သည် ဖြစ်၍ဆို၏။ ငါ၏ စကားကို လိုက်နာအံ့၊ ဆုကိုယူအံ့၊
အကယ်၍ကား လူသားကို မစားအပ်ဟု ရှေးဦးစွာလျှင် မြစ်ချေအံ့၊
အလွန်လျှင် ပင်ပန်းလတ္တံ့၊ ရှေးဦးစွာ တစ်ပါးကုန်သော သုံးပါးသော
ဆုတို့ကို ယူဦး၍ နောက်မှ လူသားကို စားခြင်းမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း ဟူသော
ထိုဆုကို ယူအံ့ဟုကြံ၍ ဆုကို ယူလိုရကား—

၅၁၁။ အရိယဿ အရိယေန သမေတိ သင်္ချ၊
ပညဿ ပညာဏဝတာ သမေတိ။
ပဿေယျံ တံ ဝဿသတံ အာရောဂျံ၊
တေ ဝရာနံ ပဌမံ ဝရာမိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၁။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ အရိယဿ၊ မြတ်
သောသူ၏။ အရိယေန၊ မြတ်သောသူနှင့်။ သင်္ချ၊ အဆွေခင်ပွန်းသဘော
သည်။ သမေတိ၊ ညီကြ၏။ ပညဿ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောသူ၏။
ပညာဏဝတာ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောသူနှင့်။ သင်္ချ၊ အဆွေခင်ပွန်း
သဘောသည်။ သမေတိ၊ ညီကြ၏။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိ
သာဒ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး။
အာရောဂျံ၊ အနာမရှိသည်၏ အဖြစ်ကို။ ပဿေယျံ၊ မြင်ချင်ပါ၏။ ဝရာနံ၊
သင်ပေးအပ်သော ဆုလေးပါးတို့တွင်။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာသော။ တေ ဝရံ၊
ဤဆုကို။ ဝရာမိ၊ ယူ၏။

အသက် ၁၀၀ ရှည်စေ

ပေါရိသာဒသည်လည်း ထိုစကားကို ကြား၍လျှင် “ဤ သုတ
သောမ မင်းသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဖျက်ဆီး၍ ယခုအခါ လူသားကို
စားလိုသော ဤသို့ များစွာသော အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ပြုတတ်သော ခိုးသူ
ကြီး ဖြစ်သော ငါ၏အသက်ကို အလိုရှိတိ၏၊ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ၊ ငါ၏ အစီး
အပွားကို အလိုရှိပေစွတကား” ဟု နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သုတ
သောမ မင်းသည် လှည့်ပတ်၍ ဆုယူသောအဖြစ်ကို မသိသည်ဖြစ်၍ သုတ
သောမမင်းအား ထိုဆုကို ပေးလိုရကား—

၅၁၂။ အရိယဿ အရိယေန သမေတိ သချံ၊
ပညဿ ပညာဏဝဘာ သမေတိ။
ပဿသိ မံ ဝဿသတံ အာရောဂျံ၊
တေ ဝရာနံ ပဌမံ ဒဒါမိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၂။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ အရိယဿ၊ မြတ်
သောသူ၏။ အရိယေန၊ မြတ်သောသူနှင့်။ သချံ၊ အဆွေခင်ပွန်းသဘော
သည်။ သမေတိ၊ ညီကြ၏။ ပညဿ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောသူ၏။
ပညာဏဝဘာ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောသူနှင့်။ သချံ၊ အဆွေခင်ပွန်း
သဘောသည်။ သမေတိ၊ ညီကြ၏။ သမ္မ၊ အဆွေသုတသောမ။ တံ၊ သင်
သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တစ်ရာပတ်လုံး။ အာရောဂျံ၊ အနာ
မရှိသည်၏ အဖြစ်ကို။ ပဿသိ၊ မြင်လော့။ ဝရာနံ၊ ငါပေးအပ်သော
ဆုလေးပါးတို့တွင်။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာသော။ တေ ဝရံ၊ ဤဆုကို။ ဒဒါမိ၊
ငါပေး၏။

(၂) ဖမ်းထားသော မင်းတို့ကို လွှတ်ပါ

ထို့နောင်မှ မဟာသုတသောမ မင်းသည် တစ်ပါးသော ဆုကို
ယူပြန်လိုရကား—

၅၁၃။ ယေ ခတ္တိယာသေ ဣဓ ဘူမိပါလော၊
မုဒ္ဒါဘိသိတ္တာကတနာမဓေယျာ။
န တာဒိသေ ဘူမိပတိ အဒေသိ၊
တေ ဝရာနံ ဒုတိယံ ဝရာမိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၃။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဘူမိပါလာ၊ ရေမြေကို အစိုးရကုန်သော။ မုဒ္ဒါဘိသိတ္တာ၊ ထိပ်၌ အဘိသိက် သွန်းအပ်ကုန်ပြီးသော။ ကတနာမဓေယျာ၊ မှည့်အပ်သော အမည် အထူး ရှိသော။ ယေ ခတ္တိယာသေ၊ အကြင်မင်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော။ တေ ဘူမိပတိ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ န အဒေမိ၊ မစားပါလင့်။ ဝရာနံ၊ လေးပါးသော ဆုတို့တွင်။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခုမြောက် ဖြစ်သော။ ဧတံ ဝရံ၊ ဤဆုကို။ ဝရာမိ၊ ယူပါ၏။

မင်း ၁၀၀ တို့ကို လွှတ်မည်

ဤသို့လျှင် မဟာသုတသောမ မင်းသည် နှစ်ခုမြောက်သော ဆုကို ယူသည်ရှိသော် အရာမကကုန်သော မင်းတို့၏ အသက်ရှင်ခြင်းဆုကို ယူ တော်မူ၏။

ပေါရိသာဒသည်လည်း ထိုသုတသောမမင်းအား ဆုပေးလိုရကား

၅၁၄။ ယေ ခတ္တိယာသေ ဣဓ ဘူမိပါလာ၊
မုဒ္ဒါဘိသိတ္တာ ကတ နာမဓေယျာ။
န တာဒိသေ ဘူမိပတိ အဒေမိ၊
ဧတံ ဝရာနံ ဒုတိယံ ဒဒါမိ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၄။ သမ္ပသုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ ဘူမိပါလာ၊ ရေမြေကို အစိုးရကုန်သော။ မုဒ္ဒါဘိသိတ္တာ၊ ထိပ်၌ အဘိသိက် သွန်းအပ်ကုန်ပြီးသော။ ကတနာမဓေယျာ၊ မှည့်အပ်ပြီးသော အမည်ထူး ရှိကုန်သော။ ယေ ခတ္တိယာသေ၊ အကြင်မင်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဒိသေ၊ ထိုသို့ သဘောရှိကုန်သော။ တေ ဘူမိပတိ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ န အဒေမိ၊ ငါ မစားပြီ။ ဝရာနံ၊ လေးပါးသော ဆုတို့တွင်။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခု မြောက်သော။ ဧတံ ဝရံ၊ ဤဆုကို။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။

(၃) မင်း ၁၀၀ တို့ကို ပြန်ပို့ပါ

အသို့နည်း။ ထိုအရာမကကုန်သော မင်းတို့သည် မဟာသုတသောမ မင်း ပေါရိသာဒတို့၏ စကားပြောဒဟာကြသော အသံကို ကြားကုန်

သလော၊ မကြားကုန်သလောဟူမူ အလုံးစုံကို မကြားကုန်။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ပေါရိသာဒသည် ပညောင်ပင်ကို မီးခိုးလျှံဖြင့် နှိပ်စက်မည် စိုးသောကြောင့် အဝေးတို့သွား၍ မီးကိုညှိ၏။ မီးပုံကြီး၏ လည်းကောင်း၊ ပညောင်ပင်၏လည်းကောင်း အလယ်၌နေ၍ မဟာသုတသောမ မင်းသည် ထိုပေါရိသာဒနှင့်တကွ စကားပြော၏။ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသောစကားကို မကြားမူ၍ ထက်ဝက် ထက်ဝက်သော စကားကိုသာလျှင် ကြားရကုန်၏။ ထိုအရာမကကုန်သော မင်းတို့သည် “ယခုအခါ မဟာသုတသောမ မင်း မြတ်သည် ပေါရိသာဒကို ဆုံးမလတ္တံ့၊ မကြောက်ကြကုန်လင့်” ဟု အချင်းချင်း သက်သာရာကို ရစေကုန်၏။ ထိုခဏ၌ မဟာသုတသောမမင်းသည် တစ်ပါးသော ဆုကို ယူပြန်လိုရကား -

၅၁၅။ ပရောသတံ ခတ္တိယာ တေ ဂဟိတာ၊
 တလာဝုတာ အဿုမုခါ ရုဒန္တာ။
 သကေ တေ ရဋ္ဌေ ပဋိပါဒယာဟိ၊
 တေ ဝရာနံ တတိယံ ဝရာမိ -
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၅။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ တေ တယာ၊ သင်သည်။ ဂဟိတာ၊ ဖမ်းယူအပ်ကုန်သော။ တလာဝုတာ၊ ကြိုးဖြင့် သိအပ်သော လက်ဝါးပြင်ရှိကုန်သော။ အဿုမုခါ၊ မျက်ရည်ဖြင့် ပြည့်သော မျက်နှာရှိကုန်သော။ ရုဒန္တာ၊ ငိုကုန်သော။ ပရောသတံ၊ အရာမက ကုန်သော။ ယေ ခတ္တိယာ၊ အကြင်မင်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ ခတ္တိယေ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ သကေ၊ မိမိဥစ္စာ ဖြစ်ကုန်သော။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းပြည်တို့သို့။ ပဋိပါဒယာဟိ၊ ပို့ပါလော့။ ဝရာနံ၊ သင်ပေးအပ်သော ဆုလေးပါးတို့တွင်။ တတိယံ၊ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော။ တေ ဝရာ၊ ဤဆုကို။ ဝရာမိ၊ ယူပါ၏။

ပြန်ပို့ပေးပါမည်

ဤသို့လျှင် မဟာသုတသောမ မင်းသည် သုံးခုမြောက်ဖြစ်သောဆုကို ယူသည်ရှိသော် ထိုမင်းတို့ကို မိမိတို့ တိုင်းပြည်တို့သို့ ပို့အပ်သောဆုကို ယူတော်မူ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဤဆုကို ယူတော်မူသနည်း ဟူမူကား ထို

ပေါရိသာဒသည် မစားသော်လည်း ဘေးရန်ကို ကြောက်သောကြောင့်
ထိုအလုံးစုံသောမင်းတို့ကို ကျွန်ပြု၍ တော၌သာလျှင် နေစေရ၏။ သတ်၍
မူလည်း စွန့်ပစ်ရ၏။ ရပ်စွန့်ပြည်နားသို့ဆောင်ယူ၍မူလည်း ရောင်းချရ၏။
ထို့ကြောင့် ထိုမင်းတို့အား မိမိတိုင်းပြည်တို့သို့ ပို့ဆောင်စီမံသော ဆုကို
ယူ၏။ ပေါရိသာဒသည်လည်း ထိုသုတသောမမင်းအား ဆုကို ပေးလိုရ
ကား—

၅၁၆။ ပရောသတံ ခတ္တိယာမေ ဂဟိတာ၊
တလာဝုတာ အဿုမုခါ ရုဒန္တာ။
သကေ တေ ရဋ္ဌေ ပဋိပါဒယာမိ၊
တေ ဝရာနံ တတိယံ ဒဒါမိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၆။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေသုဘသောမ။ မေ၊ ငါသည်။
ဂဟိတာ၊ ဖမ်းယူအပ်ကုန်သော။ တလာဝုတာ၊ လက်ဝါးပြင်၌ ကြိုးဖြင့်
သီအပ်ကုန်သော။ အဿုမုခါ၊ မျက်ရည်ဖြင့်ပြည့်သော မျက်နှာ ရှိကုန်
သော။ ရုဒန္တာ၊ ငိုကုန်သော။ ပရောသတံ၊ အရာမကကုန်သော။ ယေ ခတ္တိယာ၊
အကြင်မင်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေ ခတ္တိယေ၊ ထိုမင်းတို့ကို။ သကေ၊
မိမိတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းပြည်တို့သို့။ ပဋိပါဒယာမိ၊
ပို့ပါအံ့။ ဝရာနံ၊ ငါပေးအပ်သော ဆုလေးပါးတို့တွင်။ တတိယံ၊ သုံးခု
မြောက် ဖြစ်သော၊ တေ ဝရံ၊ ဤဆုကို။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။

(၄) လူသားစား ရှောင်ကြဉ်ပါ

ထို့နောင်မှ မဟာသုတသောမ မင်းသည်လည်း လေးခုမြောက်ဖြစ်
သောဆုကို ယူလိုရကား—

၅၁၇။ ဆိဒ္ဓံ တေ ရဋ္ဌံ ဗျထိတာ ဘယာဟိ၊
ပုထူ နရာ လေဏမနုပ္ပဝိဋ္ဌာ။
မနုဿမံသံ ဝိရမေဟိ ရဇ၊
တေ ဝရာနံ စတုတ္ထံ ဝရာမိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၇။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ပေါရိသာဒေါ၊
 လူသားစား ခိုးသူသည်။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အာဂမိယတီတိ၊ လာ
 လတ္တံ့ဟူ၍။ တယံ၊ သင်၌။ ဘယဘဟိ၊ ကြောက်ခြင်းတို့ဖြင့်။ ဗျထိတာ၊
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းရှိသော။ တေ၊ သင်၏။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းပြည်သည်။
 ဆိဒ္ဓံ၊ ဟင်းလင်းသာ ရှိရစ်သည်ဖြစ်၍။ ပုထု၊ များစွာကုန်သော။ နရာ၊
 လူတို့သည်။ လေဏံ၊ ပုန်းကွယ်ရာသို့။ အနုပ္ပဝိဋ္ဌာ၊ ဝင်ကုန်၏။ ရာဇ၊
 မင်းမြတ်။ မနုဿမံသံ၊ လူသားမှ။ ဝိရမေဟိ၊ ကြည်ရှောင်ပါလော့။ ဝရာနံ၊
 သင်ပေးအပ်သော ဆုလေးပါးတို့တွင်။ စတုတ္ထံ၊ လေးခုမြောက် ဖြစ်သော။
 တေ ဝရံ၊ ဤဆုကို။ ဝရာမိ၊ ယူပါ၏။

အခြားဆုကို တောင်းပါ

ဤသို့ သုပပသောမ မင်းဆိုသည်ရှိသော် ပေါရိသာဒသည် လက်ခုပ်
 တီး၍ ရယ်သွမ်းသွေးလျက် “အဆွေသုတသောမ....အဘယံကြောင့် ဤ
 စကားကို ဆိုဘိသနည်း၊ ငါသည် သင့်အား ဤဆုကို အသို့ပေးအံ့နည်း၊
 အကယ်၍ ယူလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ တစ်ပါးသောဆုကို ယူလော့”ဟု ဆို၍
 ထိုဆုကို ပယ်လိုရကား—

၅၁၈။ အဒ္ဓါဟိသော ဘက္ခောမမ မနာပေါ၊
 တေဿဟေတုမ္ပိ ဝနံ ပဝိဋ္ဌော။
 သော ဟံ ကထံ ဧတ္တော ဥပါရမေယျံ၊
 အညံ ဝရာနံ စတုတ္ထံ ဝရဿု—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၈။ သမ္ပသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ အဒ္ဓါဟိ၊
 စင်စစ်လျှင်။ သောဘက္ခော၊ ထိုအစာသည်။ မမ၊ ငါ၏။ မနာပေါ၊
 နှလုံးကို ပွားစေတတ်သော။ ဘက္ခော၊ အစာတည်း။ တေဿ၊ ထိုအစာ၏။
 ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ဝနံ၊ တောသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်ရောက်လာ
 သည်။ အမ္ပိ၊ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထိုသို့လျက်။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။
 ဧတ္တော၊ ဤအခါမှ၊ ကထံ၊ အဘယံကြောင့်။ ဥပါရမေယျံ၊ ကြည်ရှောင်
 နိုင်ပါအံ့နည်း။ သမ္ပသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ၊ ဝရာနံ၊ ငါပေး

အပ်သောဆုလေးပါးတို့တွင်။ စတုတ္ထံ၊ လေးခုမြောက်ဖြစ်သော။ အညံ၊ တစ်ပါးသောဆုကို။ ဝရဿ၊ သင်ယူလော့။

မိမိကိုယ်သာ အမှန်မြတ်ဆုံး

ထိုအခါ ပေါရိသာဒကို မဟာသုတသောမ မင်းသည် “အဆွေ ပေါရိသာဒ...သင်သည် လူသားကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် ထိုလူသားမှ ကြည်ရှောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဟု ဆို၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ အကြင်သူ သည် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ဝတ္ထုကိုမှီ၍ မကောင်းမှုကို ပြု၏။ ထိုသူသည် သူမိုက်မည်၏”ဟုဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပေါရိသာဒအား ဟောလျှင် ကား-

၅၁၉။ န ဝေပိယံ မေတိ ဇနိန္ဒ တာဒိသော၊
အတ္တံ နိရံကစ္စ ပိယာနိ သေဝတိ။
အတ္တာဝ သေယျော ပရမာစ သေယျော၊
လဗ္ဘာ ပိယာ ဩစိတတ္တေန ပစ္ဆာ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁၉။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကိုအစိုးရသော။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ တာဒိသော၊ သင်ကဲ့သို့သော သူသည်။ ဣဒံ၊ ဤဝတ္ထုကို။ မေ၊ ငါသည်။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အတ္တံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ နိရံကစ္စ-နိရံကတော၊ စွန့်၍။ ပိယာနိ၊ ချစ်အပ်ကုန်သောဝတ္ထုတို့ကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ န သောတိ၊ မမှီဝဲရာ။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူ ကား။ အတ္တာဝ၊ မိမိသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့် မြတ်၏။ ကုတော၊ အဘယ်ထက်မြတ်သနည်းဟူမူကား။ ပရမာ၊ အလွန်မြတ်သော ဝတ္ထုထက်လျှင်။ သေယျော၊ အထူးသဖြင့် မြတ်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့် ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ ဩစိတတ္တေန၊ ပွားစီးအပ်သော ကိုယ်စိတ်ရှိသော သူသည်။ ပိယာ၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်ကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ လဗ္ဘာ၊ ရအပ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အတ္တာဝ၊ မိမိကိုယ်သည်သာ လျှင်။ သေယျော အထူးသဖြင့် မြတ်၏။

တခြားဆုသာ တောင်းပါ

ဤသို့ မဟာသုတသောမမင်း ဆိုလတ်သော် ပေါရိသာဒသည် ကြောက်တိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၏။ “ငါသည်သာလျှင် သုတ F97(၅၅၀-ပဉ္စမ)

သောမမင်းမြတ်သည် ယူအပ်သောဆုကို စွန့်စေခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ လူ
သားမှ ကြည်ရှောင်ခြင်းငှာ လည်းကောင်း မတတ်နိုင်၊ အသို့ ပြုရအံ့ပါ
နည်း”ဟု မျက်ရည်တို့ဖြင့်ပြည့်ကုန်သော မျက်စိတို့ဖြင့် ငိုမြည်တမ်းလျက်
တစ်ပါးသောဆုကို ယူစေလိုရကား—

၅၂၀။ ပိယံမေမာနုသံ မံသံ၊ သုတသောမေ ဝိဇာနဟိ။
နမ္မိ သက္ကာ နိဝါရေတုံ၊ အညံဝရံ သမ္မ ဝရဿု—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂၀။ သုတသောမ၊ မင်းမြတ်သုတသောမ။ ဝိဇာနာဟိ၊ သိခတံ
မူလော့၊ မေ ငါသည်။ မာနုသံမံသံ၊ လူသားကို။ ပိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်
၏။ နိဝါရေတုံ၊ မြစ်ခြင်းငှာ။ သက္ကာ၊ တတ်နိုင်သည်။ န အမ္မိ၊ မဖြစ်။
သမ္မ၊ အဆွေသုတသောမ။ တုဝံ၊ သင်သည်။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ဝရံ၊
ဆုကို။ ဝရဿု၊ ယူပါလော့။

အပြစ်နှင့် အကျိုး

ထို့နောင်မှ မဟာ သုတသောမမင်းသည် ထိုပေါရိသာဒအား
မကောင်းမှုကို ပြုခြင်း၌ အပြစ်ကိုပြု၍ တရားဟောလိုရကား—

၅၂၁။ ယော ဝေ ပိယံ မေတိ ပိယာနုရက္ခိ၊
အတ္တံ နိရံကစ္စ ပိယာနိ သေဝတိ။
သောဇ္ဇောဝ ပိတွာ ဝိသမိဿ ပါနံ၊
တေ နေဝ သော ဟောတိ ဒုက္ခိ ပရတ္ထ။
၅၂၂။ ယော စိမ သင်္ခါယ ပိယာနိ ဟိတွာ၊
ကိစ္ဆေနပိ သေဝတိ အရိယဓမ္မေ။
ဒုက္ခိတော ပိတွာန ယဒတာသဓာနိ၊
တေနေဝ သော ဟောတိ သုခိ ပရတ္ထ--
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၂၁။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ သောဇ္ဇော၊ သေ
သောက်ကြူးသည်။ ဝိသမိဿပါနံ၊ အဆိပ်နှင့် ရောနှောသော သေကို။

ပိတုာန၊သောကံ၍။ တေနေဝ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော။
 ပါပကမ္မေန၊ ယုတ်မာသော အမှုကြောင့်။ ပရတ္ထ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ ဒုက္ခိ၊
 ဆင်းရဲခြင်းသည်။ ဟောတိ ဣဝ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။
 တံ၊ ဤဝတ္ထုကို။ မေ၊ ငါသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ ဣတိ၊
 ဤသို့။ ပိယာနံ၊ ချစ်အပ်သော ဝတ္ထုကို စောင့်သည်ဖြစ်၍။ အတ္တာနံ၊
 မိမိကိုယ်ကို။ နိရုံကစ္စ-နိရုံကတွာ၊ စွန့်၍။ ပိယာနိ၊ ချစ်အပ်ကုန်သောဝတ္ထု
 တို့ကို။ သေဝတိ၊ မှီဝဲ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ တေနေဝ၊ ထိုသို့ သဘော
 ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ ပါပကမ္မေန၊ ယုတ်မာသော အမှုကြောင့်။
 ပရတ္ထ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ ဒုက္ခိ၊ ဆင်းရဲခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၅၂၂။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ဣဓ၊ ဤလောက
 ၌။ ယောစ၊ အကြင်သူသည်ကား။ သင်္ခါယ၊ ဆင်ခြင်၍။ ပိယာနိ၊ ချစ်
 အပ်ကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ ဒုက္ခိတောဝ၊ ဆင်းရဲစွာလျှင်။
 ယတောသဓာနိ၊ အကြင်ကြောင့် ရအပ်သော ဝတ္ထုတို့ကို။ ပိတုာန၊စား
 သောက်၍။ ကိစ္ဆေနပိ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့်လည်း။ အရိယဓမ္မေ၊ မြတ်
 သော တရားတို့ကို။ သေဝတိ၊ မှီဝဲ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ တေနေဝ၊
 ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ ပုညကမ္မေန၊ ကောင်းသောအမှု
 ကြောင့်။ ပရတ္ထ၊ တမလွန်ဘဝ၌။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းသည်။ ဟောတိ၊
 ဖြစ်၏။

ပေါရိသာဒ ငိုကြွေးရပြီ

ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် ပေါရိသာဒသည် သနားဖွယ်သော ငိုကြွေး
 ခြင်းကို ငိုကြွေးလိုရကား—

၅၂၃။ ဩဟာယ ဟံ ပိတရံ မာတရဉ္စ၊
 မနာပိဓယ ကာမဂုဏေစ ပဉ္စ။
 တေဿ ဟေတုမ္ပိ ဝနံ ပဝိဋ္ဌော၊
 တံ တေ ဝရံ ကိန္တိ မဟံ ဒဒါမိ။
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂၃။ သမ္ပသုတဒသာမ၊ အဆွေ သုဘသောမ။ ယော အဟံ၊
 အကြင်ငါသည်။ ပိတရဉ္စ၊ ခမည်းတော်ကို လည်းကောင်း။ မာတရဉ္စ၊

မယ်တော်ကို လည်းကောင်း။ မနာပိယေ၊ ချစ်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိကုန်သော။
ပညာ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ကာမဂုဏေ စ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်းကောင်း။
ဩဟာယ၊ စွန့်၍။ တေဿ၊ ဤလူသား၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။
ဝနံ၊ တောသို့။ ပဝိဒဠာ၊ ဝင်ရောက်လာသည်။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထို
သို့လျက်။ တေ၊ သင့်အား။ တံ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ကိန္တိ၊ အသို့မူ၍။ သော
အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဒဒါမိ၊ ပေးပါရအံ့နည်း။

ပေါရိသာဒ စကားနှစ်ခု

ထို့နောက်မှ မဟာသုတသောမ မင်းသည် ထိုပေါရိသာဒ စကားကို
ကဲ့ရဲ့လိုရ်ကား—

၅၂၄။ န ပဏ္ဍိတာ ဒိဂုံဏမာဟု ဝါက္ခံ၊
သစ္စပ္ပဋိညာဝ ဘဝန္တိ သန္တော။
ဝရဿ သမ္ပ ဣတိ မံ အဝေါစ၊
ဣစ္စ ဗြဝိ တံ န ဟိ တေ သမေတိ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂၄။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊ အဆွေပေါရိသာဒ။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာ
ရှိတို့သည်။ ဒိဂုံဏံ၊ နှစ်ထပ်သော။ ဝါက္ခံ၊ စကားကို။ န အာဟု၊ မဆို
ကုန်။ သန္တော၊ သိမ်မွေ့ကုန်သော။ တေ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ သစ္စပ္ပဋိ-
ညာဝ၊ မှန်သောဝန်ခံခြင်း ရှိကုန်သည်လျှင်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သမ္ပ၊
အဆွေပေါရိသာဒ။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ သမ္ပသုတသောမ၊ အဆွေ
သုတသောမ။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဝရဿ၊ ယူလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊
သင်ဆို၏။ ဝတော စ၊ ဆိုပြီးလျက်လည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဗြဝိ၊ ဆိုပြန်
၏။ တေ၊ သင်၏။ တံဝစနံ၊ ထိုစကားသည်။ န ဟိ သမေတိ၊ ရှေ့
နောက် မညီ။

ဘယ်လိုလုပ် ပေးရပါမလဲ

ထိုအခါ ပေါရိသာဒသည် တစ်ဖန်လည်း ငိုကြွေးလျက် ထိုဆုကို
ပေးလိုရ်ကား—

၅၂၅။ အပုညလာဘံ အယသံ အကိတ္တိံ၊
 ပါပံ ဗဟံ ဒုစ္စရိတံ ကိလေသံ။
 မနုဿ မံသဿ ကဘေ ဥပါဂါ၊
 တံ တေ ဝရံ ကိန္တိ မဟံ ဒဒေယျံ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂၅။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေသုတသောမ။ ယဿ မနုဿ
 မံသဿ၊ အကြင်လူသား၏။ ကဘေ-ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ အပု-
 ညလာဘံ၊ မကောင်းမှုကို ရရှိခြင်းသို့ လည်းကောင်း။ အယသံ၊ စည်းစိမ်
 အခြံအရံမှ ကင်းခြင်းသို့ လည်းကောင်း။ အကိတ္တိံ၊ အကျော်အစောမဲ့သို့
 လည်းကောင်း။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ပါပံ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်
 သို့လည်းကောင်း။ ဒုစ္စရိတံ၊ မကောင်းသော အကျင့်သို့ လည်းကောင်း။
 ကိလေသံ၊ ညစ်ညူးခြင်းသို့ လည်းကောင်း။ ဥပါဂါ၊ ရောက်ချေပြီ။
 အထ၊ ထိုသို့လျက်။ တေ၊ သင့်အား။ တံ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ကိန္တိ၊ အသို့
 မူ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒဒေယျံ၊ ပေးပါရအံ့နည်း။

ပေါရိသာဒ စကားမ,တည်

ထိုအခါ မဟာသုတသောမမင်းသည် ထိုပေါရိသာဒသည် ရှေး
 ဦးစွာပေးအပ်သော ထိုဆုကို ထုတ်ဆောင်ဖော်ပြလိုရကား -

၅၂၆။ န တံ ဝရံ အရဟတိ ဇန္တုဒါတုံ၊
 ယံဝါပိ ဒက္ခာ န အဝါကရေယျ။
 ဝရဿ သမ္မ အဝိကမ္မမာနော၊
 ပါဏံ စဇိတုာ နပိ ဒဿမေဝ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂၆။ သမ္မ သုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ ယော ဇန္တု၊
 အကြင်သူသည်။ ယံ ဝရံ၊ အကြင်ဆုကို။ ဒက္ခာပိ၊ ပေးပြီး၍လည်း။
 န အဝါကရေယျ၊ တောင်းတိုင်း မပေးအံ့။ သောဇန္တု၊ ထိုသူသည်။
 တံ ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ဒါတုံ၊ ပေးခြင်းငှာ။ န အရဟတိ၊ မထိုက်။ သမ္မ-
 သုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ အဝိကမ္မမာနော၊ တွန့်တိုခြင်း မရှိ

သည်ဖြစ်၍။ ဝရဿ၊ ယူလော့၊ ပါဏံ၊ အသက်ကို။ စဇိတွာနပိ၊ စွန့်၍
လည်း။ ဒဿမေဝ၊ ပေးအံ့သည်သာလျှင်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မံ၊
ငါ့ကို။ အဝေါစ၊ သင်ဆို၏။ ဝတွာစ၊ ဆိုပြီး၍လည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။
အဗြဝိ၊ ဆိုပြန်၏။ တေ၊ သင်၏။ တံ ဝစနံ၊ ထိုစကားသည်။ န သမေတိ၊
ရှေ့နောက်မညီ။

တရားအတွက် အားလုံးကိုစွန့်သင့်

ဤသို့ ထိုပေါရိသာဒသည် ရှေးဦးစွာ ဆိုအပ်ပြီးသော ဂါထာကို
ထုတ်ဖော်ပြီး၍ ဆုပေးခြင်း၌ အားထုတ်စေလိုရကား-

၅၂၇။ ပါဏံ စဇန္တိ သန္တော နာပိ ဓမ္မံ၊
သစ္စပ္ပုဋိညာဝ ဘဝန္တိ သန္တော။
ဒတွာ ဝရံ ခိပ္ပ မဝါကရောဟိ၊
တေန သမ္ပဇ္ဇ သုရာဇသေဋ္ဌ။

၅၂၈။ စဇေ ဓနံ အင်္ဂဝရဿ ဟေတု၊
အင်္ဂံ စဇေ ဇီဝိတံ ရက္ခမာနော။
အင်္ဂံ ဓနံ ဇီဝိတဉ္စာပိ သဗ္ဗံ၊
စဇေ နဒရာ ဓမ္မ မနုဿရန္တော-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၂၇။ သုရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ် ဖြစ်သော။ သမ္ပ ပေါရိသာဒ၊
အဆွေ ပေါရိသာဒ။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ပါဏံ၊ ကိုယ်
အသက်ကို။ စဇန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ ဓမ္မံ၊ သဘောတရားကို။ အပိ၊ စင်စစ်။
န စဇန္တိ၊ မစွန့်ကုန်။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သစ္စပ္ပုဋိညာဝ၊
မှန်သော ဝန်ခံခြင်းရှိကုန်သည်သာလျှင်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သုရာဇ-
သေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်ဖြစ်သော။ သမ္မ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ ဝရံ၊ ဆုကို။
ဒတွာ၊ ငါ့အားပေးသောကြောင့်။ ခိပ္ပံ၊ လျှင်စွာ။ အဝါကရောဟိ၊
တောင်းတိုင်းသောဆုကို ပေးလော့။ ဒေဘန၊ ထိုသစ္စဓမ္မနှင့်။ သမ္ပဇ္ဇံ၊
ပြည့်စုံတော်မူလော့။

၅၂၈။ သုရာဇသေဋ္ဌ၊ မြင်သောမင်းမြတ်ဖြစ်သော။ သမ္ပပေါရိသာဒ၊
အဆွေ ပေါရိသာဒ။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော။ ယောနုရော၊ အကြင်
သူသည်။ အင်္ဂဝရဿ၊ မြတ်သောအင်္ဂါ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။

ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ရက္ခမာနော၊ စောင့်ရှောက်လိုသည်ဖြစ်၍။ အင်္ဂံ၊ မြတ်သော အင်္ဂါကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။ ဓမ္မံ၊ မြတ်သော သဘောတရားကို။ အနုဿရန္တော၊ အောက်မေ့သောသူသည်။ အင်္ဂု၊ မြတ်သော အင်္ဂါကိုလည်းကောင်း။ ဓနုဉ္စ၊ ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း။ ဇီဝိတဉ္စာပိ၊ အသက်ကိုလည်းကောင်း။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။

ဆရာနှင့် မိတ်မပျက်စေသင့်

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမ မင်းသည် ဤအကြောင်းတို့ဖြင့် ထို ပေါရိသာဒကို သစ္စာတရား၌ တည်စေပြီး၍ ယခုအခါ၌ မိမိ၏ ဆရာ၏အဖြစ်ကို ပေါရိသာဒအား ပြလိုရကား—

၅၂၉။ ယသ္မာ ဟိ ဓမ္မံ ပုရိသော ဝိဇညာ၊
ယေစဿ ကင်္ခံ ဝိနယန္တိသန္တော။
တဉ္စိဿ ဒီပဉ္စ ပရာယနဉ္စ၊
န တေန မိတ္တိံ ဇီရယေထ ပညော—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂၉။ သမ္မ ပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ ပညော၊ ပညာရှိသော။ ယောပုရိသော၊ အကြင် ယောက်ျားသည်။ ယသ္မာဟိ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်မှလျှင်။ ဓမ္မံ၊ အကျိုးအပြစ်ကို ပြတတ်သော အကြောင်းကို။ ဝိဇညာ၊ သိရာ၏။ ယေစ သန္တော၊ အကြင်သူတော်ကောင်းတို့သည်မှလည်း။ အဿ၊ ထိုတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ကင်္ခံ၊ ယုံမှားခြင်းကို။ ဝိနယန္တိ၊ ဖျောက်ကုန်၏။ တဉ္စိ၊ ထိုသူသည်လျှင်။ အဿ၊ ထိုသူ၏။ ဒီပဉ္စ၊ မှီခိုရာလည်း ဖြစ်၏။ ပရာယနဉ္စ၊ လဲလျောင်းရာလည်း ဖြစ်၏။ တေန၊ ထိုဆရာဖြစ်သောသူနှင့်။ မိတ္တိံ၊ အဆွေခင်ပွန်းသဘောကို။ န ဇီရယေထ၊ မဖျက်ဆီးရာ။

လူသား မစားတော့ပြီ

မဟာသုတသောမ မင်းသည် ဤသို့သော စကားကို ပြောဆိုပြီး၍ “အဆွေ ပေါရိသာဒ.... ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော ဆရာ၏ စကားမှည်သည်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မသင့်၊ ငါသည်လျှင် ငယ်စဉ်ကာလ၌လည်း

သင်၏ ဆရာစောင်ဖြစ်၍ များစွာသော အတတ်ပညာကို သင်ဖူး၏။ ယခု အခါ၌လည်း ဘုရား၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် သတာရဟံ့ဂါထာတို့ကို ဟော၏။ ထို့ကြောင့် ငါ၏ စကားကို လိုက်နာခြင်းငှာ ထိုက်၏” ဟုဆို၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ပေါရိသာဒသည် “ဤသုတသောမမင်းကား ငါ၏ ဆရာလည်း မှန်ပေ၏။ ထို သုတသောမမင်းအား ဆုကိုလည်း ငါပေး အပ်၏။ အသို့ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ တစ်ခုသော ကိုယ်အဖြစ်၌ သေခြင်း မည်သည်ကား မြဲ၏။ ငါသည် သေရသော်လည်း လူသားကိုမစား ပြီ။ ထိုသုတသောမမင်းအား ဆုကို ပေးအံ့” ဟု ယိုစီးသော မျက်ရည် အယဉ်ဖြင့် ထ၍ မဟာသုတသောမ မင်းမြတ်၏ ခြေရင်းတို့၌ ဝပ်၍ ဆု ပေးလိုရကား—

၅၃၀။ အဒ္ဓါ ဟိ သော ဘက္ခော မမ မနာပေါ၊
 တေဿ ဟေတုမိ ဝနံ ပဝိဋ္ဌော။
 သစေ စ မံ ယာစသိ တေမတ္ထံ၊
 တေမိ ဘေ သမ္မ ဝရံ ဒဒါမိ—
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃၀။ အနန္တကိတ္တိမ၊ အတိုင်းမသိသော ကျော်စောခြင်း ရှိတော် မူသော။ သမ္မသုတသောမ၊ မင်းမြတ် သုတသောမ။ အဒ္ဓါဟိ၊ စင်စစ်လျှင်။ သောဘက္ခော၊ ထိုလူသားဟူသော အစာသည်။ မမ၊ ငါ၏။ မနာပေါ၊ နှစ်သက်အပ်သော အစာတည်း။ တေဿ၊ ဤအစာ၏။ ဟေတု၊ အကြောင်း ကြောင့်။ ဝနံ၊ တောသို့။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်ရသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။ တေမတ္ထံ၊ ဤအစာတည်းဟူသော ဆုအလို့ငှာ။ မံ၊ ငါ့ကို။ သစေ စ၊ အကယ်၍ လည်း။ ယာစသိ၊ တောင်း၏။ တေမိ၊ ထိုဆုကိုလည်း။ တေ၊ သင့်အား။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။

ပေါရိသာဒ သီလဆောက်တည်

ထိုအခါ ပေါရိသာဒကို မဟာသုတသောမမင်းသည် ဤသို့ဆို၏။ “အဆွေ ပေါရိသာဒ... သီလ၌ တည်သောသူအား သေရခြင်းသည်လည်း မြတ်၏။ အဆွေ ပေါရိသာဒ... သင်သည် ပေးအပ်သောဆုကို ငါယူ၏။ ဤနေ့မှစ၍ မြတ်သောအကျင့်၌ တည်သည် ဖြစ်ပေပြီ။ ဤသို့ ဖြစ်သော်

လည်း သင့်ကို ငါတောင်းပန်ပါဦးအံ့၊ အကယ်၍ သင့်အား ငါ၌ ချစ်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါးပါးသော သီလတို့ကို ယူလော့” ဟု ဆို၏။ “အဆွေ သုတသောမ... ကောင်းပြီ၊ ငါ့အား ငါးပါးသော သီလတို့ကို ပေးလော့၊ ယူအံ့” ဟုဆို၍ ထိုပေါရိသာဒသည် ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမမင်းကို ငါးပါးသော ထိခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်သော အရပ်၌ နေ၏။ မဟာသုတသောမ မင်းသည်လည်း ထိုပေါရိသာဒကို ငါးပါးသော သီလတို့၌ တည်စေတော်မူ၏။ ထိုခဏ၌ ထိုအရပ်တွင် စည်းဝေးလာကုန်သော ဘုမ္မစိုးနတ်တို့သည် မဟာသုတသောမမင်း၌ နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ “အောက်အစိစိမှအထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင် မဟာသုတသောမမင်းမှတစ်ပါး သော ဤ ပေါရိသာဒကို လူသားစားခြင်းမှ မြစ်အံ့သောငှာစွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ၊ အံ့ဖွယ်ရှိစွာ မဟာသုတသောမ မင်းမြတ်သည် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုပေစွတကား” ဟု သည်းစွာသော အသံဖြင့် အလုံးစုံသော တောက်ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။ ထိုဘုမ္မစိုးနတ်တို့၏ အသံကို ကြားကုန်၍ စာတုမဟာရာဇ်နတ်တို့သည်လည်း ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။

မင်းတရားတို့ကို လွှတ်ကြမည်

ဤသို့သောနည်းဖြင့် အထက်ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော အသံသည် ဖြစ်၏။ ပညောင်ပင်၌ဆွဲ၍ ထား အပ်ကုန်သော မင်းတို့သည်လည်း ထိုနတ်သားတို့ ကောင်းချီးပေးသော အသံကို ကြားကြကုန်၍ ပညောင်ပင်စောင့် နတ်သည်လည်း မိမိ ဗိမာန်၌ တည်လျက်လျှင် ကောင်းချီးပေး၏။ ဤသို့လျှင် နတ်တို့၏ အသံကိုသာလျှင် ကြားရ၏။ အရုပ်အဆင်းကို မမြင်ရ။ ထိုနတ်တို့ ကောင်းချီးပေးသော အသံကို ကြားရကုန်၍ အရာမကသော မင်းတို့သည် ကြံကြကုန်၏။ “သုတသောမ မင်းမြတ်ကို မှီ၍ ငါတို့သည် အသက်ကို ရပေကုန်ပြီ၊ သုတသောမ မင်းမြတ်သည် ပေါရိသာဒကို ဆုံးမတော်မူသဖြင့် ဖြစ်ခဲ့စွာသော အမှုကို ပြုတော်မူပေ၏” ဟု မဟာသုတသောမမင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ပေါရိသာဒသည် မဟာသုတသောမမင်း ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ ပေါရိသာဒကို မဟာသုတသောမမင်းသည် “အဆွေ ပေါရိသာဒ... အရာမကသော မင်းတို့ကို လွှတ်ပါလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် ကြံ၏။ “ငါသည် ထိုမင်းတို့၏ ရန်သူတည်း၊ ငါသည် လွှတ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် ထိုမင်းတို့သည် ငါ၏ ရန်သူကို ဖမ်း

ကြကုန်လော့”ဟု ငါ့ကို ဖမ်းယူ၍ ညဉ်းဆဲကုန်ရာ၏။ ငါသည်လည်း အသက်ကို စွန့်ရသော်လည်း သုတသောမမင်းထံမှ ယူအပ်သော သီလကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ ဤသုတသောမမင်းနှင့်တကွလျှင် သွား၍ လွတ်အံ့၊ ဤသို့ လွတ်သည်ရှိသော် ငါ့အား ဘေးမရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ ကြံပြီးမှ မဟာသုတသောမမင်းကို ရှိခိုး၍ “အဆွေ သုတသောမ... ငါတို့နှစ်ယောက်တို့သည်လျှင် သွားကုန်၍ ထိုမင်းတို့ကို လွတ်ကုန်အံ့”ဟု ဆို၍ လွတ်လိုရကား—

၅၃၁။ သတ္တာစ မေ ဟောသိ သခါစ မေသိ၊
 ဝ စနမ္ပိ တေ သမ္မ အဟံ အကာသိ။
 တုဝံပိ မေ သမ္မ ကရောဟိ ဝါက္ခံ၊
 ဥဘောပိ ဂန္ဓာန ပမောစယာမ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃၁။ သမ္မ သုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ တံ၊ သင်သည်။ မေ ငါ၏။ သတ္တာစ၊ ဆရာသည်လည်း။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပါ၏။ မေ ငါ၏။ သခါစ၊ အဆွေ ခင်ပွန်းသည်လည်း။ အသိ၊ ဖြစ်ပါ၏။ သမ္မ၊ အဆွေသုတသောမ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ ဝစနမ္ပိ၊ စကားကိုလည်း။ အကာသိ၊ လိုက်နာပြီ။ သမ္မ၊ အဆွေ သုတသောမ။ တုဝံပိ၊ သင်သည်လည်း။ မေ ငါ၏။ ဝါက္ခံ၊ စကားကို။ ကရောဟိ၊ လိုက်နာပါလော့။ သမ္မသုတသောမ၊ အဆွေ သုတသောမ။ ဥဘောပိ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်လျှင်။ ဂန္ဓာန၊ သွားကုန်၍။ ပမောစယာမ၊ လွတ်ကြပါကုန်အံ့။

ထိုသို့ ပြောဆိုသောအခါ ပေါရိသာဒကို မဟာသုတသောမမင်းသည် နှစ်ယောက်အတူ လွတ်လိုရကား—

၅၃၂။ သတ္တာစ တေ ဟောမိသခါစ တျမ္ပိ၊
 ဝစနပိ မေ သမ္မ တုဝံ အကာသိ။
 အဟမ္ပိ တေ သမ္မ ကရောမိ ဝါက္ခံ၊
 ဥဘောပိ ဂန္ဓာန ပမောစယာမ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃၂။ သမ္မပေါရိသာဒ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ သတ္တာစ၊ ဆရာသည်လည်း။ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊

သင်၏။ သခါစ၊ အဆွေ ခင်ပွန်းသည်လည်း။ အမှီ၊ ဖြစ်၏။ သမ္မ၊
အဆွေ ပေါရိသာဒ။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစနမ္ပိ၊ စကား
ကိုလည်း။ အကာသိ၊ လိုက်နာပ၏။ သမ္မ၊ အဆွေ ပေါရိသာဒ။
အဟမ္ပိ၊ ငါသည်လည်း။ တေ၊ သင်၏။ ဝါက္ခံ၊ စကားကို။ ကဓရာမိ၊
လိုက်နာအံ့။ ဥဘောပိ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်တို့သည်လျှင်။ ဂန္ဓာန၊ သွား
ကုန်၍။ ပမောစယာမ၊ လွတ်ကြကုန်အံ့။

သုတသောမမင်း ခံဝန်ချက်ယူ

ဤစကားကို ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမမင်းသည် “နှစ်
ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်လျှင် သွား၍ လွတ်ကြကုန်အံ့” ဟု ပေါရိ
သာဒအား ဝန်ခံပြီး၍ “မင်းတို့ မည်သည်ကား မာန်ခက်ထန်ကုန်၏၊ လွတ်
ကာမျှ၌လျှင် ဤ ပေါရိသာဒသည် ငါတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်၏ ဟု
ပေါရိသာဒကို ပုတ်ခတ်မူလည်း ပုတ်ခတ်ကုန်ရာ၏၊ သတ်မူလည်း သတ်
ကုန်ရာ၏။ ဤ ပေါရိသာဒသည့်ကား ထိုမင်းတို့၌ မပြစ်မှားလတ္တံ့ ၊ ငါ
တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် သွား၍ ရှေးဦးစွာ ထို မင်းတို့၏ ဝန်ခံခြင်းကို
ယူချေကုန်အံ့” ဟုကြံ၍ ထိုအရပ်သို့သွားသဖြင့် လက်ဝါးပြင်၌ ကြိုးဖြင့်သီ၍
ခြေဖျားတို့ဖြင့် မြေကို ထိစေကုန်လျက် ပညောင်ခက်တို့၌ ဆွဲအပ်ကုန်သော
လေခတ်သောကာလ၌ ဆင်စွယ်ကောက်၌ ဆွဲအပ်ကုန်သော လိပ်ဆူးရွှေ
ပန်းကုံးခြောက်တို့သည် လည်ကုန်သကဲ့သို့ လည်ကုန်သော ထိုမင်းတို့ကို
မြင်လေ၏။ ထိုမင်းတို့သည်လည်း မဟာသုတသောမမင်းကို မြင်ကုန်လျှင်
“ယခုအခါ ငါတို့သည်ကား ဘေးမရှိသည် ဖြစ်ကုန်ပြီဟု တစ်ပြိုင်နက်
လျှင် သည်းစွာသော ဟစ်ကြွေးခြင်းကို ဟစ်ကြွေးကြကုန်၏။ ထိုအခါ
မင်းတို့ကို ဘုရားလောင်း မဟာသုတသောမမင်းသည်လည်း “မင်းမြတ်
တို့.. မကြောက်ကြကုန်လင့်” ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ “ငါတို့သည် ပေါရိသာဒကို
ဆုံးမ၍ သင် မင်းမြတ်တို့အား ဘေးမရှိခြင်းကို ယူအပ်ပြီ၊ ထို့ကြောင့်
သင် မင်းမြတ်တို့သည်ကား ငါ၏ စကားကို လိုက်နာကြကုန်လော့” ဟု
ဤသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ထို မင်းများတို့သို့ ကပ်၍ ဝန်ခံစေလိုရကား -

၅၃၃။ ကမ္မာသ ပါဒေန ဝိဟဋ္ဌိတတ္ထ၊
တလာဝုတာ အဿုမုခါ ရုဒန္တာ။
န ဇာတု ဒုဗ္ဘေထ ဣမဿ ရညော၊
သစ္စပ္ပုဋ္ဌိညံ မေ ပဋိဿုကာထ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃၃။ ဘောန္တော ရာဇာနော၊ အိုမင်းများတို့။ တလာဝုတာ၊
 ကြိုးဖြင့် သီအပ်သော လက်ဝါးပြင်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ အဿုမုခါ၊ မျက်
 ရည်ဖြင့် ပြည့်သောမျက်နှာ ရှိကုန်လျက်။ ရုဒန္တာ၊ ငိုကုန်သော။ တုမ္မေ၊
 သင်မင်းမြတ်တို့ကို။ ကမ္မာသပါဒေန၊ ခြေကျားသည်။ ဝိဟေဌိတတ္ထ၊
 ညှဉ်းဆဲအပ် ကုန်ပြီ။ ဧဝံသန္တေပိ၊ ဤသို့ ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန် ငြားသော်
 လည်း။ ဣမဿ ရညော၊ ဤမင်းအား။ ဇာတု၊ စင်စစ်သဖြင့်။ န ဒုဗ္ဗေထ၊
 မပြစ်မှားကြကုန်လင့်။ မေ၊ ငါ၏။ သစ္စပ္ပဋိညံ၊ ဟုတ်မှန်သော ဝန်ခံ
 ခြင်းကို။ ပဋိဿုဏာထ၊ နာတော်မူကြကုန်။

ထိုမင်းတို့သည် ဝန်ခံလိုကုန်ရကား—

၅၃၄။ ကမ္မာသပါဒေန ဝိဟေဌိတမ္ပာ၊
 တလာဝုတာ အဿုမုခါ ရုဒန္တာ။
 န ဇာတု ဒုဗ္ဗေမ ဣမဿ ရညော၊
 သစ္စပ္ပဋိညံ တေ ပဋိဿုဏာမ—

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃၄။ ဘုနာထ၊ သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော။ မဟာရာဇ၊
 မင်းမြတ်။ တလာဝုတာ၊ ကြိုးဖြင့်သီအပ်ကုန်သော လက်ဝါးပြင်ရှိ ကုန်
 သည်ဖြစ်၍။ အဿုမုခါ၊ မျက်ရည်ဖြင့်ပြည့်သော မျက်နှာရှိကုန်လျက်။
 ရုဒန္တာ၊ ငိုကုန်သော။ အမ္မေ၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို။ ကမ္မာသပါဒေန၊ ခြေကျား
 သည်။ ဝိဟေဌိတမ္ပာ၊ ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်ပြီ။ ဧဝံသန္တေပိ၊ ဤသို့ ညှဉ်းဆဲ
 အပ်ကုန်သော်လည်း။ ဣမဿ ရညော၊ ဤမင်းအား။ ဇာတု၊ စင်စစ်သဖြင့်။
 န ဒုဗ္ဗေမ၊ မပြစ်မှားပါကုန်အံ့။ တေ၊ သင်မင်းမြတ်၏။ သစ္စပ္ပဋိညံ၊
 ဟုတ်မှန်သော ဝန်ခံခြင်းကို။ ပဋိဿုဏာမ၊ နာပါကုန်အံ့။

ပေါရိသာဒကို အဘအရာထားကြ

ထိုအခါ ထိုမင်းတို့ကို ဘုရားလောင်း မဟာသုတသေမမင်းသည်
 “မင်းမြတ်တို့...ထိုသို့တပြီးကား ဝန်ခံခြင်းကို ပေးကြကုန်သော့” ဟု ဆို၍
 ဝန်ခံစေလိုရကား—

၅၃၅။ ယထာ ပိတာဝါ အထဝါပိ မာတာ၊
အနုကမ္မကာ အတ္ထကာမာ ပဇာနံ။
ဝေမေဝ ဝေါဟောတု၊ အယဉ္ဇ ရာဇာ၊
တုမှေစ ဝေါဟောထ ယထေဝပုတ္တာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃၅။ ဘောန္တာရာဇာနော၊ အိုမင်းများတို့၊ ပိတာဝါ၊ အဘ
သည်လည်းကောင်း။ အထဝါပိ၊ ထိုမြို့လည်း။ မာတာဝါ၊ အမိသည်
လည်းကောင်း။ ပဇာနံ၊ သားသမီးတို့အား။ အနုကမ္မကာစ၊ သနား
တတ်ကုန်သည် လည်းကောင်း။ အတ္ထကာမာ စ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလို
ရှိကုန်သည်လည်းကောင်း။ ဟောန္တိ ယထာ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊
ဤအတူလျှင်။ အယဉ္ဇ ရာဇာ၊ ဤမင်းသည်လည်း။ တုမှာကံ၊ သင်မင်း
မြတ်တို့၏။ ပိတာယထာ၊ အဘကဲ့သို့။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေလော့။ တုမှေ စ၊
သင်မင်းမြတ်တို့သည်လည်း။ ဣမဿ ရညော၊ ဤမင်း၏။ ပုတ္တာယထေဝ၊
သားတို့ကဲ့သို့လျှင်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကြပါကုန်လော့။

ထိုမင်းတို့လည်း ဝန်ခံလိုရကား—

၅၃၆။ ယထာ ပိတာဝါ အထဝါပိ မာတာ၊
အနုကမ္မကာ အတ္ထကာမာ ပဇာနံ။
ဝေမေဝ နော ဟောတု အယဉ္ဇ ရာဇာ၊
မယံပိ ဟေဿာမ ယထေဝ ပုတ္တာ—
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃၆။ နရနာထ၊ လူတို့၏ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊
မင်းမြတ်။ ပိတာဝါ၊ အဘသည်လည်းကောင်း။ အထဝါပိ၊ ထိုမြို့လည်း။
မာတာဝါ၊ အမိသည် လည်းကောင်း။ ပဇာနံ၊ သားသမီးတို့အား။
အနုကမ္မကာစ၊ အစဉ် သနားတတ်ကုန်သည် လည်းကောင်း။ အတ္ထ-
ကာမာစ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိကုန်သည် လည်းကောင်း။ ဟောန္တိ-
ယထာ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ အယဉ္ဇရာဇာ၊ ဤ
မင်းသည်လည်း။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ပိတာယထာ၊ အဘကဲ့သို့။ ဟောတု၊

ဖြစ်ပါစေသတည်း။ မယံပိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း။ ပုတ္တောယဒထဝ၊ သား
တို့ကဲ့သို့လျှင်။ ဟေဿာမ၊ ဖြစ်ပါကုန်အံ့။

မင်းများကို လွှတ်ကြပုံ

ဤသို့လျှင် မဟာသုတသောမ မင်းသည် ထိုမင်းတို့၏ ဝန်ခံခြင်း
ကိုယူပြီးလျှင် ပေါရိသာဒကိုခေါ်၍ “အဆွေ ပေါရိသာဒ...လာလှည့်
ထိုမင်းတို့ကို လွှတ်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုပေါရိသာဒသည် သန်လျက်ကို
ကိုင်၍ တစ်ယောက်သောမင်း၏ ဖွဲ့သောကြီးကို ဖြတ်၏။ ထိုမင်းသည်
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းသဖြင့် ဆင်းရဲဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍
ဖွဲ့သောကြီးကို ဖြတ်သည်နှင့်တကွ မိန်းမောသည်ဖြစ်၍ မြေ၌လဲ၏။ ထိုသို့
လဲသည်ကိုမြင်၍ မဟာသုတသောမ မင်းသည် သနားခြင်းကိုပြု၍ “အဆွေ
ပေါရိသာဒ... ဤသို့ မဖြစ်ပါလင့်” ဟု ဆို၍ တစ်ယောက်သော မင်းကို
လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် မြဲစွာကိုင်၍ ရင်၌ပိုက်ဖက်ပြီးလျှင် “အဆွေ ပေါရိ
သာဒ... ယခုအခါ ဖွဲ့သောကြီးကို ဖြတ်လော့” ဟု ဆို၏။ ပေါရိသာဒသည်
သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်၏။ မဟာသုတသောမ မင်းသည် အားခွန်နှင့် ပြည့်စုံ
တော်မူသောကြောင့် ထိုမင်းကို ရင်ခွင်၌ အိပ်စေ၍ ရင်၌ဖြစ်သော သား
ကဲ့သို့ နူးညံ့သောစိတ်ဖြင့် ချ၍ မြေ၌ အိပ်စေ၏။ ဤနည်းဖြင့်လျှင်
အလုံးစုံသောမင်းတို့ကို မြေ၌အိပ်စေပြီးလျှင် အနာတို့ကိုဆေး၍ သူငယ်
တို့၏ ထွင်းသစ်သောနားမှ ချည်ကို အသာ အသာ ငင်သကဲ့သို့ အသာ
အသာ သိသော ကြိုးစွန်းကိုငင်၍ သွေးပြည်တို့ကို ဆေးသဖြင့် အနာ၌
သွေးပြည် အစေးမရှိသည်တို့ကိုပြု၍ “အဆွေပေါရိသာဒ... တစ်ခုသော
သစ်ပင်မှ အခေါက်ကို ကျောက်ပြင်၌သွေး၍ ဆောင်ယူခဲ့ပါလော့” ဟု
ဆောင်ယူခဲ့စေပြီးလျှင် သစ္စာပြုခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ ထိုမင်းတို့၏ လက်ဝါး
ပြင်တို့ကို လိမ်းကျံ၏။ ထိုခဏ၌လျှင် အနာသည် ချမ်းသာ၏။

ပေါရိသာဒသည် ဆန်ကိုယူ၍ ထမင်းလုံး မရှိသော ယက်မန်း
ယာဂုကို ကျို၏။ မဟာသုတသောမမင်း ပေါရိသာဒတို့သည်လည်း အရာ
မကသော မင်းတို့ကို ယက်မန်း ယာဂုကို တိုက်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုအလုံးစုံ
သော မင်းတို့ကို ယက်မန်း ယာဂုဖြင့် ရောင့်ရဲစေကုန်စဉ် နေသည် ဝင်၏။
နက်ဖြန် မိုးသောက်သောနေ့၌ နံနက်စောစော အခါ၌ လည်းကောင်း၊
မွန်းတည့်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ညချမ်းအခါ၌ လည်းကောင်း

ယက်မန်း ယာဂုကိုသာလျှင် တိုက်၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ထမင်း
 လုံးနှင့် တကွသော ယာဂုကို တိုက်ကုန်၏။ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော
 မင်းတို့သည် အားရှိကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ကုန်သော မင်းတို့သည် အနာ
 ကင်းကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းတို့ကို မဟာသုတသောမ မင်းသည်
 “သွားခြင်းငှာ တတ်နိုင်ပါကုန် လတ္တံ့လော့” ဟု မေး၍ “သွားနိုင်ပါ
 ကုန်၏” ဟု ဆိုကုန်လတ်သော် “အဆွေပေါရိသာဒ...လာလှည့်၊ မိမိပြည်
 ရွာသို့ သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ပေါရိသာဒသည် ငိုကြွေး
 လျက် မဟာသုတသောမမင်း၏ ခြေတို့၌ ဝပ်၍ “အဆွေသုတသောမ...
 သင်သည်သာလျှင် ဤမင်းတို့ကိုယူ၍ သွားလေလော့၊ ငါမူကား ဤတော၌
 သာလျှင် သစ်မြစ်သစ်သီးတို့ကို စားလျက် နေပါအံ့” ဟု ဆို၏။

“အဆွေပေါရိသာဒ...ဤတောအရပ်၌ အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ သင်၏
 တိုင်းပြည်သည် အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းပြု
 လော့” ဟု ဆိုလတ်သော် “အဆွေသုတသောမ...အသို့ဆိုဘိသနည်း၊ ငါ
 သည် ထိုဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ ထိုစကားသည်
 မှန်၏၊ အလုံးစုံသောမြို့၌ နေကုန်သောသူတို့သည် ငါ၏ ရန်သူတို့တည်း၊
 ထိုအလုံးစုံသော မြို့သူတို့သည် ပေါရိသာဒသည် ငါ၏အမိကို စားအပ်၏၊
 ငါ၏အဖကို စားအပ်၏၊ ငါ၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမကို စားအပ်၏၊ ဤ
 ခိုးသူကို ဖမ်းကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ငါ့ကို ဆဲရေးကုန်လတ္တံ့။ တစ်ခု
 တစ်ခုစီသော လှံတံဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခု တစ်ခုစီသော ခဲဖြင့်
 သော်လည်းကောင်း ငါ့ကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်လတ္တံ့။ ငါ
 သည်လည်း သင်မင်းမြတ်တို့အထံ၌ သီလကို ဆောက်တည်အပ်ပြီ။ အသက်
 ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း ငါသည် သူတစ်ပါးကို သတ်ခြင်းငှာ
 မတတ်ကောင်း၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် မလိုက်ပြီ။ ငါသည် လူသားမှ ကြဉ်
 ရှောင်ရသောကြောင့် အဘယ်မျှ အသက်ရှည်အံ့နည်း။ ယခုအခါ ငါ့အား
 သင်မင်းမြတ်တို့ကို မြင်ရခြင်းသည် မရှိပြီဟု ငိုကြွေး၍ သင်မင်းမြတ်တို့
 သည်သာလျှင် ကြွေတော်မူကုန်လော့” ဟု ဆို၏။

ပေါရိသာဒ ပြည်တော်ဝင်ခန်း

ထိုအခါ မဟာသုတသောမ မင်းသည် ထိုပေါရိသာဒကျောက်ကို
 သုံးသပ်၍ “အဆွေပေါရိသာဒ...သင် မစိုးရိမ်လင့်၊ သုဘသောမ အမည်ရှိ

သော ငါသည် သင်ကဲ့သို့သော ကြမ်းကြုတ် ရုန့်ရင်းသောသူကို စင်လျက် ဆုံးမနိုင်သေး၏။ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်သော သူတို့ကို ဆုံးမခြင်း၌ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။ ငါသည် သင့်ကို ဗာရာဏသီမင်း အဖြစ်၌ တည်စေအံ့။ အကယ်၍ မတတ်နိုင်သည် ရှိသော် ငါ၏တိုင်းပြည်ကို ထက်ဝက် ခွဲ၍ ပေးအံ့” ဟု ဆိုလတ်သော် “သင်မင်းမြတ်တို့၏ မြို့တော်၌လည်း ငါ၏ ရန်သူတို့သည် ရှိကုန်သည်သာလျှင်တည်း” ဟု ဆိုသဖြင့် “ဤပေါရိသာဒသည် ငါ၏စကားကို လိုက်နာသဖြင့် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုပေ၏။ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ငါသည် ဤပေါရိသာဒကို ရှေးတည်မြဲတိုင်းသော နေရာ၌ တည်စေရအံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ ထိုပေါရိသာဒအား ဖြားယောင်းအံ့သောငှာ ဗာရာဏသီပြည်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ချီးမွမ်းလိုရကား—

၅၃၇။ “စတုပ္ပဒံ သာကုဏ္ဍာပိ မံသံ” —
 အစရှိသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အစားကောင်းများ

၅၃၇။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထို ဗာရာဏသီမြို့၌။ သူဒေဟိ၊ စားတော်ချက်တို့သည်။ ရန္တံ၊ ဖျော်အပ်သော။ သုကတံ၊ အထူးထူး အပြားပြားတို့ဖြင့် ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော။ သုနိဋ္ဌိတံ၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အဆောက်အဦ တို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ပြီးစေအပ်သော။ စတုပ္ပဒံ၊ အခြေလေးချောင်း ရှိသော သားမှဖြစ်သော။ ယံ မံသဉ္စ၊ အကြင်အသားကို လည်းကောင်း။ သာကုဏ္ဍာပိ၊ ငှက်မှလည်း ဖြစ်ထသော။ ယံ မံသဉ္စ၊ အကြင်အသားကို လည်းကောင်း။ ဣန္ဒော၊ သိကြားနတ်မင်းသည်။ သုဓံ၊ နတ်သူဓာဘုတ်ကို။ ဘုဉ္ဇတိဣဝ၊ စားသကဲ့သို့။ ပရိဘုဉ္ဇိယာန၊ သုံးဆောင် စားသောက်၍။ တံ၊ ထို ဘောဇဉ်ကို။ ဟိတုာ၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တစ်ယောက်အထီးတည်း။ အရညော၊ တော၌။ ကထံရမသိ၊ အသို့မို့ လျော် လတ္တံ့နည်း။

မိန်းမလှများ

၅၃၈။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထို ဗာရာဏသီမြို့၌။ အလင်္ကာတာ၊ တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်သော။ ဝေလီ၊ ဦးသစ်သော ရွှေစင်

အစုကဲ့သို့ တခဲနက်သော ကိုယ်ရောင် ရှိကုန်ထသော။ ဝိသကမဇ္ဈာ၊
 စည်း ကျပ် သေး သွယ် ရှုဖွယ်သော ခါးလည်း ရှိကုန်ထသော။ ယာ
 ခတ္တိယာ၊ အကြင် မင်းသမီးတို့သည်။ ဒေဝသု၊ နတ်ပြည်တို့၌။ ဣန္ဒ၊
 သိကြားနတ်မင်းကို။ ဒေဝစွရ၊ နတ်သမီးတို့သည်။ သမ္ပရိဝါရယိတော၊
 ကောင်းစွာခြံရံ၍။ ပမောဒယန္တိဣဝ၊ မွေ့လျော်စေကုန်ဘိသကဲ့သို့။ တံ၊
 သင့်ကို။ သမ္ပရိဝါရယိတော၊ ကောင်းစွာ ခြံရံကုန်၍။ ပမောဒယိ သု၊
 မွေ့လျော်စေကုန်ပြီ။ တာ ခတ္တိယာ၊ ထို မင်းသမီးတို့ကို။ ဟိတော၊ စွန့်
 ၍။ ဧကော၊ တစ်ယောက် အထီးတည်း။ အရညေ၊ တော၌။ ကထံ
 ရမသိ၊ အသို့မွေ့လျော်လိတ္တံ့နည်း။

အိပ်ရာ နေရာကောင်းများ

၅၃၉။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထို ဗာရာဏသီမြို့၌။
 တမ္ပူပဓာနေ၊ နီသောအုံးဝန်ရှိထသော။ ဗဟုဂေါဏကမ္ပိ၊ များသော
 ကော်ဇောဖြင့်ပြီးသော။ သုတမ္ပိ၊ တင့်တယ် စွာသော။ သင်္ဂေ၊ အထပ်
 ထပ်သော ဖိုလျှိုရှိသော။ သဗ္ဗသယနမ္ပိ၊ အလုံးစုံ အခင်းအလွှမ်းရှိသော
 အိပ်ရာ၌။ တံ၊ သင်သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးကာလ၌။ သယသိ၊ အိပ်၏။
 တာဒိသဿ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ သယနဿ၊ အိပ်ရာ၏။ မဇ္ဈမ္ပိ၊
 အလယ်၌။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သယိတော၊ အိပ်ပြီး၍။ တံ၊ ထိုသို့
 သဘောရှိသောအိပ်ရာကို။ ဟိတော၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တစ်ယောက်အထီး
 တည်း။ အရညေ၊ တော၌။ ကထံ ရမသိ၊ အဘယ့်ကြောင့် မွေ့လျော်
 လိတ္တံ့နည်း။

သိဆို တီးမှုတ်ခြင်းများ

၅၄၀။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထို ဗာရာဏသီမြို့၌။
 နိသီထေ၊ ညဉ့်အဖို့၌။ ယံ ပါဏိဿရဉ္စ၊ အကြင် မောင်းကြေးနင်းခွက်
 ခွင်းသံကိုလည်းကောင်း။ ယံ ကုမ္ဘထုနဉ္စ၊ အကြင် အိုးစည်သံကို လည်း
 ကောင်း။ အထောပိ၊ ထို မြို့ လည်း။ ဝေ၊ စင်စစ်။ နပ္ပုရိသမ္ပိ၊
 ယောက်ျားနှင့်မစပ်သော။ တူရိယံ၊ တူရိယာမျိုးကို။ ဗဟံ၊ များစွာ။
 သုဂီတဉ္စ၊ ကောင်းစွာ သီခြင်းကိုလည်းကောင်း။ သုဝါဒိတဉ္စ၊ ကောင်း
 စွာ တီးမှုတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း။ ကတော၊ ပြု၍။ တံ၊ သင့်ကို။

ပမောဒယိံသု၊ မေ့လျော်စေကုန်ပြီ။ ဝေရူပံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော။
သမ္ပတ္တိံ၊ စည်းစိမ်ကို။ ဟိတုာ၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တစ်ယောက်အထီး
တည်း။ အရညေ၊ တော၌။ ကထံ ရမသိ၊ အသို့မေ့လျော်လတ္တံ့နည်း။

မန်မြတ်သောမြို့တော်

၅၄၁။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထို ဗာရာဏသီပြည်၌။
ပဟုတ္တမာလံ၊ ပြန်ပြောသော ပန်းသစ်ပင်ရှိသော။ တဝ၊ သင်၏။
ဥယျာနသမ္ပန္နံ၊ ဥယျာဉ်ရေကန်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ပုရံ၊ ပြည်သည်။
သုရမ္ပံ၊ အလွန်မေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူ
ကား။ ပဟူတမာလဝန္တံ၊ အထူးထူး အပြားပြား များသော ပန်းမျိုး ရှိ
သော။ မိဂါဇိနုပေတံ၊ မိဂါဇိန်ဥယျာဉ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ တသ္မာ၊ ထို့
ကြောင့်။ သုရမ္ပံ၊ အလွန်မေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ မိဂါဇိနုပေတံ၊ မိဂါဇိန်
ဥယျာဉ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ တဝ၊ သင်၏။ ပုရံ၊ ပြည်သည်။ သုရမ္ပံ၊
အလွန် မေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။
ဟယေဟိ စ၊ မြင်းတို့နှင့် လည်းကောင်း။ နာဂေဟိ စ၊ ဆင်တို့နှင့်
လည်းကောင်း။ ရထေဟိစ၊ ရထားတို့နှင့် လည်းကောင်း။ ဥပေတံ၊
ပြည့်စုံ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သုရမ္ပံ၊ အလွန် မေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။
တံ၊ ထို ဗာရာဏသီပြည်ကို။ ဟိတုာ၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တစ်ယောက်အထီး
တည်း။ အရညေ၊ တော၌။ ကထံ ရမသိ၊ အသို့ မေ့လျော်လတ္တံ့နည်း။

ဤသို့လျှင် မဟာသုတသောမမင်းသည် “ဤ ပေါရိသာဒသည်
ရှေး၌ ခံစားသုံးဆောင်ဖူးသော အရသာကိုအောက်မေ့၍ သွားလိုသည်
ဖြစ်ငြားအံ့လည်း မသိ” ဟု ကြံ၍ ရှေးဦးစွာ အစာဖြင့် ဖြားယောင်း၏။
နှစ်ကြိမ်မြောက်၌ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြားယောင်း၏။ သုံးကြိမ်
မြောက်၌ အိပ်ရာနေရာဖြင့် ဖြားယောင်း၏။ လေးကြိမ်မြောက်၌ ကခြင်း၊
သီခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်းဖြင့် ဖြားယောင်း၏။ ငါးကြိမ်မြောက်၌ ဥယျာဉ်
ရေကန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြို့ရွာဖြင့် လည်းကောင်း ဖြားယောင်း၏။

လာ သွားကြစို့

ဤသို့လျှင် ဤ ငါးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ဖြားယောင်း၍
“မင်းမြတ်... လာလှည့်၊ ငါသည် သင့်ကို ယူဆောင်၍ သွားသဖြင့်
ဗာရာဏသီပြည် မင်းအဖြစ်၌ တည်စေပြီး၍ နောက်မှ ငါတို့ပြည်သို့ သွား

အံ့။ အကယ်၍ ဗာရာဏသီပြည်ကို မရအံ့၊ ငါ၏ ပြည်ထက်ဝက်ကို သင့်အား ငါပေးအံ့၊ သင့်အား တော၌နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ငါ့စကားကို လိုက်နာလော့”ဟု ဆို၏။

ပေါရိသာဒ ပြည်တော်ဝင်

ထို ပေါရိသာဒသည် မဟာသုတသောမမင်း စကားကို ကြားရလျှင် သွားလိုသည်ဖြစ်၍ “သုတသောမမင်းသည် ငါ၏ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိ၏၊ အစဉ် သနားတတ်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ရှေးဦးစွာ ငါ့ကို ကောင်းမှု၌ တည်စေ၍ ယခုအခါ ရှေး စည်းစိမ်ချမ်းသာ၌လည်း တည်စေအံ့”ဟု ဆို၏။ ဤ သုတသောမမင်းသည် တည်စိမ့်သောငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့ သည်သာလျှင်တည်း၊ ဤသုတသောမမင်းနှင့် တကွသာလျှင် သွားခြင်းငှာ သင့်၏၊ ငါ့အား တော၌နေသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း”ဟု ကြံလျက် နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုသုတသောမမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မှီ၍ ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍ “အဆွေ သုတသောမ... အဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော်ရသောထက် ကောင်းမြတ်သော မည်သည် မရှိ၊ ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဖော်ရသောထက် အထူးသဖြင့် ယုတ်မာသော မည်သည်လည်း မရှိ”ဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို မဟာသုတသောမမင်းအား ကြားလျှောက်လိုရကား—

၅၄၂။ ကာဠု ပက္ခေ ယထာ စန္ဒော ။လ။—
အစရှိသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

သူတော်ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော်သင့်ပုံ

၅၄၂။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် အာသဘ မြောက်တော်မူသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ကာဠုပက္ခေ၊ လဆုတ်ပက္ခ၌။ စန္ဒော၊ လသည်။ သုဇေသုဇေ၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း။ ဟာယတေဝ၊ ဆုတ်ယုတ်သည်သာလျှင်။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူ ၎င်းလျှင်။ အသတံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့နှင့်။ သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်။ ကာဠုပက္ခူပမော၊ လဆုတ်ပက္ခနှင့် တူသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်၏။

၅၄၃။ ဘုန်းဘွဲ့၊ သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော။
 ရာဇိန္ဒ၊ မင်းများနတ်။ ရသကံ၊ ရသက အမည်ရှိသော။ သူဒံ၊ စဖိုသည်
 ဖြစ်သော။ ကာပုရိသာဓမံ၊ အလွန် ယုတ်မာသော ယောက်ျားကို။ အာဂမ္မ၊
 စွဲ၍။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ယေနကမ္မေန၊
 အကြင်အမှုကြောင့်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ မကောင်းသော အလားသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ လား
 ရလေအံ့။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသော။ တံ ကမ္မံ၊
 ထိုအမှုကို။ အကာသိံ၊ ပြုမိ၏။

၅၄၄။ ရဋ္ဌာဓိပတိ၊ ပြည်ကြီးအရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇ၊ မင်း
 မြတ်။ သုက္ကပက္ခေ၊ လဆန်းပက္ခဋ္ဌိ။ စန္ဒော၊ လသည်။ သုဒေဝ သုဝေ၊ နေ
 တိုင်း နေတိုင်း။ ဝဗုတေဝ၊ ပွားသည်သာလျှင်။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်
 သကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။
 သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်။ သုက္ကပက္ခပမော၊ လဆန်းပက္ခနှင့်
 တူသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်၏။

၅၄၅။ 'ဘာရဓ၊ ပြည်ကြီးဝန်ကို ရွက်ဆောင်တော်မူတတ်သော။
 သုတသောမ၊ မင်းမြတ် သုတသောမ။ ပဇာနာဟိ၊ သိတော်မူလော့။ အဟံ၊
 အကျွန်ုပ်သည်။ တုဝံ၊ သင်မင်းမြတ်ကို။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ ယထာ၊ အကြင်
 အခြင်းဖြင့် ယေနကမ္မေန၊ အကြင်အမှုကြောင့်။ သုဂတိံ၊ ကောင်းသော
 အလားသို့။ ဂစ္ဆာမိ၊ လားရအံ့။ တထာ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်။ ကုသလံ၊ အပြစ်
 မရှိသော အကျိုးကို ပေးတတ်သော။ တံ ကမ္မံ၊ ထိုအမှုတို့ကို။ ကာဟာမိ၊
 ပြုရပေပြီ။

၅၄၆။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရတော်မူသော။ ဘူမိပါလ၊ ရေမြေ
 ရှင်။ ထလေ၊ ကြည်းကုန်း၌။ ဝုဋ္ဌံ၊ ရွာသော။ ဝါရိ၊ မိုးရေသည်။ အနဒ္ဒ-
 နေယျံ၊ မရှည်သော အခွန်ရှိသည်။ န စိရဋ္ဌိတိကံ၊ ကြာမြင့်စွာ မတည်
 သည်။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဝေပိ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ အသတံ၊
 သူတော်မဟုတ် သူယုတ်မာတို့နှင့်။ သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်။
 ထလေ၊ ကြည်းကုန်း၌။ ဥဒကံဝ၊ မိုးရေကဲ့သို့။ အနဒ္ဒနေယျော၊ မရှည်
 သော အခွန်ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၅၄၇။ နရဝီရသေဋ္ဌ၊ ဝီရိယဖြင့် လူအပေါင်းတို့ထက် မြတ်တော်မူ
 သော။ ဇနိန္ဒ၊ လူများနတ်။ သရော၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌။ ဝုဋ္ဌံ၊ ရွာသော။

ဝါရိ၊ မိုးရေသည်။ စိရဋ္ဌိတိကံ၊ ကြာမြင့်စွာတည်သည်။ ဟောတိယထာ၊
ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဝေပိ၊ ဤအတူ၎င်းလျှင်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။
သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်။ သရေ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌။ ဥဒကံ-
ဣဝ၊ ရေကဲ့သို့။ စိရဋ္ဌိတိကံ၊ ကြာမြင့်စွာ တည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၅၄၈။ ရာဇာဓိရာဇ၊ မင်းထက် မင်းမြတ် ဖြစ်တော်မူသော။ ရာဇ-
သေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။ သမာဂမော၊ ပေါင်း
ဖော်ရခြင်းသည်။ အဗျာယိကော၊ မပျက်စီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
ယာဝမ္ဗိ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလည်း။ တိဋ္ဌေယျ၊ တည်
ရာ၏။ တာဝမ္ဗိ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလည်း။ မိတ္တဘာဝေါ၊
အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ န ဇီရတိ၊ မပျက်စီး။
အသတံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့နှင့်။ သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော်ရခြင်း
သည်။ ခိပ္ပဉ္စိ၊ လျင်စွာလျှင်။ ဝေတိဝိနဿတိ၊ ပျက်စီးတတ်၏။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။
အသမ္ဘိ၊ သူတော်မဟုတ်သော သူယုတ်တို့မှ။ အာရကာ၊ ဝေးစွာ၏။

ဤသို့လျှင် ပေါရိသာဒသည် ဤခုနစ်ဂါထာတို့ဖြင့် မဟာသုတ
သောမမင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးမွမ်းပြောဆို၏။ မဟာသုတသောမ မင်း
သည်လည်း ပေါရိသာဒကို လည်းကောင်း၊ ထိုမင်းတို့ကို လည်းကောင်း
ယူ၍ ကုရုတိုင်း ဣန္ဒြိယပစ္စုပ္ပန်ပြည် ပစ္စန္ဒရစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ပစ္စန္ဒရစ်၌ နေကုန်သောသူတို့သည် မဟာသုတသောမမင်းကို မြင်
ကုန်လျှင် ဣန္ဒြိယပစ္စုပ္ပန်မြို့သို့ သွားကုန်၍ မှူးတော် မတ်တော်တို့အား ကြား
လျှောက်ကုန်၏။ မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် ဗိုလ်ပါရဲမက် အပေါင်းကို
ယူပြီးလျှင် သွား၍ ခြံရံကြကုန်၏။ မဟာသုတသောမ မင်းသည် ထိုအခြံ
အရံဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားလေ၏။ ခရီးအကြား၌ ဇနပုဒ်နေသူတို့
သည် မဟာသုတသောမမင်းအား လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ဆက်၍ ပို့လိုက်
ကုန်၏။ များစွာသောအခြံအရံသည် ဖြစ်၏။ ထိုများစွာသော အခြံအရံ
နှင့်တကွ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လေ၏။

မြို့တံခါး ပိတ်ကြပြီ

ထိုအခါ ပေါရိသာဒ၏သားသည် မင်းပြု၏။ စစ်သူကြီးကား
ကာဠဟတ်ပင်တည်း။ ပြည်သူတို့သည် မင်းအား ကြားလျှောက်ကြကုန်၏။
“အရှင်မင်းမြတ်...မဟာသုတသောမမင်းသည် ပေါရိသာဒကို ဆုံးမသဖြင့်

ယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လာရောက်ပါသတတ်၊ ထိုပေါရိသာဒအား မြို့သို့ ဝင်စီမံသောငှာ မပေးကုန်အံ့” ဟု လျင်မြန်စွာ မြို့တံခါးတို့ကိုပိတ်၍ လက်နက်တို့ကို စွဲကုန်လျက် တည်ကုန်၏။

မဟာသုတသောမမင်းသည် မြို့တံခါးကိုပိတ်သော အဖြစ်ကို သိ၍ ပေါရိသာဒကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ရာမကသော မင်းတို့ကို လည်းကောင်း ထားခဲ့၍ အမတ်နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့နှင့်တကွ လာလိတ်၍ “ငါကား သုတသောမ မင်းတည်း၊ မြို့တံခါးကို ဖွင့်ကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ မင်းချင်းတို့သည် သွား၍ မင်းအား တင်လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုမင်းသည် “လျင်မြန်စွာ တံခါးကို ဖွင့်လေကုန်” ဟု မြို့တံခါးကို ဖွင့်စေ၏။ မဟာသုတသောမမင်းသည် မြို့တွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။ မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကာဠဟတ်စစ်သူကြီးသည် လည်းကောင်း မဟာသုတသောမ မင်းအား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို ပြုသဖြင့် ခေါ်၍ ရွှေနန်းပြာသာဒ်ထက်သို့ တင်ကုန်၏။

သုတသောမမင်း

ထိုမဟာသုတသောမမင်းသည် မင်း၏နေရာ၌ နေတော်မူ၍ ပေါရိသာဒ၏ မိဖုရားကြီးကို လည်းကောင်း၊ မိဖုရားကြီးမှ ကြွင်းကုန်သော အမတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ခေါ်၍ ကာဠဟတ်ကိုဆိုတော်မူ၏။ “အချင်း ကာဠဟတ်...အဘယ့်ကြောင့် မင်းအား မြို့တွင်းသို့ ဝင်စီမံသောငှာ မပေးကြကုန်သနည်း” ဟု ဆိုတော်မူ၏။ “အရှင်မင်းမြတ်...ထိုမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဤမြို့၌ များစွာသော လူတို့ကို စားဘိ၏၊ မင်းတကာတို့သည် မပြုကျင့်အပ်သော အမှုကို ပြုကျင့်ဘိ၏၊ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို မင်းပြတ်သည်ကို ပြုဘိ၏၊ ထိုမင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် မြို့သို့ ဝင်စီမံသောငှာမပေးကုန်” ဟု တင်လျှောက်၏။

ဆုံးမ၍ တရားဟောခြင်း

“အချင်းကာဠဟတ်...ယခုအခါ ထိုပေါရိသာဒသည် ဤသို့သဘောရှိသောအမှုကို မပြုလတ္တံ့၊ မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့်၊ ငါသည် ထိုပေါရိသာဒကို ဆုံးမ၍ သိလတို့၌ တည်စေပြီ၊ အသက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်

လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို မညှဉ်းဆဲလတ္တံ့။ သင့်အား ထို ပေါရိသာဒမှ ဘေးမရှိပြီ။ ဤသို့ မပြုကုန်လင့်။ သားတို့ မည်သည်ကား မိဘတို့ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မိဘ တို့ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးကုန်သော သားသမီးတို့သည် နတ်ပြည်သို့ရောက် ရကုန်၏။ မိဘတို့ကို ရိုသေစွာ မလုပ်ကျွေးကုန်သော သားသမီးတို့သည် အပါယ်ငရဲသို့ သွားရကုန်၏” ဟု မဟာသုတသောမမင်းသည် နိမ့်သော နေရာ၌နေသော ပေါရိသာဒ၏ သားဖြစ်သောမင်းသားအား အဆုံးအမကို ပေးတော်မူပြီး၍ “အချင်းကာဠဟတ်....သင်သည် မင်း၏ အဆွေခင်ပွန်း လည်း ဖြစ်၏။ မင်းကို ခစားမိဝံ့သော အမတ်လည်း ဖြစ်၏။ မင်းသည် လည်း ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ၌ တည်စေ၏။ သင်သည်လည်း မင်း၏ အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောင်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု စစ်သူကြီး ကာဠဟတ်ကိုလည်း ဆုံးမတော်မူပြီး၍ “ရှင်မိဖုရား....ရှင်မိဖုရားသည်လည်း မိဘအိမ်မှလာ၍ ထိုမင်းအထံ၌ မိဖုရားကြီးအရာသို့ ရောက်၍ သားသမီး တို့ဖြင့် ပွားခြင်းသို့ ရောက်၏။ သင်သည်လည်း ထိုမင်း၏အကျိုးစီးပွားကို ကျင့်ဆောက်တည်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု မိဖုရားကြီးကိုလည်း ဆုံးမတော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကိုလျှင် အပြီးသို့ ရောက်စိမ့်သောငှာ တရားဟောလိုရကား-

၅၄၉။ န သော ရာဇာ ယော အဇေယျ ဇိနာတိ ။လ။
 အစရှိသော လေးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

မယားမိုက်နှင့် သားသမီးမိုက်

၅၄၉။ ဘောန္တော ရာဇာနော၊ အို မင်းများတို့။ ယောရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ အဇေယျံ၊ မအောင်အပ်သော မိဘကို။ ဇိနာတိ၊ အောင် ၏။ သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ န ရာဇာ၊ မင်းမမည်။ ယော သခါ၊ အကြင် အဆွေခင်ပွန်းသည်။ သခါရံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကို။ ဇိနာတိ၊ အောင်၏။ သော သခါ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းသည်။ န သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းမမည်။ ယာ ဘရိယာ၊ အကြင်မယားသည်။ ပတိနော၊ မိမိ လင်အား။ န ဝိဘေတိ၊ မကြောက်။ သာ ဘရိယာ၊ ထို မယားသည်။ န ဘရိယာ၊ မယားမမည်။ ယေပုတ္တာ၊ အကြင် သားသမီးတို့သည်။ ဇိဏ္ဏံ၊ အိုမင်းပြီးသောမိဘကို။ န ဘရန္တံ၊ မမွေးမြူကုန်။ တေ ပုတ္တာ၊ ထို သား သမီးတို့သည်။ န ပုတ္တာ၊ သားသမီးမမည်ကုန်။

လူမိုက်နှင့် လူလိမ္မာ

၅၅၀။ ယတ္ထ၊ အကြင်သဘင်၌။ သန္ဓော၊ ပညာရှိသော သူတော်
 ကောင်းတို့သည်။ န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ သာ သဘာ၊ ထိုသဘင်သည်။
 န သဘာ၊ သဘင်မမည်။ ယေ သန္ဓော၊ အကြင် သူတော်ကောင်းတို့
 သည်။ ဓမ္မံ၊ ဟုတ်မှန်သောတရားကို။ န ဘဏန္တိ၊ မဆိုကုန်။ တေသန္ဓော၊
 ထိုသူတော်ကောင်းတို့သည်။ န သန္ဓော၊ သူတော်ကောင်း မမည်ကုန်။
 ရာဂဉ္စ၊ တပ်မက်မောခြင်းကို လည်းကောင်း။ ဒေါသဉ္စ၊ အမျက်ထွက်
 ခြင်းကို လည်းကောင်း။ မောဟဉ္စ၊ မိုက်မဲတွေဝေခြင်းကို လည်းကောင်း။
 ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ဓမ္မံ၊ ဟုတ်မှန်သော သဘောကို။ ဘဏန္တာဝ၊ ဆိုကုန်
 သော ပညာရှိတို့သည်သာလျှင်။ သန္ဓော၊ သူတော်ကောင်း မည်ကုန်သည်။
 ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၅၅၁။ ဘောန္တော ရာဇာနော၊ အိုမင်းများတို့။ ဗာလေဟိ၊ သူမိုက်
 တို့နှင့်။ မိဿံ၊ ပေါင်းသင်းရောနှောသော။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိကို။ အဘာ-
 သမာနံ၊ မပြောဆိုသည်ရှိသော်။ ပဏ္ဍိတောတိ၊ ပညာရှိဟူ၍။ န ဇာနန္တိ၊
 မသိကုန်။ အမတံ၊ သေခြင်းကင်းသော။ ပဒံ၊ နိဗ္ဗာန်ကို။ ဒေသေန္တိ၊
 ဟောကြားတတ်သော။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိကို။ ဘာသမာနဉ္စ၊ ပြောဆိုမှ
 သာလျှင်။ ပဏ္ဍိတောတိ၊ ပညာရှိဟူ၍။ ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။

၅၅၂။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဓမ္မံ၊ သဘောတရားကို။ ဘာသရေ၊
 ဆိုရာ၏။ ဇောတယေ၊ ထွန်းပစေရာ၏။ ယေ ဣသယော၊ အကြင် ဘုရား
 အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သုဘာသိတဒ္ဓဇာ၊ ကောင်းစွာဆို
 အပ်သော တရားတည်းဟူသော တံခွန်ရှိကုန်၏။ တေသံ ဣသိနံ၊ ထို ဘုရား
 အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏။ တံ ဓဇံ၊ ထိုတရားတည်းဟူသော
 တံခွန်ကို။ ပဂ္ဂဏေယျ၊ ချီးမြှောက်ရာ၏။ ဟိ-သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဓမ္မော၊
 သဘောတရားသည်။ ဣသိနံ၊ ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့၏။
 ဓဇော၊ တံခွန်မည်၏။

ပေါရိသာဒ မင်းဖြစ်ပြီ

ထို မဟာသုတသောမ မင်း၏ စကားကို ကြားနာရ၍ မင်းသည်
 လည်းကောင်း၊ စစ်သူကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ပေါရိသာဒ၏ မိဖုရား

သည် လည်းကောင်း အလွန်နှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ “အရှင်မင်းကြီး... သွားပါကုန်အံ့၊ ဆောင်ယူပါကုန်အံ့” ဟု မဟာသုတသောမမင်းကို တင်လျှောက်ပြီးလျှင် ဗာရာဏသီ မြို့အလုံး၌ စည်လည်စေ၍ မြို့သူတို့ကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် “သင်တို့သည် မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ ငါတို့ အရှင်မင်းကြီးသည် တရား၌တည်တော်မူပြီးသတတ်၊ လာလှည့်ကုန်၊ ငါတို့အရှင်မင်းကြီးကို ဆောင်ယူစေကုန်အံ့” ဟု လူအများကိုခေါ်၍ မဟာသုတသောမမင်းကို ရှေ့ထားလျက် ပေါရိသာဒအထံသို့ သွားကြကုန်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ ဆတ္တာသည်တို့ကို ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပြုပြင်စေ၍ ပြုပြင်ပြီးသော ဆံမုတ်ဆိတ်ရှိသော် ရေချိုး၍ နံ့သာလိမ်းပြီးလျှင် တင့်တယ်စေပြီးသော မင်းကို ရတနာစု၌ထားလျက် အဘိသိက်သွန်း၍ မြို့တွင်းသို့ သွင်းကုန်၏။

ပေါရိသာဒသည် မင်းဖြစ်ပြီး၍ တစ်ရာမကကုန်သော မင်းတို့အား လည်းကောင်း၊ မဟာသုတသောမ မင်းအားလည်းကောင်း များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစေ၏။

လူအပေါင်းတို့၏ အရှင်ဖြစ်တော်မူသော မဟာသုတသောမမင်း မြတ်သည် ပေါရိသာဒကို ဆုံးမ၍ မင်းအဖြစ်ကို တည်စေတော်မူသတတ်ဟု ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ ကြီးစွာသော အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သည် ထင်ရှားစွာဖြစ်၏။

ဣန္ဒြေပတ္တနဂိုရ်မြို့၌ ပြည်သူတို့သည် “အကျွန်ုပ်တို့အရှင် မဟာသုတသောမမင်းမြတ်သည် ကြွလာတော်မူပါစေသတည်း” ဟု တမန်စေလိုက်ကုန်၏။ ထိုမဟာ သုတသောမမင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ တစ်လ အတိုင်း အရှည် နေတော်မူ၍ “အဆွေပြဟုဒတ်... ငါတို့သည် သွားကုန်အံ့၊ သင်သည် မမေ့မလျော့ ဖြစ်ရစ်လော့၊ မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌ လည်းကောင်း၊ နန်းတော် တံခါး၌လည်းကောင်း ဤသို့ ငါးဌာနဖို့၌ ငါးဆောင်သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်စေလော့၊ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးတို့ကို မပျက်စေမူ၍ အဂတိလိုက်ခြင်းကို ပယ်လော့” ဟု ပေါရိသာဒကို ဆုံးမတော်မူ၏။

သုတသောမမင်း ပြန်ကြပြီ

တစ်ရာမကကုန်သော မင်းနေပြည်ကြီးတို့မှ များသောအားဖြင့် ဗိုလ်
 ပါအပေါင်းတို့သည် များသောအားဖြင့် စုဝေးလာကုန်၏။ မဟာသုတ
 သောမမင်းသည် ထိုဗိုလ်ပါအပေါင်းဖြင့် ခြံရံလျက် ဗာရာဏသီပြည်မှ
 ထွက်ခဲ့တော်မူ၏။ ပေါရိသာဒသည်လည်း မြို့နန်းမှထွက်၍ ခရီးထက်ဝက်
 တိုင်အောင် ပို့လိုက်ပြီးမှ ပြန်ခဲ့၏။ မဟာ သုတသောမ မင်းသည်
 ယာဉ်မရှိကုန်သောမင်းတို့အား ဆင်ယာဉ်၊ မြင်းယာဉ်တို့ကို ပေးတော်မူ၍
 လွတ်တော်မူ၏။ ထိုမင်းတို့သည်လည်း မဟာသုတသောမ မင်းနှင့်တကွ
 ဝမ်းမြောက်ကုန်ပြီး၍ မဟာသုတသောမမင်းကို ရှိခိုးခြင်းစသည်တို့ကိုပြု၍
 မိမိတို့၏ မြို့ရွာသို့ သွားကြကုန်၏။

ပညောင်ပင်စောင့်နတ်ကို ပူဇော်ခြင်း

မဟာ သုတသောမမင်းသည်လည်း နေပြည်တော်သို့ ရောက်တော်မူ
 လျှင် ဣန္ဒြေပတ္တနဂိုရ် မြို့သို့တို့သည် နတ်မြို့ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်အပ်သော မြို့တော်
 သို့ ဝင်တော်မူပြီးလျှင် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ရှိခိုး၍ သာယာစွာ
 သော စကားပြောဟောခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ ရွှေနန်း ပြာသာဒ်အပြင်သို့
 တက်တော်မူ၏။ ထိုမဟာသုတသောမမင်းသည် တရားနှင့်အညီ မင်းပြု
 လျက် ဤသို့ကြံ၏။ “ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် ငါ့အား များစွာသော
 ကျေးဇူးကို ပြုပေ၏။ ထိုပညောင်ပင်စောင့်နတ်အား ပူဇော်သက္ကာရလာဘ်
 ကို ပြုအံ့” ဟုကြံ၍ ထိုမဟာသုတသောမမင်းသည် ပညောင်ပင်မှ မနီး
 မဝေးသောအရပ်၌ ကြီးစွာသော တစ်ဖက်ဆည်ကန်ကို ပြုစေပြီးလျှင် များ
 စွာကုန်သော လူမျိုးတို့ကို စေလွှတ်၍ ရွာတည်ထောင်၏။ ထိုရွာသည်
 ကြီးကျယ်၏။ ရှစ်သောင်းသော အိမ်စေ့တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်၏။ ထို
 ပညောင်ပင်ရင်းကိုလည်း အခက်စွန်းဖျားမှစ၍ ညီညွတ်သော အပြင်ရှိသည်
 ကို ပြုစေပြီးလျှင် ထက်ဝန်းကျင် ပွတ်တိုင်ရံခြင်း၊ တံခါးတိုင် တံခါးရွက်
 တံခါးမုခ်နှင့် ယှဉ်ခြင်းကိုပြု၏။ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် အလွန်
 ကြည်ညို၏။ ခြေကျားကို ဆုံးမရာအရပ်၌ တည်သောကြောင့်ကား ထိုရွာ
 သည် “ကမ္မာသဒ္ဓမ္မနိဂုံး” မည်၏။ အလုံးစုံသော ထိုမင်းတို့လည်း ဘုရား
 လောင်း မဟာသုတသောမမင်း အဆုံးအမ၌တည်၍ ဒါနအစရှိသော
 ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကုန်၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ မဟာသုတသောမဇာတ် ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် အင်္ဂုလိမာလကို ဆုံးမတော်မူသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း ဤအင်္ဂုလိမာလကို ငါဘုရားသည် ဆုံးမတော်မူဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူ ကား “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အင်္ဂုလိမာလသည် ထိုအခါ ပေါရိသာဒ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ စစ်သူကြီး ကာဠဟတ် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ နန္ဒပုဏ္ဏားဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ မဟာကဿပသည် ထိုအခါ ပညောင်ပင်စောင့်နတ် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်သည် ထိုအခါ ကြွင်းကုန်သော မင်းတို့သည် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ မြတ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုး ဖြစ်ကုန်သော မယ်ဘော် ခမည်းတော် တို့သည် ထိုအခါ မယ်တော်ခမည်းတော် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ မဟာသုတသောမ မင်းမြတ်ဖြစ်ဖူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

ဇာတ်တူအသား၊ စားသူအား၊ ပျက်ပြားရပေမည်။

ငါးခုမြောက်သော မဟာသုတသောမဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန် တရာ ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး ၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ ပင့် ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာ ဥပရာဇ် မယ်တော် အရှင်မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာ ဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ် သော ငါးခုသော ဇာတ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော အသိတိနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏ အစဉ်အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်၏။

ဧတ္တာဝဘာ—

မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိဇျေ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။

ဂုရုနာ မြမ္မာဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္တော ဂတော နိဋ္ဌံ။

ဧတ္တာဝဘာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော် ဖွယ်ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိဇျေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊ အမရပူရမြို့တော်သည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မာဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္တော၊ ဆိုအပ်သော ငါးဇာတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော အသိတိနိပါတ် ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်၏။

အသိတိနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ့ပြီးပြီ။

ကျမ်းပြီးနိဂုံး

ဥဠာရဇ္ဈာ သယာနတ္ထံ၊ ပတ္ထေန္နန္တ နုဠာရေနေဝ။

ဥပရညာ ဒုဝေမစ္စေ၊ ပေသယိတွာ ဘိယာစေတာ။

ယံ ကတံ တံ ဒိဝဂေါစ၊ ဒိဗ္ဗစေတာ ပမောဒေတု။

မောဒေန္တု ပါဏိနော သဗ္ဗေ၊ တေပိ သဗ္ဗေ သုခံ ယန္တု။

ဥဠာရေနေဝ၊ မြတ်သော ဆန္ဒ ရှိသည်သာ လျှင် ဖြစ်သော။
ဥပရညာ၊ ဆင်ဖြူများရှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာ
ဥပရာဇ်သည်။ ဥဠာရဇ္ဈာသယာနံ၊ မြတ်သောအလိုဆန္ဒ ရှိကုန်သော သူ
တော်ကောင်းတို့၏။ အတ္ထံ၊ လောကီလောကုတ္တရာ အကျိုးစီးပွားကို။
ပတ္ထေန္နန္တ၊ တောင့်တတော်မူသဖြင့်။ ဒုဝေမစ္စေ၊ နှစ်ယောက်သော အမတ်
တို့ကို။ ပေသယိတွာ၊ စေလွှတ်တော် မူ၍။ ဘိယာစေတာ၊ ရှေးဦး
တောင်းပန်အပ်သော။ မယာ၊ ငါသည်။ ယံ ပုညံ၊ အကြင်ကျမ်းဂန်ပြု
ခြင်းကောင်းမှုကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ တံ ပုညံ၊ ထိုကျမ်းဂန်ပြုခြင်း
ကောင်းမှုကို။ ဒိဝဂေါ၊ နတ်ရွာလားတော်မူပြီးသော မဟာဥပရာဇ်မင်း
မြတ်သည်။ ဒိဗ္ဗစေတာ၊ နတ်၌ဖြစ်သော ကုသိုလ်စိတ်တော်ဖြင့်။ ပမော-
ဒေတု၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူစေသတည်း။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။
ပါဏိနော၊ သတ္တဝါတို့သည်။ မောဒေန္တု၊ ဝမ်းမြောက် ပါစေကုန်
သတည်း။ တေ သဗ္ဗေပိ၊ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း။ သုခံ၊ ချမ်း
သာခြင်းသို့။ ယန္တု၊ ရောက်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်ဝတ္ထု ဤတွင်ပြီး၏။

သဗ္ဗညုဉာဏ်အား ခွမ်း ၃ - ပါး

၁။ သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၂။ သိသည့်တရား၊ များအပြား၌၊ ဟောထားစဖွယ်၊
နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၃။ ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ဣန္ဒြေစရိုက်၊
သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

(အရှင်ဇနကာဘိဝံသ)

ဤစာအုပ်တွင် -

၁။ အထက်ပါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းသုံးပါးတွင် သိထိုက်သော
အရာဟူသမျှကို သိတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အကြောင်း
အရာများ၏အခြေအမြစ်များကို အတိတ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ဆက်စပ်၍သိတော်
မူသဖြင့် -

၂။ ဟောကြားသင့်ပုံ အတိတ်ဖြစ်ရပ်အစုံတို့ကို ဇာတိဿရ-ဉာဏ်တော်မြတ်
ဖြင့် ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေပြီးလျှင် ထိုက်သင့်ရာရာ ဖြစ်တော်စဉ် ဇာတ်
တော်များဖြင့် အတင့်အတယ် ခြယ်လှယ် တန်ဆာဆင်လျက် -

၃။ မူရင်းဇာတ်ဆောင်တို့၏ အဇ္ဈာသယ၊ ဣန္ဒြေနှင့်၊ အကျင့်စရိုက်တို့အား
ထိုက်တန်သော၊ လိုက်လျောသော၊ အဝင်ခွင်ကျဖြစ်သော၊ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်
သော ဝေးကွားလှသော ကမ္ဘာကမ္ဘာ ဘဝပေါင်းများစွာမှဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြင့်
စပ်ဟပ်ဖော်ဆောင်ကာ သစ္စာကိုပါပြုလျက် ချွတ်ချွတ်တော်မူပုံအစုံကို
အာရုံယူမှတ်သား၍ စိတ်ထားပြုပြင်နိုင်ရုံတွင်မက ဗဟုသုတများနှင့် ပြည့်စုံ
စေနိုင်ပြီး နည်းယူမှတ်သားဖွယ်တို့ကိုပါ တွေ့ရှိခံစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။